Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

Kl. 10538

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA

GRAECE ET LATINE.

730
030

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

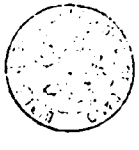
EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS QUARTUS.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCCXXIII.

IMPRESSIT BENEDICT GOTTHILF TEUBNER.

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ
Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

Reitz. T. I. p. 759.

Argum. Per hunc vere Socraticum dialogum Hermotimus, qui jam per viginti integros annos castra Stoicorum sectatus nihil fere in philosophia profecerat, a Lycino, i. e. Luciano, amico procedente sermone paullatim eo redigitur, ut fateatur, omnino sectarum studium vanum esse et inutile ad id, quod verum sit, et honestum, inveniendum: primum enim in hunc finem opus esse, ut omnes sectae accurate cognoscantur, quo optimam eligere possis viam; verum ad id efficiendum tantum requiri temporis, ut ne longissima quidem vita sufficiat. Deinde etsi vel omnes tandem recte cognoveris, nondum tamen certum esse, cujusnam earum vera sit philosophia, quoniam omnes possint errare, quantumvis in placitis suis sibi ipsae constent. Porro agi de summo fine (felicitate), quem nemo philosophorum, ac ne Stoicorum quidem, ipse unquam consecutus sit, quemque ea via, quam fere ingrediantur, nunquam attingere queant. Hinc postremum persuadetur Hermotimo id, ad quod *Horatii* quoque Epistolarum plerarumque summa fere redire solet, missis omnibus futilibus philosophorum argumentationibus et disputationibus, operam quam maxime dandam esse, ut recte quisque in suo loco, id est, honeste et utiliter, vivamus.

ΑΤΚΙΝΟΣ a)

ΑΤΚ. Ὅσον, ὦ Ἑρμότιμε, τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσμα- 1

VARIAE LECTIONES.

a) ΑΤΚΙΝΟΣ] „Ab hac persona recte incipiunt J. H. et A. 1.

HERMOTIMUS
SIVE DE SECTIS.

LYCINUS.

Lyc. Quantum licet, Her- motime, ex libro, tum ex

p. 739. τος σπουδῇ τεκμήρασθαι [b]), παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομέ
ξοικας· ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊών, καὶ τὰ χείλη διεσ
λευες, ῥῆμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε
μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ [d]) διατιθέμεν
ἐρώτημα δὲ, ἢ τι [e]) τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς, ἢ σκέμμα σο
στικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις
ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, ἀεί σπουδαίόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁ
σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα.

EPM. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθι
p. 740. συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ἐπιὼν

Deest in Par. et Fl. et M. in quibus numquam in capite s
buntur personarum nomina. Sed B. 2. *Λυκίνου καὶ Ἑρμ
μου.* Vid. infra c. 48 et 49. Ceterum in personis per tot
dialogum distinguendis Florentina integre exprimit *EPM
TIMOΣ* et *ATKINOΣ.*" Vulgatam et A. 2. exprimit; sed B
et 3. cum B. 2. faciunt. Temere a *Reitz.* ratione recedentes *L*
et *Schm.* omiserunt in capite nomen, nec nisi *ATK.* obsc
decurtatum praefixerunt in eodem, quo Lycini verba ipsa
quuntur, versu. Melius quidem ad aliorum dialogorum
emplum, sed hic tamen ex suo tantum arbitrio, *Seybol*
inscripsit: *ATKINOΣ, EPMOTIMOΣ.* b) *τεκμήρ
σθαι*] „Lege *τεκμαίρεσθαι* ex Marc. *Solan.* Sed nihil n
tat M. nec Edd." *Τεκμήρασθαι* cum jota subscripto 29
quod probatum *Belino* recepit *Schmieder.*, receperant eti
Seyb. et *Bip.* Sed *Reitz.* cum vett. Edd. omnibus recte o
sit jota. Cf. Adnot. c) *ὧδε κἀκεῖσε*] *ὧδε κἀκεῖ* 2954. r
nus bene. d) *σεαυτοῦ*] „*ἑαυτοῦ* W. at prius servant Edc
Etiam 2954. habet *ἑαυτοῦ.* e) *ἐρώτημα δὲ, ἢ τι*] *ἐρώτ
μα δή τι* (*nimirum*) mallet *J. Seager.* Classical Journal V
XIII. p. 71. At vid. Adnot. f) *ἄγοις*] *ἄγεις* 3011. Sed
linus emendari vult, *ὡς ἄν — ἄγοις*, quam improbam hor
nis licentiam jam centies explosimus; ut Pisc. 944. e. a.

incessus celeritate, colligere, festinare ad magistrum videris. Commentabaris enim aliquid inter eundum, et movebas cum leni murmure labia, et manum huc illuc transferebas, tanquam qui orationem aliquam intra te disponeres, aut altercationem, aut tortuosum quiddam componeres, aut Sophisticam quaestionem cogitatione persequereri ut ne in via quidem otio i dulgeas *nimirum*, sed op rosus sis, et serium qui dam agas, quodque ad do trinam tibi prosit.

Herm. Per Jovem, Lyc ne, tale quiddam *erat.* E enim hesternam auditionen et quae dixit nobis, repe tebam, memoria percurrer

μήκιστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν, οἶμαι, παριέναι, εἰδό- p. 740.
τα ὡς ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα
ὁ μὲν ὁ βίος, μακρὴ [g]) δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰα- *Hippocrat. Aphorr.* 1.
τρὸς [h]) ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος· φιλο-
σοφία δὲ καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις
ὀξὺς [i]) ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ [k]) εἰς αὐτήν·
καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολ-
λῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον [l]), ἢ εὐδαιμονῆσαι
φιλοσοφήσαντα [m]).

ΛΤΚ. Τὰ μὲν ἆθλα, ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴ- p. 741.
περας· οἶμαί γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴ γε χρὴ εἰκά-
ζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ
ὃν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμ-
νημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλ-
λο [n]) ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ [o]) τοὺς διδασκάλους φοι-

g) μακρὴ] μακρὰ 2954. h) περὶ] περὶ *Reitz.*, ut B. 1. Recte πέρι B. 3. A. 1. a. et recentt. Edd. i) ἐγρηγόρως] ἐγρηγορόσως vel ἐγρηγοροὼς *Guyet.* et *Reitz.* (hic tamen dubitanter) nec non *Seyb.* Vid. Adnot. k) ἀποβλέπῃ] ἀποβλέποι 2954 3011. l) παραπολόμενον] „παραπολλόμ." Fl. Reliqq. vulgatam tuentur. παραπολεύμενον *Brod.* παραπολούμενον 2954. 3011. *Belin. Schmied.* Vid. Adnot. m) φιλοσοφήσαντα] φιλοσοφίσαντα B. 3. typorum, puto, vitio, ut mox φιλολοφεις. n) ἄλλο] ἄλλῳ A. 2. sola, quod sciam. o) παρὰ] περὶ 2954. 3011. male, ait *Belinus.*

singula. Oportet autem, puto, tempus nullum praetermittere, qui sciamus verum esse illud a Coo dictum medico, *Brevem vitam esse, artem vero longam.* Quamquam ista de medicina dixit ille, re ad discendum facilliore: ad philosophiam vero aliquis ne longo quidem tempore pervenerit, nisi vigilanti admodum animo deinos et acres in illam oculos habeat; nec de parva re periculum, *cum id agatur*, ut ne miser sis et in multa vulgi colluvie pereas, aut beatum in philosophia aevum agas.

Lyc. Praemia quidem, quanta dixisti, admirabilia. Ac puto equidem te non longe ab illis abesse, si quidem conjicere illud fas est et tempore, quo philosopharis, et labore insuper, quem minime mihi mediocrem a longo inde tempore sustinere videris. Si quid enim memini, prope viginti ipsi anni sunt, ex quo te nihil aliud vidi,

p. 741. τῶντα, καὶ ὡς τοπολὺ p) ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑ
μνήματα q) τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ
φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δέ μοι ἀλλ'
δὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι r) σαυτὸν, οὕτως ὅλος s) εἶναι ἐν
p. 742. πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, φαίνῃ οὐκ ἐς μακρ
ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας, εἴ γε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ π
λαι αὐτῇ συνών.

EPM. Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτ
Hesiod. Op. et DD. v. 288. sq. ἐς τὴν ὁδόν; ἡ δ' t) Ἀρετὴ πάνυ πόρρω κατὰ τὸν Ἡσιοδ
οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, κ
τρηχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις.

ATK. Οὐχ u) ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, κ
ὡδοιπόρηται x);

p) ὡς τοπολὺ] Ita A. 1. 2. et recentt., in his *Reitz.* sed ω
τὸ πολὺ B. 1. 3. Cf. supra De Merc. Cond. c. 4. ὡς ἐπίπαν
et similia saepius. q) καὶ ὑπομνήματα] Copula care
Reitz. editio, et recentiores; habent eam A. 1. 2. B. 1. 3. e
Cod. 2954. r) ἀνιέναι] ἀπιέναι 3011. et σεαυτὸν 2954. s
ὅλος] „ὅλος B. 2. et W. ὅλως Edd. reliquae omnes. Sec
ὅλον L.“ Ὅλος etiam in B. 3. legitur ubi tamen οὕτος pro
οὕτως. Sed οὕτως ὁ λόγος (ex ὅλος manifesto, non ex ὅλως,
ortum) 3011. Vid. Adnot. t) ἡ δ'] ἠδ' una voce in omni-
bus prioribus, vitium frequens et inveteratum. u) οὐχ] οὐκ
A. 2. x) ὡδοιπόρηται] Vetus mendum ὁδοιπ. emendavit
Jens., quem secuti sunt *Reitz.* et recentt. Verum jam B. 3.
recte ediderat ὡδοιπ.

quam ad magistros itare, et ut plurimum libro imminere, et commentarios disputationum tibi exscribere, pallidum semper curis, et callo quodam aridum corpus habentem. Videris autem mihi adeo totus in hac re esse, ut ne per somnum quidem te remittas. Haec ergo cogitanti mihi videris non ita multo post comprehensurus istam felicitatem, nisi forte fugit nos, te olim cum illa versari.

Herm. Quî *possim*, Lycine, qui nunc tandem incipiam inspicere in viam? Longe autem habitat Hesiodo teste virtus, et est via ad illam longaque et praerupta, et aspera, sudorem excutiens non parvum viatoribus.

Lyc. Nondum ergo *satis* tibi sudatum est, Hermotime, nec viae satis factum?

ro- ΕΡΜ. Οὔ, φημί[y]. οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκώλυέ[z]) με πανυ- p. 742.
τὸ ἱκανὸν εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ[a]) γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχό-
μ- μεθα[b]), ὦ Λυκῖνε.

τὸ ΛΥΚ. Ἀλλὰ τὴν γε ἀρχὴν ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ 3
ν πάντος ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε Hesiod.
τῶν ἤδη ὄντας, οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν. Opp. et DD. v.

ΕΡΜ. Οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο· πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤ- 40.
πιτο.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα;

ΕΡΜ. Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι, ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προ-
βαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα[c]), καὶ δεῖ χεί-
μ- ῥῥόντος.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς[d]) ποιῆ-
σαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου, καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς,
χρυσῆν τινα σειρὰν παθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ[e]) λόγους, ὑφ' ὧν

y) Οὔ, φημί] Ita in omnibus Edd. vett. nisi quod comma post οὔ prae ermissum. Recentt. a *Reitz.* οὐ, φημί. Abdic. c. 22. Οὔ, φησιν. et sic fere solet scribi. z) ἂν ἐκώλυέ] *Jan* inserui, monente *Belino*. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 2. Adnot Tom. II. p. 344 a) ἄκρῳ] abest a 2954. et 3011. b) ἐσμέθα] omissum in iisdem. „Ἀρχόμεθα bene B. 2. et W. Nam ἐρχόμεθα minus convenienter H. Fl. S. Par. A. 1." ἀρχόμεθα habet etiam B. 3. c) προβαίνειν βιαζόμενον· ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα] ὑπερβαίνειν βιαζόμενον ὀλισθηρά τε καὶ τραχέα conj. *Seyb.* At multo praestat vulgata. d) ἱκανὸς] „ἱκανῶς W. male. Prius servant Edd. antiqq. et recentt. omnes." e) αὐτοῦ] αὐτοῦ *Bip.* et *Schm.*, monente *Belino*. Sed omnes antiquiores Edd. habent αὐτοῦ, excepta B. 3., in qua αὐτοὺς reperitur. Et Codd. Mss. in αὐτοῦ con-

Herm. Nondum, inquam. Nihil enim prohiberet me undique beatum esse, in summo si essem: nunc vix, Lyciae, incipimus.

Lyc. At initium idem ille Hesiodus totius dimidium ait esse. Itaque nihil erraverimus, si circa medium te adscensum esse dicamus.

Herm. Nondum, ne hoc quidem. Multum enim sic effectum esset.

Lyc. Sed ubinam viae versari te dicemus?

Herm. In ipsis adhuc montis radicibus, Lycine, sed summa jam vi conantem progredi: lubrica autem est, et aspera, et opus est, qui manum nobis porrigat.

Lyc. Magister ergo tuus, qui hoc faciat, idoneus, qui desuper ex summo, ut Homericus ille Jupiter auream catenam, demittat ser-

p. 745 σε [f]) ἀνασπᾷ δηλαδή, καὶ ἀνακουφίζει [g]) πρὸς αὐτόν [h]) καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς [i]).

ΕΡΜ. Αὐτὸ ἔφησθα, ὦ Λυκῖνε, τὸ γιγνόμενον. ὅσον γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἂν ἐσπάσμην [l]) ἄνω, καὶ συνῆν τοῖς· τὸ δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ.

4 *ΛΥΚ.* Ἀλλὰ θαῤῥεῖν χρὴ, καὶ θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν, τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μ λιστα, ἐκείνου ξυμπροθυμουμένου [m]). πλὴν ἀλλὰ τίνα σοι ἐ πίδα ὑποφαίνει [n]), ὡς δὴ πότε [o]) ἀναβησομένῳ; ἐς νέα εἴπαζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσθαί σε, οἷον μετὰ [p]) τὰ μυστήρια ἄλλα, ἢ Παναθήναια;

sentire videntur. Cf. Pro Merc. Cond. c. 14. imprimis Adno ad De Merc. Cond. c. 30. f) σὲ] „δὲ M. σε Edd.“ g) ἀ νακουφίζει] „Sic Edd. omnes bene, item M. Sola J. ἀνα κουφίζοι male.“ Sic et A. 2. neque id male, si antea quoqu lectionis ἀνασπᾷη vestigium exstaret. h) αὐτὸν] Et h *Bip.* et *Schm.*, conjiciente *Belino*, praepropere ediderunt αὐ τόν. Omnes libri exhibent αὐτόν. Cf. supra not. e) i) ἀνα βεβηκώς] „ἐναβεβ. rursus male J. Ceterae vulgatam tuentu cum M.“ k) ὅσον] Ita 2954. *Bel. Schm.* ὃς 3011. *Vulg* ὅσῳ. l) ἂν ἐσπάσμην] In prioribus fuerat ἀνεσπάσμη conjunctim. Correximus ad monitum *Jacobsii.* Cf. infra c. 39 ubi pro ἀνελθεῖν itidem scribendum ἂν ἐλθεῖν. m) ξυμπρο θυμουμένου] Ita 2954. 3011. W. *Bel. Schm.* pro vulg. συμ προθ. n) ὑποφαίνει] „Sic Edd. recte. ὑποφαίνειν W male.“ o) ὡς δὴ πότε] ὡς δὴ τότε 3011. ὡς τότε 2954. ὡ δή ποτε B. 1. 3. ὡς δήποτε A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. Nos dedimus verba ex felicissima *J. Seageri* Class. Journ. Fasc. *XIII.* p. 71. conjectura, cum qua apprime consentit *Gesneri* versio, cujusque manifesta deprehenduntur vestigia in variis lectionibus. p) μετὰ) „Sic Edd. et M.“

mones suos, quibus nimirum attrahat te et levet ad se et virtutem, cum olim ipse adscenderit.

Herm. Rem ipsam, Lycine, dixisti. Quantum enim in illo est, olim extractus in altum essem, et cum illis versarer. Sed ipse nimis adhuc sum imbecillus.

Lyc. Verum confidere oportet, et bonum *habere* animum, et finem viae spectare, supernamque illam *felicitatem*, illo praesertim una animum studiumque adhibente. Interea quam tibi spem ostendit, quando futurum sit ut enitaris? proximone anno conjicit in arce te futurum, verbi *caussa* post mysteria altera, aut Panathenaea?

ΕΡΜ. Ὀλίγον φῄς, ὦ Λυκῖνε. p. 743.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα;

ΕΡΜ. Καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ εὐκλείας κτῆσιν.

ΛΥΚ. Μετὰ δύο μὲν δὴ Ὀλυμπιάδας πάντως· ἢ πολλὴν ἡμῶν ῥᾳθυμίαν καταγνοίη τις, εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἐπιδυ[ναίμεθ' q]), ὅσον τρὶς ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελθεῖν, εἶτ' ἐκανελθεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν r]), μηδ' ἀεὶ βαδίζ[οντ' s]) τις, ἀλλ' ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι περιπλανώμενος. πόσῳ τινὶ βούλει ὑψηλοτέραν καὶ λισσοτέραν θῶμεν εἶναι τὴν ἀρε[τὴν, ἐφ' ἧς ὑμῖν t]) ἡ ἀρετὴ οἰκεῖ, τῆς Ἄορνου ἐκείνης, p. 744. ἣν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν Ἀλέξανδρος κατακρά[τος u]) εἶλεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν ὅμοιον, ὦ Λυκῖνε, οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶγμα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ὡς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασθῆναι, καὶ ἐλθεῖν, οὐδ' ἂν μύριοι x]) Ἀλέξανδροι προσβάλωσιν· ἐπεὶ

q) δύναισθε] Sic *Bip.* et *Schm.* e conj. *Belini* satis certa pro vulg. δύνασθε. Cf. paullo post, εἰ καὶ μὴ — βαδίζοι τις, ubi etiam sunt, qui male exhibeant βαδίζει, libri. r) εὐθεῖαν] „Ita habent G. W. P. L. Edd. vulgo εὐθύ." s) βαδίζοι] βαδίζει 3011. male. t) ὑμῖν] „Sic Edd. octo vett. et ms. M. Sola *Junt.* ἡμῖν." Et A. 2. ὑμῖν, unice recte. u) κατακράτος] Ita una voce A. 1. 2. Vulgo duabus scriptum. x) μύριοι] Constans haec librorum scriptura: *Bel.* maluit μυρίαι, et sic ediderunt *Bip.* et *Schm.* Vid. Adnot.

Herm. Pauxillum narras, Lycine.

Lyc. Sed proxima Olympiade?

Herm. Et hoc parum est, ut ad virtutis exercitationem, possessionemque felicitatis.

Lyc. Post duas ergo Olympiadas omnino: alioquin multam quis socordiam vestram accusaverit, si neque tanto tempore illud possitis, quo facile sit ter a columnis inde Herculis ad Indos abire, indeque redire; etiamsi nec recto itinere neque semper progrediatur aliquis, sed in gentibus interjectis oberret. Quamquam, quanto vis altiorem, et magis lubricum, ponamus verticem illum, in quo virtus vobis habitat, Aorno illa, quam paucos intra dies vi cepit Alexander?

Herm. Nihil quidquam simile est, Lycine, neque res talis est, qualem tu imaginaris, quae exiguo tempore confici possit et capi; non, si decem millia simul Alexandrorum aggrediantur: sic enim multi adscen-

p. 744. πολλοὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀνέρχονται [y]) μὲν ὀλίγοι μάλα ἐῤῥωμένως, καὶ προσέρχονται [z]) ἐπὶ ποσὸν μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον, οἱ δὲ, ἐπὶ πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ σην τὴν ὁδὸν γένωνται πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσι τυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν [a]), μαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάμα ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄ ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι θαυμάσιόν βίον τὸν λοιπὸν [b]) βιοῦντες, οἷον μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψ ἐπισκοποῦντές τινας [c]) τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Παπαὶ [d]), ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφ
p. 745. νεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαιπετεῖς

y) ἀνέρχονται] ἐνάρχονται 2954. 3011. pessima metathe literarium. z) προσέρχονται] προέρχονται conj. *Ge* Vid. Adnot. a) ἀναστρέφουσιν] ἀναστρέφονται 29 3011. quam lectionem, mirandum, qui *Belinus* multo pra stantiorem dicere potuerit. Ἀναστρέφειν semper apud N strum vel Activa, vel Media, vi occurrit, ἀναστρέφεσθ semper Passiva. Unus locus hic sufficiet Diall Marr. II, in quo eodem ἀναστρέψας ἀπὸ τῆς νομῆς, ac paullo po τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο. Alia multa hanc sente tiam vulgo notam comprobantia loca suppeditabit, si op sit, Index. b) τὸν λοιπὸν] τὸ λοιπὸν vel τοῦ λοιποῦ con *Courier.* ad Asin. p. 259. quae mera sunt commenta, nec va lent quidquam, nisi ut ingenium colatur et exerceatur. c τινας] omissum a *Seyb.* nulla ratione reddita. Vid. nott. d Παπαὶ] „βαβαὶ L. Nihil vulgatam movent H. Fl. J. Pa etc.“ e) χαμαιπετεῖς] „Sic ms. G. P. L. χαμαὶ tantu Edd. omnes et M.“ χαμαιπετεῖς confirmant Codd. 2954. 301

derent. Jam vero aggrediuntur quidem non pauci valde animose, et aliquantum procedunt (*appropinquant*), alii parum admodum, alii longius. Cum vero circa mediam jam viam sunt, atque in impedita multa atque aspera incidunt, difficultate victi pedem referunt, anhelantes, sudore affluentes, ac laboris plane impatientes. Quotquot vero ad fi nem perseverant, hi in arcem perveniunt, et ab ea inde tempore felices, admirabilemque vitam, quae reliqua est, viventes, velut formicas de alta quadam specula reliquos intuentur.

Lyc. Papae, Hermotime, quantillos nos facis! ne aequales quidem Pygmaeis illis, sed humi omnino, in

[illegible] f) ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρο- p. 745.
[illegible]ις, ἐκ ἐνθεν· ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχό-
[illegible]μενοι, ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερ-
[illegible]ικὺς γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἱ πάλαι σπεύδετε.

EPM. Εἰ g) γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ
[illegible] h) τὸ λοιπόν.

ΑΤΚ. Ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ παραβα- 6
[illegible] i).

EPM. Οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα, ὦ Λυκῖνε, τἀκριβές. εἰ-
[illegible]ς μέντοι k) οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ
[illegible]τως σου καὶ l) ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα.

ΑΤΚ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις.

EPM. Καὶ γὰρ περὶ μεγίστων m), ὦ Λυκῖνε, οἱ πόνοι.

ΑΤΚ. Τουτὶ n) μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν
[illegible]ῶν, ἢν βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον o) ὁ διδάσκαλός σου καθυπ-

f) πανταχόθεν] „πάντα παθεῖν W. male.“ Sic et 2954. 3011. g) ἐρχόμενοι] „ἐρκόμενοι Gron. male. Solan.“ h) Εἰ] „Sic recte sine accentu Fl. Par. Nam εἴ male J. H.“ Male sic etiam in *Ald.* utraque. i) πάμπολυ] παμπολὺ B. 3. k) περιβαλεῖν] „περιβαλεῖν dedi ex W. P. L. παραβαλεῖν Edd.“ Veterum Edd. lectionem restituerunt, monente *Belino*, *Biponti* Editor et *Schm.* Sed *Seyb.* edidit *Reitzianam* περιβαλεῖν, quae in 2954. et 3011. exhibetur περιλαβεῖν. l) εἰκάζω μέντοι] εἰκάζωμέν τοι B. 3. m) καὶ] „deest in W. agnoscunt Edd.“ Deest etiam in 2954. 3011. et pro suspecto notavit *Schm.* n) μεγίστων] μεγάλων 2954. 3011. o) τουτὶ] τοῦτο iidem. p) πότερον] „Ita recte Edd. et M. πρό-

[illegible]sa quasi telluris cute, *de-*
[illegible]*mis* (*quam proxime telluri*
[illegible]*centes*). nec mirum: jam
[illegible]im altum sapis, et e sum-
[illegible]o: nos vero colluvio illa,
[illegible]t quotquot humi repimus,
[illegible]m Diis vos etiam venera-
[illegible]imur, jam superatis nu-
[illegible]bus, eo, quo festinatis,
[illegible]im delatos.

Herm. Modo contingat
[illegible]e adscensus, Lycine. Sed
[illegible]mis multum superest.

Lyc. Tamen non dixisti,

quantum, ut tempori comparare possemus.

Herm. Nempe nec ipse accurate scio: conjicio tamen, viginti non amplius annos futuros, quibus interjectis, omnino quondam in summo futuri simus.

Lyc. Hercules tuam fidem! multum narras.

Herm. Etenim de maximis rebus laboratur.

Lyc. Istuc quidem forte verum fuerit. Sed de viginti annis, utrum te illis

p. 745. ἐσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ τ
λόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται
γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δὴ σέ γε εἰκὸς, ἐπὶ τ
p. 746. εἰ βιώσῃ q) μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνου
χεσθαι, καὶ ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οὐκ ε
εἴ σε πλησίον ἤδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστε
τασπάσει, λαβόμενον τοῦ ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος

EPM. Ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα, ὦ Λυκῖνε. ἀλ
βιῶναι, ὡς μίαν γοῦν ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενόμ

ΛΥΚ. Καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων καμάτων
ἡμέρα;

EPM. Ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπόσον ἱκανόν.

7 *ΛΥΚ.* Τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐδαίμονα, καὶ τοιαῦτα
πάντα χρῆν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν ἔχεις εἰδέναι; οὐ
δὴ αὐτός πω ἀνελήλυθας.

τερον male Fl." q) βιώσῃ] βιώῃς conj. *Bel.* ut infra c
βιώῃ, ubi pro ἢν μὴ — βιώῃ idem *Belinus* legi mavu
μὴ — βιώῃ. Hoc quidem loco non est, quod mutetur i
gerrima lectio. Cf. verba, quae mox sequuntur: οὐκ εἰδ
εἴ σε — κατασπάσει, nisi forte et haec cum *Belino*, sibi sc
cet constante, refingenda, et κατασπάσει in κατασπᾷ mut
dum, esse dicas! At intacta tamen haec reliquit ars *Belinia*

victurum magister tibi tuus promisit, ceu non sapiens modo, sed divinus quidam aut fatidicus, aut ex eorum numero aliquis, qui Chaldaeorum rationes norunt? ajunt quippe scire talia. Neque enim veri simile est, te rebus incertis, an vitam ad virtutem usque perducturus sis, tot labores sustinere, et aerumnis vexari noctes ac dies, cum nescias, an non te jam prope fastigium enixum, instans fatum ex imperfecta spe pede prehensum detrahat.

Herm. Apage. mali en ominis sunt ista: sed vi re liceat, ut unum ce diem sapientiae possessio beatus sim.

Lyc. Ac satis tibi est p tot laboribus unus ille die

Herm. Mihi quidem m nuta quamvis temporis pa ticula satis est.

Lyc. Supera autem ill beata esse, ac talia, propte quae sustinere omnia con sultum sit, unde potes sci re? neque enim ipse un quam adscendisti.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ τῷ διδασκάλῳ πιστεύω λέγοντι· ὁ δὲ πάνυ p. 746.
[illegible], ἐπ ἀκρότατος ἤδη ὤν.

ΛΥΚ. Ἔλεγε δὲ, πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ αὐτῶν, ἢ [illegible] τὴν εὐδαιμονίαν εἶναι τὴν ἐκεῖ; ἤπου τινὰ πλοῦτον, [illegible], καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλήτους;

ΕΡΜ. Εὐφήμει, ὦ ἑταῖρε. οὐδὲν γάρ ἐστι ταῦτα, πρὸς [illegible] τῇ ἀρετῇ βίον.

ΛΥΚ. s) Ἀλλὰ τίνα φησὶ τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα, ἔξειν [illegible] τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόντας;

ΕΡΜ. Σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν t), καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ, καὶ [illegible]καιον, καὶ τὸ πάντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμένον, [illegible]αστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ δόξας, καὶ ἡδονὰς, καὶ ὅσα u) [illegible] σώματος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε, καὶ ἀποδυσάμενος,

[illegible] ἢ τίνα] Hanc veterem lectionem cum *Seyb.* secutus sum. *Reitz. Bip.* et *Schm.* perperam ediderunt ἢ τινα. Ejusdem generis vitium est temeraria vocum καὶ τίς et καί τις commutatio Diall. Marr. V, 2. Tom. II. p. 109. Post ἐκεῖ *Schmiederus* recte posuit interrogationis notam, quam priores negleverant. s) ΛΥΚ.] „Male deerat haec persona in J. Ald. (1. et 2.) Fr. H. aderat in reliqq. et marg. A. 1. W. duo puncta, quibus personae solent designari." t) ἀνδρίαν] „ἀνδρείαν W." Vid. *Schaefer.* Melett. p. 41. sq. Hic quidem ego non minus, quam in locis Timon. c. 51. Pisc. c. 27. Musc. Encom. c. 5. et Pseudol. c. 18., communem omnium librorum scripturam retinendam putavi. Contra ἀνδρεία, *virilitas*, Eunuch. c. 8. vulgata est vocis forma. Neque tamen ideo *fortitudinis* et *virilitatis* discrimen in his vocibus nimis urgeri velim. u) ὅσα] „ὅσαι W. ὅσα J. male." ὅσαι etiam 2954. 3011. sed omisso καί.

Herm. Ego vero magistro dem habeo dicenti: ille uidem omnino novit, fastiium jam adsecutus scilicet.

Lyc. Qualem autem dixit, er ego te Deos oro, illoum conditionem, aut quam bi esse felicitatem? numquid divitias, et gloriam, et voluptates inexsuperabiles?

Herm. Bona verba, amice: nihil enim ista ad vitam cum virtute conjunctam.

Lyc. Quae igitur dicit bona, si haec non dicit, habituros, qui ad finem exercitationis pervenerint?

Herm. Sapientiam, et fortitudinem, et ipsum honestum, et *justum*, *et* quod firma persuasione novit, quomodo se habeant singula. Divitias autem, et glorias, et voluptates, et quaecunque sunt corporis, ea infra

p. 746. ἀνέρχεται, ὥσπερ φασὶ τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατανα-
p. 747. τα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀν-
πειον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατ-
φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο ἐς τοὺς θεούς, διευκρινηθ-
ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑ-
νος y) πυρὸς, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς
θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντε-
τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡ-
ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰο-
ταῦτ' z) εἶναι.

8 ΑΤΚ. Νὴ τὸν Ἡρακλέα, ὦ Ἑρμότιμε, τὸν ἐν (
ἀνδρεῖα καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν· πλὴν ἀλλὰ
μοι a) εἰπὲ, καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἣν ἐθελ-
σι, χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν, ἢ ἀνάγκη
ἀνελθόντας αὐτοὺς b) μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, π
του καὶ δόξης καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας;

*) ἀκήρατον] ἄκρατον conj. *Toup.* Vid. Adnot. x) δι-
κρινηθὲν] „Constans Edd. lectio et ms. M." *διευκρ-*
θὲς conj. *Bel.* Sic fere etiam *Muncker.* ad *Hyg.* Vid. Ad
y) ὑπό τινος] ὑπὸ τινὸς *Reitz. Bip. Seyb.* In ceteris,
nos scripsimus. z) ταῦτ'] „τί ταῦτα *Heins.*" ταῦτά τι c
Seager. Vid. Adnot. a) τόδε μοι] Ita *Seyb.* et vete
quas consului, omnes Edd. Sed *Reitz.* edidit τό δέ μοι tri
vocibus, male; pejus etiam *Bip.* et *Schm.* τὸ δέ μοι. b)

reliquit omnia, iisque exutus adscendit, ut Herculem ajunt, cum in Oeta conflagrasset, Deum factum. Etenim ille quoque, abjectis quaecunque humana a matre habebat, puramque et sinceram divinitatem, ipso igni quasi purgatam a scoriis ferens, evolavit ad Deos. Et hi sane a philosophia velut ab igni quodam liberati illis omnibus, quae admiratione digna aliis non recte rem putantibus videntur, in arcem evecti felix aevum agunt, divitiarum, et gloriae, et voluptat
ne servantes quidem mem
riam, sed irridentes eos, q
esse aliquid ista arbitrante

Lyc. Oeteum tibi Herc
lem juro, Hermotime, m
gnam tu mihi illorum fort
tudinem praedicas, magna
felicitatem: verum hoc m
hi expedi, utrum desce
dunt aliquando de arce il
sua, si voluerint, usuri il
lis, quae hic reliquerunt
an necesse est eos, qui se
mel adscenderunt, manere
versari cum virtute, divi
tias et voluptates deridere

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε· ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελε- p. 747.
τὴς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις
ἁπλῶς ἂν δουλεύοι [c])· οὐδ' ἂν [d]) λυποῖτο, οὐδὲ ὅλως
πάθοι τοιοῦτον πάθος ἄν.

ΛΙΚ. Καὶ μὴν εἴ γε με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν
ὅ, — ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, οἶμαι, μηδ' [e]) ὅσιον εἶ-
ναι ἐπάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις.

ΛΤΚ. Ὅρα, ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ.

ΕΡΜ. Ἀλλὰ μὴ ὄκνει, ὦ γενναῖε, πρός γε μόνον ἐμὲ
σέ.

ΛΤΚ. Τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα, ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ 9
σοι παρεπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γί- p. 748.
γνεσθαι [g]) αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἆλλα·

τοὺς] αὐτοῦ exspectassem ego, nec desiderarem αὐτοὺς dimissum. c) δουλεύοι] Ita e conj. *Guyet.* pro vulg. δουλεύῃ, pro quo in 2954. δουλεύσῃ. Vid. Adnot. d) ἂν] „εἰ W." Sic et 3011. e) μηδ'] „μὴ δ' J." Sic et A. 1. 2., ut solent fere illae Edd. quod saepius jam monitum nunc non amplius repetam. B. 1. et 3. μηδ' una voce. Sed μηδὲ 3011. Schm. f) εἶναι] „Sic H. Par. B. 2. Fr. et P. εἰ J. ἢ vero A. 1. Fl. et W." Error est *Reitzii*, quum in A. 1. refert ἢ legi: nihil enim aliud ibi est, quam εἶναι, modo compendio eo scriptum, quo saepe eum in finem usus est *Aldus*. Clarior in A. 2. B. 1. 3. scriptura est vocis εἶναι. Ceterum *Solanus* transponi verba vult ita: ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ, μηδ' ὅσιον εἶναι οἶμαι. At vid. Adnot. g) γίγνεσθαι] γένεσθαι 3011. nar-

Herm. Non hoc solum *ita* [illegible]*det*, Lycine: sed qui consummatus ad virtutem fuerit, is neque ira, neque metu, neque cupiditatibus [illegible]rviat, neque tristitia, nec [illegible]lla in universum perturbatione afficiatur.

Lyc. Verum, si quidem [illegible]s est nihil cunctantem dicere quod res est — sed linguis, puto, favendum hic [illegible]ue, neque per religionem [illegible]cere inquirere in ea, quae [illegible]unt a sapientibus.

Herm. Minime, quin tu loquere, quidquid est, quod dicis.

Lyc. Vide, amice, quam valde cunctator sim.

Herm. Tu vero cunctari noli, apud me solum qui dicas.

Lyc. Caetera quidem, Hermotime, narrantem te prosequebar, credebamque rem ita habere, sapientesque fieri illos, et fortes, et justos, et reliqua, mulcebarque aliquantum sermone illo tuo.

p. 748. καί πως h) ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον· ὁπότε δὲ καὶ πλο
ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, κα
ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα (μόνω k
ἐσμεν) ἐπέστην l), ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον πο
τα — βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ m) ἄνευ τοῦ ὀνόμ

EPM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπέ, ὅστις ἦν.

ΛΤΚ. Διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τά τ
λα n) αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς τὸ ὕστατον.

EPM. Τί οὖν δὴ ἐποίει;

ΛΤΚ. Τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πα
συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν, τὸν ξανθὸν, τὸν
στικόν;

EPM. Οἶδα ὃν λέγεις· Λίων αὐτῷ τοὔνομα.

ΛΤΚ. Ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν o) μισθὸν, οἶμαι,

rante *Belino*, qui vel *γενέσθαι*, vel, quod magis credo, *
σθαι* scribere voluit. h) *καί πως*] Ita veteres omnes,
cepta B. 3. ubi *καὶ πῶς*, unde *Reitz.* et recentt. omnes f
ediderunt *καὶ πῶς*. i) *πλούτου*] „Sic J. H. Fl. Fr. S. A
πλούτων Par. sola.“ Etiam A. 2. B. 1. 3. *πλούτου*. k) *
νω] *μόνῳ* A. 1. 2. l) *ἐπέστην*] „*ἔπεστιν* W. Sed p
Edd. constanter servant.“ *Ἐπέχω* mavult *Seyb.* temere c
rupturus vulgatae orationis venustatem. *Ἐπέστην*, quod
linus et *Wielandius* in versionibus suis plane praetermiseru
est *constiti* (mente), *repentina cogitatione commovebar*,
stutzte. Vid. Adnot. *Hemsterhus.* ad Nigr. c. 17. m) *κα
abest a 3011. n) *τά τ' ἄλλα*] *τά τε ἄλλα* idem. o) *τὸ
τῶν A. 2. in cujus tamen margine exempl. Schaef. vetus m
nus reposuit *τόν*.

Cum vero etiam divitiarum contemtores esse diceres et gloriae et voluptatum, et nec irasci illos neque dolere, hic omnino (soli enim duo sumus) institi, cum in mentem veniret, quae paullo ante videram facientem — vis dicam quem? an satis est etiam tacito nomine?

Herm. Nequaquam, sed hoc etiam dic, quis fuerit.

Lyc. Ipse tuus ille doctor, reverentia dignus vir caetera, et ultimae aetat senex.

Herm. Quid is igitur f ciebat?

Lyc. Hospitem nosti i lum Heracleensem, qui di cum ipso philosophatus es tanquam discipulus? rufu illum? contentiosum?

Herm. Novi, quem dica Dioni nomen est.

Lyc. Illum ipsum; cu mercedem puto in tempor

κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ q) τὸν ἄρχοντα ἕναγ- p. 748.
γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἔβόα,
r)), καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμε-
πο s) τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, p. 749.
ν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγα-

ΣΜ. Πονηρὸς t) γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος u), καὶ ἀγνώμων
, περὶ x) τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς
, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω y) διατέθεικεν z).
σει γὰρ *) αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους.

ΛΙΚ. Τί δὲ a)), ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν, ὦ μακάριε, μέλει
, πεφαρθέντι ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν
περιλειμμένων δεομένῳ;

ἐπὶ τὸν μισθὸν, οἶμαι, μὴ ἀπεδίδου] ἐπὶ τὸν μι-
οἶμαι, ὅτι μὴ ἀπεδίδου 2954. corrupte. q) παρὰ]
Sic recte Codd. M. P. L. περὶ vulgo Edd.“ r) ὠργίζετο]
ργίζετο mendose B. 3. et hinc *Reitz. Bip. Schm.* Rectam
formam exhibent B. 1. A. 1. 2. *Seyb.* s) ἀφείλοντο] ἀφεί-
λοντο 2954. t) πονηρὸς] πονυρὸς B. 3. u) ἀεὶ ἐκεῖ-
νος ἀεὶ 2954. x) περὶ] πρὸς idem, quod *Belinus*
hoc justa causa praefert. y) πω] Hanc Codicum 2954. et
Ven. et omnium, quotquot consuluimus, Edit. veterum
lectionem restituimus. *Reitz.* et omnes recentt., nescio unde
ederunt που. z) διατέθεικεν] „Sic Fl. H. Par. et M.
διατέθηκεν J.“ *) ἀποδιδόασι γὰρ etc.] Haec verba
Graecorum cum seqq. Τί δὲ etc. simul *Lycino* tribui voluit.
Al vid. Adnot. a) Τί δὲ] „Τί δαὶ W. prius vero Edd.“ Re-
cepit δαὶ *Schm.*, suadente *Belino*. Post δὲ autem B. 1. 3. in-
terrogationis nota distinguunt, reliquae commate; hae, opi-
nor, recte. Similis structura: Τί δὲ — μέλει τι etc. occur-
rit supra Pisc. c. 37. Τί φατε — οἰκεῖόν τι ἢ ξυγγενὲς etc. ubi

n solveret, rapuit nuper magistratum, obtorto llo, vociferans et irarum nus, et nisi familiarium uidam, qui commodum ad- ent, eripuissent ipsius nibus juvenem, crede mi- correptum morsu na- homini abstulisset, ad- indignabatur.

Herm. Nam malus ille , et in reddendo,

quod debet, ingratus. Aliis enim, quibus foeneratur, nihil unquam (*forte*) tale fecit: solvunt quippe usuras tempori.

Lyc. Quid vero, et si non solvant, o beate, ipsi curae est, purgato jam a philosophia, et relictis illis in Oeta monte nihil jam indigenti?

p. 749. *ΕΡΜ.* Οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνά, ὧν κήδει ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι.

ΛΥΚ. Δέον, ὦ Ἑρμότιμε, ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ [b]), πλούτου καταφρ τα [c]).

11 *ΕΡΜ.* Οὐ σχολή μοι, ὦ Λυκῖνε, περὶ τούτων σθαί σοι. σπεύδω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι [d]) αὐτοῦ, λάθω τελέως ἀπολειφθείς.

p. 750. *ΛΥΚ.* Θάῤῥει, ὦ γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ ἐκεχειρία γελται· ὥςτε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ.

ΕΡΜ. Πῶς λέγεις;

ΛΥΚ. Ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴ πιστεύειν [e]) τῷ προγράμματι· πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο τοῦ πυλῶνος, μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ [f]) φιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παῤ Εὐκράτει [g]), τῷ πάνυ, δ σας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφι

vid. Adnot. b) αὐτῷ] „αὐτοῦ W. male." c) κατα νοῦντα] „καταφρονοῦντες W." Sic et 2954. male, *Bel.* Sed defendi etiam possit. d) ἀκροάσασθαι] c σεσθαι 3011. quod injuria probat *Bel.* e) πιστεύει στέον 3011. vitiosissime. f) οὐ] ὅτι idem Cod. g) κράτει] Εὐκράσει B. 3.

Herm. Putas enim, sua ipsum causa laborare de talibus. Verum sunt ipsi parvi liberi, quorum curam habet, ne inopes vitam agant.

Lyc. Oportebat, Hermotime, educere et illos ad virtutem, ut pari cum ipso felicitate fruantur, et contemnant divitias.

Herm. Non vacat mihi, Lycine, de his disputare tecum: jam enim festino ad ipsum audiendum, ne forte imprudens plane sero veniam.

Lyc. Bono es animo, bone vir: hodie enim in ae denuntiatae sunt: it ego tibi, quod reliquu viae, remitto.

Herm. Quid ais?

Lyc. Tibi illius jam piam non futuram, si dem fides habenda prog mati. Tabella enim sus sa super vestibulum, nis literis scripta signi bat, hodie illum non di tare. Dicebatur autem Eucratem, nobilem ill filiae suae natalem qui braret convivio, heri natus, tum disputasse

ὁ τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Πε- p. 750.
προξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν
ἐνθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν [h])
τῆς πονήρως [i]) τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἱδρῶ-
σαι πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης, ὡς φασι, τῆς
κλεῖδος· ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει [k]), οἶμαι, πλέον τοῦ ἱκα-
νοῦ τῶν παρόντων, ὡς εἰκὸς, φιλοτησίας προπινόντων,
ἐπεπανήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα· ὥστε ἀναστρέψας
εἰπεῖν, ὡς ἔφασκον, πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ [l]) παρα-
θεῖναι τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώ-
κει [m]), καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει,
μηκέτι εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ p. 751.
ἑταίρου αὐτοῦ διηγουμένου τισὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐτοὶ
οὐκ ἔφερον μάλα πολλοί.

οὖν] „Sic P. et L. αὖ Edd.“ i) πονήρως] πονηρῶς B. 3. in ceteris vett. rectius πονήρως. k) ἐπεπώκει] „Sic Edd. πεπώκει W. et Ex. Fl. πέπωκε P. L.“ Postrema haec lectio confirmare videtur mancae formae πεπώκει integritatem. Cf. paullo inferius παραδεδώκει, et Adnot. ad Diall. Deor. XX, 6. Tom. II. p. 359. l) ἀριθμῷ] „ἀριθμὸν Fl. male. ἀριθμῷ reliquae, item M. et P.“ Modo *Belinus* malet μόνον οὐκ ἀρ. At nulla opus est mutatione. Recte vertit *Gesnerus*. m) παραδεδώκει] „παρεδώκει B. 2. Alterum tuentur Edd. reliqq. et M.“ In B. 3. invenio παρεδεδώκει. Cf. paullo superius not. k).

in convivio, tum Euthymo Peripatetico iratior incertasse cum illo de iis, quibus ipsi solent contradicere Stoicis; a clamore ero caput illi dolere, et sudasse multum, protracta a mediam noctem, ut aunt, disputatione. Simul ero biberat, puto, plus am satis fuit, cum, ut ieri solet, convivae illum agnioribus invitatiunculis id bibendum provocarent; omo plus, quam pro sene, cibi sumserat. Igitur domum reversus et vomuit, ut ajunt, copiose, et cum primum adnumerari sibi jussisset carnis frusta, quae puero a tergo stanti tradiderat, et curate ea obsignasset, ab eo inde tempore dormit, imperato, ne quis intro admittatur. Haec autem e Mida audivi ejus servo, qui narraret quibusdam ipsius discipulorum, qui et ipsi, multi sane, revertebantur.

P. 751. 12 *EPM.* Ἐκράτησε δὲ πότερος, ὦ Λυκῖνε, ὁ διδά
ἢ ὁ Εὐθύδημος; εἴ τι καὶ τοιοῦτον ἔλεγεν ὁ Μίδας [n]).

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα, φασὶν, ὦ Ἑρμότιμε, ἀ
σφίσι γενέσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς
το, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύτης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Ε
μον οὐδ' ἀναιμωτί [o]) φασιν ἀπελθεῖν, ἀλλὰ τραῦμα π
θες ἔχοντα ἐν τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν, καὶ ἐλεγ
καὶ πείθεσθαι οὐκ ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾴδιον αὐτὸν [p]
χεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε, σκύφ
στόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλησίον κατακειμένο
οὕτως ἐκράτησεν.

EPM. Εὖγε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐχρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐ
τας εἰκειν τοῖς κρείττοσι.

ΛΥΚ. Ταυτὶ μὲν, ὦ Ἑρμότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ
παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα παρώξυνεν, ἀόρ

n) ὁ *Μίδας*] Interrogationis signum, hic vulgo pc mutavi, quum post nomen ὁ *Εὐθύδημος* absoluta jam terrogatio, et sequentia secundum notam Ellipsin adjec hunc in modum: εἰπέ μοι τοῦτο, εἴ τι καὶ etc. *siquidem numquid*, ut *Gesnero* vertere placuit. o) ἀναιμωτὶ] μωτεὶ W." Prior forma Nostro est usitata. Cf. Timon. Diall. Deor. VIII, 1. (ubi vid. Varr. Lectt.) Diall. Mort 6. et XIV, 3. p) αὐτὸν] Ita *Reitz.* et recentt. αὐτὸ vett. Edd.

Herm. Uter vero, Lycine, discessit superior, doctorne meus, an Euthydemus? si quid tale etiam narravit Midas.

Lyc. Primo quidem aequo fere Marte pugnatum esse: caeterum finis victoriae penes vos fuit, multumque fuit senex superior. Euthydemum enim nec incruentum discessisse ajunt, sed vulnus habentem in capite maximum. Cum enim insolens esset, et convellere nostrum studiose vellet, et persuaderi sibi n nec facilem refutant praeberet, optimus ille magister, quem forte bat scyphum, Nesto quendam, impingit in prope accubantem, e superavit.

Herm. Bonum fac neque enim aliter op bat adversus eos, qui dere melioribus recusan

Lyc. Illa quidem, motime, valde rational Quibus enim intemperi gitatus Euthydemus v

ἀπωτέρω πάττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντα; p. 752.
ἔτι, ἐρωτῶν γὰρ ἄγομεν,) τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν 13
ρόπον ἐπέστης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυ-
στοι, ἐς συνοδοιπορίην [q]) ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦδε [r]) ἀρξά-
μενος; οὐ γὰρ ἀποκλείσετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες.

ΕΡΜ. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε, ὄψει ἐν βραχεῖ
σου ἐπόμενον τῶν ἄλλων· παῖδας, εὖ ἴσθι, οἰήσῃ [s]) ἅπαν-
τας εἶναι πρὸς σὲ, τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.

ΛΥΚ. Ἱκανόν, εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην τοιοῦτος,
ὡς οὐ νῦν.

ΕΡΜ. Ἀμέλει, καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φι-
λοσοφεῖν τεττερακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα, οἶμαι, σὺ νῦν
εἶ.

ΛΥΚ. Τοσαῦτα γὰρ [t]), ὦ Ἑρμότιμε, ὥστε τὴν αὐτὴν ἄ-
ρξεσθαι, κἀμὲ, (δίκαιον γάρ·) καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο

ἔτι συνοδοιπορίην] „Ita dedi ex G. P. W. L. et marg. A. i. W. Edd. enim male ἐπισυνοδοιπορίην.“ r) τὸ ἀπὸ τοῦδε] τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ sola *Reitz.* Simile vitium eadem editio supra admisit cap. 8. in. Vett. Edd. et reliquae recentt. omnes habent — τοῦδε. praeterquam quod in nonnullis vett. legitur τοιτοτοῦδε, una voce. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 360. et *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 547. s) οἰήσῃ] ἀποφανεῖς conj. *Bel.* Vid. Adnot. t) γὰρ] „γοῦν *Marcil.*“

em incendit, irritari ne-
ium, et ira superiorem,
pbum adeo gravem ma-
tenentem? Verum enim-
ro, quando otiosi sumus,
id non narras mihi tuo
ali, quomodo primum
icum ad philosophiam
puleris? ut ipse quoque,
fieri possit, iter illud ve-
om ingrediar, initio ab
e inde hora facto. Ne-
enim excludetis me vi-
ietet, amicum amici.

Herm. Modo velles, Ly-
paullo post videres,
tum superes alios. Pue-
, mihi crede, judicabis,

ad te *si comparentur*, om-
nes: tantum illos superabis
sapientia.

Lyc. Satis mihi fuerit,
si post viginti annos talis
fiam, qualem te nunc vi-
deo.

Herm. Noli esse solici-
tus: (*Sane*) ego quoque ea,
qua nunc tu es, aetate phi-
losophari coepi, quadra-
ginta circiter annorum, quot
tu jam, puto, natus es.

Lyc. Nempe totidem, Her-
motime. Itaque eadem via
susceptum me quoque du-
cito; aequum enim est. Sed
primum quidem hoc mihi

p. 752. εἰπὲ, δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς δόξῃ γίγνεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις;

EPM. Οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ [u]), ἐρώτα καὶ ἀντίλεγε· ῥᾷον γὰρ ἂν οὕτω μάθοις [x]).

ΛΥΚ. Εὖγε, νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὦ Ἑρμότιμε, αὐτὸ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις [y] ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἢ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν; θῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί [z]) τινές εἰσι;

EPM. Μάλα πολλοὶ, Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικο καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι· καὶ αὖ Διογένου τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθα καὶ ἔτι πλείους.

ΛΥΚ. Ἀληθῆ ταῦτα, πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα;

EPM. Καὶ πάνυ διάφορα.

u) βούλῃ] βούλει 3011. x) ῥᾷον γὰρ ἂν οὕτω μά Ἂν vulgo omissum inserui, *Belino* probante, e 3011. et vulgatum e conj. *Guyet.* et *Bel.* in μάθοις mutavi. Cf. ad cap. 8. v. δουλεύοι. Ceterum ad μάθῃς haec notavit *xius*: „Nihil hic variare Fl. neque in seqq. capitibus quam variationis esse, *Solanus* quinquies repetit, ad δίδοτε, ἐφίετε, etc. quae subjicere nihil attinet.“ y τις] τις μία 2954. 3011. inepto ordine. μία τίς B. 1. A. 1. 2. et recentt. μία τις enclitice, ut par erat. z) ἄ πολλοὶ] ἄλλαι πολλαὶ 3011. male, judice *Belino*.

dic, Permittitisne contradicere discentibus, si quid minus recte dictum illis videatur? an non conceditis hoc junioribus?

Herm. Non usquequaque. At tu si quid volueris, inter *dicendum* interrogato, et contradicito: sic enim disces facilius.

Lyc. Bene, ita me Mercurius amet, [Gr. *Hermes*] cujus tu nomine appellaris. At illud mihi dic, unane via est ad philosophiam ducens, vestra illa Stoicorum, an verum ego audivi alios multos esse, [*quae versas vias sequantur?*]

Herm. Sane quam m Peripatetici, et Epic et qui Platonis sibi n inscribunt, et rursus quidam Diogenis, et tisthenis aemuli, et q Pythagora sunt, et a plures.

Lyc. Vera dicis: enim sunt. Utrum ver dem isti, Hermotime, cunt, an diversa?

Herm. Omnino diver

ΛΥΚ. Τὸ δέ γε ἀληθὲς, οἶμαι, πάντως που ἓν ἦν αὐ- p. 753.
τῶν, ἀλλ' οὐ πάντα, διάφορά γε ὄντα.

ΕΡΜ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΛΥΚ. Ἴθι δή, ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι, τῷ ποτε πι- 15
στεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ἤρξω φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι
τῶν ἐναντιουμένων, παρεὶς σὺ [a]) τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν
Στωϊκῶν ἦλθες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι,
ἣ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυού-
σης [b]), τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι
τεκμαίρου [c]) τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ [d]) τοῦτον
ἐπινόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν, ἤδη τὰ βέλ-
τιστα εἰδέναι ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον· ἀλλ' οὕτως p. 754.
ἀφελοῦ, ὁποῖος τότε ἦσθα ἰδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ.

ΕΡΜ. Οὐ συνίημι ὅ,τι σοι τοῦτο βούλεται, ὦ Λυκῖνε.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ

a) σὺ] omittendum censet *Gesn.* At vid. Adnot. b) ἐπι-δεικνυούσης] ἐπιδεικνούσης B. 1. c) ἐτεκμαίρου] ἐτεκμήρω 2954. 3011. quod ob τότε sinistre probavit *Bel.*, quum vel ob eandem vocem unice probandum esset Imperfectum. Cf. supra ἠξίους, et mox εἶας. d) δὴ] Ita in omnibus tum vett., tum recentt., Edd. legitur excepta *Reitz.* ubi δὲ est, et notatum ab Editore, δὴ legi in Hag. Etiam Cod. 3011. habet δή.

Lyc. Sed verum quidem, ito, omnino unum illo- um esse, at non omnia, si idem sunt diversa.

Herm. Recte sane.

Lyc. Age ergo, amice, sponde mihi, cui tandem mento fidem tu primum habens, cum philosopha- ire ires, ac multae tibi ja- sse paterent, caeteris re- ictis, Stoicorum illam in- ressus sis, ac per eam de- veneris ad virtutem intra- e, velut sola ea vera sit, et rectam viam ostendat, reliquis ad caeca et exitum non habentia loca ducentibus; quo, inquam, argumento ista tum colligebas? Nec velis mihi illum, qui nunc es, te ipsum cogitare, vel semisapientem, vel sapientem plane, qui meliora judicare prae nobis, qui de vulgo sumus, possis: verum pro eo responde, qualis tum eras, idiota, et mei, ut nunc sum, similis.

Herm. Non intelligo, quid hoc tibi sermone velis, Lycine.

Lyc. Atqui nihil valde tortuosum interrogavi. Cum

p. 754. ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλου
Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων [e]) προγόνων, τοῦ Χ
που, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ σὺ
σας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος
προήρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ
τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν
στους ἐξ ἁπάντων προειπών [f]); ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ
εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν, οἶμαι
στῳ εἰδότι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμ
ρί γε τούτων τὸν θεόν.

ΛΥΚ. Πότερον οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγοι
αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἑλέσθαι τὸ βέλτιον κατ
τὸν, ἄνευ τοῦ [g]) θεοῦ;

ΕΡΜ. Ὥιμην γάρ.

16 *ΛΥΚ.* Οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις [h]) τοῦτο πρ
ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φι

e) ὑμετέρων] „ἡμετέρων male *Voret.*" Idem et *in B.* peritur. f) προειπών] „Sic Edd. omnes et M. Προς legendum conjiciunt, vid. nott." Habet προεἰπων probante *Belino*; nec dubitavit *Schmiederus* novam lectic eamque incommodam, recipere. g) τοῦ] τῶν male B. ceterae et M." h) ἂν διδάσκοις] διδάσκοις ἂν 2954.

enim philosophi sint multi, ut Plato, ut Aristoteles, ut Antisthenes, et de vestris progenitoribus Chrysippus, Zeno, reliqui quotquot sunt, quo, inquam, argumento reliquos adspernatus, ex omnibus elegisti, quae elegisti, et secundum haec philosophandum censes? Numquid te etiam, ut Chaerephontem, Pythius ad Stoicorum rationem ablegavit, optimos omnium illos praedicens? Mos enim illi alium ad aliud philosophiae genus hortari, qui noverit, opinor, quod cuique xime conveniat.

Herm. At nihil tale, cine; nec interrogavi hisce Deum.

Lyc. Utrum ideo, q parum dignum negotium liberatione divina jud res, an quod sufficere te tabas, qui per te ipsi quod optimum esset, et sine Deo eligeres?

Herm. Nimirum sic tabam.

Lyc. Igitur nos etiam primum docueris, quor do ab initio statim digne

ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς p. 754.
ἄλλας;

ΕΡΜ. Ἐγώ σοι φράσω. ἐώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν φερομένους, ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν.

ΛΥΚ. Πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατω- p. 755.
νικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθάπερ ἐν ταῖς χειροτονίαις.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε· εἴκαζον δέ.

ΛΥΚ. Ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς· ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος εἰπεῖν πρός με τἀληθές.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον πάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ τρυφεροί [1]) εἰσιν· οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ φιλοχρήματοί τινες· οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί πως· περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι· καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεύς, μόνος πλούσιος, μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως ἅπαντα.

ΛΥΚ. Ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐ- 17

1) φιλήδονοί] φιλήδονεί A. 2.

possit, quae sit optima philosophia, et verax, quam quis relictis caeteris eligat.

Herm. Ego tibi dicam. Videbam plerosque ad illam ferri: hanc itaque optimam esse colligebam.

Lyc. Quanto (*fere*) plures *videbas* Epicureis, aut Platonicis, aut Peripateticis? Numerabas enim illos videlicet, ut in suffragiis.

Herm. Quin non numerabam equidem: sed conjiciebam.

Lyc. Ut tu non vis me docere! sed fallis, qui de tali conjectura te dicas et multitudine judicasse, et verum apud me dicere subterfugias.

Herm. Non hoc solum, Lycine, sed audiebam quoque omnes dicere, Epicureos quidem delicatos esse et voluptuarios, Peripateticos vero divitiarum amantes et contentiosos, Platonicos denique inflatos gloriaeque cupidos. De Stoicis autem multi praedicabant, fortes esse et cognoscere omnia; qui vero illam viam elegisset, eum solum regem, solum divitem, solum sapientem, et in universum omnia.

Lyc. Dicebant vero de il-

p. 755. τῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινο
αὐτῶν [k]).

EPM. Οὐδαμῶς, ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον.

ΛΥΚ. Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός τοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες [l]).]

EPM. Οὐ γάρ.

ΛΥΚ. Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον.

EPM. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με, καὶ οὐ λέγε
p. 756. ληθὲς, ἀλλ' οἴει Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι, ὡς πιστεῦσ
Ἑρμότιμος, ἀνὴρ [m]) συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαρ
τα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν, τοῖς ἰδι
ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα ἐποιεῖτο τὴ
ρεσιν [n]) καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν [o]). οὐ γὰρ πιστεύσαι
σοι τοιαῦτα λέγοντι.

18 *EPM.* Ἀλλ' οἶσθα [q]), ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις

k) αὐτῶν] Ita vulgo. Sed, monente *Belino*, αὑτῶν edide *Bipp.* et *Schm.* At vid. Adnot. l) οὗτοι δὲ — φιλο φοῦντες] „Vid. notas.“ m) ἀνὴρ] „deest in W. a in Edd.“ n) ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν] „Haec et seqq ἀξιῶν sic, ut edidimus, legi in Edd. et M. notat *Solan* o) ἀξιῶν] ἀξίαν *Guyet.* ἀξιοῦν *Seager.* Ego mallem ἀ σιν. Vid. Adnot. p) πιστεύσαιμι] πιστεῦσαι 3011. 2 q) Ἀλλ' οἶσθα] „Et haec duo verba sic legi in Edd. et notat *Solanus.*“ Sed malebat tamen idem, Ἀλλ' ἴσθι, ἀλλ' εὖ ἴσθι. Vid. Adnot.

lis haec ad te alii nimirum? Neque enim sane illis ipsis credidisses sua laudantibus.

Herm. Nequaquam, sed dicebant caeteri.

Lyc. Qui vero diversae sententiae erant, non dicebant, arbitror: hi vero erant, qui aliter philosophantur.

Herm. Non sane.

Lyc. Ergo idiotae dicebant ista.

Herm. Ita est.

Lyc. Vides, quam iterum me decipias, nec verum cas, sed cum Margite quodam disputare put qui credat, Hermotimu virum prudentem, an tunc natum quadragint de philosophia et philos phis fidem habuisse idiot et secundum illorum di fecisse electionem et pri cipatum tribuisse. Neq enim talia dicenti credid rim.

Herm. Sed noris, Lyc ne; non aliis modo credid

[illegible]κτον, ἀλλὰ καὶ ἐμαυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως p. 756.
[illegible]ντας, ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρ-
[illegible]ους, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς πλείστους, οὐδὲν ἄβρὸν, οὐδ'
[illegible]ν εἰς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον [r]), ὡς ἔκπληκτον εἰ-
[illegible]κὸν ἀτεχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καταστήματος, ὃ
[illegible]κτον ἅπαντες εἶναι φασίν.

LYK. Ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες ποιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μι-
[illegible]κρόσθεν ἔλεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν διδάσκαλον, ὦ
[illegible]ρμότιμε, πράττοντα; οἷον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας
[illegible]σκληρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις,
[illegible]τἄλλα ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλίγον σοι μέλει, ἄχρις
[illegible]ἂν εὐσταλὴς ἡ ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ p. 757.
[illegible]κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχομεν [s]) τουτονὶ κανόνα,
[illegible]στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρμότιμός φησι, καὶ
[illegible]ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων, καὶ κουρᾶς διαγιγνώσκειν
[illegible]ς ἀρίστους· ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ,
[illegible]φροντιστικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀπο-

r) ὑπερεκπίπτον] „Sic J. Fl. Par. H. S. et M." Sic et A. 1. 2. B. 1. 5. s) ἔχομεν] ἕξομεν 2954. *Bel. Schm.* ἐσμὲν 3011. mendose, ut ait *Bel.* Vid. Adnot.

ed ipsi mihi. Videbam enim illos decenter ingredientes, amictos honeste, cogitabundos semper, virile quid tuentes, ad cutem tonsos plerosque, nihil neque molle, neque rursus in nimiam negligentiam prolapsum, (*quo fit*, ut attonitus aliquis et plane cynicus sit) sed in medio *quodam* statu, quem optimum omnes esse perhibent, *constitutos*.

Lyc. Numquid igitur ista quoque illos facere videbas, quae paullo ante ipse dicebam me vidisse tuum, Hermotime, magistrum facere? verbi caussa, fenerari, et reposcere acerbe, et rixose omnino contendere in congressionibus, et reliqua, quae in se demonstrant? an parum ista curas, dum compositus sit amictus, et barba prolixa, et capillus ad cutem detonsus? et, quod superest, hunc habemus (*habeamus*) canona, hanc regulam exquisitam talium, de sententia Hermotimi; atque oportet ex habitu, incessu, tonsura dignoscere optimos; quicunque vero ista non habuerit, qui neque tetricus fuerit et cogitabundo vultu, reproban-

757. 19 βλητέος; Ἀλλ' ὁρᾷ μὴ καὶ ταῦτα, ὦ Ἑρμότιμε, παίζε
με [t]), πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος συνίημι.

EPM. Διατί τοῦτ' ἔφησθα;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτα
γεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων. παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι
μονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τι
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσ
εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαίρεσθαι τοῖς τοιούτοις,
πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν [u]) ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; τ
γνώῃ ἄν [x]) τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προηρημένον,
σχῆμα οὔτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος [y]);

p. 758. *EPM.* Ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος, ὦ Α
οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων.

ΛΥΚ. Ἐχρῆν μέν, ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμ

t) πρός με] Sic vett. Edd. omnes et *Schaef.* Melett. p.
Sed Reitz. et recentt. πρὸς μέ. Cf. Adnot. u) ὢν] „ὤ
Sed Edd. omnes ἄν." Falso haec notula in Ed. *Reit*
praecedens ἄν relata. Ceterum recentt. omnes recte am
sunt Reitzianam emendationem, etiam *Schaefer.* Melett. p.
x) τῷ διαγνώῃ ἄν] Olim τῷ διαγνῷ. *Reitz.* τῷ δι
sine jota subscripto. *Bip.* insuper τῳ sine accentu, in
temere obtemperavit perverso *Belini* praecepto. Cujus C
duo διαγνῶναι suppeditant, unde ipse fieri volebat διαγνῶ
Schaeferus autem Melett. p. 100. διαγνῷη ἄν, quem nos se
sumus. Vid. Adnot. y) δυνάμενος] „δυναμένῳ W.
nihil a vulgata abeunt H. Fl. Par." Nec A. 1. 2. B. 1. 3.

dus est ac rejiciendus? Sed vide, ne in his quoque ludas me, Hermotime, tentans, decipine me sentiam.

Herm. Quorsum hoc dixisti?

Lyc. Quod statuarum, bone vir, probationem mihi narrasti, quae fit ex habitu. Multum enim illae magis compositae, decentius amictae, ubi Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron ad formosissimam illas speciem configura
Si vero vel maxime sig
talibus utendum est, q
faciat, si quis caecus p
losophari cupiat? qua
dignoverit sectae melio
sectatorem, qui neque h
bitum cernere neque ince
sum queat?

Herm. At mihi oratio e
non ad caecos, neque tal
curo.

Lyc. Debebat quiden
bone vir, commune quod

τῶν ἀπὸ μεγάλων [z]), καὶ ἅπασι χρησίμων [a]). πλὴν [b]), p. 758.
[illegible] μέν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοί, τὰ [illegible] ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα [illegible]ωφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ [illegible]πτοι, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; Ὅ 20
[illegible]σθαι εἰπεῖν, τοιόνδέ ἐστιν [c]), οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν [illegible] ἔρωτι προσῄεις [d]) αὐτοῖς, καὶ [e]) ἠξίους ἀμείνων γί[illegible]εις τὰ τῆς γνώμης;

EPM. Καὶ μάλα.

AIK. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων [illegible]ρισμάτων διορᾶν τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ [illegible]αὶ τὰ τοιαῦτα οὕτω [f]) διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρ-

[illegible]γάλων] δοκίμων 3011. a) χρησίμων] χρήσιμον conj. *Scyb.* ad γνώρισμα referendum. Non animadvertit V. D. sic tautologia admodum molesta onerari locum, quum in voce πάντων jam insit eadem vis, quae in ἅπασι χρήσιμον inforet. b) πλὴν] τι ἂν 2954. 3011. male, ait *Belinus.* c) τοιόνδέ ἐστιν] Hanc veterem scribendi rationem, quam B. 1. 3. A. 1. 2. sequuntur, quaeque ex intimis linguae penetralibus prodiit (vid. *Wolfg. Reiz.* in aureo libello de Accentus Inclinatione p. 108. ed. *Wolf.*) restituere placebat. Variant recentiores: τοιόν δέ ἐστιν *Reitz.* et *Bip.* τοῖον δέ ἐστιν *Schm.* τοιονδὲ ἐστιν *Scyb.* Cf. ad c. 22. in Varr. Lectt. d) προσῄεις] ita *Scyb.* ad exemplum Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. sed προσήεις, male deficiente jota, *Reitz. Bip. Schm.* e) καὶ] ἀλλὰ καὶ *Gaet.* imperite. Vid. Adnot. f) οὕτω] οὔτε B. 3. mendum typographicum.

am signum esse rerum ita agnarum et omnibus uti-um. Interim, si videtur, xtra philosophiam nobis aneant caeci, quandoqui-em neque oculis cernunt: uamquam talibus vel ma-ime necesse erat philoso-hari, ne nimis graviter ca-amitatem ferrent. Sed ipsi ne, qui vident, si vel ultissimum cernant, quid-am videre queant eorum, quae in animo sunt, ex illo ntimo amictu? Quod autem dicere volo, ejusmodi est. Nonne *verum est*, te amore quodam mentis *et sententiarum* in his viris ad eos accessisse, et mente *ac sententiis* fieri voluisse meliorem?

Herm. Ita est.

Lyc. Quomodo ergo potuisti signis, quae modo dicebas, recte vel secus philosophantem pervidere? Neque enim solent ita dilucere talia, sed secreta sunt, in

p. 758. ῥητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἄνο
μενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμο
κοας, οἶμαι, ἅτινα ἠτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου· εἰ δὲ μὴ
p. 759. νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Π
να, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι [g])· καὶ τὸν μὲν Π
ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι· τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆ
Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπ
τὸν Μῶμον ἦκον, ὅνπερ δικαστὴν προείλοντο, θεασ
ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τῶν μὲν ἄλλων, ἅτινα τι
περιττὸν ἂν εἴη λέγειν· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου δὲ τοῦτο ἐμέμ
καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε [h]) τὸν Ἥφαιστον, διότι μ
θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς, ἀναπετ
σῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ
εἰ [i]) ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώ
οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' [k]) ὑπὲρ τὸν
πέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον, ὡς ἔοικε, δι

g) πέρι] „Sic recte *Juntin.* Aliae *περί.*“ In B. 1. 3. A. item *πέρι* scriptum. h) ἐπέπληξε] „Sic J. H. A. 1. P item M. et P. *ἐξέπληξε* male Fl. et Par.“ Illud etiam in B. 1. 3. i) εἰ] „*εἰ* B. 2. ἢ reliqq. et M.“ Retinuit *Rei* nec non recentt. Verum etiam B. 3. habet *εἰ*, quod re mus. Vid. Adnot. k) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.*

occulto latent, sermonibus et congressionibus, et operibus similibus, vix sero tandem ostenduntur. Itaque Momus ille, audisti puto, quid Vulcanum accusaverit: sin minus, at nunc audi. Fert nempe fabula, contentionem inter Minervam, et Neptunum, et Vulcanum de artis praestantia intercessisse; et a Neptuno quidem effictum taurum, a Minerva excogitatam domum, compositum a Vulcano hominem. Cum ad Momum venissent, quem arbitrum sibi nempe sumserant, perspecto ille uni cujusque opere, *quid in* liquis reprehenderit, di jam superfluum fuerit: homine autem hoc desi ravit, et increpuit arc tectum illius Vulcanu quod non et valvas pect illius applicuisset, *qui* apertis nota fierent om bus, quae is vellet *atq* cogitaret, atque utrum me tiretur, an vera dicer Ille igitur ita de hominib sentiebat, tanquam qui h beti *circa illos* visu ess Tu vero supra Lyncea i lum nobis acute *vides*,

[illegible] μὲ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ p. 759.
[illegible] καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων

ΕΡΜ. Παίζεις, ὦ Λυκῖνε· ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην· 21
[illegible] μέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρὸς γοῦν

ΛΥΚ. Ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλ- p. 760.
[illegible]ει με παραπολούμενον [1]) ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ;
ΕΡΜ. Οὐδὲν γὰρ ἂν [m]) σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω.

ΛΥΚ. Οὔκ, ὦ γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις [n]) εἰπεῖν ὁποῖον [o]) ἀρίσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθο-[illegible]μῶν, ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες, ἐγὼ [illegible]σομαι, ὅπως ἂν οἷός τε ὦ, κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν [illegible]ὴ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. [illegible]τε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει.

παραπολούμενον] „παραπολλόμενον Fl. Sed pro vulgata stant H. Par. S. etc. et P. παραπολόμενον W.“ Cf. ad cap. 1. extr. m) ἂν] „Rectius abest ἂν in W.“ Imo rectius adest in ceteris omnibus. Neque recte *Schm.* id pro suspecto uncis inclusit. Vid. Adnot. n) ἐθέλεις] „ἐθέλης J. male. ἐθέλεις quinque Edd. priscae, et M.“ Juntina lectio ex A. 2. mendo promanavit. o) με] μοι *Solan.* perperam. Vid. Adnot.

[illegible]e intus sunt trans ipsa, [illegible]inor, praecordia cernis, patent tibi omnia, ut [illegible]n quae velit modo, et [illegible]ae cognoscit unusquis-[illegible]e, scias, verum etiam [illegible]er melior sit aut deterior.

Herm. Ludis, Lycine. [illegible]go vero secundo numine [illegible]egi, neque optionis illius [illegible]eae me poenitet: satis au-[illegible]m hoc, mihi quidem, est.

Lyc. Mihi tamen hoc non [illegible]neris sufficere; sed negli-[illegible]s me in multa illa collu-vione pereuntem cum reliquis?

Herm. Nihil enim *forte* tibi placet, quidquid dixero.

Lyc. Non ita est, bone vir. Sed nihil tu vis dicere, quod placere (*satisfacere*) mihi possit. Quandoquidem vero tu volens occultus es, et nobis invides, ne aeque ac tu philosophemur: ego tentabo, quantum ejus facere potero, pro (*per*) me invenire accuratum de his judicium, et sectam certissimam. Audi vero et tu, si volueris.

p. 760. *EPM.* Ἀλλὰ βούλομαι, ὦ *Λυκῖνε.* ἴσως γάρ τι γν
ἐρεῖς.

ΛΥΚ. Σκόπει δή, καὶ μὴ καταγελάσῃς p), εἰ πε
σιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μ
22 ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον q). Ἔστω δ
μὲν ἀρετὴ τοιόνδέ τι r), οἷον πόλις τις εὐδαίμονας ἔχου
ἐμπολιτευομένους, (ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἐ
ποθεν ἀφιγμένος) σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους
τας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας·
πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων καὶ βιαζομένων
πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν ἴδοις s), φασὶν, ἐν ἐκείνῃ τ
λει t) τολμώμενον u), ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυ
p. 761. τεύονται, μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν,
τὰς στάσεις καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλ
σιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδὼν v) ἐστιν ἐκείνοις. ο

p) καταγελάσῃς] καταγελάσῃ 2954. 3011. q) μὴ σὺ] c
iidem, et ἐθέλῃς 3011. r) ἄμεινον] ἀμείνων ἢ χ
Brod. Imo int. ταῦτα. Cf. Diall. Marr. VII. extr. s)
όνδέ τι] Ita ex A. 1. 2. B. 1. Sed τοιὸν δέ τι B. 3.
δέ τι *Reitz. Bip. Schm.* τοῖόνδε τι *Seyb.* Cf. supra c. 20
t) ἴδοις] Ita *Schm.*, monente *Belino*, e 2954. 3011.
εἴδῃς, pro quo *Guyetus* voluerat εἴδοις. u) πόλει]
A. 2. x) τολμώμενον] τολμηρότερον 2954. 3011. y)
ποδὼν] ἐκ ποδῶν B. 1. 3. Sed A. 1. 2. ἐκποδὼν, ut *Ly*

Herm. Ego vero volo, Lycine. Forte enim cognitu aliquid dignum dixeris.

Lyc. Considera igitur, sed noli irridere, si hominis omnino rudis in morem illud disquiram: necesse enim est ita *facere*, cum tu, qui melius scias, dicere clarius nolis. Sit igitur mihi virtus tale quiddam, velut civitas quaedam beatos habens cives, (ut dicat forte tuus magister, inde aliqua via huc delatus) sapientes summo gradu, fortes universos, tum justos, t
perantes, parum Diis
nores. Eorum vero, q
multa apud nos fiunt, c
rapiant homines, vim fa
ant, justo plus sibi ar
gent, nihil videas, aju
in ea urbe quemquam au
re, sed per pacem et co
cordiam civitate una fruu
tur. Nec mirum. Quae eni
puto, aliis in civitatib
seditiones et contention
excitant, quorum caus
mutuas sibi insidias struu
homines, illa e medio sul
lata apud illos sunt omni

πλησίον ἔτι, οὔτε ἡδονὰς, οὔτε δόξας ὁρῶσιν [z]), ὡς p. 761.
ἐκεῖσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκα-
σιν [a]) αὐτὰ, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι· ὡς-
περανόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ,
ἀσφαλείᾳ τε, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν 23
ἡμᾶς γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολο-
γιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου
ἀποβλέποντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι ἐγγραφήσεσθαι καὶ
αὐτοὶ, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας;

ΑΤΚ. Νὴ Δί', ὦ Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ
σπουδαστέον· τῶν δ' ἄλλων ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς
ἐνθάδε ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λόγον, μήτε παί-
δων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν, ἐπικατεχόντων [b]), καὶ κλαυθμυ-
ριζομένων [c]), ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους πα-
ραλιπεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιν-

et recentt. z) ὁρῶσιν] „Nihil hic variare H. J. et Fl. notat Solanus.“ Neque in reliqq. variationis quidquam deprehenditur. a) ἐξεληλάκασιν] ἐξελυλάκασιν B. 3. b) ἐπικατεχόντων] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. etc.“ c) κλαυθμυριζομένων] „Sic recte Par. A. et M. Edd. reliqq. male κλαθμυριζ.“

neque enim amplius aurum, neque voluptates, neque glorias spectant, de quibus certent; sed olim (*dudum*) civitate illa exegerunt, non necessaria rati; quae in ea versentur. Itaque tranquillam quandam et undique beatam vitam vivunt, cum bonis legibus, et aequalitate, et libertate, et bonis reliquis.

Herm. Quid ergo, Lycinus? nonne dignum est, omnes concupiscere civitatem eam adipisci, nec laborem imputantes viae, neque animum despondentes propter longitudinem viae, si futurum sit, ut, ubi pervenerint, adscribantur et ipsi *in tabulis publicis*, civitatemque consequantur?

Lyc. Per Jovem, Hermotime, omnium maxime in hoc elaborandum est, reliquorum vero cura abjiciendа; neque si haec *antiqua* patria manum injiciat, multam habere rationem *oportet*, neque liberis aut parentibus si cui sint, retinere cum ploratu volentibus, frangi; sed primum quidem hortari et illos ad eandem viam *ingrediendum*; si vero

p. 761. το, ἀποσεισάμενον [d]) αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδ
p. 762. Hom. Il. VI, 518. νος ἐκείνης πόλεως· καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντα [e]) τὸ ἱμάτιο τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε. οι
XVI, 9. e. a. 24 δέος μή σέ τις ἀποκλείσῃ, καὶ [f]) γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα. γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸ πόλιν· ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός· καὶ ἐλθόντα ἐγγράψειν, καὶ λέτην ποιήσεσθαι [g]), καὶ φρατρίας [h]) μεταδώσειν τῆς αὐτο ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην [k]).

Par. Hom. Il. V, 201. e. a. Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην [l]) ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητι τότε, πρὸ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' περὶ τῆς πόλεως, εἴ γε [m]) μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ

d) ἀποσεισάμενον] „Sic Edd. antiqq. ἀποσεισαμένους P. ἀποσεισάμενος Cod. Angl.“ e) ἀποῤῥίψαντα] „P. ἀποῤῥίψαντας Edd. et M. male.“ f) καὶ] „deest in et Angl. C. adest in Edd. et M.“ g) ποιήσεσθαι] Sic scripsimus cum *Bel.* et *Schm.* ad fidem Codd. 2954. 3011. vulg. ποιήσασθαι, quod cum praecedentibus Infinitivis minus, quam cum sequente, pugnat. h) φρατρίας] „recte B. 2. S. et Schol. φατρίας corrupte J. H. A. 1. Fl. Par. et M.“ Nec non A. 2. sed φρατρίας etiam B. 1. 3. αὐτοῦ] αὐτοῦ e *Bel.* conj. scripserunt *Bipp.* et *Schm.* vid. supra ad cap. 17. k) εὐδαιμονοίην] εὐδαιμον *Reitz.* per errorem, quem correxerunt recentt. l) οὐ π θόμην] „Sic H. Fl. Par. A. 1. (et 2.) οὐκ ἐπιθόμην B. 2. S.“ Sic et B. 1. 3. At sunt haec Homerica, quae retinen videbantur. Nempe parodia est locorum Il. V, 201. XXII, 1 m) εἴ γε] „Sic J. H. A. 1. Par. S. ὡς εἶγε Fl. et W. Sed s

nolint, vel non possint, dimotis illis recta procedere ad beatam illam ex omni parte civitatem; et ipso abjecto vestimento, si forte illo comprehenso impediant, eo erumpere. neque enim metus est, ne quis excludat vel nudum eo advenientem. Jam enim alias quondam senem audivi enarrantem, uti se res illae haberent; isque me hortatus est, uti ad eam se civita-

tem sequerer; ipsum en se praeiturum, et adscri turum *civibus*, cum ad nissem, et tribulem fact rum, et curiae mihi sus jus impertiturum, ut cu omnibus beatam vitam v verem. Ego vero prae j venili tum inscitia, (quin decim fere anni sunt,) no sum obsecutus: forte circ ipsa jam suburbia, et a portas essem. Dicebat au tem de civitate illa, si ben

ναι [o]), ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες καὶ ξένοι εἶεν, αὐθι- p. 762.
γενὴς [p]) δὲ οὐδεὶς [q])· ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι
ἄστει, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικρούς, καὶ πέ-
νητας καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν p. 763.
δὲ τὴν νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγ-
γραφήν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους ἢ κάλλους, οὐδ'
ἀπὸ γάνους, οὐδὲ [q]) λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μέν,
ὡς νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ πο-
λίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πό-
νων [r]), καὶ τὸ λιπαρὲς [s]), καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακι-
σθῆναι, πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα·
ὅστις ἂν ταῦτ' ἐπιδείξηται [t]), καὶ διεξέλθῃ [u]) πορευόμενος

γε supra scriptum erat, vid. nott.“ ὡς εἶγε etiam 3011. n) καὶ ἤδη καὶ τάδε] „Sic esse in Fl. H. et M. notat *Solanus*. sed et B. 2. A. 1. Par. et S. ita habent.“ nec non A. 2. B. 1. 5. nec est, quod merito offendat. o) αὐθιγενὴς] ἰθαγενὴς 3011. mendose. p) οὐδεὶς] οὐδὲ εἷς 3011. non male. q) οὐδὲ] „καὶ οὕτω Fl. οὐ τῶν M. Vulgatam servant ceterae et Cod. P.“ r) πόνου] πόνων *Reitz.* haud dubie per errorem, quem imprudenter repetierunt recentt. omnes. Nam in vett. omnibus est πόνου. Sic carere jam possumus optima ceteroquin conjectura *Schaeferi* Melett. p. 129. καὶ πόνων τὸ λιπαρές. s) λιπαρὲς] „Sic optime G. P. Erasum etiam α in M. Edd. vero omnes male habent ἀλιπαρές. Sic etiam 2954. et 3011. Vid. Adnot. t) ἐπιδείξηται] „Ita J. H. B. 2. Fl. Par. et M.“ u) διεξέλθῃ] Ita 2954. 3011. *Belin. Bip. Schm.* pro vulg. διεξέλθοι, pro quo jam S. διεξέλθῃ sine jota subscripto. Ceterum mallet tamen *Belinus* ἐπιδείξαιτο καὶ διεξέλθοι. Vid. Adnot.

emini, tum alia multa, m ista etiam: Omnes ibi reuus esse et peregrinos, digenam neminem: sed et rbaros in civitate versari ultos et servos, et defor-es, et parvos, et paupe-s, atque in universum ci-em esse, qui velit: legem hiin illis esse, non ex cen- adscribi aliquem, neque habitu, vel statura, vel pulchritudine, neque ex ge-nere, neque claris ex ma-joribus; sed istorum nec rationem ullam haberi apud illos: sufficere autem unicuique ad hoc, uti civis fiat, prudentiam, et honesti amorem, et laborem, et deliciarum contemtum, et animum, qui neque cedat temere, neque molliatur, si in multas in via difficultates incidat. Atque adeo, si quis ista in se esse demonstraverit, emensusque totum ad urbem usque iter

p. 763. ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα πολίτην εἶναι x) τ
ὅρτις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι. τὸ δὲ, χείρων, ἢ κρε
ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδ.
εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει.

25 *EPM.* Ὁρᾷς, ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ πεζ
p. 764. κρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτ
λῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως;

ΛΥΚ. Καὶ γὰρ αὐτὸς, ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶ
ἐρῶ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἄν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέ
εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι,
λαι ἄν, εὖ ἴσθι, μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ἧειν ἐς αὐτὴν
ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ, ὡς ὑμεῖς φατε, (
καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς) πάνυ πόῤῥω ἀπῴκισται, ἀν
ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ' αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν
στον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι y) ποιεῖν;

EPM. Καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις;

ΛΥΚ. Οὐκοῦν σοὶ μὲν ἐπὶ z) τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ

x) εἶναι] „ὄντα] εἶναι Angl. et P. ὄντα Edd. omnes et *Reitzium* secuti sunt recentt. Nos consultius duximus le mam duorum Codd. lectionem praeferre. y) οὕτω χ ναι] χρῆναι οὕτω 3011. *Bel. Schm.* z) σοὶ μὲν ἐπὶ] ,

fuerit, eum civem esse continuo, et aequo jure, quisquis alioqui fuerit: ista autem *nomina*, deterior, melior, nobilis, ignobilis, servus, liber, neque esse omnino, neque nominari in ea civitate.

Herm. Videsne, Lycine, quam non frustra, neque parvis de rebus laborem, qui civis cupiam fieri et ipse pulchrae adeo et beatae civitatis?

Lyc. Nam egomet eorundem, quorum tu, amore flagro: neque est, quod mihi ante ista (*prae istis*) velim contingere. Si quidem

igitur in propinquo esse la civitas, et manifesta conspectu omnium, oli crede mihi, ipse nihil cu tatus ad eam perrexisse et civis illius essem a lon inde tempore. Cum ve ut vos dicitis, tu nempe Hesiodus consarcinator i carminum; longo admod spatio remota habitet necesse est et viam, qu ducit ad illam, quaerer et ducem optimum. An n putas hoc agendum?

Herm. Et qua alia ratio perveniat aliquis?

Lyc. Igitur quantum promissionem, et scienti

εἶναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ p. 764.
περιστᾶσιν, αὐτόχθονες ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγον-
ὡς γε μὴν, οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ
φοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ ἐπὶ τὰ
, ἡ δὲ ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν, ἡ δὲ ἐπὶ τὰς [a]) ἄρ-
καὶ ἄλλη εὐθὺ τῆς μεσημβρίας [b]). καὶ ἡ μὲν διὰ λειμώ- p. 765.
καὶ φυτῶν καὶ σκιᾶς, εὔυδρος [c]) καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντι-
ν ἢ δύσβατον ἔχουσα· ἡ δὲ, πετρώδης καὶ τραχεῖα, πο-
ν καὶ δίψος καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως αὖ-
πέσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ
ώτατα [d]) τελευτῶσαι. Ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία
ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν 27
ἀπαντοῦ ἑκάστης [f]) ἑφεστὼς ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιό-
τως ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ [g])

J. H. Fl. Par. σὸν μὲν ἔτι P." σοι sine accentu *Reitz.* et recentt. Sed cum accentu vett., e quibus B. 1. post ἡγησομένων interrogationem notavit. *Seager.* conj. ὅσον μὲν ἐπὶ. Vid. Adnot. a) ἐπὶ τὰς] „ἐπὶ τῆς W." b) μεσημβρίας] μεσυμβρίας B. 3. c) εὔυδρος] „Sic Edd. praeter J. omnes; haec enim ὑδρος, cui adstipulantur P. L. Et sic olim in M. fuerat." Sic etiam in B. 1. 2. 3. d) ἐναντιώτατα] „ἐναντιώτατα Jens. Nil mutant Edd. nec M." Vid. Adnot. e) καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστὶν] „Nihil hic mutant Edd. nec M." f) ἑκάστης] „ἑκάστης *Jens.* Sed nihil mutant Edd. nec. M." Vid. Adnot. g) αὐτοῦ] αὐτοῦ *Schm.* e *Jensii* conjectura haud sane probanda. Cf. infra not. ad verba περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ.

fessionem, multa tibi na, nihil durum habens,
um copia. Multi enim nihil incedentibus asperum;
ti adstant, indigenas altera vero saxosa, et as-
e esse quisque se dicen- pera, solem multum ac si-
Sed via non una atque tim et laborem denuntians.
em videtur, sed multae Et tamen omnes hae ad ci-
diversae, ac nihil altera vitatem ferre dicuntur, quae
ri similes. Nam haec una est, ipsae in maxime
dem ad occidentales par- opposita exeuntes. Hic igi-
, illa vero ad orientem tur mihi, et quidem omnis
tur ferre; haec ad sep- dubitatio est. Ad quam-
triones, et altera recta cunque enim illarum veni-
meridiem: et haec qui- am, vir ad caput uniuscu-
per prata, et plantas, jusque tramitis, in ipso in-
rabram, irrigua et amoe- gressu adstans fide dignis-

p. 765. ἀπιέναι h), λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέ
τοὺς δ' ἄλλους πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε
λοις *) ἡγήσασθαι δυναμένοις i) ἀκολουθήσαντας. κἂν
τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται
τῆς αὐτοῦ k) ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους καλίζει, καὶ ὁ παρ
τῷ l) ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό, τε m) τοίνυν πλῆθ
p. 766. τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως ταράττ
καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ· καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινό
νοι o), καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἤ
νε τραπόμενος, ἢ τῷ p) μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμη
πρὸς τὴν πόλιν.

h) ἀπιέναι] ἐπιέναι conj. *Seager.* Class. Journ. Vol. X
p. 72. *) ἄλλοις] „ἀλλήλοις W. ἄλλους B. 2. male.“
et in B. 1. 3. legitur. i) δυναμένοις] „Sic J. Fl. A. 1.
δυναμένους Par. et B. 2.“ Sic et B. 1. 3. Unde *Schm.* co
cit ἄλλοις ἡγ. δυναμένους ἀκολουθήσουσι. Vid. Adnot.
αὐτοῦ] „Nihil mutant Edd. αὐτῆς *Vorst.* male.“ Sic re
Reitz. in nota; nec falso: nam A. 1. 2. B. 1. 3. habent αὐτ
Sed in textu *Reitz.* legitur αὐτοῦ, et sic ediderunt etiam *Se*
Bip. et *Schm.* Cf. Adnot. l) παρ' αὐτῷ] „παρ' αὐτὸν
P. L.“ Cf. Diall. Mortt. XX, 4. Varr. Lectt. r). Tom.
p. 216. m) τό, τε] τοῦτό τε conj. *Seager.* l. l. Sed v
Adnot. n) πλῆθος] „Abest articulus a B. 2. et M. ad
in omnibus Edd. reliqq.“ Et B. 3. caret articulo τὸ a
πλῆθος. Unde et nos omisimus. o) ὑπερδιατεινόμεν
„Sic W. ὑπερδιατεινάμενοι Edd.“ Sic enim in Edd. legitu
non, ut *Reitzius*, et hinc *Bip.*, falso tradunt, ὑπερδιαταιν
μενοι. p) ἢ τῷ] Sic A. 1. 2. B. 1. *Reitz. Seyb.* ἢ τῳ ma
Bip. et *Schm.* mendose B. 3. ἢ τῶν.

simus, et manum porrigit, et in suam nos abire hortatur, dicens unusquisque illorum, solum se rectam nosse, caeteros vero errare, qui nec ipsi inde (*illuc*) venerint, neque alios, eosque peritos duces, secuti sint. Et si ad proximum accessero, ille quoque similia de sua via promittit, et aliis detrahit; et ille, qui juxta hunc est, similiter, et sic deinceps omnes. Haec ips igitur viarum multitudo earumque ratio dissimili me perturbat, et in consili inopiam conjicit: ac duce maxime quantum possun et ultra contendentes, suamque singuli laudantes. Neque enim, in quam conversus, aut quem maxime secutus ad civitatem perveniam, scio.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἐγώ σε ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ 766. 27
[illegible]πορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης.

ΛΥΚ. Τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν [q]) ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνα [r]) τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ [illegible]ον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων [illegible]ς ἄνδρας μετελήλυθόσι [s]).

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτο φῄς;

ΛΥΚ. Ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι· ὁ δὲ, Ἐπικούρου ἐκείνην, καὶ [t]) ἄλλος ἄλλην· σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν· ἢ πῶς γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε, οὐχ οὕτως [u]);

ΕΡΜ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΛΥΚ. Οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἀγνοῶ, τῷ [x]) μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁ μὲν γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς ἐπιφαμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη

q) ποίαν] πᾶσαν 3011. r) τίνι] τίσι 3011. 2954. ut conjecerat *Brod.* Sed Edd. omnes τίνι. s) μετελήλυθόσι] „μετελυθὸς W. male." Sic et 2954. sed μετελήλυθώς 3011. Non male quidem habet Neutrum, ad τὸ ἄπορον referendum, ut judicat *Belinus.* Sed nihil tamen opus est mutatione. t) καὶ] „abest a W. adest in Edd." u) οὕτως] „οὕτω] Sic H. J. Par. S. A. 1. οὕτως Fl. et M." Quod nos praetulimus. Vid. Adnot. x) τῷ] Ita vett. Edd. et *Reitz. Seyb.* sed τῳ enclitice *Bip. Schm.* Similiter peccatum ab iisdem cap. praeced. extr., cap. 19. et saepius.

Herm. At ego ista te consilii inopia liberabo. Si enim his, Lycine, fidem habueris, qui viam illam ante fecerunt, non erraveris.

Lyc. Quibus dicis? et qua via euntibus, aut quem ducum secutis? rursus enim nobis eadem consilii inopia alia se forma offert, cum a rebus ad viros transivimus.

Herm. Quid ita ais?

Lyc. Quoniam hic quidem in Platonis viam digressus, eoque viae duce [comite] usus illam nimirum laudabit; ille vero Epicuri viam, atque alius aliam: tu autem, vestram: nam qui non ita fiat, Hermotime?

Herm. Et cur non?

Lyc. Non tu liberasti me dubitatione, sed adhuc aeque ignoro, cui viatorum magis credendum sit. Video enim unumquemque illorum cum ipsum, tum ducem, unius modo viae periculum fecisse, et illam

p. 766. μόνη ἄγει. ἐπὶ τὴν πόλιν· οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθ-
σιν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα
p. 767. δώσω αὐτῷ ἴσως. εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐ
μοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἦ, δέον [y])· εἰς Κ
θον ἐλθεῖν, ὁ δ' [z]) εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κ
θον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὃ
πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴ γε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ
ρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐ
ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ
καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι πανταχόσε μᾶλ
ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίο
ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰν
ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν.

EPM. Καὶ πῶς οἷόν τε, ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλα
σε ἄγει.

28 *ΛΥΚ.* Οὐκοῦν, ὦ καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ β

y) ἦ, δέον] „Ἠδέως Edd. omnes male, praeter S. quae δέον. Ἢ δέον recte margo A. 1. W. Et sic correxerat A nym. in H. Ἴσως ὡς εἰδὼν L. Εἰ δέον *Heins.* Aliter *Mar* quem vide." z) ὁ δ'] ὅδ' vett. Edd. Rectius *Reitz.* et centt. ὁ δ'. Vid. Adnot. a) παραπαίοι] „παραπαίῃ et M. a recentiore manu." Vulgatam servant reliqq. παρ παίει 2954. 3011. minus bene, ait *Belin.*

laudare, ac dicere solam ferre in urbem; neque tamen habeo, unde sciam vera illum dicere. Verum venisse illum ad finem quendam, et vidisse civitatem aliquam, forte illi dederim. Utrum vero illam viderit, quam oportebat, cujus cives esse tu non minus quam ego volumus; an cum Corinthum eundum esset, ille Babylonem delatus Corinthum se vidisse putarit, illud mihi quidem adhuc obscurum est. Neque enim quisquis urbem vidit, Corinthum vidit, siquidem non sola urbs est Corinthu Quod autem maxime in pem me consilli reddit, lud est, quod novi, una necessario esse veram via quippe cum et Corinthu una sit, reliquas autem qu vis potius quam Corinthu ducere; nisi in tantum qu desipiat, etiam eam, qua ad Hyperboreos fert, et qua ad Indos, Corinthum du cere.

Herm. Et quomodo ho fieri possit, Lycine, ali cum aliorsum ducat?

Lyc. Ergo, pulcher Her motime, non parva delibe

ἐπὶ τὴν αἵρεσιν τῶν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦτο p. 767.
ἂν κατὰ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἂν ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν,
ἐπιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς εἰς Κόρινθον
ἐσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ
ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν
ἄστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν
τῶν ὁδῶν ἡντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι· p. 768.
ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ
τοσούτου μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν [b]) παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν,
οὐδὲ εἰς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς
παροιμία φησὶ τὸν Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον [c]) διαπλεῦσαι
μέλλοντας. ὅτε [d]) οὐδ' αἰτιασαίμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ
μὴ παροῦσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ [e]) ἀλη-
θοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν *), ὅπερ οὐδὲ τῷ
Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. ὃς [f]), δέον τὴν πελειάδα κατατο- *Hom.* Il.
μεῖν, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν [g])· ὁ Τεῦκρος, οἶμαι. ἀλ- XXIII,
865.

b) δεῖν] „Sic Edd. δεῖ P.“ Vid. Adnot. c) Ἰόνιον] „rectius Edd. Ἰώνιον Cod. M. prave. Vid. nott.“ d) ὅτε] ὅτι Ald. 1954. 3011. e) τοῦ] „τῆς W. Nihil mutant Edd. vett.“ *) ψεύδεσιν] Mallem ψευδέσιν, ut opponerentur τὰ ψευδῆ et τὸ ἀληθὲς, ut infra c. 30. ὡς — εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ. f) ὃς] „Sic J. Fl. A. 1. S. et M. ὡς Par. H. Fr. B. 2. male.“ ὡς B. 1. 3. sed ὃς A. 2. recte. g) ἔτεμεν] „ἐνέτε-

tione opus est ad electionem viarum pariter ac ductarum: neque id, quod est in proverbio, hic agemus, *quocunque nos pedes tulerint, eamus:* alioquin imprudentes pro ea, quae Corinthum fert, alteram, quae Babylonem aut Bactra ducit, ingrediamur. Neque vero consultum est fortunae permittere, ut qui forte optimam capessituri simus, licet sine examine in unam quamcunque viarum ingrediamur. Etenim potest quidem id quoque fieri, et forte aliquando in longo tempore factum est. At nos de tantis rebus non puto oportere periculosam temere aleam jacere, neque in angusto adeo concludere spes nostras, *viminea*, quod est in proverbio, *scapha Aegaeum* Ioniumve mare ausos *trajicere:* ubi nec fortunam cum ratione accusaremus, si ea sagittando vel jaculando non omnino feriat verum, quippe quod unum sit inter mille mendacia: quale quid nec Homerico illi sagittario contigit, qui, cum columba dejicienda esset, lineam telo rupit; Teucrum

p. 768. λὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν τρωθήσεσ
p. 769. καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖν
ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ
ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες ἐμπέσ
ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν, εἰ
οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσ
διον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πνεούσῃ [1]) τις αὐτὸν, τὰ ἀ
λυσάμενος· ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυ
τα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τ
λου, δέον ἐξ ἀρχῆς, πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σ
τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι καὶ οὔριον τὸ πνεῦμ
p. 770. εἰς Κόρινθον [k]) διαπλεῦσαι ἐθέλουσι· καὶ, νὴ Δία, κ
νήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ,
διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα.

29 *EPM.* Οὕτω γε ἄμεινον, ὦ Λυκῖνε, παραπολύ.
οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους

μεν W." Sic et 3011. h) τρωθήσεσθαι] „τιτροθήσ
Pell." Τῶν πολλῶν τι τρωθήσεσθαι conj. *Guyet.* i) πν
σῃ] Vulg. πλεούσῃ. Vid. Adnot. Deinceps pro τις B. 5.
της. k) εἰς Κόρινθον] „Κόρινθόν δε W. P. Nihi
tant J. H. Par. etc." Nec A. 1. a. B. 1. 5.

fuisse arbitror. Sed multo rationabilius est sperare futurum, ut de multis *quiddam* [*quodcunque sit*] feriatur, et in telum quasi incidat, quam unum illud omnino ex omnibus. Non parvum autem esse periculum, si spe illa inducti, futurum ut melius fortuna pro nobis eligat, pro recta via in erronearum aliquam ignorantia incidamus, ita me puto colligere: neque enim redire jam et retro navigare ad salutem facile est, si quis semel spiranti se *aurae*, solutis retinaculis, permiserit; sed necesse est in pelago jactari nauseantem rumque, metuentem, gravato ob agitationem pite: cum oportuisse *initio*, ante aliquando, q portu exires, conscensa cula videre, ferensne s secundus ventus Corint navigare volentibus; per Jovem, gubernato unum optimum delig et navim bene compact quae durare ad tantum tum possit.

Herm. Ita quidem, cine, multo melius. rum novi equidem, te circulo omnes obeas, doces meliores inventu

ἢ, ἀπὸ ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους p. 770.
ἐκείνων. καὶ ἦν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ εἰς τὴν [1])
ἐκείνην, ἐκείνοις ἕψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος
ἴχνη πάντων· ἄλλως δὲ, ἀδύνατον.

ΛΥΚ. Ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν, ὦ Ἑρμότιμε, εἴρηκας; ἐν γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπίκουρον ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἂν ἐλθεῖν [m]) μὲ εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ, ἕκαστος. ὥστε ἢ πᾶσι πιστεύειν χρή, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ [n]) ἀπιστότατον τὸ τοιοῦτον.[o]), ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον [p]). Ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα, σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν [q]), καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν

1) εἰς τὴν] „πρὸς] εἰς τὴν W. P. Vulgatam retinent Edd. omnes.“ Nos εἰς τὴν, probante *Belino*, et praeeunte *Schmiedero*, edidimus e 2954. 3011., qui cum W. et P. consentiunt. m) ἂν ἐλθεῖν] Vulg. ἀνελθεῖν uno verbo, quod recte *Jacobitius* censuit in ἂν ἐλθεῖν esse mutandum. Simile vitium σκοπάσμην supra cap. 3. similiter correctum est. Ἀπελθεῖν, quod B. 3. habet, nihil est, nisi error. n) γὰρ] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*“ o) τὸ τοιοῦτον] „Sie Edd. I. Fl. H. Par. A. 1. (nec non B. 1. 3. A. 2.) τὸ τοιοῦτο M.“ p) ἄχρις ἂν — ὑπισχνούμενον] Haec verba ab aliena manu adsuta esse putat *Belinus*, quippe non penitus intellecta. Vid. Adnot. q) εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν] τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότι 2954. quem verborum ordinem ut gratiorem com-

que peritiores gubernatos Stoicis: et si quidem rvenire aliquando Corinhum volueris, illos sequeis, per Chrysippi Zenonisve vestigia progressus: iter vero fieri non potest. *Lyc.* Videsne, quam comune illud, Hermotime, ixeris? Eodem enim mo- et qui cum Platone viam ciat, et qui Epicurum sequatur, et reliqui, non perventurum me Corinthum, ui secum, quisque dixerit.

Itaque aut credere omnibus oportet, quod maxime ridiculum, aut fidem denegare similiter. Longe enim tutissimum tale quid fuerit, dum, qui vera promittat, inveniamus. Nam, age, si ita, uti nunc habeo, ignarus adhuc quis ex omnibus verum dicat, vestra eligam, fide tibi habita, viro amico, sed qui sola tamen Stoicorum *dogmata* didiceris, et unam hanc viam iveris; ac deinde Deus aliquis in lu-

p. 770. τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, κ
στοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους· οἱ δὲ περιστάντες ἐρωτ
καὶ r), νὴ Δί', εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες s), ὕβρε
p. 771. στος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παί
τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον καὶ Ζήνωνα προε
ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολύ, χθὲς καὶ πρώην
νους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς t) ὅ
φαμέν; εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς;
κέσει u) μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ
ἀλλὰ φαῖεν ἄν, οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμ
Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅστις ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς
τε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμ
ταδιαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ
οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε x) νο
ται, ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς π
οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον οὐκ ἐᾶν

mendat *Belin.* sine idonea caussa. r) καὶ] ἢ 2954. nc
le. Deinceps ἐς id. et *Schm.* s) ἀγαγόντες] ἀγαγ
B. 1. 3. t) πειραθεὶς] πειρασθεὶς *Seyb.* vitiose. u
αρκέσει] ἐξαρκέσειε conj. *Jens.* Vid. Adnot. x) ε
γε] οὐδέ γε 3011. vitiose.

cem revocet Platonem, et Pythagoram, et Aristotelem, et reliquos: iique circumstantes me interrogent, quin, Hercle, ad tribunal tractum injuriarum unusquisque postulent, dicentes, Quo animi impetu, bone Lycine, aut cujus auctoritate, Chrysippum et Zenonem nobis praetulisti, homines heri et nudius tertius natos, nobis multum natu majoribus, qui neque sermonem communicaveris nobiscum, nec omnino, quae dicimus, exploraveris? Haec, *inquam*, si dicant, quid illis respondeam? Satisne mihi erit dixisse, Hermotimo, a homini, fidem habui ego novi illos dicturos, Lycine, Hermotimum i tuum, quis homo sit, scimus; neque ille nos. que non decebat dam universos, neque contr sentes et inauditos nos re arbitrium, ac fidem bere homini, qui unam do philosophiae viam, forte ne hanc quidem a rate satis perspexerit. gum latores autem, Lyc non ita facere judices bent, nec alteram qui partem audire, alteram cere pro se non pati,

ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν p. 771.
κεῖσθαι. ὡς [z]) ῥᾷον ἀντεξετάζοντες [a]) τοὺς λόγους, εὑ-
ρεῖν τἀληθῆ [b]) τε καὶ ψευδῆ. καὶ ἦν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν,
ἀλλὰ δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. Τοιαῦτα,
οἶμαι [c]) εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. Ἦ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προς- 31
ἔτι με, εἰπέ μοι, λέγων, ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδὲ πώ-
ποτε [d]) ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ
ἐκδεδημηκέναι τοπαράπαν [e]), ἔν τινι [f]) συλλόγῳ τῶν Αἰθιό-
πων διαχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶ-
ναι λευκούς, ἢ ξανθούς, μηδὲ [g]) ἄλλο τι ἢ μέλανας, ἆρα p. 772.
ἂν δοκοῖεν ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ [h]) εἰ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν
ἑτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα, ὦ θρασύ-

z) ὡς ἐρ] περὶ idem, minus bene, ait *Belin.* Deinceps αὐτοῦ sola B. 3. 2) ὡς] ὃς A. 2. mendose. a) ἀντεξετάζοντες] „Ita recte J. B. 2. (et 3.) et W. ἀντεξετάζοντας male A. 1. (et 2. nec non B. 1) H. Fl. Par. S. habebant." b) τἀληθῆ] τὰ ληθῆ B. 3. vere insana lectio. c) Τοιαῦτα, ἅττα etc.] Haec vulgo cum antecedentibus arctissime conjuncta, *Seyboldi* exemplum secutus, quum res ipsa flagitaret, maxima distinctione separavi. d) μηδὲ πώποτε] „μὴ δὲ πώποτε] Sic J. A. 1. et S. μηδὲ πώπ. ceterae et M. μηδεπώποτε B. 2." Hoc et B. 3. et *Seyb.*; quod primo loco dictum *Reitz.* et *Bip.* receperant, est etiam in B. 1. et A. 1.; quod medio denique, nos cum *Schm.* scripsimus. Cf. cap. seq. e) τοπαράπαν] Ita A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. τὸ παράπαν B. 1. 3. Vid. Pro Laps. c. 6. Varr. Lectt. f) ἔν τινι] Sic in vett. Edd. scriptum. Reitz. et recentt. ἐν τινὶ. g) μηδὲ] μὴ δὲ A. 1. 2. B. 1. 3. Sed μηδὲ *Reitz.* et recentt. h) ἢ εἰ] „ἤ] Sic J. Fl. Par. H. et M." Sic et B. 1. 3. A. 1. 2. Nihilominus conj. *Gesn.* ἢ εἰ, re ipsa probatam, recipere non dubitabam.

similiter audire utramque, quo facilius, comparatis invicem orationibus, quid verum falsumve sit inveniant: et si tamen ita non fecerint *judices*, provocandi ad aliud tribunal potestatem lex tribuit. Talia fere dicturos illos veri simile est. Aut forte illorum aliquis praeterea me interroget, Dic mihi, Lycine, si quis Aethiops, qui alios nunquam homines, quales nos sumus, usurpasset oculis, eo quod patria pedem non extulisset, hic igitur in concione Aethiopum adseveraret atque diceret, nusquám terrarum homines esse albos, vel flavos, neque aliud usquam nisi nigros, numquid fidem apud illos inveniat? Aut si quis ei de majoribus natu Aethiopibus dicat, Tu vero unde haec, audacissime,

p. 772. τατε, οἶσθα; οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε
νὴ Δία, τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις [1]) οἶδας [k]) ὁποῖά ἐστι·
ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην; ἢ πῶς, ὦ Ἑ
με, συμβουλεύεις;

EPM. Οὕτω· δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι [l]) δοκεῖ

ΛΤΚ. Καὶ γὰρ ἔμοιγε, ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ
οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει· ἐμοὶ μὲν γὰρ κα
πάνυ δοκεῖ.

32 *EPM.* Τὸ ποῖον;

ΛΤΚ. Ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνὴρ, καὶ φήσει πρός
ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν [m]), ὦ Λ
τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς, καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος ὁ
τιμος, ἀποδημήσας δὲ μηδὲ [o]) πώποτε, μήτε ἐς Πλά
μήτε παρὰ τὸν Ἐπικουρον, μήτε [p]) ὅλως παρ' ἄλλον τι

i) τοῖς ἄλλοις] „Ita Edd. J. Fl. H. etc. τῶν ἄλλων P.
οἶδας] „Deest in W. et Ex. Fl. adest in Edd. et P.
ἐπιπλῆξαι] „Ita dedi ex G. W. et P. Codd. et sic
Marcil. ἐκπλῆξαι male Edd.“ m) πρός με] πρὸς μὲ
et recentt. Illud reperitur in A. 1. 2. B. 1. 3. Vid. Ad
cap. 19. in. n) ἡμῖν] ἡμῶν 2954. 3011. male. o) μ
„μηδὲ] Sic J. H. Fl. μηδὲ Par. aliaeque et M. quod h
improbem. *Μηδεπώποτε* iterum B. 2. junctim.“ Sic e
et *Seyb.* μὴ δὲ A. 1. 2. B. 1. Sed μηδὲ *Schmied.* Cf
praeced. p) μήτε] „μηδὲ] Aliae Edd. hic rursus μὴ δ
nil refert.“ *Μήτε* cum *Schm.*, probante *Belino*, revo
2954. 3011. et mox indidem παρ' ἄλλον edidi pro vulg
ἄλλον.

nosti, qui neque usquam a nobis peregre abfueris, neque, Hercle, res aliorum, quales sint, noveris? dicamne ego merito sic interrogasse seniorem? aut quid consulis, Hermotime?

Herm. Sic est: justissime enim illum mihi videtur increpuisse.

Lyc. Nimirum mihi quoque, Hermotime. Sed quod sequitur, non jam novi, an aeque tibi placeat: mihi

certe hoc etiam magn
detur opere.

Herm. Quale id est?

Lyc. Subjiciet nemp
ille, et ita fere mecu
get: Hac igitur ration
proportione servata p
tur nobis aliquis, Lyc
qui Stoicorum placita
norit, ut amicus hic
Hermotimus, nunquam
tem neque in Platonis
gnum, neque ad Epicu
neque ad alium quemq

[illegible], μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μηδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς p. 772.
[illegible]), οἷα τὰ τῆς Στοᾶς ἐστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησὶν, οὐκ p. 773.
[illegible] θρασὺς εἶναι δόξειεν ἄν σοι [r]) περὶ πάντων ἀπο-
[illegible], καὶ ταῦτα, ἓν εἰδὼς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας
[illegible] πόδα προελθών; τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ; . . .
[illegible] [s]) ἐκεῖνο δηλαδὴ, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν
[illegible] μανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦν-
[illegible] ἐγκοσμοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ
[illegible] ἐκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισι πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέ-
[illegible] πάντα, προσθεὶς [t]) αὐτός. Ἦ [u]) νομίζεις ἐνταῦθα 33
[illegible] ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα καὶ Πυθαγόραν καὶ
[illegible], καὶ τοὺς ἄλλους; οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας [x]) ἄν

πολλοῖς] „ἄλλοις *Vo.* Vulgatam servant Edd. et M.“ *Gesnerus* quoque πολλοῖς. maluit. Sed vid. Adnot. r) δόξειεν ἄν σοι] Ita Zoll. *Belin. Schm.* Vulg. δόξειέ σοι, omisso ἄν. Duplicis ἄν in eadem enuntiatione repetiti exempla prouima vide supra c. 24. ἴσως γὰρ ἂν αὐτὰ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. et infra c. 47. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν; s) Τὸ ἀληθέστατον] „EPM.“ omissa *Hermotimi* persona in Edd. restituta ex *Marc.* et punctis W.“ Secuti *Solanum* et *Reitzium* recentt. Edd. Nos vero, *Gesneri* sententiam probantes, in veteri ratione lubenter acquiescimus. t) προσθεὶς] „προθεὶς *Vo.* Sed nil mutant Edd. nec M.“ u) Ἦ] „ΑΤΚ] Deerat in Edd “ Nec injuria. Vid. Adnot. Pro ἦ, quod in omnibus vett. Edd. legitur, ἦ scripserunt *Solan.* et *Reitz.* et hinc recentt., quod necesse erat fieri, ubi huic voci *Lycini* nomen praefigere placuisset. x) οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας] οὐχ ἡδέα γελάσαντας Zoll. *Belin. Schmied.* Vid. Adnot. Ἀναγελάσαντες *Seyb.*

regrinatus fuerit. Is er-
si dicat, nihil ita pul-
rum esse neque verum
ad alios (*vulgus*), quam
t ea, quae sunt in Porti-
, et quae illa dicit; non-
merito videatur tibi te-
rarius esse, qui de om-
us pronuntiet, cum u-
m modo sciat, et nun-
a alterum ex Aethiopia
a pedem protulerit?
is illi respondeam?.
Verissimum illud nem-
pe, Nos quidem Stoicorum *dogmata*, et praecipue quidem illa, ediscimus, ut qui secundum illa philosophari postulemus, neque tamen ignoramus, quae dicantur ab aliis. Magister enim et illa inter docendum enarrat, atque eadem deinde evertit, addita quasi corollarii loco. An putas hic tacituros Platonem, et Pythagoram, et Epicurum, et reliquos, ac non potius cum risu ad me

p. 773. εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ, ὦ Λυκῖνε, ὁ ἑταῖρός σου ὁ τιμος; ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα [y]), ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές [z]). οὐκοῦν ἤν τινα κ ἀθλητῶν ἴδῃ [a]) ἀσκούμενον πρὸ [b]) τοῦ ἀγῶνος, λακτίζο

p. 774. τὸν ἀέρα, ἢ πὺξ κενὴν πληγήν τινα καταφέροντα, ὡς [c]) τὸ ἀγωνιστὴν δῄθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν ἀγ της ὤν, ὡς ἄμαχόν τινα· ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτ δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τ τίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δ' ἀπαγορεύσῃ, ἄλλως μὴ τοίνυν μηδὲ [d]) Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλ τοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω [e]) κρατεῖ τοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥ

operarum peccatum. y) ἡμέτερα] „Ita recte J. S ὑμέτερα male *Ald.* 1. Fl. H. Par. Fr.“ Sic etiam B. 1. ἡμέτερα A. 2. B. 3. z) τὸ ἀληθές] τἀληθές 3011. *Schm.* Interrogationis notam, hic a *Reitzio* et recent sitam, in veterem interpungendi rationem mutavi, q *Gesnerus* in versione secutus est. a) ἴδῃ] ἴδοι 3011 πρὸ] καὶ πρὸ 2954. Inepte καὶ ex antecedd. huc repe c) ὡς] „Sic J. Abest in ceteris Edd. et M.“ d) μηδὲ] Ita disjunctim J. H. Fl. (A. 1. 2. B. 1.) et M. Re fere μηδὲ.“ Sic cum B. 3. etiam *Schm.* et *Seyb.* e) οἰέ οἴεσθαι 3011. nisi forte monstrosae lectionis certe parte beamus referenti *Belino.*

dicturos, Quid agit tuus, Lycine, sodalis Hermotimus? Aequum censet adversariis de nobis nostris credere, ac talia esse putat nostra, qualia illi dixerint, vel ignorantia, vel quod verum *studio* occultant. Utrum igitur si quem Athletarum videat meditantem ante certamen, calcibus petentem aëra, aut vanam pugno plagam inferentem, quasi adversarium feriat: continuone, si praeses sit certami- nis, illum praeconio bit pro invicto? an p facilia illa putabit, et culi expertes juvenis sus, victoriam vero decerni, cum ipsum a sarium certamine vic isque victum se fassus rit; alias vero non? N tur Hermotimus ex eo, magistri ipsius umbr forte velitationes adv absentes nos instituunt, cere illos arbitretur, au lia esse nostra, quae f

ὅμοιον ἂν εἶναι [g]) τοῖς τῶν παιδίων οἰκο- p. 774.
δομικὰ ἐπισκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέ-
πουσι, νὴ Δία, τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν, οἱ κάρφη
προβαλόντες, ἔπειτα ἐπὶ κόντου πήξαντες, οὐ πόρρω
ἑστῶτα, στοχάζονται ἀφιέντες· καὶ ἢν τύχωσί ποτε, καὶ
διαπερᾷ τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς, ὡς τι μέγα ποιήσαν-
τες· διεξήλυθεν [h]) αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων.
Οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξό-
ται· πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων ὡς τὸ πολὺ
ἀκοντίζουσιν, ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν,
ἵνα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἐφ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλ- p. 775.
λὰ φεύγοντα ὡς ἔνι μάλιστα· θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ
φεύγουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε
καὶ στοχαστοῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου [i]) τῆς πληγῆς, ξύ-
λινόν τινα τύπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην [k]) προθέμενοι, διελαύ-
νουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι

τὸ τοιοῦτον] „Sic J. Fl. A. Par. etc.“ g) εἶναι] εἴη
Guelf. *Bel.* Vid. Adnot. Modo ὅμοιος prave 2954. h) διεξ-
ήλυθεν] διεξῆλθεν 2954. 3011. i) τοῦ τόνου] τού-
του οὐ 3011. error librarii foedissimus. k) ὠμοβοΐνην]
ita A. 1. 2. B. 1. *Seyb.* In reliqq. ὠμοβοίνην. Vitiosissime
nero 3011. ἀμοβοιάκω.

evertantur: cum ea similis sit puerorum ficationibus, quas cum mas admodum struant, iter evertunt; aut his, sagittandi artem medi- tur, qui stipulas quas- colligatas et in conto xas proponunt interval- non longo, atque ad eas nde collineant: et si ndo feriant, trajiciant- stipulas, exclamant con- o, ut in magno facino- sarmenta telum trans- Verum ita Persae non faciunt, neque rum qui sunt sagitta-

rii. Sed primo ipsi dum moventur in equis, ut plurimum sagittant: deinde vero ea etiam, quae petuntur, volunt moveri, non stare et exspectare sagittam, dum incidat; sed fugere quantum licet maxime. Bestias enim ut plurimum dejiciunt sagittis, et aves quidam eorum feriunt. Si vero etiam ad scopum tentanda sit vis et contentio plagae, lignum, quod ictum repellat, aut scutum e crudo boum tergore propositum trajiciunt, et ita sperant per arma quoque sagit-

p. 775. τοὺς ὀϊστούς. εἰπὲ τοίνυν, ὦ Λυκῖνε, παρ' ἡμῶν Ἕ
ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξε
εἶτα φασὶν ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι, καὶ εἰκ
μῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας· καὶ κρατῆ
ὡς τὸ εἰκός, κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν
πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἃ φησι περὶ τοῦ Ἕκ
Hom. Il. XVI, 70. — οὐ γὰρ [1]) ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι [m]) μέτ
84 ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. Ὁ Πλά
ἄν μοι δοκεῖ [n]) καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας,
εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δι
εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οι
p. 776. τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινος γυ
ξένην συνενεχθεῖσαν [o]) αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως
τὸν δὲ, παρὰ [p]) τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζε
ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν, εἰδυῖα μάλιστα τὴν δυσω

1) οὐ γὰρ] „ὅτι οὐ γὰρ W. abest ὅτι ab Edd.“ m) λεύσ
σι] Vulg. λεύσουσι. Nos ex *Homero*, monente etiam *B*
restituimus genuinum verbum. *Reitzius* vero haec notav
„λεύσσουσι apud *Homer.* legitur; sed nihil mutant Edd. *L*
ni. n) δοκεῖ] „Sic L. et marg. A. 1. W. δοκῇ Edd.“
etiam 3011. *Belinus* autem maluit: Ὁ Πλάτων δέ μοι δ
deleto ἄν, quod minime probandum. Vid. Adnot. o) ε
συνεχθεῖσαν] „Ita habere J. H. Fl. et M. notat *Solan*
p) παρὰ] „περὶ Ex. Fl. παρὰ Cod. P. cum Edd.“ περὶ e
2954. 3011. sed male.

tas suas transituras. Dic igitur, Lycine, a nobis Hermotimo, magistros ipsius proposita sarmenta sagittis transjicere, deinde viros armatos a se devictos, gloriari: et pictas imagines nostras pugnis invadere, iisque, ut facile est ad existimandum, victis, nos a se putare superatos. Nostrum vero quisque dixerimus ad eos Achilis ista, quae ille de Hectore,

Nec galeae poterunt vultumque minasque tueri Nostrae.

Haec, inquam, univer
et pro se unusquisque. I
to vero videtur mihi enar
turus aliquid de Sicilis, c
pleraque ejus novit. Ne
pe Syracusio Geloni grave
lens fuisse os ajunt, idq
diu ipsum ignorasse, cu
nemo auderet indicare t
ranno, donec peregrina m
lier congressa illi auder
etiam dicere, uti se res h
beret: illum vero, ad co
jugem cum veniret suam
iratum fuisse ipsi, quo
sibi non indicasset, cu

μαι, παρεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ q) γὰρ τοῦ
μενοῦ ἄλλου ἀνδρὸς, μηδὲ r) ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰη-
μαι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀπόπνειν τοῦ στόματος,
ἔοικας s) τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν,
ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ὁποῖα τῶν ἄλλων τὰ στό-
ματα. ὁμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἢ ἔτι πλείω
ἔχειν λιχμὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ὁρμή-
σαντος τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνὶ τῷ
συνόντι φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον ᾖ τίς ἀληθὴς ἐστι προαί-
ρεσις φιλοσοφία, μηδεμίαν t) αἱρεῖσθαι· ὕβρις γὰρ ἐς τὰς
ἄλλας τοιοῦτον u).

HERM. Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ 35
Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐά-
σωμεν· οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς· νῶϊ x) δὲ,
ἐγώ, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν y)

q) ὑπὲρ] ὑπὸ conj. *Wyttenbach.* Vid. Adnot. r) μηδὲ] „μὴ δὲ] Sic J. H. Fl. (B. 1. A. 1. 2.) et M. μηδὲ ceterae Edd.“ Sic et B. 1. *Seyb. Schm.* recte. s) ὁ Ἑρμότ.] Articulum nunc omissum, suadente *Belino*, cum *Schm.* restitui e 2954. 3011. t) μηδεμίαν] Sic B. 1. 5. μηδὲ μίαν *Reitz.* et reliqui. Sed μὴ δὲ μίαν A. 1. 2. u) τὸ τοιοῦτον] „Sic Ald. constanter legere notat *Solanus.*“ x) νῶϊ] νῦν 3011. Mendose. y) τοιοῦτον] τοιοῦτον B. 3.

time graveolentiam il-
sciret: illam vero i-
ci sibi petiisse, se enim,
id virum alium experta
esset, neque ex proxi-
sermones cum quoquam
cuisset, putasse, viris
ibus tale quiddam os o-
. Etiam Hermotimus
ur, qui solis cum Stoi-
fuerit, dicat Plato, i-
rit, nec id mirum, qua-
aliorum sint ora. Simi-
vero etiam Chrysippus
, aut plura hisce, si
relinquens ipsum
ad Platonica me
conferam, fidemque habeam eorum alicui, qui solo cum Platone versati fuerint. Uno denique verbo comprehendens omnia ajo, donec obscurum sit, quae vera sit in philosophia secta, nullam earum esse sectandam. Ista enim contumelia fuerit in reliquas.

Herm. Per Vestam, Lycine, Platonem, et Aristotelem, et Epicurum, et reliquos patiamur quiescere: neque enim cum illis contendere meum est. Nos vero, ego, inquam, et tu per

p.777. ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ εἶν
θίοπας δὲ [z]), ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖ
ρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον;

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδὼν [a]), εἰ
κοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον· σὺ δὲ λέγε ἤδη
στὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας.

ΕΡΜ. Δοκεῖ μοι, ὦ Λυκῖνε, καὶ πάνυ δυνατὸ
μόνα [b]) τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθ
τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνο
στα. οὑτωσὶ [c]) δὲ σκόπει, ἢν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνο
ὡς αἱ δύο δυάδες, τὸν τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσι
δεήσει περιὸντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀρι
κοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι,
τίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει;

ΛΥΚ. Αὐτίκα, ὦ Ἑρμότιμε.

ΕΡΜ. Τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἓν
νοντά τινα μόνοις [d]) τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ,

z) δὲ] „γε W." δέ γε 2954. 3011. a) ἐκποδὼν] ἐκ
B. 1. 3. b) μόνα] Sic 2954. 3011. pro vulg. μόνον
οὑτωσὶ] οὕτωσι B. 3. d) μόνοις] Ita 2954. 3011
pro vulg. μόνον. Cf. infra Στωϊκῶν ἐστι μόνων, et
cap. praec. μόνα τὰ Στωϊκά, secundum eosdem Codd.

nos ipsos quaeramus, sitne
tale quid philosophia, qua-
le ego ajo esse. Aethiopas
autem, et Gelonis uxorem
Syracusis evocare ad huno
sermonem quid attinebat?

Lyc. At illi quidem e ve-
stigio abeant, si superflui
tibi videntur ad nostram
disputationem: tu vero jam
dicito, mirabile enim quid-
dam videris dicturus.

Herm. Videtur mihi, Ly-
cine, et facile quidem fieri
posse, ut aliquis, qui sola
Stoicorum *placita* didicerit,
sciat ex his verum, etiamsi
aliorum *sententias* non per-
sequatur, atque ediscat
gulas. Ita vero consi
Si quis hoc tibi solum d
dyadas duas quaternas
numerum efficere, num
opus est, te in circuitu
terrogare reliquos, q
quot sunt numerorum p
ti, num quis forte sit,
quinque aut septem d
eas esse; an vero statim
ris vera illum dicere?

Lyc. Statim, Hermoti

Herm. Quid tandem i
tur fieri tibi non posse
detur, ut aliquis in s
Stoicos incidat vera dice
tes, et persuaderi sibi ab

[illegible] ἐν αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα ὡς [e]) P. 777.
[illegible] ἐν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο [f]), οὐδ' ἂν [g]) μυρίοι
[illegible], ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν [h]).

ΛΥΚ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὦ Ἑρμότιμε· τὰ γὰρ ὁμολο- 36
[illegible] τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις, πάμπολυ αὐτῶν δια- P. 778.
[illegible] [i]). ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι
[illegible] ὑάδας συντεθείσας, τὸν ἑπτὰ ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀπο-
[illegible];

ΕΡΜ. Οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαί-
[illegible] λέγων.

ΛΥΚ. Τί δαί; ἐντετύχηκας πώποτε, (καὶ, πρὸς Χαρί-
[illegible] χειρῶ ἀληθεύειν,) Στωϊκῷ τινι [k]), καὶ Ἐπικουρείῳ, μὴ
[illegible] ρομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς.

ΛΥΚ. Ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ, ὦ γενναῖε,
[illegible] ταῦτα, φίλον ὄντα· ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύ-

e) ὡς] „ex Cod. W. Male enim abest ὡς ab omnibus Edd. ὅτι conjecerat *Jensius* ex B. 2." Et B. 3. praebet ὅτι. f) γένοιντο] „Sic A. 1. (et 2.) H. Fl. Fr. B. 2. et M. γένοιτο J. et Par." Illud et B. 1. 3. g) οὐδ' ἂν] κἂν 2954. h) λέγωσιν] „Ita Edd. optime et M. λέγουσι male Fl." i) πάμπολυ αὐτῶν διαφέροντα] „Ita Codd. W. et L. πάνυ διαφέροντα αὐτῶν Edd." k) Στωϊκῷ τινι] Στωϊκῶν τινι 2954. non male quidem, si deinde legeretur καὶ Ἐπικουρείων.

[illegible]tiatur, nec amplius opus [illegible]iquis habeat, cum sciat, [illegible]nquam, quae quatuor [illegible]at, quinque posse fieri, [illegible]eque si sexcenti Platones [illegible]t Pythagorae dicant.

Lyc. Nihil hoc ad disputationem nostram, Hermotime: ea enim, de quibus inter omnes convenit, cum [illegible]is, de quibus disceptatur, [illegible]onfers, quae tamen longe [illegible]nter se distant: aut quid [illegible]dixeris? Estne, quem videris, qui dicat, binarios [illegible]uos compositos septem aut [illegible]undecim numerum efficere?

Herm. Non equidem. alioqui furat, qui non confieri quatuor dicat.

Lyc. Quid vero? incidistine unquam (et, per ego te Gratiarum numen obtestor, tenta verum amare) in Stoicum aliquem aut (*et*) Epicureum, qui non dissiderent de initiis rerum aut de finibus?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Vide igitur, ne me rationibus colligendis fallas, eumque amicum. Quaerentibus enim nobis, qui veram rationem in philoso-

p. 778. *ουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἕδωκας τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο,* τιθέντες, *ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει* [1]). *φαῖεν γὰρ ἂν* p. 779. *κούρειοι, ἢ Πλατωνικοί, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, σὺ δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά· ἢ οὐ δοκοῦσί σοι τοῦτο ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε* [n]) *οἱ Ἐπικούρειοι* [o]) *δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς* [p]) *λέγητε ματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζῃ* [q]) *καὶ ἀσώμα ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι; ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πά ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν, ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν κῶν δίδως αὐτοῖς* [r]) *ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τα λων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο* [s]) *εἶναι. ἔνθα δὴ κρ μάλιστα, οἶμαι, δεῖ* [t]). *ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τ ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνων* [u]) *τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι,*

1) *ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει*] „Sic Edd. et M.“ n *μᾶς*] „Sic W. L. et B. 2. (et B. 3.) Reliqq. Edd. male *ἡμ* n) *ἡγεῖσθε*] *ἡγῆσθε* conj. *Schm.* At vid. Adnot. o) *'E κούρειοι*] „Ita constanter Edd. *'Επικούριοι* W. semp p) *ὑμεῖς*] „Recte sic H. Fl. Par. et M. *ἡμεῖς* male J.“ *νομίζῃ*] Ita scribere placuit e Cod. 2954. pro vulg. *νομ* Sed *Belinus* maluit *ἡγεῖσθε — λέγετε — νομίζει.* Vid. Ad r) *αὐτοῖς*] „*αὐτὸ*] Nihil variant Edd. *αὐτοῖς Marcil.* W.“ *Αὐτὰ* etiam 2954. sed *αὐτοῖς ἃ* 3011. unde *αὐτοῖς* p tulerunt *Belin.* et *Schm.* s) *τοῦτο*] *αὐτὸ* 3011. t) *ἔν δὴ κρίσεως μάλιστα, οἶμαι, δεῖ*] „Edd. hic cum M. conspirare notat *Solanus.*“ u) *Στωϊκῶν ἐστι μόν*

phia sequantur, tu hoc praereptum aliis ad Stoicos detulisti, cum diceres, hos esse, qui bis duo ponant esse quatuor; quod obscurum, an ita habeat. Dixerint enim Epicurei, vel Platonici, se quidem ita componere, vos autem quinque aut septem ea esse dicere. An non videntur tibi hoc facere, cum vos quidem solum, quod honestum, idem bonum putatis esse; Epicurei autem id, quod suave sit? et cum vos dicitis, corpora esse, quaeq que sint; Plato autem s tuit etiam incorpore quiddam in rerum nat esse? Tu vero, quod mo dicebam, injuste sane ipsum, de quo disceptat comprehendens, tanqu extra controversiam Stoic rum esset, ipsis habendu adjudicas, licet vindican bus idem sibi reliquis, suum esse dicentibus, u sane judicio vel maxim opinor, opus est. Si qu dem igitur planum hoc fi

ἐπὶ τοῖς ἄλλοις· ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχων- p. 779.
ται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δι-
ατρίβομεν.

ΕΡΜ. Οὔ μοι δοκεῖς, ὦ Λυκῖνε, ξυνιέναι πῶς x) βού- 780. 37
λεται εἶναι.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, καὶ τοιοῦτον y) φήσεις.

ΕΡΜ. Εἶσῃ αὐτίκα οἷόν τι x) λέγω. Θῶμεν γάρ τινας ἐμπεσεῖν ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον a), ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν· εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι· δεήσει ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτούς, ὁπότερος ὑπὸ πόλπου ἔχει φιάλην.

ΑΤΚ. Καὶ μάλα.

ΕΡΜ. Ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος.

ΑΤΚ. Πῶς γὰρ οὔ; εἴ γε ἀπόλωλεν.

Στωϊκῶν ἐστι μόνον W. Στωϊκῶν ἐστι μόνον J. Στωϊκῶν ἐστι μόνον H. Fl. A. 1. Par. B. 2. et S." Hanc postremam lectionem etiam B. 1. 5. exhibent, mediam vero 2954. et A. 2. x) πῶς] αὐτῶν 2954. male. y) τοιοῦτον] „Sic J. H. Fl. Par. etc. et M." z) οἷόν τι] ὅ, τι 3011. quod praefert *Benedictus*, nec displicet eidem *olov*, omisso τι. admodum impedite. Quem fugiant enim οἷός τις et οἷόν τι, phrases Atticis scriptoribus frequentatissimae! a) Ἀσκληπιεῖον] „Ἀσκληπιεῖον" Sic Edd. omnes et M." Sed Ἀσκληπιεῖον, monente Bentleio, e Cod. 3011. restituerunt *Bipontt.* et *Schmiederus*. Vid.

corum solorum esse, luo putare esse quatuor; sane tacendum reliquis. ı autem de hoc ipso iverint, omnes aeque endi sunt, aut scien- ,nos in opinionem ven- s condonati gratiae ju- i.

Herm. Non videris mihi, ine, intelligere, quid voluerim.

Lyc. Igitur dilucidius dicendum erit, si quid diver-, non autem tale [*qua-* *lem intelligebam*] dices.

Herm. Statim scies, quid dicam. Ponamus enim, duos quosdam in Aesculapii aut in Bacchi templum ingressos. Deinde vero phialam de sacris perditam. Oportebit scilicet ambos excutere, uter in sinu habeat phialam.

Lyc. Sane.

Herm. Habet autem omnino alteruter.

Lyc. Quinon? siquidem perdita sit.

p. 730. *EPM.* Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτ
ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις· πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει.

ΛΤΚ. Πρόδηλον [b]).

EPM. Καὶ εἴ γε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου
ὁ ἕτερος πάντως ἔχει· καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ [c]) οὕτω

ΛΤΚ. Ἔχει γάρ.

EPM. Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖ
κοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν
τες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν· ἢ τίνος γὰρ ἂν [d]) ἕνεκα ἔτι κάμ
38 *ΛΤΚ.* Οὐδενὸς, εἴ γε εὕροιτε, καὶ εὑρόντες ἔχοι
ναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλὸς, ἢ εἰ [e]) ὅλως γνώριμον
εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ, ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ
σὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τ
ρον αὐτοῖν τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα [g]) πολλοί τινε
καὶ τὸ ἀπολόμενον [h]) αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τί ποτέ ἐστιν

Adnot. b) *Πρόδηλον*] „πρόδηλον γάρ W. Sed al
terum hoc *γὰρ* ab Edd.“ c) *οὐδὲ*] abest a 2954. 30
bante *Belino*. Quippe non intellexit vim particulae
qua negatur res *altera* quoque vice. Primum dicebatur
opus est perscrutatione, si apud alterutrum inveneris p
perditam. Deinde: Si non reperta fuerit apud alter
neque sic opus est ampliori perscrutatione. Res clara
nota. d) *ἄν*] vulgo omissum, jubente *Belino*, recte
Schmied. e) *εἰ*] „Abest *εἰ* in P. adest in Edd.“ f)
ἡμῖν 3011. g) *μάλα*] abest ab eod. h) *ἀπολόμ*

Herm. Igitur si apud priorem illam inveneris, non jam alterum exues: planum enim, illum non habere.

Lyc. Planum.

Herm. Et si non inveniamus in sinu prioris, alter omnino habet, et nihil perscrutatione neque sic opus est.

Lyc. Habet enim *alter*.

Herm. Et nos igitur si inveniamus mox apud Stoicos phialam, non jam excutere reliquos opus putabimus, quippe qui habeamus, quod olim quae
mus: aut cujus rei
plus laboris sumamus?

Lyc. Nullius, si qu
inveneritis, et inve
scire possitis id ipsum
quod fuerat perditum
modo omnino notum
sit donarium. Jam
amice, primum quidem
duo sunt ingressi in
plum, ut necesse sit
utrum habere rem f
vam, sed valde multi.
inde ipsum, quod de
ratur, quid sit obscu

[illegible] ης, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος· ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος p. 780.
[illegible] λλο ἰέρουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν· p. 781.
[illegible] λ' ἄλλη, χαλκοῦ, οἱ δὲ, ἀργύρου, οἱ δὲ, χρυσοῦ, οἱ δὲ,
[illegible] ου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν· ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας
[illegible] τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν τὸ ἀπολωλός·
[illegible] ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς [1]) φιάλην χρυσῆν,
[illegible] τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον.

EPM. Διὰ τί, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές εἶναι τὴν φιάλην· εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους· ἆρ' ὄηλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ· ἢ οὐκ οἴει πολλὰς εἶναι χρυσᾶς;

EPM. Ἔγωγε.

ΛΥΚ. Δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάσαι, ὅ, τί ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. Καὶ 89

ἀπολλόμενον 2954 i) εὕρῃς] εὕροις 5011.

ast, phialane, an scyphus, an corona. Quot enim sunt sacerdotes, alius aliud dicit, nec de materia ipsa inter illos convenit; sed alii ex aere, alii argenteum esse, aureum alii, alii e stanno esse, dicunt. Necesse igitur est, quicunque ingressi sunt, omnes exuere, si invenire velis, quod desideratur: etiam enim si apud primum statim invenias phialam auream, adhuc reliquos tamen oportet exuere.

Herm. Cur, Lycine?

Lyc. Quoniam obscurum est, sitne phiala illud, quod periit, si vero hoc etiam inter omnes conveniat; at auream non omnes ajunt esse phialam. Si vero maxime illud etiam constet, auream periisse phialam, tuque penes primum invenias auream phialam, ne sic quidem excutere alios desines. Neque enim planum est, sitne haec ipsa, quae fuit Dei: aut non putas, plures esse phialas aureas?

Herm. Ego vero.

Lyc. Opus igitur erit per omnes ire scrutando, quaeque apud singulos inventa fuerint, ea in medio ponere omnia, et sic facere conjecturam, quid tandem il-

p. 781. γὰρ αὖ τὸ [k]) τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτ
ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων [l]) ἔχει τι πάντως,
σκύφον, ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον, καὶ ὁ μὲν,
κοῦ, ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ, ὁ δὲ, ἀργύρου· εἰ δὲ, ὃ ἔχει
ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἀπορε
τινα ἱερόσυλον εἶπῃς· ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια
p. 782. ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ Θεοῦ ὑφῃρημένο
γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας ἓν ἐστι
μαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην [m]) φιάλη
μεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι, ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο το
τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν [n]), ζ
ρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντε
ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. Οἶμαι δέ σε, ὦ Ἑρμότιμε
ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις.

EPM. Καὶ ὀρθῶς οἴει, πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχ

k) αὖ τὸ] „Ita habent J. H. Fl. etc. et M. αὐτὸ male l
et G.“ l) ἀποδυθησομένων] „Ita dedi ex Codd.
P. et L. ἀποδυσομένων Edd. omnes male.“ m) ἀπο
νην] ἀπολλυμένην 2954. quod *Belinus* praefert, temere
pra c. 38. bis τὸ ἀπολόμενον. n) ἐκάμνομεν] ἐκά
2954.

lorum divinam possessionem putare deceat. Etenim quod multam adeo dubitationem adfert, illud est, quod eorum, qui exuentur, unusquisque habet aliquid; scyphum unus, alius phialam, alius coronam: et alius quidem ex aere, ex auro alius, alius ex argento: utrum vero, quod habet quisque, id ipsum sacrum sit, nondum patet. Necesse igitur omnino est dubitare, quem dicas sacrilegum: ubi etiam, si similia haberent omnes, sic quoque obscurum esset, quis sit, qui Dei *cimelia* surripuisset: licet enim privata que habere. Caussa a illius ignorantiae una puto, quod inscriptio non habet desiderata ph Ponamus enim *interim*, siderari phialam. Quo inscriptum esset Dei men, aut donantis, m laboraremus, inventaqu quae inscripta est, des remus exuere alios, et lestiam illis facessere. to autem, te, Hermoti gymnicos etiam saepe vi se ludos.

Herm. Recte putas. pe enim vidi, et mu locis.

ΑΤΚ. Ἦ ο) οὖν ποτε καὶ παρὰ p) τοὺς ἀθλοθέτας αὐ- p. 782.
τοῦ ἦσθα μᾶλλον;

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν [illegible]ικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου q) θέαν μοι προκα[illegible]ος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις r). ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα.

ΑΤΚ. Οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅντινα χρὴ [illegible]ισίαν, ἢ παγκρατιάζειν;

ΕΡΜ. Οἶδα γάρ.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἶποις, ὡς ἐγγύθεν ἰδών s).

ΕΡΜ. Τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦν- 40
τος φύλλα δάφνης. . . .

ΑΤΚ. Μή μοι τὰ πάλαι t), ὦ Ἑρμότιμε· ἃ δὲ εἶδες ἔνθεν, ἐκεῖνα λέγε.

ΕΡΜ. Κάλπις ἀργυρᾶ u) πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ· ἐς ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροὶ, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγε-

o) Ἦ] ἢ B. 3. p) παρὰ] „Sic W. περὶ Edd.“ q) Ἠλείου] „Ἡλείου J.“ r) πολίταις] ὁπλίταις 2954. s) ὡς ἐγγύθεν ἰδών] Vulgo omissum ὡς restitui e 3011. *Belinus* autem, qui in verbis vulgatis soloecismum suspicaretur, maluit εἶποις ἄν, ἐγγύθεν ἰδών. At vero ἄν et ὡς vix poterant a librario permutari. Nec opus est apud nostrum scriptorem particulam ἄν potentialem ubique restitui. Cf. supra c. 17. extr. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι, ac paene innumera alia loca. Vid. De Merc. Cond. c. 19. not. t) τὰ πάλαι] „Sic Edd. et M.“ u) ἀργυρᾶ] „Edd. vulgo male

Lyc. Numquid igitur unam prope ipsos sedisti certaminum praesides?

Herm. Quin nuper Olympiis ad sinistram Hellanodicarum, Euandrida Eleo spectaculum mihi occupante in suis civibus. Cupiebam enim ex proximo videre omnia, quae apud Hellanodicas fierent.

Lyc. Itaque nosti hoc quoque, ut sortiantur, quem, quicum, aut lucta certare aut pancratio oporteat.

Herm. Novi enim.

Lyc. Itaque melius tute dixeris, qui videris ex proximo.

Herm. Olim quidem, praeside certaminis Hercule, lauri folia. . . .

Lyc. Ne tu mihi antiqua, Hermotime, sed quae ex propinquo vidisti, ea narra.

Herm. Urna argentea proposita est, Dei sacra: in hanc parvae fabarum instar sortes injiciuntur, inscriptae. Inscribitur autem bi-

p. 783. θος, ἐπιγεγραμμένοι· ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα τέρῳ· ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα· καὶ ἐς ἄλλους δύο τὸ γάμμ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ τὸ αὐτὸ γράμμα [x]) ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητο στος, προσευξάμενος τῷ Διΐ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κ ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα, καὶ μετ' ἐκεῖνον ἕτερος, καὶ στὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, ἀνέχει [y]) αὐτοῦ τὴν χεῖρ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστὶν ὃ ἀνέσπακεν · των δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης, οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλ κῶν αὐτῶν εἷς (οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι) περιϊὼν σκοπεῖ τοὺς κλήρους· ἐν κύκλῳ ἑστώτων, καὶ οὕτω τὸν μ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι [z]), παλαι παγκρατιάζειν συνάπτει· τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ [a]) βῆτα ὁμ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους [b]) κατὰ ταὐτά [c]). μὲν γὰρ [d]), ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον [e]) ὀκτ

ἀργυρᾶ." Basileenses tamen 1. s. 3. servant ἀργυρᾶ. γράμμα] „γράφουσι male W. Nihil a vulgata abeunt E Etiam 3011. γράφουσι exhibet. y) ἀνέχει] „ἀντέχει omnes prave. Sed ἀνέχει Codd. quinque, A. G. W. P. L." τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι] τὸν τὸν ἕτ. ἄλφα σπακότα 3011. vitiosissime. a) τῷ τὸ] τὸ τὸν id. non m vitiose. b) καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμο καὶ τοὺς ὁμογράμμους 3011. c) κατὰ ταὐτά] κατὰ τα B. 3. d) γὰρ] „Abest haec particula a W." e) οἷον] λον Fl. et W. Ceterae Edd. et P. vulgatam tuentur."

nis *A*, binis aliis *B*, binis *Γ*, et eodem modo deinceps, si plures athletae fuerint, ut duae semper sortes eandem literam habeant. Accedens autem athletarum unusquisque, et Jovem precatus, demissa in urnam manu, sortium unam extrahit, et post illum alius; adstansque unicuique flagellifer manum illius retinet, nec sinit illum videre, quae sit litera, quam extraxit. Omnibus autem suam jam habentibus, Alytarcha puto, aut ipsorum unus H lanodicarum, (hoc enim n jam recordor,) circumie inspicit sortes stantium ci culo, atque ita eum, qui habet, cum eo, qui alteru *A* extraxit, ad luctam v pancratium comparat, sim literque eum, cui *B* eveni cum altero, qui *B* habe et reliquos ejusdem litera eadem ratione. Atque it quidem si pari numero sin atheletae, v. g. octo, qu tuor, duodecim: si ver impari numero, quinque

τέσσαρες [f]) ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, p. 783.
ἕκαστος [g]) περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν συμβάλλεται αὐτοῖς,
σύνεσον ἄλλο οὐκ ἔχον [h])· ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφε-
δρεύων περιμένων ἕζ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται· οὐ γὰρ ἔχει τὸ
ἀντίπαρα, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, p. 784.
μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι.

ΛΥΚ. Ἔχ' ἀτρέμα [i]) τούτου γὰρ ἐδεόμην μάλιστα· οὐκ- 41
ἐπίδα ὄντες, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔχουσι τοὺς κλή-
ρους περιῶν δὴ, (βούλομαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ θεα-
τοῦ ποιῆσαι) ἐπισκοπεῖς [k]) τὰ γράμματα, καὶ οὐ πρότερον,
ὦ, μάθοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλ-
θῇς καὶ συζεύξῃς αὐτούς.

ΕΡΜ. Πῶς, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῄς;

ΛΥΚ. Ἀδύνατόν ἐστιν εὐθὺς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ
μόνον τὸν ἔφεδρον, ἢ [l]) τὸ μὲν γράμμα ἴσως ἂν εὕροις, οὐ

τέτταρες] Sic 3011. *Schm.* ut infra c. 42. bis. Vulg. *τέσσαρες.* g) *γράμμα τι*] „γράμματι una voce H. (B. 1. et A. 2.) *γράμμα τί* Fl. *γράμμά τι* S. et M. *γράμμα τὶ* Par. Sola *Aldina* (scil. 1.) recte *γράμμα τι.*" Sic tamen et B. 3. h) *ἔχον*] *ἔχων* B. 3. i) *ἀτρέμα*] *ἀτρέμας* 2954. probante *Beluo.* Vid. Varr. Lectt. ad Charon. c. 7. k) *ἐπισκοπεῖς*] „*ἐπισκόπησον*] Sic Edd. omnes. *Ἐπισκοπεῖς* Codd. A. G. P. (et 3011.) *Ἐπισκοπῆς* W." Nos cum *Schmiedero* non dubitavimus, quatuor Codicum lectionem, cui quodammodo etiam lectio W. *ἐπισκοπῆς* auctoritatem addit, prae vulgata eligere. l) *ἢ*] omissum in 2954.

ptem, novem, litera quae-
am impar et ipsa, uni tan-
um sorti inscripta, respon-
entem sibi aliam non ha-
ens, cum reliquis injici-
ur. Hanc qui extraxerit,
ubsidet, exspectans, dum
lli certaverint: nec enim
abet ex adverso sibi re-
pondentem literam. Et est
lla non parva athletae feli-
itas, qui integer committen-
dus sit fatigatis.

Lyc. Insiste. hoc enim
axime mihi opus erat. Igi-
tur novem cum sint, extra-
xerunt omnes et habent sor-
tes. Circumiens itaque (vo-
lo enim te jam pro specta-
tore Hellanodicam facere)
inspice literas, nec prius
puto didiceris, quis subses-
sor ille sit, quam veneris
ad omnes, eosque compara-
veris.

Herm. Quid ita, Lycine?

Lyc. Fieri non potest, ut
statim invenias literam il-
lam subsessoris indicem;
aut literam forte invenias,

p. 784. μὴν εἶσῃ γε εἰ ἐκεῖνός m) ἐστιν· οὐ γὰρ προείρηται ὃ
ἢ τὸ *M* ἢ τὸ *I* ἐστὶ τὸ χειροτονοῦν τὸν ἔφεδρον· ἀλλ'
τῷ *A* ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτερον *A* ἔχοντα, καὶ
ἐκείνους μὲν ἤδη συνέζευξας· ἐντυχὼν δὲ αὖθις τῷ *B*
ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ ζητεῖς, τὸ ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέι
ἐπὶ πάντων n) ὁμοίως, ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειι
τὸ μόνον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.

42 *EPM.* Τί δ' ἦν o) ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευτέρῳ ἐ
τί ποιήσεις;

ΛΥΚ. Οὔμενουν. ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐθέλ
ναι, ὅ,τι καὶ πράξεις, πότερον αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι p)
ἐστιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δείσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα
εἴ που αὐτῷ γράμμα ὁμοιόν ἐστιν· ὡς εἴ γε μὴ τοὺς π
κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν μάθοις τὸν ἔφεδρον.

EPM. Καὶ μήν, ὦ Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμ
p. 785. γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν q) τὸ *E* εὕρω πρῶτον ἢ δεύτερον, οἱ
ἔφεδρος ὁ τοῦτο ἔχων, ἐστί.

m) ἐκεῖνος] ἐκεῖνο conj. *Geen.* n) ἐπὶ πάντων] „I
here Edd. et M. notat *Solanus.*" o) ἦν] Vulgo εἰ, s
cum Conjunctivo. Optativum ἐντύχοις maluit *Belinus.*
praetulimus ἦν pro εἰ, ad exemplum locorum Timon.
Diall. Mort. III, 2. p) ὅτι] ὅ,τι B. 1. ὅ τι B. 3. rec
liquae. q) ἐπὶ γοῦν τῶν ἐννέα, ἦν] ἦν οὖν ἐπὶ τ
νέα 2954. 3011.

sed utrum illa (*ille*) sit, nescies. neque enim praedictum est, aut *K* aut *M* aut *I* esse, quae subsessorem indicet. Sed ubi in *A* incideris, quaeris eum, qui alteram *A* habet, eoque invento, illos jam comparasti: et cum in *B* incidis, altera *B* ubi sit quaeris, inventae respondens, ac de omnibus similiter, donec ille tibi relinquatur, solitariam literam habens, cui nulla ex adverso respondet.

Herm. Quid si vero in

illam primo aut secund
cidas, quid facies?

Lyc. Minime, *quia*
facturus sim, quaeritur.
tu Hellanodica, scire
quid facturus sis? u
statim dicturus sis, hi
subsessor, an ad omnes
orbem eundum putes,
videndum, si qua ipsi
ra similis sit? atque a
nisi omnium sortes vid
non discas subsessorem

Herm. Quin, Lyc
facile discam. Inter
vem enim si *E* primo i

ΛΥΚ. Πῶς, ὦ Ἑρμότιμε; p. 785.

ΕΡΜ. Οὕτω, τὸ Α δύο αὐτῶν ἔχουσι, καὶ τὸ Β ὁμοίως τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων, οἱ μὲν τὸ Γ, οἱ δὲ τὸ Δ[v]) ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ Ε, καὶ ὁ τοῦτο ἀνελὼν ἐφεδρός ἐστι.

ΛΥΚ. Πότερον, ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σὲ τῆς συνέσεως, ἢ ἀντείπω τά γέ μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ;

ΕΡΜ. Νὴ Δία, διαπορῶ μέντοι[w]), ὅ,τι ἂν εὔλογον εἰπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον.

ΛΥΚ. Σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως[x]) γραφομένων γραμμάτων, εἶρηκας, οἷον, πρώτου τοῦ Α, δευτέρου δὲ τοῦ Β, κατὰ τὴν τάξιν, ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν· καὶ δίδωμί σοι Ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. 43

ΕΡΜ. Εἰ δέ[y]), εἰ ἐξελόντες[z]) ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάν-

τέντως] πάντων iid. s) ἀθλητὰς] ἀθλιτὰς A. 1. 2. μέντοι] μέν τοι duabus vocibus *Reitz.* qui haec notat: „Sic Edd. et M. Sola B. 2. μέν τι, male." In B. 3. reperio διαπορῶμέν τι, sed in B. 1. διαπορῶμέν τοι. In ceteris recte scriptum. u) πάντως] πάντων 2954. 5011. x) τί δαί] τί δὲ idem. y) ἐξελόντες] „Ita bene Edd. ἐξελθόντες male W."

, aut secundo loco, nobanc qui habeat, esse essorem.

c. Quid ita, Hermoti-

ern. Hoc modo: *A* duo um habent, *B* itidem ; reliqui cum sint qua-, duo *Γ*, *Δ* autem alii omnino extraxerunt, umtaeque sunt in octo tas literae quatuor. Apigitur, solam ita imm futuram proximam m *E*, eumque, qui iltraxerit, esse subsesm.

yc. Utrum, Hermotime, prudentiam tuam laudem, an vis contra dicam, quae mihi videntur, qualiacunque demum fuerint?

Herm. Quin dic. Non comminiscor equidem, quid cum ratione in tali re dicere contra possis.

Lyc. Tu quidem ita dixisti, tanquam ordine deinceps suo omnino scribantur literae, v. g. prima *A*, altera *B*, et sic ordine, donec in una illarum numerus athletarum deficiat. Ac do tibi, Olympiae ita fieri. Quid vero, si sumtis sine ordine quinque literis *X*, *Σ*,

p. 785. των τὸ X, καὶ τὸ Σ, καὶ τὸ Z, καὶ τὸ K, καὶ τὸ Θ, τ
ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφοι
τὸ δὲ Z μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου, ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλ
τὸν ἔφεδρον, τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ Z τῷ [b]) δι
ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτό, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼ
οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν [c]); οὐ γὰρ εἶχες, ὥσπερ νῦν,
ξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι.

EPM. Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς.

786. 44 *ΛΥΚ.* Ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον. ε
εἰ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν [d]) ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλ
σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφους
τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντ
λους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσομεν [e]), ἐπείπερ ἀλ
ἐστι· φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς

z) τὰ μὲν] „τὰ μὲν γὰρ] Γὰρ abest in M. comparet i
omnibus.“ Nos cum *Seagero* importunum γὰρ, quod
post μὲν interponitur, omittendum putavimus. a) γρ
μεν] „γράφωμεν] Sic B. 2. (et 3.) et M. Ceterae Ed
φομεν. Lex linguae ususque receptus flagitabat γράφ
ut conjecit etiam *Solanus*. b) τῷ] Sic Edd. vett. *R*
Seyb. Sed τῳ enclitice, imperite praecipiente *Belino*,
runt *Bipp*. et *Schm*. Similem errorem saepius correxin
supra capp. 15. 19. et 26. Deinceps pessime in 2954.
διαγνως ἢν ἐφ. c) συμφωνοῦν] Typographicum Ed.
mendum συμφονοῦν admiserunt etiam *Bipp*. et *Schm*. I
et *Seyb*. recte συμφωνοῦν. d) γράφοιμεν] γράφομεν
e) ἐάσομεν] ἐάσωμεν *Seyb*. nescio, unde. In ceteris

Z, K, Θ, reliquas quidem quatuor bis quamque in octo sortibus scribamus, Z autem solum in nona, quod scilicet designet nobis subsessorem: quid facies, si primum Z invenias? quanam re intelliges subsessorem, esse, qui illam habeat, nisi ad omnes accedens invenias, nullam cum ea convenire? neque enim possis, ut modo, ex ordine illarum illud intelligere.

Herm. Difficile est ad respondendum, quod ro

Lyc. Ecce alio etiar
do idem illud consi
Quid enim, si neque li
scribamus in sortibus
signa quaedam et n
quo genere Aegyptii
scribunt, pro literis p
tes caninis aut leonini
pitibus homines. Au
quidem relinquamus,
absurda sint: sed age
formia illa et simplic
iis pingamus, obse
quantum potest simili

ἄνδρας δύο ἀνθρώπους [f]) ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους p. 786.
καὶ, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας [g]) δύο, τῷ δὲ ἐν-
τέλει εἶναι ἔστω τοὔπισημον [h])· ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ
τοῦτο μέρει ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός
ἐστι τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας
τοὺς, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει;

Ερμ. Οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι, ὦ *Λυκῖνε.*

Λυκ. Εἰκότως· οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν· ὥστε ἢν 45
μὲν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον,
ἢν ἕμοιγε ἡγησόμενον ἡμῖν ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ
πάντας ἀναγκαίως [i]) ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν
ἄκρως [k]) πειρώμενοι καὶ ἀποδύοντες, καὶ παραθεωροῦντες [l])·

omnibus *ἐάσομεν.* f) *δύο ἀνθρώπους*] „*Δύο* insertum
et Cod. *Pell.* quod aberat ab Edd.“ g) *κύνας*] Sic correxit
Scr. vulgatum, et a *Schm.* quoque repetitum vitium *κῦνας.*
Cf. Diall. Deor. XVI, 2. et De Merc. Cond. c. 34. h) *τοὔπισημον*] „*τὸ ἐπίσημον*] *Τοὔπισημον* W. quod magis est Atticum.
At nil mutant Edd.“ Cum W. consentiunt 2954. 3011. unde
recte *Schm.* recepit probam lectionem. i) *ἀναγκαίως*] *ὁμοίως* 2954. 3011. k) *ἄκρως*] *ἀκριβῶς* conj. *Bel.* non male
quidem per se: verum non opus est emendatione, quum *ἄκρως*
sit, quod alias *ἐς ἄκρον*, vel *ἐς τὸ ἀκρότατον*, *summo opere*,
ut Latinus interpres vertit. Pertinet autem *ἄκρως* magis ad
πειρώμενοι, quam ad *ἐξετάσομεν.* l) *παραθεωροῦντες*]
Vulg. *περιθεωροῦντες.* Sed *παραθεωρ.* monente *Belino* et
praeeunte *Schmiedero*, recepi e Codd. W. 2954. 3011. Cf. infra cap. 74. in. Nigr. c. 20. Pro Imagg. c. 7. Spuria vox e
praeced. cap. extr. huc delata.

, homines in duabus sor-
bus, duos in duabus equos,
gallos duo, et duo canes,
mae autem nota esto leo.
hanc igitur signatam leo-
sortem si primum inci-
, unde habebis dicere,
c esse, quae subsesso-
faciat, nisi ante ob-
do omnes inspexeris, si
etiam alia leonem ha-
.

Herm. Non habeo, quod
i. Lycine, respondeam.
Lyc. Nihil mirum. Ne-

que enim speciosum quidquam *est*, *quod responderi possit.* Itaque si voluerimus vel eum, qui auream phialam habeat, invenire, vel subsessorem, vel optimum illum in civitatem illam Corinthum ducem, ad omnes necessario deveniemus, et inquiremus summo opere tentantes, et exuentes, et circum circa inspicientes (*conferentes*). Vix enim vel sic verum discamus. Et si quis velit con-

p. 787. μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴ γε τις ξύμβουλός [m]) μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι φιλοσοφίας πέρι, φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πάντων τῶν [n]) λεγόμενα εἰδώς· οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς· καὶ οὐκ στεύσαιμι αὐτοῖς, ἔχ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμεν λὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων των, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὴ εἰδῶμεν [p]) ὅτι πάντα θρώπους ἑώρακεν· ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός· εἰ δὲ των κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας· δὲ, οὐκ αὐτὸ [q]) μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεό καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπραχθαι μεθα [r]). οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δήποτε καλῷ ἐντυχ ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγ εἶναι.

m) μέλλοι ξύμβουλος] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg λει σύμβ. n) πάντων] „πασῶν] W. recte. πάντων At vid. Adnot. o) • αὐτῶν] „Sic J. H. Fl. B. 2. Par et Cod. M. αὐτῷ male S. et hanc secuta Amst." p) μεν] ἴδωμεν 2954. 3011. quod temere praefert *Belinus.* αὐτὸ] „Ita Edd. αὐτοῦ L. bene." Recipit αὐτοῦ *Schm* prudenter. Vid. Adnot. r) οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπ θαι ἡγησόμεθα] „Ita ut dedi habent J. Fl. H. Par Cod. M." Et ceterae Edd. vett. Sed *Belinus*, sic textu ba citans, καὶ οὐδὲν ἡμῖν πέπραχται, in Cod. tradit legi ἐπιπέπραχται, unde scribi vult ἔτι πέπραχται.

siliarius mihi fide dignus de philosophia esse, quae sequenda sit, ille fuerit solus, qui ea, quae ab omnibus dicuntur, noverit. Reliqui omnes in censum non veniunt (*non satisfaciunt*), neque iis crediderim, dum vel unius *sectae* sint ignari: forte enim haec ipsa fuerit optima. Neque enim sane, si quis pulchrum nobis hominem adducat, huncque dicat esse omnium pulcherrimum, ipsi credamus, nisi sciamus, omnes illum homines vidisse. Forte et hic quidem pulcher vero omnium pulcherr scire non possit, qui nes non viderit. No tem non pulchro solun pulcherrimo opus habe et hoc nisi inveneri nihil nobis profecisse bimur. neque enim sati bebimus in pulchrum q cunque incidisse, sed mam illam pulchritud quaerimus, quam una se necesse est.

ΕΡΜ. Ἀληθῆ. 787. 46

ΛΥΚ. Τί οὖν; ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πε-
πειρον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ
Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικού-
του καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδώς, τελευτῶν [s]), μίαν εἵλετο
αὐτῶν ὁδὸν [t]), ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθών, p. 788.
ἥτις ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕ-
ροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες.

ΕΡΜ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Τί δὴ οὖν πράξομεν, ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν [u]) 47
ἀποτείνοιμι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ
παρὸν ἐπορούμεν. ἆρα τόδε πάντων πρᾶτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφα-
λέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως
ἰέναι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα;

ΕΡΜ. Ἔοικεν ἀπό γε τούτων, πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον
μοι πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν,

quid sibi velint et relata et conjecta, non video. s) τελευ-
τῶν] τελευτῶν vulgo. Sed τελευτῶν B. 5. et *Schm.* Vid. De
Merc. Cond. c. 42. med. Varr. Lectt. t) ὁδόν] „Ita Edd.
ἰδών W. Utrumque bonum; prius tamen praeferrem.“ Con-
ra ὁδῶν praefert *Belinus*, quum etiam in Codd. 2954. 3011.
egatur. Cf. Imagg. c. 5. ἐξ ἁπασῶν τούτων μίαν εἰκόνα. u)
ὐκ ἄν] οὐ γὰρ conj. *J. Scager.* Class. Journ. Fasc. XIII.
. 72. sine justa caussa.

Herm. Vera *sunt ista.*

Lyc. Quid igitur? habes
i dicere aliquem, qui
s omnem in philosophia
averit, quique cogni-
quae dicuntur a Py-
ora, et Platone, et Ari-
le, et Chrysippo, et
uro, et reliquis, unam
em ex omnibus viam
gerit, quam veram pro-
rit, et cognoverit ex-
mento, solam ducere
ad felicitatem? Talem
a si inveniamus, labora-
leinemus.

Herm. Non facile est,

Lycine, talem virum repe-
rire.

Lyc. Quid agemus ergo,
Hermotime? Non puto de-
spondendum esse animum,
si in praesens non sit ducis
ejusmodi copia. Numquid
optimum est atque tutissi-
mum, ipsum quemque in-
cipere, et per sectas ire om-
nes, et considerare accura-
te, quae dicuntur ab omni-
bus?

Herm. Sic videtur ex his
quidem, *quae disputata sunt:*
modo illud paullo ante a te
dictum non adversetur, quod

p. 788. καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰ
τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ, ὡς φῂς, κα
θησομένῳ;

ΑΤΚ. Ἐγώ σοι φράσω, τὸ τοῦ Θησέως [x]) ἐκεῖνο
σόμεθα· καί τι λίνον [y]) παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης
τες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγ
μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξιέναι [z]).

ΕΡΜ. Τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν, ἢ
τοῦ λίνου εὐπορήσομεν;

p. 789. ΑΤΚ. Θάῤῥει, ὦ ἑταῖρε· δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι
τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν.

ΕΡΜ. Τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

Epich. ap. Cic. ad Att. I, 19.

ΑΤΚ. Οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν σοφῶν, τὸ
φε, καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν· ἦν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύω
κούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐτὸ ποιῶμεν, ἀπολιπόντ
τοῖς ἑξῆς λόγον, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς λαβυρίνθους
γοιμεν.

x) Θησέως] Θήσεως male inverso accentu *Reitz. Sev*
Sed vett. Edd. et *Schm.* recte Θησέως, ut de Saltat. c. 6
λίνον] Vulgo λῖνον. Idem scribendi vitium correctu
mon. c. 22. et corrigendum suo tempore Jov. Confut. c.
ἐξιέναι] „ἐξεῖναι] ἐξιέναι marg. A. 1. W." Sic et
Cod. 2954. unde, *Belino* jubente, *Bip.* et *Schm.* vulgata

non facile est, qui semel se *vento* passis velis permiserit, retro cursum agere. Quomodo enim fieri potest, ut vias aliquis omnes obeat, si in prima, quod dicis, futurum sit ut retineatur?

Lyc. Dicam tibi. Thesei illud *consilium* imitabimur, et lino a Tragica Ariadne accepto in labyrinthum quemque ingrediamur, ut glomerando illo sine molestia exeamus.

Herm. Quae igitur nobis Ariadne fuerit, aut unde lini nobis erit copia?

Lyc. Bono animo, lis, esto. Videor eni hi invenisse, quod ter egrediamur.

Herm. Quid igitur est?

Lyc. Non meum di sed cujusdam sapient *Sobrius fidem negato.* nim non facile credam ter audiendum, sed tan judices illud faciamus linquentes etiam his sequuntur, dicendi co facile fortasse Labyri illos effugiamus.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις, καὶ τοῦτο ποιῶμεν. p. 789.

ΑΤΚ. Εἶεν. ἐπὶ τίνα a) *δὴ αὐτῶν πρῶτον ἔλθοιμεν ἄν;* 48 *τὸν μὲν οὐδὲν διοίσει; ἀρξάμενοι δ' ἀφ' ὁτουοῦν, οἷον Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ* b), *πόσῳ ἂν χρόνῳ οἰόμεθα τὰ Πυθαγόρου ἅπαντα; καὶ μὴ* c) *ἐξαίρει καὶ τὰ πέντε* d) *ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς· σὺν δ' οὖν τοῖς πέντε ἱκανὰ ἡγοῦμαι, οἶμαι, εἰ δὲ μή, ἀλλὰ πάντως γε εἴκοσι.*

ΕΡΜ. Θῶμεν οὕτως.

ΑΤΚ. e) *Εἶτα ἐξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον δηλαδὴ τοσαῦτα* p. 790. *ἢ μᾶλλον, καὶ μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω.*

ΕΡΜ. f) *Οὐ γάρ.*

ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ ἔτι ἐρήσομαί σε πόσα· οἶδα γὰρ ἀπὸ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκοντα μόγις ἱκανά.

ΕΡΜ. Οὕτως.

ΑΤΚ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις. ὡς g) *δὲ*

tionem jure mutarunt. a) *τίνα*] *τινὰ* B. 5. b) *ἢν οὕτω τύχῃ*] *εἰ οὕτω τύχοι* 2954. 3011. c) *μὴ*] „Sic L. *μοι* vulgo Edd.“ d) *πέντε*] „Sic W. abest ab Edd.“ e) *ΑΤΚ.*] „Deest haec persona in Edd. Restituta ex J. et P.“ f) *ΕΡΜ.*] „*ΑΤΚ.* male habebant M. et Edd. omnes; recte *ΕΡΜ.* J. et L. Ex quibus etiam deinceps ter eaedem restitutae.“ g) *ὡς*] *εἰ* 2954. quod elegantius esse vult *Belinus*, haud eleganter.

Herm. Bene mones, hoc igitur faciemus.

Lyc. Sint ista. Ad quem igitur illorum primum veniamus? An nihil hoc refert? Incipientes igitur a quocunque, verbi gratia a Pythagora, si usu ita veniat, quanto putamus tempore ediscere nos posse Pythagorae omnia? Nec excipe etiam quinque illos silentii annos. Computatis igitur quinque illis, sufficere triginta arbitror. Sin minus *hoc placet tanquam nimium*, at viginti quidem certe.

Herm. Sic ponamus.

Lyc. Tum deinceps Platoni assignandi totidem nempe alii: verum etiam Aristoteli non pauciores.

Herm. Non sane.

Lyc. Chrysippo autem non jam interrogabo te, quot? Novi enim ex te auditum, quadraginta annos vix sufficere.

Herm. Ita est.

Lyc. Tum deinceps Epicuro, et reliquis? Me vero

p. 790. οὐ πολλὰ ταῦτα τίθημι, ἐκεῖθεν μάθοις h) ἄν, ἢν ἐν
ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Π
νικοὶ i), ὁμολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ τῆς ἑαυτο
σεως k) ἕκαστος, ὡς μηδὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήμα
δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός γε l), καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Π
φαῖεν ἄν· καὶ πρὸ τούτων, ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερ
τῶν, ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα
μηδ' ὅλως m) εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε.
σώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν,
Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις· πόσα δ' οὖ
τα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας
τὰς αἱρέσεις n) ἐν φιλοσοφίᾳ;

EPM. Ὑπὲρ διακόσια, ὦ Λυκῖνε.

ΛΤΚ. Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν o) τὸ τέταρτον, ὡς
τήκοντα καὶ ἑκατὸν p) ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον

h) μάθοις] μάθῃς 3011. i) Πλατωνικοὶ] Πλατ
Reitz. operarum errore, quem etiam *Bipp.* admiserunt.
αἱρέσεως] προαιρέσεως 2954. l) γε] τε 2954. m) ὅ
ὅλος B. 1. n) αἱρέσεις] προαιρέσεις 2954. 3011. ut
not. k). o) ἀφαιρῶμεν] „ἀφαιροῦμεν] ἀφαιρῶμεν
A. 1. W. bene. Nihilominus retinuit *Reitz.* minus pro
lectionem. Vid. Adnot. p) πεντήκοντα καὶ ἑκα
„Ita Codd. A. G. P. L. et marg. A. 1. W. πεντεκαίδεκα
et M.“ Sequens ἔτη *Reitz.* et recentt. ut suspectum not
sine idonea caussa. q) ὅλον] „An ὅλως; *Pell.*“ M
Verte: *totum dimidium*, die ganze Hälfte.

non multos ponere, inde intelligas, si cogites, quot octogenarii sint Stoici, aut Epicurei, aut Platonici, qui fateantur, nondum se scire suae quisque sectae omnia, ut nihil sibi ad disciplinam desit. Si hoc non placeat, at Chrysippus, et Aristoteles, et Plato dicant, et ante hos nihil iis deterior Socrates, qui clamabat ad omnes, nedum ut omnia, nihil omnino se scire, nisi hoc solum, nihil se scire.

Computemus igitur ab tio: viginti Pythagora suimus, tum Platoni dem alios, tum ordin liquis; quot igitur hi summaverint forte, si cem solas ponamus p sophorum sectas?

Herm. Supra duce Lycine.

Lyc. Vin ergo aufer hinc quartam partem centum et quinquagint ni sufficiant, aut ipsu midium adeo?

EPM. Αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο [r]), 790. 49
ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς
ἀρξάμενοι.

ΛΥΚ. Τί οὖν [s]) πάθοι τις, ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν
ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα,
ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειρα-
θεὶς ἁπάντων; ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ [t]) p. 791.
μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα; οὐχ οὕτως ἐλέγομεν;

EPM. Ναί.

ΛΥΚ. Πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς,
εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἁπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλό-
μενοι φιλοσοφήσειν, καὶ φιλοσοφήσαντες εὐδαιμονήσειν. πρὶν
δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ, φασὶν, ὀρχοίμεθ' ἄν, οἷς ἂν
τύχωμεν [u]), προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖ-

r) τοῦτο] καὶ τοῦτο *Schm.* e 2954. 5011. At, meo quidem judicio, non καὶ, sed γε exspectabatur, siquidem omnino aliquam particulam exspectares interserendam. s) Τί οὖν] τί δ' ἂν conj. *Bel.* Quidni potius τί οὖν ἄν; Ἄν quidem recte, ad usum Lucianeum et severam legem si respicias. Verum in particulae ἄν usu non semper sibi constare hunc scriptorem, sexcenties jam notavimus. Nunc similem locutionem conferemus Timon. c. 53. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, nisi et illis malis, quod ego nolim, πάμπαν ἂν πάθ. t) μαντείᾳ] μαντίᾳ A. 2. u) τύχωμεν] τύχοιμεν et deinde ἔλθοι conj. *Belin.* ingenii lusus prope puerilis.

Herm. Ipse noris melius: ego vero hoc video, paucos vel sic per sectas omnes ituros, si etiam a nativitate inde statim incipiant.

Lyc. Quid igitur agat aliquis; Hermotime, si ita se res habet? Evertendane, de quibus jam inter nos convenit, *nempe* eligere non posse quemquam ex pluribus, quod sit optimum, nisi exploratis omnibus, unquam is, qui citra experimentum eligat, divinatione magis, quam judicio, verum requirat? Nonne ita diximus?

Herm. Ita.

Lyc. Omni igitur ratione necessarium, eo usque nos vivere, si et bene eligere velimus exploratis omnibus, et electione facta philosophari, et per philosophiam felices esse. Ante vero quam id fecerimus, in tenebris, quod ajunt, saltabimus, offendentes ad quaecunque obvia, et quidquid primum

p. 791. ρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀ τύχην περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕξομεν βεβαίως εἰδέναι εἰ ἐστιν ὃ ζητοῦμεν· πολλὰ γὰρ ἐστὶν ὅμοια αὐτοῖς, λέγοντ στον αὐτὸ εἶναι τἀληθέστατον.

50 *EPM.* Ὦ Λυκῖνε, οὐκ οἶδ' ὅπως εὔλογα μὲν δοκ λέγειν· ἀτὰρ, (εἰρήσεται γὰρ τἀληθὲς,) οὐ μετρίως ἀ διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον [x]). ἴσ καὶ ἔοικα οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ τῆς ο καὶ ἐξελθὼν ἐντετυχηκέναι σοι, ὃς με πλησίον ἤδη τῆς δος [y]) ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων ἐμβέβληκας, ἀδύνατο φαίνων τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐτῶν γε τοσούτων [z] μένην.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἑταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφ τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ μητρὶ, (ἥτις ποτε ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ οἶδα) ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει p. 792. ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πολυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθ

x) δέον] deest in 2954. 3011. y) ἐλπίδος] Ὀλυμ 2954. 3011. sed supra scriptum ἐλπίδος. z) τοσούτων οὖτον B. 3. a) ἥτίς ποτε καὶ] „ἥ τις] εἴ τις W. ait *Solanus.*" Vulg. ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο. Sed ἥτίς ποτε 2954. 3011. *Bel. Schm.*

in manus venerit, id ipsum rati quod quaeritur, qui verum non noverimus. Si vero inveniamus temere, bona quadam fortuna in illud incidentes, non habebimus tamen, unde sciamus firmiter, sitne illud ipsum, quod quaerimus. Multa enim sunt inter se similia, quorum unumquodque se verissimum esse contendat.

Herm. Nescio, quî fiat, Lycine, ut rationalia quidem dicere mihi videaris: sed, (dicetur enim verum,) non mediocri me molestia afficis, persequendis illis et ad minutias usque per tandis praeter necessit Forte etiam infelicibus die auspiciis domo e videar, et egressus in cidisse, qui me, cum pe spem jam essem, in silii inopiam conjec ostendendo, quam vires nostras veritati inventio, quae tot a indigeat.

Lyc. Igitur, amice, to justius irascaris patr Menecrati, et matri, cunque illa nomine v est, non enim novi; v iam multo potius na

ἐπιγράψαν μὴ πλείω βιῶναι τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατόν, p. 792.
ὄντα· ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος, εὗρον τὸ ἐκ
ἀποβάν.

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλ' ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅ, τι 51
μισεῖς φιλοσοφίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀπο-

ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς
ἄμεινον [b]) εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε, καὶ ὁ διδάσκαλος.
ἴσως, τό γε τοιοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἡδεῖά ἐστιν αὐτὴ
ἑαυτῇ συνουσιν, ἀλλὰ παρευδοκιμεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παρα-
κειμένου. ὑπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο, καὶ διὰ τοῦτο, ἥδιον. ἡ
δὲ ἀλήθεια μηδὲν κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ παῤῥησίας δια-
τείνεται τοῖς ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ. ἰδού
μοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι, ταλήθὲς ἐξευρόντι περὶ τού-
των μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντι, οἷων ἐρῶμεν ἐγώ τε καὶ
σύ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων· ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγ-
χανες, καὶ ᾧου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι·

[b]) ἄμεινον] abest a Codd. Pariss. Deinceps εἴποτε *Reitz.* error operarum, quem recentt. emendarunt.

nostrae, quod te non, Tithoni instar, annosum et hagevum fecerunt, sed circumscripserunt, ne plus quam centum summum annis vivat unusquisque, homo qui sit. At ego tecum considerans, illud, quod ex rationibus consequeretur, inveni.

Herm. Non. Sed contumeliosus semper homo es, et, nescio qua animi affectione, odisti philosophiam et rides (*rides*) philosophos.

Lyc. Mi Hermotime, quae mea veritas, vos forte melius, qui sapientes estis, dixeritis, tu et tuus ille magister. At ego tantum novi equidem, audientibus illam non vehementer suavem esse, sed multum gratia a mendacio superari. Speciosius enim hoc, eaque caussa jucundius. At illa, quae scilicet nihil sibi fraudulenti conscia sit, cum fiducia quadam agit cum hominibus, et ob id ipsum eam gravantur. Itaque et jam tu nunc offensus mihi es, qui verum hisce de rebus tecum invenerim, et declaraverim, qualia amemus ego et tu, quam non omnino facilia: velut si statuam tu forte adamasses, ejusque te futurum compotem sperasses, quod hominem puta-

p. 792. ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρ
ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνους ἐμ
ᾧου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκ
ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα.

793. 52 *EPM.* Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ *Λυκῖνε*, φῂς, ὡς οὐ φ
φητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς [d]), ἵ
καταβιῶναι;

ΛΤΚ. Καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ
οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφ
ὁδοί τε [f]) πολλαί εἰσιν, ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη [g]) καὶ [h]
τὴν ἄγειν φάσκουσαι, ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς ἄδηλος· ἀ
ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν [i]). ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφα

c) πρός σε] *Reitz.* et recentt. πρὸς σὲ scripserunt. Se
Edd. omnes πρός σε, ut πρός με supra cap. 19. ubi vid.
d) αὐτοὺς] „Sic recte Par. Ceterae pleraeque male αὐ
Αὐτοὺς receperunt etiam *Bipp.* et *Seyb.* Sed *Schmiederu*
τοὺς retinuit, imprudens fortasse, vel etiam invitus. e)
„Abest haec particula a S. adest in W. item in Edd. P
H. Fl." nec non in reliquis vett. f) τε] δὲ 2954. *Bel.*
Recte habet τε, *porro.* Cf. Necyom. c. 5. Diall. Marr
XIV, 3. Diall. Mortt. XIX, 1. ubi *Abreschius* pro χήραν
so χήραν δὲ conjecisse videtur. g) ἑκάστη] „ἑκάστην
Cod. P. Vulgatam servant Edd. optimae omnes." h)
„Sic recte Edd. Fl. H. J. Par. et M. ἐπ' male B. 2."
B. 3. probante *Belino* temere, nisi simul scribatur καὶ ἑ
ρετὴν, quo tamen non opus est. Nihil enim frequentius
sa post copulam praepositione. i) διαίρεσιν] „Sic
et M."

res; ego autem, cognito, lapidem esse aut aes, indicassem tibi benevolo animo, amare te quorum fieri non posset copia, et tum malevolum me esse tibi putares, qui decipi te non passus sim, et absurda atque supra omnem spem posita sperare.

Herm. Ergo illud, Lycine, dicis, non philosophandum nobis esse, sed *consultum*, ut pigritiae nos tradamus, idiotarumque v
vivamus.

Lyc. Et ubi hoc dicer
audisti? Neque enim
philosophari nos veto,
cum philosophandum
multae porro viae sint.
philosophiam unaquae
et virtutem ducere se
fessae; vera denique i
has obscura: accuratum
ciendum esse discrim
dixi. Fieri autem non
se, nobis apparebat, n

αὐτὸν προτεθέντων, εἶεσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι p. 795.
τὸν προϊόντος· εἶτα πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη. σὺ δὲ πῶς
ἔχεις; (αὖθις γὰρ ἐρήσομαι) ὅτῳ ἂν πρώτῳ [k]) ἐντύχῃς,
τοῦτον ἄγῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος Ἕρμαιον ποιήσε-
ται σε;

EPM. Καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἄν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτὸν 53
ἔφην οἷόν τε εἶναι φῆς, ἢν [l]) μὴ Φοίνικος ἔτη βιώῃ,
πάντας ἐν κύκλῳ περιὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπε-
πειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι,
καὶ μαρτυροῦσι;

ΛΥΚ. Τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας [m]), καὶ πεπει-
ραμένους [n]) ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι-
γε καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσει [o]). ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰ-

k) ὅτῳ ἂν πρώτῳ] Sic *Bip.* et *Schm.* e 2954. 3011. suadente Belino, pro vulgatis ὅτῳ πρώτῳ ἄν. l) ἢν] εἰ conj. *Bel.* ob sequentem Optativum. Melius conjecisset, opinor, ἢν μὴ — βιώῃ, praesertim quum in utraque *Ald.* editum sit βιώῃ. At et alibi ἢν cum Optativo, ut Necyom. c. 12. ἢν — δοίη. Prom. s. Cauc. c. 17. κἂν — δέοι. m) τοὺς πολλοὺς εἰδότας] τοὺς πολλούς; ἢ τοὺς εἰδ. conj. *Jacobs.* Et sic reddiderunt Interpretes. Defendi quidem possit vulgata lectio et junctura verborum, modo sic reddas: *Quosnam dicis plerosque illos, qui sciant et experti sint omnia?* Quae quidem sententia non solum cum sequentibus Lycini verbis, sed etiam cum praecedente Hermotimi sermone non male conveniat. Nihilominus mihi *Jacobsius* bene conjecisse videtur. n) πεπειραμένους] „πεπειραμένους ridicule J.“ o) δεήσει] δεήσῃ] Sic J. Par. Fl. H. et M.“ Sed δεήσει, ut *Solanus*

is propositis, eligere, quod optimum, nisi per omnia uis experiendo eat: deine longum aliquanto expe- mentum illud visum est. u autem quomodo vis fa- re? rursus enim interro- abo: in quem primum in- deris, cum sequere, cum le philosophabere? et il- e te sibi habebit lucrum a ropitio Mercurio temere spectum?

Herm. Et quid tibi porro respondeam, qui neges per se judicare quemquam posse, nisi annos vixerit Phoenicis, ac per orbem circumiens omnes probaverit, neque his credere velis, qui ante experti sunt, laudantiumve et perhibentium testimonia multitudini?

Lyc. Quam mihi narras multitudinem? eorumne, qui sciunt, et experti sunt omnia? Si quis enim talis est, sufficit mihi unus etiam, nec jam multis opus fuerit. Si vero nescientes

p. 793. δότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πλῆθος αὐτῶν p) προσάξεταί με πι
p. 794. στεύειν, ἄχρις ἂν, ἢ q) μηδὲν, ἢ ἂν εἰδότες, περὶ ἁπάντω
ἀποφαίνωνται.

EPM. Μόνος δὲ r) σὺ ταληθὲς κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλο
ἀνόητοι ἅπαντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι.

ΛΥΚ. Καταψεύδῃ μου, ὦ Ἑρμότιμε, λέγων, ὡς ἐγ
προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδό
σι, καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην, οὐκ αὐτὸς εἰδέναι ταληθὲ
ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ πάντων αὐτ
ἀγνοεῖν ὁμολογῶν.

54 *EPM.* Ἀλλ', ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ πάντας ἐλθεῖν χρῆ
ναι, καὶ πειραθῆναι ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλλως ἐλέσθαι τ
βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔλογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ τοσαῦ
τα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέλοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀλί
γων καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐμοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δο
κεῖ τὸ τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενον. φασί γέ
τοι τῶν πλαστῶν τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον λέοντος
p. 795. ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι s) ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων

conjecerat, 2954. 3011. *Bel. Schm.* p) αὐτῶν] „αὐτῷ S. et Amst. male." q) ἢ] „delet *Gronov.* Adest in Edd. J. Fl. H. Par. etc." r) δὲ] „δὴ *Pell.* ironice." Non male, si boni quidem libri auctoritas accederet. s) ἀναλελογίσθαι]

dicas, nihil me ipsorum multitudo ad credendum adducet, dum aut nihil, aut unum modo cum sciant, pronuntiabunt de omnibus.

Herm. Solus autem tu verum vidisti, reliqui amentes omnes, quotquot philosophantur.

Lyc. Calumniaris me, Hermotime, quasi ego usquam me praeponam reliquis, aut omnino in scientibus collocem, nec recordaris eorum, quae dixi, non contendens ipse scire verum praeter reliquos, sed cum omnibus ignorare illud confessus.

Herm. Sed, Lycine, illud forte consentaneum rationi, eundum esse ad omnes, dicta omnium exploranda, nec aliter quam hoc modo eligendum, quod optimum est: sed experimento unicuique tot annos attribuere, valde ridiculum, quasi non liceret ex paucis cognoscere omnia. Mihi vero etiam valde facile esse tale quidpiam videtur, nec multa mora indigere. Dicunt certe statuariorum aliquem, Phidiam puto, solo conspecto leonis ungue, ex illa portionis aestimatione

κτω, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλασθείς· καὶ σὺ δὲ, ἦν p. 795.
μι χεῖρα μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶμα κατακαλύ-
ι εἰς, οἶμαι, αὐτίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κακαλυμμένον,
τιῇ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς. καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν
ας λέγουσι, ῥᾴδιον καταμαθεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας,
περικριβὲς τοῦτο, καὶ μακρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον,
κέτι ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελτίονος, ἀλλ' n)
ι χρῆναι καὶ ἀπ' ἐκείνων.

ΛΥΚ. Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, 55
τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι· καίτοι ἐγὼ τἀναντία
ους μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ
ς· ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω o) (καί
τόδε ἀποκρίναι,) ὁ Φειδίας ἄν ποτε ἰδὼν p) ὄνυχα λέον-
ἴγω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα
; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἴσχις q) ἂν εἰπεῖν, ὅτι

„ἀναλελογῆσθαι Ex. Fl. At recte vulgatam tuentur J. Par. H. et Cod. P. *ἀναλλογίσθαι* marg. A. 1. W." Consentiunt A. 1. 2. B. 1. 3. *in ἀναλελογίσθαι.* t) *οὐ*] *καὶ* 2954. 3011. ineptissime. u) *ἀλλ'*] *ἄλλ' Bip.* et hinc *Schm.* mendose. x) *οὕτω*] „*οὗτος* Fl. et L. *οὕτως* M. Edd. *οὕτω* servant." *οὗτος* etiam 3011. quod *Belinus* probat. Sed *Jacobs.* conj. *οὑτωσί* μοι. Vid. Adnot. y) *ἰδὼν*] „*εἰδὼς* P. Sed nihil mutant Edd." z) *ἴσχεις*] „Sic habere J. H. Fl. notat *Solanus.* Sed et reliquae sic recte habent."

legisse, quantus integer esset, ex dignitate unius effictus. Et tu sane, quis manum tibi solam tenderit hominis, reliquo tecto corpore, scies, ito, statim, hominem esse quod tegitur, etiamsi tum corpus non videas. In summa capita eorum, de omnes dicunt, facile in parva diei parte discere: illud autem nimis exquisitum, et longa explorationis indigens, ad meliorem electionem non utique necessarium est, sed ex illis etiam potest dijudicari.

Lyc. Vah, Hermotime, quam firma sunt, quae dixisti, dum postulas, ex partibus nos cognoscere tota: ego vero contraria me audire memini, qui totum norit, eum nosse etiam partes; qui vero partem modo, eum non continuo scire totum. Sic illud etiam mihi responde: Phidias, unguem leonis videns, num leonis eum esse cognovisset, si totum nunquam leonem vidisset; aut hominis tu manum videns an posses nobis

p. 796. ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς μηδ' ἑωρακὼς ἄνθρ
τί σιγᾷς; ἢ [a]) βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε
καῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρ
ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα· οὐδὲν γὰρ
τὸν Διόνυσον, ὦ παῖ [b]), λέγων [c]). ἢ πῶς ταῦτ' ἐκ
ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ καὶ σοὶ οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνω
τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω
λέοντα· ἐν φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπ
μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις [d]); ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο [e]) ὡ
56 λά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὐ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. Ὁ δὲ
ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας ἐν
μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τί
οἴονται εἶναι, τί ψυχὴν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα
τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι, καὶ ὅτι οἱ μὲν ἡδο
οἱ δὲ, τὸ καλὸν ἀγαθὸν καὶ εὔδαιμον τίθενται, καὶ τὰ τ
p. 797. τα· οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ

a) ἢ] εἰ 3011. quod praefert *Bel.* scribens deinde ἀποκρίν
ut perperam in B. 3. legitur. b) ὦ παῖ] „ὦπαῖ mar
et Fl. Ceterae vulgatam retinent; item L. M. P.“ c)
γων] „γέλων P. Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot. d) ἴδ
„Sic Fl. H. J. Par. S. et M.“ e) ἀποφάνοιο] ἀποφ
3011. quod praefert *Belinus*, imperite: nam ipsum Med

dicere, eam esse hominis, si prius neque novisses, neque vidisses hominem? quid taces? aut vis, ego pro te necessaria respondeam, te non posse, *videlicet*. Igitur infecta re abiturus videtur tuus Phidias, efficto frustra leone, dicens, nihil hoc ad Bacchum, puer. Aut quomodo haec illis similia? Phidiae enim et tibi nulla fuit caussa alia partes agnoscendi, praeter eam, quod integrum nossetis, hominem dico, et leonem. In philosophia autem, e. g. Stoicorum, quomodo ex

parte cognosces etiam r
qua? aut quomodo pulc
pronuntiabis? neque e
totum nosti, cujus illae
tes sunt. Quod vero di
capita summa philosop
facile esse audire exi
diei parte, e. g. princi
cujusque, et fines, et q
Deos putent esse, quid
mam? qui corpora esse
nia dicant, qui incorpo
etiam quaedam velint es
et quod alii quidem in
luptate, alii vero in hon
tate bonum ac felicita
collocant, et similia,
audire et reddere facile

ὦ ἄδικε δὲ ὅστις ὁ ταληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ p. 797.
καὶ f) ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται g). ἢ τί
μεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων h) ἑκατοντάδας καὶ
μυρίων βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν, οἶμαι,
μὴ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἃ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐ-
πόριστον δὲ μάντεως, οἶμαι, δεήσει σοι κἀνταῦθα πρὸς τὴν
τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκρι-
βώσεσθαι αὐτὸς ἅπαντα, καὶ i) ὅλον ἕκαστον κατανοήσας·
οὐδὲ γὰρ αὖτη γένοιτ' ἄν, οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ'
ἀπλᾶς, εἰ μεταστειλάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κε-
λευσθέντων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις k)· ἀπαλλάξει
γὰρ ὁ θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου

ipse unice, convenit. Cf. quod mox sequitur *ἀποφήνασθαι*. f) μορίου] Ita e 3011. scripsimus pro vulg. *μόριον*, adstipulante *Schaefero* Melett. p. 115. g) δέηται] δεῖται male vult *Schaeferus* l. l. ad communem quidem concinnitatis legem exacte, nec non ad exemplum loci Diall. Mortt. XVI, 2. ὃς γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς. [Defendit δέηται Hermannus ad Eurip. Medeam p. 357. *G. Dindorf.*] Neque tamen hanc *μετάβασιν* Modi, consensu librorum omnium comprobatam, magnopere perhorrescam, quandoquidem Prometh. in Verbb. c. 5. in libris pleris que omnibus legitur: *δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοῦμὸν, κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ἦ, οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν ζηλωτὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι*, in quibus nescio nunc, an non satis recte cum *Marcil.* e iiderim *θαυμάζωσι*. Cf. Harmon. c. 2. *εἰ — ἐπιδείξαιο, καὶ — ἐπαινέσονται* ibique notam. Sed supra c. 24. et mox c. 57. lectiones jure ad syntaxeos regulam revocasse videmur. h) τούτων] deest in 3011. i) καὶ] „Sic Edd. et M. *καθ'* B. 2." et 3. *Seagerus* mavult *καὶ — κατανοήσαι*. Vid. Adn. k) ἑκάστης] „W. Nihil mutant Edd."

ibor nullus. Scire vero, i sit ille, qui vera dicat, ., ne non tam pars (*par-*sit diei, quam dies mul- postulet. Aut quid il- in mentem venit, ut de ipsis rebus centenos enosque libros singuli scriberent? ut persua- at nempe, vera esse pau- illa, quae facilia tibi ntur et discentibus ia. Jam vero vate, pu- to, opus erit tibi hic etiam ad meliorum electionem, si morae impatiens sis, qua curiose considerata unaquaque re integra, eligas ipse omnia. Compendiaria enim haec forte *via* fuerit, nihil habens perplexum, dilationes nullas, si haruspice advocato, dum audis capita singula, exta de unoquoque consulas. Infinitis enim te molestiis Deus liberabit,

797. 57 ἦπατι [1]) ἅτινά σοι αἱρετέον. Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι ε
μονέστερον [m]) ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθ
ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃς τῳ [o]), μηδ' ἱερία τινὰ τῶν μεγ
p. 798. σθων παρακαλῇς [p]), ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμμάτ
ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδ
ἀνήβων ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν
λέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμμ
καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ,
σόφει.

58 *EPM.* Ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ [r]), κ
κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός;

ΛΥΚ. Καὶ μάλα πολλάκις.

1) ἦπατι] 2954. 3011. αἵματι. m) καὶ ἄλλο τι ἀπρ
lim καὶ ἄλλο τι καὶ ἀπρ. n) καταθύῃς] „Sic B. 2.
et M. Reliquae Edd. male καταθύεις. In B. 2. tantum
jota subscriptum. καταθύειν *Vorst.*" Sic et *J. Seager.*
καὶ θυσιάζῃς τῳ] Vulg. καὶ θυσιάζῃ τῷ. Corrupte
3011. καὶ θυσίας ζητῶν μηδὲ etc. Hinc *Bel.* vult ἐν θυσίᾳ
vel, ut *Marcil.*, θυσιάζῃ θεῷ *Jacobs.* θυσ. τῳ. *Gesner*
τὸ μηδ'. *Seager.* θυσιάζῃς τῳ, vid. Adnot. p) παρακ
„Sic M. (a recent. manu) et P. παρακαλεῖν Edd." Ill
iam 2954. 3011. Sed Infinitivum praetulerunt *Gesn.* et
Vid. omnino Adnot. q) γραμμάτια] „γραμματεῖα]
ματία Fl. et mox etiam γραμματίων. Sed vulgatae n
suffragantur J. Par. H. etc. item Codd. M. P." Vid. A
r) βωμολοχικὰ] βωμολοχία 3011. non male quidem,
Belino, cui lubens assentior: at cf. Qu. Hist. Conscr.

ostendens in hepate victimae, quae tibi eligenda sint. Si vero vis, etiam aliud quiddam tibi minus etiam molestum subjiciam, ut non mactes ista *sacrificia*, et dedices alicui *deorum*, neque advoces sacerdotem aliquem magna mercede conducendum: sed conjectis in urnam tabellis, singulorum nomina philosophorum inscripta habentibus, jube puerum impuberem patrimum matrimumque ac
re ad urnam, et extra
quaecunque tabellarum
ma sub manum veneri
deinde secundum eum
jus sors exierit, qui de
cunque fuerit, philoso
re.

Herm. Ista quidem,
cine, scurrilia, neque
na te. At dic mihi, i
ne unquam vinum emi

Lyc. Et saepe quide

ΕΡΜ. Ἆρ' οὖν περιήεις [a]) ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν p. 798.
[illegible] καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντ[illegible] τοὺς οἴνους;

ΛΥΚ. Οὐδαμῶς.

ΕΡΜ. Χρὴ γάρ, οἶμαι, σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ [illegible] ἀποφέρεσθαι.

ΛΥΚ. Νὴ Δία.

ΕΡΜ. Καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν [illegible] ποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν;

ΛΥΚ. Εἶχον γάρ.

ΕΡΜ. Εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ [illegible] πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι, ὦ οὗτοι, ἐκπιεῖν ὅλον [illegible] ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διὰ παντὸς ἐπεξελθών, μάθοιμι [illegible] ἐμεῖνο τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον· εἰ ταῦτ' [illegible], οὐκ ἂν οἶει καταγελάσαι σου αὐτούς· εἰ δὲ καὶ ἐπι[illegible] ἀνοιλοίης, τάχ' ἂν καὶ προσχέαι τοῦ ὕδατος;

ΛΥΚ. Οἶμαι ἔγωγε, καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. p. 799.

ΕΡΜ. Κατὰ ταὐτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ· τί δεῖ ἐκπιεῖν [illegible] πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι [illegible] τὸ πᾶν ἐστιν;

[illegible] περιήεις] Ita *Seyb.* accuratius, quam reliquae omnes περιεῖς. t) τὸν] abest a 2954.

Herm. Tum ergo circumi[illegible] circulo omnes in urbe [illegible]pones, degustans et com[illegible]rans, et inter se confe[illegible] vina?

Lyc. Minime vero.

Herm. Sufficit enim tibi, [illegible], in quod primum bo[illegible] et dignum pretio inci[illegible], de eo ferendum tibi [illegible]are.

Lyc. Per Jovem.

Herm. Et de parvo illo [illegible] dicere poteras, uni[illegible] vinum quale sit.

Lyc. Poteram enim.

Herm. Si vero accedens ad caupones diceres, quandoquidem emere vini heminam volo, date mihi, o isti, ebibere totum quisque dolium, ut, ubi per omnes iero, intelligam, quis melius vinum habeat, et unde mihi emendum sit. Haec si dicas, non putas, te ab illis derisum iri: si vero molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum?

Lyc. Equidem arbitror: nec fiat mihi injuria.

Herm. Eadem igitur philosophiae ratio. Quid ebibere dolium opus est, cum

p. 799. ΛΤΚ. Ὡς ὀλισθηρὸς εἶ[u]), ὦ Ἑρμότιμε, καὶ δι
σκεις ἐκ τῶν χειρῶν! πλὴν ἀλλ'[x]) ὤνησάς γε[y])· ε
γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας.

ΕΡΜ. Πῶς τοῦτ' ἔφης;

ΛΤΚ. Ὅτι αὐθομολογούμενον[z]) πρᾶγμα λαβ
γνώριμον ἅπασι, τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομ
καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων· ὧ
γε οὐκ ἔχω εἰπεῖν, καθ' ὅ, τι[a]) σοι ὅμοιος φιλοσοφέ
νος, εἰ μὴ ἄρα[b]) κατὰ[c]) τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφ
δίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κάπηλοι, κερασάμεν
πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες· οὕτωσὶ
σκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις· τὸν οἶνον φῂς τὸν ἐν τ
ὅλον αὐτὸν αὑτῷ ὅμοιον εἶναι, καὶ μὰ Δί', οὐδὲν ἄτοπ
λὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο[d]) ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτ
σεσθαι αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστὶν, ἀκόλουθον

u) εἶ] „Ex Cod. W. inserui; nam deest in omnibus Ed
ἀλλ'] ἄλλ' *Reitz.* operarum peccatum, a *Bipp.* quoq
titum. y) ὤνησάς γε] οὐδὲν addi vult *Seager.* pe
Vid. Adnot. z) αὐθομολογούμενον] „Sic Ed
stanter. Anon. male ἀνθομολ. dare notat *Solanus.*" a
ὅ, τι] Sic correxi vulgatam scripturam καθότι ob se
b) εἰ μὴ ἄρα] „εἰῆ, ἄρα] εἰ μὴ ἄρα legendum no
nus." Vid. Adnot. c) κατὰ] „καὶ B. 2. male. κατὰ
reliqq. et M." Et in B. 5. reperio καί. d) γεύσαιτ

possimus de parvo gustu scire, quale sit universum?

Lyc. Quam lubricus es, Hermotime, et inter manus effugis? Quin tu adjuvisti me! dum enim effugisse te putas, in nassam eandem incidisti.

Herm. Quid ita?

Lyc. Quod rem, quae ipsa se satis prodit, et notam omnibus, vinum, sumis, eique assimilas dissimillima, de quibus nempe disputent omnes, cum sint obscura. Itaque non habeo dicere, qua re tibi similis philoso-

phia et vinum sit. quid in (*nisi*) hoc quod etiam philosopl dunt doctrinas, ut nes, multi etiam in lant, et adulterant, metiuntur? Ita vero ciamus, quod dicis vinum in dolio univ simile sibi esse, nec cto id absurdum; sed si quis haustum vel lum illius gustet, illu tim sciturum, quale sit dolium: conseque etiam, neque quidqu quidem contra dixero

οὐδὲν ἂν ἔχωγέ τι ἀντεῖπον [e]). ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ p. 799.
φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον ὁ διδάσκαλος
ἆρα ταὐτὰ [f]) πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν p. 800.
ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ [g]) γάρ ἐστι, πρόδηλον, ὦ
ἢ οὐκ ἂν εἰκοσιν ἔτη [h]) παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀ-
κρινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν,
εἰδὼς ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι.

EPM. Πῶς γὰρ οὔ; 60

ΑΤΚ. Πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύ-
σεσθαι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ' ἀεὶ [i]) ἕτερα
καὶ καινοῖς ἐλέγετο, οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν.
ὦ ἑταῖρε [k]), ἦν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως
τῶν περιήξεις [l])· ἀτεχνῶς γὰρ ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ
καταρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτήν.

ertur 2954. e) ἀντεῖπον] „ἀντειπω] ἀντεῖπον W. et Fl. Vulgatam tuentur reliquae.“ Ἀντεῖπον et 2954. exhibet, et hinc, probante *Belino*, recepit *Schmied.* f) ταὐτὰ] „Ut Jensius correxerat, sic est in L. Ταῦτα habebant Edd. omnes et M. male.“ g) πολλὰ] ὅτι πολλὰ conj. *Jacobs.* Sed *Schmiederus* mallet: *EPM.* Πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε. *ΑΤΚ.* Ἡ ὅτι ἂν etc. At vid. Adnot. h) εἴκοσιν ἔτη] „εἰκὸς ἔτι] Edd. et M. Εἴκοσιν ἔτη melius *Solanus.*“ *Vorst.* εἰκῆ ἔτι. Vid. Adnot. i) ἀεὶ] „deest in M.“ k) ὥστε, ὦ ἑταῖρε etc.] *Vorst.* ὥστε μηδὲν, ὦ . . . . κἂν ἅλλως. . . . At in vulgatum conspirant Edd. et M.“ Non corrigendum esse, vid. Adnot. l) περιήξεις] Sic iterum cum *Seyb.* scripsi pro vulg. περιῇ-

la vide etiam, quod se-
ritur. Philosophia et phi-
sophi, v. g. magister tuus,
rum eadem vobis dicit
notidie, et de iisdem, an
las alia? Multa enim sunt.
lanifestum id quidem, a-
ice: alioquin probabile
n fuerit, te apud illum
nsisse, (*alioquin non vi-
ti annos apud illum man-
sses* etc.) Ulyssis illius in-
m circumeuntem et ober-
ntem, si eadem diceret,
ed vesel audisse tibi suf-
ceret.

Herm. Quî enim possit res habere aliter?

Lyc. Quomodo igitur potuisti de primo gustu nosse omnia? Neque enim eadem profecto, sed alia semper nova super nova dicebantur; non, quemadmodum vinum, semper idem erat. Itaque, sodalis, nisi totum ebibas dolium, etiam temere ebrius oberraveris. In ipso enim plane fundo videtur mihi Deus occultasse bonum philosophiae, sub ipsas faeces. Oportebit igi-

p. 801. δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος, ἢ οὔποτ' ἂν ε
νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαι διψῇν [m]) μοι δοκεῖ
οἶει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτ
σπάσαιο [n]) μικρὸν ὅσον, αὐτίκα σε πάνσοφον γενησ
ὥςπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν προμαντιν, ἐπειδὰν πίῃ τ
νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾷν τοῖς προ
ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύ γ' *) οὖν ὑπὲρ ἥμισυ
61 θου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. Ὅρα τοίνυν
δε [o]) μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι
σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ παν
τις, πυρὸς ὑπεράνω [p]), καὶ μετὰ τοῦτο κύαμοι, εἶτα
καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοὶ, εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα
p. 802. πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων,
ἀφελὼν [q]) τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα

εις, ut supra c. 58. m) διψῇν] „Sic J. Fl. H. Par. la vero Par. jota subscriptum addit." Addit etiam B B. 3. A. 1. 2. διψῆν habent. Cf. Diall. Mortt. XVII, 1. 2. n) σπάσαιο] σπάσαις 2954. 3011. quod perpera tulerunt *Bel.* et *Schm.* Medio enim opus est ad vim *di* significandam; et quae *Hemsterhusius* ad Diall. De 5. (Tom. I. p. 356. sq.) de verbi ἀποσπᾶν usu passivo d huc manifesto nihil faciunt. *) σύ γ'] „Ita Cod. J. Par. et S. (B. 1. et 3.) Σίγ' male Ald. (1. et 2.) H. F τῷ δε] „Sic Edd. optimae et M. τῷγε Par." Τῷ δὲ B τῷδε B. 3. A. 1. 2. p) ὑπεράνω] „ὑπὲρ ἄνω Edd. εἰ δὴ σὺ — ἀφελὼν] „Nihil in toto hoc versu varia

tur totum ad finem usque exhaurire, aut nunquam invenias nectareum illum, quem olim sitire mihi videris, potum. Tu autem putas, tale hoc esse, ut, si modo gustes illud, et paullum quiddam haurias, continuo sapientiae omnis consultus fias, ut Delphis ajunt antistitam, cum de sacro fonte biberit, Deo statim plenam fieri, et respondere accedentibus. Sed non ita se res habere videtur. Itaque ipse tu, epoto jam ultra dimidium dolio, te iñitia adhuc esse d. Vide igitur, ne huic similis videatur philos *quod dicam.* Maneat adhuc dolium, et me Inesto autem non j num, sed seminum dam omnigena cong triticum supra, dein ba, tum hordeum, s lentes, deinde cicer, insuper varia. Si igi emturus esses de semi et ille de tritico au aliquid, ubi illud era

ὡς ἅπαντος, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, p. 802.
τοὺς μὴ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακτοῖς, καὶ οἱ
κύαμοι πᾶσι διάκενοι;

Herm. Οὐδαμῶς.

Lyc. Οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, ὧν r) φήτορος τοῦ πρώτου, μάθοις s) ἂν ἅπασαν ὁποία t) ἐστὶν· οὐ γὰρ ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ὥπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀκρασίαν u) εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ p. 803.
τοῦτο τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, καὶ αὐτὸς x) ἐν ἀρχῇ y) ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι z) κακὸν· ἄλλως τε, ὁ μὲν ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν ἄνδρα, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιώσαι a) ἂν τὸν κάπηλον,

ret M. notat *Solanus.*" *Vorst.* conjecit — *ποικίλα. πρόσει δὴ* etc. et sic *Belinus* tradit in Cod. 2954. legi, scripsitque sic *Schm.* At vid. Adnot. r) *ὧν*] „*ὃν Vorst.* Sed nihil mutant Fl. H. Par." Nec digna *Vorstii* conjectura, quae serio refutetur. s) *μάθοις*] Hanc conjecturam *Gesneri* reperio jam in B. 3. editam, nec non hinc in *Seyb.* Vulg. *μάθοι.* t) *ὁποία*] Vulg. *ὁποῖα.* Correximus vitium, quod idem et in Hale. c. 1. extr. a nobis correctum in voce *οἷα* vulgata. u) *ἀκρασίαν*] *ὁμοία* 2954. x) *καὶ αὐτὸς*] „*ὡς καὶ αὐτὸς*] Ita Edd. Sed abest *ὡς* in P." Omisimus itaque cum *Schm.*, probante *Gesnero* et ipso *Reitzio.* y) *ἐν ἀρχῇ*] glossema videbantur haec *Schmiedero*; sed mox c. 63. in. verba *εἶγε ἀληθὴς ἐν ἀρχῇ* intacta reliquit idem Vir doctus. Quamnam ergo secutum credas judicandi normam? z) *εἶναι*] *εἴη ἄν* conj. *Seager.* Vid. Adnot. a) *ζημιώσαι*] Sic correximus vulgatum vitium *ζημιῶσαι. Schmiederi* enim conj. *ζημιώσαιτο*

men tibi in manum daret, videas; numquid igitur esses illo inspecto videre, etiam purum cicer, molad coquendum lens, et ne non cassae?

Herm. Nequaquam.

Lyc. Ergo neque philosophiam ab uno aliquo, sed primum quis dixerit, universam didiceris, qualis sit. Neque unum aliquid erat, ut vinum, cui tu illum assimilas, et similem esse gustui postulas: at illam plane diversum quid esse apparuit, quod exploratione non perfunctoria indigeat. Vinum enim malum emere periculo duorum obolorum constat: ipsum vero aliquem in colluvione perire cum ceteris, ipse initio dicebas non parvum esse malum. Caeterum ille, qui totum ebibere dolium postulet, ut deinde emat heminam, cauponem damno illa

p. 803. οὕτως ἀπίθανα γευόμενος· φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν
πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι πάμπολλα πίῃς, οὐδέν τι ἐλάττω
πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ
κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπ
ὁ τῶν Δαναΐδων [d]) πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμ
συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς· ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέ
62 πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμο
πεῖν [e]) φιλοσοφίας περὶ γεύματος, καὶ μή με νομίσῃς
φημεῖν περὶ αὐτῆς, ἣν εἶπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε
κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ [f]), ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰ
τα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν, ἀποκτείνοι ἂν [g]), εἴ τ
γον ὅσον ἀκαριαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀ
p. 804. σαιτο, ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως [h]), κ

cum legibus et usu linguae pugnat. b) *οὐδέν τι τῶν*] „*οὐδὲν ἐλάττων*“ *οὐδέν τι ἐλαττον* W. et P. Nisi ro mutant Edd. priscae.“ *Οὐδέν τι ἔλαττον* 2954. 3011 *Belinus* scribi vult, uti nos jam e quatuor Codd. edi c) *ἐπιῤῥεῖ*] *ἐπινόει* 3011. mendose. d) *Δαναΐδω* cum *Schm.* correxi vulgo vitiatam formam *Δαναϊδῶν*. Adnot. e) *εἰπεῖν*] „Ita M. B. 2. Fl. Par. etc. *ἐπεῖ* J. male.“ Sic et A. 1. 2. sed *εἰπεῖν* etiam B. 1. et 3. f *νείῳ ἢ ἀκονίτῳ*] „*κωνίῳ ἢ ἀκωνίῳ* (sed posterius centiore manu depravatum est W.“ g) *ἀποκτείνο* „Sic J. Par. H. etc. *ἀποκτείνῃ* Fl. *ἀποκτείνει* M.“ *Ἀπ νειεν ἄν* 3011. *Bel. Schm.* sed *ἀποκτείνει* 2954. Nos no mus, cur a *Reitziana* lectione discederemus. h) *ὅπω πόσον* 3011.

absurda sua gustatione auxerit: philosophiae autem nihil tale usu venit; sed quantumcunque biberis, nihilo minus plenum fit dolium, neque damnum ad cauponem pervenit. Adfluit enim, quod in proverbio est, res illa, quo magis exhauritur, contraria ratione illi Danaïdum dolio: illud enim, quidquid infunderetur, non continebat, quin statim diffluerat; hic autem, si quid abstuleris, plus fit quod sup Volo autem aliud q de gustu philosophiae le dicere: neque male me putaveris, si venen lam pernicioso simile xero, ut cicutae, vel nito, aut alii ex eo ge Neque enim haec, mo ra quantumvis, interfic si quis minutissimum dam et individuum, su inde ungue abrasum stet: sed nisi tantum, tum opus est, et quon

καὶ ἐν ἀποθάνοις [1]) προσενεγκάμενος· σὺ δὲ ἠξίους p. 804.
αὐτὸν ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν.

ΕΡΜ. Ἔστω ταῦτα ὡς βούλει, Λυκῖνε. τί οὖν [k]); ἐκα- 63
τὸν ἔτη βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ
ἄν σε φιλοσοφήσαιμεν;

ΛΥΚ. Οὐ γὰρ, ὦ Ἑρμότιμε· καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴ γε ἀ-
ρξαιο ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη μα-
κρὰ· σὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ,τι παθὼν, ἀγαναπτεῖς, εἰ μὴ αὐθη-
μερὸν πρὶν δῦναι ἥλιον [l]), Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ
Πυθαγόρας γένοιο.

ΕΡΜ. Περιέρχῃ με, ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στε-
νοχωρίαν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθὼν, ὑπὸ φθόνου δηλαδὴ, ὅτι
με προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὀλιγώρησας
ἐμοῦ [m]), τηλικοῦτος ὤν.

ἀποθάνοις] „ἀποθάνοιο] Ita J. Fl. H. Par. et M. etc." ἀποθάνοι ὁ conj. *Solan.* Nos ἀποθάνοις praetulimus, quam causam, vid. Adnot. k) τί οὖν;] Haec, duce interprete Latino, a sequentibus separavi, vulgo non distincta. Saepius nec librariorum negligentia mihi emendanda erat, ut Prom. s. Iapet. c. 9. Sic et τί τοῦτο vulgo non fuerat distinctum Diall. Deor. V, extr. et aliis quibusdam locis, quae partim jam *Hemsterhusius* et *Reitzius* restituerant. Cf. Pro Laps. 13. in. l) δῦναι ἥλιον] ἥλιον δῦναι 2954. narrante sic *Belino.* Nam δῦναι, quod vett. Edd., quas consului, omnes habent, a *Reitzio* et recentt. scriptum est δῦναι, et hinc forsan *Belinus* quoque prae incuria formae retulit hunc Aoristum, cujus necessitatem non video equidem, etsi non ineptus sit. Mutavit autem *Reitzius*, nisi fallor, quod aut hanc Praesentis formam ignoraret, aut Aoristum huic loco aptiorem esse opinaretur. Cf. infra c. 65. [Infinitivus est δῦναι, nec potest aliter. Quare hoc restitui utroque loco. *G. D.*] m) ἐαυτοῦ] „Sic J.

m quibus; non moria-
ui sumserit. Tu autem
labas minimam parti-
sufficere ad perfi-
am totius cognitionem.
rm. Sint ista, uti vis,
ue. Quid igitur, cen-
e annos vivere oportet,
sustinere molestias,
philosophari non li-

re. Non, Hermotime:
ue id intolerabile putan-

dum, siquidem vere dixisti ab initio, vitam brevem esse, artem autem longam. Nunc vero, nescio qua caussa, indignaris, si non eodem die nobis ante solis occasum, Chrysippus, aut Plato, aut Pythagoras fias.

Herm. Circumvenis me, et in angustias cogis, nulla a me affectus injuria, prae invidia scilicet, quod ego progressus aliquo usque sum

p. 804. ΛΤΚ. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις [n]); ἐμοὶ μὲν, ὥςπερ βαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν· σὺ ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέρας τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τε πειραθῶ ἁπάντων.

p. 805. ΛΤΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἐ
Hom. Il. XI, 654. ποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τ ητὴν αἰτιᾶσθαι, αὐτὸν [o]), ἕςτ' ἂν μὴ ἕτερός σοι [p] συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἴδοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος· σὺ δ' ἐκ παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄῤῥητον κα πται αὐτῷ.

64 ΛΤΚ. Οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι, τὸ [r]) πάντα ἰδ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστο ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν [s]).

Fl. H. Par. etc. et M." n) δράσεις] φράσω 2954. conj. *Abresch.* Vid. Adnot. o) αὐτὸν] „Nihil muta αὖτως *Marcil.* M. in litura *v.* Sic notat *Solanus.*" p μοι conj. *Wieland.* Vid. Adnot. q) ἐκεῖνον] ἐκείνο r) τὸ] „Sic J. H. S. τὰ Par." s) ἐνδεῖν] „ἐνδεῖς

in doctrina, tu vero, id aetatis homo, te neglexisti.

Lyc. Scis ergo, quid facias? Mihi quidem, ut parum sanae mentis homini noli animum advertere, sed delirare me sinito: tu vero, ut habes, perge viam, et, ut ab initio tibi visum est de rebus hisce, ita perfice.

Herm. Sed tu, violentus homo, non pateris eligere me quidquam, nisi exploratis ante omnibus.

Lyc. Atqui bene noris, nunquam aliud me dicturum. Cum vero violentum me vocas, innocentem vi-

deris mihi, ut est apu tam, accusare, qui donec alia ratio succ riata a vi tua me libere auferatur. Ecce eni multo jam violentiora rit tibi ratio. Tu ver omissa, me forte accu

Herm. Quae? Mi nim, si quid indict praetermissum sit.

Lyc. Negat ratio, s re, si per nos videan perseqūamur omnia, a ut jam eligere, quod mum est, queamus; quod maximum est, opus esse.

EPM. Τίνος τούτου; p. 805.

ΔΤΚ. Κριτικῆς τινος, ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν· μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν, φησι, καὶ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον, αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις t) ἐπισκοποῦντα· μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦντα u), οἳ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζουσιν, ὡς p. 806. εἰς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' εἰς τὰ λεγόμενα ἀποβλέποιεν· καὶ ἤδη ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ x) φιλοσοφεῖν.

EPM. Μετὰ τὸν βίον φῄς. ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντα y) ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν z), καὶ ἐπιδόντα κρῖναι, καὶ κρίναντα

vulgatam servant ceterae, item codd. M. et P." t) πολλάκις] καὶ πολλ. 3011. *Belin. Schm.* At bene abest copula. Explicatur enim verbis πολλάκις ἐπισκοποῦντα, cui negotio impendenda sit *mora*, illud τὸ βραδύνειν. Non accurate itaque reddiderat *Gesnerus: — teque sustineas, ac saepe consideres.* u) ποιοῦντα] „Sic etiam J. Fl. et H. habere notat *Solanus.*" x) ἑλομένῳ] „Ita recte Fl. Par. H. B. 2. et M. ἑλωμένῳ J." Sic et A. 2. y) πάντα] „ex M. et L. dedimus. Πάντων Edd. male." z) ἐπιδεῖν] „ἐπὶ δεῖν discretim sola

Herm. Quonam illo?

Lyc. Judicandi quodam et explorandi apparatu, ingenio acuto, intelligentia accurata et incorrupta, qualem nimirum oportet esse, quae tantis de rebus judicatura sit: alioquin frustra omnia inspecta fuerint. Tribuendum ergo, ait, huic etiam tempus non parvum, et, in medium propositis omnibus, electionem ita faciendam, ut multum cunctetis, teque sustineas, saepe considerans; nec aetatem uniuscujusque, qui dicunt, neque habitum, aut gloriam sapientiae revereare, sed ut Areopagitarum more hoc agas, qui noctu et in tenebris judicant, ne ad hos, qui dicunt, sed ad ea, quae dicuntur, respiciant: tum demum licere, post firmam electionem, philosophari.

Herm. Post hanc vitam nempe. Quantum enim audio, nullius hominum vita suffecerit, ut ad omnes veniamus, et unumquemque accurate inspiciamus, inspectum judicemus, eliga-

p. 806. ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. μόνως γὰρ [z]) δὴ οὗ-
εὑρεθῆναι φῂς τἀληθὲς, ἄλλως δὲ οὔ.

65 ΛΥΚ. Ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι ο
τοῦτό πω ἱκανὸν, ἀλλ' ἔτι μοι δοκοῦμεν λελῆθέναι ἡμᾶς
τοὺς, οἰόμενοι μέν τι εὑρηκέναι βέβαιον, εὑρόντες δὲ οὐδ
ὥςπερ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις καθέντες τὰ δίκτυα, καὶ βάρο
τινὸς αἰσθόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμπόλλους [a]) γε πε
βεβληκέναι [b]) ἐλπίζοντες, εἶτα ἐπειδὰν κάμωσιν ἀναςπῶντι
ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται [c]) αὐτοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμῳ
σεσαγμένον· σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι τοιοῦτον ἀνεςπάκαμεν.

ΕΡΜ. Οὐ μανθάνω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βούλετα
ἀτεχνῶς γάρ με [e]) περιβάλλεις αὐτοῖς.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι [f])· σὺν θεῷ γὰρ οἶσέ
νειν, εἰ καί τις ἄλλος· ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πε

Ald. (1. et 2.) male.“ z) γὰρ] „Sic L. P. M. et marg. A.
W. καὶ Edd. omnes male.“ Vide tamen Pisc. c. 22. in. ibiqu
Adnot. a) παμπόλλους] παμπόλους Ald. utraque. b
περιβεβληκέναι] περιβεβηκέναι B. 3. prave. c) ἀνα-
φαίνεται] Hanc veterum Edd. lectionem, quae et Codicum
2954. et 3011. est, restituimus, monente *Belino* et praeeunte
Schmiedero. *Reitz.* nescio unde, ἀποφαίνεται, quod et *Bip.*
et *Seyb.* descripserunt. d) ψάμμῳ] „ψάμμον P. Vulgatam
servant ceteri, et Edd.“ e) γάρ με] „με γὰρ M.“ f) δι-
εκδύναι] „διεκδῦναι] Sic bene Fl. Par. H. B. 2. (A. 1. 2.
B. 1. 3.) διεδῦναι J. male. διαδῦναι legendum adscripserat
Juntinae Solanus, frustra, ut postea ipse vidit.“ Accentum
mutavi secundum leges linguae et exemplum loci c. 63. δύναι
ἥλιον.

musque judicatum, atque electione facta philosophemur. Hac enim sola ratione inveniri verum ais, alia minime.

Lyc. Piget enim tibi dicere, Hermotime, ne illud quidem jam satis esse, sed nos videri per imprudentiam putasse firmum quiddam a nobis inventum, invenisse autem nihil: uti piscatores saepe submissis retibus pondus quoddam sentientes, extrahunt, pisces se quamplurimos comprehendisse rati; deinde, cum multo labore extraxerunt, aut lapis illis apparet, aut figlinum vas arena impletum. Vide, ne nos quoque tale quid extraxerimus.

Herm. Non assequor, quid illa sibi retia velint: plane enim illis me comprehendis.

Lyc. Exire igitur tenta. Dei enim virtute, si quis alius, natare didicisti. *Ego*

ρεσι, καὶ τοῦτο ἐργασώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο δῆ- p. 806.
λα εἶσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐτῶν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ
πᾶς ὁμοίως ἀγνοοῦσι.

ΕΡΜ. Τί φῄς; οὐδὲ τούτων τις πάντως ἔχει; p. 807.

ΛΤΚ. Ἄδηλον· ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαντας ψεύδε-
σθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλλο τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω εὑ-
ρημένον [g]);

ΕΡΜ. Πῶς οἷόν τε; 66

ΛΤΚ. Οὕτως· ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς ἡμῖν,
ἐκεῖνον. οἷον, κυάμους τις εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπι-
λελησμένος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν
τῇ χειρὶ αὐτοῦ, οἱ δ' εἰκάζοντες, ὁ μὲν ἑπτὰ, ὁ δὲ πέντε [h]),
τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα, καὶ
ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ
τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι, ἢ γάρ [i]);

g) εὑρημένον] Post hanc vocem restitui interrogationis notam, in vett. Edd. recte positam, et paullum etiam versionem Latinam: *nisi forte* etc. immutavi, quamquam per se illam haud ineptam. Notum autem est ἢ in altero interrogationis membro, etiamsi prius membrum non exstet propria interrogationis forma indutum. Cf. tamen cap. 33. in. h) ὁ δὲ πέντε] „Haec addita ex M. Desunt in omnibus Edd." i) ἢ γάρ;] „*H* P. At vulgatam lectionem tuentur merito Edd."

nim, etiam cum tentando
er omnes iverimus, idque
erfecerimus aliquando,
ondum puto neque id ip-
um planum futurum, ha-
eatne aliquis eorum id,
uod quaerimus, an simili-
er omnes ignorent.

Herm. Quid ais? neque
lorum quisquam omnino il-
ud habet?

Lyc. Obscurum: an forte
eri non posse putas, ut
allantur omnes, verumque
aliud plane quiddam sit, a
ullo dum illorum inven-
tum?

Herm. Quî fieri illud possit?

Lyc. Ita. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Verbi caussa fabas aliquis viginti manu sumens, ea clausa interroget decem homines, quot sint in manu sua fabae? at illi divinantes dicant unus septem, alius quinque, alius triginta, alius decem aut quindecim, et in universum alium alius numerum. Fieri quidem potest, ut aliquis forte quadam verum dicat. Nonne ita est?

p. 807. *EPM. Nαί.*

ΛΤΚ. Οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας k) *ἄλ ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, δένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει· φῄς;*

EPM. Οὐκ ἀδύνατον.

ΛΤΚ. Κατὰ ταὐτὰ l) *τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφο τες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τι ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλο τι αὐτὴν εἶναι, ὁ μὲν, ἡδονὴν, ὁ δὲ, τὸ καλ ὁ δὲ, ὅσα ἕτερά φασι περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων τι εἶναι τὸ εὔδαιμον· οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλο τὶ παρ' αἰ πάντα· καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχ εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ', οἶμαι* m), *πρό*

p. 808. *ρον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσταί τἀληθὲς, καὶ πάντως ἔ*

k) *ἅπαντας*] *ἅπαντα* 2954. 3011. l) *κατὰ ταὐτὰ*] *Sic* invitis libris scripsi pro vulg. *κατὰ ταῦτα*. Cf. infra c. 75. Charon. c. 3. ubi B. 3. falso *κατὰ ταῦτα*. Et hunc in modu saepius peccatum deprehendimus. Versio recte: *Eadem ra tione.* m) *καὶ λέγουσιν*] *λέγουσι δὲ* 2954. quae lecti Grammaticum redolet, ratum, praecedens *μὲν* a *δὲ* exci debuisse. Attamen sic passim *Lucianus* et alibi, ut Dial Marr. VIII, in. *καὶ πάλαι μὲν — καὶ νῦν σὺ* etc. (pro *νῦν σὺ*). Incautius igitur *Schmiederus*, communi librorum lecti ne deserta, Parisiensis Cod. auctoritatem secutus esse videtu n) *δ' οἶμαι*] „*δέ μοι* male W. nihil mutant J. Fl. H. Par. Nec A. 1. 2. B. 1. 3. Sed *δέ γε* habet Cod. 3011.

Herm. Est sane.

Lyc. Verum enimvero neque illud non potest accidere, ut omnes, alium alii, numeros falsos dicant, non veros, nemo autem illorum dicat, viginti fabas virum habere. Aut quid ais?

Herm. Fieri sic posse.

Lyc. Eadem ratione igitur philosophi omnes felicitatem quaerunt, qualis sit, et eam dicunt alius in alia re inesse, unus quidem in voluptate, alius in honesto alii alia omnia de ea dicunt Veri igitur simile est, ho rum unum quoddam ess summum bonum; sed ne abhorret, esse quiddam prae ter illa omnia. Itaque vi demur nos, contra quam o portebat, initio nondum in vento festinare ad finem. Oportebat autem, puto, planum ante fieri, cogni tam esse veritatem, et om nino haberi illam ab uno,

ζητὸ εἰδῶς τῶν φιλοσοφούντων· εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἑξῆς p. 808.
ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν.

ΕΡΜ. Ὥρτε, ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φῂς, ὅτι οὐδ' ἂν διὰ
πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀλη-
θὲς εὑρεῖν.

ΛΥΚ. Μὴ ἐμέ, ὦ 'γαθὲ, ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐθις
αὖ· καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἕξτ' ἂν ἅδη-
λον ᾖ[o]), εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν.

ΕΡΜ. Οὐδέποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φῂς, εὑρήσομεν, οὐδὲ 67
φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν,
ἀπάντας τοῦ φιλοσοφεῖν. τοῦτο[p]) ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν[q])
σὺ ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον ἀνθρώπῳ γε
τὸ ἀξιοῖς γὰρ τὸν φιλοσοφήσειν μέλλοντα, ἑλέσθαι πρῶτον
φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην· ἡ δ' αἵρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μό-
λις ἀκριβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσαν-
τες, εἱλόμεθα τὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμενος ἐτῶν ἀριθ-

o) ᾖ] ἦν 3011. p) τοῦτο] „ΛΥΚ. Τοῦτο M. et Edd. praeter J. quae sola recte omittit personam ΛΥΚ." q) ἐξ ὧν] „Deest ἐξ in S. J. Fl. H. et M. adest in Par. et B. 2." nec non in B. 3.

qui eam sciat, philosophorum: ac deinde quaerendum erat, cui illorum fides ut habenda.

Herm. Hoc igitur, Lycine, dicis, neque si per unamquamque eamus philosophiam, ne sic quidem, inquam, omnino verum nos invenire posse.

Lyc. Noli me, bone vir, interrogare, sed ipsam rursus rationem. Atque illa tibi forte respondeat, nondum hoc *omnino nos posse*, dum obscurum maneat, sitne aliquid eorum, quae isti dicunt.

Herm. Nunquam igitur, quantum dicis, inveniemus, neque philosophabimur, sed idiotarum nos vitam vivere oportebit, et a philosophia desistere. Hoc cogitur ex iis, quae dicis, fieri non posse, ut philosophemur, pervenire ad eam homini nato non licere. Postulas enim, eum, qui philosophaturus sit, eligere primum philosophiam optimam. Electio porro ista ita demum accurata tibi videtur esse, si per omnem philosophiam euntes, eam, quae verissima est, eligamus. Deinde dum computas annorum numerum, qui unicui-

p. 808. μὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ ἱκανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπομι
p. 809. νων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλλας r), ὡς ὑπερήμερον γίγ
σθαι s) ταληθὲς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν t) δὲ, καὶ το
αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀποφαίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων,
εὕρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πάλαι u) ταληθὲς, εἴτε
μή.

ΛΤΚ. x) Σὺ δὲ πῶς, Ἑρμότιμε y), δύναιο ἂν ἑπομο
μενος εἰπεῖν ὅτι z) εὕρηται πρὸς αὐτῶν;

ΕΡΜ. a) Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι b).

ΛΤΚ. *) Καίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἐκών σοι, ἐξε
σεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ δεόμενα;

68 ΕΡΜ. Τὰ ποῖα;

ΛΤΚ. Οὐκ ἀκούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων,
Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, τοὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγ

r) ἄλλας] πολλὰς conj. *Courier.* ad Luc. Asin. p. 234. non ine
quidem, verum non necessaria. Γενεὰς vitiose *Reitz.* et h
recentt. Recte ad exemplum vett. Edd. scripserunt *Reitz*
frater in Ind. et *Courier.* l. l. s) γίγνεσθαι] „Sic recte
Ceterae et M. γίνεσθαι. *Solanus.*“ t) τελευτῶν] Sic *Bi*
Schm. Seyb. et B. 3. Reliquae τελευτών. Cf. Adnot. u) π
λαι] „Sic Edd. et M. habere, notat *Solanus.* Nescio quare
x) *ΛΤΚ.*] „Deest in Edd. Adest in J. W. et P.“ y) Ἑ
μότιμε] ὦ Ἑρμ. 3011. *Belin. Schm.* z) ὅτι] Ita e co
Guyet. scripsi pro vulg. ὅ, τι, quod in B. 3. legitur ὅ τι. Vi
Adnot. a) *ΕΡΜ.*] „Deest in Edd. Adest in M. i. e. desi
natur solitis punctis.“ b) ὀμόσαιμι] ὀμόσαιμι falso sp
ritu in plerisque vett. Edd. *) *ΛΤΚ.*] „Deest in Edd.“

que *sectae* sufficiat, modum omnem excessisti, producto in alias generationes negotio, ut adeo post terminum vitae singulorum veniat demum veritas. Denique vero id ipsum quoque dubitatione non usquequaque liberum esse pronuntias, qui dicas, obscurum esse, inventane sit olim a philosophis veritas, necne.

Lyc. At tu, Hermotime,

num possis juratus dicere eam inventam ab illis esse

Herm. Equidem non ju raverim.

Lyc. Quam multa etiam praetervidi tibi prudens examine longo quae et ips opus habeant?

Herm. Quae?

Lyc. Nonne audis, qu se Stoicos, aut Epicureos aut Platonicos esse dicant eorum partim scire ratione singulas, alios non item

εἰσους, τοὺς δὲ μὴ, καίτοι τά γε ἄλλα πάνυ ἀξιοπίστους p. 809.
σας;

EPM. Ἀληθῆ ταῦτα.

ΛΥΚ. Τὸ τοίνυν διακρῖναι τοὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι τῶν οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὗ σοι δοκεῖ πάνυ χαλεπὸς εἶναι;

EPM. Καὶ μάλα.

ΛΥΚ. Δεήσει τοίνυν σὲ, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον κρίνεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι p. 810.
σκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε [c]) λάθῃ ὁ χείρων ἀντιθείς. καὶ σὺ [d]) καὶ πρὸς τοῦτο, ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν [e]) ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς, καίτοι γε μέγιστόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαιότατον ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν, οἶμαι, καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ [f])

c) μὴ σε] μήτε 2954. vitiose. d) σὺ] σοι idem, non minus vitiose. e) ὃν] „οὗ P. Vulgatam servant Edd. priscae.“ f) καὶ] „deest in W. adest in J. Fl. H. Par. etc.“

quamvis dignos fide caeteroquin homines?

Herm. Vera ista.

Lyc. Discernere igitur eos, qui sciunt, et dignoscere ab his, qui, cum nesciant, scire tamen se dicant, nonne operosum valde esse tibi videtur?

Herm. Valde id quidem.

Lyc. Oportebit igitur te, si optimum Stoicorum nosse volueris, si non ad omnes, ad plerosque certe illorum accedere, et tentare, et meliorem tibi magistrum eligere, instituta prius exercitatione, et judicandi de talibus comparata facultate, ne imprudens deteriorem praeferas. Tu vero ad hoc etiam, vide, quanto opus sit tempore, quod praetermisi volens, veritus, ne indigne ferres, licet maximum et maxime necessarium in talibus, obscuris inquam et ambiguis, unum hoc esse arbitrer. Ac sola tibi haec fidelis et firma spes ad veritatem inveniendam; alia vero quaecunque nulla, quam si judicare possis et separare a veris falsa, si facultas

p. 810. ὑπάρχειν σοι καὶ g) κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγ
ἅ, τε δόκιμα καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα· καὶ
τοιαύτην τινὰ δύναμιν καὶ τέχνην πορισάμενος, ἤεις h)
ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μή, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κω
σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ θαλλῷ k) προ
τι l) ἀκολουθεῖν, ὥςπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ τῷ ἐπ
ζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ, τι m) ἂν μέρος ἑλκύσῃ
ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος· ἢ καὶ, νὴ Δία, καλάμ
ἐπ' ὀχθῃ παραποταμία πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέ
p. 811. πτομένῳ, κἂν μικρά τις αὔρα *) διαφυσήσασα n), δια
69 αὐτόν. Ὡς εἴ γέ τινα εὕροις o) διδάσκαλον, ὃς p) ε
ξεως πέρι, καὶ τῆς τῶν ἀμφισβητουμένων διακρίσεως,
τινὰ εἰδὼς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλαδὴ πράγματα ἔχω
κα γάρ σοι τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τἀληθὲς ὑπαχθὲν

g) καὶ] a *Reitz.* et recentt. omissum restitui e vett. Ed
nibus. Vid. Adnot. h) ἤεις] „ἄγεις P." πορισάμε
2954. mendose. i) κωλύσει] „κωλύσῃ W." k) θ
„Sic Fl. H. Par. (etc.) θαλῷ J." l) προδειχθέντι
εισθέντι conj. *Hemsterh.* ad *Tim. Ruhnk.* p. 139. quam
vulgatam bene habere fatetur. m) ὅ, τι] „ὅτῳ W.
mutant Fl J. H. Par." (etc.) ὅτῳ etiam 3011. habet. [
bebatur αὖρα. *G. D.*] n) διαφυσήσασα] διαφήσα
o) εὕροις] Ita *Belino* praemonente, correxi soloec
vulgatum εὕρῃς. Permutatas vocales οι et η saepius
pronuntiandi rationem prorsus eandem, vel haec exem
cent: supra c. 8. ubi vid. Adnot. et c. 13. ubi vid. Varr.
p) ὃς] ὡς B. 5.

tibi sit, qualis argentariorum, dignoscendi proba et fraudis expertia ab his, quae adulterata sunt. Et, si quando facultate illa atque arte comparata, ad eorum, quae dicuntur, examen accedas, *bene habet:* sin vero minus, nihil, mihi crede, obstabit, quo minus naribus traharis ab unoquoque, aut fruticem praemonstratum sequaris uti pecora. Potius vero fusae per mensam aquae similis eris, qui, quamcunque te in partem s
quis digito trahat, s
re; aut, per Jovem, e
ad fluminis ripam aru
ad quemvis spiritum
quam et minuta quaev
ra flatu suo comm
Itaque si quem magi
invenias, qui de demo
tione atque dubiorum
dicatione artem, qua
rit, te doceat, labora
mirum desines. Stat
nim quod optimum es
apparuerit, et verum

ἐπακῆ ταύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος q) ἐλεγχθήσεται, καὶ σὺ p. 811.
βαίως ἑλόμενος, καὶ κρίνας, φιλοσοφήσεις, καὶ τὴν τριπό-
θητον εὐδαιμονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ' αὐτῆς, ἅπαντα
συμβόδην ἔχων τὰ ἀγαθά.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Λυκῖνε, παραπολὺ γὰρ ταῦτ' ἀμείνω, καὶ ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ ζητητέος, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἀνὴρ τις τοιοῦτος, διαγνωστικούς τε, καὶ διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς, καὶ, τὸ μέγιστον, ἀποδεικτικούς. ὡς γε μετὰ ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀπράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς δεόμενα. καὶ ἐγώ γε ἤδη χάριν οἶδά r) σοι, ἐπόντι σύντομόν τινα ταύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰκότως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς ἔδειξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς ἐλπίδος. τὸ δὲ πολὺ s) προῤῥωτέρω γεγόναμεν, ἢ πρότερον ἦμεν, καὶ κατὰ τοὺς παροιμιαζομένους t), πολλὰ μοχθήσαντες, ὁ- p. 812.
μῶς ἐσμέν.

q) ψεῦδος] ψεύδος *Reitz.* et *Bip.* aberrantes. r) οἶδα] „Sic recte Fl. Par. B. 2. (1. et 3.) S. Amst. et M. εἶδα Ald. (utraque) H. Fr. J." s) τὸ δὲ πολὺ] Ita B. 1. et 3. In ceteris omnibus prave τὸ δὲ, πολὺ etc. Unde *Seager.* conj. τὸ δ' ἐναντίον, πολὺ etc. At vid. Adnot. t) παροιμιαζομένους] „προοιμιαζ. Ex. Fl. At vulgatam tuentur J. Par. H.

monstrativae illi arti subjectum; mendacium vero deprehendetur, tuque, firma electione facta et judicio, philosophabere, et expetita illa votis omnibus felicitate parta, cum ea vives, bona possidens conjunctim omnia.

Herm. Euge, Lycine, multum enim ista meliora dicis, et cum spe non mediocri conjuncta, quaerendusque, ut videtur, nobis talis vir est, qui illa nos dignoscendi dijudicandique facultate instruat, et, quod maximum est, demonstrandi quoque: itaque ea, quae sequuntur, facilia jam, et molestiae expertia, nec morae multae indigentia. Atque jam tibi gratiam equidem habeo, qui compendiariam hanc nobis optimamque viam inveneris.

Lyc. Quin nondum debes mihi gratias: nihil enim vel inveni vel ostendi, quod spei te tuae propius admoveat. Sed multo (*maximam partem*), quam prius eramus, longius nunc absumus, et, quod est in proverbio, post multum laborem, ut ante habemus.

p. 812. *EPM.* Πῶς τοῦτο φῄς; πάνυ γάρ τι u) λυπηρόν δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας.

70 *ΔΤΚ.* Ὅτι, ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπισχνούμενο εἰδέναι τε ἀπόδειξιν, καὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα, πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνα εἰ ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τούτου εὐπορήσωμεν x), ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἷδε διαγιγνώσκειν τὸν κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ' αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐ μονος, οἶμαι, δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διαγ τὸν ἄριστα κρῖναι y) δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι z) τοῦτο ἀ νεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε καὶ κα φθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁ οἷόντε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐ βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν a), ὅτ' ἄλλων ἀμφισβ

et Cod. P." Tuentur etiam B. 1. 3. A. 1. 2. u) πάν τι] „γάρ] γάρ τι J. Par. H. Fl. B. 2. (et 1. 3. A. 1. ignorat illud τι Cod. M. et sic *Vorst.* voluit, quare id mus." *Seager.* conj. πάνυ γάρ τι καὶ etc. Qua de nos vulgatam lectionem integram restituerimus, vid. x) εὐπορήσωμεν] Revocavi hanc veram lectionem 1. 2. et B. 1. Nam *Reitz.* et recentt., quemadmodum ediderant εὑπορήσομεν. y) κρῖναι] Vulgo κρίνειν, ex antecedenti διακρίνειν ortum videtur. Elegantiore tionem ostendunt Codd. 2954. 3011. quamquam scripti κρίναι, referente *Belino*, quam mendam *Schmiederus* minus repetere debebat, quum paullo ante recta forn currerit. z) ὅποι] ὅπου 3011. minus bene, ait *Belinu* αὐτῶν] „Sic Edd. *Vorst.* αὐτῷ."

Herm. Quid ita? videris enim (*omnino*) triste quiddam et desperationis plenum dicturus.

Lyc. Quoniam, amice, etiamsi inveniamus aliquem, professum scire se demonstrationem, ac docere velle alios, non statim, puto, illi credemus, sed quaeremus, qui judicare possit, an vera ille dicat? Et hujus si oblata copia sit, obscurum adhuc nobis, utrum ille index dignoscere possit recte judicaturum, ne et ad hunc ipsum alio bitror, indice opus Nos enim unde sciam judicare eum, qui jud possit optime? Vides, sum hoc pertineat, sit infinitum, cum nusquam, et compreh possit? quandoquidem sas quoque demonstra nes, quotquot inveniri sunt, in dubium revo videas, neque firmum q quam habere. Aliae

πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι· αἱ δὲ, τοῖς [b]) πάνυ p. 812,
ὡς τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινω-
ἀποδείξεις ὅμως [c]) αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ
ἀποδείξειν εἶναι θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες
ὥστε, ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ' ὅπως, καθάπερ οἱ p. 813.
θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν καὶ ἀπορίαν ἐπανελη-
[d]).

ΕΡΜ. Οἷά με εἰργάσω [e]), ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν 71
ἀποφήνας, καὶ, ὡς ἔοικεν, ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσ-
καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς.

ΛΥΚ. Ἀλλ', ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἧττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐν-
ὅτι οὐ μόνος ἔχω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλ-
ὄντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλο-
ὄντες. ἢ τίς [f]) ἄρα δύναιτο δι' ἐκείνων ἁπάντων χωρῆ-
ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι· νῦν δὲ,
μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο

b) τοῖς] „ταῖς Edd. J. Par. H. Fl. τοῖς S. et Codd. P. L.“ Sed A. 1. 2. B. 1. 3. ταῖς. c) ὅμως] „ex W. Deest in Edd.“ d) ἐπανελήλυθαμεν] ἐπαναλ. *Reitz.* operarum culpa, quam et suam fecit *Seyb.* e) εἰργάσω] „Sic recte Codd. L et W. ἐργάσω Edd. omnes male. Vestigia verae lect. retinuit B. 2. εἰγάσω exhibens.“ Sic plane etiam B. 3. f) ἢ τίς] „εἴ τις W. et Fl. Nihil mutant ceterae.“ Nisi quod in A. 2. ἢ τις legitur.

pleraeque illarum per a-
de quibus et ipsis ad-
lis est, persuadere no-
nituntur se scire: aliae
ro, quae obscurissima
manifestis copulant, et com-
nihil habentibus, de-
monstrationes tamen illo-
esse dicunt. Verbi caus-
si quis putet inde se
monstraturum Deos esse,
altaria illorum esse
ret. Itaque nescio quo-
modo, Hermotime, ut cur-
in circulo ad idem
et dubitationem re-

Herm. Ut me tractasti, Lycine, qui thesaurum mihi in carbones redegeris! ut videtur, periere mihi tot anni et labor ille plurimus.

Lyc. Sed multo minus, Hermotime, molęste feres, si cogitaveris, non solum te speratis bonis carere, sed omnes, ut ita dicam, de asini umbra pugnare philosophos. Aut quis ire queat per illa, quae dixi, omnia? quod fieri posse et ipse negas. Jam vero idem mihi videris facere, ac si quis ploret et cum fortuna queratur,

p. 813. τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι βύθιος ὑποδὺς ἐς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀν δύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδ εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ· τὸ δ' αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει, οἶμι ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον, ἢ αὐτὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ πρ τερον ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται, καὶ κατὰ τὴν ἀνθρώπου φ σιν. καὶ δὴ καὶ σὲ, ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυμαστὰ ὀνειροπ λοῦντα νύξας ὁ λόγος, ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἰ ὀργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνο
p. 814. οὐ ῥᾳδίως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν ἑώρας. πάσχουσι αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν [g]) ἑαυτοῖς ἀναπλάττοντες, μεταξὺ [h]) πλουτοῦσιν αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύττου καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἆλλα εὐδαιμονοῦσιν, (οἷα πολλὰ ἡ Θε ἐκείνη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ Εὐχὴ μεγαλόδωρος οὖσα, καὶ πρὸς ο δὲν ἀντιλέγουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γενέσθαι, κἂν κολο σιαῖος τὸ μέγεθος, κἂν ὄρῃ ὅλα χρυσᾶ εὑρίσκειν [i]). ἢν τοίνι ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐτοῖς, ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι τῶ

g) κενὴν μακαρίαν] „Κενὴν καὶ μακαρίαν male W. Se recte abest καὶ ab Edd. J. Fl. H. Par. etc." h) ἢν μεταξὺ καὶ γὰρ ζοιι. inepte. i) εὑρίσκειν] εὑρίσκῃ id. male.

quod adscendere in coelum nequeat, aut quod non profundo mari mersus a Sicilia emergere in Cyprum, aut quod non pennis sublatus ex Graecia eodem die ad Indos perveniat: caussam vero ejus doloris *hanc habeat*, quod speraverit, puto, aut viso forte tali somnio, aut quod ipse sibi ultro finxerit, non explorato prius, num ea optet, ad quae pervenire possit, quaeque humanae naturae conveniant. Et sane tibi quoque, sodalis, multa et admirabilia somnianti latus fodiens ratio, ex somno ut exsilires effecit. Deinde illi irasceris vix aperiens oculos, e non sine difficultate somnum prae voluptate visorum excutiens. Usu illud veni etiam iis, qui vanam illam Beatam *insulam* sibi fingunt Si his, dum divites sunt, dum effodiunt thesauros, et regnant, et caeteris rebus beati sunt, qualia multa perpetrat Dea illa, cui Voti nomen est, magnifica muneribus, neque contradicens cuiquam, nec si volucris fieri quis velit, nec si Colossaea magnitudine, nec si aureos totos montes invenire: haec igitur dum animo agitant, si puer accedens interroget necessa-

ἑσπαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠνητέον, ἢ ὅ, τι (ἦ) φατέον [k]) p. 814.
τοὺς τὸν ἀπαιτοῦντα τοὐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ περιμένοντα, οὕτως ἀγαναχτοῦσιν, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου [1]) καὶ παρενοχλήσαντος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖνα τἀγαθὰ, καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν ῥῖνα τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. Ἀλλὰ σὺ, ὦ φιλότης, μὴ 72
πάθῃς αὐτὸ πρὸς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύττοντα, καὶ πέταυρον, καί τινας ἐννοίας ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καί τινας πτέρυγας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα, φίλος ὢν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα· διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων, καὶ ὃ μὴ παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις, οὐδὲν τῶν Ἱπποκενταύρων καὶ Χιμαιρῶν καὶ Γοργόνων διαφέρει, καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα· p. 815

k) ἢ ὅ, τι (ἦ) φατέον] ἢ ὅ, τι ἦ, φατέον *Reitz.* cum B. 1. et 3. prave. Recentt. rectius ἢ ὅ, τι ἦ φατ., ut in A. 1. 2. commate post ἦ deleto. Mavult tamen *Bel.* ἢ ὅ, τι ἂν ἦ φατ. Mihi quidem ἦ omnino suspectum est, et e praecedente ἢ natum videtur. Nisi forte εἴη scribi malis. 1) ἐρομένου] ἐρωμένου B. 3. absurde.

rium quiddam, verbi gratia, unde panis emendus? aut quid respondendum mercedem domus repetenti, qui diu jam exspectaverit? ita indignantur, quasi ab interrogante illo atque interpellante ablata ipsis essent bona illa omnia, et parum abest, quin morsu nasum puero auferant. Tu vero, amice, noli eodem in me impetu ferri, si te effodientem thesauros, aut volantem, aut cogitationes quasdam majores, quam natura patitur, agitantem, et spes habentem, ad quas perveniri non potest, pro amicitia nostra non passus sum per omnem vitam in somnio suavi illo quidem, sed somnio tamen, versari; sed surgere jubeo, et facere quidquam eorum, quae opus sunt, quodque te ad id, quod superest, vitae dimittere possit communi illo sensu praeditum. Quod enim modo agebas, et cogitabas, ab Hippocentauris et Chimaeris et Gorgonibus nihil quidquam differt, et quaecunque alia somnia et poëtae et pictores pro sua libertate confingunt, quae nec fuere unquam, neque fieri possunt. Et tamen ma-

p. 815. καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται
ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα καὶ ἀλλόκο
73 εἶναι. Καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυ
ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, ἢ τὴν Οὐρ
νίαν εἶναι m), μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ
ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἥρας εὐθὺς, ὥσπερ φα
τὴν Μήδειαν ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος· ὃ δὲ
μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δ
ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὡς γέ μοι ε
κάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸ
ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα n
ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἶλκε
ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκα
αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθεία
ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ, οἶμαι, τὰ μετὰ ταῦτα, καὶ οὐδεὶς ὑμῶν ἔ
ἐπιστρεφόμενος εἰς τὴν εἴσοδον, ἐξήταζεν o) εἰ ἀληθὴς ἐστ

m) εἶναι] „Sic Edd. et M. οἶμαι L. ἐκείνην *Pell.* et *Marci* καὶ *Solanus.*“ Vid. Adnot. n) ἀκόλουθα] ἀκόλουθον 2954
o) ἐξήταζεν] „Ita bene J. Fl. H. Par. et W. ἐξήταξεν mal S.“

jor pars populi credunt illis, et videndis audiendisve talibus mulcentur, ob id ipsum nempe, quod peregrina sunt et absurda. Et tu sane cum ex fabulatore quodam audisses, mulierem esse, quae pulchritudine naturam supergressa, vel Gratias ipsas aut coelestem illam *Venerem* vincat, non explorato prius, utrum vera dicat, et sitne terrarum alicubi ista mulier, statim amare eam coepisti, ut Medeam ajunt ex insomnio amore Jasonis correptam. Quod autem maxime te in amorem illum induxit, aliosque, quotquot eandem quam tu umbram amant quantum conjectura assequor, hoc erat, quod is, qui de muliere praedicabat postquam semel fides illi habita est, quasi vera diceret, *ea* subjunxit, *quae consequentia et cohaerentia essent superioribus.* Ad hoc enim spectabatis solum, et propter hoc ipsum naso quasi alligatos traxit, cum primam semel velut ansam ei dedissetis, duxitque ad amatam recta, quam dicebat, via. Facilia enim, reor, caetera, neque quisquam vestrûm ad ingressum reflexa cogitatione, verane esset *via*, exploravit,

μὲ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθών, ἀλλ' ἠκολούθει p. 815.
τοις τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν
ποιμένα p) ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, καὶ κατὰ τὴν ἀρ-
χὴν αὐτὴν q) σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον r). Ὃ δὲ φημι, σα- 816. 74
φέστερον ἂν μάθοις, ἢν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃ s)
σοι. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν,
ὡς τρικέφαλόν ποτε τρικέφαλος καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ
μὲν ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν,
μὴ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ,
καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἕξ, καὶ ὦτα ἕξ, καὶ φωνὰς
ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους
μόνα εἶχεν, οὐχ t) ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέ-
ραις ταῖς u) χερσί· καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες
ἀσπίδα, ἢ κέλητην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν v)· αἱ τρεῖς δὲ, ἡ

p) αὐτῶν] „Sic J. H. Par. P. et M. Deest in Fl.“ Et in 2954. 3011. et recte quidem, ut judicat *Bel.* Sed *Schm.* pro suspecto notavit, ut nos *Seageri* conjecturam τὰ πρόβατα τοῖς τῶν αὐτῶν ἡγουμένου reprobavimus in Adnot. q) εὐθὺς] „αὐτὴν marg. A. 1. W.“ r) εἰσιτητέον] „Ita Fl. J. Par. S. etc.“ Cf. παριτητέον De Merc. Cond. c. 42. s) παραθεωρήσῃς] Ita e 2954. 3011. pro vulg. παραθεωρήσῃ. t) γίνοιτο] ἐγένετο conj. *Belin.* At vid. Adnot. u) οὐχ] abesse vult *Bel.* Vid. Adnot. x) ταῖς] „ex W. Abest ab Edd.“ y) εἶχεν] εἶχον 3011. quam elegantissimam lectionem vocat *Belin.* sine idonea caussa. Certe non patet, cur inelegantior dicatur vulgata, quum manifesto sit aptior.

num forte imprudens, non explorato, fierine possam non oportebat, instituet? sed praeeuntium sequebatur vestigia, uti oves ovium solent ducem, cum oporteret ad introitum et principio statim videre, intrandumne sit? Quod autem dico, apertius intelligas, si consideres et conferas ejusmodi quiddam simile. Si quis audacium horum poëtarum aliquis dicat, fuisse quondam tricipitem et sex manibus hominem, si primum ista facile recipias, non explorato, fierine possit, sed fide illi habita; ille statim consequenter subjungat caetera: eundem hominem sex habuisse oculos, et aures totidem, et voces eodem tempore ternas emisisse, et oribus tribus sumsisse cibum, et triginta habuisse digitos, non decem, ut quisque nostrûm, in ambabus manibus: ac si bellica opera opus esset, tres quidem manus peltam, aut cratem, aut scutum habuisse; trium vero reliquarum

p. 816. μὲν, πέλεκυν κατέφερεν, ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει, ἡ δὲ, φει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἂν ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὖτ κόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ, περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ [z]) σκοπεῖν δεκτέα, καὶ εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' [a]) ἅπαξ δῷς, ἐπιῤῥεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται, καὶ τὸ ἀπ αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοια ἐ
p. 817. συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ· ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δ τος, καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδο στην, ὅπως ὑμῖν ἔχει, προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας ἑλκό οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ [b]) γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτ καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον, εἴ τις λέγοι [d]) τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ, ἐ δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε, τεσσαρεςκαίδεκα [e]) πο ἐστὶ, καὶ μέχρις ἂν ὅτου [f]) ἐθελήσῃ· οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ

z) εὐθὺ] εὐθὺς 2954. ut *Wesseling.* jussit scribi, et sc *Schm.* Sed vid. Adnot. a) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.* πῃ] „Sic Edd. et P. εἴ τι W. et Ex. Fl." Sic et 3011. conj. *Solan.* c) αὐτῷ] „Ita habet Cod. M. et Edd. *Ald.* H. B. 2. αὐτῶν Par. S. Amst." d) λέγοι] „Sic M. λέγει e) τεσσαρεςκαίδεκα] Ita scriptum reperitur in Edd. et Codd. 2954. 3011. Sed *Reitz.* nescio, quo ex fonte, τεσσαρακαίδεκα, et recentt. temere secuti sunt. Vid. A f) ὅτου] „Ita sola J. Ceterae ad unam omnes cum M. Sed P. Cod. ὅτι." Ὅτε etiam 2954. 3011. Sed *Belinus*, istorum probans, conjicit ὅποι, quo nihil opus est, genuinam lectionem *Juntina* suppeditet.

unam dejecisse securim, alteram emisisse lanceam, tertiam usam gladio. Et quis adhuc fidem negaret dicenti talia? conveniunt enim principio, de quo statim videndum erat, possetne recipi, et an concedendum sit, rem ita habere. Ubi vero semel illa dederis, adfluunt quasi reliqua, nec usquam subsistent, ipsumque illud negare fidem non jam facile, cum consequentia sint et concessis principiis similia: quod quidem vobis accidit. Prae an enim et studio, non explorato uti se vobis beant, quae sunt c unumquemque ingress proceditis, tracti a co quentia, non adverte animum, si qua sit quod quatur ex illis, et idem falsum. Ut si quis di bis quinque septem e tuque fidem illi habeas, et ipse apud te dinumera inferet scilicet, etiam q ter sumta quinque effi quatuordecim, et quous

ατα ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα p. 817.
αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυ-
άμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοι-
αῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦ-
τα [g]), καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς
ἀρχῆς ὁρμωμένη. Κατὰ ταὐτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς 75
ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς, καὶ γνώ-
σεσθαι τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευ-
δῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι,
πρὶν ἰδεῖν [h]) τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων p. 818.
αὐτῶν· οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέ ποτε γέ-
ροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι, εἰ
ἐρήσει, τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας, ἐξομολογήσασθαι, ὅτι
πράγματα [i]) παίδων ἔχοντες οὐ συνίεσαν. ὥστε ἐμμένουσι τοῖς
αὐτοῖς ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα, καὶ ὁπόσους
ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξη-

g) τὰ τοιαῦτα] male e superioribus iterata judicant *Jens.* et *Wiel.* At vid. Adnot. h) ἰδεῖν] „ἰδῇ male P. Vulgatam tuentur priscae Edd.“ i) πράγματα] παίγματα conj. *Seager.* Classical Journal Fasc. XIII. p. 73. merus ingenii lusus.

ille voluerit: qualia etiam admirabilis geometria efficit. Nam illa quoque hos, qui versantur circa principia, absurda quaedam postulata poscit, eaque dari sibi aequum censet, quae tamen ne consistere quidem possunt, puncta quaedam individua, et lineas latitudine omni carentes, et id genus plura; deinde putribus illis fundamentis similia inaedificat, et postulat vera ad demonstrationem dicere, initio a falsis principiis facto. Eodem modo vos quoque, concessis sectae cujusque principiis, his, quae sequuntur, fidem adjungitis, et signum veritatis illorum consequentiam illam putatis, quae et ipsa tamen falsa est: deinde alii quidem vestrûm spei suae immoriuntur antequam verum viderint, suosque illos deceptores damnaverint (*cognoverint*); alii vero, licet sero denique senes jam facti deceptos se sentiant, redire tamen cunctantur, pudore nimirum deterriti, si oporteat, id aetatis cum sint, fateri, se imprudentes puerorum tractasse ludibria: itaque manent in iisdem prae pudore, et laudant praesentia, et, quotquot possunt, ad eadem

p. 818. πατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι [k]) παραμυθίαν τὸ καὶ πο
καὶ [l]) ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κ
ὁρῶσιν, ὅτι, ἦν [m]) τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ε
νῦν, καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται
ως. οὐκ ἂν οὖν ἑκόντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων ἐκπεσ
ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν. ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις
ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι ἐξηπάτηνται, καὶ τοὺς ἄ
ἀποτρέπειν τῶν ὁμοίων πειρωμένους *). εἰ δ' οὖν τινι τ
p. 819. τῳ ἐντύχοις, φιλαλήθη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρ
καὶ δίκαιον, καὶ, εἰ βούλει, φιλόσοφον· οὐ γὰρ ἂν φ
σαιμι τούτῳ μόνῳ [n]) τοῦ ὀνόματος· οἱ δ' ἄλλοι, ἢ οὐδ
ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι εἰδέναι, ἢ εἰδότες [p]), ἀποκρύπτ
ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ τοῦ προτιμᾶσθαι βούλε

k) ἔχωσι] „Sic J. H. Par. ἔχουσι Fl. M. et *Coll.*" Ill A. 1. 2. B. 1. 3. habent. l) καὶ] abest a Codd. 2954. quem defectum male *Belino* probatum male admisit *Sch* Toxar. c. 12. πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτόν. e. a. ἦν] ἦν B. 3. *) πειρωμένους] „Nihil hic mutare Par. notat *Solanus*. Non invenit ergo variationem. At A. 1. W. πειρωμένοις habet." Quod etsi non male cun μῶσι copulari, et τῶν ὁμοίων ad ἀποτρέπειν referri, p praetuli tamen simpliciorem rationem, cui et A. 1. 2. B favent, nisi quod haec B. 3. πειρομένους mendose habet. μόνῳ] „deest in Fl. Adest in reliqq. item in M. ac P." ἢ οὐδὲν] „οἱ οὐδὲν W. Nihil a vulgata abeunt J. Par." Nec reliquae vett. p) εἰδότες] „ex P. L. et *εἰδόντες* Edd.

hortantur, ne soli sint decepti, sed solatium habeant ex eo, quod multis etiam aliis eadem, quae sibi, usu venerint. Nam rursus illud quoque vident, si verum dicant, se non jam graves, ut adhuc, et supra vulgus elatos visum iri, neque honorem eundem consecuturos. Nunquam ergo voluntate dixerint, quantumvis sciant, quibus exciderint, et quam similes videantur reliquis. Paucos omnino

reperias satis fortes, ut deant dicere, se dece esse, et dehortari a qui similia tentent. I lem ergo si incidas, ve tis amicum voca, et f et justum, et, si vis iam philosophum. Hu nim soli nominis hujus norem non invideam. liqui autem aut veri sciunt, cum scire se pu aut, quod sciunt, o tant, prae timiditate e dore, et quod praeferri

ται, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, ἐάσωμεν, αὖ- 819. 76
θις ἀναβαλόντες, καὶ λήθη τις ἔστω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν πρὸ
τοῦδε ἄρχοντος πραχθέντων. ὑποθέμενοι δὲ ταύτην φιλο-
σοφίαν ὀρθὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ μηδ' ἠντιναοῦν,
ἣν ἐφικτὴ αὕτη, καὶ δυνατή ἐστιν, ἢ μάτην κάμνου-
σιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω
παπάς τινας, ἡλίκα [q]) εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότα-
τον ἥξοντες· μόνους γὰρ τούτους πάντα [r]) συλλαβόντας ἕξειν
τὰ ὄντα ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, σὺ ἄμεινον εἰδείης [s]),
εἰ ἐντετύχηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ καὶ [t]) Στωϊκῶν τῷ ἄ-
ριστα [u]), οἵῳ μήτε λυπεῖσθαι, μήθ' ὑφ' [x]) ἡδονῆς κατασπᾶ- p. 820.
σθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου κα-
τηφονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανό-

ἡλίκα] „ἡνίκα] Sic Edd. J. Fl. H. Par. ἡλίκα Gr." Genuinam *Graev.* lectionem restituimus. Vid. Adnot. r) πάντα] „πάντας W. male." s) εἰδείης] „Sic Edd. εἰδοίης W." Forsan legendum ἄμεινον ἂν εἰδείης, ut Diall. Deor. IV, 5. αὐτὸς ἂν εἰδείης. Charon. c. 4. σὺ ἂν καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε. Et sic semper in hac locutione, ἄν haud temere deficiente. t) καὶ] „ἐς W." u) καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] „ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον P. A. Sed vulgatam servant J. Fl. Par." x) ὑφ'] „Sic recte Fl. S. Amst. et M. ἐφ' J. (?) H. Par. Fr. B. 2. (1. 3.) et *Ald.* (?) male, vid. nott." In A. 1. 2. legitur μήθ' φ', nec non in J., quod non potest ἐφ' significare ob praemissam literam adspiratam, sed ὑφ'. Unde pro vulgato μήτ', quod *Ed.* et *Schm.* μήτε correxerunt, malebam μήθ' exarare, secutus *Aldinas.*

iunt. Quamquam, per te Minervam *oro*, quaeque dixi jam relinquamus hic deposita omnia, ne eorum oblivio, ut iam, quae ante Euclidem hominem facta sunt; porroque, hanc Stoicorum philosophiam veram esse, aliam vero quamcunque nullam: ac videamus deinde, qualis illa talis sit, ad quam pervenire, et quam assequi quisquis possit; an vero frustra laborent, quotquot illam concupiverunt. Audio enim admirabilia quaedam promissa, de (*magna*) eorum felicitate, qui ad fastigium ejus delati sint: solos quippe illos vera bona habituros in universum omnia. Quod vero sequitur, melius tute noris, incideriisne unquam in Stoicum talem, et summum Stoicorum, qui nunquam vincatur dolore, ad voluptatem nunquam detrahatur, irascatur nunquam, qui invidia major sit, divitiarum contemtor, et verbo beatus,

p. 820. να εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. (ὃ γὰ
κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα [y]) πλείω
εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων.

77 *EPM.* Οὐδένα τοιοῦτον εἶδον.

ΛΤΚ. Εὖγε, ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών.
γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσ
τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου, μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ, μηδ' [z]
εἰς δεκαγονίαν ἀναγάγῃς, μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς
διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὁ
εἴποις, ὡς ἀπόχρη, κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας,
οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι [a]), καὶ ἐ
ὑπαίθρῳ, ὅ,τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὼς, καὶ ὁ πο
p. 821. διαλλάττοιεν δ' ἄν, ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν
θεν, οἷων ἐστέρηται. εἶτα, ἵνα πλησίον [b]) γένῃ τῆς εὐδ

y) πάντα] τὰ ȝοιι. quod *Belino* probatum recepit *Schm*
Vorst. maluit: κἂν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. At v.
z) μηδ'] μήτ' conj. *Schm.* inscite: μηδ' ἄν est: *nequ*
i. e. *etiam non, si*, auch nicht, wenn. Verum pudet
notissimam monere. a) ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι] „ἔξ
ὁδοῦ ἐσμὲν Edd. Sed ἔστι Codd. M. et L." Enclitice s
ἐστι, quum scriptura ἔστι verborum sensum perversura
In vett. etiam Edd. aliis ἐσμὲν editum, in aliis ἐσμεν.
πλησίον] „πλέον Par. sola male."

qualem oportet esse, canon qui haberi velit et regula vitae ad virtutem *compositae*. Qui enim vel minima in re deficiatur, imperfectus est, quantumvis omnibus in rebus *aliis* superet. Hoc vero si non sit, nondum *est* beatus.

Herm. Talem equidem vidi neminem.

Lyc. Recte istud, Hermotime, quod non mentiris prudens ac volens. Quo igitur consilio philosopharis, cum videas, neque tuum magistrum, neque qui illius fuit, neque qui an
stum, neque si ad deci
quasi generationem ads
das, quemquam illorum
ne sapientem, et pro
hoc beatum fuisse? N
vero illud recte dix
sufficere tibi, si vel p
felicitatem venias. N
enim profeceris: nam a
extra limen est et sub d
tam qui ad januam stat
ris, quam qui e longin
et in hoc forte differ
quod ille magis excruci
tur, qui e proximo vic
quibus sibi *bonis* caren

ιας (δώσω γὰρ τοῦτό σοι) τοσαῦτα πονεῖς κατατρύχων σεαυ- p. 821.
τὸν; καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ [c]),
καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα; καὶ εἰσαῦθις
ποιήσεις, ὡς φῄς, ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν' ὀγδοη-
κοντούτης γενόμενος, εἴ [d]) τις ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ
ταῦτα, ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν; εἰ μὴ μόνος
οἶει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων, ὃ πρὸ σοῦ *)
μεῖα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες
κ κατέλαβον. Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε, εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε ὅλον 78
ελλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ποτ' ἂν εἴη τἀγα-
θὸν, ὡς ἀνταξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν τοσούτων. ἔπειτα ἐς
σσον ἔτι τὸν λοιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ, γέρων ἤδη,
καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν
τῇ σορῷ [e]) ἔχων· εἰ μήτι ἐς ἄλλον, ὦ γενναῖε, βίον προγυμ- p. 822.
νάζοις [f]) ἑαυτὸν [g]), ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄμεινον διαγάγοις,

c) ἀκηδίᾳ] ἀηδίᾳ conj. *Pierson.* ad *Moer.* p. 61. probante *Belino.* Vid. Adnot. d) εἰ] „εἰ B. 2. Nil mutant J. H. Fl. Par. ἦ M." *El* etiam B. 3. habet, idque probat *Seager.* prae vulg. ἦ. Vid. Adnot. *) πρὸ σοῦ] πρό σου B. 1. 3. ut deinde τό μεν, aperto vitio. e) τῇ σορῷ] „Sic J. Fl. H. Par. etc. τῷ M. Sed supra scriptum est τῇ." f) προγυμνάζοις] Ita 2954. Sed M. προγυμνάζῃς. Edd. omnes προγυμνάζεις. Frequens est horum Modorum permutatio ob pronuntiationem vocalium istarum prorsus eandem. g) ἑαυτὸν] σεαυτὸν

sit. Deinde, ut prope felicitatem sis, (dabo tibi enim hoc) tantum laboras? teque conteris, tantumque tibi vitae spatium effluxit, dum te non respicis, dum labores, dum vigiliae te humi deprimunt? ac denuo laborabis, ut ais, viginti alios minimum annos, ut octuagenarius senex, (siquidem quis sponsor tibi est, te tantum victurum,) tamen sis illorum unus, qui nondum beati sunt? nisi forte solum te putas illud consecuturum et persequendo capturum, quod ante te multi admodum et boni viri, et multum celeriores, persequendo non comprehenderunt. Sed comprehende etiam, si ita videtur, et habe tibi universum. Primo quidem non video, quid demum sit illud bonum, quod tantis laboribus aequiparari possit? Deinde quantum est temporis reliquum, quo illo fruaris, senex jam et suavitatibus omnibus non amplius tempestivus, et alterum jam pedem, quod ajunt, habens

p. 822. εἰδὼς ὄντινα τρόπον χρὴ βιοῦν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς τοσοῦτ
σκευάζοι τε, καὶ εὐτρεπίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄχρις ο
79 λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθαρείς. Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό πω κατ
νενόηκας, οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρετὴ ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷ
ἓν τῷ δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ ἀνδρεῖα· ὑμεῖς δὲ, (τ
δὲ ὑμεῖς ὅταν εἴπω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων φημὶ
ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ ποιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτ
καὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐ
τούτοις διατρίβετε· καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐτοῖς, καλλίνικο
ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν, οἶμαι, καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυ
μάζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς προσομιλοῦντας ἐς ἀπορία
p. 823. καθίστησι, καὶ οἶδεν, ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ σοφίσασθαι, κ
πανουργῆσαι, καὶ ἐς ἄφυκτα h) ἐμβαλεῖν· καὶ τὸν καρπὸ
ἀτεχνῶς ἀφέντες (οὗτος δὲ ἦν περὶ τὰ ἔργα) περὶ τὸν φλοιὸ
ἀσχολεῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλλήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαι

Reitz. cum nota: „Sic Edd. priscae. ἑαυτὸν W.“ Recenti secutae sunt *Reitzii* exemplum; nos vero genuinae lectioni vestigium. Cf. supra c. 63. σὺ δὲ ὀλιγώρησας ἑαυτοῦ, et Pr Merc. Cond. c. 2. in. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν λέλεκταί σοι, ub vid. Adnot. h) ἄφυκτα] „ἄφικτα Edd. omnes male. ἄφυκτα recte ms. B. et *Angl.*“ Vid. Adnot.

in capulo? nisi forte aliam, generose, vitam mediteris, ut in eam delatus, melius vivas, qui, quomodo vivendum sit, didiceris: quod est ejusmodi, ac si quis tantum paret atque adornet ad coenandum melius, donec fame imprudens pereat. Verum neque illud dum animadvertisti, puto, in operibus scilicet inesse virtutem, ut in faciendo juste, sapienter, fortiter: at vos (vos cum dico, summos philosophorum dico) mittentes ista quaerere et facere, in voculis miseris exercemini et syllogismis, et dubitationibus, et majorem vitae partem in his conteritis; et qui in hisce vicerit, ille pulchram vobis retulisse victoriam videtur. Quarum rerum caussa hunc etiam, puto, doctorem admiramini, senem hominem, quod qui secum colloquantur in dubitationem conjicit, et quomodo interrogandum sit novit, et cavillationibus atque fraudibus quomodo utendum, et ad incitas quomodo redigi aliquis possit. Plane igitur fructu relicto, qui in operibus est, circa corticem negotiosi estis, foliis vos

μὴ ἄλλα ἐστὶν, ἃ πράττετε, ὦ Ἑρμότιμε, πάντες ἔωθεν ἐς p. 823.
ἑαυτῶν;

ΕΡΜ. Οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα.

ΑΙΚ. Ἦ οὖν οὐχὶ καὶ ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς
φεύγειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελή-
σαντας τοῦ ὅλου; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις
ἐκ τοῦ ὕδωρ ἐκχέας [i]) ὑπέρῳ σιδηρῷ πτίττοι [k]), πράττειν ἀναγ-
καῖα καὶ προῦργον οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι, ἂν ἀποβάλῃ,
τοὺς ὤμους πτίττων [k]), ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει.
ἀλλὰ μοι δὸς [l]) ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε, εἰ ἐθέλοις ἂν ἕξω 80
λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργί-
λος [m]), οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ p. 824.
μάλιστα νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ [n]).

ΕΡΜ. Τισί γε [o]).

ἐκχέας] ἐγχέας conj. *Solan.* ad Pisc. c. 24. k) πτίττοις — πτίττων] „ex *Schol.* πλήττοις et πλήττων M. unde vestigia verae lect. tamen adparent.“ *Πλήττοις* et *πλήττων* Cod. 2954. at vulgo. Quid in 3011. legatur, non tradit *Belin.* l) δὸς] ἔδωκε 2954. m) ὀργίλος] ὀργίλος vulgo, falso accentu. Cf. ὀργίλοι Pisc. 14. et ὀργιλώτερον Zeux. c. 8. Praeterea et h. l. B. 3. ὀργίλος recte scriptum exhibet. n) δοκεῖ] „δοκῇ W. Nil mutant Edd. antiquae.“ o) Τισί γε] Sic *Reitzius*, qui tamen ita notat: „τίσι γε] Sic M. et Edd. τισί γε Fl. τί σιγᾷς; *Graev.*“ ac si in textu dedisset lectionem, quam in fronte notae posuit. Recentt. Editt. secuti *Reitzium* et *Flor.* Ed. Sed *Wiel.* vertit ad *Graev.* rationem, et *Belinus* ad vulgatam in

cem vestris in congres-
s perfundentes. Aut sunt
, quae facitis, Hermo-
', omnes a prima luce
esperam?

erm. Non, sed haec

c. Nonne igitur recte
t aliquis, relicto vos
ore umbram captare,
exuvias serpentis, trac-
pso ac volumine corpo-
eglecto? aut potius si-
quid illi facere, si quis
an in mortarium infu-
lineo pistillo contun-

dat, necessarium quid, et quod ad rem faciat, a se putans peragi, ignorans, aquam manere aquam, si tundendo perdat, quod ajunt, humeros. Et concede mihi, ut hic te jam interrogem, velisne, excepta doctrina, aliis in rebus similis esse magistri tui, aeque iracundus, aeque sordidus, aeque contentiosus uti sis, aeque voluptuarius, per Jovem, licet vulgo talis non videatur.

Herm. Quibusdam certe.

p. 824. ΛΥΚ. Ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρώην ἤκο
ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος ἀνδρὸς πάνυ γεγηρακότος
πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν
παρά τινος [p]) τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέ
ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον [q]) τοῦ ὀφλήματος [r]),
ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ, ο
81 γὰρ συνθέσθαι. Καὶ ἐπεὶ ταῦτα [s]) ἠγανάκτει, παρεστὼ
θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ [t]) ἰδιώτης
p. 825. πρὸς τὰ ὑμέτερα [u]), πέπαυσο, εἶπεν, ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγ
ἡδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέ
ἐκτετίκαμεν διάφορον· καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχ
καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἧττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων·
δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν [x]), συνέστησά σοι τὸν νεα
σκον, ὃδ' [y]) οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σὲ, ὃς τοὐμοῦ γ

vett. Edd. lectionem. p) παρά τινος] παρὰ τινὸς *Re*
et recentt. contra veterum Edd. omnium scripturam. q) ἐ
πρόθεσμον] „ἐκπρόθετον W. Sed in marg. notata
vulgata lectio." r) ὀφλήματος] ὀφειλήματος 2954.
Καὶ ἐπεὶ ταῦτα] „ἐπὶ ταῦτα] Sic *Ald.* H. S. Par. et
ἐπιτ. Fl. ἐπεὶ ταῦτα J. et L." Sic et B. 3. unice recte. Vi
Adnot. t) καὶ] „omissum in J. habent Fl. H. Par. B. 2.
M. In *Juntina* ἄνθρωπος per compendium scriptum sic:
νος." u) ὑμέτερα] „ἡμέτερα Ex. Fl. (et B. 3.) Sed cu
vulgata facit P." x) ἐπιθυμῶν] ἐπιθυμοῦντα 3011. mal
ut recte judicat *Bel.* y) ὃδ'] Sic recte A. 1. 2. *Reitz.* et r

Lyc. Visne, Hermotime, tibi referam, quae nuper audivi quendam pro philosophia dicere hominem plane senem, cujus domum multi admodum juvenes sapientiae caussa frequentant? Is dum reposcit ab aliquo discipulorum mercedem, indignabatur, dicens, ipsum intra diem praestitutum non solvisse debitum, quod solutum jam ab illo oportuisset, sexdecim diebus ante, nempe pridie Kalendas illius mensis: ita quippe convenisse. De quibus quum indignaretur, adstans avu culus adolescentis, hom rusticus, et ad haec vest imperitus, Desine, inqui homo admirabilis, dicer maxima te adfectum inju ria, si pro verbis a te emt pretium nondum persolv mus. Atqui quae vendidi sti nobis, eadem adhuc h bes et ipse, neque qui quam decessit tibi doctri rum. Caeterum quarum r rum desiderio ab initio co mendavi tibi adolescente in iis rebus ille nihilo me lior tua opera factus est

Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας [z]), παρθένον οὖ- p. 825.
σαν ἔφυγε, καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγε [a]) βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ
τὴν ὀνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ
Ἐχεκράτους· τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐῤῥάπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλά-
τιστον ὀλίγου ἐκκομίζοντος τὸν κάδον [b]), ὡς ἔχοι [c]) συμ-
βουλίαι, καταθεῖναι· τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν,
καὶ ἀσωτίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι
ἂν εἴη πέρυσιν, ἢ νῦν· καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς p. 826.
ὠφεληθῆσθαι [d]) ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἥπερ ἐκεῖνα εἰδέναι,
ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς, οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ
ἐν διεξέρχεται, ὡς Κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπ-
ἔσχετο [e]) ἀποδώσειν [f]) αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται [g]) ὁ πατὴρ
αὐτοῦ ὅ,τι [h])· ἢ, ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ

ett. ὁ δ' B. 1. 3. z) συναρπάσας] „Nihil hic variatio- s notat *Solanus*. Sed cum Par. haberet συναρσάσας, id ex correxi.“ a) ἔφυγε] „ἔφυγον habebant Edd. et W. ἔφυ- sola S. recte.“ Soni gratia *Reitz.* edidit ἔφυγε, et sic re- ett. E codd. 2954. et 3011. notavit *Belinus* itidem ἔφυγον, ὀλίγου δεῖν pro simplici ὀλίγου. Illud supplementum alie- n esse videtur genuinae lectionis. b) τὸν κάδον] „τὸν ὃν vitiose omnes, praeter J. et Fl. et W. qui κάδον quo- e exhibet.“ c) ἔχοι] „ex S. et Amst. vid. nott.“ d) ὠ- ιῆσθαι] ὠφελεῖσθαι 2954. e) ὑπέσχηται] ὑπέσχετο ett. quod *Schmiederus* cupidius arripuit, offensus haud du- e temporum diversitate, quam tamen et alibi ipse, ut par et, retinuit, ut Diall. Deor. XIX, 1. ἀφώπλισας καὶ νενί- κας, ubi vid. Adnot. Tom. II. p. 349. f) ἀποδώσειν] ic recte J. Par. etc. et M. ἀποδόσειν male Fl.“ g) ἀπο- ρίνηται] „Ita bene B. 2. Fl. H. Par. et M. ἀποκρίνεται ale J.“ h) ὅ,τι] Sic vett. Edd. omnes. Sed ὅ,τί *Reitz.*

Echecratis vicini mei
a virginem rapuerit, et
judicium de vi effu-
t, nisi talento rede-
m injuriam a pauper-
omine Echecrate. Ma-
ro alapas nuper dedit,
ebensus ab ea cum sub
efferret cadum, ut ha-
, puto, quas confer-
abolas. Quantum ad
, excandescentiam, im-
ciam, audaciam, men-

dacia, multo melius supe-
riore anno, quam nunc,
habuit. Atqui volui ego in
hisce potius illum a te juva-
ri, quam illa scire, quae
quotidie ad nos nihil opus
habentes in coena disputat,
ut crocodilus puerum ra-
puerit, illumque se reddi-
turum promiserit, si re-
spondisset pater nescio
quid; aut, necesse esse, si
dies sit, non esse noctem.

p. 826. νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφ
οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον· ἡμεῖς δὲ γελῶμεν
τοις· καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ
τὸν [1]) ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ
σίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν
λέγοντος, ὡς καὶ ὁ θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ δ
των [k]) πεφοίτηκεν, οἷον ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώω
καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αι
ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἦν τὸν λῆρον
ἔφη, ἐκμάθω [l]) ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει [m]) με μόνο
σιον, μόνον βασιλέα εἶναι, τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράπ
82 καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. Τοιαῦτα τοῦ ἀν
p. 827. πόντος, ὁ φιλόσοφος, ὅρα, οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίν
Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. ἔφη γὰρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμ
σίαζεν οὗτος, οὐκ οἶει μακρῷ χείρω [n]) ἂν αὐτὸν ἐξ
σθαι, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι;
γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ

et recentt. praeter *Schm.* quae ὅ, τι. i) αὐτὸν] αὐτό
e conj. *Reitz.* Vid. Adnot. k) διὰ πάντων] δια
una voce A. 1. 2. sed duabus B. 1. 3. et recentt. recti
ἐκμάθω] ἐκμάθῳ cum jota subscr. A. 1. 2. ἐκ μάθω
vocibus B. 1. 3. m) κωλύσει] „κωλύσῃ Ex. Fl.
vulgata stant J. H. Par. et P." n) χείρω] χεῖρω A

Interdum et cornua nobis
bonus vir, sermone nescio
quomodo perplexo, produ-
cit. At nos ridemus ista,
et maxime quoties obturatis
auribus meditatur, *habitus*
quosdam, et *relationes*, et
comprehensiones, et *visa*, et
nomina id genus plura per-
sequens. Audimus autem
illum dicere, non in coelo
esse Deum, sed ire per om-
nia, ut ligna, et lapides,
et animalia, ad res usque
contemtissimas. Ac cum
mater ipsum interrogaret,
quorsum ista nugaretur?

deridens illam, veru
quit, si perdidicero
rate nugas illas, nih
hibebit, solum me di
solum regem esse, r
vero mancipia et purg
ta ad me putare. Ha
cum dixisset, quod r
sum ei philosophus d
jam vide, Hermotime,
senile. Dixit enim
rum nisi se ad me app
set, nonne putas, mu
lum deteriora perpetra
fuisse, quin carnifici
fuisse tradendum?
jam frenum illi qu

ἀνθρώπους, καὶ διὰ τοῦτο o), μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ p. 827.
ἐκεῖνα φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαί-
νοιτο ἐπιτήματος καὶ τοῦ ὀνόματος· ἃ δὴ παρακολουθοῦντα,
ἐνοχλεῖ αὐτόν· ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὢν p) βελ-
τίονα q), μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων
ἃ μὴ ἑώρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτ-
θαι δέ λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς r)
πλείω. καὶ γὰρ, ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται,
οὐ φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν
ἅπαντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅντινα ἂν ἐθέλῃς s)
ἐξετάσαι t) τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβὼν,
καὶ ὅσας ἐρωτᾷς, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε,
καὶ ἥδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλο-
γισμῶν, περὶ καταλήψεως, περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικί- p. 828.
λα. εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί

διὰ τοῦτο] διατοῦτο uno verbo A. 1. 2. Sed duobus B. 2. p) ὢν] „ὂν male W. ὤν Fl. J. H. Par.“ q) ἀπέφη-
νε] ἐπέφηνα cum jota subscr. omnes priores. r) ἐς] ἐκ
A. 2. mendose. s) ἐθέλῃς] Ita vett. omnes cum jota sub-
scr. Sed ἐθέλῃς, eo omisso, Reitz. et recentt. praeter Seyb.
t) εἰδότων] εἰδόντων vitiose A. 2.

nophia imposuit, et
rsus eam reverentia, at-
id ipsum moderatior
est et adhuc tolerabi-
Adfert enim illi pudo-
quendam, si indignus
habitu et nomine isto
tur, quae nimirum se-
tur illum, et paedago-
morem continent. Ita-
dignus sim, si non eo-
in quibus meliorem
reddidi, mercedem a
capere; at certe eo-
quae philosophiae re-
facere intermisit:
quidem nutrices et-
patros in scholam cen-
sent mittendos, cum si nondum bonum quidquam possint discere, certe mali nihil, dum ibi manent, faciant. Equidem reliqua mihi omnia implevisse videor, et quocunque volueris eorum, qui nostra non ignorant, adsumto, cras ad me veni, videbisque, ut interroget, ut respondeat, quot res didicerit, et quot jam legerit libros, de axiomatis, de syllogismis, de comprehensione, de officiis, et alia varia. Si vero aut matrem pulsavit, aut rapuit virginem, quid ea ad me?

828. 83 ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐ
αὖτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ,
ἂν φαίης, ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι, ὡς διὰ τοῦτο
φοίημεν, ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν· ἢ ἐ
ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν, οὐχ ὡς τῶν
κοσμιώτεροι εἴημεν περινοστοῦντες; τί οὖν οὐκ ἀπο
τοῦτο;

EPM. Τί δὲ [u]) ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι *) ὀλί
ἐς τοσοῦτό μου [x]) καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὁ
ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα [y]), καὶ προσέτι μισῶ
ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων· νυνὶ γὰρ, ὥσπερ ἐ
ἀνανήφων, ὁρῶ, οἷα μέν ἐστιν, ὧν ἤρων, ὁπόσα δ
θα διὰ ταῦτα.

84 *ΑΤΚ.* Καὶ τί δεῖ δακρύων, ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τ
p. 829. ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν, οἶμαι, ὃν Αἴσωπος διηγεῖτο.
ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἡϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυμα

u) δὲ] „δαὶ W. Nihil mutant vulgatam Fl. J. H. Par. Nec A. 2. B. 1. 3. *Belinus* tamen et *Schm.* praetule mam Cod. *Witt.* [*) Scribebatur δακρύσαι. *G. D.*] „με W. solus." y) ἀνάλωκα] „Sic recte Edd. et λωκα B. 2." et 3. z) κυματωγήν] „Ita Codd. G. et marg. A. 1. κυματώδη male Edd. omnes." verba ἐπὶ τὴν κυματωγὴν pro glossemate habet *Schm.* vero priora ἐπὶ τῇ ἠϊόνι, *Reitzius* denique alterutra, esse censuerunt. Vid. Adnot.

neque enim paedagogum me illi praefecistis. Talia senex pro philosophia dicebat. Tu vero et ipse forte dixeris, Hermotime, satis esse, si propter hoc philosophemur, ne quid pejus faciamus: aut num alia spe philosophari ab initio postulavimus? non *ideo*, ut idiotis decentiores circumiremus? Cur igitur non respondes hoc quoque?

Herm. Quid vero aliud, quam quod parum abest, quin illacrimer? adeo in

animum meum pe
vera ratio: ac
quantum miser temp
sumserim, mercedes
non parvas laborur
rum persolvens. Ja
velut ab ebrietate
cens video, quali
quae amabam, quae
propter ea perpessus

Lyc. Et quid lacr
pus est, o bone? v
nim prudens consili
bitror fabulae, qua
rabat Aesopus. Dic
nim, hominem sede

ὧν τὰ κύματα· σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι καὶ ἀνιᾶσθαι, p. 829.
εἰ μὴ τὴν πρῶτον παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί, ὦ γενναῖε,
περὶ τοὺς παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀ-
μεινον ἐπιδείξαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν, ἐπείπερ οὕτω
ἔχεις, ἐς τὸ λοιπὸν ἄν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅ-
πασιν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ [a]) τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν
ἄτοπον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων. καὶ οὐκ αἰσχύνῃ [b]),
εἰ φρονῆς [c]), εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταθήσῃ [d]), καὶ
ἐπιδώσεις πρὸς τὸ βέλτιον. Ταῦτα πάντα, ὦ φιλότης, 85
μὴ ἄλλον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς Στοᾶς παρεσκευασμέ-
νον ἢ ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανηρημένον
εἰπεῖν· ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος· τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς
πάντ' ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ [f]) Ἀριστοτέλους ἤρησο [g]),
ἔλεγον ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊ- p. 830.

a) συμπολιτεύσῃ] πολιτεύσῃ 2954. b) αἰσχύνῃ] αἰσχύνη in omnibus prioribus. Vid. Adnot. c) φρονῆς] Ita 2954. Ed. Schm. Vulgo φρονεῖς. d) μεταθήσῃ] *Reitz.* et recentt. μεταθήσῃ. Ille haec notavit: „μεταμαθήσῃ] Sic dedi ex P. et L. Edd. enim male μεταθήσῃ.“ Imo vero bene: vid. Adnot. e) ἢ] in *Reitz.* casu, et in recentt. temere itidem ἢ. Ipsum restitui ex Edd. vett., cum quibus etiam facit 3011. probante *Belino*. f) ἢ] „καὶ male P. Nihil in vulg. mutant Edd.“ g) ἤρησο] „Edd. ἤρησο.“ B. 2. ἤρησο cum puncto adscripto.

e ad fluctuosum mare, erasse fluctus. Cum ve- hinde erraret, graviter e et excruciatum esse, c adstans vulpes ei di- , quid laboras, mi ho- eorum caussa, qui prae- unt? cum oporteat qui hinc oriuntur, ere incipere, neglec- ius. Et tu igitur, quo- a ea tibi videtur, in quem melius feceris, si nem omnibus vitam vivere, et civem te e vulgo unum, ni- ilorum aut inflatum

sperans; nec (*est quod*) pu- deat te, si recte sapis, se- nem hominem, mutatis qua- si partibus, ad id, quod melius est, transire. Cae- terum haec, quaecunque di- xi, omnia, amice, noli me putare contra Porticum pa- ratum, aut susceptis exi- miis contra Stoicos inimici- tiis dixisse. Sed communis ad omnes pertinet ratio. Eadem enim ad te dixissem, si Platonis aut Aristotelis sectam secutus esses, reli- quis indicta caussa damna- tis. Nunc vero cum Stoi-

p. 850. κῶν προετίμησας, πρὸς τὴν Στοὰν ἀποτετάσθαι ὅ λ
ξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων.

86 *EPM.* Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ [h]) τοῦτ
ταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰ
οὔτε πώγωνα, ὥσπερ [i]) νῦν, λάσιον, καὶ βαθὺν, ο
ταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα,
καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες,
κέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν· ὡς εἴθε γε καὶ
δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτ
εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα καὶ ἐλλέβορον [k]) πιεῖν διὰ
τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαι
φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα, ὦ Λυκῖνε
παραφερόμενον [m]) ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάῤῥου,
χέος [n]), ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέον
p. 851. δατι ἀνέσπασας, ἐπιστὰς, τὸ τῶν τραγῳδῶν τοῦτο,

h) ἐπ' αὐτὸ] ἐπαυτὸ A. 1. 2. una voce. i) ὥσπερ
B. 3. k) ἐλλέβορον] ἑλλ. una *Seyb.* Reliquae on
ut Vit. Auct. c. 23. bis, et alibi. Sed ἑλλ. Diall. Mor
6. XVII, 2. et saepius. l) ἐννοήσαιμι] „νοήσ
ἐνοήσ. Fl. Ceterae recte, ut exhibuimus." m) π
ρόμενον] „περιφερόμενον Edd. Sed prius habe
marg. A. 1. W." n) ταχέος] ταχέος 2954.

corum sectam praetulisses, ad Porticum intenta videbatur oratio, quae eximium nihil contra eam habeat.

Herm. Bene dicis. Abeo igitur ad hoc ipsum, ut ipsum etiam mutem habitum. Videbis enim non ita multo post neque barbam, uti nunc, hirsutam et prolixam, neque victum ita castigatum, sed remissa omnia atque libera. Forte autem purpuram etiam inquam, uti sciant omnes, nihil mihi jam esse cum illis nugis. Utinam etiam evomere liceat, quae ex illis audivi! Et me non cunctanter b rum propterea bibi contraria quam Chr ratione, nimirum n amplius eorum, qu cunt, in mentem m niat. Tibi igitur g Lycine, non parvam quod me turbido t ablatum, atque asper jam cessissem fluctib secundo flumine cun ferrer, extraxisti, su niens tanquam ille i goediis praesens ex m

ῆς ἐπιφανείς· δοκῶ °) δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρή- p. 831.
ι τὴν κεφαλὴν, ὥςπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων P) ἀποσω-
ἀνθρωποι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων q), τοσαύ-
ἂν ἐποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ
. κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω r), οὕτως
σθαι, καὶ s) περιστήσομαι, ὥςπερ τοὺς λυττῶντας t)
ῶν.

δοκῶ] „δωκῶ J. sola male.“ Sic tamen et A. 2. p) ναυ-
ων] ναναγιῶν *Reitz.* nescio unde, et hinc recentt. Nos
erem lectionem ναναγίων restituimus. Vid. Adnot. q) ἄ-
ων] „ἄξειν Fl. et M. Ἄξων ceterae et Cod. P “ Ἀξεῖν 2954.
quidem recte narravit *Belinus.* r) ἐντύχω] ἐντύχῳ iota
scripto male A. 1. 2. s) καὶ] deest in sola B. 3. t) λυτ-
ῶντας] μυττῶντας per errorem B. 3.

. Videor autem mihi
raeter rationem caput
rasurus, ut qui e nau-
servantur liberi,
e qui et ipse salutis
eratae festum diem
acturus sim, tanta ab
oculis amota caligine. In
philosophum autem de reli-
quo, si vel invitus aliquan-
do ingrediens per viam in-
cidero, ita aversabor, ita
cavebo, ut canes rabiosos
solemus.

p. 831. # ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ

Argum. Herodoti exemplum, si in aliis rebus fieri n
sit, in eo certe se imitari dicit auctor, quod, quemadmoc
Olympiae in universae Graeciae concione, ita ipse nunc i
doniae urbe primaria, praesentibus eruditissimis omnis
viris, scripta sua recitet. Obiter et alii commemorant
post Herodotum idem consilium Olympiae secuti sint;
autem de *Aëtione*, Lucianei aevi pictore praestantissimo,
tur, qui et ipse pulcherrimam tabulam suam, Alexandri et
nes nuptias proponentem, palam Olympiae ostenderit,
praemium Proxenidae certaminum judicis filiam in matrim
acceperit. Sub finem auctor blandam adjicit comparation
ditorum suorum cum Olympicis illis conventibus, mod
significat, ex suo se qualicunque modulo, non ex magnor
letarum Olympicorum mensura, judicari velle.

1 Ἡροδότου εἴθε μὲν καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν
πάντα φημὶ, ὅσα προσῆν αὐτῷ, (μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦ
ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λό
p. 832. ἁρμονίαν αὐτῶν, ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ [b]), καὶ προσφ

a) ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ] Ἡροδότου ἐγκώμιον
inepta inscriptio. b) Ἰωνίᾳ] „Ἰονίᾳ male H. et B.
B. 1.) Ceterae recte Ἰωνίᾳ.“

HERODOTUS SIVE AETIO

Utinam Herodoti reliqua etiam imitari liceret! non omnia dico, quae viro aderant, majus enim voto illud quidem; sed vel unum *quiddam* de omnibus, caussa, venustatem o nis, aut compositio aut domesticam illam cae linguae et nativan

τῶν ἧς τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλ- p. 832.
λήψει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ
τῶν γραμμάσι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησι γνώριμος [c])
ἐστὶ κατέστη, καὶ [d]) ἐγὼ καὶ σὺ καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμε-
θα. ἔστας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
ἔλκετο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστα-
τος ἅμα καὶ περιβύητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγ-
γράμματα [e]). τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις,
νῦν Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμο-
νίοις τῷ μέρει, ἐργώδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τρι-
βὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ [f]) ἔσεσθαι. οὔκουν [h]) ἠξίου
ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγεί-
ρων καὶ συλλέγων [i]) τὴν γνῶσιν· ἐπεβούλευε δὲ, εἰ δυνατὸν
ἐθρόους που λαβεῖν [k]) τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίστα-

γνώριμος] „deerat in Edd. aderat in L. et J. item in marg. J. W." Conjecerat sic feliciter *Guyetus*. d) καὶ] vulgo omittebatur, inseruimus e Codd. 2954. 2957. 3011. et Gorl., quod iam *Schmiederus*, monente *Bekkero*, fecerat. e) συγγράμματα] συγγράμματα *Solan.* conj. f) τριβὴν] τριβὴν A. mendose. g) ἐν τῷ τοιούτῳ] ἐν τοιούτῳ 2954. h) οὔκουν] οὐκοῦν B. 1. male. i) ἀγείρων καὶ συλλέγων] *Graec. ἀγείρειν καὶ συλλέγειν.* At nihil mutant J. *Ald.* (1. et Fl. Fr. H. B. 2. (et 1.) Par. S. Amst." k) που λαβεῖν] προλαβεῖν vitiose 3011.

m, aut sententiarum
ias, aut quae sexcenta
bra ille una complexus
t, imitandi omnem
n transgressa. Caete-
quae circa libros suos
bricos faciebat, et ut
cis multis in locis brevi
ntesceret, *illud* ego, et
et *quivis* alius imitemur.
n enim domo e Caria
is Graeciam navigaret,
nciebat apud se, qua
dem ratione quam celer-
e, et minimo labore in-
ia et celebris tum ipse,
tum si quid scripsisset, fieret. Jam circumire, et nunc Atheniensibus, nunc Corinthiis recitare, aut Argivis, aut Lacedaemoniis particulatim, laboriosum et longum esse ducebat, moramque in ea re haud parvam esse futuram. Noluit igitur negotium hoc distrahere, neque disperse ita et minutatim conciliare et cogere *sibi* notitiam *hominum:* verum eo intendit animum, ut, si fieri posset, confertos alicubi Graecos univer-

p. 833. ται [1]) οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα, καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ' ἐ
ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ [m]) μάλιστα ἐγλίχετο
θουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν [n]), ἅπανταχόθεν ἠί
ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομ
οὐ θεατὴν, ἀλλ' ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν,
τὰς ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μ
2 κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ,. ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας.
οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς Ὀλυμ
κας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡρο
ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ
ἐκ [p]) τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι, καὶ εἴ π
φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν [q]) τῷ δακτύλῳ· ΟΥΤΟΣ Ε
ΝΟΣ, Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας τὰς Περσικὰς Ἰασ
γεγραφὼς, ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ' ἐκεῖνος

1) ἐνίστανται] ἐνίστανται 2954. 3011. m) ου] οὐ *Reit*
πλήθουσαν τηρήσας τὴν πανήγυριν] συντηρήσα
πανήγυριν πλήθουσαν 2954. ο) ὀπισθόδομον] „J.
an ἐπισθόδομον. Ceterae recte ὀπισθ.“ Nec non A. 2.
alias cum J. etiam in vitiis conspirare solet. p) ἐκ]
ἀπό. Nihil mutant Edd. sed ἐκ τῶν habent pro τῶν ἐκ.“
2954. habet οἱ δὲ καὶ τῶν ἐκ τῆς π. Sed *Bel.* malit οἱ
τῶν ἀπὸ τῆς π. errore quodam seductus, de quo in A
q) ἐδείκνυτο ἄν] ἐδείκνυον 2954. omisso ἄν, quod
te probat *Bel.* ignorans usum particulae ἄν cum Indic
Cf. Somn. c. 2. ὁπότε γὰρ ἀφειθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων,
ξέον ἄν τὸν κηρὸν, ἢ βόας — ἀνέπλαττον e. a. l.

sos deprehenderet. Instant igitur magna Olympia: et Herodotus, rem ipsam putans, venire sibi tempus maxime desideratum, observato pleno concilio, collectis undique jam proceribus, ingressus in posticum *templi Jovis Olympii*, non spectatorem, sed certatorem se Olympiorum professus est, canens historias, et eo usque demulcens hos, qui adessent, ut Musae ipsius libri, qui et ipsi novem essent, vocarentur. Jam igitur multo ipsum magis se omnes, quam vict ipsos Olympiae; nec cui Herodoti nomen esset auditum, partim ipsi illum Olympiae a sent, partim quod ab qui ex concilio vene percontando percepiss et sicubi conspiceretur do, digito monstraba Hic ille Herodotus est, *centium*, qui proelia cum sis Ionico sermone cons sit, qui victorias no hymno celebravit. Hu

λετσι τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ. πάνδημόν τινα κοινὴν p. 834.
τῆσον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ' ἑνὸς [r]),
μὰ Δία, κήρυκος, ἀλλ' ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν
πανηγυριστῶν. Ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες, ἐπίτομόν τινα 3
ταύτην [s]) ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σο-
φιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ
Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ
καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ
ἐγίγνοντο. Καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, 4
καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα
αὐτὰ, καὶ Ἀετίωνα φασὶ τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα [t])
τὸν Ῥωξάνης καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν
ἐξαγόντα τὴν εἰκόνα [u]) ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν, Ἑλ-
λανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα τῇ τέχνῃ, γαμβρὸν ποιήσασθαι
τὸν Ἀετίωνα. Καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ, ἤρε- 5
τό [x]) τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀε-
τίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον; ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν

r) ὑφ' ἑνὸς] „ἀφ' ἑνὸς male Fl." s) ταύτην] τοιαύτην 3011. minus bene, ut recte ait *Bel.* t) συγγράψαντα] γράψαντα *Solan.* u) τὴν εἰκόνα] absunt a Gorl. x) ἤρετο] „Sic J. Fl. B. 2. H. S." Sic et B. 1. A. 1. 2. *Solanus* tamen maluit ἤροιτο (ἔροιτο), *Belinus* vero: ἤρετό τις ἄν. At vid. Adnot.

le talem historiarum suarum fructum cepit, in uno conventu publicum quoddam et commune totius Graeciae suffragium qui ferret, ornareturque praeconio non ab uno sane praecone, sed in unaquaque urbe, unde singuli spectatorum essent. Quod quidem postea considerantes, hanc nempe compendiariam quandam ad notitiam hominum viam, Hippias ex ipsa illa *Elidis* regione Sophista, et Ceus Prodicus, et Anaximenes Chius, et Agrigentinus Polus, et frequentes alii, semper verba et ipsi fecerunt ad concilium, unde nobiles brevi *tempore* facti sunt. Et quid tibi antiquos illos Sophistas dico, et historicos, et rhetoras, cum nuper adeo etiam Aëtion pictor dicatur, depictis *a se* Roxanes et Alexandri nuptiis, Olympiam et ipse deportatam eam tabulam ostendisse, *successu eo*, ut Proxenidas, judex certaminis qui tum esset, delectatus arte generum sibi Aëtionem assumeret. Et quid in pictura ipsius mirum inerat, roget aliquis, ut arbiter certaminum propter

p. 835. Ἰταλίᾳ, κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. Θά
ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική· καὶ ἡ Ῥωξάνη κά
πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμέ
ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲ
τόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ
νυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς
ρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη.
τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ
ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμεν
βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. π
χος δὲ καὶ νυμφαγωγὸς Ἡφαιστίων συμπαρέστη [z]), δᾷδα
μένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος. Τμέν
οἶμαι, ἐστιν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τῇ
κόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδ
δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθ
ρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο [a]). ἄλλοι δὲ δύο,

y) αἰδουμένη] ὡς ἂν αἰδουμένη conj. *Jacobs.* bellus in
lusus, ob posteriores vocis praecedentis ὁρῶσα literas.
quidem sana videntur, quae vulgata sunt. z) συμπαρέ
συμπάρεστι conj. *Seager.* Class. Journ. Fasc. XIII. p. 73. q
sum, non video. Imo quod *stetit* Hephaestion, Hyme
innixus, aptius duco hujus tabulae indoli. a) βαροῖν

illud Aetioni, non civi, nuptias filiae conciliaret? Est illa (*tabula*) in Italia, et ipse eam vidi, ut etiam narrare tibi possim. Thalamus est pulcherrimus, et lectus nuptialis: et assidet Roxane virgo undique pulcherrima, humi defixos habens oculos, pudore adstantis Alexandri. Cupidines autem quidam renidentes, alter quidem a tergo imminens, reducit a capite flammeum, ostenditque Roxanen sponso. Alius autem aliquis verniliter sane demit pede sandalium, ut jam

recumbat. Cupido alius na prehensum Alexandr trahit versus Roxanem, c nixus validissime. Rex tem ipse quidem coron offert puellae. Comes tem et deductor sponsi phaestion una adstat, fac ardentem gerens, puero nixus formosissimo. menaeus, puto, est; ne enim adscriptum est nom In altera autem tabulae p te, Cupidines alii lusus gunt in armis Alexand duo quidem hastam ill ferentes, bajulos imit cum trabem ferentes on

ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν, p. 836.
φέρουσι, τῶν ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ [b]) τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς προδήσειεν αὐτοὺς, ὁπότε [c]) κατ' αὐτὸν γένοιντο σύροντες. Cetera παιδιὰ *) δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐ- 6
τοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα, καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἦρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη [d]), τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον) ἱκανὴν γ
τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς [νίκας [e])] διεξιόντα,

βαρύνονται *Bel.* mirae audaciae ejusdemque ignorantiae conjectura. Cf. not. c) b) εἷς δὲ] εἰς δὲ δὴ 2954. c) ὁπότε] ὁπότ' ἂν *Bel.* conj. Vid. Adnot. *) παιδιὰ] παιδία *Reitz.* casu, quem emendarunt recentt. et ipse jam *Reitz.* in Addend. d) προμνηστευσαμένη] προμνησαμένη 3011. mendose. e) νίκας] „deest in Edd. omnibus. Neque Cod.

pandantur. Alii autem duo, unum in clypeo jacentem, regem nempe ipsum quoque, *tanquam in curru* trahunt, comprehensis clypei ansis. Unus autem in loricam, quae supina jacet, ingressus, insidianti similis est, qui perterreat illos, si forte inter trahendum ad se deferantur. Caeterum non lusus ista sunt, neque temere in illis operam abusus est Aëtion, sed indicant amorem Alexandri etiam adversus res bellicas, eumque, cum Roxanem amaret, armorum non esse oblitum. Caeterum ipsa quoque tabula haec nuptiale quiddam revera habere apparuit, nempe quae conciliaverit Aëtioni Proxenidae filiam: discessitque *pictor*, nuptiis et ipse celebratis, quae parergon essent, *et appendicula quasi* nuptiarum Alexandri; conciliatore atque deductore sponsae ipso rege, mercedis assimilatarum nuptiarum corollarium nactus veras nuptias. Herodotus igitur (ad hunc enim redeo) aptum judicabat Olympiorum concilium, quod etiam historicum admirabilem redderet Graecis, qui quidem ita, ut ab ipso factum est,

p. 837. ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ, πρὸς Φιλίου, μή μ
ρυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μηδὲ τἀμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου·
ὁ ἀνήρ· ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γα
πρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκόπου
ὅ,τι [g]) μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτ
ἅπασι [h]) γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων ἐ
τἀμά. τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα τηνικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγ
σθαι [i]) πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τῃ
τήνδε [k]) ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον, δι
μι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς ε
8 Αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθατε, ὅ,τι [l]) περ ὄφελος ἐξ
στης πόλεως, αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάν

memoratur, qui habeat." Supplevit *Th. Marc.* e conj. *Guyet.* πράξεις. Vid. Adnot. Ceterum τὰς ἑλληνικὰς διέ exhibet 3011. sed καὶ θαυμαστὸν συγγραφέα δείξας τοὺς ἑ νικὰς διεξιοῦσι 2954. quas lectiones *Belinus* recte judicat de esse corruptas. f) ἐσκόπουν] Sic edere placuit e pro vulg. ἐσκοπούμην. Vid. Adnot. g) ὅ,τι] ὅτι *Reit* vett. Edd. Sed ὅ,τι rectius *Bip.* et *Schm.* dederunt e 2954. et 3011. Sic postea etiam conjecit *Seager.* Class. Jo Fasc. XIII. p. 73. Pro χρηστέον in 3011. est πρακτέον, l prava, glossema haud ineptum. h) ἅπασι] ἅπασιν 3011. *Belino* probante. Verum non necessarium hoc est ditamentum. i) ξυγγίγνεσθαι] συγγένεσθαι (?) 3 k) τήνδε] τὴν δὲ *Reitz.* et *Bip.* male. Correxerat *S* praeeuntibus Edd. A. 1. 2. et B. 1. l) ὅ,τι] „ὅτι Edd. correxi ex conjectura." Recte secuti sunt recentt.

[victorias] Graecas enarrasset. Ego vero, et per amicitiarum vos praesidem *Jovem obtestor*, ne insanire me putetis, aut mea illius scriptis comparare, sic vir ille mihi faveat! Ego *igitur* illud certe simile viri illius accidere mihi confirmo, *quod jam declarabo*. Cum enim primum in Macedoniam peregrinatum venissem, apud animum meum considerabam, quomodo me tractarem. Et cupiebam sane innotescere omnibus, et quam plurimis Macedonum, q essem, ostendere: circ autem ipsum, id anni, cum civitate unaquaque gere, non facile videbat si vero hunc vestrum c ventum observarem, ac t progressus in medium cendi facultatem osten rem, sic *sperabam* vot mihi meum recte eventur Jam igitur et ipsi conve stis, quidquid in unaq que civitate praestantis mum est, caput ipsum *flos* omnium Macedonu

δέχεται πόλις [m]) ἡ ἀρίστη οὖσα, οὐ κατὰ Πίσαν, μὰ p. 857.
τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ σκηνὰς, καὶ καλύβας,
οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος,
δὲ [n]) μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ
θέατον τιθέμενοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων
ἀκροατῶν οἱ δοκιμώτατοι· ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη [o]), μὴ τοὺ- p. 858.
πολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν
μοι Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆ-
σαι, νομιδῆ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ
ἐμοῦ ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐφ' αὑτοῦ [q]) μόνον
θεάσησθε ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ μαστιγώσιμος ὑμῖν δό-
ξω, εἰς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοιγ' οὖν καὶ τοῦτο.

πολὺ δέχεται πόλις] δέχονται αἱ πόλεις 3011. mendose. ἀεί] „abest a Fl. adest in J. H. Par. etc." o) ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη] „ὡς οὐ μ. ἤδη *Pell.* Sed vulg. servant J. Fl. Par. Vid. Dial. seq. c. 3." Ὅσον οὐ μικρὸν δέος *Bel.* δέος ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη *Jacobs.* et *Seager.* Vid. Adnot. p) παραθεωρῆτε] „π . . . . εῖτε *Th. M.* παραθεωρῆτε B. 2. (et ι cum iota subscripto. Ceterae vulgatum tuentur." q) ἐφ' αὑτοῦ] „ἐπ' ἐμαυτοῦ] Sic L. ἐφ' αὑτοῦ J. Fl. H. ἐφ' αὐτοῦ male Par. H. S. Amst. ἐπ' αὐτοῦ not. *Gronov.* Ἐπ' ἐμοῦ male *Reitz.* frustra: veram lectionem etiam A. 1. 2. et B. 1. exhibent. Vid. Adnot.

suscepit vos urbs praestantissima, non illa Pisae similis, per Jovem, neque circumiis illis, et tabernaculis, et casis, et aestui. Atqui qui huc convenere, non faex populi, athletarum spectacula praeferentes utique, et obiter tantum spectandum putantes Herculem; sed Rhetorum, et historicorum, et Sophistarum probatissimi. Ferme iam iam *laboro*, ne mea mea conditio multum inferior videatur Olympiis. Verum si quidem ad Polydamantem *aliquem*, aut Glaucum, aut Milonem me inter spectandum comparaveritis, oppido vobis audax videbor homo esse. Sin vero memoria longe ab illis abducta, per me solum me exutum spectaveritis, forte non omnino flagris dignus vobis videar, in tali quidem stadio: satis mihi quidem et hoc fuerit.

p. 838. # ΖΕΥΞΙΣ Η ΑΝΤΙΟΧΟ

Argum. In scriptis Luciani quum auditores unice a cipue argumentorum novitatem et insolentiam laudibus sent, hoc sibi nunc *Zeuxidis* pictoris et *Antiochi* Soteris plis ostendit minus placere posse, quum aliae, eaeque n et digniores, artis virtutes sic vel minoris aestimari, vel ipsi abjudicari, videantur. Eandem judicii iniquitatem gravius deprecatur auctor Prometh. in Verbb. capp. 3. et locus cum hac προσλαλιᾷ conferri meretur.

1 Ἐναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας τὸν λόγον, ἀπῄειν προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ, (κωλύει γὰρ οἶμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς
p. 839. προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. λὺ γοῦν παρομαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπ ἄχρι τοῦ a) καὶ ἐρυθριᾷν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξ ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς τοῦ

a) ἄχρι τοῦ] Sic edidi pro vulg. ἄχρι που, facile cede nitis *F. Jacobsii* et *Schaeferi* ad *L. Bos* p. 742. Cf. H s. Aët. c. 1. extr.

ZEUXIS VEL ANTIOCHU

Nuper cum dicendi vobis facultatem, *recitata oratione*, ostendissem, domum abibam. Accedentes vero ad me auditorum multi, (nihil enim, puto, prohibet talia quoque apud vos amicos jam meos dicere) accedentes igitur complectebantur me, et admirationem se ferebant. Multum prosecuti aliunde alio mare, et laudare, ac erubescerem, *veritus*, mis multum a dignit dum illarum abessem put autem, et *summ* haec illis erat, om

ἀνὴρ ἦν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν p. 839.
πρώτιστον ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισ-
μὸν ὧν δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγ-
ξαντο ἡ τῆς καινότητος! Ἡράκλεις [b]), τῆς παραδοξολογίας!
ἄνθρωπος. οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώ-
τερον. οἱ μὲν τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ
τῆς παραδόσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι καὶ
ταῦτα τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολλῆς
περιττοῦ ἄξιον τὰ ἄλλα; Πλὴν ἐμέ γε (εἰρήσεται γὰρ) 2
ἥκιστα ἡνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπελθόν-
των ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐκεῖνα [c]) ἐνενόουν· οὐκοῦν τοῦ- p. 840.
τόν γε χαίρειν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κα-
θ' ὁμοῖον βαδίζοι [d]) τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν

b) Ἡράκλεις] a *Reitz.* et recentt. cum praecedenti exclamatione jungebatur. Ego consultius duxi, praeeuntibus Edd. A. 1. 2. et B. 1. (dubie B. 3. comma et ante, et post, hanc vocem habet) et consentiente versione Latina, cum sequentibus nectere. Semper enim, quod sciam, apud nostrum quidem scriptorem, exclamationi ipsi hoc nomen praeponi solet. Vid. Somn. c. 17. in. Nigr. c. 1. Necyom. c. 14. De Merc. Cond. c. 8. e. a. l. c) ἐκεῖνα] vulgo deficiens cum *Schm.* inserui e cod. 2954. suadente etiam *Belino.* d) βαδίζοι] Sic J. Fl. H. Par. βαδίζει B. 2." Sic et B. 3. et Cod. 2954. Sed βαδίζοι tuentur etiam A. 1. 2. et B. 1. idque recte, quamquam *Belinus* hunc Optativum pro Soloecismo habet, et *Schneiderus*, hoc secutus judicium, Indicativum praetulit; nam obliqua est enuntiatio, cui Optativum convenire constat.

en et idem acclamabant, illium scriptionum inso- n esse, et multum in novatum. Quin prae- ipsa illa *verba* comme- are, quae isti protule- *Vah novitatem! Admi- Hercles oratio! homi- ad inveniendum agilem! quisquam dixerit cogi- illis magis novum.* At- illi quidem talia mul- ucere, prout nimirum aditione moverentur: alioqui mentiendi

caussam habuissent, et eo modo adulandi peregrino homini, nec de caetero ad curam illorum magnopere pertinenti? At me (dicetur enim) ista laus eorum non mediocri afficiebat molestia, et cum tandem post illorum discessum solus essem, ita cogitabam: Ergo illud solum jucundum meis scriptis inest, quod usitata non sunt, neque communi *quasi* cum reliquis vestigio incedunt; a nominibus autem

p. 840. ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ
ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας,
τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ e) πόρρω ἴσως τοὐμόν·
γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπῄνουν μόνον τὸ καινὸν
προαιρέσεως, καὶ ξενίζον· ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος ᾠμην, ὁπότε
ναπηδῶντες f) ἐπαινοῖεν g)), τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο
Hom. Od. 1, 351. προσάγεσθαι i) αὐτούς· ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρ
καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν·
μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν k) ἠξίο
ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ, συνεπικοσμεῖν
καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπ
νούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶν
ὥστε οὐ μετρίως ἐπῄρμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτο

e) δὲ] Mallem δὴ, in Epanalepsi, ut Diall. Marr. XIV, 2. Ἀθηνᾶ μὲν — — — ἡ Ἀθηνᾶ δὴ etc. et saepius. Confu has particulas vid. e. g. De Merc. Cond. c. 36. in. Cf. He mot. c. 53. f) ἀναπηδῶντες] ἀναπιδῶντες B. 3. Jotac mi culpa. g) ἐπαινοῖεν] ἐπῄνουν conj. *Belin.* non inin temere, quam supra Herodot. c. 5. h) αὐτὸ τοῦτο] „α τῷ τούτῳ Fl. Sed vulgatam exhibent J. H. Par. et Cod. P.." N non Ald. 1. 2. et B. 1. 3. i) προσάγεσθαι] προάγεσθ 2954. k) νέμειν] „Sic recte Edd. octo. Sola *Junt.* m νέμην."

in iisdem pulchris, et ad antiquam regulam compositis, aut sensu acuto, aut excogitandi solertia, aut venustate Attica, aut compositione *ac numero*, aut quodam in his omnibus artificio, ab his, inquam, longe forte ratio mea remota. Neque enim, *nisi hoc ita se haberet*, relictis illis ipsis, solam laudarent novitatem rationis nostrae ac peregrinitatem. At vanus ego *spei*, putaram, cum ad laudandum consurgerent, forte quidem hoc ipsum etiam eos allecturum esse, cum verum sit Homericum illu *novam cantilenam jucunda esse audientibus*; ast non usque: neque censebam turum, omnia novitati tribuerent; verum quidem, corollarii cuju dam instar, ornamenti all turam aliquid, et laudi sam quoque *nonnihil* coll turam; ea vero, quae rio ac solide laudarentu quaeque secunda audie tium fama exciperentur, is esse, *quae modo commemo ravi*. Itaque non mediocr ter jam elatus fueram, prope fuerat, ut crederet

μὲν οὖν ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι· καὶ τὰ τοιαῦτα p. 840.
ἐπὶ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν,
ἐπιόντος δέου θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς
αὐτοῦ. Ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. Ζ
ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη [1])
καὶ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, ἥρωας p. 841.
καὶ θεούς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο, καί τι ἀλ-
λοῖον ἐν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ [m]) τὴν ἀκρίβειαν
τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι [n]), καὶ
τὸν Ἱπποκένταυρον [o]) ὁ Ζεῦξις αὐτὸς [p]) ἐποίησεν, ἀνα-
θέσεώς γε προσέτι παιδίον Ἱπποκενταύρῳ διδύμω, κομιδῇ
νεογνῷ τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός [q]) ἐστι νῦν Ἀθήνησι,
τὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη [r]). τὸ
δὲ αὖθις αὐτὸ Σύλλας [s]) ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐλέγετο

τὰ δημώδη] „τὰ μὲν δημ. Bodl. Deinceps vero ibidem
καὶ κοινὰ omissus articulus; mox etiam desunt verba ἥρωας
καὶ θεούς m) ἐπ' ἐκείνῳ] ἐπεκεῖνο Bodl. Modo ibid.
alio ordine καί τι ξένον καὶ ἀλλ. et mox τὴν τῆς τέχνης
ἀκρ. n) ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι] desunt in
Bodl. et quae sequuntur, sic habent: θηλείαν οὖν, pro con-
silio quidem istius scholiastae. o) Ἱπποκένταυρον] ἵπ-
ποκένταυρον Bodl. Mox tamen ἱπποκενταύρῳ. p) αὐτὸς]
„Sic habere J. H. Fl. notat *Solanus*. Quid tum? Habent sic
et aliae." Omisit tamen Bodl. cujus auctoritas hic quidem
nihil decernit. q) ἀντίγραφος] ἀντίγραφον Bodl. r) με-
τενηνεγμένη] μετενηνεγμένῃ cum jota subscr. B. 1. et 3.
omnino deest in Bodl. s) αὐτὸ Σύλλας] ἀσύλας Bodl.

cum unum et solum
in Graecis esse dicerent,
e id genus alia. Verum
vero in carbones, quod
a proverbio, thesaurus
er abiit, et parum ab-
quin praestigiatoris
aforanei laude ab illis
us sim. Volo igitur
etiam de pictore vobis
e. Zeuxis ille picto-
praestantissimus, po-
ta ista et communia
pingebat, aut admo-
certa pauca, Heroas

puta, aut Deos, aut pugnas; sed novum quiddam proferre semper tentabat. Et si quid insolens aut peregrinum excogitasset, in eo *demum vim et* accurationem artis summam ostendebat. Inter reliqua ausa, Centaurum etiam feminam Zeuxis idem pinxit, lactantem adhuc pueros Centauros gemellos, admodum infantes. Tabulae hujus exemplum nunc est Athenis, exacta regula inde translatum. Ipsum ve-

p. 841. μετὰ τῶν ἄλλων t) εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι· εἶτα περ
λέαν u), οἶμαι, καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι
τα x), καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς
εἶδον, καὶ αὐτὸς ὑμῖν, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγ
μὰ τὸν Δία, γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι,
πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος y) τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τ
Θαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ' ἂν μοι καὶ νῦν πρὸς
4 φέστερον δηλώσαι συναγωνίσαιτο. Ἐπὶ χλόης εὐθα
Κένταυρος αὕτη πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ z) χαμαὶ
νη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὔπίσω οἱ πόδες· τὸ δὲ γυναικ
ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται b), καὶ ἐπ' ἀγκῶνός ἐσ
δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι καὶ οὗτοι c) ἀποτάδην
ἐπὶ πλευρὰν d) κειμένης· ἀλλ' ὁ μὲν ὀκλάζοντι ἔοικεν,

turpissime corruptum: modo ibid. τὸ γὰρ ἀρχέτυπον. τὰ τῶν ἄλλων] σκύλων ex suo addidit Schol. Bodl inde πεπομφέναι in ἀπέστειλεν mutavit. u) Μαλέ λαίαν Bodl. Deinde, omisso, ut par erat, οἶμαι, s ibi καταδύσει. x) ἅπαντα] πάντα Bodl. Quae seq πλὴν ἀλλὰ usque ad συναγωνίσαιτο omisit ille, tan persona sua aliena. Sed pro iis scripsit: μόλις δὲ γ καλλίμαχος καὶ καλαισης τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος οὕτω Adnot. y) ἔν τινος] Ita scripsi e vett. Edd. ἐν τινὸ et recentt. z) Ἐπὶ χλόης — τῇ ἵππῳ] ἐπὶ χλοῆ λοῦς ἢ κενταύρος· αὕτη πεποίηται ὅλη μὲν τῇ ἱππιο dum vitiose Bodl. a) γυναικεῖον] γυναικιον Bo accentu. b) ἐπήγερται] ἐπεγείγερται Bodl. et dein κόνος una voce. c) οὗτοι] αὐτοὶ Bodl. d) ἐπὶ πλ ἐπιπλευρον Bodl. e) ὢν] „Sic Edd. plurimae et P. C

ro archetypum Sylla Romanorum imperator dicebatur cum aliis in Italiam misisse, deinde circa Malean, puto, submersa navi perisse omnia, et ipsam adeo picturam. Verum imaginem certe imaginis vidi, et ipse eam vobis, quantum ejus potero, ostendam; non profecto, ut qui picturae peritus sim, verum *quod* plane memini, qui haud ita pridem in pictoris cujusdam *pergula* Athenis *eam* vide-

rim: et vehemens tu admiratio forte me n iam in ea evidentius randa juverit. In molliter gramine Ce haec facta est, qua equa est, humi tota extentis retrorsum pe quantum autem illius bre est, sensim at nixum cubito: ant vero pedes non ja quoque porrecti, ta jacentis in latus *C* sed alter quidem gen

ἁμπύλος f) ὑπεσταλμένη τῇ ὁπλῇ, ὁ δὲ ἔμπαλιν ἐπανίστα- p. 841.
ται g), καὶ τοῦ ἐδάφους h) ἀντιλαμβάνεται, οἷοι εἰσιν i) ἵπ- p. 842.
ται, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω k)
ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα
τὸν γυναικεῖον μαστόν· τὸ δ' l) ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλά-
ζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον· ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπό
τινος σκοπῆς m) Ἱπποκένταυρός τις n), ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ
τῆς τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν,
ὅλος o) φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον p), λέοντος
σμικρὸν ἀνέχων q) τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν r), ὡς
δείξαιτο s) σὺν παιδιᾷ t) τὰ βρέφη. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς 5

ὁ Fl. sola.“ Abest omnino a Bodl. f) ἁμπύλος] „καμπύλος credo fuisse in J. Sed ex aliis Edd. correxerat *Solanus*.“ g) ἐπανίστανται] „ἐμπανίστ. Par. male.“ *Πάλιν* Bodl. pro *ἔμπαλιν*. h) τοῦ ἐδάφους] τουδάφους Bodl. recte, opinor. i) οἷοί εἰσιν] „οἷ — ὸν εἰσιν J. Fl. Sed saepe hae ejusmodi voces sic dividunt, quod ubique annotare non est opus; nam mox iterum sic occurrit.“ *Οἷον* Edd. omnes, tum vett. tum recentt. Sed *οἷοι* recepimus e Bodl., qui deinceps et οἱ ἵπποι, immisso articulo. k) ἄνω] abest a Bodl. nec non αὐτὴ. l) δ'] δὲ Bodl. et mox εἰς pro ἐς. m) σκοπῆς] „Nihil variare Edd. optimas hic notat *Solanus*.“ *Ἀπό τινος* Edd. vett. et Bodl. Cod. Sed *ἀπὸ τινὸς Reitz.* et recentt. Ceterum in Bodl. est *οἷον ὡς*. n) τις] deest in Bodl. o) ὅλος] „Sic Edd. octo. Sola J. ὅλως.“ *Οὐχόλος* una voce Bodl. p) τὸν ἵππον] desunt in Bodl. q) ἀνέχων] „ἀνέχον J.“ ἔχων Bodl. qui propterea etiam ἐν τῇ δεξιᾷ. r) καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν] Desunt haec in Bodl. s) δεδίξαιτο] „δειδίξαιτο *Vorst.* Nihil mutant Edd.“ Praeter B. 1. quae *δειδίξαιτο*, mendose. Nec minus mendose Bodl. δὲ δείξαιτο. t) σὺν παιδιᾷ] desunt in Bodl.

similis, incurvatus subducta ungula; sed alter contra insurgit, humique nititur, quales sunt equi, exilire dum conantur. Parvorum vero alterum quidem supra ipsa tenet ulnis, et humano more lactat, muliebrem illi mammam praebens: at alterum ex equina parte subrumat, more pulli. In suprema vero tabulae parte, quasi e specula quadam Centaurus aliquis, illius scilicet parvos suos utrinque nutrientis maritus, despicit ridens, non totus conspicuus, sed ad medium usque equum, leonis catulum dextra ostentans et supra se extollens, quasi per lusum terrere velit parvulos. Reliquas igitur picturae dotes, in quantum nobis, ejus artis rudibus, non satis apparent, cum tamen

p. 842. γραφῆς, ἐφ' [a]) ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν οὐ πάντῃ ἔμφε-
τα, τὴν [x]) ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης, οἷον τ
τεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτω
βῆ τὴν κρᾶσιν [y]), καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθ
σκιάσαι ἐς δέον, καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τ
ρῶν [z]) πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων
p. 843. ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ
δος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι [a]) ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτ
θέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης [b]),
ἄνδρα ποιήσας πάντῃ φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον, σ
τῇ χαίτῃ, λάσιον τὰ πολλὰ, οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ
ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἐξάρας αὐ
τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος
ριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. Τοιοῦτον μ
6 νον· τὴν [d]) θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἵα

a) ἐφ'] deleri voluit *Solanus* sine idonea caussa. x) τ
τὴν conj. *Bel.* temere. Vid. Adnot. y) κρᾶσιν] *Bel.* falso accentu omnes priores Edd. Recte eaedem in
cus. c. 33. z) μερῶν] „μέρων sola J. Ceterae *μέτρω*
Μέρων Ms. Gr. P. et L." a) ἐγὼ δὲ — ὅτι] Schol. Bodl. scripsit: τὸ δὲ θαυμαστὸν τοῦ ζεύξιδος
b) ὅτι ἐν μιᾷ — τῆς τέχνης] ὅτι τὸ ποικίλον τῆς
ἐν μια ὑποθέσει ἐπεδείξατο Schol. Bodl. qui et deinc
quentia admodum libere tradit, ut videre licet ex i
Adnott. adjecto apographo. c) αὐτοῦ] „Sic Edd
Par. H. etc. αὐτῷ P. L. et marg. A. 1. W." d) τὴν

totam artis vim contineant, velut illam linearum exquisitam directionem, et accuratam pigmentorum temperationem, et inductionem tempestivam, et umbrarum rationem, et proportionem magnitudinis, et mensuras (*partes*) integro aequabiliter respondentes, pictorum filii laudaverint, quorum opus est intelligere talia. Ego vero illud maxime Zeuxidis laudare soleo, quod in uno eodemque argumento varie divitias artis dit: qui virum quid cerit undique terribil omnino ferum, cri perbe jactantem, hi majori ex parte, n equus est modo, sed et tera parte humana, et meris ejus quantum elatis; vultum, riden ferinum totum et num atque minime m tum. Ita quidem feminam vero, equ cherrimae, quales p

ἀ θετταλαί e) εἰσιν, ἀδμῆτες ἔτι, καὶ ἄβατοι f)· τὸ δ' p. 843.
ἥμιτομον γυναικὸς, πάγκαλον, ἔξω τῶν ὤτων h)· ἐκεῖ-
νόνα σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ· καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμο-
τὼ σωμάτων, καθὸ i) συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυ-
τῷ τὸ ἱππικὸν, ῥῆμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, p. 844.
προαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου
ἕτερον ὑπαγομένη· τὸ νεογνὸν k) δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων l),
ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν, καὶ τοῦτο θαυ-
μάσιον, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμ-
νον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπει-
γόμενοι ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. Ταῦτα δ' οὖν ἐπι- 7
θαυμάσας ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας
τῇ τέχνῃ· οἱ δὲ αὐτίκα μὲν ἐβόων· ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν,
ἐπὶ τοιούτῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες,

ist a Fl. adest in J. H. Par." e) *Θετταλαί*] „Nil mutare Fl. notat *Solanus*. Quare? quia a *θ*. minuscula inchoabatur. Sed hoc sexcenties fieri in Edd. priscis, sciebat, in nonnullis semper." f) *ἄβατοι*] *ἀνεπίβατοι* Bodl. g) *τὸ δ' ἄνω*] τὸ δὲ ἄλλο 2954. h) *τῶν ὤτων*] *τῶν νώτων* ridicula aberratione Bodl. Omnino haec illic valde sunt depravata. i) *καθό*] *καθ' ὃ* 2954. k) *τὸ νεογνὸν*] „*τῶν νεογνῶν*] Sic Codd. P. et L. *Τὸ νεογνὸν* Edd." l) *ἐν τῶν νηπίων*] „*ἐν τῷ νηπίῳ Gron.* Sed nihil mutant Edd." Vid. Adnot.

sunt Thessalae, non- in tenero jam est terribilis,
domitae, et sessorem id ipsum quoque mirabile,
dum passae. Superior ut mihi videbatur; et quod
m pars dimidia mulieris pueriliter admodum ad leo-
ique et ipsa pulcherrima, nis catulum respiciunt,
ter aures: illae enim mammae interea quisque
e satyrorum instar illi suae arcte inhaerentes, et
. Commistio vero et quam proxime matrem ad-
missura corporum, ubi sistentes. Haec itaque cum
mentatur ac divincitur ostenderet Zeuxis, ipse qui-
iebri corpori equinum dem putabat futurum, ut
im, non subito trans- artis admiratione percelle-
, et accessu, *qui vix* ret spectatores. At illi sta-
vitur, *conversa*, visum tim quidem exclamarunt.
it, ubi ex altero in alte- Quid enim facerent aliud,
subit. Quod autem re- ad pulcherrimum spectacu-
uterque partus in pri- lum admissi? Laudabant
infantia tamen ferus, et vero maxime omnes eadem,

p. 845. ἅπερ καὶμὲ πρώην ἐκεῖνοι, τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γι
τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην [m]
σαν· ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπ
καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθ
τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Μικ
πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα, καὶ ἀρά
ἀποκομίζετε οἴκαδε· οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τ
ἐπαινοῦσι, τῶν δ' [n]), ἐφ' ὅτῳ, εἰ [o]) καλῶς ἔχει, καὶ
τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον, ἀλλὰ παρευδοκιμ
8 ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἢ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. Ὁ
οὖν Ζεῦξις οὕτως, ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ Σ
p. 846. ἐπικληθεὶς, καὶ οὗτος ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς
λάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον
νετο. εἰδὼς γὰρ τούτους [p]) ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει

m) ἠγνοημένην] „Sic habere J. H. Fl. B. 2. notat *Sol* Sed et habent ita aliae.“ Cod. 2954. pro hac genuina exhibet ἥττω ἔτι. n) τῶν δ'] „ἴσως τοῦ L.“ Vid. A o) ἐφ' ὅτῳ, εἰ] „ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς *Graev.* Sed mutant Edd.“ Vid. Adnot. p) εἰδὼς γὰρ τούτους plane B. 3. Sed εἰδὼς τούτους γὰρ A. 1. 2. B. 1. colo ta ut in B. 3., ante εἰδὼς posito. Sic etiam Cod. 2954. pra quam quod τούτους, narrante *Belino*, omissum; et sic, bante eodem *Belino*, edidit *Schm. Reitzius* vero, nescio, auctore, et quamobrem, post εἰδὼς demum graviter i punxerat, εἰδὼς ad praecedentia referens; quem temere ti *Bipp.* et *Belinus* quoque in versione. *Gesnerus*, ut par

propter quae me nuper isti: inventionis novitatem, argumentum picturae recens, et superioribus ignotum. Itaque intelligens Zeuxis, occupari illos ab argumento novo, et ab arte *contemplanda* abduci, ut obiter modo exquisitam rerum curam considerent, *Age*, inquit ad suum discipulum, *Miccio, involve jam tabulam: vos sublatam domum referte. Isti enim lutum* artis nostrae *laudant: ejus autem, propter quod* debebat laudari, *si bene et ex arte se habet, multam habent rationem; exquisitae circa opus ip artis laudem intercipit ar menti novitas.* Zeuxis tur ita, justo ille forte cundius. Antiocho aut Soteri cognominato, sit quiddam usu venisse di tur in pugna adversus G logracecos. Si vultis, quoque, ut factum enarrabo. Cum sciret nim, hos viros fortes se, et numero pluri esse videret, et phal

ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ p. 846.
πρόσθεν μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς
βάθος δὲ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους [q]) ὁπλίτας, ἐπὶ
κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον διςμυρίαν [r]) οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ
μέσου τὰ ἅρματα ἐκπηδήσεσθαι [s]) μέλλοντα δρεπανηφόρα ὀγ-
δήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας· ταῦτα ὁρῶν,
ἐπὶ πολλῆς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων
τῶν [t]) ἐμοῦ γὰρ δι' ὀλίγου [u]) τῆς στρατείας ἐκείνης πα-
ρατεθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου
ἔσεσθαι, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ
πλεῖστον, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες [x]) δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρα-
τιᾶς ἦσαν· ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὑρε-
σιλογίαν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου. Ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥό- 9
διος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν
ποιεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἑκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ· τού- p. 847.

p) secundum vett. Edd. vertit, *Wielandius* vero εἰδώς prorsus omisit. q) τεταγμένους] τεταμένους minus bene 2954. r) διςμυρίαν] „δυσμυρίαν male J. H. B. 2. Fl. Par. Sed correxit S. Alioqui vel nulla Ed. praeeunte corrigendum fuisset.“ s) ἐκπηδήσεσθαι] „ἐπιβήσεσθαι P. et A. Codd. At vulgatam servat Cod. Fl. et ms. B. item Ed. Fl. J. H. Par. etc.“ t) αὐτῷ] „Sic P. Cod. αὐτῶν Edd. J. H. B. 2. Fl. Par. etc.“ u) δι' ὀλίγου] „Ita recte P. et marg. A. 1. W. δι' ὀλίγου Edd.“ x) γυμνῆτες] „Nihil variare Edd. adnotat *Sol.*“

valide densam, et in fronte quidem tegentes primam aciem loricatos aeneos, introrsus vero et in veram stantes in acie vicenos quaternos armatos, cornua firmare utrinque viginti millium equitatum; e media acie prorupturos currus falcatos octoginta, et bigarum praeter hos alterum tantum: haec, inquam, videns, male sane de rebus suis sperabat, qui invicta ista sibi putaret. Ipse enim, brevi tempore comparato illo exercitu, non magnifice, neque pro dignitate belli, veniebat, paucos oppido ducens, et in his peltastas plerosque et levis armaturae homines: velites autem ultra dimidiam exercitus partem erant. Itaque jam videbatur illi pacisci, et honestam belli dissolvendi rationem reperire. Verum Rhodius Theodotas, vir fortis et ordinandae aciei peritus, cum adesset, non passus est animum abjicere. Erant enim etiam sexdecim

p. 847. τους ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε, κατακρύψαντας[y]), ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ· ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες, ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα[z]) τοῖς ἱππεῦσι, τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριασταῖς· εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν, ἔφη, οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες· καὶ οὕτως ἐγένετο. Οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων, ἐπεὶ μόνον τετριγότων[a]) ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ[b]) τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον· οἱ μὲν πεζοὶ, p. 848. καταπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, οἱ δὲ ἱππεῖς, ἐς τὸ ἔσω τῆς φάλαγγος ἐμπεσόντες, ἐταράττοντο, καὶ ἐς ἀλλήλους ἐνέβαλλον, ἐν ὀλίγῳ τε ἅπαντες ἐτράποντο ἐς φυγήν.

y) κατακρύψαντας] „κατακρύψαντα P." z) ἑκάτερα] „ἑκατέροις P." Sic et 2954. a) τετριγότων] „Delrio τραχυτήτων. Sed nihil mutant J. Fl. H. Par. etc. b) πρὶν ἢ] „Sic habere J. Fl. H. et B. 2. notat *Solanus*."

Antiocho elephanti. Hos jussit Theodotas tum quidem, quantum ejus fieri posset, occultos habere, ne manifesti essent, ultra exercitum eminentes: ubi vero classicum cecinisset, et jam concurrendum esset, atque veniendum ad manus, invehereturque jam hostium equitatus, currusque suos Gallograeci aperta phalange et discedentes emitterent; tum quaternos elephantes singulis utrinque equitum alis occurrere, octo autem alios contra immitti curruum et bigarum agitatoribus. Hoc enim si fieret, terrebuntur, dicebat, illorum equi, et retro in ipsos Gallograecos fuga irruent. Idque ita factum. Cum enim nunquam elephantem neque ipsi Gallograeci, neque equi illorum vidissent: adeo ad inopinatum spectaculum perturbati sunt, ut cum longe adhuc abessent belluae, audito solo illorum barritu, et dentibus conspectis, tanto insignitius, ut e nigro usquequaque corpore, fulgentibus, et rostris tanquam ad rapinam sublatis; ante teli jactum, inclinati sine more modoque fugerent: ubi pedites qui-

κρεμαφόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμε- p. 848.
νοι τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς, τὰ
μὲν δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους
καὶ ναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου,

— — δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. *Hom.* Il.
XVI,
379.

Ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τῆς ἐς [c]) τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο,
οἱ ἀναχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόν-
τες [d])

Κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, — — *Ib.* XI,
160.

λοντες, νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας
τῶν φίλων καταβάλοιεν [e]). πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ
κατέβαλλοντο [f])· εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες,
καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρ-
πάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες, καὶ τέλος, οὗτοι κα-
τακράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. Οἱ Γαλάται 11
μὲν, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γενομένου, οἱ
δὲ, ζῶντες ἐλαμβάνοντο, πλὴν πάνυ ὀλίγοι [g]), ὁπόσοι ἔφθα- p. 849.

c) ἐς] „Sola S. omisit ἐς.“ d) ἀποβαλόντες] „Sic dedi ex Fl. B. 2. (nec non B. 1. et 3.) ἀποβάλλοντες Par. ἀποβαλλόντες male J. H. *Ald.* (1. et 2.) Fr. S.“ Ceterum voluerat *Reitz.* τούς τε ἐπιβάτας, perperam. e) καταβάλοιεν] καταλάβοιεν 2954. *Bel. Schm.* f) κατεβάλλοντο] „κατελαμβάνοντο Ms. B. Nihil mutant Edd.“ Recepit, *Belino* suffragante, *Schiederus.* g) ὀλίγοι] „ὀλίγον sola margo A. 1. W.“

...m confixi mutuo suorum
...culis, et ab equitibus con-
...icati, qui toto impetu in
...os ruerent; currus autem,
...lati et ipsi retro in suos,
...on sine sanguine inter ip-
...s differebantur, sed ut est
...ud Homerum,

— — *dederunt sonitum-*
que ruinamque.

...qui vero semel recta re-
...ione viarum excussi, cum
...me elephantos non pos-
...eat, dejectis aurigis,

Currus cum strepitu vacuos
raptant, — —

secantes, per Jovem, et lacerantes falcibus, si quos amicorum dejecissent; multi vero, ut in tanto tumultu, dejiciebantur. Insequebantur vero elephanti etiam, qui conculcarent, et rostris in altum jactarent *corpora*, et corriperent, et confoderent dentibus: et tandem hi suis viribus tradunt Antiocho victoriam. Gallograeci autem partim in praelio ceciderunt, magna caede facta, partim vivi capti sunt, praeter paucos oppi-

p. 849. σαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες· οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν τιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον [h])· καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχό ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ κρύσας, ὥς φασιν, Αἰσχυνώμεθα, ἔφη, ὦ στρατιῶται, γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τούτοις θηρίοις ἐγένετο [i]), ὡ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τι ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπί τε [k]) τῷ τροπαίῳ κελεύει 12 μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Ὥρα τοίνυν με πεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τῷ Ἀντιόχῳ, τὰ μὲν ἄλ οὐκ ἄξια μάχης, ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύ πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα ἄλλως [l])· ἐκεῖνα γ ἐπαινοῦσι πάντες· οἷς δ' ἐγὼ ἐπεποίθειν [m]), οὐ πάνυ τα ἐν λόγῳ παρ' αὐτοῖς ἐστιν· ἀλλ' ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκέντ

h) ἐπαιώνιζον] „Sic J. Par. S. H. Fl. ἐπαιάνιζον Schol P." i) ἐγένετο] „Ald. (1.) ἐγένεσο. Sed margo ejus ἐ νετο, quod jam habebant recte cett. Edd." k) ἔπι ἔπειτα 2954. *Bel. Schm.* Sed cf. Adnot. l) ἄλλως] „N hic abire a vulgata J. Fl. H. S. notat *Solanus*." Nihilomin praeeunte *Schmiedero* et monente *Seagero*, ἄλλως interp gendo cum antecedentibus nectere placuit, quum olim sequentia relatum esset. Vid. Adnot. m) ἐπεποίθει „ἐπεπόνθειν L. male." Eadem variatio est Prom. in Ver c. 3. ubi vidd. Adnott. Tom. I. p. 221. sq.

do, qui fuga montes petiere. Paeanem autem cecinere, qui cum Antiocho fuerant Macedones, et alius aliunde accedentes coronarunt regem cum clamore, egregium victorem illum praedicantes. At ille, nec sine lacrumis, *pudeat nos*, inquit, *milites, quorum salus in sexdecim his belluis posita fuerit. Itaque nisi perculisset hostes spectaculi novitas, quid nos ad illos futuri eramus?* In tropaeo autem jussit aliud nihil, quam solum elephantem, insculpi. Ja mihi videndum est, n quod mihi contigit, Anti chi *praelio* sit simile. Re qua quidem praelii, indig *visa sunt attentione:* elepha ti autem quidam *sunt*, peregrina spectantibus te riculamenta, et praestigi merae: illa quidem lauda omnes. Ast quibus ego co fisus fueram, horum nul apud illos habetur rati verum ad id solum obst pescunt, pictam hic es Centaurum feminam, idqu

ος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται, καὶ ὥςπερ ἐστὶ, καινὸν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ' ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται; ἀλλ' οὐ μάτην· γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε, εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν. p. 850.

ut est, novum ac portentosum illis videtur. Reliqua igitur frustra elaborata Zeuxidi? Minime vero frustra: vos enim pictoriae rationis periti, et cum arte inspicitis omnia. Utinam modo digna sint, theatro quae ostendantur!

p. 850.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ.

Argum. Epistola haec est commendatitia ad amicum q dam potentia et eruditionis fama maxime conspicuum, pra tum, ni fallor, Syriae adjacentibusque terris. Quemadmo enim *Harmonidae* tibicini gloriae cupidissimo, qui quam cel me quam plurimis innotescere cuperet, Timotheus ejus mag hoc dederit consilium, ut paucis tantum viris, iisque peri auctoritate gratiaque pollentibus, artem suam probaret; quo f mox nomen ejus omnium ore celebratum iri: ita nunc se quo laudis et ipsum studiosissimum, auctor scribit opera quaedam ad amicum, magnae auctoritatis virum, mittere eodem cons eademque cum spe, si huic modo probata fuerint, certissime re, ut fama doctrinae et artis suae, quam alibi jam consec sit maximam, etiam per istas regiones brevi divulgetur.

1 Ἁρμονίδης ὁ αὐλητης, ἤρετο ποτὲ Τιμόθεον διδάσκαλον τοῦ ὄντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γε μην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπ τες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα εὖ ποιῶν ἐδιδάξω με ἤδη [a]), ἁρμό σθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωσσ
p. 851. λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν [b]) τοὺς δακτύλ

a) ἤδη] Comma post hanc vocem in Edd. A. 1. 2. Reitz. recentt. omissum restitui, praeeuntibus B. 1. et 3. b) ὑπ βάλλειν] „Sic M. J. S. H. Fl. Par. etc.“

HARMONIDES.

Harmonides tibicen interrogavit olim magistrum suum Timotheum: *Dic mihi, inquit, Timothee, quomodo celebris in arte fieri possum? et quo facto meo me Graeci omnes cognoscent? Reliq enim, agnosco beneficium t um! docuisti me jam, acc rate tibiam temperare, et i flare in ligulam tenue quidd ac modulatum, et admov*

ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, p. 851.
σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας
ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον, τῆς Φρυγίου τὸ ἔνθεον, τῆς
Λυδίου τὸ Βακχικὸν, τῆς Δωρίου τὸ σεμνὸν, τῆς Ἰωνικῆς τὸ
ἁβροπρεπές. ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα c) παρὰ σοῦ· τὰ
δὲ καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ
μοι ἀπ' αὐτῆς προσγένοιτο, ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολ-
λῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ
δακτύλῳ· καὶ ἦν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς
ἐμὲ, καὶ λέγειν τοὔνομα, ΟΥΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ Ἁρμονίδης d)
ἐστιν, ὁ ἄριστος αὐλητής· ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, το-
σοῦτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονί-
δι, καὶ ἐνίκησας e) ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμωνύμου
ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν ὃς ἠγνόει τοὔνομα, p. 852.
Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν· ἀλλ' ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέου-
σιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα· ταῦτ' ἐστὶ
δι' ἃ περ ηὐξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα f)

c) ἐκμεμάθηκα] „καὶ μεμάθηκα W." Sic et 2954. d) ἐστιν ὁ Ἁρμονίδης] Ἁρμονίδης ἐκεῖνος 2954. e) ἐνίκησας] „νικήσας Edd. et M." Emendatio debetur *Jensio*. f) ὁμωνύμου σοι] „ὁμώνυμόν σοι Edd. omnes et M. ὁμωνύμου σου *Marcil.* ὁμωνύμου σοι *Pell.*" g) τὰ ὄρνεα — πε-

ommode digitos sublatione rebra ac positione, et incedere ad numeros, et ut cantus consentiat choro, et modi uniuscujusque proprietatem servare, Phrygii illum quasi divinum afflatum, Lydii Bacchicum furorem, honestam gravitatem Dorii, et Ionii denique venustatem. Haec igitur didici a te omnia. Maxima vero, et propter quae concupivi artem canendi tibiis, eadem video quomodo ab illa mihi contingant, gloria apud populum, et ut conspicuus sim in multitudine hominum, et monstrer digito, et

ut, sicubi appearem, statim convertantur ad me omnes, et nomen meum dicant, Hic est ille Harmonides, tibicen optimus! quemadmodum cum tu etiam, Timothee, primum domo e Boeotia adveniens succinuisti Pandionidi, vicistique in Ajace furioso, modulos faciente tuo illo cognomine; nemo erat, qui ignoraret nomen, Timotheum Thebanum Sed ubicunque nunc etiam conspiciendum te praebes, concurrunt ad te omnes, ut ad noctuam aves. Haec sunt, propter quae tibicen fieri optavi, et pro quibus laborem il-

p. 852. τὸν πόνον τὸν πολύν· ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ
ξον εἶναι δι' αὐτό, οὐκ ἂν δεξαίμην h), ἀγνώστῳ μοι
γενόμενον, οὐδ' εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μ
μι λανθάνων. οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀποῤῥήτου, φασὶ, καὶ
νοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ, ἔφη, καὶ ταῦτα παίδευσόν
ὅπως μοι χρηστέον κἀμαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ· καί σοι διττὴ
σομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ τῇ αὐλήσει, καὶ, τὸ μέγιστον
2 ἐπὶ τῇ δόξῃ αὐτῆς. Ἀποκρίνεται οὖν αὐτῷ ὁ Τιμόθεος,
ὦ Ἁρμονίδη, ἐρᾷς μὲν, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὐ μικροῦ πράγμ
ἐπαίνου, καὶ δόξης, καὶ ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκ
πρὸς τῶν πολλῶν· τοῦτο δὲ, εἰ μὲν οὕτωσί πως ἐς τὰ π
παριὼν, ἐπιδεικνύμενος ἐθέλοις παρίζεσθαι, μακρὸν ἂν γ
το, καὶ οὐδὲ οὕτως ἅπαντες εἴσονταί σε· ποῦ γὰρ ἂν εὕρ
ἢ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω μέγα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις
p. 853. Ἕλλησιν; ὡς δὲ ποιήσας γνωσθήσῃ αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ
ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' i) ὑποθήσομαί σοι· σὺ
αὔλει μὲν καὶ πρὸς τὰ θέατρα ἐνίοτε· ἀτὰρ ὀλίγον μελέτα

πόνηκα] „Tredecim illa verba desunt in J. adsunt in ris ad unam omnibus; adsunt etiam in W. nisi quod hic pro τὰ ὄρνεα habeat τὸ ὄρνεον.“ h) δεξαίμην] εὐξ 2954. minus bene. i) τοῦθ'] „Sic Edd. τοῦτο W.“

lum multum suscepi. Ipsam quandoquidem canendi facultatem, a celebritate nominis separatam, non receperim, si inglorio et ignoto contingat, neque si Marsyas aut Olympus in illa obscuritate futurus sim. Occultae *enim, ajunt,* nullus est respectus Musicae. *Verum tu,* inquit, *et haec doce me, quomodo et me ipso et arte utendum sit: et duplicem tibi habebo gratiam, et de canendi facultate, et, quod maximum, gloriae etiam, quae inde continget, ipsius nomine.* Respondet igitur illi Timotheus: *Tu vero,* inquit, *Harmonide, amare te noris non parvam, laudem et riam, et ut insignis fias cognoscaris a plurimis. vero si sic in publicum diens, tuique audiendi cop faciens, praestare tibi longum fuerit, et ne sic dem omnes te noverint. enim aut theatrum invenia aut circus ita magnus, in tibia canas Graecis omnib Quo vero facto innotescas lis, et ad finem voti tui venias, id ipsum quoque tibi subjiciam. Cane tu dem etiam theatris nonn quam; sed parum cura*

ιλιῶν. ἡ δ' ἐπίτομος καὶ ῥᾷστα ἐπὶ τὴν δόξαν ἄγουσα, p. 853.
τι. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμενος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους
ους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ ἀναμφιλόγως θαυ-
ι, καὶ [k]) ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ, εἰ τούτοις (φημὶ) ἐπι-
τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί [l]) σε, ἅπασιν
ὑμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω βραχεῖ· καὶ
ρα ὅρα πῶς συντίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, καὶ
αίζουσιν [m]), οὗτοι δὲ εἴσονταί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον
σι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵ γε πάντως ἀκολουθήσουσι
ιον κρῖναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς,
ν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐ-
ητικὰ δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ
ως ἐπαινεθῆναι τοῦτον· ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί.
ὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταὶ ἴσασι *) p. 854.
αί ποτε, καὶ συρίσαι, κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ

εἶ] „deest in Edd. adest in W." 1) ἐπαινέσονται] ε M. recte et Edd. excepta B. 2. (nec non 1. et 3.) quae ιτε ἐπαινάσονται, quod *Vorst.* tamen mutaverat in ἐπαι-σονται. Sed —ἐσομαι in prosa usitatius." *Jens.* placuit αινέσονται. At vid. Adnot. m) οὓς ἅπαντες ἴσασι, οὓς θαυμάζουσιν] „Quatuor verba ab οὓς ad οὓς usit FL quae adsunt in cett." *) ἴσασιν] „Sic dedi ex ίσι Edd. Quid M. habeat nescio, abscissa enim haec ε. *Solan.*"

Compendiaria vero, et ne ducens ad gloriam t est: si nempe elegeris rum optimos, et pau-rum, qui capita sunt, a controversiam admi-, et quibus fides in ue partem habeatur: vituperent sive lau-dis, inquam, si osten-antus tuos, atque hi te rint; Graecis omnibus deo tempore innotuisse lo. Vide, quomodo onstrem. Si enim quos norunt, et quos admi-, hi norint, te proba-

tum tibicinem esse; quid vulgo tibi opus est, qui omnino sequetur hos, qui melius judicare possunt? Ista enim multitudo, ipsi quidem ignorant meliora, sellularii majorem partem opifices: quem vero principes laudaverint, illum non sine ratione laudari arbitrantur, itaque laudabunt ipsi quoque. Etenim in certaminibus quoque, multitudo quidem spectatores sunt eatenus, ut plaudant aliquando vel sibilent: judicant vero aut septem, aut quinque, aut quotcunque tandem. Illa quidem

p. 854. ὅσοι δή [n]). ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι. ξὺ γὰρ αὐλῶν, φασιν, ὅτε τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλ ρον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλ

8 Διονυσίοις. Ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος οὐκ [o]) α οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ πο πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐ τὰ ὅμοια περὶ τῶν ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιο σθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκοπούμ ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν ο

p. 855. καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὗτος [p]) δὲ ἄρα σὺ ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφάλαιο τῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶ των. εἰ δέ σοι δεῖξαιμι τἀμά, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ (οὕτω φανήσεσθαι [q])) καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς

n) δή] „δεῖ L. δὴ Fl. J. Par. etc." o) οὐκ] „De particula in Ed. Fl. adest in cett. et in P." p) οὗτο τω Edd. quas vidi, omnes. Sed οὗτος recte L." q) σεσθαι] φαντάζεσθαι conj. *Seager.* merum φάντασμ Adnott.

Harmonides perficere non potuit. Inter canendum enim, narrant, cum primum in certamen descenderet, contentius prae honoris cupiditate dum inflat, in ipsam quasi tibiam exspiravit, et sine coronae honore in tabernaculo (*scena*) mortuus est, *eodem tempore et prima et ultima vice canendi arte usus in Dionysiis.* Verum Timothei illa oratio, non tibicinibus neque Harmonidi solum dicta mihi videtur, sed qui gloriam adamarunt omnibus, cum publicum quiddam profitentur, cum populari laude o-

pus habent. Ego cum et ipse cogitar mea ratione similit quomodo celerrime innotescere omnibus, rerem: Timothei ser secutus, dispiciebam in hac urbe esset pr tissimus, cui fidem habeant, quique u instar omnium. Ille tu nobis videri vir d jure meritoque, virtut nis, quod quidem ca norma, ajunt, et re lium regula. Si ve mea ostendissem, tu laudasses, (atque utin tibi videatur!) scili

ψῆφον τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλό- p. 855.
μενος παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν
τοῦ ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, τὸ δ' ἀληθὲς, ὥσ-
περ καὶ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀνθρώποις ἐπεδεικνύμην [r]) τοὺς
πλείονας ἐλάττονος ἄξιον γὰρ ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σύναμα [s]) πάντων
ἐλαττόνων, μόνος αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ μέν γε τῶν
Λακεδαιμονίων [t]) βασιλεῖς, τῶν ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον
ἔχοντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν, δύο ἔφερον [u]). σὺ
δὲ καὶ τῶν Ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων προσέτι, καὶ p. 856.
τῶν ἁπάντων ὁ πολυψηφότατος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ μάλι-
στα τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαῤῥεῖν
μοι παρόντι ποιεῖ, διά γε τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος καὶ
τὸ δικαίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ, νὴ Δία, προσέτι
καὶ τοῦτο [x]) θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ παντάπασιν ἀλλότρια [y])

r) ἐπεδεικνύμην] Sic B. 3. Vulgo autem ἐπιδεικνύμην. Pluribus verbis Cod. 2954. ὥσπερ ἂν εἰ τοὺς ἁπανταχόθεν ἀνθρώπους συγκαλέσας (debebat esse συγκαλέσαντες, quod etiam Schmiederus vidit) ἐς κοινὸν θέατρον ἐπιδεικνύοιμεν τ. λ. quae Belinus probat et censor editionis Schmied. Jenensis. At vid. Adnot. s) σύναμα] Vulg. σὺν ἅμα: Sed correximus ad normam locorum Timon. c. 23. et Pro Merc. Cond. extr. quemadmodum id etiam De Merc. Cond. c. 1. fecimus. t) Λακεδαιμονίων] Μακεδόνων 2954. ineptissime. u) δύο ἔφερον] δὺ' ἔφερε 2954. x) αὐτό] „Sic recte L. αὐτῷ male Edd. αὐτὸν Pell. y) ἀλλότρια] „ἀλλότριον] Ita Edd. I. Fl. H. Par. etc. nisi quod ἀλλότριαν B. 2. male. Ἀλλότρια

me spei venire *puta-*
, in uno qui suffragio
tem universa. Aut quis
, quem tibi si praeferam,
merito insanire videar?
ur verbo quidem in uno
aine jaciemus aleam; re
en vera idem est, quasi
ibus undecunque homi-
s vim dicendi ostende-
. Apertum enim est,
et singulis, et collectis
universum omnibus, es-
praestantiorem. Lace-
monionum reges, calcu-
s reliquis singulos haben-
tibus, soli habebant binos. Tu vero et ephororum, et senum insuper, *calculos;* et omnino omnium in doctrina amplissimum suffragandi jus habes, ea maxima de caussa, quod candidum semper et salutarem fers calculum: quae res etiam mihi in praesenti facit fiduciam, qui propter rei, quam conor, magnitudinem merito perterrear (*timuissem*). Adhaec illud etiam profecto animum mihi addit, quod non plane aliena tibi sunt

p. 856. τἀμὰ εἶναί σοι· ὃς πόλεώς τε ἐκείνης εἰμὶ, ἣν πολλάκις
ἐποίησας, τὸ μὲν πρῶτον ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον κοινῇ z) μ
παντὸς τοῦ ἔθνους· ὥστε ἤν που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖ
ῥέπωσιν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐλάττους ὦσιν αἱ ἀμείνο
p. 857. σὺ τὴν τῆς Ἀθηνᾶς προστιθεὶς, ἀναπλήρου τὸ ἐνδέον πε
4 σεαυτοῦ, καὶ τὸ ἐπανόρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω. Καὶ
οὐδὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ ἐθαύμασαν πρότερον,
ἔνδοξος ἤδη ἐγὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκουσάντων οἱ
γοι. πάντα ἐκεῖνα ὑπηνέμια ὀνείρατά, φασι, καὶ ἐπῳ
σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκρι
ὅρος τῶν ἐμῶν, οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδο
σειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι, σοί
δόξαν, ἢ πάντων. . . . . εὐφημεῖν δὲ χρὴ πρὸς οὕτω μέγ
p. 858. ἀγῶνα χωροῦντα. δόξαιμεν γὰρ, ὦ θεοὶ, λόγου ἄξιοι,

Jens. et *Pell.* quod cur non admiserim, vid. not^{a}. Et quia aliis Codd. hic nihil variationis notatum, non dubito quin omnes vulgatum ἀλλότριον servent." At *Jensii* et *Pell.* erne dationem non solum B. 3. plane exhibet, verum etiam Cod 2954. confirmat: quapropter, probante *Belino*, *Schmieder* recte ἀλλότρια edidit; nec nos dubitabamus sequi. z) κ ν ῃ] κοίνῃ B. 1. et 3. a) ἐπῶν] „Sic Edd. omnes. Ἐπ ῶων *Angl.* P. et L. item marg. A. 1. W." Sic et 2954. et hi *Schm.* At vid. Adnot.

mea, qui tum ex ea urbe sim, quam saepe tu ornasti, primo quidem privatim ipsam, iterum vero publice cum gente universa. Itaque si forte nunc etiam in sequiorem partem inclinent, dum loquor, calculi, paucioresque sint meliores, tu adjecto illo Minervae, de te, quae deficiunt, exple: ac domesticum tibi et familiare videatur prava *hic etiam* corrigere. Etenim neque illud mihi satis est, si multi ante me admirati sunt, si nobilis jam ego, si laudantur ab his, qui audi runt, orationes: omnia il *somnia*, quod ajunt, *ven concepta*, et irrita, *umbr verborum*: verum autem ja apparebit. Hic accurat meorum finis. Nihil in tramque partem amplius a cipietur, aut ita ut dubita quis possit; sed oporteb aut optimum circa doctr nam me putari, si quide tibi ita videatur, aut om nium — Sed bene omina fas est ad tantum certame euntem. Videamur enim o Dii, digni hodie, quo

ώσπερ ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον, ὡς τὸ λοιπὸν p. 858.
σύνιας ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον
ῥᾴδιον τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

ratio habeatur! et fir- nem procedere possimus.
robis laudem *tributam* Stadium enim omne minus
iis, ut reliquo tempo- formidabile ei, magna qui
m fiducia in multitudi- Olympia vicerit.

p. 859. ΣΚΥΘΗΣ [a]) Η ΠΡΟΞΕΝ

Argum. Simili hic libellus est consilio et argumen praecedente *Harmonide*. Commendare enim scripta et suam Lucianus vult duobus quibusdam spectatissimis viris salonicae civibus, patri et filio, per quorum favorem ac nium jam et reliquis civibus, ab illorum judicio et auc suspensis, se probatum iri sperat. Illustratur res Anach *Scythae* exemplo, qui Athenas profectus ad leges ac more corum cognoscendos, quum, quo duce ipse in urbe illa hospe larum rerum notitiam sibi compararet, dubius haereret, feli in Toxaridem popularem inciderit, eoque intercedente in viri sapientissimi et summae apud cives auctoritatis, fami tem venerit. Cf. Adnot. prima ad hunc libellum.

1 Οὐ πρῶτος [b]) Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθ παιδείας ἐπιθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις π τοῦ, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀνὴρ, καὶ ἐπιτηδευμάτ λομαθὴς τῶν ἀρίστων· οἶκοι δὲ, οὐ τοῦ βασιλείου γένους οὐδὲ τῶν πιλοφορικῶν, ἀλλὰ [d]) Σκυθῶν τῶν πολλῶν κ

a) ΣΚΤΘΗΣ] „ΣΚΤΘΙΟΣ W. Sed recte Edd. Σ Conf. c. 7. pr.“ b) πρῶτος] „Sic B. a. Par. S. Ams τον *Ald.* (1. et 2.) Fl. Fr. H. Obliterata est vox in M temporis.“ Etiam B. 1. habet πρῶτον, sed B. 5. rect τος. c) ὧν] „Sic recte Edd. vett. ὃν male recentiore ἀλλὰ] ἀλλ' οὐ 2954. perperam.

SCYTHA SEU CONCILIATOR HOSPI

Non primus e Scythia Athenas venit Anacharsis Graecae disciplinae caussa; sed Toxaris etiam ante ipsum, sapiens vir et pulchrarum rerum amans timorumque institu studiosus. Domi ve regii generis erat, pileatorum, sed Scyt

πάντων, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ ὀκτάποδες καλούμενοι· τοῦ- p. 859.
τό ἐστιν, δύο βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀμάξης μιᾶς. οὗτος
Τοξάρις οὐδ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ἀλλ' Ἀθήνησιν
ἔθανε [e]· καὶ μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνου-
σι αὐτῷ Ξένῳ Ἰατρῷ [f]) οἱ Ἀθηναῖοι· τοῦτο γὰρ τοὔνομα [g]), p. 860.
ἐπιγενόμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' αἰτίαν τῆς ἐπωνυμίας,
καὶ ἐφ' ὅτου ἐς τοὺς ἥρωας κατελέγη [h]), καὶ τῶν Ἀσκληπια-
δῶν ἐξ ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ἴσως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε οὐ
μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπαθανατίζειν, καὶ πέμπειν πα-
ρὰ [i]) τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς
ἑαυτῶν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ [k]) τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, 2
ὃν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, Ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ
τὸν Σκύθην κελεῦσαι [l]) εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τῷ
κακῷ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο
γενόμενον, (οὐ γὰρ ἠμέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ἀκού-

e) ἐκέθανε] „ἀπέθανεν W. Prius vero servant Edd.“ f) Ἰατρῷ] „Ἰατροῦ male W.“ g) τοῦτο γὰρ τοὔνομα] τοιοῦτο γὰρ ὄνομα 2954. minus bene. h) κατελέγη] κατελέγη iota subscr. B. 1. i) παρὰ] „Sic recte Fl. S. Amst. item Codd. M. et L. περὶ male J. H. etc.“ Illud et *Aldinae* habent compendio scriptum. k) κατὰ] ἐπὶ 2954. errore ex proxime praecedentibus orto. l) κελεῦσαι] κελεύσαι B. 1. 5. vitiose.

multis unus et plebejo-
m, quales apud illos sunt,
Octipedes vocantur:
t autem significat boum
orum dominum esse, et
ius plaustri. Hic Toxa-
neque rursus ad Scythas
hit, sed Athenis mortuus
. Neque ita multo post
Heroë est habitus, sa-
ficantque illi, ut *HOS-*
TI MEDICO Athenien-
hoc enim nomen, cum
eus esse juberetur, acce-
. Caussam vero cogno-
inis, et cur in Heroas re-
tus sit, et pro Aesculapii
ectatorum uno habitus,
enarrare haud abs re forte
fuerit, ut discatis, non
Scythis modo patrium esse
immortalitatem credere, et
ablegare nuntios ad Zamol-
xin; sed Atheniensibus et-
iam licere *Deos facere* in
ipsa *Graecia* Scythas. In
magna illa pestilentia visa
sibi (per quietem) est vide-
re Architelis Areopagitae
uxor, adstantem sibi Scy-
tham, qui juberet dicere A-
theniensibus, *a pestilentia
ipsos vexari desituros, si vicos
urbis vino multo conspergant.*
Hoc saepius factum (neque
enim neglexerunt, qui au-

p. 861. σαντες *),) ἔπαυσε [m]) μηκέτι λοιμώττειν αὐτούς· εἴτε τινας [n]) πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλο τι εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευ δ' οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι· ὅθεν ἔδειξεν °) μαινέτη προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐ φῇ γνωσθεὶς, εἰ [q]) καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι [r]), καὶ μι ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο *), τῇ λα τόξον ἔχων ἐντεταμένον· τῇ δεξιᾷ δὲ βιβλίον, ὡς ἐδόκ. καὶ νῦν ἔδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλοι τὸ βιβλίον. τὰ δ' ἄλλα [s]) τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπ

*) οἱ Ἀθηναῖοι ἀκούσαντες] Vulg. Ἀθηναῖοι οἱ σαντες, minus recte. Genuinum ordinem servavit Cod. probante *Belino*, cujus judicium etiam *Schmiederus* s est. m) ἔπαυσε] „ἢ ἐποίησε L." Probavit hoc glo *Solanus*. Vid. Admot. n) ἀτμούς τινας] Ita vet Sed *Reitz.* et recentt. ἀτμούς τινὰς ex arbitrio posuerun ἔδειξεν] „*Pell.* an ἐδόξεν ut ante?" Ante ἔδοξεν, ἔδειξεν. p) περὶ] „Sic Edd. et M. Sola J. male r Idque ex A. 1. et 2. ubi παρὰ compendio notatum. „Erasa priore scriptura haec superinducta est in M. qu iam adgnoscunt Edd." r) ἔτι] „Punctum post ἔτι est Idem aderat in Par. quare id servavi, etsi abesset a J. quae male comma ante ἔτι collocarant." Cum W. fa iam B. 3. Sed pro puncto pristinum comma reposui καὶ cum praecedente τε arctius cohaeret. *) ἐγκεκόλ „ἐκεκόλαπτο W. male." s) τὰ δ' ἄλλα] τὰ δὲ ἄνω quae, *Belino* probata, recepit *Schm.* Vertit etiam *Wie*

dierant, Athenienses) finem pestilentiae apud illos imposuit, seu vapores quosdam malos odore delente vino, seu aliud quid amplius videns Toxaris Heros, quippe Medicinae peritus, consuluit. Merces igitur curationis hodieque illi persolvitur equus albus, in ipsius monumento immolatus, *illo ipso loco*, unde ostendit Dimaenete progressum ipsum, illa de vino praecepisse: et inventus ib rat sepultus Toxaris, inscriptione agnitus, e non omnibus (*omnis* apparebat, et (*tum*) me, quod in columel sculptus erat Scytha, stra quidem arcum i tum habens, dextra ut videbatur, librum. deas jam adhuc ultra diam ejus partem, autem integrum atqu brum: reliqua vero

ης ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, p. 861.
ωσαρᾷ εἰς [t]) Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα,
ἡ στήλη χαμαὶ, πλὴν ἀλλ' ἕστεπταί γε ἀεὶ, καὶ φασὶ, πυ- p. 862.
ωνάς τινας ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, καὶ, μὰ τὸν
ιεῖν ἄπιστον, ὃς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. Ἀλλὰ 3
ατὴρ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ
ερος δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνῄει ἐκ Πειραιῶς, οἷα
ος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώ-
κότα ἀγνοῶν, ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλὰ, οὐκ ἔχων ὅ,τι
απ [u]) ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος παρὰ [x])
ρόντων ἐπὶ τῇ σκευῇ [y]), καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὗρισκε,
ως, μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόν-
ειν τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν, καὶ
ιν [z]) ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου, ὅθεν οὐ
ἡ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ [a]) ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως p. 863.

ter obere Theil. Verum ἄνω nihil est nisi glossema. t) εἰς] 2954. Belin. Schm. u) ὅ,τι χρήσαιτο] ὅ,τι ἂν χρήσαι- conj. Bel. sexcenties rejecta. x) παρὰ] „Sic J. H. Fl. ar. S. ὑπὸ L. ἐπὶ W.“ Τπὸ etiam 2954. sed frustra. y) ευῇ] στολῇ 2954. e sequentibus, ni fallor, huc delatum. z) πλοίου] „Sic Edd. J. H. Fl. Par. πλοίῳ W.“ Sic et 2954. ed πλοίου A. 1. 2. B. 1. 3. a) ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ] „In- ersio ordine W. ἔμ. αὐτ. ὁδ.“

ae, et ipsam faciem, raeco adscendit, tanquam
ius olim jam abolevit. peregrinus et barbarus non
autem non multum a mediocriter adhuc turbatus
ylo, *sive Jano*, ad si- animo, ignarus omnium,
am in Academiam eun- strepitum saepe quemvis ex-
, tumulus non magnus, horrescens, de se quid face-
umi jacens columella. ret, nescius: sentiebat e-
ntamen coronata sem- nim, derideri se ob habi-
est, et ajunt, febri la- tum et arma; et linguae
ntes quosdam illius ope suae peritum inveniebat ne-
liberatos: neque profe- minem: et in universum
incredibile, qui totam viae ipsum jam poenitentia
urbem sanaverit. Ve- subibat, decretumque ipsi
enimvero, cujus rei erat, visis modo Athenis,
ius mentionem illius in- retro legere *vestigia*, con-
, superstes erat Toxa- scensoque navigio navigare
, cum Anacharsis navi- rursus in Bosporum, unde
one modo finita, a Pi- via sibi non longa domum

p. 863. ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι [b]), ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθ
ἀληθῶς, ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν π
ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα· εἶτα μέ
χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν,
νους τοῦ δοκιμωτάτου [c]) ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σ
ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα,
νιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον [d]) τὸ γένειον, ἄζωστον
δηρον, ἤδη στωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐ
4 νων; οὕτω μετεπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ Τόξαρι
θιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, Οὐ σὺ, ἔφη, Ἀνάχαρσις ὢν
νεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσι
καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰδότα [e]) ὅστις
p. 864. Σκύθαις, καὶ ἤρετο, σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς, ὦ ξέν
αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομ
τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἂν σοι κατ' αὐτό.

b) τῷ Ἀναχάρσιδι] τῷ ἐπὶ Ἀναχάρσιδι A. s. lapsus thetae, qui, quod in superiore versu collocaverat, ja no loco repetiit. c) τοῦ δοκιμωτάτου] „τῶν δοκι των *Angl.* P. et L. At vulgatum tuentur Edd. omnes Εὐδοκιμωτάτου 2954. d) ὑπεξυρημένον] „Sic Ed et recentt. ἐν χρῷ κεκαρμένον W." Lectio *Reitz.* in aeque atque in Varr. Lectt. ὑποξυρ. nonnisi pro errore graphico habenda est, quem emendarunt Editt. recent εἰδότα] „ἰδόντα W. Nihil mutant Edd."

ad Scythas suos futura esset. Ita affecto Anacharsidi, obviam in ipso Ceramico fit bonus aliquis, revera, genius, Toxaris. Ac primo quidem habitus illum invitabat, patrius qui esset: deinde non difficulter debebat ipsum quoque nosse Anacharsin, generis nobilissimi virum, et Scytharum e principibus. Anacharsis autem unde illum agnosceret popularem suum esse, Graece vestitum, rasum genas, non cinctum, sine ferro, jam affabilem, indigenarum

jam unum Atticorum eo ab ipso jam tempor mutatus fuerat. Sed thice ipsum allocutus xaris, *Non tu*, inquit *nacharsis es, Dauceti f* Lacrumari prae gaud nacharsis, quod et li suae peritum invenisse quem, eumque gnarum ipse esset inter Scytha que rogare, *Tu vero, pes, unde nosti nos? E* inquit, *inde sum, c Toxaris mihi nomen, nobilibus, ut eo tibi not Numquid*, inquit, *ille*

ἔφη, σὺ [f]) ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα ὥς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο εἰς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβοι [g]) κεῖθι, μαίνεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ, ἔφη, ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις ἐμοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἐράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα· καὶ κατά γε τὴν ἐμπορίαν ταύτην ἐπεδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι [h]). καὶ εἴ γε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι [i]), ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι· οὕτως ἐτεταράγμην, εἴτα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν· ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν, σύ με, ὦ Τόξαρι, παραλαβὼν ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνῃσιν, εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις [k]), καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν, καὶ μὴ περιΐδῃς ἀθέατον αὐτῶν ἀναστρέ- p. 865.

p. 864.

f) σὺ] olim omissum interposuerunt *Bipp.* et *Schm.* e Cod. 2954. monente *Belino.* g) διατρίβοι] „Sic W. διατρίβει Edd.“ h) ἔθνεσι] „Sic Edd. ἔθνεσιν W.“ i) δῦναι] Ita correxi, quod vulgatam erat, δῦναι. Vid. ad Hermot. c. 63. [Ubi vid. quae adscripsi. *G. D.*] k) πανηγύρεις] πανηγύρης A. 2.

xaris es, de quo audivi ego, Toxarin quendam Graeciae amore, uxore relicta in Scythia et parvis pueris, Athenas abiisse, et nunc ibi vivere, et in honore esse apud optimos quosque? Ille ipse, inquit, ego sum, si quis de me adhuc sermo apud vos est. Tum, *Noris ergo,* inquit Anacharsis, *discipulum me tuum factum esse, et aemulum amoris, quo flagrabas, videndae Graeciae. Hujus negotii studio profectus venio tibi, sexcenta perpessus mala ab interjectis gentibus. Ac nisi in te incidissem, decretum jam erat, ante solis occasum retro rursus descendere ad navim, adeo perturbatus sum, cum peregrina et ignota mihi viderem omnia. Sed per* ego te *Acinacem, et Zamolxin, patria numina,* obsecro, *tu me, Toxari, adsumtum tanquam peregrinum circumducito, et ea, quae Athenis pulcherrima sunt, ostendito, tum et reliqua in Graecia, leges optimas, viros praestantissimos, mores, celebritates, vivendi rationem et administrandae reipublicae, propter quae et tu, et post te ego, tantum itineris fecimus; neque patere, me*

p.865.5 ψοντα [1]). *Τοῦτο μὲν*, ἦφη ὁ Τόξαρις, *ἥκιστα ἐρωτικὸν εἶπας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα· πολλὰ θάῤῥει· οὐ γὰρ ἂν, ὡς φῂς, ἀπέλθοις* [m]), *οὐδ' ἀφείη σε ῥᾳδίως ἡ πόλις· οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί* [n]) *σου, ὡς μὴ γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων, εἴ σοι ἤδη εἰσὶ, μεμνῆσθαι· ὁρᾷς δ' ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ, ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. Ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον, καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῇ πένης· ὄψει γέροντα οὕτω δημοτικὰ ἐσταλμένον· πλὴν διά γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν πάνυ τιμῶσιν αὐτὸν, ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὰ*

1) *ἀναστρέψοντα*] „Ita dedi ex W. et L. *ἀναστρέφοντα* enim Edd. omnes.“ m) *ἀπέλθοις*] „*ἀπέλθῃς*] *ἀπέλθοις* W. Nihil vulgatum mutant J. Fl. H. Par.“ Sed *ἀπέλθοις* praebet iam 2954. idque probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* Sed sic etiam alter hujus loci naevus *ἀφίῃ* tollendus erat. Correximus eum, ut conjecerat *Schm.* neque vero ipse ederet ausus fuerat. Similes Modorum permutationes jam saepius nos in hisce libris purgandis exercuerunt. Caussam in promtu est quaerendam esse in vocalium *η*, *οι*, *ι* et *υ* simili, quae librariorum istorum aetate obtinebat, pronuntiatione. n) *ἐπιλήψεται*] *ἐπιλύψεται* B. 3.

his non visis domum redire. Illud quidem, inquit Toxaris, *minime pro amatore dicebas, te, ad ipsas (solas) cum januas venisses, abitum parasse. Verum bono es animo: neque enim, ut ajebas, abieris, neque te ita facile urbs haec dimiserit, neque pauca adeo habet pro hospitibus delinimenta: sed valide te complectetur, adeo ut neque uxoris jam, neque liberorum, si qui tibi jam sint, memoriam servaturus sis. Quomodo vero celerrime omnem videas Athenarum urbem, aut Graeciam potius totam, et bona Graecorum ac pulchra, ego tibi subjiciam. Est hic vir sapiens, indigena ille quidem, sed multum per Asiam et Aegyptum peregrinatus, et versatus cum hominibus praestantissimis, caeterum non divitum unus, sed oppido pauper; videbis senem ita, ut me, plebejum in morem vestitum. verum propter sapientiam virtutemque aliam (reliquam), maximo illum in honore habent, adeo ut legislatore etiam illo*

σκευὴν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ p. 865.
πάντων φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νό-
μιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέ-
ναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν p. 866.
πρίασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. Μὴ τοίνυν μέλ- 6
λωμεν [o]), ἔφη, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν,
ἀπὸ παρ' αὐτόν· ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδος [p]) καὶ ἐν
ἀγρῷ θῆται σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν [q]). εὐφήμει, ἦδ'
ὅς, ἐκείνῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαι [r]) μοι δοκῶ, ἀφορμὴν πα-
σχὼν τῆς ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας· ἔπου μόνον, εἶσῃ γὰρ
ἤδη περὶ τοὺς ξένους [s]) ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ
φιλοστοργία. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα οὗτος αὐτὸς ἡμῖν πρόσει-
σιν, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ· καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν
Σόλωνα, τοῦτό σοι, ἔφη, δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον
ἄνδρα, φιλίας δεόμενον. Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ' ἡμῖν εὐ- 7

o) *μέλλωμεν*] *μέλλομεν* B. 1. p) *δυσπρόσοδος*] „Nihil variare Edd. notat *Solanus* recte, nisi quod nonnullae *δυς πρόσοδος* sejungunt.“ *Δυσπρόσοδον*, monente *Belino*, ediderunt *Bipp.* et *Schm.* e 2954. At vid. Adnot. q) *ἡμῶν*] „Sola Fl. hic male *ὑμῶν*. Sed *ἡμῶν* cum ceteris Edd. M.“ r) *χαριεῖσθαι*] *χαρίσασθαι* 2954. minus bene, ait *Bel.* Sed de Futuro exacto non incommode intelligi possit. s) *περὶ τοὺς ξένους*] „*πρὸς τὸν ξένιον* W. et L. Sed nil mutant Edd.“ Et Cod. 2954. exhibet *πρὸς τὸν ξένιον*.

ad constituendam civitatem usantur, et secundum illius praecepta vivere velint. Hunc si amicum tibi conciliaveris, et quantus vir sit didiceris, totam te in illo Graeciam habere putato, et summam jam nosse bonorum, quae hic sunt. Itaque non est, quod majus tibi donare bonum possim, quam illi si te commendem. Ne igitur cunctemur, Toxari, inquit Anacharsis, *sed prehensum me ad ipsum deduc. Verum illud timeo, ne difficiles accessus habeat, tuamque pro me deprecationem non magni faciat. Bona verba!* inquit, *quin maxime illum affecturus videor, subministranda illi beneficentiae in hospitem occasione. Sequere modo: scies enim, quantus sit illius circa peregrinos pudor, et reliqua aequitas, et benignitas. Quin divinitus ille ipse ad nos accedit, cogitabundus ille, ille secum ipse loquens:* et simul Solonem allocutus, *Huc tibi,* inquit, *donum maximum adduco, peregrinum hominem, indigentem amicitiae. Scytha autem est, generosus apud nos, et*

p. 866. πατριδῶν, καὶ ὅμως τἀκεῖ t) πάντα ἀφεὶς, ἥκει συνισ
ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀψόμενος τῆς Ἑλλάδος· κἀγὼ ἐπ
τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθο
τα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις· τοῦτο δ' ἦν σοι
αγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποι
καὶ προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανε
p. 867. Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ὦ Ἀνά
πάντα ἑώρακας ἤδη Σόλωνα ἰδών· τοῦτο αἱ Ἀθῆναι· το
Ἑλλάς· οὐκ ἔτι ξένος, σύμπαντές σε ἴσασι, πάντες σε φ
σι· τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον· ἀπ
ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημί
ἆθλα, τοῦ ἔρωτος τὸ τέλος, οὑτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κ
τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γ
σκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὢν, ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ
8 χρήσῃ αὐτῷ. Μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἦσ
ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν· ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνη
ὁ μὲν, παιδεύων καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, κ

t) καὶ ὅμως τἀκεῖ] καὶ ὅλως τἀκεῖθι 2954. u) ἦσθ
σθη jota subscr. B. 1. 3.

tamen relictis, quae ibi sunt, omnibus, huc venit, ut vobiscum versetur, ut ea, quae pulcherrima sunt in Graecia, videat: ego autem compendiariam hanc illi viam reperi, ut facile et ipse discat omnia, et innotescat praestantissimis; haec vero in eo inerat, ut ad te illum deducerem. Si igitur Solonem ego novi, ita facies, et tanquam publico illum hospitio accipies, et germanum Graeciae civem efficies. Et, Quod tibi paullo ante dicebam, Anacharsi, omnia vidisti, viso Solone. Hic Athenae. Hic Graecia. Non jam hospes es. Norunt te omnes, omnes te amant.
tum est in hoc sene. Om
quae sunt in Scythia, ob
nem capies, cum hoc si f
Habes praemia peregrina
tuae, finem tui amoris.
tibi norma Graecanica,
Atticae philosophiae spec
Ita igitur judica, te esse
cissimum, qui cum Solo
turus sis, et amico il
usurus. Longum fueri
commemorare, quam d
tatus sit munere Solo
quae dixerit, et quo
ab eo inde tempore un
xerint, cum alter qui
Solon, institueret et d
ret pulcherrima quaequ

ων ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἕλλησιν p. 867.
μοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διαγάγοι x) ἐν τῇ Ἑλλάδι· ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, μὴ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκὼν εἶναι y) ἀπολειπόμενος. ὡς δὲ τὸν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις z) ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, πάντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο p. 868.
δ' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο a), ὡς νομοθέτῃ, ἐπείθοντο, καὶ ἐφίλουν b) ὡς ἐκεῖνος δοκιμάζοι c), καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι d). τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, ἀποποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο φερομένῳ περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ e) ἀνέστρεψεν, οἶ-

x) διατρίψῃ] „Sic L. item *Vorst.* ac Gr. In W. videtur fuisse διατρίψῃ. Sed alia manus διαπρέψῃ fecit. διαπρέψῃ corrupte etiam Edd. omnes.“ *Διαπρέψειε* 2954. unde conjicias, *Lucianum* scripsisse διατρίψειε. y) εἶναι] ἐκείνου conj. *Geσn.* z) Τόξαρις] Comma, quod *Aldina* utraque praeeunte, *Reitz.* et recentt. post Σόλωνος posuerant, ego ad nomen Τόξαρις reduxi, praeeuntibus B. 1. et 3. commodioris explicationis juvandae caussa. a) καὶ τοῦτο] „Τούτῳ solum sine καὶ B. 2. (et 3.) Sed vulgatam tuentur J. Fl. H. Par. et M. καὶ τούτῳ L.“ b) καὶ ἐφίλουν] „ἐφίλουν] καὶ ἐφίλουν B. 2. Sed abest καὶ a reliquis et M.“ Revocavi copulam, quam etiam B. 3. servavit, quaeque non bene abesse poterat. c) δοκιμάζοι] ἐδοκίμαζε conj. *Belin.* imperite. d) εἶναι] „Punctum post εἶναι est in W. quod abest ab Edd. Comma est in Fl.“ e) οὐδὲ] „οὐδὲν J. male.“ Sic et A. 2.

nicum omnibus conciliaet Anacharsin, et bonis um Graecorum admoveret, mni ratione curans, uti uam suavissime in Graecia etatem ageret: alter vero, Anacharsis, sapientiam hus admiraretur, nec latum edem ab illo sua voluntate iscederet. Ut enim proiserat illi Toxaris, ex uno viro Solone, brevissimo empore cognoscebat omnia, et innotescebat omnibus, et in honore apud omnes erat. Neque enim parvum quiddam erat laudans Solon; sed homines hac etiam in re illi, tanquam legislatori, obsequebantur, amabantque quos ille probaret, et viros optimos esse credebant. Denique ad mysteria etiam admissus est Anacharsis, solus barbarorum, civitatis ante jure donatus, si fides habenda est Theoxeno, hoc etiam de illo narranti. Et ne rediturus erat, puto, in Scythiam, nisi So-

p.868.9 μαι, ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἡ
ἐπαγάγω [f]) τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστο
ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι εἵνεκα ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθί
καὶ Τόξαρις τανῦν [g]) ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλα
γέροντα ἄνδρα ἐπαγομένω [h]) Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν
καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ, πρὸς Χαρίτων,
νεμεσήσητέ [i]) μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν
κασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος, καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τ
Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτὰρ, οὐδὲ
p. 869. τὰ τὸ βασιλικὸν εἰςποιῶ τἀμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖ
δέ· ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μ
εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος, καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευ
μένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότη
πᾶσαν· ὥςτε ἐπιπολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκο
τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος ἐπεπό
θει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθ

f) ἐπαγάγω] „Sic Edd. J. Fl. H. Par. etc. ἀπάγω W.“ |
τανῦν] τὰ νῦν B. 1. 3. sejunctim. h) ἐπαγομένω] „S
recte J. H. Fl. ἐπαγομένῳ male *Ald.* (utraque) et Par.“ N
non B. 1. 3. i) νεμεσήσητε] Duce B. 3. jota sub altero
vulgo subscriptum delevi.

lon esset mortuus, Vultin' igitur jam inducam etiam finem *et coronidem* fabulae, ne sine capite oberret? Jam enim sciendum est, cujus mihi rei caussa Anacharsis e Scythia inde Toxarisque nunc in Macedoniam venerint, adducentes insuper Solonem, senem virum, Athenis. Ajo nimirum, simile mihi quiddam Anacharsidi usu venisse. Et, per *ego vos* Gratiarum *numen* rogo, nolite irasci mihi ob istam imaginem, si regii generis viro me assimilavi. Barbarus enim et ille; neque Syros nos Scythis ulla *in r* deteriores *temere* dixeri Ego vero, non quantum a regiam nobilitatem, simili tudinem illam affecto, se quantum ad illa *priora*. Cui enim primum peregrinu vestram in urbem veni, sta tim quidem perculsus sui conspecta magnitudine, e pulchritudine, et civiu numero, et reliqua omn facultate ac splendore. Ita que diu ad *ista* stupebam nec par eram admirationi quale quid illi de insul adolescenti accidit ad Me nelai domum. Et debebas

σεσθαι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, p. 869.
καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον,

Ἄνθεῦσαν [k]) ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλει [l]) πόλις.

Οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων [m]) ὑμῖν [n]), πάλαι ἐδέδοκτο. τίσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παροδεύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐξῆν γάρ, (οὐδ' ἀποκρύψομαι ταληθὲς) οἵτινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς [o]) ἄν τις προσελθὼν, καὶ ἐπιγραψάμενος [p]) p. 870. προστάτας, συναγωνισταῖς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα [q]). ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι, καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες, τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον, ὦ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοσούτους [r]) εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς· δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἄριστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἁπάντων, παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκά-

k) Ἄνθεῦσαν] ἀνθοῦσαν 2954. l) θάλλει] θάλλοι conj. *Wakefield.* ad *Lucret.* I, 256. m) τῶν λόγων] „Ita recte Edd. τὸν λόγον male L. ait *Solanus.*" Τὸν λόγον et in B. γ. exstat, et sic maluit *Gesn.* At vid. Adnot. n) ὑμῖν] „Et sic recte Edd. plurimae cum Cod. M. ἡμῖν male Fl." o) οἷς] οἵστισιν 2954. p) ἐπιγραψάμενος] „συγγραψάμενος] Sic Edd. et M. ἐπιγραψάμενος L." Nos cur cum *Solano* recepe-rimus ἐπιγρ. vid. Adnot. q) πρὸς τὰ ὅλα] ἐς τὰ ἄλλα 2954. r) τοσούτους] „Sic W. recte. τοιούτους Edd."

ita animo affici, qui vide-rem urbem in eo culmine constitutam, et, secundum poëtam, bonis omnibus flo-rentem, queis vigere urbes solent. Ita nempe habens, quid agendum esset, jam considerabam. Et faculta-tis quidem dicendi specimen vobis praebere, decretum olim fuerat. Quibus enim praeberem aliis, si silentio talem urbem praeterirem? Quaerebam enim, (neque verum celabo) qui essent principes, et quibus quis applicans se, et patronis si-bi adscitis, deinde auxilia-toribus uti ad universa pos-set? Hic mihi non unus aliquis, ut Anacharsidi, is-que barbarus, Toxaris, sed multi, quin omnes eadem, tantum non iisdem syllabis, dixere: *Multi quidem, hos-pes, et alii boni dextrique in urbe viri, nec alias tot bonos viros invenias. Duo autem maxime sunt nobis viri optimi, genere quidem et dignitate mul-tum superiores omnibus, doc-trina autem et eloquentia At-*

p. 870. δι[s]) παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια, τ
ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· καὶ τουτὶ γίγνεται, ὅ, τι ἂν οὗτοι
λωσιν, ἐθέλουσι γὰρ ὅ, τι ἂν [t]) ἄριστον ἢ τῇ πόλει. τὴ
γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν,
τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοία
δέσιμον, καὶ τὸ πρᾷον [u]), καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄ
871. 11 διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. Καὶ ὡς μᾶλλον
μάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς καὶ πατὴ
μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖ
δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί [x]) σε, οὕτω μ
ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀῤῥένωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν [y]). εἰ δ
φθέγξαιτο μόνον, οἰκήσεταί [z]) σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησ
νος, τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχε
γέ τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες αὐτοῦ ἀκούουσιν [a]), ὁπότ

s) δεκάδι] „Sic Edd. δεκάδι α W.“ t) οὗτοι — ὅ, τι „Haec septem verba in Edd. omissa, ex Cod. W. restitu u) πρᾷον] πρᾶον sine jota subscr. A. 1. et 2. x) ἀπά τται] „Sic. Edd. vett. et M. ἁπάξηται male S. et Amst.“ εὐμορφίαν] φέρων addit 2954. probante *Belino*. z) οἰ σεται] „Sic Edd. et W. nisi quod in eo abest σε.“ Ἐ σεται conj. *Palm.* ὀχήσεται *Jens.* De mutatione ne cogitan quidem. a) ἀκούουσιν] „αὐτοῦ ἀκούουσιν W. Se rius abest pronomen ab Edd. Fl. J. H. Par. etc.“ Adest iam in 2954. unde nos, probante *Belino*, et praeeunte *Sch dero*, interjecimus.

ticae illos decadi comparaveris. Tantum autem populari gratia florent, ut plane amentur: idque ipsum magna cum utilitate reipublicae accidit. Fitque, quidquid hi volunt: volunt enim, quidquid optimum est. Benignitatem enim, et in hospites humanitatem, et quod in tanta magnitudine nullum invidiae locum relinquunt, et quod in illa se benevolentia venerabiles tamen praestant, et quam sint placidi, quam faciles accessus habeant, tute cliis enarrare

poteris, periculo paullo facto. Utque magis mir ex una eademque domo s filius et pater. Hic quid si Solonem aliquem aut P clem, aut Aristidem cog filius vero, ubi primum v ris, statim te amicum sibi ducet, ita procerus est, et rili quadam formositate p cher; si vero locutus so fuerit, ilicet auribus te vincto abibit, tantam in l gua Venerem habet juve Urbs quidem universa hia audiunt, quoties in concio

ἠμεγορήσων παρέλθοι [b])· ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου· τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ, καὶ ὅλως, ἓν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος. εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο [c]), πᾶσαν ἕξεις τὴν πόλιν, καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα [d]), τοῦτο [e]) μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα, νὴ τὸν Δί' [f]), ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδη [g]) πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν [h])· οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' ἀμβολᾶς ἔργον, ὡς ὁ Κεῖος φησιν [i]), ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, ὅπως ἂν ἐκεῖνος ἐθέλῃ, ὃν ἐρῶμεν. ἐγὼ μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες, ἐπειδὴ καὶ ὑμεῖς ἐμοὶ δοκεῖτε, καὶ ἐμὲ ἐκεῖνος ἐθέλει, ἕτοιμός εἰμι καὶ ἐμαυτὸν καὶ τὰ ἐμὰ πάντα ὑμῖν παρέχειν. ὑμεῖς δὲ, ἐπειδὴ καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε, καὶ ἐκεῖνος ἐθέλει, ἐπισείσατε χρὴ τὴν χεῖρα, καὶ ἐμὲ καὶ ἐκεῖνον ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν ἀγαγόμενοι, πάντα ἤδη παρ' ἐκείνου πυνθάνεσθε. ἐγὼ γὰρ ἐκεῖνον οἶδα, ὅτι ἐμοὶ μὲν ἐπιτρέψει ἅπαντα, ὑμῖν δὲ οὐδὲν ἀπιστήσει. ἐπὶ τούτοις οὖν, ὦ ἄνδρες

p. 872. τειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο· ἢν τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειμων ἡ θάλασσα [k]), καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

k) θάλασσα] „θάλαττα W." quod *Schm.* tacite admisit

nia, hi ut amici nobis fiant. Hoc enim si contigerit, serena omnia, et secunda navigatio, et molli fluctu niter motum mare, et tus in proximo.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

Tom. II. p. 1.

Argum. Docet auctor, tum quae vitia historico sint vitanda, prolatis simul et acerbe perstrictis suae aetatis historicorum pravorum exemplis, tum quae sint boni historici virtutes: quo referuntur ingenii dotes institutione et exercitatione cultae, animi candor et veracitas ingenua, orationis simplicitas et perspicuitas, justus rerum dispositarum ordo, singularumque partium recta proportio. Denique praecipit, ut omnino historiarum scriptor in conficiendo opere suo ad posterorum potius, quam aequalium, judicia respiciat, et hanc semper sibi proponat scribendi normam. Utilissimus hodienum, multisque modis, libellus!

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· πυρέττειν [a]) μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ [b]) τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος [c]), ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιῖστα [d]) p. 2.

a) πυρέττειν] „Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. πυρεταίνειν Edd." b) λιπαρεῖ] λάβρῳ conj. *Wyttenbach.* Ep. Crit. p. 55. Vid. Adnot. c) οὗτος] „οὕτως P. Sed prius recte servant Edd." πολὺς, καὶ οὗτος ἔλησε negligentius B. 3. d) περιῖστα] Vulg. περιΐστη. Sed περιῖστα zoii et Gorl. quam exquisitiorem formam non dubitavimus adoptare. Vid. Adnot.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

Abderitas dicitur Lysimacho jam regnante morbus invasisse, mi jucundissime Philo, talis. Febricitasse enim primum tota urbe omnes, a primo statim die valide, et febri continua: circa diem vero septimum, aliis sanguis copiosus naribus fluens, aliis sudor superveniens largus et ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum con-

p. 2. τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο [e]) καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέλει [f]) διεξῄεσαν [g])· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

Eurip. Andr. Fragm. VII.

Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,

καὶ τἆλλα [h]) μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ [i]), ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος δὲ μέγα γενόμενον, ἔπαυσι ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν

p. 3. Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας [k]) ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχω-

e) παρεκινοῦντο] „παρεκίνουν" W. Sed prius Edd. servant." f) μέλει] „Sic M. et Edd. omnes. μέρει P. L. et *Angl.* et marg. A. 1. W." Sic et 3011. et Gorl. sed frustra; quamquam etiam *Rudolphus* in Ind. s. v. ῥῆσις praefert ἐν μέρει, et vertit: *per vices recitare*, adductis locis Conviv. c. 17. Diall. Mortt. XII, 1. et *Clement. Alex.* Paedagog. II. p. 165. D. g) διεξῄεσαν] διεξήεσαν A. 1. 2. sine jota subscr. h) καὶ τἆλλα] καὶ τῶν ἄλλα 2956. i) Σὺ δ', ὦ θεῶν — ἐπιπολὺ] Horum verborum ordinem quomodo *van Heusde* invertendum statuerit, vid. in Adnot. k) ἀναστάντας] „Sic Edd. et M."

jecit. Omnes ad tragoediam vitioso motu impellebantur, et jambica proferebant, et clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, et illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus et extenuatis septiduanis illis tragoedis,

Tuque, o Deorum hominumque saeve rex, Amor,

et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, et frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Caussam mihi vero videtur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragoedus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, et surgentes deinde in tragoediam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, et

μόνης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως p. 3.
ἐν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου. Ὡς 2
ἐν, φασιν, ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πά-
νυ καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν·
ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο [1]) παρέπαιον, ἀλ-
λοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεσχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ p. 4.
ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους,
καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ [m]) τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι *), οὐδεὶς
ἔστιν οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ
Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ, ὡς ἔοικεν,
ἐκείνης ἄρ' [n]) ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ
τις καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ [o]).
Ἔτι τοίνυν, ὦ φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά μοι, τὸ τοῦ 3
Σινωπέως ἐκεῖνο εἰςῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη
πολιορκεῖν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ
ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων, ὁ δὲ, λίθους παραφέρων,
ἄλλος, ὑποκοδομῶν [p]) τοῦ τείχους, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρί-

l) τοῦτο] „οὕτω marg. A. 1. W.“ m) Ἀρμενίᾳ] „Sic H. Fl. B. 2. Par.“ Ἀρμενίᾳ J. *) [Vulgo νίκαι. *G. D.*] n) ἄρ'] Ita A. 2. In ceteris omnibus male ἀρ'. Vid. ad Charon. c. 10. o) ὁρμῇ] „Ita W. P. L. et *Angl.* et marg. A. 1. W. πληγῇ Edd. omnes.“ τόλμῃ 2956. p) ὑποκοδομῶν] ἐποικοδομῶν 2954.

erseo cum sua Medusa cir-
a sensus uniuscujusque ad-
ac volitante. Si igitur u-
um, quod ajunt, alteri
mparare fas est, Abderi-
us ille morbus nunc quo-
ue eruditorum multos com-
rehendit: non illos qui-
em, uti tragoedias agant;
ianus enim sic delirarent,
jambis alienis, nec malis
ccupati essent. Sed ex
o praesens hic motus ex-
itit, bellum, inquam,
ontra barbaros, et vulnus
a Armenia acceptum, et
ictoriae perpetuae; nemo
st, quin conscribat histo-
riam: potius vero Thucydides nobis, et Herodoti, et Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit. Haec igitur, amice, videntem me et audientem Sinopensis illud subiit. Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes et trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum,

p. 4. ξων q)], ὁ δὲ ἄλλος ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ
Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι
p. 5. οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος s)] τὸ τρ
νιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐ
χανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανείου t)· καί τινος
συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυ
ἔφη, κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν το
4 τοις ἐργαζομένοις. Καὐτὸς u)] οὖν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μ
ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥςπερ κ
κὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς x)] σιωπῇ παραφεροίμην, κ
ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλῖσαι *)] τὸν πίθον,
ὡς y)] ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέ
οὐχ οὕτω z)] μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περ
ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν πετρῶν
λίοι b)] τις, καὶ μάλιστα, οἷον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον,

q) ὑποστηρίζων] ἐπιστηρίζων 3011. r) πράττοι] πρ
3011. Sed *Bel.* conj. ὅ,τι ἂν πράττῃ inepte et frustra. s)
ζωσάμενος] διασωσάμενος 3011. mendose. t) Κραν
„W. recte, et marg. A. 1. W. Κρανίου Edd.“ u) καὐτ
καὶ αὐτὸς 2956. x) κεχηνὼς] κεχηνος id. Cod. vit
[*) Vulgo κυλίσαι. *G. D.*]. y) ὡς] „deest in M. H. Fl.
S. *Ald.* 1. B. 1. et 2. et Fr. adest in sola J.“ Nec no
Ald. 2. z) οὕτω] „Sic Edd. οὕτως W.“ a) περὶ]
conj. *Rudolph.* Vid. not. b) κυλίοι] „κυλίει] Sic
κυλίοι W.“ Sic etiam 2956. unde genuinam et *Belino* pr
tam lectionem, praeeuntibus *Bipp.* et *Schm.* recepimus.

quae usui essent, ministrare. Diogenes vero, videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum et ipse dolium, in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: et familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Volvo et ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.* Itaque ipse ego quoque, Phil ne mutus solus essem in cali adeo tempore, ne comici satellitii instar h te ore praeterveherer, d re arbitratus sum, pro li me quoque dolium vo re, non ut historiam scr rem, neque ut ipsa enar facta; non ita audax neque hoc de me metu Novi enim, quantum periculum, si per saxa vat aliquis, inprimis d lum, quale meum est,

σὺν τερτερῶς πεκεραμευμένον· δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς p. 6.
μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί
οὖν ἤντωσταί μοι, καὶ πῶς [c]) ἀσφαλῶς μεθέξω τοῦ πολέμου,
ποῖος ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω·

— — *Τούτου* [d]) μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, *Homer.*
καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν [e]) ἔνεισιν, ἀνέξω [f]) Od. XII,
ἑκατὸν, εὖ ποιῶν. παραίνεσιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας 219.
τινὰς ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ
τῷ δακτύλῳ τοῦ πηλοῦ προσαψάμενος. Καίτοι οὐδὲ παρ- 5
αινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται [g]) σφίσιν [h]) ἐπὶ τὸ πρᾶγμα,
μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν,
ἁπλοῦν πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρόχειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν
συγγράψαι, ἣν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ [i]),

c) πῶς] „Ita P. L. et marg. A. 1. W. ὅπως Edd." Sic et 2956. d) τούτου] „Sic W. τουτοῦ M. τοῦ Edd." *Τοῦ* etiam 2956. temere adsentiente *Belino*. Ipsa enim *Homeri* verba citantur a *Luciano*, majoris ludibrii caussa. e) συγγράφειν] „συγγραφεῖ W. et Ms. Gr. Vulgatam tuentur Edd." Illud et Coed. 2956. et 3011. exhibent, recepit etiam *Rudolph.* Vid. Adnot. f) ἀνέξω] ἀνάξω 2956. 3011. quod mireris *Belino* arridere potuisse. g) παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] „παραινέσαι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες W." παραινέσαιμι οἱ πολλοὶ δεινοὶ ὄντες φασὶ 3011. vitiosissime utrumque. h) οἴονται σφίσιν] „οἰόντε φασὶν *Coll.* οἰόντε σφίσιν male H. Ceterae ut edidimus. i) τὸ δὲ] absunt a 2956.

valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim, si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, et quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, et fluctu, et curis, quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, utpote consilio. Admonitionem autem parvam quandam, et pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, et promtum, et uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem

p. 6. οἶσθά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστα
p. 7. οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι [k]) δυναμένων τοῦτ' ἐστὶν, ἀλλ
εἴ τι [l]) ἐν λόγοις καὶ ἄλλο [m]), πολλῆς τῆς φροντίδος δεόμ
νον, ἦν [n]) τις, ὡς ὁ Θουκυδίδης φησὶν, ἐς ἀεὶ [o]) κτῆμ
συντιθείη. οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψω
ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀπ
τετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδεικται ἡ ἱστορία. εἰ [p])
καὶ ἐπήνηται ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία ἤ γε [q]) ἐ
πὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν ἢ μεταγράψουσί [r])
τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥςπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰ
ἀποκειμένων. ὅμως δὲ οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰ
ρῆσθαι, ἵν' [s]), εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖ
πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους (οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γ

k) συντεθῆναι] μετεθῆναι 2954. l) ἀλλὰ εἴ τι] „ἀλλ' ε
τι M." m) καὶ ἄλλο] Post ἄλλο recte *Rudolph.* reposuit
comma, alias perperam post λόγοις collocatum. Praeiverant
jam Edd. B. 1. et 3. n) ἦν] εἰ conj. *Bel.* inveterata sua te-
meritate. Cf. supra ad Scyth. c. 11. de ὁπότ' ἄν cum Optat.
o) ἐς ἀεὶ] „Sic recte L. et marg. A. 1. W. ὡς ἀεὶ male Edd.
M. etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεί." Etiam
A. 2. habet ἐς. p) εἰ] ἦν conj. *Bel.* ἐπήνηται turpiter pro
Subjunctivo habens. q) μανία ἤ γε] „μανία, εἴγε] Litu-
rae hic sunt in W. et vulgata lectio reposita." Ἤ γε pro vulg.
εἴγε ex 2954. et 2956. ediderunt, *Belino* monente, *Bipp.* et
Schm. Pro eo in 3011. καὶ legitur. r) μεταποιήσουσιν
ἢ μεταγράψουσι] „μεταποιήσωσιν ἢ — ωσιν W." Sic et
3011. s) ἵν'] „ἦν W."

veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed *hoc esse,* si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam,* ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis praesertim, quibus jam perfecta est, et ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus et quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut, si quando bellum confletur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos

σκήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων) ἔχωσιν ἄμεινον p. 7.
παρατιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἥνπερ γε δόξῃ
τοῖς ὀρθὸς εἶναι· εἰ δὲ μή, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πή-
χει, ὥσπερ [t]) καὶ νῦν, μετροῦντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ p. 8.
οὐκ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέ-
δαν τραγῳδῶσι. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, 6
τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι [u]), τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα
εἴπωμεν, ἅτινα φευκτέον [x]) τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ
ἀπὸ μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρ-
τοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ
ληπτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον
ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα
παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρ-
μόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κα-
κίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακο-
λουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα,

t) ὥσπερ] ᾧπερ conj. *Seager.* in Classical Journal Fasc. XIII. p. 74. secundum eandem prope normam, de qua supra actum ad Zeux. c. 4. Neque tamen hic videbatur emendatione opus esse. u) αἱρεῖσθαι] „Sic Fl. H. Par. et *Ald.* (1. et 2.) αἱρεῖσθαι J." x) φευκτέον] „φευκτὰ 3011. et Gorl.

Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam, rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, et a quibus purum esse oporteat; deinde, quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat, quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia et inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, et similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni

p. 8. ἓν [y]) τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτε-
χνίᾳ [z]), μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑπο-
θέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶ
7 ἁμαρτήματα ἓν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ [a]). Ἃ δὲ ἐν ἱστορ-
διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμ-
πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτο-
ἀναπετάσης τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονε-
p. 9. σαι ἕνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμέ-
νων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπι-
σωμεν [b]). ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τ
γεγενημένα, τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν ἐνδιατρί-
βουσι [c]) τοὺς μὲν οἰκείους ἐς ὕψος ἐπαίροντες [d]), τοὺς πολε-
μίους δὲ πέρα [e]) τοῦ μετρίου καταῤῥίπτοντες [f])· ἀγνοοῦντε
ὡς οὐ στενῷ τῷ [g]) Ἰσθμῷ διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστο

y) ἐν] „τὰ ἐν marg. A. 1. W. sola, non male.“ z) τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] „τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν Pell.“ a) κοινὰ γὰρ — ἁρμονίᾳ] Suspecta haec verba visa sunt *Rudolpho*, eaque nota a *Schm.* insignita, probante censore Jenensi. Vid. Adnot. b) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισομεν B. 3. c) ἐνδιατρίβουσι] „marg. A. 1. W. et W. *διατρίβουσι* Edd.“ Ἐν διατρίβουσι sejunctim A. 2. d) ἐπαίροντες] φέροντες 2954 3011. e) πέρα] παρὰ 3011. f) καταῤῥίπτοντες] „Sic recte Edd. καταρίπτοντες W.“ g) τῷ] τῳ corrigi vult *Georg. Ludov. Walch.* in Emendatt. Livv. p. 137. Neque tamen opus est. Eadem est syntaxis, quae c. 1. in. in λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, mox in μεγάλῃ τῇ φωνῇ, in ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ et similibus

communia insunt vitia, in lingua, in compositione, et sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, et hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, et maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, interea etiam speciminis caussa quaedam commemorare eorum, quae jam ita scripta sunt. Et primum quidem illud, quantum sit eorum peccatum, inspiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta sunt, et in laudibus principum atque ducum immorantur, suos quidem tollentes in summum, hostes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non angusto intervallo disterminata et se-

πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐ- p. 9.
τῶν, καὶ τὸ τῶν μουσικῶν δή τοῦτο, ὃις διὰ πασῶν, ἐστὶ
πρὸς ἄλληλα. εἴ γε [h]) τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει,
ὅπως οὖν [i]) ἐπαινέσαι καὶ εὐφρᾶναι [k]) τὸν ἐπαινούμενον·
καὶ εἰ [l]) ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν
προντίσειεν. ἡ δὲ, οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ'
ὁπωσιοῦν [m]) ἀνάσχοιτο, οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν
παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, παραδέξασθαι [n]) ἄν τι ἐς αὐτὴν
μεταποθέν. Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς 8
μέν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι·
ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς [o]) ἡ ἐλευθερία,
καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος

aliis. *Non angustus est ille Isthmus, quo historia est ab encomio disterminata.* h) εἴ γε] „Nihil hic mutare M. Fl. S. et H. notat *Solanus.* Sed et sic J. Par. et *Ald.* (utraque) habent.“ Nec non B. 1. et 3. *Belin.* mallet ἐπεί, non perspiciens elegantem particularum εἴ γε vim, de qua *Hermann.* ad *Viger.* p. 793. i) ὁπωσοῦν] Ita A. 1. 2. *Wolf. Bipp.* et *Schm.* convenienter cum Codd. 2954. et 3011. Sed ὁποσοῦν B. 1. et 3. et *Reitz.* probante sine ratione *Belino.* Vid. Adnot. k) εὐφρᾶναι] Ita *Wolf.* in cett. Edd. εὐφράναι. Cf. ἀλεᾶναι ab ἀλεαίνω *Aelian.* V. H. IX, 30. ubi tamen *Kuhn.* ἀλεᾶναι jota subscripto. σημᾶναι *Luc.* Actt. Apostt. XXV, 27. Haec duo exempla suppeditavit *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* T. II. p. 376. quamquam acuto accentu falso scripta. l) εἰ] „deest in W. at ibi punct. post ψευσ.“ m) ἀκαριαῖον] „Sic Edd. omnes. ἄκαιρον *Angl.* et P.“ n) παραδέξασθαι] παραδέξεσθαι B. 3. et puncto quidem post hoc verbum posito. o) ἀκρατὴς] „Sic B. 2. J. Par. *Ald.* (1. 2.)

parata sit ab encomio historia; sed magnum hisce murum esse interpositum; et, ut musicorum voce utamur, octava duplici, *id est eo, quod maximum est, intervallo* illa a se invicem distare: siquidem encomium scribenti illa sola cura est, quomodocunque laudare, et exhilarare eum, qui laudatur, et, si per mendacia finem illum consequi detur, parum curaverit; historia vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam asperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis et poëmatum aliud esse institutum, et sua quaedam praecepta; alia vero historiae. Illic enim immoderata libertas, et lex una, quidquid visum poëtae

p. 9. ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι p)
p. 10. λῃ q)), κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρα
θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' r) ὁπ
ὁ Ζεὺς αὐτῶν ἀπὸ s)) μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας, αἰωρῇ ὁμοί
καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀποῤῥαγείσης ἐκείνης, συνε
τὰ πάντα κατενεχθέντα t)). ἀλλὰ κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαι
θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι
κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ
Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετο
ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ u)) τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερό
οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἄρης x)),
νος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ
τινα y)) κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζὴ τι
ποιητικὴ γίγνεται z)), τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερ

S. Fl. etc. ἄκρατος *Solan.* Sed vid. Adnot. p) ζεύξασθ
ζεύξεσθαι B. 3. ut supra παραδέξεσθαι. q) θέλῃ] „θ
M." r) ἄκρων] ἄκρον 3011. s) οὐδ'] οὐδὲ id. t) c
„Sic *Angl.* item W. J. et L. ὑπὸ Edd." u) τὰ πάντα κ
νεχθέντα] τ. π. ὁμοῦ κατενεχθέντα 2956. probante *Bel.*
ὁμοῦ e praecedente versu huc irrepsisse videtur. x) σύ
τον] σύνθεται 2956. y) δεῖ] delendum censuit *Rud.*
rigendum δὴ *Jacobs.* et *Creuzer.* Vid. Adnot. z) οὐδ
ρης] „οὐδὲ ὁ Ἄρης W." „Sic et 2956. et Gorl. et
Bip. et *Schm.* monente *Belino.* Sed vid. Adnot. a) ἤ
να] „*Ald.* (utraque et B. 1.) male ἥντινα. Sed correc
in marg." b) πεζὴ τις] πεζίτης B. 3. foedum vitium.
γίγνεται] γίνεται 3011.

fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, et a Musis obsessus sit, etiamsi alatos curru equos velit jungere, et si alios super aquas, aut per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare, metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiamsi laudare Agamemnonem velint, nemo est, qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput et
los, pectus vero fratri il
Neptuno, circa cingu
vero Marti, atque in uni
sum compositum e Diis
nibus fieri oportet Atre
Aëropes filium. Neque
nim par Jupiter, neque N
tunus, neque Mars, qui
lus per se pulchritudine
lius expleat. Historia
ro, si quam id genus ad
tionem adsciscat, quid a
quam pedestris quae
poëtica fiet, magnifico

η, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐ- p. 11.
τὸ [d]) ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ
μέγιστον τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν [e]) τὰ ἱστο-
ρίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπειςάγοι [f]) τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς
ἑταίρας [g]) κομμώματα [h]), τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ
τὸ ἐν τούτοις ὑπερβολάς· ὥςπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτε-
ρῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, ἀλουργίσι [i]) περιβάλοι [k]),
καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι [l]), καὶ
μύθιον [m]) τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον
ἂν [n]) αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ [o]).
Οὐ τοῦτό [p]) φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίο- 9
τε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπα-
ίνου τῷ πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις

d) δι' αὐτὸ] δι' αὐτὸ τοῦτο conj. *Jacobs.* sine idonea causa. e) χωρίζειν] „χορίζειν male J.“ Et A. 2. f) ἐπειςάγοι] „Sic W. et J. Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπειςάγει.“ Ἐπειςάγειν 2956. sed — οι *Ald.* 2. g) ἑτέρας] „Sic Edd. omnes. ἑταίρας Ms. Angl. P. et W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit.“ ἑταίρας 2954. non improbante *Rudolpho.* Vid. Adnot. h) κομμώματα] „σκώμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. Fl. J. *Ald.* (1. et 2.) Par. H.“ i) ἁλουργίσι] „Sic recte marg. A. 1. W. ἁλουργέσι Edd. ἁλουργές τι Angl. et P. A. εἰ W.“ Nonnullae ἁλουργέσι spiritu leni. k) περιβάλοι] περιβάλλει 3011. l) ἐντρίβοι] ἐκτρίβοι 2956. m) ψιμμύθιον] „ψιμύθιον M. S. et H. ceterae consonam duplicant. In *Aldina* excidit μ.“ In A. 2. duplex est. n) ἂν] vulgo omissum interposui e conj. *Jacobs.* o) ἐκείνῳ] ἐκείνο A. 2. error operarum. p) τοῦτο] „deest in W.“ In 3011. deest negatio.

em illo dicendi genere prita, sed portentosa comenta reliqua, nudata nueris, et ob id ipsum majis conspicua ob oculos poens? Magnum igitur, quin asquam magnum illud vium, si quis separare, quae istoriae sunt, et quae poëkae, nesciat, sed historiae ucum alterius artis inducat, abulam *puto* et encomium, t qui sunt in utroque exessus. Velut si quis athletam de robustorum horum numero unum, et plane ilicis instar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, et fucum affricet cerussamque faciei: quam, Hercules, ridendum illum reddiderit, quam ipso cultu turpem! Neque illud dico, quasi non et laudandum sit nonnunquam in historia: sed tempore opportuno laudandum, et modus negotio adhibendus, in quantum ea

p. 11. αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς τὰ [q]) ἔπειτα κανονιστέον τὰ τοι
p. 12. ὥςπερ [r]) μικρὸν ὕστερον ἐπιδείξομεν [s]). ὅσοι δὲ οἴονται
λῶς διαιρεῖν εἰς [t]) δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ
σιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰςποιοῦσι [u]) καὶ τὸ ἐγκώμιον
αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντο
ὁρᾷς ὅσον [x]) τἀληθοῦς [a]) ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, κ
λῳ [b]) τῇ διαιρέσει χρώμενοι. Ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τ
τὸ χρήσιμον, ὅπερ [c]) ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγετα
τερπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ αὐτὸ [d]) παρακολουθῇ
ὥςπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει [e])
p. 13. Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου, γεννάδ
ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ
μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ κα

q) τὰ] „τοῖς L. At vulgatam tuentur J. Fl. H. etc. τοὺς A. 1. W.“ Vid. Adnot. r) ὥςπερ] reposui ex A. vulg. ἅπερ. s) ἐπιδείξομεν] ἐπιδείξομαι 2954. ἐπι μενος οἱ δὲ 3011. t) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* u) εἰςποι „κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. M.“ Sic e sed χρώμενοι, probante *Belino*. x) εἰς] ἐς 2956. *Schm* τοὺς ἐντυγχάνοντας] „τούτου ἐντυγχάνειν G. τοῦτ Vulgatum servant M. et Edd. ceterae.“ Τοῦτο et in B. a) ὅσον] ὅρσον B. 1. a) τἀληθοῦς] ἀληθοῦς 295 κιβδήλῳ] „ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit iden G.“ Item 2956. *Bel.* c) ὅπερ] ὅςπερ B. 3. d) α „Nihil mutat M. nec Edd. fors. αὐτῷ *Solan.*“ At cf. e) κωλύσει] κωλύει 2956. *Bel. Schm.* adsentiente C Jenensi. Equidem mutationis causam idoneam non Deinceps *Palmer.* conj. ἡ ἀφ' Ἡρ. At vid. Adnot. f) νάδαν] „γεννάδα W. sed additum ν.“

laus non molesta sit futuris lectoribus, et omnino ad futuri temporis regulam dirigenda sunt talia, ut paullo post demonstrabimus. Quotquot vero putant, bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, et lectores exhilarans, vides, quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod u- tuntur fallaci; unum opus historiae et finis litas, quae ex vero sol ligitur. Jucunditas melius quidem est, ipsa consequatur, ut tam pulchritudo; sin n nihil prohibet, quo ab Hercule numeretur culei roboris sit) Nicos Isidoti, generosus vir troque colluctatorum rum fortior, licet ads esset foedissimus; Al

ἴσως, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ p. 13.
στράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερ-
πεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς [e]) ἐπισπά-
ἕλοι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ [h]) τὸ ἴδιον ἐντελὲς, λέγω δὲ
τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ.
ὐκαινὸν εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ 10
ἔς [k]), καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες [l]) παρ' p. 14.
ον [m]) τοῖς ἀκούουσιν· ἦν [n]) μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸ
δῆμον ἐπινοήσαις [o]), ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ
στιοφαντικῶς [p]) προσέτι γε ἀκροασομένους [q]), οὓς οὐκ
ἔσθοι παραδραμὸν [r]), ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας,
ντεχόθεν τοῦ σώματος, ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομέ-

ἐραστὰς] „Sic marg. A. 1. W. A. G. P. ἐρ*γάτας* Edd. et
In A. 2. tamen ἐράστας. h) ἔχῃ] ἔχει 2956. i) ἔτι]
ra mallet *Rud.* sed ipse simul negat opus esse mutatione.
ανθῶδες] θυμήδες 2956. θυμώδες 3011. (accurate haec
Belini narratione descripsi). l) πρόσαντες] „Sic M. cum
dd. omnibus. An πρόσανθες; ἐπάχθες *Pell.*" Voluit ἐπαχ-
ς, opinor. Totum locum: καὶ τὰ τῶν ἐπαίνων — ἀκούου-
ν *Rudolphus* judicat non esse genuinum. Vid. Adnot. m)
αρ' ἑκάτερον] παρ' ἑκατέροις 2954. n) ἀκούουσιν·
ν] „Sic J. et P. G. ἀκούονσιν ἦν Edd. et M." *Aldina* tamen
veram habet lectionem. o) ἐπινοήσαις] „ἐπινοεῖ Ms.
r. ἐπινοῆσαι Edd. et M. ἐπινοήσαις marg. A. 1. W." ἐπινοῆ-
ις A. 2. ἐπινοῇς 2954. ἐπινόει 3011. Sed *Bel.* conj. ἐπινοῇ-
ς, vel εἰ μὴ — ἐπινοήσαις. p) συκοφαντικῶς] τοὺς
α. 2954. q) ἀκροασομένους] „ἀκροασαμένους Edd.
nnes. ἀκροασομένους W." Sic et 2954. et Edd. *Reitz. Bip.*
lf. Rud. Schm. Similiter A. 2. ἀκροασωμένους. r) παρα-
ραμὸν] „παρὰ δρόμον W."

Milesius, pulcher il-
m ipso certaret, amа-
lem, ut ajunt, Nico-

Historia igitur, si
n jucunditatem coro-
ujusdam instar adji-
ciati, multos amato-
iciat. Verum quam-
el solam illam suam
tionem habuerit, de-
tonem veritatis dico,
nditudinem parum cu-

Illud adhuc dicere e
re fuerit, neque jucundum
in historia esse, quod sit
plane fabulosum; et lauda-
re rem maxime adversam in
utramque partem esse au-
dientibus, si non faecem po-
puli, et plebem cogites, sed
hos, qui judicum more,
quin calumniatorum insu-
per, audituri sunt; quos
nihil fugiat, acutius viden-
tes Argo, et ex omni parte
corporis; tum trapezitica

p. 14. νων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθ
ποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ
βῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ συγγράφε
τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν [t]), κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπα
τες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρί
ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τ
p. 15. ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἔσ
ναι γάρ που σε [u]) εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δου
τα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲ
λέοντα αὐτοῦ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
σαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν οὖσαν, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ
πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφά
σανδάλῳ [x])· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθ
σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα [y]), καὶ τοῦ θεοῦ τὸ ἀν
11 ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ ἴσα

s) χρὴ συγγράφειν] Olim χρὴ καὶ συγγράφειν. Sed
lam omittunt Codd. W. et 3011. quos, monentibus *B*
Censore Jenensi, et praeeunte *Schmiedero*, nos secuti
t) φροντίζειν] „Sic W. et Edd. omnes, excepta S. e
quae male φροντίζει." u) που σε] „σέ που W." x
δάλῳ] „σανδαλίῳ W." Sic et 3011. 2956. et Gorl. rece
Belino monente, et Censore Jenensi approbante, *Schm*
Cf. Diall. Deor. XI, 1. inprimis XIII, 2. y) προσιζ
σα] προσίζουσα 3011. Gorl.

ration singula, quae dicuntur, explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, et legitima, et accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis et laudibus, et lenocinio reliquo, facillime eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est, alicubi eum te yi-

disse pictum, ut servi
phalae, habitu indutu
ne alieno: illam quide
nina tectam, clavamqu
nu tenentem, nempe
Hercules sit; ipsum v
crocoto, et purpura, r
tem lanas, et sandali
phales percussum. T
simum illud est spe
lum, quod recedit a
re vestis, nec satis a
tur, et quidquid i
virile est, indecore e
natur. Ac vulgus q
haec ipsa fortasse in

σου [2]) ἐπαινέσονται· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ κατα- p. 15.
ᾳς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς πόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ
ρεῖον [a]), καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τοῦ πράγ- p. 16.
ματος· ἑκάστου γὰρ δὴ ἴδιόν τι καλὸν ἐστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλ-
λάξεις [b]), ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ (παρὰ τὴν χρῆσιν [c])) γίγνεται [d]).
ρεῖν, ὅτι οἱ ἔπαινοι ἐνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινουμέ-
νῳ δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς [e])· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς
ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται,
ῥᾳστα τὴν παρὰ τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐν-
δόντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργά-
σασθαι [f]). οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην [g]) αὐτὸ ὁρᾶν ἴσασιν, οὐδ'
ἐῤῥωσι τὴν θωπείαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα
ἀθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν. Ὥστε [h]) οὐδὲ τυγχάνου- 12
μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν μι-

σου] „σοι M. P. et marg. A. 1. W. σου servant Edd. et Ex.“ 3011. 2956. et *Schm.* probantibus Censore *Jen.* et *Belino.* f. Timon. c. 57. ἐπαινῶ ταῦτά σου. a) ἀσύμφυλον] „Sic edi ex Codd. L. P. W. et *Angl.* ἀσύφηλον enim habebant dd. omnes praeter *Fl.* quae ἀσύμφηλον, et praeter J. quae σύμφιλον.“ Et A. 2. habet ἀσύμφιλον, sed 3011. plane ἀ-ῤῥφυλον. b) ἐναλλάξεις] ἐναλλάξαις 2956. c) παρὰ ἢν χρῆσιν] *Rudolpho* ejusque Censori Jenensi spuria vi-entur, neque id temere. Vid. Adnot. d) γίγνεται] γί-ται 3011. e) ἐπαχθεῖς] ἐπαχθὴς B. 1. f) ἐξεργάσα-θαι] „ἐξεργάσεσθαι W.“ g) κατὰ τέχνην] κ. τὴν τέχν. 956. et hinc *Schm.* monente *Bel.* et probante Cens. Jenensi. At l. κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν Epist. Sat. c. 59. h) ὥστε] ὥστ'

it: at illi pauci, quos ntemnis, suaviter sane satietatem ridebunt, tes rem absurdam, in-uam, et combinari ne-. Singulorum enim is quaedam pulchritu-. Horum vero si vi-rmutes, deformę idem, extra usum suum,) (fit). Mitto dicere, s ani quidem forte ju-s, illi nempe, qui ntur, caeteris vero gra-imprimis si immodicos excessus habeant, quales vulgus *scribentium* facit, dum aucupantur eorum, quos laudant, benevolentiam, et in iis eo usque morantur, donec manifestam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia et improbabilia, et nuda persequuntur. Adeo ut neque assequantur id, quod maxime concupiscunt. Qui

p. 16. σοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιο
καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ Ἀρισ
p. 17. λου μονομαχίαν γράψαντος [l]) Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου
ἀναγνόντος [k]) αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γρα
(ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδό
ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς
θείας) λαβὼν ἐκεῖνος [m]) τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύ
ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει [n])) ἔῤῥιψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς
δωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δὲ [o]) οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστό
τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐνὶ [p])
τίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀ
δρος, ὅς γε [q]) οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέ
ὑποσχομένου τὸν Ἄθω [r]) εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ

2954. 2956. l) Ἀριστοβούλου μον. γράψαντος Ἀριστόβουλος μονομ. γράψας Angl. M. et marg. *Fl.* Pri
ro servant Edd. et M." Illud et in Codd. 2954. 2956
male. Pro Ἀριστοβούλου conj. *St. Croix* Ὀνεσικρίτου.
Adnot. k) ἀναγνόντος] „Sic Edd. et M." l)
τοῦτο — γραφῆς] αὐτῷ τὸ χωρίον τῆς γραφῆς τοι
λιστα 2954. quem verborum ordinem quamobrem *Belin*
gato praeferendum duxerit, non patet. m) ἐκεῖνος
est in W." ἐκεῖνο B. z. error, opinor. n) Ὑδάσπ
δάσπει B. 1. o) δὲ] δὴ conj. *Rud.* quo non opus est
ἐνὶ] „ἐν] ἐνὶ G. L. recte. Prius autem Edd. et M."
et retinuit ἐν *Reitz.* et post eum *Rud.* Sed ἐνὶ confir
bus Codd. 2954. et 2956. bene *Bipp.* et *Schm.*, adsentie
iam *Wielandio.* q) ὅς γε] „Sic etiam M. sed a rec
manu" ὥστε 3011. minus bene, ait recte *Bel.* r) τὸν
τὸν Ἄθων 2954. quam formam, ut magis Atticam,

enim ab ipsis laudantur, o-
dio magis illos habent, et
tanquam adulatores aver-
santur: bene illi quidem,
maxime si virili *et magno*
sint animo. Quemadmodum,
cum solitariam Alexandri
cum Poro pugnam scripsis-
set Aristobulus, et illum
maxime libri sui locum ei
praelegeret: putabat enim
maximam se a rege gratiam
initurum, quod mentiendo
fortia quaedam facta illi ad-

strueret, et opera fi
vero majora: arreptu
librum, (commodum
in Hydaspe fluvio n
bant,) praecipitem
quam abjecit, adde
quoque oportebat, Aris
ita tractari, *qui ista*
me pugnam susceperis, e
jaculo elephantos inte
Et debebat ita indig
lexander, qui neque
tecti conatum ferret,
citi, se Athonem s

ρήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλίσκου· ἀλλὰ κόλακα p. 17.
κ. ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τἆλλα ὁμοίως
ρ. Ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις 13
ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος,
παρὰ πόδας [s]) οἱ ἔλεγχοι; ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώ- p. 18.
καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα
κάλλιστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν
ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ [t]),
τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι [u]) τῶν
γραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον [x]) καὶ [y]) τὸ ἴδιον,
τὸ χρειῶδες [z]), ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, θερα-
πεύοντες [a]). οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν κό-
λακας προδήλους καὶ ἀτέχνους ὄντας· ἐς τοὐπιὸν δὲ, ὕποπτον
καὶ ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ

ferendam duxit *Belin.* Sed cf. Pro Imagg. c. 9. ubi in lectionem τὸν Ἄθω omnes libri consentiunt. s) παρὰ πόδας] παραπόδας una voce A. 1. et 2. t) ἐπανθίσῃ] „Sic P. et marg. A. 1. W. ἐπάνθισε Angl.“ Olim nempe fuerat ἐπανθήσῃ, ut in Cod. 2956. Reliquos vero Codd. Parr. ἐπανθίσῃ habere, e silentio *Belini* conjici potest. u) τοιοῦτοι] „τοιοῦτοι πολλοὶ W.“ x) τὸ τήμερον] τὸ θ' ἥμερον 2956. mendose. y) καὶ] „abest ab Fl. adest in J. H. Par. et M.“ Et in B. 1. 3. A. 1. 2. z) χρειῶδες] „Sic Edd. etc. χρεῶδες W.“ Sic et 3011. a) θεραπεύοντες] „θεραπεύεσθαι Angl. P. L. W. in rasura. Prius autem Edd. recte tuentur.“ Et in 3011. est θεραπεύεσθαι. Ante ὅ,τι puto καὶ excidisse.

tius facturum, et in regis aulacrum transformatum esse montem. Sed adstorem statim hominem telligens, non amplius il- neque ad alia similiter, *antea*, usus est. Ubi iter in hisce jucunditas, si si quis plane sit stupis, ut se in talibus laudari deat, quorum e vestigio ndi vanitas possit? ut mines deformes, praeser- mulierculae, quae pic- ribus injungunt, se ut pulcherrimas pingant. Putant enim speciosiores se futuras, si plus floridi ruboris pictor adhibeat, et album multum pigmento admisceat. Tale est vulgus historicorum, qui praesenti tempori et suae rei, et utilitati, quam sperant ex historia, serviant: quos bonum erat odisse, qui in praesens quidem adulatores manifesti et inertes sint, in futurum autem suis excessibus suspectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem

p. 18. τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται καταμεμίχθαι [b]) δεῖν τῇ
p. 19. ρίᾳ, πάσῃ [c]) τὰ [d]) ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐστιν ἐν
ἄλλοις πάλλεσι τοῦ λόγου· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοί, τὰ
14 δὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. Ἐγὼ δ' οὖν καὶ διηγήσο
ὁπόσα μέμνημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ
Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πόλεμον
γουμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ [e]) τοῖς λε
σομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐπωμοσάμην [f]), εἰ ἄστ
ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμματι· εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μ
σῶν εὐθὺς ἤρξατο, παραπαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι
συγγράμματος. ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς [g]) ἡ ἀρχὴ, καὶ περὶ πόδα
p. 20. ἱστορίᾳ [h]), καὶ τῷ τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων πρέπουσα; ε
μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν τὸν ἡμέτερον [i]) ἄρχοντα εἶκα

b) κ α τ α μ ε μ ί χ θ α ι] „καὶ τὸ μεμίχθαι W." καὶ μεμίχθαι 3o
c) π ά σ η] „deest in W. et Fl. adest in P. et cett. Edd." ita, ut τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ sint arctissime conjuncta. Deest iam in 2956. d) τ ὰ] „Abest articulus a P. et L. adest Edd." e) ἀ π ι σ τ ή σ ῃ] ἀπιστήσει 3011. sensu et linguae gibus repugnantibus. Nihilominus, *Belino* monente, rece *Schm.* et approbavit etiam Censor Jen. f) ἐ π ω μ ο σ ά μ η ἐπωμοσαίμην 3011. 2956. unde recepit *Schm.* probante Censo Jen. Sed praestat haud dubie vulgata. g) ἐ μ μ ε λ ὴ ς] „μελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. Coll. et M." h) π ε π ό δ α τ ῇ ἱ σ τ ο ρ ί ᾳ] „παρὰ πόδα ἡ ἱστορία Edd. Sed π exhibent Angl. P. W. et L. τῇ ἱστορίᾳ vero *Pell. Casaub. Vorst.*" παρὰ 3011. Vid. Adnot. i) τ ὸ ν ἡ μ έ τ ε ρ ο ν] τ ἡμετέρων 2956.

admixtam esse debere historiae, ille reliqua adspergat, quae cum veritate jucunda sunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex historicis quibusdam, et profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obsecro*, nemo his, quae dicentur, fidem deneget: vera enim esse jurat etiam possim, si urbanu esset jusjurandum script interponere. Unus quide illorum aliquis a Musis st tim initium fecerat, prec tus Deas, ut manum scrip tioni secum admoveant. Vi des, quam concinnum prin cipium, et conveniens hi storiae, quaeque tale ora tionis genus deceret. Tu paullum ingressus Achill quidem nostrum principe comparabat, Thersitae au-

[illegible] εἰτη δὲ τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς p. 20.
[illegible] ἄμεινον ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθῄρει·
[illegible] εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις,

— — ἐδίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων. *Hom.* Il. XXII, 158.

ἔλεγεν ὑπὲρ αὐτοῦ [k]) τι ἐγκώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγ-
[illegible] τὰς πράξεις, οὕτω λαμπρὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν,
[illegible] καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προστιθεὶς, ὡς ἄμεινον
[illegible] [l]) τοῦτο τοῦ Ὁμήρου [m]), μηδὲν μνησθέντος τῆς πατρί-
[illegible] εἶτ' ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου [n]) ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ
[illegible] ὡς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ p. 21.
[illegible] πολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς
[illegible] οὕτως, αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών· ὁ
[illegible] μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' [o]) ἀπολούμενος Οὐολόγεσος [p]),
ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε [q]). οὗτος μὲν τοιαῦτα.

k) αὐτοῦ] Ita, monente *Belino*, ediderunt *Bipp.* et *Schm.* pro *Reitz. Wolf.* et *Rud.* αὐτοῦ. Sed jam dudum αὑτοῦ exhibebant B. 1. 3. et A. 2. αὐτοῦ vero A. 1. l) ποιοῖ] „ποιοῖτο P. ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae." ποιοῖτο 3011. ποιεῖ praefert *Belin.* m) τοῦτο τοῦ Ὁμήρου] τοῦτο τὸ τοῦ Ὁμήρου 3011. inepte. n) φροιμίου] „Sic Edd. vett. et S. προοιμίου Par. et Amst." o) κάκιστ'] κάκιστα 3011. 2956. p) Οὐολόγεσος] „Nihil mutant Edd. et M." q) τοιάνδε] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. *Wolf. Rud.* τοιάνδε *Reitz. Bip. Schm.* quae est vitiosa recitae lectionis correctio.

em regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius, quam Thersitem, interemisset, et si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset

— — multum praestantior alter.

Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se, quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis et dilucide, se elaturum in majus res nostras, barbaros autem bello, quantum posset, et ipsum oppressurum: atque incipiebat hoc modo historiam, simul caussas belli incepti persequens, *Impurissimus enim, quique pessime pereat! Vologesus, bellare coepit propter caussam ejusmodi.* Hic quidem talia. Alius vero, summus Thucydidis imita-

p. 21. 15 Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ τύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἐ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν s)· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος t) πουρνιανὸς u) Πομπηϊουπολίτης x), συνέγραψε y) τὸν p. 22. μον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸ λήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου z)· ὥστε μετά γ αὐτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἄρ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμ ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμέ ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην, πλὴ νου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν, ἐν ο τότε a) λοιμώξαντες ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθι ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασ

r) θύμου] „Sic Ed. Par. et marg. A. 1. W. θυμοῦ cetera le et M.“ *Ald.* quoque 2. θύμου exhibet. s) ἀποπν σαν] γέμουσαν 2954. t) Κρεπέριος] „Sic Edd. J. Par. S. etc. Ἐσπέριος καρποῦ. γρ. Κρεσπέριος C. Κρεπέρηος M.“ u) Καλπουρνιανὸς] Καλπευριανὸς Καλπουριανὸς 3011. ὅσα γὰρ καὶ Κρεσπέριος Καλπου 2956. x) Πομπηϊουπολίτης] Sic correxit, quod olim d vocibus scriptum erat, Πομπηΐου πολίτης *Holsten.* ad Byz. Vid. Adnott. Sed recte jam ediderant A. 1. 2. et J συνέγραψε] „Sic Edd. ἀνέγραψε P.“ z) ξυνιστ νου] „Sic Fl. J. Par. aliaeque. καθισταμένου *Thucyd.*“ οἱ τότε] „probat Fl. J. Par. ὁπότε W. male.“

tor, praeclare ad exemplum illud suum compositus, etiam initium, ut ille, a suo nomine fecerat, suavissimum omnium exordium, et quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompejopolitanus, descripsit bellum Parthorum et Romanorum, ut inter se pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum est.* Ut post tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus sit, in dium producto ipso C raeorum oratore? aut lem Nisibenis, qui R nas partes non essent se pestilentiam immiserit, tam mutuo confertim t a Thucydide, excepto *Pelasgico*, et *longis mu nibus*, in quibus habita qui tum laboraverant p lentia? Caeterum etiam *ceperat ab Aethiopia*, i deinde *in Aegyptum de deret, et in regis terras*

τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἔγωγ' [c]) p. 22.
θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους
Νισίβει [d]), ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος p. 23.
ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστὶ, τὸ
εἶναι τοῦτ' [e]) εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλί-
γα ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις, μικρὰ κἀκεῖνα [f]),
ἢ [i]) καὶ αὐτὸς ἂν φαίης [h]), οὐ δι' αὐτὴν, νὴ [i]) Δία, κἀ-
κεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον [k])· ὁ γὰρ αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς
οὐδὲ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημάτων, ὡς Ῥωμαῖοι
αὐτὰ ὀνομάζουσιν, οὕτως ἀνέγραψε [l]), καὶ τάφρον, ὡς ἐκεῖ-
νοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ τοιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον
ἂν ἄξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θουκυδίδῃ πρέπον, μεταξὺ
τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ ταῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσ-
περ τὴν πορφύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέποντα, καὶ πάν-
τας συνᾴδοντα. Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονό- 16 p. 24.

b) γῆν] „τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν W." c) ἔγωγ'] Ita ex A. 1. 2. ἐγω γ B. 1. 3. ἐγὼγ' *Reitz. Wolf. Rud. Bip.* ἐγώ γ' *Schm.* d) *Νισίβει*] „*Νισίβι* W. Sed fuit *Nisibei*." e) τοῦτ'] „τοῦτο] τοῦτ' W." Ita 2954. et 3011. Retinuerunt tamen recentt. *Reitzii* τοῦτο. f) κἀκεῖνα] „κακία Fl. Vulg. serv. cett. κακεῖνο M. sed a recent. manu." μακρᾷ κακία, ὕπως 2954. g) ὡς] „ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. Par." Neque reliquae. h) φαίης] Ita A. 1. 2. et *Wolf.* φαίης cum jota subscr. B. 1. 3. *Reitz. Rud. Bip.* i) νὴ] „ἢ M. ἰδία marg. A. 1. W. et P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. etc." k) παρέλιπον] „παρέλειπον W." l) ἀνέγραψε] „ἂν ἔγραψε W. male."

tas; et bonum factum, quod in illis mansit. Equidem sepelientem illum in Nisibi miseros Athenienses relinquens discessi, cum accurate nossem, quae etiam post meum discessum dicturus erat. Nam rursus hoc etiam valde frequens nunc est, uti putent, hoc esse Thucydideis similia dicere, si quis paucis immutatis ipsa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipse quoque dicas, Non propter eandem, profecto, Et illa parum aberat quin omitterem.* Idem enim hic scriptor multa etiam armorum et machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, et *fossam*, ut illi, et *pontem*, et similia *dixit*. Et cogita mihi, quae sit historiae dignitas, et quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica ista interposita esse, quae purpurae instar ornatum addant, ac decentiam, omninoque consentiant. Alius

p. 24. *των γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ* [m]), *κομιδῇ πεζὸν, κα*
μαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπ
φόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπε
στῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης
ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τιν
ρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι προπε
κώς [n]). *τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέ*
τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τ
Καλλιμορφου ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν
p. 25. *θικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία*
τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον [o]) *ἐποίησεν, οὕτω συναγαγὼ*
κεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴ γε ὁ Ἀσκλη
μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ
σης παιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμενος ἐν τῇ Ἰάδι γρά
οὐκ' οἶδ' ὅ, τι [p]) *δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν κοινὴν μ*

m) *ἐν γραφῇ*] deleri vult ut glossema *Rud.* in Praef. p. nimis, credo, argute. n) *προπεπονηκώς*] „Sic Ms item W. et P. *πεπονηκὼς* Edd omnes." *προσπεπονηκώς* o) *ὑπέρψυχρον*] *ὑπόψυχρον* 3011. Pro *προοίμιον* substitui vult *φροίμιον* et hic, et alibi apud Nostrum scripturae constantiam. Quae tamen vereor, ne fastidi videatur in *Luciano* nostro. Ceterum cf. c. 14. et 17. p) „Sic W. *ὅτι* Edd." *οἶδα ὅ, τι* 3011.

vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde et humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens, (*aut faber,*) aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enimvero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, et tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis, quam pro tuna librorum, tragico, *limorphi, medici sextae tariorum, historiarum thicarum*; et subscripsi rat uniuscujusque *libri* mèrus. Etiam, me Jupi prooemium supra mo frigidum fecit, hac rati concludens, *familiare medico scribere historiam, quidem Aesculapius ips Apollinis filius, Apollo tem musageta et eruditi omnis princeps:* et quod, incepisset Ionica *consuet ne* scribere, nescio quo silio ad communem su

ἰητρείην [q]) μὲν λέγων, καὶ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ p. 25.
νοῦσοι, τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖ-
στα, οἷα ἐκ τριόδου [r]). Εἰ δέ με δεῖ [s]) καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς 17
ἐπαινῆσαι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κεῖσθω, τὴν γνώμην δ'
ἐπαινῶ, καὶ τὰ πρώτην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, πρεῖττω πά-
ντων ἰδίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ φροιμί- p. 26.
ου [t]) περιόδῳ, συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας [u]), λόγον
ἐπαινέσων [x]) δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι [y])
ταῦτα συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμὸς,
καὶ ἄλλος· καὶ ὅλως ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ
προοίμιον [z]). τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια φορ-
τικὰ, καὶ κωμῳδῇ βωμολοχικά· οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ

q) ἰητρείην] „ἰατρείην Edd. omnes. M. in litura.“ ἰατρικὴν 2954. sed ἰητρείην clare A. 2. ut conjecerat *Solan.* r) τριόδου] „τριοδὸν W. et Fl. male. Ceterae recte τριόδου.“ ἐπιμιόδου 2956. οἷα deest in 3011. s) εἰ δέ με δεῖ] εἰ δὲ μὴ μεμνῆσθαι 3011. mendose. t) φροιμίου] lta, probantibus *Bel.* et *Cens. Jen.* et praeeunte *Schm.* scripsimus e Cod. 3011. et Gorl. pro vulg. προοιμίου. Cf. c. 14. u) ἀναγιγνώσκοντας] ἀναγινώσκοντας M. et Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald.* J. Par. H. etc.“ ἀναγιν. etiam 3011. x) ἐπαινέσων] Post hanc vocem colon deprehenditur in A. 2. non omnino male. y) πρέποι] „πρέπει Fl. Ceterae et M. πρέποι.“ πρέπειν 2956. *Betinus* praefert πρέπει, et *Rud.* sic edidit forsan inscius, quum tamen ἂν praemiserit. z) προοίμιον] φροίμιον conj. *Bel.* At vid. supra not. o). Punctum post hanc vocem, quod plerasque Edd., in his etiam *Reitz.* et *Bip.* et *Wolf.* neglexerunt, vere posuerunt A. 2. *Gesner.* et

nsiit, *ἰατρείην* dicens et
ην, et ὁκόσα, et νοῦσοι·
ua vero, quae in usu
ritudinis sunt, et plera-
, qualia *petuntur* e trivio.
ero me oportet sapien-
iam viri mentionem fa-
, nomen quidem illius
bscuro jaceat; dicam ve-
consilium, et libros nu-
Corinthi *editos*, spe om-
praestantiores. In prin-
a enim, statim prima
ionis periodo, interro-
one aggressus est lecto-
res suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde, paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones (*syllogismos*) compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, et plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatee et

p. 26. συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα [a]) κἀκεῖνα· καὶ μὴν κ
φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ [b]) ἀνδρὶ, κα
γωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ [c]) ε
ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗ γε τὰς π
καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτο
εἶπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει [e]) καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ [f])
18 εἰπεῖν. Καὶ μὴν οὐδ' ἐκείνου ὅσιον ἀμνημονῆσαι [g]), ὅ
ἀνδ' [h]) ἀρχὴν ἤρξατο· Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων
Περσέων· καὶ μικρὸν ὕστερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθ
κῶς [i])· καὶ πάλιν· ἦν Ὀσρόης, τὸν οἱ Ἕλληνες Ὀξ
p. 27. ὀνυμέουσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. ὁρᾷς, ὅμοιος [k])
ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν Θουκυδίδῃ, οὗτος [l]) δὲ Ἡρ

Schm. ponendum censuerunt *Rud.* in Praef. et *Jacobs.* idem etiam *καὶ* inserri vult. Vid. Adnot. a) *καὶ συνη να*] absunt ab Gorl. b) *φιλοσόφῳ*] *σοφῷ* Gorl. *προοιμίῳ*] *προοίμιον* praecipit *Belin.* ut supra aliqu d) *τὸ γὰρ τοιοῦτον*] „*τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔδει* Coll. mutant Edd. et M. nisi quod Fl. *τοιοῦτο.*" e) *ἔδει*], *περ* P." *τὸ γὰρ τοιοῦτον, ἔδει περ ἄρα ἡμῖν κατ. λογ.* corrupta, unde *παρ' ἡμῖν* vult *Belinus*, ignorans scilic lipsin, quae est in *εἶπερ ἄρα*, de qua *Ernest.* ad *Aristo* Nubb. v. 228. ed. Hermann. Agnoscit etiam *L. Bos* d lips. s. *βούλεσθαι.* f) *ἢ*] „*μᾶλλον ἢ Pell.*" g) *ἀμν νῆσαι*] lta rescripsi e W. pro vulg. *ἀμνημονεῦσαι.* h) *ἀνδ'*] Hanc veterem scripturam revocavi pro ea, quae *xio*, *Bipontinis* et *Schmiedero* libuit, *τοῖάνδ'*. Cf. supra extr. i) *κακῶς*] „*κακοὺς* J." Sic et A. s. k) *ὅμοιος*] „Sic Edd. *ὁρᾷς οὐχ ὅμοιος* Angl. et P." *ὁρ* placuit *Solano* Sed vid. Adnot. l) *οὗτος*] *αὐτὸς* 301

collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, et minime virum philosophum, et barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere. Neque ver fuerit mentionem pra mittere illius, qui hoc pit exordio: *Venio dic de Romanis et Persis.* paullo post, *debebat Persis male evenire.* Et sus, *erat Osroës, quem* ci *Oxyroën appellant.* alia id genus multa. V similis hic illi alteri, quod iste quidem Thuc di, hic vero Herodoto modum erat similis.

λα ἐᾶσει. Ἄλλος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνάμει, Θου- 19p. 97.
κ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ [m]) ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας
ας, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας
σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο, τόδε [n]) ἐς
ν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν
ν τὴν Κασπιακὴν [o]) χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν Κελτι-
ἢ γοῦν ἀσπὶς ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις
πυνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὁμφαλοῦ, καὶ οἱ
μοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώ-
ειδὴς [p]), καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν [q]).
γὰρ Οὐολογέσου [r]) ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου,
ελεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα [s])
Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα [t]), καὶ ἐς οἷον
ρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταν-

m) ὀλίγῳ] ὀλίγον 2956. *Belin.* n) τόδε] Vid. Adnot. o) Κασπιακὴν] Κασπίαν 3011. melius, fortasse etiam verius. p) ἰριοειδὴς] „Ita recte invenio in Par. S. H. *Ald. Fl.* Fr. B. a. ἠεροειδὴς male J. et marg. A. 1. W. et L. ἐροειδὴς Angl. et G. ἰεροειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M.“ ἠεροειδὴς 3011. sed ἰριοειδὴς etiam in A. 2. B. 1. 3. q) καὶ βοστρυχηδόν] absunt a Gorl. r) Οὐολογέσου] „Sic legere J. Fl. H. B. 2. et M. notat *Solanus.* s) οἷα] Vitium οἷα, quod *Reitzius* et recentt., praeeuntibus B. 1. 3., tenuerunt, jam ex *Ald.* utraque emendari poterat. Cf. idem vitium vulgatum Halc. c. 1. extr. et Addenda prioris Tomi, nec non Diall. Marr. 1, 4. t) Τίγρητα] „Nihil mutant J. *Fl.* Par. H. et M.“

idem dicendi facultate
obilis, Thucydidi autem
millis ipse quoque, aut
ullum illo melior, qui ur-
s omnes, et omnes mon-
s, et campos et fluvios
ertissime elocutus fuerit,
rehementissimum, ut pu-
at, illud, *In hostium ca-*
malorum depulsor vertat!
antum frigus inerat supra
eptas nives et glaciem
anticam. Clypeus igitur
peratoris toto vix libro
ab illo descriptus est, et *Gorgo* in umbone, *et oculi illius ex caeruleo et albo ac nigro, et balteus colore iridis, et dracones flexi in capreolos, et in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* et qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret; et in quale antrum confugerit, hederae et myrti et lauri,

p. 28. τὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό
πει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ ὡς u) οὐκ ἂν x)
20 αὐτῶν y) ἤδειμέν τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. Ὑπὸ γὰρ
σθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεπτῶν
τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπ
καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν,
σιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαν
δς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέσθαι b)), οὔτε δι
σαι κατὰ νόμον, ἀλλ' ἐμπηδήσας c)), πολλάκις ὀρνιθεία
καὶ συείων e)), καὶ λαγῴων f)) προκειμένων, ὑπερεμπ
ται g)) ἔτνους τινός, ἢ ταρίχου h)), ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσ
οὗτος δ' οὖν, ὃν i)) προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε

u) ὡς] „ὧν P." x) ἂν] inserui e vestigiis lectionis
2954. οὐκ ἂν εὖ. y) αὐτῶν] „deest in W." z)
„Nihil mutant J. H. B. 2. Par. *Fl.* et M." Tamen
Solan. γοῦν. a) ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρ.] „Sic
Par. S. ἄρτι κληρον. τ. δεσπ. inverso ordine P. et W.
ριβαλέσθαι] Ita A. 1. 2. B. 1. 3. περιβάλλεσθαι *Re*
recentt. nescio quo ortu. c) ἐμπηδήσας] „ἐκπηδήσα
Ceterum comma, quod olim post πολλάκις posuerant,
Schmiederi exemplum secutus, ante collocavi, πολλάκι
Jac. Reiskio Animadv. Vol. I. ad sequentia referens,
tasse explicans. d) ὀρνιθείων] Ita, monente *Sch*
ad *L. Bos* p. 234. scripsi pro vulg. ὀρνίθων. Praeivera
ginis A. 1. W. lectio ὀρνιθίων, e Jotacismo orta.
εἰων] συνείνων 2956. f) λαγῴων] ex emendatione
feri pro vulg. λαγωῶν. Marg. A. 1. W. λαγώων. g)
ἐμπλατται] „Sic B. 2. Fl. J. Par. H. etc. ὑπερεμπ
ται W." h) ταρίχου] „ταρίχους marg. A. 1. W." i

ingenio sibi suo implexa-
rum, et umbrosum illud
undique facientium. Vide,
quam ista sint necessaria
historiae, et quam sine istis
nihil intellexissemus eorum,
quae ibi gesta sunt! Prae
imbecillitate enim in utili-
bus *recte versandi*, aut igno-
rantia dicendorum, ad tales
regionum et antrorum de-
scriptiones confugiunt, et
cum in multas magnasque
res incidunt, similes sunt

servo divitiarum ins
creta nuper demum d
sui hereditate, qui
vestis novit quemadm
induenda sit, neque e
re cibum capere; sed
ens, cum tamen for
gallinaceae, et suilla
leporinae appositae si
pulmentum aliquod au
samentum, usque eo
tur, ut ne rumpatur
sit. Ille igitur, quen
do dicebam, etiam v

ον, καὶ θανάτους ἀλλοκότους· ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ πο- p. 28,
τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοή-
σαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι [k]) τῶν
ἀνδρῶν ἐξέθανον [l]). Ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ,
ἀνδρῶν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπι- p. 29.
στολαῖς ψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ τῶν μὲν πολεμίων ἀποθα-
νόντων τρισχιλιάδας ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις [m])·
τραυματιῶν δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα [n]). ταῦ-
τα οὐδεὶς εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν ἀνάσχοιτο. Καὶ μὴν κἀκεῖνο 21
μικρὸν, οὐ μικρὸν ὄν. ὑπὸ [o]) γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι,
καὶ ἀκριβέστατα καθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν
ἄν [p]) καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι [q]) τῶν Ῥωμαίων [r]), καὶ
ὀνομάσαι ἐς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς Κρόνιον [s]) μὲν, Σατουρνῖ-
νον [t]) λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ,

k) B. c. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] „Sic ex Codd. M. P. L. A. G. ἑπτὰ καὶ ἑπτὰ Edd. omnes absurde.“ l) ἐξέθανον] „Ita G. et W. ἐκάθανον Edd “ ἐξακέθανον 2956. Praefert *Belin.* ἀπέθανον. At cf. Icarom. c. 23. m) πρὸς διακοσίοις] πρὸς τοῖς διακοσίοις 2956. et 3011. n) ἐννέα] „ος Angl et P. Vulgatam servant Edd. et M.“ Et 3011. exhibet ος, i. e. numerum LXV. non LXXXV. ut *Belinus* vult. o) ὑπὸ] „M. P. L. et Fl. Edd. ceterae ὑπέρ.“ Sic et 3011. p) οὕτω] οὕτος Gorl. minus bene. q) ποιῆσαι] μεταποιῆσαι conj. *Jacobs.* acute: excidere μετὰ potuit, ob similes syllabas praecedentes. Neque tamen, quum alia desint erroris vestigia, a vulgata recedere audebam. r) τῶν Ῥωμαίων] τὰ Ῥωμ. profert *Schmieder.* in T. II. Add. fortassis ut conjecturam suam, non tamen illam necessariam. s) Κρόνιον] „Κρόνον Edd. omnes, praeter J. quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. κρονίον W.“ t) Σατουρνῖνον] Σα-

scripsit omnino improbabis, et mortes absurdas, aliquis in pollice pedis ulceratus statim exspirabit; et, ut inclamante solo Prisco duce, septem et viginti hostium mortui sint, super etiam in caesorum numero, idque etiam praecompta in principum epistolis, mentitus est. At Europa enim hostium quindecim cecidisse trecenties et sexagies mille ducentos et

sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, et accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, et transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Fron-

p. 29. τὸν Τιτιανὸν [a]), καὶ τἄλλα [x]) πολλῷ γελοιότερα. Ἔτι ὁ
οὗτος περὶ τῆς Σεβηριανοῦ [y]) τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς
ἄλλοι πάντες [z]) ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει [a]) τεθνά
αὐτὸν, ἀποθάνοι [c]) δὲ ἀνὴρ, σιτίων ἀποσχόμενος·
γὰρ αὐτῷ ἀλυπότατον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι
p. 30. πάθος ἐκείνῳ [d]) πᾶν τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο·
τοι δὲ, καὶ ἑπτὰ [e]) διαρκοῦσιν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ
ὑπολάβοι [f]) τις, ὡς Ὀσρόης [g]) εἰστήκει περιμένων, ἕ
Σεβηριανὺς [h]) λιμῷ ἀπόληται [i]), καὶ διὰ τοῦτο [k]) οὐκ
22 γαγε [l]) διὰ τῆς ἑβδόμης [m]). Τοὺς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὁ

τορνῖνον 2956. ὡςεὶ idem, probante *Belin.* pro ὡς. u
τιανὸν] *Tatianòn* 2954. x) τἄλλα] „ἄλλα W. τἆλλ
S. τἄλλα Fl. Par. recte.“ τἆλλα, ut solent, A. 1. 2. B
sed ἄλλα Gorl. y) Σεβηριανοῦ] „Edd. fere omnes
Σεβεριανοῦ, praeter S. et B. 2. (et B. 1. et 3.) *Aldina*
que) eodem vitio laborat, quae paullo post tamen rec
βηριανὸς habet. Σευηρ. — W. ubique.“ Σευηρ. — 29
3011. probante *Belino.* At in *Herodiano* certe semper
rit Σεβῆρος. z) πάντες] ἅπαντες Gorl. a) οἰόμεν
φει] ξίφει οἰόμενοι vice versa 2956. b) τεθνάναι] τε
B. 3. c) ἀποθάνοι] ἀπέθανε conj. *Bel.* supervacanea
ἐκείνῳ] Ita 2954. *Bel. Schm.* pro vulg. ἐκεῖνο. Cf. Adno
ἑπτὰ] „ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur Fl. J. H.
Illud confirmare videntur Codd. 2954. 2956. 3011. et
recepitque adeo *Schm.* Nihilominus servabam vulgatam
etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. favent. f) ὑπολάβοι] ὑπ
3011. g) Ὀσρόης] „Ὀσρόης τις W.“ h) Σεβηρια
„Hic rursus quaedam male Σέβερ — praeter *Ald.* Fl. S.
B. 2.“ Σευηρ — 3011. et 2954. i) ἀπόληται] ἀπ
2956. male. k) διὰ τοῦτο] „διατοῦτο I. uno verbo
et A. 1. 2. l) ἐπήγαγε] „Sic Fl. J. H. Par. ἔπηγε W.
marg. A. 1. W.“ m) τῆς ἑβδόμης] „τῆς ζ. Fl.“
διὰ τῆς ἑβδ. delenda statuit *Rud.* At vid. Adnot.

tonem, Titianum porro *Ti-*
tánion, et reliqua magis eti-
am ridicula. Ad haec idem
hic de Severiani exitu scrip-
sit, deceptos esse alios om-
nes, qui ferro illum mor-
tuum putent; periisse au-
tem virum inedia: hoc enim
mollissimum mortis genus
illi visum: ignorans, totum,
quod ille passus est, trium,
puto, dierum fuisse;
vero cibo abstinent,
septem dies durare mu
nisi quis hoc putet, st
Osroën exspectantem,
fame periret Severianu
ob id ipsum per septem
non supervixisse. (*im*
fecisse.) Eos vero quo
loco ponat, jucundi
Philo, qui poëticis in

ω, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ γραμένους, σοῦ ἄν n) τις p. 30.
ῃ τοὺς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ πεσὸν,
μάλως ἐδούπησε· καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστο-
ας· Ἔδεσσα o) μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο,
αὶ ὄτοβος p) ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρα-
γὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ q) τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι r) πρὸς
ὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δημοτικὰ s),
αὶ πτωχικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατο-
έρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρή-
ματα t), καὶ, ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς u) ἐγίγνοντο, καὶ
α τοιαῦτα· ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸν ἕτερον p. 31.
ὸν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδα-
λον v) ὑποδεδεμένῳ. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν 23
προοίμια w) λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ x), καὶ ἐς ὑπερβολὴν μα-

n) σοῦ ἄν] *σου ἂν Reitz.* et *Bip. σου δ' ἂν* 3011. referente *Belino.* Sed ceterae, quas consului, Edd. omnes *σοῦ ἄν.* o) Ἔδεσσα] „*Αἴδεσσα* W. Nihil a vulg. abeunt Fl. J. H. Par.“ Nec reliquae. p) ὄτοβος] „ὄτοβος W.“ q) ᾧ] ὅτῳ 2954. *Bel.* r) προσαγάγοι] προσαγάγει 2956. συναγάγοι 2954. προσαγάγοι ἂν vult *Bel.* vel προσαγάγῃ sine ἄν. s) δημοτικὰ] „Edd. male δημωτικὰ secunda longa, excepta S. et B. 2. quae o habent cum Cod. M.“ δημωτικὰ B. 3. t) ἐγχρήζοντα] „Sic J. *Ald.* (utraque) Fl. H. Par. S. ἐγχρίζοντα sine puncto subscripto M. quin immo Fl. ι plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.“ χρῄζοντα 2956. ἐγχρῄζοντα B. 1. et 3. u) αὐτοὺς] αὐτὰ *Graev.* αὐτοῦς *Dorvill.* Vid. Adnot. x) θατέρῳ δὲ σάνδαλον] θάτερον δὲ σανδάλῳ 2954. 3011. male, ait *Bel.* y) προοίμια] φροίμια conj. *Belin.* male. z) τραγικὰ]

ria verbis utuntur, *deditque stridorem machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere et tumultus illa omnia.* Et, *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, et plebeja, et mendicorum propria, multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor* (Epistolam misit tribunus militum) *domino*, et, *Milites mercabantur illa, quibus indigebant*; et, *Jam loti ad illos aderant*, et similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida et tragica et ad excessum us-

p. 51. κρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ μετὰ τα [a]) πάντως ἀκούσεσθαι [b]), τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ [c]) τῆς ρίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας [d]), ὡς καὶ τοῦτο ἐ ναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον κλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον· εὐθὺς γοῦν κούσαντες ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὤδινεν ὄρος. χρ ρίμαι [e]), μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχρο ναι, καὶ συνᾷδον [f]) τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ σοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, Θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶ θεν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος, καὶ ἡ p. 52. ρισυῖνη, καὶ χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαις [g]). ἴδοις γ ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων [h]) Κολ

στρατικὰ 2956. error cernendi. a) μετὰ ταῦτα] ταῦτα junctim J. H. *Ald.* (1. et 2.) et Fl." b) ἀκο σθαι] „ἀκούσεσθε W. male." c) αὐτὸ] ὑπὸ 3011. m se. d) ἐπάγοντας] „ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet H. Par. etc." Illud tamen etiam in Gorl. et 2956. prol *Belino.* Et recepit *ἐπαγαγόντας Schm.* adsentiente Cen nens. At Aoristo non est hic locus: praecedit enim σ φοντας. Et mox confer, ἴδοις γὰρ ἂν — ἐπιτιθέντας λους — εἰσάγοντας, non εἰσαγαγόντας. e) χρὴ δὲ, οἶ „χρὴ δὲ] χρὴ δὲ οἶμαι W. At illud οἶμαι in nulla Ed. in alioqui facile admisissem." Atqui invenitur etiam in 2956. 3011. et Gorl. recte itaque *Schm.* admisit, adstipu bus *Belin.* et Cens. Jen. f) συνᾷδον] Vulg. συνάδον, confidenter correxi ad normam τοῦ, συμβαῖνον et sim g) χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαις] Vulg. χοιρίν κν. Una A. 2 χοίρινα τὰ, sed deinceps mendose περὶ τ μας h) Ῥοδίων] „Ῥοδίου L." Sic et 2956.

que longa scribentes, ut sperea, te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam et ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur, qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet auten ita esse, sed similia o et ejusdem velut co consentiensque capiti pus reliquum, ne galea dem sit aurea, thora tem omnino ridiculus pannis alicunde, aut bus putridis consutu vimineus clypeus, p autem circa tibias. enim satis multos id scriptores, Rhodii C

κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν p. 32.
ἐκφαλα τὰ σώματα εἰςάγοντας, ἀπροοιμίαστα [i]), καὶ εὐθὺς
ἐκ τῶν πραγμάτων· οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα
ὅπως ἀρξάμενον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνον-
ται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει
τινὲς προοίμιά [k]) ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις
ἐδείξομεν [l]). Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμη- 24
νείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι· τὸ δὲ καὶ πε-
ρὶ [m]) τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον,
ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γοῦν οὕ-
τω ῥᾳθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυ-
χών, οὔτε, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων [n]) τὰ
τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, p. 33.
οὕτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ,
σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπῴκισαν [o]) δ' αὐ-
τὴν Ἐδεσσαῖοι [p])· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ

i) ἀπροοιμίαστα] ἀφροιμίαστα conj. *Bel.* frustra. Deleri vult *Rudolph.* Vid. Adnot. k) προοίμια] φροίμια rursus corrigi jubet *Belini* indefessa corrigendi libido. l) δείξομεν] „δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae.“ m) περὶ] „παρὰ W. et Fl. male. Ceterae recte περί.“ n) ἐπὶ κουρείων] „Sic recte marg. A. 1. W. item Fl. S. et Amst. Ceterae pessime Ἐπικουρείων, *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.“ o) ἀπῴκισαν] „ἀπῴκησαν W.“ p) Ἐδεσσαῖοι] „Λίδισ-

put imponentes nani corsculo: alios contra ea, runca suo capite corpora aducentes, et statim ad as ipsas *aggressos;* qui etam suarum partium esse vosat Xenophontem, qui ita eperit, *Darii et Parysatiis filii nascuntur duo;* et aas antiquorum. Ignorant mpe, esse quaedam, quae im prooemiorum habeant, tet vulgi intellectum fuunt, ut monstrabimus aas. Verumtamen illa omia tolerabilia sunt, quaemque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse, ut de Europo verba faciens ita dicat, *Europus vero sita est in Mesopotamia, mansiones duas ab Euphrate remota: condiderunt illam Edesseni.*

p. 33. τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτὸς [q]) ἐν τῷ αὐτῷ β
ἀράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι, με
κεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιωρίσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀ
τέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων
μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον, ε
νῦν, ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην, ὡς οὐ Παρθυαίων [r]),
Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς σ
25 φεὺς ἀπῴκισε [s]). Νὴ Δία, κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν πε
Σεβηριανοῦ [t]) ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μ
p. 34. κοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔ
ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν
βρόχου *) ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τρα
καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα· τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα π
γέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ [u]), τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ π

σαῖοι W." q) αὐτὸς] ὁ αὐτὸς Gorl. non male q
quamquam etiam carere potest articulo. r) Παρθυ
Παρθυαῖος 2956. probante *Bel.* et recepit *Schm.* pr
Cens. Jenens. At est Genitivus Partitivus, quem am
cianus, h. l. autem nasutulus quidam ad vulgarem
rationem revocavit. Cf. modo Scyth. in. s) ἀπῳ
„ἀπῴκησε M." t) Σεβηριανοῦ] „Sic jam bene E
ουηριανοῦ W. ubique." Σευηριανοῦ 2954. 3011. quo
fert *Bel.* Cf. supra c. 21. ibique Varr. Lectt. *) βρ
Ita e Gorl. Vulg. βρόχον. u) ὑαλᾶ] ὑάλινα 2954. 2
que hoc male. Vid. Ver. Hist. I. fin.

Neque satis hoc illi fuit, verum etiam Samosata, patriam meam, ipse vir fortis eodem in libro sublatam, sua cum arce et munitionibus transtulit in Mesopotamiam, ut includatur inter ambo amnes, quam proxime utrinque praeterlabentes, et tantum non ipsa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit, si nunc caussam apud te, mi Philo, dicam, non ex Parthis me esse, neque Interamnum hominem, quibus me correptum scriptor admirabilis novum colonum adscrip
lud etiam, Mebercul
quequaque probabile
veriano idem ille, in
sito jurejurando, di
profecto audisse qu
eorum, qui ex ipso
aufugerint. Neque en
ro illum voluisse mo
que venenum bibere,
laqueum sibi innecte
tragicam mortem a
excogitare, et ipso
lio novam. Habuis
forte pocula mirae m
dinis vitrea de viti
cherrimo. Cum aut

ἐσθαι ἔγνωστο, κατάξαντα [x]) τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, p. 34.
ἐκ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγήν [y]), ἐντεμόντα τῇ
[z]) τὸν λαιμόν. οὕτως οὐ ξιφίδιον [a]), οὐ λογχάριον εὗ-
ν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο. *El-* 26
ε ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ
λέμου ἐκείνου [b]) νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπει-
εῖν τῷ Σεβηριανῷ [c]). ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τὸν οὐδὲν [d])
τιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἢ ἅμιλλα.
ας οὖν τὸν Σεβηριανὸν *) μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται
τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγω-
τὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρήτόρευσεν
τῷ, ὥστε με, νὴ τὰς Χάριτας, πολλὰ πάνυ δακρῦσαι **) ὑπὸ
ῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὑπότε ὁ [e]) ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος ἐπὶ
ξει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ ἐμέμνητο
ν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέ-

x) κατάξαντα] „κατάξοντα W. Nihil mutant Fl. J. H. Par.“ Nec ceterae. y) εἰς σφαγὴν] „εἰς τὴν σφαγὴν W.“ Sic et 3011. probante *Bel.* Recepit et *Schm.*, non invito ejus Censore Jenensi. Accedit etiam Gorl. z) ἐντεμόντα τῇ ὐάλῳ] ἐντεμόντι τῷ ὑάλῳ 3011. male. a) ξιφίδιον] „ξιφειδιον W.“ b) ἐκείνου] „ex W. et L. ἐκείνοις enim habebant Edd.“ c) Σεβηριανῷ] Σευηρ. 3011. d) οὐδὲν] „οὐδενὸς marg. A. 1. W.“ *) Σεβηριανὸν] Σευηρ. 3011. [**) Vulgo δακρύσαι. *G. D.*] e) ὁ] Deest articulus in W. adest in Edd.“

l omnino decretum esset, nfregisse scyphorum ma-mum, et fragmentorum no usum ad caedem, in-iso vitri ope gutture. Ad-s pugionem aut lanceolam on invenit, ut certe viri-s illi et heroica mors con-ingeret. Deinde quando hucydides funebrem quan-n orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse noque existimavit, dicen-um aliquid esse de Seve-iano. Omnibus enim il-is cum Thucydide, penes uem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, et maxime, cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinatio-

p. 54. θηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰ
p. 55. ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πά
ὁρώντων, ἀπέσφαξεν [f]) ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ
ξιος ὤν, μὰ τὸν Ἐννάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ
αὖτα ἐῤῥητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ὁ
τας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δ
τἄλλα [g]) μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον [h]), μονονουχὶ ζωμῶ
λοπάδων [i]) μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακ
των μνήμῃ· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συ
φέα καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος [k]) προαποσφάξας, ἀπ
27 νε. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους [l]) τούτοις ἔχων σ
ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθείς, ἐπ
ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν,
ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλ
τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν,
ραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας [m]), καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀ

f) ἀπέσφαξεν] „Sic habere J. Fl. H. et M. notat So
Sed et habent ceterae.“ g) τἄλλα] „τἀλλα J. Ald. ubi
Et B. 1. 3. h) κατεγίγνωσκον] „καταγιγνώσκων
καταγιγνώσκω 3011. i) λοπάδων] „λοπαδίων Fl.
vulgata faciunt cett. et M.“ k) δράματος] πράγ
2956. l) ὁμοίους] „ὁμοίως W.“ m) ἰδιωτεία

num: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose sane, et ut decebat Afranium, in conspectu omnium ad sepulcrum se interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, si quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praesentes, omnes admiratos esse, et supra modum laudasse Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non jusculorum et patinarum meminisset, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero mine maxime illum in bam, quod non inter antea scriptore, qui fabulam docuit, tum mum mortuus est. C rum multos etiam alio miles hisce, cum enu re tibi, sodalis, po tamen paucorum *tantu* cta mentione ad al promissum meum jam ibo, ad consilium, modo quis scribat m Sunt enim, qui magn gotia et digna mem praetermittunt aut tra runt; prae inscitia ve

ἐκ τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς p. 55.
καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν *) ἐμβραδύνοντες. ὥςπερ ἄν εἴ
τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοςοῦτον καὶ
τοιοῦτον m) ὂν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοίη o), μηδὲ p) τοῖς οὐκ
εἰδόσιν ἐξηγοῖτο q)· τοῦ ὑποποδίου δὲ τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ
ἀκριβὲς θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον, καὶ ταῦ- p. 56.
τα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιών r). Ἔγωγ' οὖν ἤκου- 28
σά τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἥπεσι
μοιρᾶσαι μόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος ἀναλωκό-
τα s) εἰς t) ψυχρὰν καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσῆκουσαν διήγησιν·
Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας u) τοὔνομα, ὑπὸ δίψους
κινούμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, κατάλαβοι x) Σύρους τινὰς τῶν ἀ-
γροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους, καὶ ὅτι y) τὰ μὲν πρῶτα
ἔδεισαν φοβηθεῖεν z) αὐτὸν, εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φί-

διωτίας W. Vulgatam retinent J. Fl. H. Par. etc." *) ἑρμηνεύουσιν] Ita recte *Bip.* sed nescio unde. Conjecit sic etiam *Rud.* pro vulg. ἑρμηνεύσουσιν. m) τοςοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν] „τοςοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed postremae voci manus recentior ν addidit." o) ἐπαινοίη] Ita 2956. et 2954. probante *Belino*, quem secutus est *Schm.* adsentiente Censore Jen. Olim legebatur ἐπαινοῖ. p) μηδὲ] „μὴ δὲ J." Et aliae vett. ut solent. q) ἐξηγοῖτο] „Ita restitui ex W. L. ἐξηγεῖτο Edd." r) διεξιών] „Sic Edd. et M. in quo tamen videtur fuisse διεξίοι· sed mutatum est. s) ἀναλωκότα] „ἀναλωκότα Fl. ἀναλωκότος W. P. ἀνηλωκότος Edd. omnes." t) εἰς] ἐς 2956. *Schm.* u) Μαυσάκας] *Mauσάκας* 2956. x) καταλάβοι] κατέλαβε conj. *Bel.* y) ὅτι] ὅτε B. 3. z) φοβηθεῖεν] ἂν addi cupit *Bel.*

pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copiose admodum studioseque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut si quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non vident, enarret, scamillum vero, quod ita ad normam exactus et politus sit, admiretur, et baseos proportionem; eaque multa cum cura persequatur. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix septem totis versibus percurreret, viginti autem vel amplius mensuras aquae [*clepsydras*] impenderet in frigidam et nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mausacas nomine, prae siti per montes oberrans, Syros quosdam rusticos deprehenderit, qui prandium sibi apposuerant,*

p. 36. λων εἴη [a]), κατεδέξαντο, καὶ εἱστιάσαντο [b])· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς τὴν τῶν Μαύρων [c]) ἀδελφοῦ αὐτῷ [d]) ἐν τῇ γῇ στρατευομένου. μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο [e]) μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν [f]) αὐτὸς ἐν τῇ
p. 37. Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη [g]), καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν [h]) Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις [i]), καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἐφειστήκει [k]) ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους [l]) ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε [m]),

a) εἴη] ἂν εἴη jubet *Bel.* temere. b) εἱστιάσαντο] „εἱστιασ. L. et Fl. c) τὴν τῶν Μαύρων] „τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. τὸν Μαῦρον Angl. et P. τῶν Μαύρων L. W. et Fl.“ τὴν τῶν Μαύρων γῆν 2954. in quibus γῆν debetur Grammatico, τῶν autem recipere non dubitavi, quum optimi libri adspirent. d) αὐτῷ] αὐτοῦ 2954. minus bene, ait *Bel.* e) τὸ μετὰ τοῦτο] τομετατοῦτο uno verbo A. 1. et 2. f) θηράσειεν] ἐθήρασε et mox ἴδε (εἶδε potius) jubet *Bel.* g) καταβρωθείη] καταβρωθῆναι 2956. κατεβρόθη (imo κατεβρώθη) *Bel.* conj. frustra. h) ἐν] „Nihil variare Edd. et M. notat *Solanus*.“ i) ἐπελάσεις] „Sic restitui ex marg. A. 1. W. et Codd. G. W. P. L. ἐπελεύσεις enim Edd. male.“ k) ἐφειστήκει] „ex W. Par. et Fl. cett. male ἀφειστήκει.“ l) ἀξίους] „Ita recte Edd. ἀξίου M. erasa quae prius fuerat litera *Σ. πολλοῦ ἀξίους Marcil.* prave.“ ἀξίου etiam 2956. m) κατέλαβε] κατειλήφει Gorl.

atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum esse, acceperint convivio: etenim forte quendam illorum et ipsum in Maurorum terra peregrinatum esse, quod suus frater in ea regione militaret. Hinc fabulae longae, et narrationes, *quomodo ipse in Mauritania venatus esset, et ut vidisset elephantas multos una pascentes, et ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, et quantos Caesareae pisces emerit.* Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, et invasionibus, et induciis necessariis, et custodibus, et his oppositis custodibus aliis, ad seram usque vesperam abfuit (*adstitit*), dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum il-

ἢ ἂν [n]) καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη [o]) τῶν σκάρων p. 37.
κεκαυμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ,
ἐφάνη ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἡμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀ-
νήκεστος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ'
ἄπρατος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μα- p. 38.
ταιότερα καὶ ἀναγκαιότερα [p]) ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι! ὡς καὶ αὐλητρὶς
ἐλθοῦσα ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀν-
ήνεγκαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυ-
σάκᾳ πόρπην [q]), καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ
ἀγωγῆς, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι,
πρὸς τοιούτους τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ
αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Ἄλλος [r]), ὦ 29
φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κο-
ρίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν [s]) ἀποδη-

n) ταχ' ἄν] Ita reposui, monente *Schaefero* Meletemm. p. 49. pro vulg. τάχα. o) ἤδη] „δὲ M. sed notatum ut spurium.“ p) ἀναγκαιότερα] „γελοιότερα] Ita dedi ex marg. A. 1. W. ἀναγκαιότερα Edd. absurde.“ Nos cum *Rudolph.* et *Schm.*, monente *Belino*, revocavimus veterem, eamque genuinam ac minime absurdam, lectionem ἀναγκ., quam et Cod. Gorl. confirmat. q) πόρπην] „πόρκην male W. L. et marg. A. 1. W. In vulgata probe conspirant Edd.“ r) ἄλλος] ἄλλως B. 1. et 3. s) Κεγχρεῶν] „Κεγχριέων Angl. et P. Κεγχριεῶν W. Vulg. servant Edd. et *Thom. M.*“ In W. esse Κεγχριῶν, non, ut *Reitz.* in Varr. Lectt. tradidit, Κεγχριεῶν, didici e *Solani* nota. Omnino jam vidi, caute sequendum esse *Reitzium*, Varias Lectt. enarrantem, quae nonnum-

erat, scaris jam paratis. nae nisi cum cura scripta ent in historia, magna ignorassemus, et jactu- Romanis intoleranda fuis-, si Mausacas Maurus ens, quod biberet, non venisset, sed incoenatus castra rediisset. Quam- quot alia longe magis ri- la (*necessaria*) prudens nunc praetermitto! *ut ina etiam illis ex proxi- ro venerit, et uti dona r alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe proelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Sy-

p. 39. μήσας, οὔτι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο· μ
νημαι γάρ· ὠτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ
δον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὡ
τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθ
τοῦτο αὐτοῖς· χιλίους γάρ, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶ
δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι,
κρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν· τούτους δὲ, τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν
γάλων ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν
λαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁ
ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει τ
λοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους, περισ
p. 40. ραθέντων [a]) αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· τα
δὲ ἑφεστὼς ὁρᾷν αὐτὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑ
λοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε
ρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν οὕτω σ
γραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμ
ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πο
καὶ ἐτρώθη [b]) περὶ Σοῦραν [c]), ἀπὸ τοῦ Κρανείου [d]) δη

quam cum iis, quae ipse *Solanus*, aliique, in notis refer
non optime consentiant. a) περισπειραθέντων] „
restitui ex W. et L. περιπειρ. Edd. male." b) ἐτρώ
ἐτρόθη A. 2. c) Σοῦραν] „Sic Edd. et M." d) Κ

riam vidisset, neque Armeniam, ita, memini enim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Perside paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo, dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos i hostibus immittunt. Ita multos nostrorum ita devo tos, et alios, cum spiris suis complexi essent draco suffocatos elisosque. Haec ro ex propinquo se vidisse sum, in loco tuto de altis arbore speculantem.* Et b sane fecit, quod non ex pinquo congressus est stiis; alioqui enim tam mirabili nunc scriptore bis carendum esset, qui nu etiam sua magnifica dam et clarissima facti hoc bello edidit. Mult enim pericula subiit, et

ἐπὶ βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκούον- p. 40.
των ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοῖχου
γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει. ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει,
οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν [e])
ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν [f]) αὐτῷ πλαγίαν μὲν τὴν ὀρθίαν [g])
φάσγανα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. Εἰς δὲ p. 41. 30
τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν
Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ
Τίγρητι [h]), τὰ ἐν Μηδίᾳ [i]), πεντακοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι
συνέλαβεν, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγε-
γραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν
τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου
(δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ νενικήκει [k])) τῶν ἐν Ἀρ-
μενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν Μηδίᾳ [l]), Ῥωμαίοις νῦν

νεῖον] „Sic W. *Κρανίον* Edd.“ e) *καταλοχισμῶν*] *καταλογισμῶν Marcil.* perperam. f) *ἔμελεν*] „Sic Edd. et M. *ἐμέλλεν* J.“ Sic et A. 2. unde *Solanus* corrigi vult *ἐμέλλεν οὗτος*. Sed *A. G. Lang. πάνυ γ' οὐκ ἔμελεν*. Vid. Adnot. g) *ὀρθίαν*] „deerat in omnibus Edd. excepta J. deerat etiam in M.“ Cum *Junt.* facit A. 2. h) *Τίγρητι*] „Sic L. M. B. 2. (et 1. 3.) Par. S. *Τίγριτι* J. et reliqq. cf. supra c. 19.“ i) *Μηδίᾳ*.] „*Μηδείᾳ* W. male. Nil mutant Edd. priscae.“ *Νηδίᾳ* tamen A. 2. k) *νενικήκει*] „Hoc habent *Fl. Ald.* (1. et 2.) H. Par. S. *νενίκηκεν* J. et W.“ Illud et B. 1. et 3. habent. l) *Μηδίᾳ*] „Sic Edd. omnes. *Μηδείᾳ* M.“

neratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque *ista* Corinthiis auditibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint, neque agminum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam* aciem vocat *obliquum agmen*: a cornu *vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem*. Quas autem aliquis praeclarissimus, res ab initio inde ad finem usque gestas omnes, quaecunque in Armenia, quae in Syria, quae in Mesopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta sunt*, quingentis *non totis* versibus complexus descripsit. Idque ubi fecit, historiam ait scripsisse. Titulum tamen, parum abest quin majorem libro, inscripsit ejusmodi, *Antiochiani, in sacro Apollinis certamine victoris*, (cursu, credo, aliquando, puer vicerat) *eorum, quae in Armenia, et*

p. 41. 31 πραχθέντων ἀφήγησις. Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος [m]) ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου [n]), καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι, καὶ ἐπὶ πᾶ-
p. 42. σι, τὸν τριπόθητον [o]) ἡμῖν θρίαμβον· οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε [p]), μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν [q]) αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν [r]) τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν

m) συγγεγραφηκότος] „συγγεγραφότος" Sic restitutum ex W. quod vel sine Codd. corrigendum erat. Edd. enim συγγεγραφηκότος habebant, ne J. et *Il.* ab hac labe immunibus." Hoc tamen praeferunt *Dorvill.*, *Lobeck.* et *Rudolph.* Vid. Adnot. n) Οὐολογέσου] „τὴν Οὐολ. W." o) τριπόθητον] „deest in W." p) ᾤκισε] „ᾤκησε W." q) Νίκαιαν] Νικαίαν transposito accentu B. 3. r) περίπλουν] περιπλοῦν eadem.

Mesopotamia, et Media a Romanis modo gesta sunt, enarratio. Jam vero audivi etiam, qui futurarum rerum historiam scripserat, et captivitatem Vologesi, et Osrois caedem, ut leoni objiciendus sit, et super omnia desideratissimum nobis triumphum. Sic vaticinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, et pulchritudine pulcherrimam:* illud vero adhuc considerat et consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam.* Et istud quidem nondum judicatum est, et adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, et pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero, quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, et Galli, et Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam In-

τὸν Ἰνδὸν ποταμόν· ὅ, τι δὲ καὶ [s]) πράξουσιν, ἢ πῶς δέξον- p. 42.
ται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυ-
μαστὸς συγγραφεὺς ἀπὸ Μουζούριδος [t]), ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν p. 43.
ἐπιστελεῖ. Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν 32
ἀόρατα οὔθ' [u]) ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν [x]), κατ' ἀξίαν
εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅ, τι
κεν [y]) ἐπ' ἀκαιρίμαν [z]) γλῶτταν [a]), φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ
τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ἐπὶ ταῖς
ἐπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται παγγέλοιοι· τοῦ δεῖνος Παρ-
θικῶν [b]) νικῶν τοσάδε· καὶ αὖ Παρθίδος πρῶτον, δεύτερον,
ὡς Ἀτθίδος δηλονότι [c]). ἄλλος ἀστειότερον παραπολύ. ἀνέγ-
νων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως [d]) Παρθονικικά [e])· οὐδ'

s) καὶ] vulgo omissum inserui ex Gorl. t) *Μουζούριδος*] „*Μουζίριδος* W. Nihil mutant *Fl.* H. J. Par.“ Nec reliquae: sed 2956. habet *Μυζίριδος*, teste quidem *Belino.* u) *οὔθ'*] *οὔτε* 2956. x) *οὔτ' εἰ βλέποιεν*] „*οὔτε βλέπειν ἢ* W.“ Sic et 2956. sed prave. y) *ὅ, τι κεν*] „*ὅττι κεν*] Sic dedit *Solanus.* Edd. enim *ὅ, τι κεν.*“ Restitui veterem lectionem, praeeunte *Wolfio.* Sic enim etiam in *Dionysii* loco, quem vide in notis. z) *ἐπ' ἀκαιρίμαν*] „*ἐπὶ καὶ ῥῆμα* P. et Cod. *Fl. ἐπίκερ — Fl. ἐπί κε ῥῆμα* in M. Sed fuit prius *ἐπακαιρίμα.* Edd. reliqq. vulgatam servant.“ Vid. Adnot. a) *γλῶτταν*] „*γλῶσσαν* M.“ b) *Παρθικῶν*] *Παρθενικῶν* Gorl. c) *ὡς Ἀτθίδος δηλονότι*] pro glossemate habet *Schm.* Vid. Adnot. d) *Σαγαλασσέως*] „*Σαγαλασέως*] *Σαγαλασσ.* emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.“ Duplex tamen *σσ* edunt Codd. W. et Gorl. quos non dubitabam praeeuntibus *Rudolpho* et *Schmiedero*, sequi. e) *Παρθονικικά*] *Παρθονικά* 2956.

dum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet. Talia multa prae inscitia delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant; excogitent vero et confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, (*buccam*) ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri:* et rursus *Parthidis primus, secundus,* nempe ut *Atthidis.* Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica.* Neque vero *eo ista commemoro,*

p. 43. ὡς [f]) ἐν γέλωτι ποιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ χρησίμου ἕνεκα. ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν
p. 44. οὗτος [g]) προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴ γε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου
33 ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει. Καὶ δὴ τὸ χωρίον [h]) σοι, φαίη τις ἄν, ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἵ τε ἄκανθαι, ὁπόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων [i]) ἐρείκια ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴ τι τραχὺ δή [k]), καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν [l]), ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἄν, ἀλλ' οὐδ'

f) οὐδ' ὡς] Hic deesse aliquid suspicatur *Schm.* At vid. Adnot. g) οὗτος] αὐτὸς 2956. h) χωρίον] θυρίον B. 5. Sequens σοι aut expletivum esse *Belinus* dicit, aut in μοι mutandum. Non vidit igitur, verba φαίη τις ἄν per se esse posita, et σοι ad ἀνακεκάθαρται pertinere. i) τῶν ἄλλων] pro glossemate damnari vult *Rudolph.* injuria: quodsi enim haec deessent, difficilius intelligeretur, quorsum pertineant sequentia καὶ αὐτόν. k) καὶ εἴ τι τραχὺ δή] „καὶ εἴτι καὶ τραχύδη P. ἤδη *Fl.* δή ceterae. In M. est δή, sed ἤ supra scriptum est a recentiore manu." ἤδη etiam in 2956. et 2954. Sed *Bel.* mavult ἦν. l) αὐτὸν] „Sic J. H. Fl. Pnr. *Ald.* Sed in hac (A. 1.) inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. sed et praecedentia hic primo aliter fuerant scripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, et aberat δεῖ." Ὥστε οἰκοδομεῖν τι ἤδη καὶ αὐτὸς 2954. 2956. Unde *Belin.* conjecit et *Schm.* edidit: οἰκοδομεῖ τι ἤδη καὶ αὐτὸς, quae ita etiam in Gorl. legi, refert *Schm.* Nos cum *Rud.* lectionem et interpunctionem B. 1. et 5. restituimus. Vid. Adnot.

ut ridiculo habeam, et ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis caussa: quandoquidem qui haec et horum similia fugerit, ille bonam jam partem ad recte scribendum adeptus est, vel potius paucis adhuc indiget, si quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil est medium, alterius sublationem contra inducere alterum.* Et sane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata est, atque spinae, quotquot erant, et rubi, excisi sunt: rudera aliorum jam elata, et si quid asperum fuerat, jam laeve est. Itaque jam opus est, ut et ipse aedificium exstruas, quo eum te ostendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res possis, sed aliquid ipse etiam aptum excogita-

ι Μῶμος, μωμήσασθαι δύναιτο. Φημὶ τοίνυν τὸν ἄριστα p.44.34
συγγράφοντα m) δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοι p. 45.
ἂν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὴν μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ ἂν n), μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον ἐκ o) κασσιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου p) Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. Ἀλλὰ ποῦ q) τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς p.46.35
χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν· οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ Ἡρόδι-

m) συγγράφοντα] „συγγράψοντα marg. A. 1. W. non male.“ Hanc esse conjecturam recte censet *Rud.* n) ἂν] „deest in M. et *Fl.* adest in cett.“ o) ἐκ] „Sic L. M. et *Fl.* ἀπὸ cett. Edd.“ ἀργύριον 2956. p) Λεωτροφίδου] Λεοτροφ. *Reitz.* per errorem, credo, quem tamen secutus est *Rud.* q) ἀλλὰ ποῦ] „Sic P. ἀλλάπου junctim J. H. *Fl.* B. 2. S. (et A. 2.) ἄλλά που Par. (nec non A. 1. B. 1. 3.) sed interrogandi signum ego addidi.“ ποῖ *Rud.* conj. ad normam loci *Eurip.* Hecub. v. 757. (752. *Matth.*) At quod sequitur ἐς ποίησιν non cum ποῦ arctissime est nectendum, sed ad propius χρήσιμον referendum.

re, quodque nemo, ne ipse quidem Momus possit reprehendere. Ajo igitur, eum, qui optime scripturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem et vim eloquendi: alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, et perpetuo labore, et antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque neo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere eos, qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, et instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere. Sed ubi artis et consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem. Sicut nempe etiam Iccus et

p. 46. κος r), καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς, οὐχ s)
p. 47. σχοιντο t) ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν παραλαβόντες, (εἰ δὴ
τός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα u)
σκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου, Στρατονίκης
νης x),) ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θα
p. 48. ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δ
σαν ὑπόθεσιν y) εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆ
ραπολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστ
ἡμῶν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φ
ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι z)
γὰρ ὄντινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φ
ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημέ
ποδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται a) φαίνο
αἷς χρώμενος, θᾶττον ἄν καὶ

Auct. incert. Εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπ

r) Ἡρόδικος] „ex marg. A. 1. W. Angl. et P. Ἰρό Schol. Ἡροδίζης male Edd. et M.“ s) οὐχ] „deest et omnibus Edd. adest in sola J. Et sic emendarant *M* et *Vorst.*“ t) ὑπόσχοιντο] „ὑπόσχοιτο M. male.“ διὰ ταῦτα] „Sic J. *Fl.* H. Par. etc. δι' αὐτὰ M.“ δὴ — ἐκείνης] pro scholio habent *Graev.*, *Solan.*, *G* et *Wiel.* Vid. Adnot. y) ὑπόθεσιν] „Sic W. et Edd. ἀπόθεσιν S. male.“ z) ἐφευρηκέναι] „εὑρηκέν Nihil movent vulg. Edd. vett.“ Sed 2956. et ipse habet a) τοιαῦται] „τοιαῦτα W. solus.“

Herodicus, et Theon, et si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, et qui cum Thasio Theagene, aut Polydamante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitatio- num rationi, meliorem to ope artis suae redd rum. Itaque absit a r etiam invidenda illa pro sio, si artem nos dic rei ita magnae atque di lis reperisse. Neque hoc dicimus, nos quem que *de medio* arreptum dituros historicum; se qui natura prudens, et time ad dicendum exer tus fuerit, ostensuros quasdam rectas: siqui tales videantur eae, ingressus aliquis cel faciliusque perfecerit,

μοι [b]), οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς p. 48. 36
ἐπῳδῆς, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶν ἐκιθάριζε μὴ
ἀνόν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν,
τι ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά p. 49.
τ' ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτοῦ [c]). Καὶ τοίνυν 37
εἰ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς [d]) νῦν παραδεδόσθω, συνιέ-
ναι [e]) τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷος
μὴ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρα-
τικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν
ἔχειν [f]), καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ
ἐναζομένους ἢ ταττομένους στρατιώτας ἑωρακώς, καὶ ὅπλα
ἴδοις, καὶ μηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέρως, καὶ τί ἐπὶ με-
σου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξε-
στιν, ἢ περιελαύνειν· καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις,

b) τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. Καίτοι] τε-
λέσειεν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν etc.
conj. *Gesn.* Defendunt vulgata *Rud.* et *Lang.*, hic tamen ita,
ut καὶ post ἄχρι delendum esse censeat. Vid. Adnot. Ceterum ad vocem καίτοι notavit *Reitz.* „Sic Edd. vett. et M.“
c) ἐφ' αὑτοῦ] „αὐτοῦ J. Sed nostram lectionem habent *Fl.* B. 2. H. Par. Ald. et M.“ d) ὁ μαθητὴς] „ἔστιν ὃς
μαθ. M. male.“ e) συνιέναι] Vulg. olim συνεῖναι, quod
Reitz. e conj. *Solani* emendavit, secutis recentioribus. f) ἔ-
χειν] „Sic Edd. omnes praeter S. et hanc secutam Amst.

portet, atque ad scopum
rvenerit. Neque enim hoc
ixeris, qui prudens sit,
im nihil indigere arte ac
isciplina eorum, quae ig-
orat: alioqui citharam et-
m nemine docente pulsa-
t, et inflaret tibias, ac
osset omnia. Jam vero si-
e disciplina nihil horum
anibus effecerit. Verum
quis illi ostendat; facile-
ue discat, et bene *deinde*
o ipse Marte tractet. Ita-
ne nobis etiam talis nunc
adatur discipulus, non ig-
arus ad intelligendum pa-

riter ac dicendum; sed a-
cutum cernens, qui etiam
negotia ipsa tractare, si
praeficiatur, possit, mili-
taremque animum, sed cum
civili, etiam bellici ducis
prudentiam habere: porro
adeo qui in castris aliquan-
do fuerit, decurrentesque
aut stantes in acie milites
viderit, armaque et machi-
nas quasdam norit, quid-
que sit *in cornu*, quid *in*
frontem, quomodo ordines,
quomodo equites, et unde?
et quid sit *procurrere*, aut
circumducere? verbo, *detur*

p. 49 38 οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι [g]). *Μάλιο*
p. 50. καὶ πρὸ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, κα
φοβείσθω μηδένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος
τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν
σθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκ
μένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ
του ἐν Ὀλύνθῳ [h]), ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθή
μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται [i]) ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὡ
ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ
αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν [l]) τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, κα
χων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν [m]), ὅτι ὀλέθριος καὶ μανι
ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθη
p. 51. ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους
καὶ τὴν Νικίου τελευτήν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ
ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί. ἡγήσει
(ὅπερ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸ

quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W." ἐμπειρίας στρα
ἔχων Marc. g) ἀπαγγέλλουσι] „Sic Fl. B. 2. Pa
M. ἀπαγγέλουσι J." Illud etiam in A. 1. 2. B. 1. 3.
Ὀλύνθῳ] „Nihil hic a vulgata abire J. *Fl.* H. nota
nus." i) ἀνιάσεται] pro glossemate ejici vult *Gu*
rigendum potius ἀνιασάτω. Vid. Adnot. k) ὡμῷ
hic nil variare Edd. nec M. notat idem." l) ἐν] ἐ
m) εἰπεῖν] εἰπεῖ *Ald. s.* miro errore. n) μα

nobis non aliquis, qui domi desideat, quique credat solum narrantibus. Maxime vero et ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, neque quidquam speret: alioqui malis judicibus similis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipsi sit Philippus oculo privatus ab Astere Amphipolite sagittario ad Olynthum; verum qualis est, talis ostendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in

convivio facta, si d
scribatur; neque Cl
lum terrebit, mult
concione valens, et r
in judiciis, quo minu
perniciosum furios
esse hominem; nequ
versa Atheniensium
si Siculas clades ena
Demosthenis captiv
et mortem Niciae, e
tierint, et qualem
biberint, et ut inter
dum caesi sint mult
istimabitur enim, q
est, a nemine sano
re in culpa, si, qua

μάλιστα, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα, ὡς ἐπρά- p. 51.
θη, ἀπηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν·
ἐὰν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ,
ὁ φεύγουσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων· ἐκτὸς εἰ μή, εὔξασθαι
δεῖ, μᾶλλον °) παρέλιπεν P)· ἐπεί τοί γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ
τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν
τοῦτο λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν ταῖς
Συρακούσαις παρατείχισμα q), καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμοκράτους p. 52.
τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον r) διαπεῖραι μεταξὺ ἀ-
ναμίξοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συ-
ρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναί-
ους περιελεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώτων s)
Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐ-
δεὶς ἂν ἀναλύσειεν t) ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' Ἄτροπος μετατρέ-
ψει. Τοῦ δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη, εἰπεῖν. 39

„κατιτὸς M. solus.“ o) *μᾶλλον*] „aberat ab M. sed supra scriptum est. Adest autem in *Fl.* J. H. Par.“ Hanc notam *Reiskius* falso ad superius *μὴ* retulit; huc autem pertinere, videbis ex *Solani* ipsius adnotatione. p) *παρέλιπεν*] „παρείλιπεν W.“ q) *παρατείχισμα*] *ἀνατείχισμα* 2954. r) *Γύλιππον*] „*Γύλιπον*] Sic J. *Fl.* H. Par. etc. *Γύλιππον* W.“ Et sic recte ediderunt *Rud.* et *Schm.* s) *πρώτων*] „Ita quoque in Edd. optimis legi notat *Solanus*.“ t) *ἄν*] „deest in W. et *Fl.* adest in P. Cod. et Edd. J. H. Par.“

ter aut parum prudenter
ta sunt, ea, quemadmo-
e contigere, enarret:
que enim ipse auctor illo-
t est, sed index. Itaque
navali proelio vincun-
non ille est, qui sub-
git; et, si fugiant, non
qui tergis instat. Ni-
orte, cum votis opus
, ea praetermiserit.
doquidem si tacendo
aut in contrarium nar-
, corrigere potuisset;
illimum erat Thucydidi,
ni uno calamo evertere
ttionem Epipolis impo-
sitam, et Hermocratis trire-
mem submergere, et exse-
crabilem illum confodere
Gylippum, dum munitioni-
bus vias et fossis intercludit; et tandem Syracusanos
quidem in Lautumias con-
jicere, Atheniensibus vero
hoc praestare, ut Siciliam at-
que Italiam secundum pri-
mas spes Alcibiadis naviga-
tione complecterentur. Ve-
rum quae facta sunt, ea,
puto, neque Clotho retro
glomerare potest, neque re-
tractare Atropos. Historici
autem unum opus, ut gesta

p. 52. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἢ φοβῆται Ἀρτα
ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ u) κάνδυν πορφυροῦν, καὶ
πτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν Νισαίων x) λήψεσθαι
τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ y) π
p. 53. δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ κἂν ἰδί
τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται z) τὸ κοινὸν, καὶ
λήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται a) τῆς ἔχθρας b)· κἂν
ὅμως οὐκ ἀφέξεται c) ἁμαρτάνοντος. Ἐν γὰρ, ὡς ἔφην
το ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ d), εἴ
ἱστορίαν γράψων ἴοι, τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον
καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν
τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσο
40 τοῖς συγγράμμασιν. Εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι f)
τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, οὗς π

u) ἐλπίζῃ] „Ita dedi ex marg. A. 1. W. et W. Edd. eni
go ἐλπίζει." x) Νισαίων] „Νησαίων male W. Vu
non movent *Fl.* J. H. Par." y) αὐτό] „Sic Edd. et N
τῷ tamen B. 3. z) ἡγήσεται] ἡγήσαιτο 2954. a)
σεται] „ποιήσηται male W." b) ἔχθρας] „τέχ
Vulgatam servant *Ald.* J. H. Par. et Codd. M. P." c
ἀφέξεται] οὐ φείσεται Gorl. glossema, ut putat *Sch*
καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] „Sic Edd. Coll.
ut edidimus." e) εἴ τις] „εἴ τι S. sola cum *Amst.*
ro, *Fl.* J. H. etc. cum W. recte εἴ τις." f) θεραπ
Θεραπεύει Gorl.

sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quamdiu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, et torquem auream, et equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucydides; sed licet privatim quosdam oderit, multo *sibi* magis necessariam *judicabit* rempublicam, et veritatem pluris faciet, quam inimicitias: et, si quem amet, tamen non parcet pe
Unum enim, ut dixi
historiae proprium e
soli litandum verita
quis ad scribendam
riam accedat; reliq
vero omnium cura ab
da. Atque in univ
norma una, et mensu
acta haec est, respice
ad eos, qui nunc au
sed ad hos, qui pos
in scriptis nostris ver
tur. Si quis vero,
praesens est, modo
vet, adulatorum meri
tibus adscribetur, q

μία καὶ ἐξ ἀρχῆς [f]) εὐθὺς ἀπέστραπτο, οὐ μεῖον ἢ κομ- p. 53.
μωτικὴν [h]) ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπο-
δεξονεύουσιν· ὃς [i]), ἡδέως ἄν, ἔφη, πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν, p. 54.
Ὀνησίκριτε [k]), ἀποθανών, ἃς [l]) μάθοιμι, ὅπως ταῦτα
ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν [m]). εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦ-
σι καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τι-
μᾷ [n]) τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ' ἡμῶν
εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα
συγγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ὑ-
φίστανται [o]), μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα
τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὐ-
λαβοῦνται οὗ τινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν. Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ 41
συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παῤῥησίας

f) καὶ ἐξ ἀρχῆς] Quod vulgo deest, καὶ restitui e Codd. M. et Gorl. Neque sic erit, cur verba ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς cum *Rud.* tanquam glossema condemnemus. h) κομμωτικὴν] Sic *Solan.* et *Schm.* ex J. S. et *Amst.* et Cod. M. quibus etiam A. 2. accedit. Sed κωμωτικὴν reliqq. vitiose. i) ὃς] „ὡς] Sic sola B. 2. (et 3.) recte. Ὅς male reliquae. In M. ὃς suprascriptum est." Falso judicasse *Solanum* et *Reitzium*, videbis, credo, ex Adnot. k) Ὀνησίκρατε] „Θνησίκρατες Par. misere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. Vid. nott." l) ὡς] „ὅπως W." m) ἀναγινώσκουσιν] „ἀναγιγνώσκουσιν M. Nil mutant J. *Fl.* H. Par." n) οὐ μικρῷ τινι] οὐ μικρόν τι 2954. probante *Bel.* o) ὑπάγονται] „ἐπάγονται] Sic dedi ex J. licet cett. omnes et M. ὑπάγονται." Jure suo vulgatam lectionem restituerunt *Rud.* et *Schm.* Hic vero Tom. II. p. XL. falsa narravit de hac varia lectione.

n historia (*et*) ab initio
de non magis, quam ex-
citatrix ars comtricem il-
n *mangonum* aversata est.
exandri quidem illam
ioque memorabilem vo-
m referunt, qui, *Lubens*,
quit, *Onesicrite, vel ad par-
m temporis spatium post
rtem meam reviviscerem,
diendi caussa, quomodo ista
turi sint, qui tum erunt ho-
nes. Nunc vero ea si lau-
nt et amplectuntur, mirari
i: putant enim, ea se non*
*parva quadam esca piscaturos
esse nostram quisque benevo-
lentiam.* Homero sane, li-
cet fabulose pleraque scrip-
serit de Achille, jam ad cre-
dendum quidam inducuntur,
solum illud ad veritatis de-
monstrationem magnum si-
gnum ponentes, quod non
de vivo scripsit: neque e-
nim, cujus rei caussa men-
tiretur, inveniunt. Talis
igitur mihi sit historicus,
metus expers, incorruptus,
liber, fiduciae et veritatis

Comic. incert. p. 55. καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάσων [p]), οὐ [q]) μίσει, οὐδὲ φιλῶν [r]), οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ πονούμενος· ἴσος [s]) δικαστὴς, εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ τέρψ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλ καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷ 42 ξει [u]), λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται, λέγων. Ὁ Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμεν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ Thucyd. I, 22. κτῆμά τε [x]) γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἢ πε τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερο ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ [z]) τέλος ἂν τις εὖ φρονῶν ὑπ

p) ὀνομάσων] „ὀνομάζων] ex *Jens.* emendatione; ὀν enim Edd." Sic etiam in Cod. 2954. ubi tamen su scriptum est αι. *Reitzium* omnes recentt. secuti eran οὐ] οὔτι conj. *Valcken.* Diatr. ad *Eurip.* Hippol. p. 3 temere. Cf. De Salt. c 25. r) νέμων] νέμον A. 2. σος] ἴσος *Rud.* contra librorum auctoritatem. t) βιβ βεβήλοις conj. *Wyttenbach.* Ep. Crit. p. 55. quae mihi non emendatio, sed depravatio, esse videtur: nec ull elegans lectio tentanda. u) δόξει] δόξι A. 2. x) τε] „ex *Thucyd.* κτήματα Edd. Luciani." Secuti recen ditores. y) ἥπερ] „εἴπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M z) καὶ ὃ] ὃ καὶ vult *Rud.* legi, aut φησὶ in seqq. del

amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, scapham dicat scapham:* non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quidquam,* non parcens, non misericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri justo plus tribuat, hospes in libris *suis,* nullius civitatis, suis ipse legibus vivens, regem agnoscens nullum, non quid hic vel ille existimaturus sitreputans, sed dicens quid

factum sit. Non sin sa igitur hanc lege Thucydides, virtutem vitium historici dis cum maxima in admi videret esse Herod adeo ut Musarum eti minibus libri illius v tur. *Possessionem* en *tius in perpetuum* scri ait, *quam commis quae in praesens tantu ceat: neque fabulosita probari, sed verum d posteritati se relinquer* jungitque utilitatem,

ιορίας, ὡς, εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καταλάβοι, ἔχοιεν, p. 56.
μοί, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς
ν ποσί [a]). Καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς 43
μέτω μοι· τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν
ὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιό-
οις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι [b]), καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥη-
ορείας [c]) δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένος, ἀρχέσθω τῆς
ραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύ-
τοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτική,
ἶα [d]) ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. Ὡς γὰρ τῇ γνώ- 44
ιη τοῦ συγγραφέως [e]) σκοποὺς ὑπεθέμεθα παῤῥησίαν καὶ ἀ-
ῆθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος [f]), p. 57.
αφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα [g]) ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μή-
ε ἀποῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις
ούτοις καὶ καπηλικοῖς [h]), ἀλλ' ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς συνεῖ-

gutius judicatum. a) *ποσί*] „Sic L. et Ms. *Golm. πόλεσι* male Edd. item M. et P.“ b) *ἐπιχειρήσεσι*] *ἐπιχειρήσεσι* A. s. c) *ῥητορείας*] „ῥητορίας W.“ d) *οἷα*] Vulgatum omnibus libris vitium *οἷα* per me ipse correxi, ut et alibi. e) *συγγραφέως*] „Sic W. et Edd. vett. *συγγραφέος* male S.“ f) *ὁ πρῶτος*] glossema videbatur *Rudolpho*. g) *φανότατα*] Sic Edd. vett. omnes. Sed *Reitz.* et recentt. *φανώτατα* ex W. Vid. Adnot. h) *καπηλικοῖς*] *πολιτικοῖς* 2954. sed supra scriptum *καπηλ.*

ue finem, si quis recte sa-
iat, constituat historiae:
si quando rursus similia in-
ruant, habeant, inquit, *re-*
picientes ad ea, quae olim
cripta sunt, quomodo recte
uantur praesentibus. Ac ta-
em quidem habens animum
istoricus mihi detur. Quan-
um vero ad linguam, et e-
oquendi facultatem *attinet*,
ehementi quidem illa atque
spera, et periodis conti-
ua, et argumentis contor-
a, caeteraque vi oratoria,
on admodum acutus *et in-*
orrescens, sed placide ma-
gis affectus, ad scribendum
accedat. Ac sententiae qui-
dem sint densae et crebrae:
dictio autem dilucida et ci-
vilis, quae quam clarissime
designet materiam. Quem-
admodum enim animo scri-
ptoris metas posuimus di-
cendi libertatem et verita-
tem: ita et linguae illius
seu dictioni, scopus unus
primus, dilucide explicare,
et clarissime rem declarare,
neque secretis, et remotis
ab usu nominibus, neque
hisce de media turba vel de
caupona *sumtis*, sed quae

p. 57. ναι [1]), τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ
μασι κεκοσμῆσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μέ
ἔχουσιν· ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀπ
45 νει τοὺς λόγους. Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ
απτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ
μένη καὶ ἐκείνη, καὶ μάλισθ' ὁπόταν παρατάξει, καὶ μ
καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ
ἀνέμου ἐπουριάσοντος [k]) τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος
λὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων, τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ
p. 58. ἐπὶ γῆς βεβηκέτω, τῷ μὲν κάλλει καὶ τῷ μεγέθει τῶν λε
νων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ὁμοιουμένη, μη
ζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· κίνδυνο
αὐτῇ τότε [l]) μέγιστος [m]) παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆ
τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, ὥστε μάλιστα πειστέον [n])
ναῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδόταρ ὡς ἵππο

i) συνεῖναι] „συνιέναι] Sic Cod. P. et Edd. J. Par. H
εἶναι W. et *Fl.*“ Praeferebam *συνεῖναι*, partim conc
tis ratione habita, partim quod *συνεῖναι* facilius fieri p
ut in *συνιέναι* mutaretur, quam vice versa. Cf. tamen
Lectt. ad Ver Hist. I, 1. s. v. *ἀνιέναι*. k) *ἐπουρι*
τος] „ἐπουριάσαντος male W.“ l) τότε] „Sic J. alt
τε.“ m) κίνδυνος — μέγιστος] „Sic L. κίνδυνος
γιστον *Par. Ald. Fl.* H. B. 2. S. (et cett.) κίνδυνον — μ
J. et M.“ n) πειστέον] „ποισιέον male W.“ πειτεο

vulgus intelligat, laudent
eruditi. Verum figuris quo-
que ornata sint non nimium
turgidis, et quae minime
videantur quaesitae: alioqui
offis per nimia condimenta
corruptis similem orationem
faciunt. Ac mens quidem
historici participet aliquid,
adsciscatque sibi, poëtices,
quatenus magnificis ipsa
quoque verbis utitur atque
elata est, et maxime cum a-
ciebus, et pugnis, et nava-
libus proeliis, implicatur.
Opus enim tum erit poëtico
quodam spiritu, qui secun-
do flatu vela impleat
samque per summos
navim perferat. Dict
men humi incedat,
cum pulchritudine di
rum et magnitudine a
tur, et quantum ejus
exaequetur, interim
regrinitatem non exea
que ultra quam oppor
est, fanatico quodam
tu efferatur. Tum eni
ximum periculum es
extra numeros movea
in poëticum furoremi
Itaque tum inprimis
diendae sunt habena

ὡς καὶ ἐν λόγοις o) πάθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον οὖν, p. 58.
ἐφ' ἵππου p) ὀχουμένῃ q) τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ
παραπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείποιτο τῆς
ὁρμῆς. Καὶ μὴν καὶ συνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ καὶ 46
λείᾳ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα r), καὶ ἀπαρτῶντα,
(τραχὺ γὰρ) οὔτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνά-
πτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' s) ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.
Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ, ὡς ἔτυχε, συνακτέον t), ἀλλὰ p. 59. 47
φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις u) περὶ τῶν αὐτῶν ἀνα-
κρίναντα x), καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ δὲ
μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα, καὶ οὓς εἰ-
κάσειεν ἄν τις, ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ
προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις,
καὶ συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω. Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ 48
ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτα y) μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαι-

o) λόγοις] „λόφοις prave M.“ p) ἐφ' ἵππου] ἐφ' ἱστίου conj. *Schütz.* et mox ἑφολκίου pro ἐφιππίου. At vid. Adnot. q) ὀχουμένῃ] ὀχουμένη A. 1. et 2. sine jota subscr. r) ἀφιστάντα] „*Steph.* ἀφιστῶντα.“ s) τὸ δ'] τόδ' A. 1. et 2. t) συνακτέον] „Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. συντακτέον Edd. omnes male.“ u) πολλάκις] deest in Gorl. x) ἀνακρίναντα] Ita e Gorl. pro vulg. ἀνακρίνοντα. y) πρῶτα] „πρῶτον S. Sed πρῶτα *Fl.* J. *Par.* H. et W.“

sobrietati studendum, cogitantes, esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam ferociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem, velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur. Verum compositione etiam verborum temperata et media utendum, ut ea neque nimis distrahas et dimoveas, asperum enim; neque rhythmo paene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus. Res autem ipsas non temere connectere oportet, sed cum labore et aerumnabili quadam diligentia, instituto saepius de iisdem judicio. Et maxime quidem, quae quis ipse praesens inspexit, *scribet*; sin vero minus, fidem illis habeat, qui narrant incorruptius, et quos conjiciat aliquis minime ad gratiam vel odii caussa subtrahere quidquam rebus gestis, vel adjicere. Et hic jam ad conjecturam acutus sit, et qui argumentis elicere, quid sit probabilius, queat. Et cum

p. 59. νέτω αὐτῶν [z]), καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρ
τον. εἶτα ἐπιθεὶς τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρ
49 τω τῇ λέξει, καὶ σχηματιζέτω [a]), καὶ ῥυθμιζέτω. Καὶ ὅλ
Hom. Il. ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ, ἄρτι μὲν τὴν τῶν [c])
XIII, 4. πόλων Θρηκῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ
p. 60. τὰ [d]) γὰρ καὶ [e]) αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ [f]) Ῥωμαίων ἰδίᾳ
τω, καὶ δηλούτω ἡμῖν, οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ
τι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο.
αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἱ
ππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ
σθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν· ἐς τοὺς στρατηγοὺς μ
πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω [g])
ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ

z) αὐτῶν] „αὐτὸν male S. et M. αὐτῶν *Fl.* J. H. *Par.* nam sic scriptum fuit." a) σχηματιζέτω] Ita, mo bus *Solan.* et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 409., quos et *Wieland* cutus est, scripsimus pro vulg. χρηματιζέτω. Vid. Adnot ὅλως] „ὅλος J." c) μὲν τὴν τῶν] „μὲν τῶν] τῶν μ μὲν τὴν τῶν Gorl. ut conjecerat *Sol.* d) ταὐτὰ] In et recentt. ταῦτα. Sed ταὐτὰ scribendum monet *Schm.* i dendd. et revera sic legi in Edd. vett. reperio. Deince abest ab Gorl. e) καὶ] „abest ab S." f) τὰ] „ab W." g) ἀκουέτω] „ἠκηκούστω *Fl.* ἀκηκούστο M. ἀκ στω P. Vulgatam nostram obtinent Edd. cett."

collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem com-
mentarium quoddam illo-
rum contexat, et corpus fa-
ciat informe adhuc, et ar-
tubus suis nondum distinc-
tum. Tum ordine adjecto
pulchritudinem inducat, et
dictionis colorem addat, et
orationem rebus accommo-
det, (*forma induat*) et com-
positioni studeat. Et om-
nino tum Homerico illi Jo-
vi similis sit, nunc quidem
equestrium Thracum adspi-
cienti terram, nunc vero
Mysorum. Eadem enim ra-
tione ipse quoque jam res
Romanorum singulatim
spiciat, et, quales sib
sae sint ex alto contem
ti, enarret; jam vero
sarum; tum utrasque
pugnent: et in ipsa ad
cie non ad unam parte
spiciat, neque ad unu
quitem vel peditem,
forte Brasidas aliquis
siliat, aut Demosthene
scensum prohibeat: ac
ces quidem primum; e
quid illi imperent,
quoque audiat, et quo
do, et qua mente, et
silio injunxerint. Post
vero ad manus ventum,

ῥηθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥςπερ ἐν p. 60.
ῥετάνῃ, τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.
Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω [h]), μὴ ἐς πόρον, μηδ' ἀπει- p. 61. 50
ῥαλέως, μηδὲ νεαρῶς· ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ στήσας
ὅταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ·
εἶτα ἐκανέτω λυθείς, ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα
ὅτευδέτω, καὶ, ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω
ἐπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς Μηδίαν [i]), ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ ἐς
Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο.
Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθό- 51
λῳ [k]), καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τὸ κέντρον [l])· καὶ ὁποίας ἂν p. 62.
δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτὰ,
διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν· οὐ γὰρ
ὥςπερ [m]) τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά
ἐστι, καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰ-

h) ἐπέστω] "Sic L. G. P. et marg. A. 1. W. ἐπέσθω Edd. male." i) *Μηδίαν*] „Nihil hic variant M. J. *Fl.* H. cum Cod. iste alias *Μηδείαν* scribere soleat. Vid. c. 30." k) *ἀθόλῳ*] „*ἀδόλῳ* J." l) *τὸ κέντρον*] „ex W. et P. est. *τῷ κέντρῳ* Edd. Sed *κέντρον* quoque marg. A. 1." m) *ὥςπερ*] *ὡς παρὰ* conj. *Belin. κατὰ τὰ αὐτὰ Solan. ῥήτορσι* A. 2.

mune sit spectaculum, et quasi trutina suspendat, quaecunque geruntur; et persequentes comitetur, et fugientes. Et modus adsit hisce omnibus, ne ad satietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; sed cum facilitate se quadam expediat, et certo quodam loco his constitutis, ad illa, si urgeant, transeat: tum redeat exsolutus, ubi ista vocaverint, festinetque ad omnia, et, quantum potest, eodem cum ipsis temporibus vestigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero stridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus consequatur. Maxime vero speculo similem praebeat animum, nihil turbido, et splendido, et centri exacti: qualesque acceperit operum species, tales etiam illas ostendat; perversum vero, aut alieni coloris, aut figurae diversae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magistris scribunt *historici*: sed dicenda *praesto* sunt, et dicentur *omnino*; jam enim facta sunt. Oportet autem

p. 62. πεῖν αὐτά n)· ὥστε οὐ, τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον τὸν ἱστορίαν συγγράφοντα δίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι o) ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐδὲ γὰρ οὐδ' q) ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργ ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ' ἡ μὲν ὑπ καὶ προϋποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείω πορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφ καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν r), ἐς δέον οἰκονομ σθαι s) τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή τι t) καὶ τὸ τοῦ συγγραφέω

p. 63. γον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύ ἐναργέστατα u) ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος ται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ x) τοῦτο ἐπ τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπεί

n) αὐτὰ] „αὐτῷ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firma P.“ o) Φειδίᾳ ἢ Πραξ. χρ.] „Φειδ. χρῆναι ἢ Πραξ W. et M.“ χρεῖναι A. 2. p) τῳ] Ita A. 1. et hinc *Ric* recentt. sed τῷ A. 2. B. 1. 3. q) οὐδὲ γὰρ οὐδ'] „οὐ οὐδ' M. et *Fl.*“ r) αὐτῶν] „αὐτῷ M. αὐτοὺς pe αὐτοῖς Gorl. s) οἰκονομήσασθαι] „Ita dedi ex W. οἰκοδομήσασθαι enim Edd “ οἰκοδομίσασθαι A. 2. τοιοῦτο δή τι] Olim τοιοῦτο δή τοι. Sed τοιοῦτον 2954. quod *Belino* probatum re epit *Schm.* assentiente C re Jenensi. u) ἐναργέστατα] ἐνεργέστατα 2954. pro *Bel.* x) μετὰ] „Sic legere J. *Fl.* H. notat *Solanus*, quare.“ Propterea, credo, quod offendit in iterata p

ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis est, sed quomodo dicant. In universum vero putandum est, historiae scriptorem Phidiae aut Praxiteli similem esse debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, et subjecta illis erat, Eliensibus, aut Atheniensibus, aut Argivis suppeditanti-

bus: at ipsi formabant tum, et secabant ebur, liebantque, et conglu bant, et concinnabant auri velut florem ind bant: eaque ipsa illo ars erat, materiam, p opus erat, disponere. le igitur etiam opus h rici, cum ornatu dispo res gestas, et quam p lucidissime eas demonst Et ubi, qui audiit, p putat se vidisse ea, dicuntur, et postea lau tuno sane tunc elabor

ἐστὸν τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευ- p.63.52
σμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχήν,
ὅταν [y]) μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί [z])
τε τῷ προοιμίῳ [a])· δυνάμει δὲ καὶ τότε [b]) φροιμίῳ χρήσε-
ται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων [c]). Ὁπόταν δὲ καὶ 53
πραγματεύηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτο-
ρες ἐπὶ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν καὶ [d])
εὐμάθειαν εὐπορήσει [e]) τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν γὰρ
αὐτῷ, ἂν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων,
ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερον [f]) ποιήσει,
τὴν αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν
πραγμένων. Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγρα- p.64.54
φέων ἐχρήσαντο· Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα Herodot
τοῖσι χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, I, 1.

y) interiectis verbis eadem formula. ὅταν] „ὁπότ' ἂν W. L. et *Fl.* Vulgat. servant cett. Edd." ὁπόταν 2954. et hinc *Schm.* probante Censore. z) προδιοικήσασθαι] „διοικήσασθαι *Fl.* sola." a) προοιμίῳ] φροιμίῳ *Bel.* conj. b) τότε] τῷ τε 2954. male. c) λεκτέων] „λεκτῶν W." d) καὶ] „ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solanus*." Sed καὶ recte exhibet 2954. unde et *Schm.* recepit, probante Censore. e) εὐπορήσει] „εὐπορίσει] Sic J. H. *Par. Ald.* εὐπορήσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, sed vulgata rescripta est." ἐκπορίσει conj. *Schaefer.* sed *Lobeck.* probat εὐπορήσει, quod nos restituendum censebamus. Vid. Adnott. f) ὕστερον] ex 2954 quod et *Belinus* praeferendum judicavit vulgato ὕστερα.

murate, et propriam sibi
dem consecutum est opus
storico nostro Phidiae.
anibus autem jam paratis,
sine prooemio nonnun-
m incipiet, cum res ipsa
valde postulabit prae-
quidquam in prooe-
. Vim quidem ipsam
eemii tum quoque adhi-
t, quod ea, quae di-
da sunt, declaret, Cum
utetur prooemio, a
tantum exordietur,
ut oratores a tribus,
omisso illo, quod ad

benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem *in* auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum. facilia autem captu, et dilucida, ea, quae sequuntur, reddet, exponendis ante caussis, et praefiniendis rerum gestarum *quibusdam* capitibus. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, mag-*

p. 64. νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θ
Thucyd. I, 1. et I, 21. δίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιο
τατον [g]), καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν
55 μον· καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι
τὰ [h]) δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μη
μενον, ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε [i]) καὶ εὐάγωγος ἐ
ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸ
μα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς δ
σεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς πρ
σα, καὶ αὐτῇ [k]) ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κο
σθαι. Ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔφην [l]),
χανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ [m]) τῶν πραγμάτων. ἀπ
γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασά

g) ἀξιολογώτατον] ἀξιολογότατον B. 1. et 5. ceterae
h) μετὰ] „μέγα] μετὰ male L. Cum vulg. faciunt
H. etc.“ Nihilominus *Schm.* μετὰ δὲ, τὸ πρ. etc. edidit
bante Cens. Jenensi. Multo tamen felicius locum re
Schaefer. ad *L. Bos* p. 287. ita, ut nos eum dedimus disti
et emendatum. Antea enim vulgabatur: *Μέγα δὲ τὸ*
μιον ἀνάλογον τοῖς πρ. ἢ μηκυν-ἢ βραχυνόμενον· εὐαφ
καὶ etc. quae *Gesnerus* ita verterat: „*Magnum vero proo*
pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. C
nus porro et sequax sit etc. i) τε] dedi e conj. *Schaef*
vulg. δέ. Vid. superiorem notam. k) αὐτῇ] „ex emen
lani; Edd. enim omnes male αὐτῇ.“ l) ἔφην] „ἐγὼ
sola *Amst.*“ m) συμπεριπλοκῇ] συμπεριπλοκοῖ A.

nae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, et clades barbarorum; Thucydides autem, *magnum et ipse futurum ratus et memoria dignissimum, et majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.* Post prooemium vero, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum, concinnus et sequax sit transitus ad narrationem. Nam

omne prorsus reliquum
pus historiae narratio l
est. Itaque virtutibus
rationis ornata sit, n
que et aequabili ves
procedat, et undique
similis similiter, ut r
emineat quidquam, r
recedat. Deinde pers
tas efflorescat in dict
quae perficiatur etiam
dixi, rerum inter se
plexu. Nempe absolut
nia et consummata fi

τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ [n]) p. 64.
πεπασμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς
ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέ-
ρῳ μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶ-
σθαι τὰ ἄκρα. Τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα p. 65. 56
ἡ ἐκλογὴ τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ
ἧττον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγ-
μάτων. λέγω δὲ, εἰ παραθέοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἧττον ἀναγ-
καῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον
τινά. οὐδὲ γὰρ ἦν ἑστιᾶς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἢ παρε-
σκευάσμενα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρ-
νισι, καὶ λοπάσι-τοιαύτοις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς [o]),
καὶ ὑπογαστρίοις [p]), καὶ σαπέρδνη ἐνθήσεις [q]), καὶ ἔτνος [r]),
εἰ τι [s]) κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.
Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ πο- 57
λεμίων ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπι-

n) τρόπῳ] „τρόπον L. Vulgatae adstipulantur J. *Fl.* H. *Par.*“ o) λαγωοῖς] „λαγωοὶς cum puncto subscripto W. sine puncto Edd. J. *Fl.* H. *Par.* etc.“ p) ὑπογαστρίοις] „ὑπογαστρίων L.“ q) ἐνθήσεις] „ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett.“ r) ἔτνος] ἕτνοι B. ζ. s) εἴ τι] „Sic Edd. et M. ὅ, τι tamen in eo prius fuerat, id quod in J. quoque legitur.“

primo perfecto secundum
i cohaerens inducet, et
tenae instar coagmenta-
m, ut nusquam intercida-
, neque multae sint nar-
iones altera alteri adjec-
, sed semper prius pos-
ori non vicinum modo
, sed continuum, et ex-
is *suis* permixtum. Ce-
ras utilis in omnibus, et
xime si non sit dicendo-
penuria: eaque paran-
non tantum a nominibus
verbis, quantum ab ip-
rebus: hoc autem dico,
parvas et minus
necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim si quando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, et aviculas, et tot patinas, et apros, et lepores, et sumina, saperdam quoque appones, et fabam, si qua etiam parata sit; verum viliora negliges. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi os-

p. 65. δείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστο
ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕ
μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, κα
τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς
p. 66. λόφρων [t]) ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάντ
καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Π
νιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος [u]) ἔλεγε, πόσοις ἂν,
ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν
τα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης α
ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι
εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
μα [x]) δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειώδες [y]) ὄν, ἢ [z]) Ἑ
λῶν [a]) σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸ
μὸν [b]) διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγμα
νόησον· εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχας, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμω

t) μεγαλόφρων] „μεγαλοφρόνε marg. A. 1. W." u) λίμαχος] Ἀντίμαχος conj. *Pierson.* ad *Moer.* p. 440. σχῆμα] „χρῆμα] Sic marg. A. 1. J. et Ms. Gr. σχῆμα cett. omnes." Restitui veterem lectionem, fastidiosi fallor, a *Graevio* repulsam. y) χρειώδες] „Sic Edd. ter J. quae χρηώδες." z) ἢ] „ἤν M. male." a) Ἑλλῶν] Ita scribi volnerunt *J. Markland.* et *Dorvill.* ad p. 370. et ita verterunt interpretes *Gesnerus*, *Belinus* et *Reland.* probantibus subacti judicii censoribus. Vulg. ἔτι κ Vid. Adnot. b) λοιμὸν] „μὸν tantum M."

tentare videaris, et omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque causa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, et Ixionem, et Tityum, et reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot, putas, versibus aquam ad labra usque Tantali duxisset? deinde quot circumegisset Ixionem tius vero Thucydides parce hac orationis usus, vide, quam cel desistat, ubi vel mach tionem aliquam decla aut obsidionis formam plicavit, necessariam et utilem, aut Epipo formam, aut Syracusi portum. Cum enim lentiam describit, et l esse videtur, at tu res cogita: sic enim cel

λαμβάνεται αὐτοῦ c) τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα. Ἦν δέ πο- p.66.58
κε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἑοικό-
τα d) τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα,
ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦ-
σαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. Ἔπαινοι μὲν 59
γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυ- p.67.
κοφάντητοι, καὶ μετὰ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς e), καὶ μὴ ἄκαι-
ροι· ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν
Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν
πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγο-
ρεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Καὶ μὴν καὶ f) μῦ- 60
θος εἴ τις παρεμπέσοι g), λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάν-
των, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς, ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι
περὶ αὐτοῦ. σὺ h) δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιῤῥε-
πέστερος. Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο, (πολλάκις γὰρ 61
τὸ αὐτὸ i) ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε,

c) αὐτοῦ] „deest in *Fl.*" d) ἑοικότα] ἑοικότας 2954. e) ταχεῖς] σαφεῖς marg. 2954. f) καὶ μὴν καὶ] „Ridicule S. δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam servare cum M. notat *Solanus.*" g) παρεμπέσοι] „παραπέσοι W. Vulgatam tenent J. *Fl.* H. etc." h) σὺ] „Sic J. et marg. A. 1. W. σοὶ M. et Edd. praeter J. omnes." i) τὸ αὐτὸ] „τοῦτο J. γὰρ τὸ αὐ-

tem intelliges, et ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant. Si quando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem personae convenientia, et propria negotio dicantur, deinde quam dilucidissime haec quoque. Quin tum etiam permissum tibi est rhetoricari, et vim dicendi ostendere. Laudes quidem aut vituperationes omnino moderatae, et circumspectae, et a calumnia remotae sunto, et cum demonstratione conjunctae, et celeres [*breves,*] nec intempestivae. Alioquin extra tribunal sunt, idemque, quod Theopompus, crimen sustinebis, qui inimicitiarum quodam studio plerosque accuset, in eoque negotio diu moretur, ut accuset potius, quam quae facta sunt enarret. Si etiam fabula ex transverso incidat, dicenda quidem, non tamen omnino asseveranda, sed relinquenda in medio, ut, prout quisque voluerit, de ea existimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propensus. In universum autem, illud mihi memento, (saepius *enim* idem dicam) et

p. 67. ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν [k]), ἀλλὰ τοῦ
παντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύ
p. 68. φε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡ
γηται καὶ περὶ σοῦ, ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν,
παῤῥησίας μεστὸς [l]), οὐδὲν [m]) οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ
λοπρεπὲς [n]), ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. τοῦτ', εἰ σωφρονο
τις, ὑπὲρ πάσας τὰς [p]) νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ὁ
62 χρονίους οὔσας. Ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα,
ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον [q]),
στον καὶ κάλλιστον ἔργων [r]) ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ
τοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ
φέροιντο εἰς τὴν Παραιτονίαν [s]), παγχάλεπον, ὡς φ
οὖσαν, καὶ ἄφυκτον [t]), εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἳ

τὸ W. At vulgatam habent *Fl.* H. B. 2. *Par. Ald.* etc." to tamen etiam Gorl. habet: ὡς πολλ. *Vorst.* γὰρ in *Schm.* ex W. nec dubitavi sequi. k) ἐπαινέσωνταί σ τιμήσωσιν] „ἐπαινέσονταί σε καὶ τιμήσουσιν *Fl.* et W παινέσονται — τιμήσωσιν B. 1. hic haud dubie illud per rem. l) μεστὸς] „μισθὸς male W." m) οὐδὲν] in S. adest in *Fl.* J. H. etc. et W." n) δουλοπρεπὲς recte *Fl. Fr.* S. *Amst.* et W. item marg. A. 1. W. δολο male reliqq. Edd." o) σωφρονοίη] „Sic P. *Par.* H. σωφρονοῖ W. σωφρονεῖ Ex. *Fl.*" p) πάσας τὰς πάσας W." q) πύργον] Ita *Wolf.*, *Rud.* et *Schm.* P et cum hic *Bip.*, vitiose πῦργον. mox tamen eaedem πύργος. r) ἔργων] „ἔργον W. Vulgatam non mov *Fl.* H. etc." s) Παραιτονίαν] „Παρατονίαν W mutant Edd. priscae." t) ἄφυκτον] „ἄφευκτον male

non ad praesens modo spectans scribito, ut qui nunc sunt homines te laudent, et in honore habeant, sed ad omnis aevi memoriam *quasi* collineans, his potius scribe, qui post erunt, et ab illis scriptionis mercedem reposce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, et dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque servile, sed veritas in omnibus.* Hoc, si quis sapiat, super omnes hujus vitae

spes, quae parvi adeo poris sunt, posuerit. desne tu Cnidium illu chitectum, quale qui cerit? Cum enim aedi set illam in Pharo tu maximum omnium o pulcherrimumque, ut signum igne accenso retur navigantibus lon mari, ne in Paraeto deferrentur, difficilli ut ajunt, et unde ell non posset, si quis in set in scopulosa illu

ς οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὐτοῦ u) p. 68.
ς ἐπέγραψεν, ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέ- p. 69.
ς τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς, ὅπερ καὶ ἐγένε-
, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μὲν τῷ χρίσματι τὰ
ίπτα, ἐκφανησόμενον x) δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙ-
ΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων y).
ς οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὐτοῦ z) βίον
ίμον ἑώρα, ἀλλ' εἰς τὸν νῦν a), καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν
ῃ b) ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. Χρὴ τοίνυν 63
ν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς
μέλουσαν ἐλπίδα, ἢπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς
ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δι-
ς. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ, εὖ ἂν ἔχοι, καὶ

et M." Tuetur tamen *Lobeck.* Vid. Adnot. u) *αὐτοῦ*] „*αὐτοῦ*] *αὐτοῦ* Edd." Et recentt. a *Reitz. αὑτοῦ.* Sed vid. Adnot. x) *ἐκφανησόμενον*] *ἐκφανηζόμενον* A. 2. mendose. y) *πλωιζομένων*] „Ita recte J. *Fl.* S. et *Ald. πλοϊζ.* prima correpta aliae et W." In *Strab.* XVII, 6. unde haec fere desumta, recte *πλωιζ.* z) *αὐτοῦ*] Ita Edd. vett. omnes. Sed *Reitz.* et recentt. scripserunt *αὑτοῦ* sine idonea causa. Vide supra not. ad verba *τὸ αὐτοῦ ὄνομα.* a) *εἰς τὸν νῦν*] „*καὶ τὸν ἑπειτα* addit *Marcil.* Sed nulla Ed. id habet." b) *ἑστήκῃ*] „Sic J. *Ald.* H. *Par.* et P. etc. *ἑστήκει Fl.*"

re igitur exaedificato, que ad suam *ipsius* vitam,
s quidem in ipsis saxis brevem illam oppido, re-
n *ipsius* nomen inscrip- spexit, sed in hoc, quod
Inducta vero calce cum nunc est, quodque futu-
sset, *ipsi tectorio* inscri- rum omni aevo, quamdiu
nomen regis, qui tum turris steterit, ipsiusque
; qui sciret, quod et- manserit artificium. Opor-
contigit, parvo admo- tet igitur historiam quoque
interjecto tempore fu- eo modo scribi cum veri stu-
m, ut cum tectorio ex- dio potius ad spem futuram,
ent literae, in conspe- quam cum adulatione, ad
n vero prodiret *Sostratus* suavitatem ex praesenti lau-
anis Cnidius, Diis ser- de capiendam. Illa tibi re-
pro his, qui fluctu gula et perpendiculum ve-
r. Ita neque ille ad rae historiae, quo si qui di-
quod tum erat, ne- rigi se patiantur, bene ha-

p. 69. εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται· εἰ δὲ μή, κεκύλισται ὁ πίθος [c]) Κρανείῳ [d]).

c) ὁ πίθος] „Sic recte M. *Fl.* marg. A. 1. W. *Par.* S. *Am* λίθος male J. *Ald.* (1. scilicet: nam *Ald.* 2. habet πίθο *Lehm.*) H. B. 2. (1. et 3.) et L.“ d) Κρανείῳ] „Sic fu rat in W. sed mutatum in Κρανίῳ.“

buerit, et recte nobis pro- at dolium volutum est i
cesserit scriptio: sin minus, Craneo.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ a) p. 70.

ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Argum. Quod praeceptum in proxime praecedente libro auctor inculcavit, ut historicus ante omnia sit verax, nec mendacia quuscunque generis operi suo immisceat, id nunc jocose per hos duo libros illustrat suo ipsius exemplo contrario, ita, ut non solum oblectationis lectorum, sed etiam utilitatis, causa narret per maritimum, quod ipse, adsumtis quinquaginta sociis per Oceanum occidentalem, et ulterius, susceperit. Explicantur nunc, et describuntur, vividissima *oratione monstruosissimae res*, quas in cursu maritimo, in luna, in sole, aliisque stellis, tanquam insulis, deinde in ceti alveo ingenti, in Elysio et Tartaro, in omniorum insula, in aliis denique locis luxuriosissime confictis rum suis vel conspicatus, vel expertus, fuerit; tactis simul obiter, quae similia poëtae, et historici, et vero philosophi, commenti sunt miracula. De singulari horum librorum virtute eleganter ac perite exposuit *Wielandius* tum in limine, tum ad calcem, versionis.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν 1
ἠσκημένοις b), οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων
φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης c) ἀνέ-

a) ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] „Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* et *Coll.* Vulgatum titulum servant *Fl. Ald.* J. *Par.* etc.“
b) ἠσκημένοις] ἀσχολουμένοις 3011. quod *Belinus* praeferri vult, vulgatam credens esse glossema; quod non intelligo.
c) γιγνομένης] γινομένης 2954.

VERAE HISTORIAE
LIBER PRIMUS.

Quemadmodum athletis, et iis, qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissio-

p. 70. σεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνιέναι [d]) τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον
2 ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις [e]) αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις [f]) τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει [g]) τὴν ψυχαγωγίαν [h]), ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον p. 71. ἐπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρός τινας [i]) ἤνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ

d) ἀνιέναι] „ἀνεῖναι] ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl.* J. H. *Par.*" Illud tamen in Codd. 2954. et 3011. unde, assentiente *Belino*, *Schmiederi* vestigia pressimus, ἀνιέναι recipientis. Similis variatio adfuit in Quom. Hist. Conscr. c. 44. συνεῖναι et συνιέναι. e) ἀνάπαυσις] „*Alii* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett." Et Cod. 3011. habet ἀνάγνωσις, scribendi vitium, e praecedente voce ἀνάγνωσιν ortum. f) τοῖς τοιούτοις] „τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P." g) παρέξει] „Ita bene *Ald. Fl.* H. *Par.* παρέξῃ J. male." h) ψυχαγωγίαν] „J. male." i) πρός τινας] „Sic *Fl.* B. 2. (et 3.) et L. τινα cett. omnes." Accentu mutato *Reitz.* scripsit πρὸς τινὰς, contra li-

nis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, et ad futuros labores alacriorem reddant. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate et venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, quale quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili et verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, et historicorum, et philo-

ρόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότων [k]) · p. 71.
ς καὶ ὀνομαστὶ ἂν ἔγραφον [l]), εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀ-
ρήσεως φανεῖσθαι [m]) ἔμελλε [n]). Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ 3
νίδιος, συνέγραψε [o]) περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ'
ὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος [p]) ἤκουσεν.
γραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ πολ-
ὰ παράδοξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος,
τι ἀπιρῃ δ' [q]) ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ p. 72.
λλα τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας
ὧν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστο-
ήσοντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας [r]), καὶ βίων καινότητας.
ηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας [s]),
ὁ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγού-

brorum auctoritatem, et secundum regulam ex arbitrio praeceptam, quam tamen secuti sunt recentt. Vid. Adnot. k) συγγεγραφότων] Ita 3011. Gorl. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg. συγγραφόρας, quod tamen et ipsum defendi possit. l) ἂν ἔγραφον] Vulg. ἀνέγραφον. Sed egregia illa emendatio debetur Codicibus 3011. et Gorl., et, *Belino* probante, jam receperant eam *Bip.* et *Schm.* m) φανεῖσθαι] Ita e Cod. Gorl. dedi pro vulg. φαίνεσθαι. Vid. Adnot. n) ἔμελλε] ἤμελλον 3011. *Bel. Schm.* citra necessitatem. Vid. Adnot. o) συνέγραψε] ὃς συνέγρ. error librarii. p) εἰπόντος] „ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. servant reliquae." Illud etiam in 2954. q) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.* r) ὠμότητας] ὠμώτητας *Heut.* errore typorum, quem tamen repetierunt recentt. s) βωμολοχίας] ἢ ἀπάτης addit 3011. haud dubie e glossemate.

horum, qui portentosa
ta et fabulosa conscrip-
unt, quos nominatim
ipsissem, nisi futurum
et, ut tibi ipsi inter le-
dum appareant. Scrip-
Ctesias Ctesiochi filius
lius de Indorum regio-
et his, quae ibi sunt,
e neque vidit ipse, ne-
alio dicente audivit.
ipsit autem Iambulus et-
de magni maris rebus
lta admirabilia, manife-
stum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens argumentum. Multi vero alii etiam eodem instituto scripsere velut suos quosdam errores, et peregrinationes, ubi bestiarum magnitudines enarrant, et hominum crudelitates, et novas victus rationes. Dux autem illis et magister ejus scurrilitatis, Homericus ille Ulysses, enarrans Alci-

p. 72. μενος ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους· ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ
4 ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας [t]) τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. Τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι, τοῦ ψεύσασθαι μὲν οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα [u]), εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας [x]) ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τῆς ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἐν
p. 73. γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω [y]), ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἄν μοι δοκῶ καὶ τὴν παρὰ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' [z]) ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ

t) ἰδιώτας] ἀνθρώπους addunt 3011. et 2954. *Belino* probante. u) ἐθαύμασα] ἐθαύμαζον in iisdem, forsitan recte. x) κενοδοξίας] „*Vorst.* et Ed. S. καινοδοξίας Edd." y) ἀληθεύων λέγω] ἀληθεύσω λέγων 2954. et 3011. z) μήτ']

noo ventorum servitia, et coclites, crudivorosque, et silvestres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, et versos *in animalia* medicamentis quibusdam socios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigiose enarravit. In hos igitur cum incidissem, omnes, mendaciorum caussa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim solenne hoc esse his etiam, qui philosophiam promitterent: at illud miratus sum, si putarunt, fieri posse ut lateat, se non vera scripsisse. Quare et ego, cum gloriolae quodam studio impulsus ipse quoque relinquere aliquid vellem posteris, ne solus expers essem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu usu venerit, ad mendacium conversus sum, multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere (*effugiturus*), qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; ad haec, quae neque sunt, ne-

νδὲ [a]) ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. p. 73.
ὧ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀ- 5
πὸ ἰς τὸν ἑσπέριον Ὠκεανὸν, εὔρῳ [b]) ἀνέμῳ τὸν πλοῦν
ποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς
ιστορίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ
βούλεσθαι μαθεῖν, ὅ,τι [c]) τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ
ίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι [d]) ἕνε-
κα, πάμπολλα μὲν [e]) σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ
πιθέμην, πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην,
ὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆ-
ος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ με-
ίῳ πείσας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ἄκατος [f]) δὲ ἦν)
ς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. Ἡμέραν μὲν p. 74. 6
ν καὶ νύκτα οὐρίῳ [g]) ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς [h]) ὑπο-

μὴ δ' B. 3. a) μη δὲ] μήτε, ac deinde iterum μήτε 3011. quod inscite *Belinus* probavit, et temere *Schmiederus* recepit. Est enim μηδὲ *neque*, i. e. *etiam non*, et quod sequitur, *et non*. b) ε ὔ ρ ῳ] Ita scripsi secundum A. a. pro vulg. οὐρίῳ. Vid. Adnot. c) ὅ,τι] τί 2954. 3011. d) τοι] μέντοι 3011. probante *Bel.* e) μὲν] monente *Belino* et praeeuntibus *Bip.* et *Schm.* inserui e Codd. 2954. et 3011. f) ἄ κ α τ ο ς] „ἀκάτας *Fl.* Nil mutant J. H. *Par.* et P." g) ο ὐ ρ ί ῳ] „Sic *Fl.* J. H. *Ald.* (utraque) *Par.* Εὔρῳ P. et L." ἀνέμῳ deest in 2954. et 3011. probante *Bel.* h) τ ῆ ς γ ῆ ς] Articulus desideratur in Gorl.

e fieri omnino possunt. illo modo igitur fidem adere illis par est, si qui tores mihi contigerint. n solvens aliquando de umnis Herculis, et in cidentalem Oceanum des, secundo (*Euro*) venavigabam. Caussa mihi egrinationis et institua mentis quaedam inanis ilitas, novarumque re- cupido, et quod discevellem, quis finis esset essi, quique in diverso us litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, et aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: ad haec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram. Igitur diem quidem unum ac noctem secundo vento

p. 74. φαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως [i]) ἀνηγόμεθα· τῇ ἐπ δὲ, ἅμα ἡλίῳ ἀνίσχοντι [k]), ὅ,τε ἄνεμος ἐπεδίδου [l]), κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίγνετο [m]), καὶ οὐκ ἔτ' στεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. ἐπιτρέψαντες οὖν τῷ πα τι, καὶ παραδόντες ἑαυτοὺς [n]), ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος καθορῶμεν [o]) οὐ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν [p] τραχεῖ περιηχουμένην τῷ κύματι [q])· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πο ζάλης κατεπαύετο. προσσχόντες [r]) οὖν, καὶ ἀποβάντες, ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκεί διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν αὐτῶν [s]) τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ ἀνελ-
7 θεῖν [t]) ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. Προελθόντες δὲ ὅσον

i) βιαίως] „βίαιος J. male.“ k) ἀνίσχοντι] ἀνατέλλοντι 3011. improbante *Belino* ut minus Atticum. l) ἐπεδίδου] „Sic recte Edd. praeter J. quae ἐπεγένετο.“ Idem hoc etiam in A. 2. m) ἐπεγίγνετο] „ἐπεγένετο Ms. Gr. ἐνεγίγνετο Edd. male.“ ἐπεγένετο 2954. ut in Ms. Gr. sed ὑπεγένετο 3011. n) ἑαυτούς] „αὐτούς Edd.“ Quod corrigens, monente *Solano*, *Reitzius* scripsit αὐτούς, et secuti sunt recentt. Nos lectionem Cod. 3011. ἑαυτούς satius duximus admittere. o) καθορῶμεν] „Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. H. et *Pl.* notat *Solanus*.“ p) δασεῖαν] δασεῖαν B. 1. et 3. q) κύματι] „*Const.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd.“ r) προσσχόντες] Olim in omnibus προσχόντες, minus accurate. *Schm.* corrigi voluit προσέχοντες, aut, ut ego jam edidi. Cf. Adnot. s) αὐτῶν] aut deleri vult *Solanus*, aut legi αὐτοῦ. Ceterum tamen idem notat sic legere omnes Edd. t) ἀνελθεῖν] „ex Cod. P. ἐπανελθεῖν

navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti sumus. Ast postridie ejus diei, cum sole oriente, et ventus increbuit, et fluctus auctus est, et caligo ingruit, et neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum concessissemus, nosque tradidissemus, tempestate undeoctoginta dies jactati sumus: octogesimo vero subito cum sol illuceseceret, videmus non procul insulam eminentem atque silvestrem, non aspero fluctu circumsonantem. Etenim major tempestatis pars resederat. Appulsi igitur et egressi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed surgentes tamen, delegimus e nobis ipsis triginta, qui custodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum insulae sta-

ους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης δι' ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην p. 75.
ῦ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην,
ροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων
κλῆς [u]) καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλη-
ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν, πλεθριαῖον, τὸ δ' [x]) ἔλαττον· ἐμοὶ
ἶν [y]), τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ
κλέους. προσκυνήσαντες οὖν [z]), προήειμεν [a]). οὔπω δὲ'
ὶ παρήειμεν [b]), καὶ ἐφιστάμεθα ποταμῷ οἴνον [c]) ῥέοντι
πάτῳ, μάλιστα οἷός περ [d]) ὁ Χῖός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν
ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι
ὐνασθαι. ἐπήει οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς
στήλης ἐπιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς Διονύσου ἐπιδημίας.
δόξαν δέ μοι καὶ, ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς, καταμαθεῖν, ἀνή-
ειν παρὰ τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολ-

Edd. omnes." u) Ἡρακλῆς] „Ἡρακλεῖς J. sola male." x) τὸ δ'] τὸ δὲ 3011. *Schmieder.* y) ἐμοὶ δοκεῖν] Restitui colon post ἔλαττον, quod *Reitz.* et recentt. post δοκεῖν posuerant, contra Edd. veterum distinctionem, et loci sensum, quem interpretes recte reddiderunt ita, ut ἐμοὶ δοκεῖν, ut par erat, ad sequentia referrent. z) οὖν] δ' οὖν 3011. a) προῆειμεν] „Sic recte Edd. et P. προῆμεν male *Fl.*" b) παρῆειμεν] „παρῆμεν *Fl.*" παρῆμεν 2954. c) οἶνον] οἴνῳ conj. *Solan.* Sed vid. Adnot. d) οἷός περ] Ita *Bip.* et *Schm.*, probante *Belino*, e Codd. 2954. et 3011., ad quos jam etiam Gorl. accedit. Olim omissum erat περ. e) τὸ] vulgo omissum restituerunt *Bipp.* et *Schm.* e 3011. praemonente *Be-*

tum, peterent. Progressi vero per silvam stadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem et exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Herculis et Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum et multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem il-

p. 75. λὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀνέῤῥει [a]) σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο [b]) ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, p. 76. οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινας, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν· ἀμέλει [c]) καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, παραμιγνύντες [d]), ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰ-
8 νοφαγίας [e]). Τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες [f]), ἦ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς καὶ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλω-

lino. a) *ἀνέῤῥει*] *ἀπέῤῥει* 3011. Gorl. *Schm.* b) *ἐγίνετο*] *ἐγένετο* 3011. c) *ἀμέλει*] quod in Ed. *Reitz.* ad antecedentia referebatur, colo quidem post *ἀμέλει* posito, nunc, monente *Belino*, et attestante Cod. 3011., a *Bip.* et *Schm.* relatum est ad sequentia, colo ante ipsum translato. Et sic jam in *Ald.* 2. interpunctio reperitur instituta. d) *παραμιγνύντες*] Sic, acuta penultima, rescripsimus vocem ad praeceptum *Schaeferi* ad *Gregor. Cor.* p. 284. et ad *Aristoph.* Plut. p. 505. Cf. *Idem* ad *Aesop.* Edit. *Heusing.* Lips. p. 129. Vulgo enim lectum erat *παραμιγνῦντες.* e) *οἰνοφαγίας*] *οἰνοφλυγίας* 2954. quod *Belinus* non temere, credo, praeferendum judicat. f) *περάσαντες*] *διαπεράσαντες* 2954. 3011. Gorl. quod, monente *Belino*, recepit *Schm.* At et vulgata bene habet, et *διὰ* facile verbo praefigi a librario dormitante potuit ob sequens *διαβατός.*

lius nullum reperi, sed multas et magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos, vino, quantum ad colorem et gustum, similes. Nos enim captos eorum aliquot cum devorassemus, inebriati sumus: quin et resectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti sumus, ut aliis de aqua piscibus admixtis temperaremus, quod in vinoso cibo nimium erat. Tum trajecto flumine, ubi vadosum est, prodigiosum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens est, truncus ipse viridis et crassus: superius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos

ης καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύ- p. 76.
λων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ [g]) ἦσαν
βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἑκόμων ἕλιξί τε καὶ φύλ-
λοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντό τε [h]) καὶ
ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν Λύδιον [i]), αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ
τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στό-
μασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέ-
πεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ
ἐβόων, ἀποσπωμένου· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν.
καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπε- p. 77.
λύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο [k]) γὰρ,
καὶ συνερριζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἐπεφύκεσαν [l]) οἱ
δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐ-
τοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον. Καταλιπόντες δ' [m]) αὐτοὺς, ἐπὶ 9
ναῦν ἐφεύγομεν [n]), καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόν-

g) μεστοὶ] Ita *Bipp.* et *Schm.*, praemonente *Belino*, e 2954. pro vulg. μεσταὶ, pro quo μασταὶ in B. 3. h) τε] quod vulgo abest, insertum ab iisdem ex eod. Cod., quo eodem ducere videtur lectio τότε in 3011. orta illa ex ultima verbi ἠσπάζοντο syllaba repetita. i) Λύδιον] „Nihil a vulgata abire J. *Fl.* H. et B. 2. notat *Solanus.*" k) συνεφύοντο] συνεφύσετο B. 3. singulari errore. l) ἐπεφύκεσαν] Hanc veram lectionem praebuerunt Codd. 3011. 2954. Gorl. et exemplar Scholiastae ad c. 9. recepitque adeo *Schm.* pro vulg. ἦσαν, quod pro glossemate est habendum. m) δ'] δὲ 3011. n) ἐφεύ-

Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enascebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, et folia et uvas. Caeterum accedentes nos salutabant et prensabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam osculabantur: at is, quem osculo contigissent, inebriatus statim incerto vestigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu suo non praebebant, sed prae dolore exclamabant, eo detracto. Quaedam etiam misceri nobis cupiebant: ac duo quidam sociorum congressi illis, dissolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, et ipsis radicibus permixti sunt: jamque palmites iis facti erant digiti, et claviculis implexi, jamjam fructum et ipsi laturi videbantur. Nos autem relictis illis ad navim fugere, et his, qui remanserant,

p. 77. τες [o]) τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων (τὴν συμπλοκὴν [p]), καὶ) τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ δὴ [q]) λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον [r]) αὐλισάμενοι [s]), ἕωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, ὅσον [t]) ἐπὶ σταδίους τριςχιλίους [u]), οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην [x]) ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας [y]) τὴν ὀθόνην. Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν [z]) τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι,

γομεν] ἐφύγομεν Gorl. o) ἐλθόντες] διελθόντες 3011. p) συμπλοκὴν] „deest in *Fl.* adest in cett. et P.“ Desunt τὴν συμπλοκὴν καὶ etiam in 2954. et 3011. et omisit ea vetus Interpres Latinus. Unde cum *Schm.* pro suspectis notare placuit. q) δὴ] vulgo deest. Sed cum *Schm.* restituimus, monente *Belino*, e 2954. et 3011. r) πλησίον] ἐπὶ τῆς νήσου addunt iidem Codd. sed ex glossemate, ut arbitror; unde nec *Schmiederus* ea admittere debebat, licet a *Belino* commendata. s) αὐλισάμενοι] αὐλησάμενοι B. 1. et 3. t) ὅσον] „οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* οἷον J. H. *Par. Ald. Fl. Fr.* S.“ Ὅσον quum sit in 2954. et 3011. merito posuit *Schm.* u) τριςχιλίους] τριακοσίους 2954. 3011. et, ut videtur, Schol. x) ἐξηρτημένην] ἐξαπηρτημένην Gorl. fortassis vere, licet *Schneideri* Lexicon verbo ἐξαπαρτᾶσθαι careat. y) κολπώσας] κυρτώσας 3011. gloss. z) γῆν] ἄνω γῆν Gorl.

narrare tum reliqua, tum illam sociorum (complexionem et) commixtionem cum vitibus. Tum sumtis aliquot amphoris aquati cum essemus, vinumque petiissemus de fluvio, atque in ipsa illa vicinia pernoctassemus, mane vento non nimis vehementi solvimus. Circa meridiem, cum jam disparuisset insula, subito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia stadiorum sustulit, nec demisit iterum in mare, sed supra in aëre suspensam ventus in vela irruens, easque sinuans, abstulit. Septem dies et noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, insulae instar, splendidam, globosam, et multa luce illustratam. Delati ad illam, atque appulsi, exscendimus; exploratoque regione, habitari eam colique inveni-

ἐλθωμεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμέ- p. 77.
νην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν a) p. 78.
ἐπιωρῶμεν· νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ b)
ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυ-
κνὴν χρόαν c) προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ
πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας,
καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.
Ἐπιόντων δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι ποῤῥωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν 11
ὑπὸ Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ
δὲ Ἱππόγυποι οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχού-
μενοι, καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὄρνεσι χρώμενοι· μεγάλοι
γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ
μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος *) ἱστοῦ,
ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τού-
τοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν
γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν e) ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ

a) αὐτόθεν] αὐτόθι 3011. quod recte postponit *Belinus* vulgato. αὐτόθι ἐωρῶμεν Gorl. b) καὶ] monente *Bel.* a *Bipp.* et *Schm.* receptum e 2954. et 3011. καὶ ἄλλαι πολλαὶ Gorl. c) χρόαν] χροίαν 3011. d) δ'] δὲ 3011. *Schm.* *) φορτίδος] φορτίδος B. 1. sed manu vetere correctum. e) ἄγειν] ἀνάγειν 2954. 3011. et mox ἀνάγουσιν iid. quae cur praestantiora *Belino* sint visa, non intelligo. Pro ὡς τὸν βασιλέα male in iisd. ἐς τὸν β. mox tamen recte ὡς αὐτόν.

os. Ac interdiu quidem
hil inde videmus: super-
niente vero nocte, aliae
conspectum nobis veni-
t in propinquo insulae,
jores, minores, colore
eo: alia autem infra ter-
, et urbes in se flumina-
habens, et maria, et
es, et montes. Hanc
r nostram esse, conje-
us. Cum vero placuis-
nobis ultra progredi,
prehensi sumus ab his,
Hippogypi [*Equivultu-*
] apud illos vocantur,
in quos incideramus. Sunt
autem Hippogypi viri mag-
nis vulturibus vecti, iisque
avibus utentes velut equis.
Magni enim illi vultures,
et ut plurimum tricipites:
magnitudinem eorum inde
discat aliquis, quod pen-
nam unamquamque onera-
riae magnae navis malo ma-
jorem crassioremque ha-
bent. His igitur Hippogy-
pis injunctum est, uti cir-
cumvolantes terram, si quis
peregrinus inveniatur, de-
ducant ad regem. Itaque

p. 78. καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ θεασάμενος καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς [f]) εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα [g]), ἔφη, ὑμεῖς ὦ ξένοι; συμφησάντων δὲ ἡμῶν [h]), πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα καὶ ὃς [i]) ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῖν διεξῄει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοὔνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων ἀναρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσει τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαι-
p. 79. νομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι, ὧν δεόμε-
12 θα. Ἢν δὲ καὶ κατορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα, τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς· ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Τῶν ἐν τῇ ἀρ-

f) ἀπὸ τῆς στολῆς] ἀπὸ τῆς θέας καὶ τῆς στολῆς 2954. et 3011. probante *Belino*. g) ἄρα] Ita *Bip.* et *Schm.* scripserunt e 3011. pro vulg. ἄρα. h) ἡμῶν] vulgo omissum addiderunt *Bip.* et *Schm.* e 2954. i) καὶ ὃς] καὶ ὁ δὲ 2954. haud improbante *Belino*.

nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis, conjectura ex habitu ducta, *Graeci ergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venitis, tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum* [illegible] *sursum quondam abesset, et huc delatus reperitet. Esse autem* [illegible] *dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit, et periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia. Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, et quae dissidiorum caussa?* ille, *Phaëthon*, inquit, *rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus, quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex caussa tali.*

ἡ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους [k]) συναγαγὼν, ἐβουλήθην p. 79.
ἀποικίαν ἐς τὸν Ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μη-
δενὸς κατοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε
τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον [l]) τὸν πόρον ὑπαντήσας [m]) ἐπὶ
τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (οὐ γὰρ ἦμεν
ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι
αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι [n]) τὴν ἀποι-
κίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γῦπας δὲ
ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην
παρασκευήν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ,
γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ. Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστια- 13
θέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ
γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν
οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς [o]), δέκα [p]) μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ p. 80.
τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ
τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ

k) ἀπορωτάτους] ἀπορρωτάτους 2954. 1) μέσον] „Sic J. et *Fl.* μέσσον reliquae male.“ m) ὑπαντήσας] „ἀπαντήσας *Fl.* sola.“ Sic etiam Codd. 2954. 3011. et Gorl. et Ed. *Schm.* Servavi vulgatam minime contemnendam. Vid. Adnot. n) παραγγεῖλαι] παρασκεῖλαι A. 2. ἀποστεῖλαι 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* Vid. Adnot. o) στρατιᾶς] στρατείας 3011. p) δέκα] „ι *Fl.* quae et reliquos numeros saepe literis tantum denotat.“

Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, et inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus [Equiformicis.] *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, et coloniam deducere* (*edicere*). *Quod si ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultu-*

p. 80. Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαγανοπτέρων. ὄρν
δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πά
λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις q) φύλλοις μάλ
προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτοις r), οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο
καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ αὐτῷ καὶ t) ἀπὸ τῆς Ἄρτ
σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι
Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλ
μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μ
θος δὲ u) τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνε
δρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται x) δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν
πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε z). χιτῶνας ποδή
ὑπεζωσμένοι a), κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθά
ἑστία, φέρονται ὥςπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτο
ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ

q) Θριδακίνοις] Θριδακίνης 2954. 3011. prave. r) τ
τοις] Ita 3011. A. 2. *Bel. Schm.* vulg. τούτων. Sed τού
2954. s) τετάχατο] ἐτετάχατο 2954. 3011. *Bel.* At
Adnot. Pessime B. 3. τετάχαντο. t) αὐτῷ καὶ] Quod
go omittitur, αὐτῷ, *Belino* monente, admisi e 2954. 301
Gorl. u) δὲ] vulgo desideratum inseruerunt *Bip.* et S
e3011. x) φέρονται] φαίνονται 3011. male. y) τῶν]
esse vult *Bel.* et omisit *Schm.* duce Cod. 2954. Sed τὰ π
sunt *alae, quae exspectari poterant.* Et exquisite positu
articulus. z) τοιόσδε] scripsi praeeuntibus vett. E
τοιόςδε *Reitz.* et recentt. a) ὑπεζωσμένοι] ὑποζωσάμ
2954.

octuaginta millia Hippogyporum, et viginti millia, qui Lachanopteris [*oleripennibus*] vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli [*jaculatores milii*] et Scorodomachi [*alliis pugnantes*]. Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae [*pulicisagittarii*], quinquagies mille autem Anemodromi [*venticursores*]. Ho autem isti magnis in pu bus equitant, unde e nomen habent; magnit *singulorum* pulicum, q ta duodecim elephantor Anemodromi pedites quidem, sed sine alis i re feruntur. Ratio pro sionis talis. Togas ta substringunt, easque v velorum instar sinua cum permisere, navigi more feruntur. Plerun bi in proeliis peltastae Dicebantur vero

Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἑπτακισμύ- p. 80.
ριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεα- p. 81.
σάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύ-
σεις ἐτόλμησα· τεράστια γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.
Αὕτη μὲν [b]) τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ 14
αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς
οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί· θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμι-
νοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συῤῥάπτοντες, ποιοῦνται θώ-
ρακας· ἄῤῥηκτον δ' ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος [c]),
ὅπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά. Ἐπεὶ [d]) 15
δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱπ-
πόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ
ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι· τὸ
μέσον δὲ [e]), οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι [f])· τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν
μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ οὕτως.
ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν

b) *Αὕτη μὲν*] ἦν addunt 2954. et 3011. probante temere *Bellino*, qui idem etiam ex iisdem legi vult *αὐτή*, quippe nesciens αὕτη esse femininum pronominis οὗτος. c) *λέπος*] λέπας 3011. male. d) *ἐπεί*] *ἐπειδή* id. e) *τὸ μέσον δὲ*] *τὸ δὲ μέσον* 3011. *Bel. Schm.* f) *ὡς ἕκαστοι*] „ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. *Ὡς ἕκαστος ἐδόκει*

stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum [*passeriglandium*] septuaginta millia, Hippogeranorumque [*equigruum*] millia quinque. Hos ego non vidi: neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere: prodigiosa enim et incredibilia de illis dicebantur. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei et gladii Graecis similes. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi. Dextrum cornu Hippogypi tenebant, et ipse rex, qui circa se *ipsum* habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae

p. 81. Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφὴ
p. 82. τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα. ὡς δὲ τὰ
στα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' [e]) ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου π
ἔταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτ
16 τρίτος αὐτός. Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ
πομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγι
ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα [h]), πλὴν
μεγέθους· ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχ
δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κ
σιν· ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐ
τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ
τοι [i]) ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψ
γάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ Ἀεροκόρδακες
ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πό
θεν γὰρ ἐσφενδόνων φαφανίδας ὑπερμεγέθεις· καὶ [l]) ὁ

marg. A. 1. W." Sic et 3011. Sed illud est in 2954. idque
bante *Belino*. At vid. Adnot. g) δ'] deleri vult *Sol.* se
juria. Vid. Adnot. h) προσεοικότα] προσεικότα
Bip. quem non debebat *Schm.* adoptare. Reliquae enim
nes, et ipsa *Reitz.* recte προσεοικότα. i) καὶ οὗτοι
αὐτοὶ 2954. minus bene, ut recte judicat *Bel.* k) Ἀερο
δακες] „Ἀεροκόρακες] Sic P. A. et J. Ἀεροκόρδακες
cett." Sic et 2594. et 3011. Sed Ἀεροκόρακες A. 2. Vid.
nino Adnot. l) καὶ] „male deest in S. et *Amst.* ade

magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam inter et Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis [*Nocturnus Sereni regis*] filius, cum tertio collega. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia, a magnitudin discesseris: maximum illorum vel duorum j rum erat. Pugnabant tem non sessores modo et ipsa maxime, corui dicebanturque esse q quaginta circiter millia dextro cornu colloca rant Aëroconopes, quies (*quinquagies*) mill citer et ipsi, sagittari nes magnis culicibus in tantes. Post hos vero rocoraces, levis arma pedites, sed pugnaces quoque . . . E longi

φὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, καὶ p. 83.
δυσωδίας [m]) τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγενομένης [n])· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν φυτηίναις [o]) ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων [p])· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἵστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντακισχίλιοι, καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων [q]) ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὤφελον· οἱ σφενδονῆται δὲ οὐδ' [r]) ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα

Par. etc." m) *δυσωδίας*] „δυσοσμίας] Sic Edd. *δυσωδίας* P. et A. et marg. A. 1. W." Hoc cum *Schm.* praetuli, quum praesertim accesserit Codd. duorum Pariss. auctoritas. Ceterum huic voci ex iisdem Codd. praemisi καὶ, quod olim derat. n) *ἐπιγενομένης*] *ἐγγινομένης* 2954. 3011. quod sine idonea caussa praefert *Belinus.* o) *μυκητίναις*] Ita *Schm.* e 2954. et 3011. pro vulg. *μυκητίνοις*, quod tueri vult *Belinus.* p) *ἀσπαράγων*] „ἀσπαράγγων male Edd." q) *κἀκείνων*] „Nihil mutant J. *Fl.* H. *Ald. Par. κἀκεῖνοι Vorst.*" r) *οὐδ'*] *οὐδὲ* 2954. 3011. *Schm.*

enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque, foedo *adeo* statim odore superveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo post illos stare jussi Caulomycetes [*Caulifungi*], gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille: appellationem inde nacti, quod scutis quidem e fungis, hastis autem uterentur e caulibus asparagorum. Prope hos collocati Cynobalani [*Caniglandarii*], quos submiserant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abesse, tum quos de Lactea via arcessiverat funditores, tum Nephelocentauri [*Nubicentauri*]. Verum illi acie jam inclinata venerunt, et utinam nunquam venissent! funditores autem plane non venerunt: propterea ajunt iratum deinde illis Phaë-

p. 83. τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτῃ μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ. Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα
p. 84. ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν [a]) χρῶνται) ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν αὐτίκα ἔφυγεν [t]), οὐδ' ἐς χεῖρας [u]) δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς εἰπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου [x])· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες [y]), καὶ μάλιστα ἐπεὶ ᾔσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν [z]) νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης [a]), πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο [b]), πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃροῦντο, καὶ τὸ αἷμα ἐῤῥύη πολὺ [c]) μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνεται [d])· πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα,

a) σαλπιστῶν] σαλπίγγων Gorl. an forte σαλπιγκτῶν; ut alibi certe *Lucianus*. t) ἔφυγεν] ἔφυγον 2954. 3011. u) ἐς χεῖρας] ἐς χεῖρα 2954. minus ex usu. x) ἐπωνύμου] ἐπωνύμῳ 3011. mendose. y) ἔφυγον ἐπικλίναντες] „Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt J. H. *Ph. Par.*" Ἐγκλίναντες etiam 3011. z) σφῶν] σαφῶς Gorl. a. γενομένης] γεγενημένης 2954. 3011. probante temere *Bellino*. b) ἡλίσκετο] Ita *Reitz.* et recentt. Olim falso ἡλίσκ. spiritu leni. c) πολὺ] „πολλοὶ male *Fl.*" πολὺ A. 2. d) φαίνεται] Ita *Schm.* e 2954. et 3011. pro vulg. φαίνονται.

thontem, regionem illorum igni vastasse. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat proelium. Cum vero commissa esset pugna, sublatis signis, ruditique ab asinis utrinque edito, (his enim utuntur loco tubicinum) certabant. Ac sinistrum Heliotarum cornu statim fugere, cum nec ad manus admisisset Hippogypos, et nos insequi caedibus: dextrum vero illorum cornu sinistram nostram aciem superavit, impetuque facto persecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero et illis subsidio venientibus, inclinata acie fugerunt, et maxime cum sentirent, suos in sinistro cornu victos. Cum effuse jam fugerent, multi quidem vivi capti sunt, multi vero etiam interfecti, copiosusque tum per nubes sanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente sole apparent; tum stillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud

αὐτοῦ τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν p. 84.
αἵματι ὗσαι e) τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος f) θανάτῳ.
Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, 18
τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομα-
χίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο
ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς
ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο
προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ
ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅ-
σον τοῦ Ῥοδίων g) Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω· τῶν δ' p. 85.
ἵππων ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν
οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ h) καὶ ἄπιστον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἡ-
γεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ Ζωδιακοῦ Τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾔσθοντο
τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ μὲν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγ-
γελίαν, αὖθις ἐπιέναι· αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι, τεταραγμένοις
ἐπιπίπτουσι i) τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν καὶ

e) ὗσαι] ἧσαι B. γ. f) Σαρπηδόνος] Ζαρπηδόνος A. 2. g) Ῥοδίων] „Ῥοδίου" Sic J. item A. et P. Ῥοδίων Edd. reliquae." Sic et Schol. et Cod. 3011. Cf. Qu. Hist. Conscr. c. 23. h) μή τῳ] Communis haec est omnium librorum vett. lectio. Una *Reitz* Ed. habet μὴ τὸ, per errorem haud dubie, quem recentt. emendarunt. i) ἐπιπίπτουσι] Ita Gorl. et 3011. pro vulg. ἐμπίπτουσι. Cf. Adnot.

superos factum cum esset, Homerus putaverit, sanguine pluisse Jovem ob mortem Sarpedonis. A persequendis hostibus reversi tropaea duo statuimus: alterum de pedestri proelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commissae, in nubibus. Commodum ista gerebantur, cum nuntiantur a speculatoribus advenire Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et sane apparebat, cum accederent, admirabile inprimis spectaculum, ex alatis equis et hominibus compositi: hominum magnitudo, quanta est qua superiorem partem dimidium Colossi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adscripsi, ne cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos suos esse sensissent, Phaëthontem, misso nuntio, in proelium revocarunt: ipsi vero instructa acie in Selenitas irruunt

p. 85. τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν, α
τὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλ
στα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ πτείνουσιν· ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τ
παια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφ
μένον, ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν. ἡ
δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων, καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκεί
ῖστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν Ἥλιον αὐθημερ
19 τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. Οἱ δὲ πολι
κεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν· ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ με
ξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ
λίου πρὸς τὴν Σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλοῦν,
φελωτόν· ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς Σελήνης ἐγεγόνει, καὶ ν
τὶ διηνεκεῖ [k]) πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐν
μίων, πέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ σ
περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας [l])· ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρ
τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν·
ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθο

k) *διηνεκεῖ*] *διενεκεῖ Reitz.* typorum errore, jam a rece
correcto. l) *βιοτεύοντας*] *βιοτέοντας* A. 2. per error

perturbatos, palantes, et in persequendis hostibus praedaque legenda dispersos. In fugam vertunt omnes, ipsumque regem ad urbem usque persequuntur, plerisque volucrium ipsius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero et sociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adest, et rursus alia ab illis tropaea statuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abscisso. Atque oppugnare quidem urbem non statuunt, reversi autem quod inter tum est aëris muro inter sito absciderunt, ut sp dor a Sole non jam per nire ad Lunam posset: murus ille duplex erat bibus constans. Itaque perta Lunae eclipsis eff batur, ut perpetua noct niversa tegeretur. His urgeretur malis Endym legatione missa supplica ut demoliretur illam m tionem, nec rejiceret se gentes in tenebris: pr sitque tributa pendere mittere auxilia, nec am rebellare, obsidesque ha rerum caussa obtulit. P thon autem cum suis c

γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν οὐδὲν παρέλυσαν p. 86.
τῆς ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη
ἐπὶ τούτοις. Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται 20
καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ
καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς
τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν [m]), ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώ-
τους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων [n])· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖ-
ναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους [o]) ἀστέρας, ὅπλα δὲ μὴ
ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων [p]), ἤν τις
ἐπίῃ· φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σε-
ληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους·
καὶ [q]) ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποι-
κίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν [r]) ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν
τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ
ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις.
ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλό-
γιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμ-

m) ἐσβάλλειν] An ἐσβαλεῖν; n) ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] „ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. et P.“ Ῥητοῦ ἕκαστον χρήματος 2954. et 3011. o) ἄλλους] ἀλλήλους 2954. p) ἀλλήλων] „Sic Edd. ἀλλήλοις P.“ q) καὶ] abest a Gorl. r) κοινὴν] κοινῇ 2954.

lio bis habito, priori quidem irarum nihil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus: *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas et sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat: tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille, ejusque rei obsides det decies mille: coloniam autem in Luciferum communiter mittant, et in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit: inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides* [Igneus] *et Therites* [Aestivus] *et Phlogius* [Flammeus]; *Selenitarum vero Nyctor* [Nocturnus] *et Menius*

p. 86. 21 πῆς. Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος κα-
θῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφι-
p. 87. κόμεθα ἐς τὴν Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν [s]), καὶ ἠσπάζοντο [t])
μετὰ δακρύων οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν
ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπι-
σχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες
γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠ-
ξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς [u]) τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω
ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.
22 Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ,
καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ
γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτούς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀῤῥένων· γάμοις
γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι.
μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ
τούτων γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, ἀλλ' ἐν ταῖς
γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται
ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά·

s) ἡμῖν] ἡμᾶς 3011. quod *Belinus* praefert. t) ἠσπάζοντο] ἀσπάζοντο sola *Reitz.* u) εἰς] ἐς 3011. *Bel. Schm.*

[Menstruus] *et Polylampes* [Multilucius]. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lunam, occurrerunt nobis et cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, et coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus, se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum, tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur et viginti annos nubit eorum unusquisque: ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquanto post *dissecta*, edu-

ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δο- p. 87.
κεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. Γένος ἐστὶ παρ' [x]) αὐτοῖς p. 88.
ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρῖται [y])· γίγνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ὅρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα· ὁ δὲ καρπός ἐστι βάλανοι πηχυαῖαι [z]) τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσι [a]), καὶ πλησιάζουσι τοῖς [b]) γαμεταῖς αὐτῶν. Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρω- 23
πος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥςπερ ὁ [c]) καπνὸς διαλυόμενος, ἀὴρ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀναπαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ

x) παρ'] περὶ *Schol.* y) Δενδρῖται] „Δενδρῆται H. sola." z) πηχυαῖαι] πηχυαῖοι] „Sic Edd. πηχυαῖαι aliquem legere *Solanus* addidit, non indicans quis ille sit." Cum *Schm.* secuti sumus *Solanum.* a) ὀχεύουσι] ὀχετεύουσι 3011. b) τοῖς] „Sic etiam cum reliqq. J. *Fl. Ald. Par.* H." Τοῖς γαμετοῖς 3011. referente quidem *Belino.* Unde optimo jure *Bipp.* et *Schm.* dederunt τοῖς γαμεταῖς, quod etiam Gorl. confirmat. c) ὁ] Hunc articulum *Bipp.* et *Schm.* restituerunt e 3011.

cunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, [*Arborei*] quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos et folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adsciticia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae

p. 88. παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπτωμένων δὲ [d]), ε
ρικαθεσθέντες [e]), ὥςπερ δὴ [f]) περὶ τράπεζαν, λάπτουσι
p. 89. τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν
τρέφονται τοιούτῳ· ποτὸν [h]) δὲ αὐτοῖς ἐστιν ἀὴρ ἀποθλι
μενος εἰς [i]) κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς ὥςπερ δρόσον· οὐ μ
ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν [k]), ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται,
περ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς κ
γαῖς [l]) παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν [m]), ὑπὲρ τὴν γ
στροκνημίαν· ἐκεῖ γάρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται κ
αὐτοῖς, ἢν που τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομή
καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντί
τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες,
καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι,

d) ὀπτωμένων δὲ] τῶν βατράχων addunt 3011. et Go aliena auctoritate. e) περικαθεσθέντες] „περικαθε μενοι A. P. παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata re dit.“ f) δὴ] ἂν Gorl. g) λάπτουσι] κάπτουσι Sch quod praefert *Bel.* At magis ridiculum est λάπτειν. At risui h. l. exponuntur Manium silisternia, quae et Char c. 22. perstringuntur, ubi vid. *Hemsterh.* Tom. III. p. 469. h) ποτὸν] „Sic cum cett. etiam J. *Fl.* H. *Par.*“ i) ε ἐς 3011. *Bel. Schm.* k) ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύ σιν] ἀπουροῦσι ἀφοδευμάτων ἀφοδεύουσι δὲ 3011. foediss menda. l) πυγαῖς] „ἕδραις A. et *Fl.* πυγαῖς P. cum E ceteris.“ "Εδραις etiam 2954. et 3011. m) ἰγνύσιν] „ ἰγνύαις Coll. Schol.“ In *Ald.* utraque est, ut in cett. ἰγ σιν. Suspicor itaque in archetypo *Reitzii* fuisse *Alii* pro *A* ut infra Varr. Lectt. p). Sed longe aliter legitur in Gorl. 3011. ἐν ταῖς γαστροκνημίαις ὑπὸ τὴν ἰγνύν· in priori tan

volantes in aëre. Assidentes vero circa eum, in quo assantur, focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causa secedunt: quin neque iisdem, quibus nos, locis perforati sunt. Sed neque pr bent, quod pueri nost amatoribus, sed supra ram poplites: ibi enim p forati sunt. Pulcher aut apud illos habetur, si q calvus et sine comis comatos vero etiam abo nantur. Contra ea in metis [*stellis comatis*] co tos pro pulchris habe peregrini enim inde qui aderant, qui de illis e narrarent. Barbas tamen

πλὴν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, p. 89.
ἀλλὰ κάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐ-
τῶν κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥςπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ,
καὶ ὑπίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. Ἀπομύττονται δὲ 24
μάλα θριμύτατον· κἀπειδὰν ἢ πονῶσιν n), ἢ γυμνάζωνται, p. 90.
γίγνεται πᾶν τὸ σῶμα ἱδροῦσιν o), ὥςτε καὶ τυροὺς ἀπ' αὐτοῦ
πήγνυσθαι p), ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες· ἔλαιον δὲ
μυοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες,
ὥςπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ
ῥῆγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥςπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπει-
δὰν ἰσχυρῶς ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς
τῆς κατακίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ
μέντοι γαστρὶ, ὅσα q) πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων
δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν.
ἧπαρ δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἥπαρ r)), φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον,
τὸ δασεῖα ἔντοσθε s)), καὶ λάσιός ἐστιν, ὥςτε καὶ τὰ νεογνὰ,

ἰγνύην. Sensus tandem eodem redit. n) πονῶσιν] „Sic Edd. ὑπνῶσιν Ms. B. quem alibi litera R. designat *Solanus*.“ o) ἱδροῦσιν] „Sic A. R. P. ἀλείφουσιν habent Edd. omnes.“ Sic etiam 3011. et 2954. p) πήγνυσθαι] „*Alii* πήγνυται Coll. Nihil mutant J. *Fl.* H. *Par.*“ q) ὅσα] ὥςπερ 2954 et 3011. quod quum *Belinus* praetulisset, *Bipp.* et *Schm.* temere receperunt. Vid. Adnot. r) ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἧπαρ] ἔντερον δὲ οὐδὲ ἧπαρ ἐν αὐτῇ 2954. 3011. s) δασεῖα ἔντοσθε] δασεῖα πᾶσα ἔντοσθε 3011. *Bel.*

ent paullum supra genua. ngues in pedibus non ha- nt, sed unum modo om- s ibi digitum. Supra po- rem brassica unicuique e- ta est magna, caudae in- ar, virens semper, quae r frangitur, si quis supi- s cadat. Emungunt mel erimum, et cum aut la- ant, aut exercentur, la- totum corpus diffluunt, deo ut caseos etiam inde, ique instillato melle, ef- ciant. Oleum sibi parant capis pingue admodum et unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: et, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est: aperiri enim ille potest, et rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus et villosus est, adeo ut etiam

p.90.25 ἐπειδὰν φιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύεται. Ἔσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥςπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου. ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐ-
p.91. τοῦ, φυλάττει ἔςτ' ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἳ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε
26 τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι. Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥςπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ (ἔτι [t])) ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν.

t) ἔτι] deest in 3011. nec negandum esse ineptum. Unde cum

recens nati, cum frigent, in eum irrepant. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, effusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, et, qui vult, exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi imposito sibi oculo videt: ac multi, cum suos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repositos servent plures. Aures ipsis sunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus nasci diximus: ligneas enim soli habent. Vidi etiam aliud in regia miraculum. Speculum impositum est maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur descendat in puteum, audit, quae in terra nostra dicuntur, omnia: si vero in speculum inspiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam si adstaret singulis. Tum familiares ego quoque vidi,

ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς p. 91.
ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. Τότε δ' οὖν ἀσπα- 27
σάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν [u]), ἐμβάντες [x]) ἀν-
ήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν
ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην·
ἃ πάντα ἐν τῷ πήτει κατέλιπον. συνέπεμπε [y]) δὲ ἡμῖν καὶ Ἱπ-
πογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων.
Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, p. 92. 28
προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ Ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ, καὶ
ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν
ἀριστερᾷ παρήειμεν [z]) τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέον-
τες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούν-
των, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν [a]). ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώ-
ραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον [b]), καὶ πολλῶν ἀγα-
θῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφο-

Schmiedero uncinis inclusi. u) αὐτὸν] „αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adsentiuntur J. H. *Par.* et P.“ x) ἐμβάντες] ἀναβάντες 3011. quod *Belinus* praefert, quo jure, non intelligo. y) συνέπεμπε] συνέπεμψε 3011. *Belino* probante. z) παρήειμεν] ita Gorl. 2954. 3011. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg. παριήειμεν. a) ἀφῆκεν] ἐφῆκεν 2954. et 3011. quod, *Belino* probatum, receperunt *Bip.* et *Schm.* At vid. Adnot. b) εὔυδρον] „Sic Edd. omnes et P. quin vel *Fl.* εὐύδρον quasi velit cavere, ne ἔννδρον legas.“

universamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum (*non*) habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, si quando et ipse eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget. Tum igitur, salutato rege et ipsius amicis, conscensa navi solvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, et de lupinis armaturam integram, quae in coeto reliqui omnia. Misit etiam nobiscum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos stadia deducerent. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, et bonis multis plenam. Sed

p. 92. 29 ροῦντες παρὰ [c]) τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν, μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν [d]). Ἤδη δὲ καὶ οἱ πύγυποι ἀπεληλύθεσαν [e])· πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκ καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν λουμένην, ἤδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις κεῖται μεταξὺ τοῦ Πλειάδων, καὶ τοῦ Τάδων ἀέρος [f]), τα νοτέρα μέντοι πολὺ [g]) τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθ πον μὲν οὐδένα [h]) εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντ καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα, διατρίβοντας, τοὺς μικροὺς, καὶ ὥςπερ εἰπεῖν [i]), πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν γάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκή δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὁ ματα εἶχον, ὥςπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων κούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ [k]) ἐ

c) παρὰ] abest a Gorl. d) ἀπεχώρησαν] ἀνεχώρησαν 29 3011. *Bel.* e) ἀπεληλύθεσαν] Ita *Schm.* e 2954. et 30 pro vulg. ἀπεληλύθεισαν. Vid. ad Diall. Marr. V, 2. in V Lectt. Exemplis ibi congestis adde nunc etiam παρεστήκε infra c. 33. συγκατήεσαν Diall. Mortt. XXVII, 7. κεκοινω κεσαν Catapl. c. 12. ἐπεπόνθεσαν De Merc. Cond. c. 1. ᾔδε Herodot. c. 1. ἐώκεσαν Zeux. c. 1. ἐτεθνήκεσαν ibid. c. 11. ἀέρος] „*Pell.* an ἄστρος?" g) πολὺ] quod olim in te deerat, monente *Belino*, et praeeuntibus *Bipp.* et *Schm.* rest e Codd. 2954. 3011. et Gorl. h) μὲν οὐδένα] Ita 2954. 3 *Bel. Bipp.* et *Schm.* pro vulg. οὐδένα μέν. i) εἰπεῖν] om. 2954. ὡς εἰπεῖν mavult *Bel.* k) ξενίᾳ] ξενίας 2954. 301

cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam et diem, cursum deorsum persecuti, cum versus vesperam delati sumus in eam, quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem, qui Pleiades ambit, et qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Ex-

scensione facta, homin vidimus neminem; lych vero multos circumcurr tes, et in foro atque ci portum versantes, par alios, et, ut ita loqu pauperes, paucos vero magnorum et potentium mero, claros omnino at illustres. Habitationes et lucernaria suum uni que facta erant: ac non habebant velut homi Audivimus etiam voces mittere: neque ulla no fecerunt injuria, sed ad

ἡμεῖς δὲ ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ [l]) οὔτε δειπνῆσαι, οὔ- p. 93.
τινά τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ
πόλει ται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς [m]) πά-
ται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, κα-
ται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν· ὁ δὲ θάνατός
ἐσθῆναι. παρεστῶτες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνό-
[n]), καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ
ἄλλας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα καὶ τὸν ἡμέτερον
ἐγκάρσιον ἐπήρωσα, καὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον
ἐπυθόμην, ὅπως [o]) ἔχοιεν· ὁ δέ μοι πάντα [p]) διηγήσατο.
μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ἐπιούσῃ δὲ [q])
ντες, ἐπλέομεν [r]) ἤδη πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν
φελοκοκκυγίαν [s]) πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, οὐ μέντοι *Aristophan.*
ἡμεν αὐτῆς· οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὖ- *Av. v.*
[t]) Λοφανὸς ὁ Κοττυφίωνος [u]). καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀρι- 819.

ται] abest a B. 3. m) δι' ὅλης νυκτὸς] διὰ νυκτὸς ὅ-
ης 3011. n) γιγνόμενα] γινόμενα 2954. 3011. o) ὅπως]
πως marg. A. 1. et P. Nil mutant Edd." p) πάντα] ἑ-
εῖνα addit 3011. *Belino* probante. q) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ
δὲ ἐπιούσῃ 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* r) ἐπλέομεν ἤδη]
Hanc voculam, quae olim omittebatur, *Schmiedero* praeeun-
te, admisi e Cod. 2954. 3011. et Gorl. s) Νεφελοκοκκυ-
γίαν] „Sic *Par.* B. 2. (et 1. et 3.) S. Et sic *Solanus* in J.
correxit; haec enim *Νεφελοκοκκυγίαν* cum *Fl. Ald.* (1. et 2.)
et H." t) βασιλεύει μέντοι αὖτῶν] βασιλεύειν μέντοι
λέγετο αὐτῶν 2954. 3011. u) Κοττυφίωνος] Κιττυφίω-

um nos invitarunt. Nos
nihilo secius timere,
e cibum capere, neque
num quisquam nostrûm
ze. Principis aula in
n urbe exstructa est.
princeps illorum tota
e sedet, nominatim u-
nemque vocans: qui
obedierit, morte dam-
, ut stationis suae de-
t. Mors autem est ex-
pi. Adstantes nos et-
imul audivimus caus-
lychnorum, quas tardi-
tatis suae dicerent. Hic no-
strum etiam lychnum agno-
vi, eumque allocutus, quo-
modo domi se res haberent,
interrogavi: isque enarra-
vit mihi omnia. Noctem
igitur illam ibi mansimus;
sed postridie solventes pro-
pe nubes navigavimus: ibi
etiam Nephelococcygia [*Nu-
bicuculia*] urbe conspecta ad-
mirati sumus. Nec tamen
in illam egressi sumus, ven-
to non permittente. Cae-
terum regnat apud illos Co

p. 93. στοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτῃ δ' ἀπὸ τα ἡμέρᾳ καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἐωρῶμεν· γῆ x) δὲ ο μοῦ, πλήν γε τῶν y) ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ πυρώδε ἤδη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μι βρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνο
30 ἐπὶ τὴν θάλατταν κατετέθημεν. Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσ θαυμάσιον ὡς a) ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ
p. 94. πνον πᾶσιν b) ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα, καὶ ἀπ ψαντες c), ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, κα σταθοῦν d) τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνω γνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ὀ δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι e) πλεύσαντες, τῆς τρίτης

νος 2954. 3011. mendose, ut recte judicare videtur *Bel.* κυφίωνος conj. *Graev.* qua non opus est, quum vulgatum men satis conveniat. x) γ ῆ] γῆν Gorl. minus bene. y) τὴν 3011. male. z) πυρ ώδεις] „πυρωείδεις] Sic de Codd. A. P. et marg. A. 1. W. πυρόδεις J. (et A. 2.) πυρ *Fl.* πυρώδεις *Ald.* (1.) *Fr. Par.* S. B. 2. (1. et 3.) et πυραυγεῖς 3011. πυρώδεις 2954. Vid. Adnot. a) θα σιον ὡς] θαυμασίως 2954. quod optimae lectioni post ritissimas nugas praeferendum dicit *Belin.* b) πᾶσιν] est in *Fl.*" καὶ πᾶσαν εὐφροσύνην ἐκ τῶν παρόντων ἐπ. 3011. quae mirifice placent *Belino*, sed frustra. c) ἀ ψάντες] „*Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant omnes." ἀποβάντες etiam 2954. et 3011. d) εὐστα εὐστατοῦν sola B. 3. e) ὕ δατι] εὐδίᾳ 3011. quo longe

ronus Cottyphionis filius [*Cornix Merulae*]. Ac recordatus sum Aristophanis poëtae, viri sapientis ac veracis, cujus scriptis fidem frustra negant. Tertio inde die Oceanum satis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipsae quoque jam igneae et supra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, subsidenteque, in

mare depositi sumus. vero tangeremus jam aq mirum quam supra m delectati et gavisi s coenamque omnibus praesenti copia praebu et *in mare* nos abjici natavimus; forte eni renitas erat, et tranqu mare. Videtur vero rum saepe malorum in esse mutatio in melius enim nos solos duo mari cum navigassem lucescente tertio, ad

νύσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία p. 94
κήτη [f]) πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὀ-
κτακισχιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπῄει δὲ κε-
νῆς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε πε-
λιβρόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν
λεφάντων [g]) ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥςπερ σκόλοπας,
καὶ λευκοὺς ὥςπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον
τῶν θηρίων προεισπόντες καὶ περιβαλόντες [h]), ἐμένομεν· τὸ δὲ
μὲν παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηῒ κατέπιεν. οὐ
μέντοι ἔφθη συναράξαι [i]) τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιω-
μάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω [k]) διεξέπεσεν. Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, p. 95. 31
μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἐωρῶμεν· ὕστερον δὲ
τοῦ ἀναπνέοντος [l]), εἴδομεν κύτος [m]) μέγα, καὶ πάντῃ
μυ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο
ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία [n]) συγ-

stat vulgatum, etsi *Belino* secus videtur. f) κήτη] „κύτη L." g) φαλλῶν] φαλῶν A. 2. φελλῶν conj. *Markl.* ad *Max. Tyr.* sine idonea caussa. h) περιβαλόντες] „περιβάλλοντες] Sic *Fl.* περιλαβόντες ceterae." Nos cum *Belino* περιλαβόντες praetulimus, quod est in 2954. i) συναράξαι] ita e *Fl.* reliquae omnes συναῤῥάξαι. Vid. Adnot. k) εἰς τὸ εἴσω] ἐς τὸ ἔσω conj. *Belin.* l) ἀναχανόντος] ἀναχανάντος 2954. 3011. *Belin.* m) κύτος] „κῦτος] Sic *Fl.* αὐτος cett." κύτος recte *Schm.* n) πολλὰ θηρία] θηρία πολλὰ 2954. 3011. *Bel. Schm.*

solem subito videmus
nas ac cetos, multos
dem etiam alios, unum
omnium maximum mil-
quingentorum stadio-
magnitudine: contra
autem veniebat hians et
ante se mare pertur-
, spuma undique allu-
, dentes exserens, mul-
phallis apud nos excel-
, palorum instar om-
acutos, et eboris in mo-
candidos. Nos igitur
allocuti et comple-
invicem, expectare:
at ille jam adest, et resorbens ipsa nos cum navi hausit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiante, videmus cetum magnum, [*specum alvi*] et latum undique et altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio et pisces minores, et animalia multa

p. 95. κεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέ
καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖ
ἐκ τῆς ἰλύος, ἣν κατέπιε [o]) συνιζάνουσα. ὕλη γοῦν [p]) ἐπ' α
τοῖς [q]), καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκ
καὶ ἐώκει πάντα ἐξειργασμένοις· περίμετρος [r]) δὲ τῆς γῆς στάδι
διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα [s]). ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θ
λάττια, λάρους, καὶ ἀλκυόνας [t]), ἐπὶ τῶν δένδρων νεοττε
82 οντα. Τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀν
στήσας [u]) τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· ἐ
τοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον
p. 96. τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ παντ
δαπὰ κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ Ἑωσφόρου ἡ
χομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ [x]) διαναστάντες, εἴ ποτε ἀναχάνοι

o) κατέπιε] Sic pro vulg. κατέπινε rescripsi e 3011. et Gor
p) γοῦν] Ita 2954. 3011. Gorl. *Bel. Bip.* et *Schm.* In rel
quis οὖν. q) ἐπ' αὐτοῖς] ἐπ' αὐτῆς 2954. et 3011. quo
Belino placet. r) περίμετρος] περίμετρον 2954. et 301
unde *Bel.* corrigi vult, τὸ περίμετρον δὲ, perperam: cf. i
fra cap. 34. et 40. τὴν περίμετρον, (int. γραμμὴν, ut *Ben*
hold. observat ad *L. Bos* de Ellipss. p. 91. *Schaefer.*) s) τε
σαράκοντα] τετταράκοντα 3011. *Bel. Schm.* σταδίοις α
2954. qui idem est ille numerus. Sed σταδίοις est vitiosum
t) ἀλκυόνας] Ita, spiritu leni, in vett. Editt. nec non a
bi, ut infra II, 40. Ἀλκυόνας vero in *Reitz.* et recentt.
ἀναστήσας] ἀναστήσαντες 3011. 2954. et Gorl. profectum
Grammatico quodam. x) τῇ ἐπιούσῃ δὲ] τῇ δὲ ἐπιού
Bel., qui idem tamen vir paullo supra voluerat τὸ περίμετρ
δέ. Deinceps ἀναστάντες 2954.

alia concisa, et navigiorum vela atque ancorae, et hominum ossa, et sarcinae. In medio et terra et colles erant, ut mihi videbatur, de limo, quem glutiebat, considentes. Igitur silva in illis et omnigenae arbores nascebantur, et olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in
boribus educerent. Tu
quidem igitur abunde plor
vimus. Deinde vero, exc
tatis a me sociis, navem fi
mavimus, atque igni silic
bus (*lignis*) excusso, co
nam de his, quae ad m
num essent, paravimus: j
cebant autem copiosae
omnis generis carnes pisc
um; aquam vero de Luc
fera adhuc habebamus. Po
tridie cum surrexissemu

ητος, ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη γ), ἄλλοτε δὲ μόνον p. 96.
ν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠσθανόμεθα
ερομένου αὐτοῦ ὀξέως z) πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπει-
ῆ δὲ ἤδη ἐθάδες a) τῇ διατριβῇ ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ
ὧν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, περισκέψασθαι b) τὰ
όντα βουλόμενος. οὔπω δὲ ὅλους πέντε c) διελθὼν σταδίους,
ερὸν ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφὴ d), καὶ μετ'
ῆ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλη-
ον τε e), πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς· ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν
ούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόῤῥωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυ-
ῆ εἰκάζομεν. Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ 33
μὶ νεανίσκῳ μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ
ωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν

γ) ἐωρῶμεν ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη] Vulgo omittebantur γῆν καὶ, quae inserere placuit cum *Schm.* e 3011. ubi tamen alio ordine sese excipiunt: ἄλλοτε μὲν γῆν καὶ ὄρη ἐωρῶμεν, quo eodem etiam in 2954. leguntur, omissis tamen etiam illis, quae in Editt. vulgo desunt. Lectionem Cod. Gorl., quam *Schm.* narrat Tom. II. p. XLI. ἄλλοτε δὲ ὄρη, non satis intelligo. z) ὀξέως] „ὀξέος *Fl.* male." a) ἤδη ἐθάδες] Priorem vocem, duce *Schmiedero*, recepi e 2954. 3011. et Gorl. Mox pro ἐγιγνόμεθα in Pariss. Codd. ἐγενόμεθα, ut refert quidem *Bel.* sed videtur ἐγινόμεθα. ibi legi. b) περισκέψασθαι] περισκοπήσασθαι 2954. 3011. et Gorl. quam lectionem recte *Belinus* e glossemate repetere videtur. c) ὅλους πέντε] πέντε ὅλους 2954. *Schm.* d) ἐπιγραφὴ] γραφὴ 2954. 3011. e) τε] δὲ 3011. minus bene, ait *Bel.*

noties hiaret cetus, vidi-
us alias quidem montes,
ias coelum solum, saepe
iam insulas; sensimusque
leo, ferri illum celeri-
r in omnes maris partes.
nm jam hujus commoratio-
is consuetudinem quan-
m contraxissemus, assum-
septem sociis, in silvam
gressus sum, perspectu-
s omnia. Quinque non-
um integra stadia progres-
s, Neptuni templum in-

veni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, et in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Ad haec canis latratum audivimus, et fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam et juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, at-

p. 96. ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν [f])· κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς, παθόντες, ἄναυδοι παρεστήκεσαν· χρόνῳ πρεσβύτης ἔφη [g]), τίνες ὑμεῖς ἄρα [h]) ἐστὲ, ὦ ξένοι; πόθεν ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, παραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ φέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συννηχόμεθα [i]) τῷ ριέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὃ [k]) πάσχομεν, ἀκριβῶς εἰδότεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς τ ἐγὼ [l]) εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι [m]) ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ πατερ [n]), ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. πρὸ
p. 97. μεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ, ὡς ἔχει. γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις, ὡς ἔοικεν,

f) ἔστημεν] ἔστημεν, adspirate, in prioribus Edd. omn ad quod corrigendum non opus erat externa auctoritate tamen Ver. Hist. II, 6. extr. g) ἔφη] abest a Gorl. ὑμεῖς ἄρα] ἄρα ὑμεῖς 3011. *Bel. Schm.* i) συννηχ θα] συννηχόμεθα *Reitz.* error typographicus, qui quum *stio* notabatur in Epist. Crit. p. 141., in *Bip.* et *Schm.* jam correctus fuerat. k) ὃ] ἃ 2954. 3011. Gorl. *Bel.* At Pluralis, meo quidem sensu, Singulari longe est po nendus. *Summam* enim eorum, quae ipsi accidant, com titur senex Singulari numero, intelligitque aut vitae su aut mortis. l) πρὸς ταῦτ' ἐγὼ] πρὸς ταῦτα κἀγὼ Gorl. *Bel. Schm.* At longe praestat vulgata, vel potius omnino est h. l. καὶ in κἀγώ. m) τοι] σοι conj. *Solan* πάτερ] „Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum nota *lanus*; sed nulla Ed. habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωπο ut ἄνθρωποι bis legatur." Alio ordine ἐσμὲν, ὦ πάτερ quem admisit *Schm.*

que de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul et territi constitimus: et illi quoque eadem, qua nos, ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce interclusa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati et in terra nutriti marini jam facti sumus, et cum bellua quae nos continet, nata nec accurate, quid de fiat, scientes: mortuos nos esse conjicimus, tamen credimus.* Ad ego, *Et nos sane*, inq *homines novi advenae s pater, ipsa cum navi tertius hausti. Modo progressi sumus, expl haec se silva quomodo multa enim et prolixa tur. Duxit autem nos*

ρ, εἰ τι ὀφομένους, καὶ εἰσομένους, ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷ- p. 97.
ιεθ᾽ ἡμεθα [o]) τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν [p]) τὴν σεαυ-
[q]) τὴν, ὅστις τε [r]) ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰληλυθες. ὁ
ν πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ᾽ ἡμῶν,
ἐνίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν
ην οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδό-
ν, καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο· παρατίθεις δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ
ρα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ [s]) καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκα-
ληρώθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα
ιηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν
ἀμὰ πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς
ους καταδύσεως. Ὁ δ᾽ ὑπερθαυμάσας [t]), καὶ αὐτὸς ἐν 34
ν τε καθ᾽ αὑτὸν [u]) διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ,
ιος, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ᾽ ἐμποριαν ἀπὸ τῆς πατρί-
[x]) μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν,
ν εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον [y]) κομίζων ἐπὶ νεὼς με-

κατειργόμεθα] „κατειργόμεθα *Fl.* sed vulgatam servant J. H. Par. etc. et Cod. P.“ p) φράσον ἡμῖν] φρ. γε ἡμῖν 3064 et 3011. quod temere probat *Bel.* q) σεαυτοῦ] σαυτοῦ iid. Codd. r) τε] quod vulgo aberat, restituerunt, monente Belino, *Bipp.* et *Schm.* ex iisd. Codd. s) δὲ] τε iid. Codd. male. t) ὑπερθαυμάσας] ὑπὲρ θαυμάσας A. 2. u) αὐτὸν] ἑαυτὸν 3011. x) κατ᾽ ἐμποριαν ἀπὸ τῆς πατρίδος] ἀπὸ τῆς πατρίδος κατ᾽ ἐμποριαν 3011. y) φορ-

is, *et ut videremus, dis-*
usque, non solos nos in
cludi bellua. Sed enar-
em nobis fortunam, qui
qua ratione huc intra-
Ille vero negavit, se
vel dicturum nobis,
idquam a nobis quae-
m, quam hospitali nos
e, prout copia jam
impertiisset; assum-
e nos in domum dedu-
quam sibi fecerat usi-
is commodam, et le-
ea struxerat, para-
que reliqua. Hic cum
isset nobis olera et arboreos fructus, et pisces, vinumque ministrasset, satiatos interrogavit, quid nobis accidisset? Hic ego ordine enarravi omnia, tempestatem, et quae in insula contigerant, et navigationem per aëra, et bellum, et reliqua ad descensum usque in piscem. Ille vero admiratus supra modum, vicissim ipse suas res enarravit, sic exorsus: *Genere, hospites, sum Cyprius. Mercaturae caussa patria egressus cum filio, quem videtis, et servis multis aliis, in Italiam*

p. 97. γάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἐφό-
τε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθε
ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν ἀπη-
θημεν [z]), ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ αὐτανδροι [a]) τα-
ποθέντες, δύο ἡμεῖς [b]), τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσά-
μεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι
μάμενοι [c]), τουτονὶ τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύον-
p. 98. ιχθῦς δὲ σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δέ, ὡς ὁρᾶτε, ἡ
καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστος οἶνος
νεται [d])· καὶ τὴν πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυ
τάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων ποιούμεθα, καὶ
ἄφθονον καίομεν [e]), καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν τὰ εἰςπετόμ
καὶ ζῶντας ιχθῦς [f]) ἀγρεύομεν ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγχία τοῦ
ρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ
καὶ λίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἁλμυρὰ [g]), σταδίων εἴκοσι τὴν

εἶον] φόρτον 2954. et 3011. z) ἀπηνέχθημεν] „ἀ
θημεν] Nihil a vulgata abire *Fl.* J. H. notat *Solanus.*“
ἀπηνείχθημεν 2954. *Bel. Schm.* ἀπηνέχθημεν 3011. et G
quod nobis eligere placuit. Vid. Adnot. a) αὐτανδρ
ἀντανδροι *Reitz.* mendum typographicum. b) ἡμεῖς]
νοι addunt 2954. et 3011. probante *Belino.* c) δειμάμεν
ποιησάμενοι 3011. d) ἥδιστος οἶνος γίγνεται] ἡδ
τος οἶνος γεννᾶται 2954. et 3011. γεννᾶται etiam Gorl.
καίομεν] καιόμενον 3011. prave. f) ζῶντας ἰχθῦς]
τας δὲ ἰχθύας 2954. et 3011. minus bene, ait *Bel.* g) ἁ
ρὰ] deest in 2954. et 3011.

navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti solutam forte vidistis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati sumus. Hic incidentes in cetum, et viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, servati sumus. Sepultis vero sociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo cibo piscibus utentes et arborum fruc-

tibus. Silva autem, ut t
tis, prolixa, vites etiam
bet multas, de quibus v
fit suavissimum. Et fo
forte vidistis pulcherrim
quae et frigidissimae.
lia facimus de foliis, e
utimur copioso, et aves
pio capimus involantes,
vos piscamur pisces, ex
in branchia belluae, ibi
ubi volumus, lavamus
et lacus non porro est s
viginti stadiorum ambit
ces alens omnigenos,

μετρον [h]), ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμεθα, p. 98.
καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους μικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην· ἔτη
δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα [1]) ἑπτὰ καὶ εἴκοσι. Καὶ 35
τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα [k])· οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν [l]),
καὶ πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε
ὄντες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τινές εἰσιν ἐν
τῷ κήτει [m]); πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορ- p. 99.
φὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ οὐραῖα [n]) τῆς ὕλης,
Ταριχᾶνες [o]) οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσω-
πον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας
πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομένδητες, τὰ μὲν
ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις· ἧττον
μέντοι ἄδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ
Θυννοκέφαλοι [p]), συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πε-
ποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι [q]), καὶ

h) τὴν περίμετρον] τὸ περίμετρον Gorl. i) ταῦτα] „Et hic *Fl.* J. et H. cum vulg. facere notat *Solanus.*“ k) δυνάμεθα] ἐδυνάμεθα 3011. *Micyllus: possemus.* Forsan recte. l) ἡμῖν] ἡμῶν 3011. m) κήτει] κήτη A. 2. n) οὐραῖα] deest in 2954. et 3011. ergo fortassis etiam praemissa copula. o) Ταριχᾶνες] Τριχᾶνες 3011. et Gorl. p) Θυννοκέφαλοι] „Sic editum ex correctione *Solani.* Θυνοκέφαλοι J. *Ald.* (1. et 2.) B. 2. (1. et 3.) H. *Fl.* Κυνοκέφ. *Par.* et S.“ q) Παγουρίδαι] Ita 2954. 3011. et Gorl. unde et *Schm.* recepit pro vulgata forma, minus legitima, Παγουράδαι.

natamus etiam, et in parva scapha navigamus, quam ego fabricatus sum. Anni nobis processerunt, a quo hausti sumus, septem et viginti. Ac reliqua ferre forte possumus: sed vicini nostri, qui juxta habitant, difficiles admodum et graves sunt, insociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, alii quoque sunt in cete? Multi vero, inquit, iisque inhospitales, et figura horribili. Occidentales enim partes silvae et versus caudam sitas, Tarichanes [Salsamentarii] habitant, gens anguillinis oculis, et vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum verb latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires [cancrimani] et Thynnocephali [canicipites], qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguridae et Psettopodes, bellicosum genus et

p. 99. Ψηττόποδες r), γένος μάχιμον s), καὶ δρομικώτατον. τὰ ἐς
δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προ
κλυζόμενα t) τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ u) ἔχω, φόρι
τοῖς Ψηττόποσιν x) ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντι
36 κόσια. Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· ἡμᾶς y) δὲ χρὴ ὁρᾶι
ὅπως δυνησόμεθα z) τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπο
p. 100. βιοτεύσομεν a). πόσοι δ', ἔφην ἐγὼ, οὗτοι πάντες b) εἰσ
πλείους, ἔφη, τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲι
ἔφη, πλὴν ὀστᾶ c) τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ
ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὐσιν ἀνόπλοις, αὐτοί
γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν d
οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευα

r) Ψηττόποδες] „Ψιττόποδες" Sic Edd. omnes. Ψηττόπο
δες Graev. Ψυττόποδες Solan." Graevii conjecturam, et Ge
nero et Wielandio probatam, confirmant Codd. 2954. et 3011
et recepit, monente Belino, Schmiederus. s) μάχιμον] μα
χικὸν 3011. t) προσκλυζόμενα] προσαλυζόμενα B. 5. per
errorem, ni fallor. u) ταῦτα ἐγὼ] ἐγὼ ταῦτα 2954. 3011.
Bel. Schm. x) τοῖς Ψηττόποσιν] Ita 2954. 3011. Belin.
Schm. Sed Bipp. receperunt saltem articulum, olim desi-
deratum, nomen ipsum, ut olim factum, ediderunt Ψιττό-
ποσιν. y) ἡμᾶς] „ὑμᾶς Fl. sola". Ita et 3011. male. z)
δυνησόμεθα] „δυνησώμεθα] Ita habere J. Fl. H. B. 2. S. et
Par. notat Solanus." Sed in δυνησόμεθα consentiunt Codd.
2954. 3011. et Gorl. a) βιοτεύσομεν] „esse constantem
lect. notat idem (Solanus). Sed Jensio monente ego correxi."
Scripsit nempe Reitz. βιοτεύσωμεν, et sic etiam Bipp. et Schm.
Verum et Codd. Gorl. 2954. et 3011. conspirant cum Edd. vett.
omnibus. Vid. Adnot. b) οὗτοι πάντες] πάντες οὗτοι
2954. 3011. c) ὀστᾶ] τὰ ὀστᾶ iidem Codd. d) τολοιπὸν]
τὸν λοιπὸν βίον iid.

cursu valens maxime. Orientales vero et vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo, Psettopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea. Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est, quomodo possimus tot contra gentes pugnare, et victum quomodo quaeramus. Quot vero, inquam, *hi omnes sunt? Mille,* inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla,* inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum,* inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Caussa belli fu-

μὴν. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι τοῦ φόρου ἡ p. 100.
ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν
πεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες [e])· ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀπο-
κριάμενος [f]), ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτοι [g]) οὖν οἱ
Ψιττακόδες [h]), καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκιν-
θᾳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῆεσαν [i]).
ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες [k]), ἐξοπλισάμενοι [l]), 37
ἐξήειμεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν.
ἐγένετο [m]) δὲ αὐτοῖς [n]) ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι πα-
ραμυθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι· καὶ οὕτως ἐποίη-
σαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν [o]) ἔκοπτον αὐτοὺς, καὶ
ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, (καὶ
γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο,)

e) ἀπαιτοῦντες] ἀπαιτοῦντας conj. *Belin.* f) ἀποκριναμένος] Ita 2954. 3011. Gorl. *Belin. Schm.* pro vulg. ἀποκριτόμενος. g) πρῶτοι] πρῶτον in prioribus Edd. sed πρῶτοι Gorl. quod et *Micyllus* expressit vertens, *primi*. h) Ψιττακόδες] Ita *Bel.* et *Schm.* e 2954. et 3011. pro vulg. Ψιττακοειδες, et posthac iidem ex iisdem Παγουρίδαι pro vulg. Παγουράδαι. i) ἐπῆεσαν] Ita 3011. *Belin. Schm.* pro vulg. ἐπῆεισαν. Cf. supra in Varr. Lectt. ad c. 29. in. notata. k) ὑποπτεύοντες] ἐποπτεύοντες 2954. minus bene, ait *Bel.* l) ἐξοπλισάμενοι] „ἐξαυλισάμενοι] ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. A. 1. P. et L. ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald.* (1. et 2.) J. *Fl.* H. *Par.* B. 2. (1. et 3.) et S." Sed ἐξοπλ. habent etiam 2954. 3011. et Gorl. et recepit *Schm.* *Armati* vertit *Micyll.* m) ἐγένετο] Ita 3011. Gorl. *Bel.* et *Schm.* pro vulg. εἴρητο. n) αὐτοῖς] τοῖς Gorl. o) κατόπιν] κατόπισθεν 3011. probante *Belino*. At cf. infra c. 40. Toxar. c. 43. et alia *Luciani* loca, quae Index suppeditabit.

si erat, vectigal non so-
tum, cujus jam dies insta-
t. Atque illi quidem mi-
e tributum poscentes. Il-
vero superbo cum re-
onso nuntios repulit. Pri-
i ergo Psettopodes et Pa-
ridae irati, Scintharum
hoc enim nomen viro) ma-
o tumultu invaserunt.
os vero suspicati invasio-
em, egressi domo (*arma-*
ti) exspectamus, agmine praemisso virorum quinque et viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque et viginti numero et ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, ani-

p. 100. ἠντιάζομεν [p]), καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκν
νεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξα
ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων,
δομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ [q]) ὁ κυβερνή
38 τρίγλης [r]) πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον. Ἐκείνην μὲν
τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα [s]) τῇ μάχῃ,
p. 101. τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες.
ὑστεραίᾳ δὲ καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δε
κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ
εὐώνυμον, οἱ Θυννοκέφαλοι [t]), τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινό
ρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέρ
συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐ
περὶ [u]) τὸ Ποσειδώνιον, προεμίξαμεν [x]), πολλῇ βοῇ χρώ
νοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος [y]) ὥςπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι
αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας [z]), καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην,

p) ἠντιάζομεν] ὑπηντιάζομεν 2954. 5011. q) καὶ] abe
mallet *Schm.* idque, ut ait, cum *Gesnero*, e cujus versione
concludere videtur. At scivit haud dubie *Gesnerus*, καὶ
saepe, ita et h. l., significare *isque*, quod jam, ut fidel
paullo existeret versio, indicare saltem libuit. r) τρίγλ
„Sic recte *Par.* B. 2. et S. *Τρίγλης* majore litera τ male J.
Fl. Fr. H.“ s) ἐπηυλισάμεθα] ἐπηυλισ. jota subscr. s
Reitz. t) Θυννοκέφαλοι] „Θυννοκ. B. 2. (nec non
5.) *Κυνοκέφ.* reliquae.“ u) περὶ] παρὰ 2954. 5011.
προσεμίξαμεν] συνεμίξαμεν iid. y) κῆτος] κύτος c
Wesseling. ad *Diodor.* p. 158. quae placuit *Schmiedero*.
γυμνῆτας] ὄντας addunt 2954. et 5011.

moseque et fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum et septuaginta: de nostris vero unus (*isque*) gubernator, costa triglae trajectus a tergo. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, (*reliqui*) cognita re, adsu
dextrum cornu tenentes
richanes duce Pelamo,
nistrum vero Thynnocep
li, medium Carcinochi
Tritonomendetes enim q
escebant, neutris auxil
volentes. Nos vero occ
rentes illis circa Nept
aedem, ad manus venit
clamore utentes multo:
sonuit autem [spelunca
instar cetus. Illos autem
fugam versos utpote n
persecuti in silvam,

μὸν ἐκπερατοῦμεν τῆς γῆς. Καὶ μετ' οὐ πολὺ κήρυκας 101. 39
ποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνηροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέ-
γοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι· ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χω-
ήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἅρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν
Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα [a]), διαδρα-
όντες [b]) ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς [c]) εἰς τὴν θά-
λατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν
ὑπ' πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν [d]), τὰ πολλὰ
γεωργίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες,
ὅθεν τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων· καὶ ὅλως,
ἐκτημεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ [e]) τρυφῶσι,
καὶ τελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον δι-
ήγομεν [f]) τὸν τρόπον. Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμέ- 40
νου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, (ἅπαξ γὰρ δὴ
τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς
τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας) περὶ οὖν τὴν δευτέραν, p. 102.
ὡς ἔφην, ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκού-

a) γιγνόμενα] γινόμενα iid. b) διαδραμόντες] διαδράντες iid. haud improbante *Belino*. c) αὐτοὺς] „αὐτοὺς Edd.“ d) κατῳκοῦμεν] κατοικοῦμεν 3011. e) ἀφύκτῳ] „Sic jam recte Edd. Conf. supra Diall. Deor. XVII. et Quom. Hist. c. 62.“ f) διηγάγομεν] Ita 2954. In prioribus hac

um obtinuimus. Neque
ulto post, caduceatoribus
issis, et mortuos tollunt,
t agunt de amicitia. Sed
obis non placuit foedus:
ie postridie ejus diei con-
n illos profecti confertim
mnes delevimus, praeter
ritonomendetas. Hi enim,
id fieret animadverso,
emu petitis branchiis, in
are inde desilierunt. Nos
ero tota lustrata regione,
ae jam vacua esset hosti-
s, reliquo tempore metus
pertes habitabamus, ex-
rsationibus multum uten-
s et venatu, vineasque co-

lentes, et fructum comportantes ex arboribus; et in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur et menses octo ad hunc modum vixeramus. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris aperlionem, (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus) circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exaudi-

p. 102. ετο, ὥςπερ κέλευσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀν-
πύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου, καὶ στάντες ἐνθ
ρω [g]) τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν ἁπάντων ὧν [h]) ἐγὼ εἶ
θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισεδ
ους τὰς ἡλικίας [l]), ἐπὶ νήσων μεγάλων προςπλέοντας, ὡς
ἐπὶ [k]) τριηρῶν. οἶδα μὲν [l]) ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων,
ξω δ' [m]) ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μέν, οὐ πάνυ δὲ ὀ
λαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον [n]). ἐν
αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ
τόν [o]). τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμε
ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις
καὶ αὐτοκόμοις, ὥςπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρ
νης, ὡς ἐδόκει. κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει,

Editionibus *διήγομεν*, contra orationis castigatae legem. *ἐνδοτέρω*] Ita 2954. et 3011. probante *Belino*. Olim h batur *ἐντός*. h) *ἁπάντων ὧν*] „Sic dedi monente *Sol* Nam Edd. absurde *ἅπαντα ὧν*.“ Confirmavit *Solani* conje ram Codex Gorl. quam etiam recentt. secuti erant. i) *ἡλικίας*] „*τὴν ἡλικίαν* P. et marg. A. 1. W. Vulgatae sentiuntur J. *Fl.* H. *Ald. Par.*“ k) *ἐπὶ*] deest in Gorl. *μὲν*] *μὲν οὖν* 3011. et Gorl. m) *λέξω δ'*] *λέγω δὲ* iid. n *δὲ* certe recepit *Schm.* n) *τὴν περίμετρον*] *τὸ περ.* 3 2954. *Bel.* Cf. supra cap. 31. extr. o) *ἑκατόν*] cum *S* recepi e 2954. et 3011. pro *ὀκτώ*. p) *κυπαρίσσοις αὐ κλάδοις μεγάλαις*] *κυπαρίττοις μεγάλοις αὐτοκλάδοις* 3011. e quibus *Schm.* monente *Belino*, priorem saltem vo recepit.

tur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes *conspicimus* spectaculum omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi, me incredibilibus similia referre; dicam tamen.) Insulae erant longae illae quidem, sed non vehemei altae, stadiorum circ centum ambitu. In his vigabant virorum illorun *centum et viginti*. Ho porro alii ad utrumque sulae latus deinceps assi tes, ut remos trahebant pressos magnas ipsis ramis atque foliis. In p riori vero parte, in pu ut videbatur, guber excelso in colle stabat neum tractans guber

ἦσαν πηδάλιον, πέντε σταδίων r) τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ p. 102.
ἑκάστας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο,
τὰ ἐσχατιὰ ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ πῦρ ἦν,
ἐκαίετο s), ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων,
ἄνεμος t) ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ u) ἐν ἑκάστῃ,
ἔσω τι αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον x), ἢ y) ἐθέλοι ὁ κυ-
βερνήτης. κίνυσις δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρε-
σίαν ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. Τὸ μὲν 103. 41
πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον
ἐπλέοντο. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολ-
λὰ μὲν οὖν ἀντίπρωροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ
ἐμβεβλῆσθαι z) κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς
ἐμάχοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρώ-

χαλκοῦν] χαλκέον 2954. et 3011. r) πέντε σταδίων] σταδίαιον] Sic recte J. H. *Par.* et B. 1. (nec non A. 1. et 2.) σταδιαίων male B. 2. (et 3.) πέντε σταδιαῖον *Fl.*" πενταστα-διαῖον 3011. *Bel.* πέντε σταδίων 2954. Hunc ego secutus sum, quia non intelligo, unde, nisi ab auctore ipso, numerus iste in aliquot exemplaria venire potuerit. s) ἐκαίετο] ἐκάετο 2954. t) ὁ ἄνεμος] Articulum vulgo praetermissum, monente *Belino*, restituerant *Bipp.* et *Schm.* e3011. u) ἐνούσῃ] ἐνῇ 2954. et 3011. quod *Schm.* imprudenter, opinor, admisit. x) ἐκόλπου — τὴν νῆσον] ἐκόλπου τὴν νῆσον καὶ αὐτὴν 2954. y) ἢ] „Sic J. item Codd. P. L. οἱ *Fl. Par. Ald.* H. etc." ἢ ἐθέλοι (pro vulg. ἐθέλει) 2954. et Gorl. ἐθέλοι etiam B. 1. et 3. unice recte, licet *Belino* Soloecismus videatur inesse in Optativo. z) ἐμβεβλῆσθαι] Ita 2954. 3011. Gorl. *Schm.* pro vulg. ἐκβεβληθεῖσαι.

quinque stadiorum lon-
liae. In prora autem
n quadraginta circiter
ti pugnabant, simi-
usquequaque homini-
praeterquam comis:
is enim ignis erat, is-
rdens. Itaque galeis o-
nos habebant. Pro ve-
ro irruens in silvam,
multa in unaquaque e-
ventus, sinuabat illam,
lebatque, quo vellet
rnator, insulam. Hor-
autem illis stabat, at-
que insulae, velut naves
longae, ad remigium cele-
riter movebantur. Ac pri-
mo duas aut tres videbamus:
deinde apparuere vel sex-
centae, quae intervallo ca-
pto praelium committerent,
et pugnarent classibus. Mul-
tae igitur adversis proris
concurrebant, multae ab im-
pulsu (*conflictu*) vehementi
submergebantur: aliae sibi
implicitae pugnabant forti-
ter, nec facile exsolveban-
tur. Constituti enim in

p. 103. ρας τεταγμένοι [a]), πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἅπερ
νοντες [b]), καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χει-
σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπὶ
τουν [c]). οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον
ἔβαλλον μέντοι καὶ ἑτέρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι,
42 σπόγγοις [e]) πλεθριαίοις. Ἡγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκέν
ρος, τῶν δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο,
ἐδόκει, λείας ἕνεκα· ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς
λας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι [f]), ὡς ἦν ἀ
σειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων
βοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ
σους τε [g]) τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκο
καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσι
δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον [h]). οἱ δὲ, μ

a) τεταγμένοι] παρατεταγμένοι 3011. Gorl. quod non di
cuit *Belino*. b) ἐπεμβαίνοντες] ἐπιβαίνοντες 2954. 3
c) ἐπεῴῤῥίπτουν] „ἐπερῥίτουν male J.“ d) κατεί
τὴν νῆσον] κατ. αὐτὴν τὴν νῆσον 3011. unde *Bel.* vul
αὐτὴν καὶ τὴν νῆσον, admodum jejune. e) σπόγγοις]
etiam esse in J. *Fl.* et H. notat *Solanus.*“ *Gisb. Koen.* ad
gor. Cor. p. 64. conj. κόγχοις, quod expressit *Massieu.* im
bantibus *Belino*, *Wielandio* et *Schaefero* ad *Gregor.* l. l.
Adnot. f) ἐληλακέναι] ἐμηλακέναι *Reitz.* operarum
re. g) τε] deest in 2954. et 3011. et omissum adeo a
monente *Belino*. Sed referendum ad sequentia καὶ ἄλλας
et retinendum: *non solum — sed etiam.* h) ἔφευγον]

prora alacritatem ostende-
bant maximam, transilien-
tes in naves alienas, et cae-
dem ibi edentes: captivum
quidem duxit nemo. Pro
ferreis manibus polypodas
magnos, revinctos sibi in-
vicem injiciebant, qui sil-
vam complexi retinerent in-
sulam. Jactabant vero ost-
rea, quae singula plaustrum
implerent, et jugeri magni-
tudine spongias, iisque se
invicem vulnerabant. Dux
erat alterius classis Aeolo-
centaurus, alterius Thalas-
sopotes [*Maris potor*].
gna inter illos exorta,
videtur, fuerat de pr
Dicebatur enim Thal
potes greges multos de
norum Aeolocentauri
gisse, quantum audir
batur, cum inclamaren
invicem, et regum no
appellarent. Tandem
cunt Aeolocentauri m
atque insulas hostium
mergunt centum circi
quinquaginta, tres alia
ipsis viris capiunt: re
remis inhibentes fu

ναύαρχοι, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυά- p. 103.
τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. p. 104.
ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκον-
ταπήχεων δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
τῆς νήσου μίαν τῶν πολεμίων νῆσον [1]) ἀναστανρώσαντες.
Τὴν μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαν-
τες τὰ ἀπόγεια [k]), καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὡρμεσάμε-
θα· καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, παρτεραῖς.
Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ δὲ ὑσαντες [1]) ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους
ἀνῃροῦντες ἐκ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι, καὶ ὥσπερ παιᾶ-
νας [m]) ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμε-
να.

ναύαρχοι 3011. *Bel. Schm.* male. i) *νῆσον*] *νήσων* 2954. et 3011. *probante Belino* sine idonea caussa. k) *ἀπόγειαι*] Sic 2954. 3011. *Bel. Bip. Schm.* pro vulg. *ἀπόγαια*. Cf. Hermot. c. 28. l) *ὑσαντες*] *θήσαντες* B. 3. m) *παιᾶνας*] *παιάνας* A. 2. n) *γιγνόμενα*] „*γινόμενα Fl.* Prius vero est in J. H. *Mdl. Par. Fr. S.* etc.“ *γενόμενα* Gorl.

vero aliquo usque eos
ecuti, sub vesperam con-
i ad naufragia, plera-
in suam potestatem re-
erunt, et receperunt sua:
ipsorum quoque insu-
octoginta non minus
nsae fuerant. Statue-
vero tropaeum pugnae
laris, una insularum
lium in capite ceti sus-
. Illam igitur noctem

circa belluam, revinctis ab ea retinaculis, et jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Postridie vero re sacra in ceto peracta, sepultisque in eo suis, solverunt laeti, et velut paeanas canentes. Ista sunt circa insularem pugnam gesta.

p. 104. # ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

1 Τὸ δ' [a]) ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει
ταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι
ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν, δι
ξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ ἀρξάμενοι δ
πτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, ο
ἡνύομεν, τοῦ μὲν [b]) ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα, τὴν δὲ
καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κῆτος ἀποθανεῖν [c]).
τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν [d]) ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος.
μενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν
p. 105. καὶ νύκτας ἴσας [e]) ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος· ὀγδ
καὶ ἐννάτῃ [f]) συνίεμεν [g]) αὐτοῦ νοσοῦντος· ἀργότερον

a) δ'] δὲ 2954. b) μὲν] quod in prioribus Edd. dees
Aug. et Gorl. restitui. c) ἀποθανεῖν] „ἀποθανεῖν
Forst. frustra." d) ἔμελλεν ἡμῖν] ἡμῖν ἔμελλεν 2954
νύκτας ἴσας] ἴσας νύκτας idem. f) ἐννάτῃ] Ita B
Reitz. et recentt. sed ἐνάτῃ A. 1. et 2. g) συνίεμεν

VERAE HISTORIAE
LIBER SECUNDUS.

Ab hoc inde tempore cum
non amplius ferrem illam
in ceto vivendi rationem,
et commoratione illa grava-
rer, exeundi aliquam ratio-
nem machinabar. Ac pri-
mo quidem placuit dextro
pariete perfosso aufugere:
jamque excidere illud coe-
peramus. Cum vero ad quin-
que stadia progressi nihil

efficeremus, fodiendi
lio abjecto, incender
vam statuimus: ita q
morituram belluam, q
cto facilem nobis fut
exitum. A caudinis
partibus initio facto ea
cendimus: ac septem
totidemque noctes no
sit ardorem, octavo
nonoque aegrotare eu

ἡσυχίαν· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ p. 105.
ἑκτῃ τέλεον ἀπενεκροῦτο [h]), καὶ δυσῳδὲς ἦν. τῇ δωδεκά-
τῃ μόγις ἐνοήσαμεν [i]), ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑπο-
δύσαι τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύ-
σων ἐγκλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· οὕτω δὴ τὸ
στόμα μεγάλαις [k]) δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζο-
μεν, ὕδωρ τε ὡς ἔνι [l]) πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπι-
τήδεια. κυβερνήσειν [m]) δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ἐπι-
ούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει [n]). Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ 2
κῆτος, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, καὶ [o]) ἐκ τῶν
ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα παθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ἐπα-
νιόντες [p]) δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι [q]),

ἤνοιγεν 2954. probante *Belino*. h) ἀπενεκροῦτο] ἀπενενέκροτο 2954. 3011. *Bel. Schm.* ἐκπονενέκρωτο Gorl. et Aug. At Plusquamperfecto ob sequentem narrationem non est hic locus. Rectius Imperfectum tuitae sunt Edd. vett. i) ἐνοήσαμεν] ἐνενοήσαμεν 2954. 3011. Aug. quod, monente *Belino*, recepit *Schm.*, minus, opinor, prudenter discrimen verborum respiciens. k) μεγάλαις] „μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Luciani Edd." Illud tamen in 2954. et 3011., unde nonnihil momenti addi videtur *Thomae* praecepto de ancipite hujus vocis genere, de quo adeundus est *Schaefer.* ad *Apollonii Rh.* Schol. p. 206. Ceterum in iisdem illis Codd. Pariss. haec alio ordine in textu leguntur: μεγ. ἐπ. τὸ στόμα ἐκ. l) ὡς ἔνι] Ita 2954. haud refragante *Belino*, pro vulg. ὡς ὅτι, quae saltem conjuncta *Lucianus* scripsisse non videtur. m) κυβερνήσειν] κυβερνᾶν 2954. 3011. n) τεθνήκει] ἐτεθνήκει sola B. 3. o) καὶ] quod vulgo abest, *Belino* jubente, restituerant *Bipp.* et *Schm.* e 2954. et 3011. ad quos accesserunt jam etiam Aug. et Gorl. p) ἐπαναβάντες] *Bel.* et *Schm.* ex iisdem, excepto Gorl. pro vulg. ἀναβάντες. q) τῷ Ποσειδῶνι] absunt ab Aug.

timus: hiabat enim tarditaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem
, et, si hiaret, statim paravimus, et aqua quam
ndebat. Decimo un- plurima imposita, et neces-
oque plane jam ad sariis reliquis: gubernatu-
m spectabat, atque o- rus autem erat Scintharus.
male. Duodecimo vix Proxima luce cetus quidem
m animadvertimus, ni- jam erat mortuus. Nos ve-
is illo hiante discunea- ro extractum navigium, et
axillares, quo minus per dentium interstitia tra-
ere illos posset, peri- ductum, suspensumque e
i esse, ne inclusi in dentibus placide in mare de-
ere una periremus. I-

p. 105. αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας r) τρεῖς ἐπανλισάμενοι, νεμία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοὶ ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκείλομεν τὰ σώματα καταμετροῦντες s), ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου ὄρους πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ ὑπ' t) αὐτοῦ ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς u) μόνον, ἀλλὰ καὶ βάθος, ὅσον ἐς x) τετρακοσίας ὀργυιάς y)· ὥστε καὶ ἀγκύρας z) διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ

p. 106. ματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν a). τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος.) σκάψαντα ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς οὓς ἁλίσκομεν δὲ b)) ἀνορύττοντες. ἐπειδὴ c)) δὲ ἤδη ἐπέλιπε

r) ἡμέρας] τε addit Gorl. minus concinne. s) καταμετροῦντες] μετροῦντες Gorl. t) ὑπ'] „ἐπ' Fl. Nihil tant J. H. *Par. Ald.*" ἀπ' Aug. non male. u) ἐξεπιπολῆς Gorl. correctio cujusdam Atticistae, respicie Soloecist. c. 5. Sed cf. Nigrin. c. 35. x) ἐς] ἐπὶ 3011. y) ὀργυιάς] Sic recte Edd. vett. ὀργυίας male et recentt. z) ἀποβάντας] ἀποβάντες 2954. et 301 ἐπενοήσαμεν] τοῖον δὲ ἐποιήσαμεν 3011. ὑπενοήσαμ b) εὑρίσκομεν δὲ] αὐτοὺς addunt 3011. Gorl. Au *Schm.* At rectius abest, meo quidem sensu. c) ἐπ Ita 2954. 3011. Aug. *Bel. Schm.* pro vulg. ἐπεί. d) ἐπ ἀπέλιπε 2954. 3011.

misimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo proelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi: deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profu etiam ad trecentos c passus, ita ut egres glaciem discurreremu rante autem vento, cu re non possemus, tal excogitamus, consil tore Scintharo. Effo tra aquam specu m triginta in hoc dies mus, accenso igni, utentes piscibus, q ter fodiendum inv mus. Deficientibus v necessariis, aggress si) navem gelu firma

πήδεια, προελθόντες e), καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνα- p. 106.
βάντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ
λίμνης λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες.
πέμπτῃ δὲ πίμπτῃ ἀλέα τε ἤδη f) ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ
ἦν πάντα αὖθις ἐγίγνετο. Πλεύσαντες δὲ g) ὅσον τριακο- 3
σίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ'
ἧς λαβόντες (ἐπελελοίπει h) γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους
ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι
κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλ-
μοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος
βλέπομεν i), οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐ-
τῷ φαίνεται λευκή, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς
μέγας, πάνυ k) συμπεπηγώς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμά-
θομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ περίμετρον l)· αἱ δ' ἄμπελοι,
σταφυλῶν πλήρεις· οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπε-
θλίβομεν m)· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλα-

e) προελθόντες] Olim προσελθ. Sed *Solani* conjecturam προελθ. confirmarunt Codd. Pariss. f) ἤδη] quod vulgo defecerat, e Codd. Pariss. monente *Belino*, restituit *Schm.* Accedit et Gorl. g) δὲ] οὖν *Schm.* e 2954. et 3011. h) ἐπελελοίπει] ἀπελελοίπει Gorl. i) ἐμβαίνομεν] ἀνεβαίνομεν 3011. k) πάνυ] abest a Gorl. l) τὸ περίμετρον] Ita 3011. 2954. Gorl. et *Schm.* pro vulg. τὸ μέγεθος. m) ἀπεθλίβομεν] ἀποθλίβοντες ἐπίνομεν 2964. 3011. Aug. et Gorl. quae nimis, ut mihi videtur, placuerunt *Belino* et *Schm.*

himus, passoque velo, Momus censebat, sub oculis. Non ita multo post in
imur quasi navigantes pelagus intramus non aquae
i blandoque motu laben- illud, sed lactis. Insula in
per glaciem. Quinto in- eo conspiciebatur, plena vi-
die aestus fit, solvitur tibus. Erat autem haec in-
ies, in aquam redeunt sula, caseus maximus plane
sia. Trecenta ferme sta- compactus, uti postea eden-
navigaveramus, cum de- do experti sumus, stadio-
sumus ad insulam par- rum quinque et viginti ma-
a ac desertam. Hic aqua gnitudine (*circuitu*); vites
sia, jam enim defecerat, porro uvis indutae. Verum
ctisque sagittarum ope non vinum inde, sed lac ex-
ntribus duobus bubus, pressimus. Aedes in media
um navigavimus. Hi insula exstructa erat Gala-
o tauri non in capite ha- teae [*Lacteae*] Nereidis, quod
ant cornua, sed, quod

p. 106. τείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. Ὅσον δ' οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον μὲν [o] ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε [p]), ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα [q]). βασιλεύειν τούτων τῶν χωρίων [r]) ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα

p. 107. 4 τὴν τιμήν. Μείναντες δ' [s]) ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν [t]), αὔρας μέν τινος παραπεμπούσης, λειπόμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ [u] ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, ἐπὶ τοῦ πελάγους δια θέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν [x])· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον ἀφ' οὗ δή, οἶμαι, καὶ ἐπαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν [y]) οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' [z]) ὑπερέχοντας

n) δ' οὖν] Ita 2954. 3011. Aug. *Bel. Schm.* pro vulg. οὖν. ὁ μὲν] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Bip. Schm.* Olim τὸ. Ceterum ἡμῖν deest in Gorl. p) παρεῖχε] „ὑπῆρχε *Fl.* Ita etiam Gorl. et Aug. non sane pessime. q) τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα] γάλα τὸ ἐκ τῶν βοτρύων 2954. 3011. *Bd.* τὸ γάλα τὸ ἐκ τ. β. Aug. r) τούτων τῶν χωρίων] τῶν χωρίων τούτων 2954. τῶν ἐπιχωρίων 3011. s) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.* t) ἐξωρμίσαμεν] ἐξωρμήσαμεν 2954. 3011. ab ἐξορμῶν, quo verbo eadem ratione ac vi, qua h. l. est, etiam *Thucydides* usus est VII, 14. ubi vid. *Duker.* u) κυανῷ] κυανέῳ 3011. x) μόνων τῶν ποδῶν] τῶν ποδῶν μόνων 2954. 3011. y) ἐθαυμάζομεν] ἐθαυμάσαμεν Gorl. et Aug. z) ἀλλ'] ἀλλὰ 2954.

indicabat inscriptio. Quamdiu igitur ibi mansimus, cibum pariter atque opsonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare his regionibus dicebatur Tyro [*Casea*] Salmonei filia, hunc sibi honorem, postquam hinc discessit, nacta. Morati in insula dies quinque, sexto solvimus, aura quidem nos quadam prosequente, non nisi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, sed salso mari et caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis similes, corporibus et statura, pedibus solum exceptis: hos enim habent ex subere, a quo nempe etiam appellantur, puto, Phellopodes [*suberipedes.*] Miramur igitur, cum videmus, illos non mergi, sed eminentes super fluctus, ac si-

ὑπήντων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, p. 107.
ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε [a]) εἰς Φελλὼ
τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μὲν δή [b]) τινος συνω-
δεύσουν ἡμῖν παραθέοντες· εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ,
ἐπῆλθον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ
ἦσαν ἰφθίονται· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν
εἶναι ἔπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ στρογγύλου [c]) φέλ-
λου κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε
ἦσαν καὶ ὑψηλόταται, καὶ πῦρ πολὺ ἀπ' αὐτῶν [d]) ἀνε-
φέρετο. Κατὰ δὲ τὴν πρώραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, 5
μιλίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον
ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα,
ἢ τὴν ὁδὸς, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν *Herodot* III, 113.
τὴν εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδων, καὶ ναρκίσ- p. 108.
σων, καὶ ὑακίνθων [e]), καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρρίν-
ης [f]), καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ

a) τε] δὲ 2954. et 3011. b) δή] οὖν iidem. c) καὶ στρογγύλου] desunt in 2954. d) ἀπ' αὐτῶν] Haec verba vulgo omissa, auctoribus Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug., suasore *Belino*, ducibusque *Bipp.* et *Schm.* contexto sermoni inserere placebat. Deinceps temere *Bel.* scribi jubet ἀνεκάετο. e) ἀπὸ ῥόδων — ὑακίνθων] Vulgo Singulari numero, ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου. Sed pluralia dedit *Schm.* ad exempla Codd. 2954. et 3011. quibus etiam Aug. accedit. Expresserat eadem *Micyllus*. f) μυρρίνης] Ita 2954. 3011.

metu viam facientes. At- sum magis quinque maxi-
e adeunt nos etiam, et mae atque altissimae, in
eca lingua salutant, di- quibus ignis ardebat mul-
ntque, in suam se patri- tus. Versus proram lata u-
Phello [*suberiam*] con- na et humilis, stadiis di-
dere. Et aliquousque stans non minus quingen-
n currentes nobiscum tis. Jam vero prope era-
faciunt: deinde diversi mus, et aura circa nos spi-
unt, felicem nobis na- rabat admirabilis, suavis,
tionem precati. Post et odora, qualem Herodotus
lo insulae apparent mul- historicus spirare ait a feli-
: in proximo ad sinistram ci Arabia. Quale enim a
ello, in quam illi festi- rosis, et narcissis, et hya-
nat, urbs in magno et cinthis, et liliis, et violis,
undo subere aedificata: myrto praeterea et lauro,
e longinquo et dextror- atque vitis flore, tam suave

p. 108. προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὁδμῇ [g]), καὶ χρηστὰ ἐκ μακρόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα [h]). ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν [i]) λιμένας τε πολλοὺς καὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐκβεβηκότας [k]) ἡρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ [l]) μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ [m]) κοῦφος καὶ εὔπνους περιέκυτο τὴν χώραν· καὶ αὔραι δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι ἡρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων τι μένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐρημίας [o]) αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ σύμμικτος ἠκούετο [p]), οὐ θορυβώδης, ἀλλ' οἷα γένοιτ' ἂν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ [q]) ἐπαινούντων

p. 109. 6 ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. Τούτοις δ'

Schm. probante *Bel.* Vulg. *μυρσίνης.* Vid. Judic. Vocal. ibique *Hemsterh.* T. I. p. 545. sq. g) *ὁδμῇ*] *ὀσμῇ* 3011. Aug. *Bel. Schm.* ex Atticismo, de quo *Th. Mag.* p. *ἀττικὸν· ὁδμὴ, ἰωνικόν.* Sed *ὁδμὴ Lucianus* fere scripsit Demonact. c. 66. et infra c. 29. quamquam hic non sine l rum variatione. h) *ἐγιγνόμεθα*] *ἐγινόμεθα* 2954. et i) *καθεωρῶμεν*] *θεωροῦμεν* Gorl. k) *ἐξιόντας*] *ἐ* τας 2954. et 3011. l) *τὰ*] „*ὅτε Ex. Fl.* male. Nihil a abit P.“ m) *δὲ*] *τε* 2954. et 3011. n) *ἡδεῖαι διαπν σαι*] *ἡδεῖαι πνέουσαι* 2954. *ἡδέα πνέουσαι* vult *Bel.* sine caussa. o) *ἐπ' ἐρημίας*] *ἐπηρεμίοις* conj. *Solan.* Vid. not. p) *ἠκούετο*] *ἄθρους* additur a *Thom. Mag.* s. et Codd. Pariss. valde probante *Belino.* At vid. Adnot. *ἄλλων δὲ*] *τῶν δὲ* 3011.

quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore et optima quaeque post longos labores dum speramus, brevissimo jam intervallo absumus ab insula. Hic et portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus et spatiosos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, et silvas, et cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis et molliter spirans circumfusus regio rat, atque aurae qua suaves leni flatu silvan tabant. Itaque et a motis, jucunda perpet cantica sibilabant, s cantibus, qui ab ob fistulis in loco deserto duntur. Sed clamor mixtus exaudiebatur, ille tumultuosus; sed oriatur in convivio, tibus aliis tibias, ali dantibus, plaudenti tibiam citharamve ali

λόμενοι, κατήχθημεν· ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν ἀπεβαίνο- p. 109.
μεν, τὴν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἑταίρων r) ἀπο-
λειπόντες, προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦς s), ἐντυγχάνο-
μεν τοῖς φρουροῖς καὶ περιπόλοις t)· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥο-
δίνοις στεφάνοις, (οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμὸς
ἐστιν,) ἤγομεν ὡς τὸν ἄρχοντα· παρ' ὃν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκού-
σαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένη u),
ἄγοιτο x) δὲ ὁ Κρὴς y) Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς
εἰκὸς, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἵστημεν τέταρτοι. Ἦν δὲ ἡ
μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐ-
τὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· κατηγορεῖτο z) δὲ αὐ-
τοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι a)· τέλος δὲ, πολλῶν

r) ἑταίρων] „ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. J. *Par.* etc." s) εὐανθοῦς] Ita *Schol.* et Cod. Aug. pro vulg. εὐανθοῦντος. Illud magis *Lucianeum.* t) περιπόλοις] „Sic A. L. P. S. *Amst.* et *Ald.* περιπλόοις Edd. cett." u) προσαγορευομένη] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. προσαγορευομένων. x) ἄρχοι] ἀρχὸς Aug. Gorl. non male. y) ὁ Κρὴς] „ὁ Κρῆς] ὁκρῆς male *Fl.*" Sic et A. 1. et 2. Melius *Reitz.* et recentt. ὁ Κρῆς ex Edd. vett. cett. nec-dum tamen satis castigate. Κρὴς enim scribebatur olim, et pronuntiabatur, *civis Cretensis*, non Κρῆς. z) κατηγορεῖτο] „Sic Edd. omnes. ἐκατηγορεῖτο vult *Graev.* male. a) ἀπεκτόνοι] ἀποκτάνοι 2954. 3011. quod a *Belino* vulgatae praelatum recepit *Schm.* Idem et in Codd. Aug. et Gorl. re-pertum. Nihilominus ego vulgatam formam, etsi minus fre-quentem, at certe non barbaram, ut *Belino* visum est, reti-neri satius duxi, sicut Diall. Mortt. XXX, 1. retentum τοσού-τους ἀπεκτονώς. Praeteritum enim respondet praecedenti Praeterito μεμήνοι. Quod autem et Optativus *Belino* adeo est

omnibus dum demulce-mur, allabimur, firmataque in portu navi, exscendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus sociis. Progressi per pratum floridum, in praesidiarios litorisque cu-stodes incidimus, qui roseis nos coronis vinctos (duris-simum hoc apud illos vin-culum est) ad principem ab-ducere: a quibus in via au-divimus, hanc esse Beato-rum, qui vocantur, insu-lam, imperitare in ea Rha-damanthum *Cretensem.* Jam deducti ad illum, quarti stetimus in serie eorum, qui judicandi erant. Primum judicium erat de Telamonio Ajace, utrum par sit, eum versari cum Heroibus, nec-ne? Accusabatur autem hoc nomine, quod furiosus fuis-set, atque ipse manus sibi intulisset. Tandem cum mul-

p. 109. ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο [b]), νῦν μὲν αὐ
πιόμενον τοῦ ἑλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κ
ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσί
p. 110. 8 Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτική, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ
Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. κα
Ῥαδάμανθυς ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τ
αὖτα [c]) πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν
καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἅμα
9 να, καὶ τὰς τοῦ Μίνωος [e]) θυγατέρας. Τρίτη δ' ἐδικά
περὶ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβα
Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρό
10 αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον [f]) τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.
ταρτοι δ' ἡμεῖς προσήχθημεν [g]). καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθό
τες, ἔτι ζῶντες ἱεροῦ χωρίου ἐπιβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐ

offensioni, ut etiam *μέμηνε* et *ἀπέκτανε* corrigi malit, mi
ris tantam vel inscitiam, vel stuporem tantum, qui pau
versibus ante in verbis *ἠκούσαμεν, ὡς — εἴη — ἄρχοι δὲ* n
attenderit eundem optativi usum. Ceterum, ne quid tacea
μεμήνοι in A. 1. et 2. scriptum sine jota, in ceteris aut
ut par erat, subscripto. b) ὁ *Ῥαδ. ἀπεφαίνετο*] i
ὁ *Ῥαδ.* 2954. et 3011. c) *τοσαῦτα*] *τοιαῦτα Reitz.* qu
errorem recentt. e Codd. et Edd. vett. emendarunt. A
hanc vocem in 2954. et 3011. male omissum *καί*. d) *ἕνεκ*
ἕνεκα iidem. e) *Μίνωος*] „Sic *Fl.* aliaeque recte. *Mir*
J. et H." Sic et *Ald.* utraque. f) *Κῦρον*] *κύρον* B.
A. 1. 2. sed correcta scriptura *Reitz.* et recentt. g) *προ*
ήχθημεν] Ita 2954. 3011. et Gorl. Olim *προσηνέχθημ*

ta *utringue* dicta essent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico; in posterum ubi resipuisset, convivio adhiberetur.* Alterum erat amatorium judicium, Theseo et Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius caussa tot labores, pericula tot, subiisset. Etenim Theseo alias esse mulieres, Am zonem illam, et Minois fil* Tertia caussa judicata est loco antiquiore inter A xandrum Philippi et Ha nibalem Carthaginiense et primas deberi, visum Alexandro, ac sella ei po ta juxta Cyrum majo Persam. Quarti nos adm ti sumus. Atque ille q dem interrogat, *Qua re pulsi, vivi adhuc sacram gionem ingressi essemus?* vero omnia deinceps e

διηγησάμεθα. οὕτω [h]) δὲ μεταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πολὺν p. 110.
χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τῆς μὲν πολυπραγμοσύνης [i]) καὶ τῆς ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προθεσμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλέον [k]) μηνῶν ἑπτά. Τοὐντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων περιῤῥυέν- p. 111.
των, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, εἰς [l]) τὸ τῶν 11
Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος περίκειται σμαράγδινον. πύλαι [m]) δὲ εἰσιν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι πινναμώμινοι [n]). τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου [o]) λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγι-

minus apte. h) οὕτω] „Edd. omnes. Οὗτος melius *Solanus* conjicit.“ Imo male. Vid. Adnot. Sed οὕτω δὴ pro vulgatis οὕτω δὲ restitui cum *Schm.* e 2954. 3011. Aug. et Gorl. i) πολυπραγμοσύνης] φιλοπραγμοσύνης 2954. k) πλέον] Ita Aug. 2954. 3011. *Bel. Schm.* pro vulg. πλεῖον. l) εἰς] „καὶ εἰς *Fl.* sola.“ m) πύλαι] Sic recte *Reitz.* et recentt. pro eo, quod in vett. Edd. est, πῦλαι. n) κιννα μώμινοι] „κνναμ. J. et *Fl.* κιναμ. B. 2. (1. et 3.) et *Par.* κιννα μ. S. H. et *Ald.* (At Ald. 1. et 2. habent κνναμ. *Lehm.*) Eadem varietas mox iterum occurrit. o) βηρύλλου] Ita B. 1. 3.

ramus. Sic vero nobis secedere aliquantum jussis, diu considerat, suisque cum assessoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in consilio tum alii plures, tum Aristides justus Atheniensis. Cum vero visum ipsi esset, pronunciavit, *Curiositatis quidem et profectionis poenas nos, ubi mortui fuissemus, daturos: jam vero dicto tempore in insula morati, et convictu Heroum usi, abiremus.* Constituit autem etiam diem commorationis, ne plus septem mensibus *manseremus.* Hinc sua sponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti sumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumposita smaragdina: portae septem ex uno singulae trunco elaboratae cinnamominae: solum urbis, quodque intra muros terrae est, eburneum: templa omnium Deorum e beryllo gemma aedificata, et altaria in iis maxima, ex una

p. 111. στοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ [p]), ὥστε νεῖν ἔστιν μαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι [q]). ἀντὶ μέντοι τοῦ [r]) ὕδατος,
12 ταῖς πυέλοις ὀρόσος θερμή ἐστιν. Ἐσθῆτι [s]) δὲ χρῶνται ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς [t]). αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' ἀναφεῖς [u]) καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ τὴν ἰδέαν μόνην [x]) ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἐστᾶσι [y]), καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι καὶ ὅλως, ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος ὁμοιότητα [z]) περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ [a]) ἅψαιτό τις
p. 112. οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὧς σκιαὶ ὀρθαὶ, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἐφ'

Gorl. 3011. *Bel. Bip.* et *Schm.* *βηρύλου Reitz.* cum A. 1. et p) *βάθος δὲ*] *πεντήκοντα* addit 3011. probante *Bel.* *ἐγκαιόμενοι*] *ἐκκαιόμενοι* 2954. r) *τοῦ*] deest in Go s) *ἐσθῆτι*] *ἐσθῆσι* Aug. non male, quamquam non neces rio. t) *πορφυροῖς*] Ita recte Edd. vett. *πορφύροις* m dose *Reitz.* et recentt. Similia vitia jam saepius mihi co genda fuerunt. u) *ἀναφεῖς*] „Al. male *ἀφανεῖς Coll.* strae Edd. tamen recte in vulgatam conspirant." x) *μόν* Ita 2954. et 3011. pro vulg. *μόνον.* Sed iidem illi Codd. gunt *μόνην ἔχουσι καὶ ἐμφαίνουσι*, quod temere probat *ἔχουσι* ex antecedente versu huc seductum est. y) *ἐστᾶ συνεστᾶσι* 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* At vulgata rei videtur accommodatior esse. z) *ὁμοιότητα*] „*ὡραιότ* A. P. et marg. A. 1. W. Nil mutant Edd. a) *μὴ*] deest

gemma amethystina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum regiorum; profunditas ea, ut facile sit natare. Balnea sunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in soliis ros calidus. In vestitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipsi non habent, sed tactum effugiunt, car expertes, figuram solam speciem ostendunt, ac li corpora non habeant, men stant, moventur, piunt, vocem emittunt. omnino videtur nuda q dammodo anima illorum versari, similitudinem q dam induta corporis. enim tetigerit aliquis, convincatur, corpus esse id, quod videt: enim quasi umbrae ere

ὑ ἡλίας ἔλθῃ [b]), παραμένει. οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς p. 112.
γίνεται, οὐδ' [c]) ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ [d]) καθάπερ τὸ
ὀρθρινὸν ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦ-
τον [e]) φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν [f]) μίαν ἴσασι
τὸν ἐνιαυτόν· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστι, καὶ εἷς ἄνεμος
πνεῖ [g]) ὁ Ζέφυρος. Ἡ δὲ χώρα πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ 13
φυτῶν ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι
δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι·
τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον
μὲν εἶναι τριςκαιδεκάφορον· ἐγὼς γὰρ μηνὸς, τοῦ παρ' αὐτοῖς
Μινύου, ὅις καρποφορεῖν [h]). ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρ-
τους ἑτοίμους [i]) ἐπ' ἄκρου [k]) φύουσιν, ὥςπερ μύκητας. πη-
γαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ ἑξήκοντα [l]), καὶ
ἁλμύσιαι [m]), μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακό-

σιοι. b) ἔλθῃ] ἔλθοι 3011. c) οὐδ'] οὐδὲ idem, et ex eo *Schm.* d) ἀλλὰ] deest in 2954. et 3011. ac deinceps in illo καθάπερ δὲ, in hoc καθάπερ γάρ. e) τοιοῦτον] τοιοῦτο iidem. f) ὡρῶν] ὥραν 2954. 3011. Aug. et Gorl. g) πνεῖ] παρ' αὐτοῖς addunt 2954. et 3011. prae imprudentia. h) καρποφορεῖν] καρποφορεῖ iidem. i) ἄρτους ἑτοίμους] „ἄρτον ἕτοιμον *Schol.*" Sic etiam Aug. et Gorl. nec non Pariss. minus bene. k) ἄκρου] ἄκρων 2954. 3011. Aug. et Gorl. l) ἑξήκοντα] „ξ'. *Fl.* male pro ξ'. Cum vulgata nostra facit H. et P. etc." m) τριακόσιαι] Sic *Schmiederus* in Tomo II. refert legi in Aug. pro τριακόσιοι. Verum femininum genus vett. Edd. omnes, ut par erat, dederunt. Prima, ut videtur, *Reitz.* edidit τριακόσιοι, manifesto tum vitio, tum errore, translato etiam illo ad *Bip.* et *Schm.* Pa-

non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara: sed quale est mane diluculum, sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, et unus flat ventus, Zephyrus. Regio floribus omnibus, plantisque tum mansuetis tum umbrosis viret. Vites quidem duodecies feraces, mensibus singulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, et malos, et reliquas autumni copias, dicebant etiam ter et decies ferre: bis nempe uno mense, qui Minous apud illos est. Pro tritico spicae panes jam paratos in summo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque et sexaginta supra trecentos, mellis to-

p. 112. σιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἐπι
14 καὶ οἴνου ὀκτώ. Τὸ δὲ συμπόσιον ἔξω τῆς πόλεως πεποίητα
ἐν τῷ Ἡλυσίῳ καλουμένῳ n) πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστ
καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνή, ἐπισκιάζουσα τοὺς κ
τακειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται
διακονοῦνται δὲ καὶ διαφέρουσιν p) ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλ
γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν q) δέονται, ἀλλ' ἔστι δ
p. 113. δρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα r), τῆς διαυγεστάτ
ὑάλου· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια πα
τοῖα καὶ τὰς κατασκευάς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν πα
τις εἰς s) τὸ συμπόσιον, τρυγήσας t) ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκ
μάτων παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται u)
οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, κ
τἄλλα τὰ x) μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον y) λειμώνων τ

tet hinc, quanto semper is in periculo peccandi versetur, c
unam tantum Editionem, licet omnium optimam, sequi s
proposuit, neglectis maxime veteribus. n) καλουμένῳ] abest a 2954. o) στρωμνὴν μὲν — ὑποβέβληνται στρωμνὴ μὲν — ὑποβέβληται 2954. et 3011. p) διαφέρουσιν] περιφέρουσιν 2954. καρποφορούσιν 3011. q) οὐδὲ οὐ 2954. et Gorl. r) ἀλλ' ἔστι — μεγάλα] περὶ δὲ τὸ συμ ὑάλινά ἐστι μεγάλα δένδρα 3011. s) εἰς] ἐς 3011. Gorl. Sch t) τρυγήσας] „τρυγίσας J. (et A. 2.) τρυγήσας recte alia u) γίγνεται] „γίνεται Fl.“ Sic et 2954. et 3011. x) τἆλλα τὰ] τὰ ἄλλα μουσ. Gorl. y) πλησίον] Ita vett. Ed et Codd. Aug. et 3011. et, nisi fallor, ceteri quoque: n πλησίων in *Reitz.* Ed. operarum videtur error esse, quem

tidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores: fluvii lactis septem, et octo vini. Coenatio extra urbem structa est, in eo qui vocatur campus Elysius. Est autem pratum pulcherrimum, et circa illud silva varia, densa, accumbentibus umbram faciens: stragula de floribus subjecta habent: ministrant omnia, et huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt: hoc enim nihil opus est; sed sunt arbor circa coenationem vitrea magnae, de vitro pellu dissimo. Porro fructus b rum arborum sunt poc varia figuris et magnitud nibus. Cum igitur adve aliquis in coenationem, d cerptum unum alterumq poculum sibi apponit: illa statim vini plena fiu et sic bibunt. Pro coron lusciniae, et aves aliae c trices, ex vicinis pratis res rostris lectos instar

ἀνθολογοῦντα, κατανίφει z) αὐτοὺς μετ' ὠδῆς ὑπερ- p. 113.
πόθεν. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὦδί a)· νεφέλαι πυκναὶ ἀνα-
σπασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπι-
σπασαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ὑποθλιβόν-
των b), ὕουσι λεπτὸν, ὥςπερ δρόσον c). Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, 15
ᾠδαί τε καὶ ὠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ τοῦ
Ὁμήρου d) ἔτη μάλιστα· καὶ αὐτὸς δὲ e) πάρεστι, καὶ συν-
ηδόμενος αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν
οὖν χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ
συνᾴδουσιν, Εὔνομός f) τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἄριον ὁ Λέσβιος,
καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος· καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς
θεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ
ἐκεῖνοι παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ πύ-
κνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι
παύσωνται, τότε δὴ g) πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρ-

men recentt. correxerunt. z) κατανίφει] κατανείφει 3011. mendose. κατασπείρει Aug. non male: sed exquisitius multo, quod Edd. servarunt. Similiter ὕειν dictum cap. hoc extr. a) ὦδί] ὠδέ 2954. b) ὑποθλιβόντων] Ita 2954. 3011. Gorl. Aug. *Belin. Schm.* Olim ἀποθλιβόντων. c) λεπτὸν, ὥςπερ δρόσον] ὥςπερ λεπτὸν δρόσον 2954. pessime. d) τοῦ Ὁμήρου] Articulum vulgo praetermissum restituerunt, monente *Belino*, *Bipp.* et *Schm.* e) δὲ] γὰρ 3011. f) Εὔνομος] Ἔννομος B. 3. g) δὴ] ἤδη 3011. 2954. contra *Luciani* consuetudinem.

in eos spargunt cum can- supervolantes. Unguen- perfunduntur hunc in dum. Densae nubes bi- e fontibus ac fluvio quentum, deinde immi- tes coenationi, placide tibus ventis, *tenue* dam, tanquam rorem, mittunt. In coena musi- vocant et cantibus. Ca- tur ipsis Homeri maxi- carmina. Et adest ipse que, et cum illis epula- accumbens supra Ulys- sem. Chori puerorum sunt et virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Lo- crus, et Lesbius Arion, et Anacreon, et Stesichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere desierunt, alter cho- rus procedit cycnorum, hi- rundinum, ac lusciniarum: et ubi hi quoque cecinerunt, tum sane silva tota fistulis quasi succinit, ventis duci- bus. Maximum et illud ad

214. 16 χόντων. *Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχου*
πηγαί εἰσι δύο περὶ h) *τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ*
ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας i), *πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐω*
17 *πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι καὶ γελῶντες διάγουσι. Ε*
λομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐ
σάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον σ
τεύσαντας, πλήν γε δὴ k) *τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος· ἐκεῖνο*
μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βα
ρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχα
καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νουμᾶν l) *τὸν Ἰταλιώτην,*
μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα,
Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Πε
δρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην m) *τὸν Σωφρονίσκου ἀδ*
σχοῦντα μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους· περὶ δὲ αὐτὸν
Τάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισ
καὶ Τλας n), *καὶ ἄλλοι καλοί* o). *καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν*

h) *περὶ*] „*παρὰ*] Sic A. et P. *περὶ* Edd. priores.“ E
Ed. acceperunt *παρὰ* recentt. Sed vid. Adnot. i) *ἑκα*
ρας] *ἑκατέρων* 2954. et 3011. k) *δή*] abest ab Aug.
Νουμᾶν] „ex *Solani* emendatione: *Νομᾶν* enim Edd.
et Aug. et Gorl. m) *Σωκράτην*] *Σωκράτη* 2954. n
λας] „*Τίλας*] Sic *Fl.* H. J. *Par. Ald.* etc.“ At Navig.
omnes Edd. exhibent *Τλαν* praeter Ox. Cod., qui *T*
Ceterum vide de hoc Herculis amasio *Theocrit.* XIII.
Apollon. Rhod. II, 1207. sq. et *Serv.* ad *Virg.* Bucol. V
o) *καὶ ἄλλοι καλοί*] *καὶ ἄλλοι καὶ πολλοὶ καλοί* 301

hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes sunt duo circa coenationem, risus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipso convivii principio bibunt, et quod superest jucunde et cum risu agunt. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, et qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum solum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, et Scyt
Anacharsin, et Zamo
Thracem, et Numam
lum: ac praeter hos L
gum Lacedaemonium,
Phocionem ac Tellum
nienses, et Sapientes,
riandro excepto. Vi
iam Socratem Sophro
filium sermones caede
cum Nestore et Pala
Circa illum erant Hy
thus Lacedaemonius
Thespiensis Narcissu
Hylas, et pulchri alii
videbatur mihi amare

ταλνθου· τὰ πολλὰ γοῦν [p]) ἐκεῖνον διήλεγχεν [q]). ἐλέγετο p. 114.
γαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλά- p. 115.
ς ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ [r]),
φεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ πα-
ἦν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ
όλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις, οἷς συν-
ραψε (, πολιτεύεσθαι [s])). Οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀριστιππόν τε 18
τὸ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄν-
ς, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴ-
ωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ [t]) δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται.
ιογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου,
στε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολ-
λοὺς [u]) ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐ-

bante *Belino*. p) γοῦν] Ita 3011. et Gorl. pro vulg. δ' οὖν. q) ἐκεῖνον διήλεγχεν] „ἐκείνῳ διελέγετο *Vorst.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. nostrae nihil mutant." r) θέλῃ] ἐθέλοι 3011. s) πολιτεύεσθαι] abest ab Aug. et recte quidem, ut mihi videtur. Sive enim commate post συνέγραψε posito, quemadmodum est in B. 1. 3. *Reitz.* et recentt., referas πολιτεύεσθαι ad ἐλέγετο, claudicat oratio; sive commate omisso, ut in A. 1. et 2., συνέγραψε πολιτεύεσθαι conjungas, vereor, ut haec bene Graeca sint. Nihil dicam de jejuno Pleonasmo. Ergo pro suspecto notare placuit hoc verbum. t) τούτῳ] „τούτων male *Fl.* τούτῳ reliqq. et P." u) ὥστε γῆμαι — πολλάκις] ὥστε γῆμαι μὲν Λαΐδα τ. ἑτ. ὀρχεῖσθαι δὲ πολλάκις ὑπὸ μέθης ἀν. 2954. et 3011. cum quibus conspirat Gorl. ita tamen, ut omittat verba ὑπὸ μέθης. *Belinus* saltem in Pariss. πολλάκις melius ante verba ὑπὸ μέθης collocari censet. Ἑταίραν autem ipse correxi, quum prius fuisset scriptum ἑταίραν, ut in Catapl. c. 6. et Icarom. c. 31. Recta scriptura servata

nthum: multa sane illum set, legibus uti. Aristip-
darguebant. Dicebatur au- pus quidem et Epicurus pri-
m iratus illi Rhadaman- mas hic ferebant, suaves
us, et saepe minatus esse, homines, et gratiosi, et
e insula se illum ejectu- convivae commodi. Aderat
m, si nugas agere per- etiam Aesopus Phryx, quo
eret, et nollet dissimula- ut scurra ridiculario utun-
one omissa convivari. Pla- tur. Verum Sinopensis Dio-
o solus non aderat, sed genes ita mutavit mores, ut
cebatur ipse quoque civi- Laida duxerit meretricem,
tem habitare a se confic- ebriusque saepe ad saltan-
m, eaque forma reipubli- dum consurgat, et vinolen-
e, eisque, quas scripsis- tas nugas agat. Stoicorum

p. 115. δεῖς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς θιον [x]) λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ τερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον τὸν ἐλλεβορίσῃ [y])· τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς [z]) ἔλεγον ἐθ μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν
p. 116. λως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, οἶμαι, κρίσιν δοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνῃρηκότες. πολλὰ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοι ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ
19 στρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ [b]). Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν οἱ λογώτατοι [c]) τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχ καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδ οὕτω φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώ καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν

deprehenditur in Diall. Deor. XX, 10. Somn. s. Gall. et saepius. x) ὄρθιον] abest a 3011. probante *Belin* ἐλλεβορίσῃ] ἐλλεβορίσει 2954. et 3011. z) Ἀκαδ κοὺς] „Sic J. H. *Fl. Par.* etc. Ἀκαδημιακοὺς *Coll.*“ a) ἀφικνουμένοις] absunt ab Aug. b) ἐκ μέσης δοῦ] ἐκ τῆς μέσης τῆς ὁδοῦ 3011. c) οἱ ἀξιολογώτ „λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *F* ἀξιολογικώτατοι.“ Articulum vulgo omissum praefixi e et Gorl.

aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, et considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadamanthi, puto, judicium metuunt, qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant petu capto sequi eos veniant *in insulam*, se navia quadam deficer te quam assequantur, media via reverti. H dem igitur eorum, qu rant, maxime comme biles. Maximo aut honore habent Achill post hunc, Theseum coitu et rebus vener sentiunt. Miscent c publice, et in con omnium, cum mul pariter et cum marib nequaquam malum h

μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν [d]) καθαρῶς πλη- p. 116.
σὰν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατε-
γνωσαν. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ταχίνθος, ἢ ὁ Νάρκισσος,
ἐρώτων, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο. αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσι [e])
ἐναι, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο [f])
λιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βου-
λομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. Οὕπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι 117. 20
διῆλθεσαν [g]), καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχο-
λὴν ἄγοντι ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη [h]),
καὶ τοῦτο [i]) μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰζήτει [k]) νῦν ζητεῖσθαι. ὁ
δὲ οὐδ' αὐτὸς [l]) μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν ὡς οἱ μὲν [m]) Χίον, οἱ
δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ Κολοφώνιον [n]) αὐτὸν νομίζουσιν.
ὅτι μέντοι [o]) ἔλεγε Βαβυλώνιος, καὶ παρά γε τοῖς πολίταις [p])

g) ἢ μὴν] ἡμῖν 3011. mendose. e) πᾶσι] Ita *Bel.* et *Schm.* pro vulg. πᾶσαι. *Micyll. omnibus.* f) τοῦτο] περὶ τοῦτο 2954. 3011. *Bel.* g) διεληλύθεσαν] Ita Aug. 2954. 3011. *Bel. Schm.* pro vulg. διεληλύθεισαν. h) εἴη] ἂν εἴη jubet *Bel.* temere. i) λέγων τοῦτο] „Nihil mutant *Coll.* et Edd.“ k) εἰζήτει] „εἰσὶ–τι J. H. *Fl.* Ceterae recte, ut edidi.“ l) ὁ δὲ οὐδ' αὐτὸς] „αὐτοὺς] Sic *Pell.* αὐτὸς Edd. absurde, ούκ, loco ante ἀγνοεῖν addit Cod. L.“ οὐδὲ αὐτὸς 2954. 3011. *Bel. Bip. Schm.* ὁ δὲ οὐδ' αὐτὸς recte Aug. Gorl. Olim autem legebatur ὁ δὲ αὐτὸς, unde *Reitz.* fecerat ὁ δὲ αὐτοὺς, monente *Gemero*, qui sic etiam verterat. m) ὡς οἱ μὲν] Ita *Bel. Bip.* et *Schm.* convenienter cum Codd. 2954. 3011. Aug. et Gorl. Olim fuerat οἱ μὲν γάρ. Χίον ultro scripsi pro vulg. Χίον. n) Κολοφώνιον] „Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd.“ Recte jam B. 3. o) μέντοι] γε addunt 2954. et 3011. p) πολίταις] „*Alii* πλείστοις *Coll.* Prius habent J. *Fl.* H. *Par.*“ Sed πλείστοις etiam 2954. et 3011.

dum. Solus Socrates de-
bat, se caste accedere
uvenes: sed omnes pe-
illum judicabant. Sae-
mum Hyacinthus aut
narcissus fatebantur: at ip-
egabat. Mulieres vero
mnes omnes (*omnibus*),
e invidet quisquam vi-
ri, sed hac in re ma-
e sunt Platonici. Prae-
etiam pueri volentibus,
repugnantes. Duo non-
dum aut tres dies praeterie-
rant, et accedens ad Home-
rum poëtam cum ambobus
esset otium, tum reliqua ex
eo quaesivi, tum unde es-
set? dicens, illud maxime
apud nos in hunc diem dis-
putari. At ille ajebat, *ne-
que se ipsum ignorare, hos
Chium, Smyrnaeum alios,
multos Colophonium putare:
se vero*, dicebat, *Babyloni-
um esse, et apud cives non*

p. 117. οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμη
σας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ
περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου
γεγραμμένοι [q])· καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ [r]) εἶναι. κα
νωσκον [s]) οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίσταρχον γ
ματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς
κέκριτο [t]), πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τῆς μ
p. 118. δος [u]) τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο· καὶ εἶπεν ὃς [x]), οὕτως ἐπε
αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμου
δέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος
πολλοὶ [y]) φασιν· ὃ δὲ ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸ
ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρ
ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε
ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼ
ἂν [z]) τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα

q) γεγραμμένοι] εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι Aug. 2954. 3011
αὐτοῦ] Ita vett. Edd. Sed *Reitz.* tacite mutavit in
et secuti sunt recentt. *Αὐτοῦ* autem esse *suos ipsius*
mutari debere, saepius jam observatum. s) κατεγ
νον] „Sic *Fl.* et *Par.* (nec non A. 1. 2. et B. 1. 3.)
γνωσκον J. et H.“ t) ἀπεκέκριτο] ἀπεκρίνατο 2954
Bel. u) μήνιδος] Ita Edd. vett. μηνίδος falso *Reitz.*
centt. x) καὶ εἶπεν ὃς] καὶ ὃς εἶπεν Aug. 2954. 301
Schm. deinde ἀπελθεῖν vitiose 3011. y) πολλοὶ] οἱ
Aug. z) ἄν] omittunt 2954. 3011. Gorl. Aug. deleri v
et vere delevit *Schm.* ignorantes illi omnes elegantem p

Homerum vocari, sed Tigranem: deinde cum obses [Homerus] *apud Graecos esset, nomen mutasse.* Ad haec de versibus illius rejectis interrogabam, num scripti ab ipso essent? atque ille suos esse omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti et Aristarchi Grammaticorum frigidas disputationes. Ad haec cum satis respondisset, rursus interrogavi, *cur tandem ab ira* Achillis *initium* carminis *fecisset*? Et ille, *ita sibi in mentem venisse.* Et lud scire volebam, pr ne scripsisset Ulyssea de, ut multi referunt gabat. Caecum enim fuisse, quod ipsum de illo narrant, statim bam. Utebatur enim lis: ut nec interrog opus esset. Saepe e lias hoc faciebam, s do otiosum illum vi ut accedens ipsum i garem aliquid: atq

ἥπτο [a]), καὶ μάλιστα μετὰ [b]) τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτη- p. 118.
σ' ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἐπενηνεγμένη [c]) ὕβρεως
ἰ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε [d]), καὶ
ἀκήκεεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος [e]). Κατὰ δὲ 21
ὡς αὐτοὺς χρόνους τούτους [f]) ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ
Ἰάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, p. 119.
ἃ ἐπελέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον
ὁ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι [g]) αὐ-
τοῖς, ἐπεδιάζετο δὲ ἔτι πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐ-
τὸν ὀνομάζειν χρή [h]). ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ
οὗτος, περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος· οὐ μὴν πα-
ρῆλθή γε [i]), καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. Προϊόντος δὲ τοῦ χρό- 22
νου, ἐνίστη ὁ ἀγών, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει

[a] lae usum cum Indicativo junctae, ut significet repetitam actionem eandem. Cf. modo Somn. c. 2. ἀποξέων ἄν — ἀνέπλαττον. Similem *Belinus* temeritatem et alibi admisit, ut Piscat. c. 12. ubi vid. Varr. Lectt. a) ἀπεκρίνετο] ἀπεκρίνατο 2954. et 3011. b) μετὰ] Hanc *Solani* conjecturam confirmarunt Codd. Pariss. et receperunt *Bip.* et *Schm.* pro vulg. κατά. c) ἐπενηνεγμένη] Ita *Bip.* et *Schm.* monente bene *Belino*, e 2954. 3011. Aug. et Gorl. Olim perperam ἀπενηνεγμένη. d) ἔσκωψε] „ἔσκοψε male Edd. plurimae. ἔσκωψε recte L. B. 2. (1. et 3.) et S." e) συνηγοροῦντος] συνηγορεύοντος 2954. et 3011. quod quum probavit *Belinus*, cogitabat, opinor, de verbo συναγορεύειν, quo et ipso *Lucianus* eodem sensu utitur. Sed nihil opus est mutatione. f) τούτους] abest a 2954. et 3011. haud improbante *Belino*. g) συμπολιτεύεσθαι] συμπολιτεύσασθαι 2954. h) αὐτὸν ὀνομάζειν χρή] χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν 2954. *Bel. Bip. Schm.* i) γε] abest a Gorl.

nte ad omnia respondeinprimis *post* judicium, vicisset. Erat enim dilli scripta injuriae, a nsite, quod contumelioin ipsum lusisset in car- e: vicitque Homerus, uam illius una agente ue. Iisdem temporibus hagoras etiam Samius eat, septies mutatus, in totidem acta anima- s, perfectisque tot animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum est, enm versari secum: hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare, an Euphorbum, oporteret. Venit et Empedocles, circum ustulatus, et toto assatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis supplicaret, receptus est. Procedente tempore certamen

p. 119. δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν ἄλλα μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέ διηγήσομαι. πάλην [k]) μὲν ἐνίκησε Κᾶρος [l]) ὁ ἀφ' Ἡρ ους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγ
p. 120. ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τ πται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου τίθεται ἆθλα [m]) παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτ νημαι, ὅστις [n]) ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ πολὺ ἐκράτει Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ
23 ἦν ἅπασι στέφανος, πλακεὶς [o]) ἐκ πτερῶν ταωνίων [p]). δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀποῤῥήξαντες τὰ δεσμὰ, κα φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον· ἡγε δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν [r]) Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδη [s]) τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ

k) πάλην] πάλιν *Reitz.* errore typographico, quem cor runt recentt. l) Κᾶρος] „Sic B. 2. (1. 3. A. 1.) J. *Par.* cum *Amst.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κά *Gron.*“ Κῦρος 2954. et 3011. quod corruptum nomen recte judicat *Belinus.* Gorl. Κῦρος ἀφ' Ἡρ. omisso arti m) οὐ τίθεται ἆθλα] ἆθλα οὐ γίνεται 3011. recte *I* damnatum. n) ὅστις] Ita Aug. 2954. 3011. *Bel. Bip.* et pro vulg. τίς. o) πλακεὶς] „πλακὴς J. sola male.“ S men et A. 2. p) ταωνίων] ταωνείων 2954. 3011. q) ῥίφῳ] χάρῳ 3011. ut c. 26. ex. r) Βούσιριν] „Βού Edd. male.“ Sed Βούσιριν Aug. s) Διομήδη] Sic A.

instabat, quae Thanatusia [*Mortualia*] apud illos vocantur. Praesidebant Achilles quintum, Theseus septimum. Reliqua longum fuerit dicere: summa capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulysse. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Corinthi sepultus est, et Epei, inter se congressorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Cursu quis vic non amplius recordor. ter poëtas re quidem multum Homerus pra bat, vincebat tamen H dus. Praemia omnibus xa e pavoninis pennis na. Jam consummato tem certamine nunci ii, qui in loco impi puniuntur, ruptis vin superataque custodia, gere ad insulam, du Phalari Agrigentino, e gyptio Busiride, et D

ρε, καὶ Πετυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμαν- p. 121.
θ, ἐπάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος· ἡγεῖτο δὲ Θησεύς
καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ
μίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ
ίστε κατορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ
ξῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο.
ροιόντων γὰρ [t]) τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσω-
ν εἰρκτὸς ἦν· ἐφ' οἷς [u]) καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ ἀρι-
ον, καλός τε καὶ μέγας [x]) παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ.
με [y]) συγκαλῶν τοὺς ἑταίρους *), διελέγετο, Νεκρακαδη-
ν τὸν τόπον προσαγορεύσας. Συλλαβόντες οὖν [z]) τοὺς 122. 24
κημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις [a]) ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον
σθησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος,
ἀκόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία κομίζειν [b]) τοῖς παρ' ἡμῖν

B. 1. 3. consentientes. *Διομήδην Schol.* et hinc forsan *Reitz.* et recentt. Restitui veterem Edd. lectionem vel propterea, quod in *Homero* Accusativus hujus nominis, licet Tydidae, non hujus Thracis, fere legitur *Διομήδεα*, ut Iliad. VI, 235. et alibi. Ceterum h. l. etiam forma *Διομήδην* destituta est auctoritate satis idonea. t) *προσιόντων γὰρ*] *προσιόντων τε γὰρ* 2954. *προσιόντων τεττάρων γὰρ τ. π.* 3011. prave. u) *ἐφ' οἷς*] *ἐν οἷς* 2954. 3011. x) *μέγας*] *μέγιστος* 3011. et Ang. y) *ἔνθα*] *ἔνθα καὶ* Gorl. et Aug. non male quidem per se: verum non placent, quae se excipiunt invicem: *ἐφ' οἷς καὶ — ἔνθα καὶ* etc. *) *ἑταίρους*] „ex God. L. *ἑτέρους* Edd. priores omnes." z) *οὖν*] *δ' οὖν* 2954. a) *αὖθις*] deest in 2954. et 3011. statim *ἀπεπέμψαμεν* 3011. b) *κομί-*

Thrace, Scirone item at Pityocampte. His au Rhadamanthus emittit ora Heroas, quos du Theseus, et Achilles, qui jam resipuerat, A Telamonius. Hi com o proelio pugnant: vin Heroës, egregia prae Achillis opera. Mul etiam melius Socrates in tro cornu collocatus hic gerit, quam cum vivus Delium pugnaret. Ac ostibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi praemium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, Mortuorumque Academiae loco nomen faciebat. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostra-

p. 122. ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσα-
μεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη,

Νῦν δέ μοι ἔννεπε, Μοῦσα, μάχην νεκύων ἡρώω-
τότε δ' οὖν κνάμους ἐψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος
ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἱστιῶντό τε c) *ἐπινίκιο*
καὶ ἑορτὴν μεγίστην d) *ἦγον·* μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυ
θαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴ
25 *ναμοφαγίαν.* Ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διειληλυθότων, περὶ μεσοῦν
τα e) τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίστατο πράγματα f). *Κίνυ*
ρος g) γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς
ἥρα πολὺν h) ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφι
νὴς ἦν ἐπιμανῶς i) ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦ
καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ προὔπινον, κα
μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ k
ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας

ξειν] "deest in *Fl.* adest in aliis, et in P." c) τε] τὰ 3011. *Belino* probante. Scribendum fortassis τε τὰ. d) μεγίστην] μεγάλην 2954. et 3011. e) περὶ μεσοῦντα] „περιμεσοῦντα uno verbo J. H. *Fl.* (et A. 1. 2.) Ceterae rectius disjungunt. f) πράγματα] πραγματεία 3011. g) Κίνυρος] Κίνυρο 2954. 3011. *Belino* probante. Ὁ Κινύρας ὁ Aug. et Gorl. Vi Adnot. h) πολὺν] ἐπὶ πολὺν 3011. i) ἐπιμανῶς] „ἐπι νῶς *Schol.* et *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Co P." Ἐπινῶς etiam 2954. et 3011. Vid. Adnot. k) δὴ] δήπου 2954. 3011. *Bel.* l) ἁρπάσας] „ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* ἁ

tibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus, quam alia, perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat:

Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.

Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae caussa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus et pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, et ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim et innuebant sibi invicem in convivio, et propinabant, et soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore et consilii alterius inopia consilia agitabat Ci-

p. 123.

φ Ἑλένην φυγεῖν. ἐδόκει δὲ κἀκείνῃ ταῦτα, οἴχεσθαι ἀπιόν-
ς ἐς τινα τῶν ἐπικειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλώ, ἢ ἐς
ν Τυρόεσσαν [m]). συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν [n])
εἰς τῶν ἑταίρων [o]) τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους· τῷ μέν-
ι πατρὶ οὐκ ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ κωλυ-
θησόμενος [p]). ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν.
ιὶ ἐπεὶ [q]) νὺξ ἐγένετο, ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν [r]), (ἐτύγχανον
ὶφ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημένος [s])·) οἱ δὲ λαθόντες τοὺς
ἄλλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλένην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν.
ιερὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε 26
ν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἴστη [t]), καὶ τὸν ἀδελ-
ὸν παραλαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος [u]).
ιέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον [x]) οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν

πάσας Edd." Post τὴν Ἑλένην Codd. 3011. Aug. et Gorl. addunt φυγεῖν, servato ἁρπάσας. Secuta est Ed. *Schm.* m) Τυρόεσσαν] Τυρῶ 2954. 3011. Τυρὼ correctius certe Aug. et Gorl. n) προσειλήφεσαν] συνειλήφεσαν 3011. o) ἑταίρων] „ἑτέρων male *Fl.* sola." p) κωλυθησόμενος] „κολασθησόμενος Edd. plurimae. κολυθησόμενος *J.* et *Fl.* unde *scal.* prima producta feci." Confirmat hanc emendationem Aug. q) ἐπεὶ] ἐπειδὴ 3011. *Belin.* r) παρῆν] παρήμην 3011. 2954. Aug. παρήμεν ap. *Schol.* ἤμην, *eram*, etiam Diall. Mortt. XXVIII, 2. sine lectionis variatione. Alias tamen usitatior, et apud Nostrum, forma ἦν, ut Diall. Mortt. XXIV, 1. Catapl. c. 15. et 27. Hermot. c. 24. etc. s) κεκοιμημένος] κοιμώμενος 2954. κατακείμενος 3011. et Gorl. in cujus tamen marg. κοιμώμενος. t) ἴστη] ἤφιει 2954. et 3011. e gloss. Recte confert *Bel.* c. 46. ejusd. Ver. Hist. u) ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδ.] ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα τὸν Ῥαδάμανθυν 2954. 3011. et Gorl. x) ἔλεγον] εἶπον 2954.

rus rapta Helena aufugidi. Placuit autem muri quoque aufugere in andam adjacentium insuum, sive in Phellо, sive Tyroëssam. Conjuratos tem olim adsumserant tres ciorum meorum audacisnos. Patri tamen haec n indicaverat, qui nosset eo se prohibitum iri. am vero visum esset, cotata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente, (forte enim in coenatione obdormiveram) clam reliquos, adsumta Helena, festinanter avecti sunt. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, adsumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim dicebant speculatores, quae

p. 123. ναῦν πολὺ [y]) ἀπέχουσαν· οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμαν
πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην
παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες [z]) κ
μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώ
ὠκεανὸν [a]) ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυροέσσης, παρὰ τ
p. 124. οὖτον ἦλθον διαδρᾶναι· καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλυ
ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύ
το, καὶ ἐνεκαλύπτετο [b]). τοὺς δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον [c]) ἀ
πρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς σ
ἴσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπ
ψεν [d]) ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστι
27 θέντας. Ἐψηφίσαντο [e]) δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπ
πειν [f]) ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐκμείνα
τας [g]). ἔνθα [h]) δὴ ἐγὼ ἐποτνιώμην [i]) τε καὶ ἐδάκρυον,

y) πολὺ] „οὐ πολὺ J." Sic et 2954. et 3011. minus bene.
ἐλαύνοντες] „*Al.* διώκοντες *Coll.* Nil mutant Edd."
τὸν γαλακτώδη ὠκεανὸν] τὸν γαλακτώδη τοῦ ὠκεα
τόπον Aug. et 3011. Sic etiam 2954. omisso tamen artic
τοῦ. b) ἐνεκαλύπτετο] ἀμφεκαλύπτετο 3011. *Belino* p
bante. c) Κίνυρον] Κίνυραν 2954. et 3011. ut supra.
ἀπέπεμψεν] ἔπεμψεν 2954. e) ἐψηφίσαντο] ἐψηφί
το 2954. et 3011. f) ἐκπέμπειν] καταπέμπειν 3011.
ἐπιμείναντας] ἀναμείναντας 2954. h) ἔνθα] ἐντα
2954. 3011. *Bel.* i) ἐποτνιώμην] Ita *Schol.* probante
lino et *Schaefero* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 253. qui de hoc v
bo conferri jubet Schol. ad *Eurip.* Orest. v. 213. *Thom. M*
p. 732. *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 245. et *Ruhnken.* ad Ti

multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufugissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cu
interrogasset ante Rhad
manthus, si qui alii quoq
illorum essent conscii? n
gantes, in impiorum locu
relegavit, pudendis revin
tos, et malva verberatos a
tea. Decreverunt autem
iam nos intra diem statut
insula emittere, solo d
proximo manendi facult
concessa. Ibi ego quid
moleste ferre (*conqueri*)
lacrumari, quibus relic
bonis iterum oberratu

ξμελλον [k]) ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ p. 124.
μὲν παρεμυθοῦντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν ὡς αὐτούς [l])· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ πλησίαν ἐς τοὐπίσω [m]) παρεδείκνυσαν [n]), πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ [o]) πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι τῆς ἐπανόδου προσθεῖναι ἤθελεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς [p]) τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο [q]) δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη [r]) ἕκτη πόρρωθεν) πάσας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ [s]), ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις· μετ' αὐτὴν [t]) δὲ, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆ- p. 125.
σος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύ-

p. 121. Solenne autem nostro scriptori verbum ποτνιᾶσθαι. Vid. Somn. s. Gall. c. 20. ubi cum οἰμώζειν jungitur. Cf. De Mere. Cond. c. 17. Macrob. c. 23. Epist. Sat. c. 28. in. *Reitzius* vero et recentt. secuti Edd. vett. ediderunt ἠνιώμην. k) ἔμελλον] ἔμελον sola *Reitz.* operarum culpa, quam evitarunt recentt. l) ὡς αὐτούς] lta *Schm.*, monente *Bel.*, secundum 3011. 2954. Aug. et Gorl. pro vulg. πρὸς αὐτούς. m) τοὐπισθεν] τοὐπισθιὸν A. 2. mendose. n) παρεδείκνυσαν] ἐπεδείκνυσαν 2954. et 3011. o) δὲ] abest a Gorl. p) δεικνὺς] δεικνῆς A. 2. q) ἐφαίνοντο] ἐφαίνετο 2954. quod *Belinus* satis confidenter stabiliisse sibi videtur, dum vertit: *il en paroissoit*, et affirmat hanc esse *tournure attique*. r) καὶ ἄλλη] ἄλλη δὲ 3011. s) δὴ] ἤδη Aug. t) μετ' αὐτὴν] μετὰ ταύτην 2954.

seem. Ipsi tamen consola- i me, ac dicere, post an- os non ita multos fore, t ad se (*ipsos*) redeam, mque mihi sellam, et ac- abitum in posterum *adsig- natum* ostendebant, prop- er optimos. Ego vero ad hadamanthum adiens sup- liciter petii, ut futura mi- i diceret, et navigationem emonstraret. Respondit, naturum me post errores ultos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebat autem numero quinque, et sexta alia a longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum civitas: post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum per-*

p. 125. σης, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν
ὑφ' ὑμῶν u) κατοικουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ x) πολλὰ παθών,
ποικίλα ἔθνη διελθών, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσ
χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν y) ἤπειρον. τοιαῦτ' εἰ
28 Καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ τῆς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὥρεξέ μοι, τ
τῃ z) κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις προσεύχεσθαι·
ρήνεσε δὲ καὶ, εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε
μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑ
τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη a) πλησιάζειν. τούτων γὰρ ἂν b) μεμ
μένον, ἐλπίδας ἔχειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν
τὰ περὶ τὸν πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ καιρὸς ἦν, σ
εστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπισύσῃ δ' c) ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον
ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα.

u) ὑμῶν] „ex emendat. *Solan.* ἡμῶν Edd." Vid. Adnot. δὲ] δὴ Aug. y) ἑτέραν] ἠμετέραν 3011. cujus lectionis surditatem adeo non vidit *Bel.*, ut etiam unice eam proba rit. z) ταύτῃ] Olim hic locus sic legebatur: ὥρεξέ ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσε σθαι. Quae quum vidisset *Belinus* non facile scribi a *Lu no* potuisse ob repetitum ταύτην et ταύτῃ, optime ad exe plum Codd. Pariss., quibus jam etiam Aug. accessit, ita c rexit, ut, ταύτην ejecto, ταύτῃ substituerent, omitteret illud ταύτῃ, quod post κινδύνοις positum fuerat. Secuti *et Schm.* a) ἔτη] „ἔτι *Fl.* male. Recte cett." b) ἂν] go omissum recte e 2954. 3011. et Aug. monente *Belino*, stituerat *Schm.* c) τῇ ἐπισύσῃ δ'] τῇ δ' ἐπισύσῃ 2 3011. Gorl. *Bel. Bip.* et *Schm.* At vid. Adnot. Deinceps π ελθὼν 3011.

venies in magnam continen-
tem, habitatae a vobis oppo-
sitam. Ibi vero multa passus,
gentibus peragratis multis, in-
ter homines versatus insocia-
biles, tandem aliquando in
continentem alteram pervenies.
Haec dixit, extractamque e
terra malvae radicem mihi
porrexit, jubens, in maxi-
mis ut periculis hanc invo-
carem, praecepitque, si quan-
do in hanc terram venissem,
ut neque gladio ignem fode-
rem, neque lupinos edere
neque puero duodeviginti a
nis majore fruerer. Hor
memor si essem, spem ha
rem reditus in hanc insula
Tum igitur ad navigati
nem necessaria paravi,
cum tempus esset, cum i
epulatus sum. Postridie e
diei accedens ad Homer
poëtam rogavi, ut duor
mihi versiculorum inscr
tionem faceret; et, cum
cisset, columellae de be

ειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα p. 125.
ῆς τῷ ἰμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην d) *ἐς πατρίδα γαῖαν.*

Μείνας δ' ἐκείνην e) τὴν ἡμέραν, τῆς ἐπιούσης f) ἀνηγόμην, 126. 29
τῶν ἡρώων παραπεμπόντων· ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελ-
θὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς g) Ὠγυ-
γίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδά-
μανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν', εἰ h) καταχθείημεν ἐς
τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι i), ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπο-
ρίαν πλέοντας k). ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρελη-
λύθειμεν l), αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμὴ m) τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον

d) *φίλην*] *ἰὴν* (*ἐὴν* forte, ut in Gorl.) 2954. et 3011. e) *ἐκείνην*] *κἀκείνην* 2954. 3011. *Belin.* f) *τῆς ἐπιούσης*] „*τῇ ἐπιούσῃ* alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.“ *Τῇ ἐπιούσῃ* Aug. At optime habet vulgata, etiamsi severe judices ad legem *Herodiani* p. 472. Ed. *Piers.* *τῇ ἐπιούσῃ ἐρεῖς, μὴ προστιθεὶς τὴν ἡμέραν, τῆς δὲ ἐπιούσης ἡμέρας.* Nam h. l. ob antecedentia non poterat non omitti *ἡμέρας.* Vide, quos *Schaeferus* laudat ad *L. Bos* p. 175. g) *εἰς*] *ἐς* 2954. *Bel. Schm.* h) *ἵν', εἰ*] „*ἐὰν Th. Mag.* voc. *εἰ.* (i. e. *ἐὰν* pro *εἰ*, non pro *ἵν' εἰ*, habet *Th. Mag.*) *Ἐν* J. (i. e. ut credo, *ἐν* habet J. pro *ἵν'*, non pro *ἵν' εἰ*) *ἵν' Fl.* etc. recte.“ Hujus confusae narrationis *Reitzianae* verum sensum intellectum jam iri spero ex iis, quae ego inserenda putabam, luculentior etiam fiet, ubi haec addidero: *ἦν εἰ* habet A. 2. paene ut *Junt.* sed *ἵν' ἐὰν* 3011. Gorl. et Aug. prorsus ita, ut *Thom. Mag.* i) *συλλάβοι*] *συλλάβῃ* 2954. 3011. Aug. et Gorl. Sed veram lectionem servarunt Edd. k) *πλέοντας*] *καταπλέοντας* 2954. et 3011. l) *παρεληλύθειμεν*] *προεληλύθειμεν* 3011. m) *ὀδμὴ*] *ὀσμὴ* Aug. Gorl. 3011. 2954. *Bel. Schm.* Sed vide *supra* c. 5.

gemma erectae ad ipsum
ortum, inscripsi. Erat au-
tem epigramma hoc:

Lucianus Divis carus feli-
cibus isthaec
Omnia contuitus, patrias
remeavit ad urbes.

Moratus hunc diem, proxi-
no solvi. deducentibus He-
oibus. Hic accedens etiam
Ivsses clam Penelopen dat
ami epistolam in Ogygiam

insulam ferendam Calypso. Miserat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, si deferremur in insulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii caussa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiissemus, statim cum teter odor nos excepit, tanquam asphalti et sulfuris picisque

p. 126. ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίττης n), ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥςπερ ἀπ' ἀνθρώπων o) ὀπτωμένων p)· καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ q) δρύσας πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων
80 φόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ r) ἀνθρώπων πολλῶν. Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος s), πέτραις καὶ τράχωσι t) κατεσκληκυῖα, δένδρον δὲ u) οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες x) δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προΐμεν y) διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας ἐχούσης z). ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἰρκ-

n) πίττης] Olim πίσσης. Sed πίττης Aug. et Gorl. Mox in omnibus πιττίνη. Vid. Judic. Vocal. c. 8. in. o) καὶ κνίσσα — ἀπ' ἀνθρώπων] καὶ κνίσσης δὲ πονηρᾶς, καὶ ἀφορήτου, ὥςπερ ἀνθρώπων 2954. 3011. Aug. et Gorl. minus bene. p) ὀπτωμένων] „Sic J. B. 2. *Fr. Par.* etc. Cfr. supra §. 21." Utilius conferetur Necyom. c. 14. q) ἐξ αὐτοῦ] „Sic *Fl.* ἑαυτοῦ male cett." Etiam *Juntinam* tradit *Solanus* in not. habere ἐξ αὐτοῦ. r) καὶ μέντοι — οἰμωγὴ] ἠκούομεν δὲ καὶ μαστίγων ψόφον καὶ οἰμωγὴν 2954. et 3011. Cf. Necyom. l. l. s) ἀπόξυρος] „Ita dedi ex *Fl.* ἀπόξηρος Edd. reliqq." t) πέτραις καὶ τράχωσι] πέτραις τραχέσι *Schol.* Aug. Gorl. 3011. Pro τράχωσι *Schm.* τραχῶσι. Vid. Adnot. u) δένδρον δὲ] οὐδὲν addunt Gorl. 2954. 3011. *Bel. Schm.* Vid. Adnot. x) ἀνερπύσαντες] ἀφερπύσαντες 2954. et 3011. y) προΐμεν] προσῄειμεν unus quidam Cod. Par., unde *Belin.* vult προσήειμεν. Cur vero? Si tempus offendit, nescias imperitiamne Critici, an levitatem judicii, magis mireris; si forma, cf. ἄπιμεν Diall. Mortt. XXVII, 1. et alia, quae hinc illinc collegit *Fischer.* Animadv. ad *Weller.* T. II. p. 504. z) ἐχούσης] Vulg. διελθόντες, ingratissima collisione cum sequente ἐλθόντες. Sed. Codd. 2954. 3011. Aug. et Gorl. praebent ἐχούσης, quod amplexi sunt *Belin.* et *Schm.* Videtur διελθόντες errori cuidam tribuendum, orto illi ex se-

una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab ustulatis hominibus: aërque obscurus et caliginosus, a quo stillaret ros quidam piceus. Verum et verberum sonus exaudiri, et ploratus hominum multorum. Ad reliquas non accessimus: in quam vero ex-

scendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps et squalida, saxis et asperis locis rigida: neque arbor, neque aqua inest. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem spinis et aculeis obsitum, regione admodum deformi; sic ad carcerem de-

ἦν, καὶ τὸ πολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου θαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ὕδαφος αὐτὸ μαχαίραις καὶ σπόλοψι πυκνῇ a) ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ περιέῤῥεον, ὁ μὲν αἵματος, ὁ δεύτερος δὲ b) αἵματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάντων μέγας οὗτος καὶ ἄπέρατος c)· καὶ ἔῤῥει, ὥςπερ ὕδωρ, καὶ περιεκυτοῦτο, ὥςπερ θάλασσα d)· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν ἁλοῖς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἄνθραξι πεπυρωμένοις, ἑπάλους δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους. Εἴσοδος δὲ μία, p. 126. 127. 31
καὶ αὕτη διὰ πάντων e)· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου καθηγουμένου, πρῶτον πολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ καὶ f) ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον g) κατακρεμάμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσεῖθεσαν δὲ οἱ περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων

quente ἐλθόντες. a) πάντῃ] „παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.“ b) ὁ δεύτερος δὲ] ὁ δὲ δεύτερος 3011. c) ἀπέρατος] „Sic J. *Fl.* etc. ἀπέραστος *Par.* sola.“ ἄμετρος 2954. 3011. Aug. et Gorl. e glossemate. *Bel.* mavult ἀπέραντος, contra *Suidae* certe praeceptum, quem vide. Sed cf. simul Commentatores *Aristophanis* ad Nub. v. 3. d) θάλασσα] θάλαττα 2954. 3011. *Belin. Schm.* e) διὰ πάντων] ἦν addunt 2954. et 3011. probante *Belin.* frustra. Διὰ παντὸς mallet *Solan.* f) καὶ] quod olim deerat, restituerunt *Bip.* et *Schm.* e 2954. 3011. Aug. et Gorl. g) Κίνυρον] Κίνυραν 2954. et 3011. ut supra.

ac suppliciorum locum, no admiramur regionis enium. Solum enim ip- gladiis et aculeis undi- effloruit: in circuitu es *tres* fluunt, coeni u-, alter sanguinis, inti- autem ignis: ingens et insuperabilis: fluit instar aquae, fluctus ore agit; piscesque ha- multos, torribus quos- similes, minores vero is, lychniscos appella-

bant. Ingressus unus per universos *tres amnes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos: quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, et caussas, propter quas pu-

p. 127. βίους, καὶ (τὰς αἰτίας [h]),) ἐφ' οἷς [i]) κολάζονται [k]). μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [l]) ρὰ [m]) τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος [n]) ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι π λοί. τούτους οὖν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τοὐπιὸν ἐλπίδας· οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦδος εἰπόντι συνηπιστάμ

32 Ταχέως οὖν ἀναστρέψας ἐπὶ τὴν [o]) ναῦν, (οὐδὲ [p]) γὰρ ἐ νάμην [q]) φέρειν τὴν ὄψιν,) ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀ πλευσα [r])· καὶ μετ' ὀλίγον ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρ νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπασχε [s]) δὲ καὶ αὐτ τοῖς ὀνείροις [t]) παραπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσιοῦσιν

p. 128. μῖν [u]), καὶ ὑπέφευγε, καὶ ποῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καταλαβ

h) τὰς αἰτίας] τ. αἰτίας A. 2. τ. ἁμαρτίας Aug. Suspec omnino esse vid. in Adnot. i) ἐφ' οἷς] Ita *Reitz.* et om priores Edd. Sed ἐφ' αἷς 2954. 3011. Aug. et Gorl. quod ceperunt, suadente *Belino*, *Bip.* et *Schm.* Vid. Adnot. κολάζονται] „Ita *Fl.* H. *Par.* etc. κολάζοντο male J." tum hoc ex mendo *Aldinae* 2. κολάζοντε. l) τι) dees Gorl. m) παρὰ] „Sic P. et Edd. praeter J. quae πε n) Κνίδιος] Κνηδιος B. 1. et 3. o) τὴν] Olim omis articulum restitui ex Aug. et Gorl. p) οὐδὲ] pro vulg reposui ex Aug. Gorl. 2954. et 3011. q) ἐδυνάμην] ν νάμην Aug. et Gorl. At cf. Diall. Mortt. IX, 1. Catapl. De Merc. Cond. c. 6. r) ἀπέπλευσα] „ἀπέπεμψα] A πέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl.* J. H. *Par.*" Cum *Coll* ciunt 2954. 3011. Gorl. Aug. *Bel. Schm.* Vid. Adnot. s πασχε] εἶχε 2954. et 3011. t) αὐτή τι τοῖς ὀνείρο Ita dedi ex Aug. venustiori ordine, quam ut olim legeb αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι παρ. u) προσιοῦσιν ἡμῖν] ν ιόντων ἡμῶν 2954. et 3011. quod sine justa ratione pra *Belin.*

nirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui invita mentiti essent aliquid, et qui vera non scripsissent; in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, et Herodotus, et multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius. Celeriter igitur ad navim reversus, (neque enim ferre spectacu poteram,) salutato Nau solvi. Neque ita multo Somniorum ex propin insula apparebat, obsc et vix distinguenda Accidebat quiddam et *insulae*, somniis simile. cedebat enim acceden nobis, et subterfugi subducebatque sè lon Tandem vero cum illa

ὡς δέ ποτε αὐτὴν, καὶ ἐςπλεύσαντες x) ἐς τὸν "Τπνον y) λι- p. 128.
μένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἃ τὸ τοῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· καρελθόντες δ' z) ἐς τὴν πόλιν a), πολλοὺς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' b) ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς· ὃς c) δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη "Ομηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε. Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ 33
μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι d) πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραῤῥέει πλησίον, ὁ ὑπ' αὐτῶν e) καλούμενος Νυκτιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο παρὰ f) ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος g), τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, "Ιριδι τὴν χροιὰν h) ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι εἰσιν, οὐ δύο, καθά-

x) ἐςπλεύσαντες] „ἐπλεύσαντες J. Prius vero *Fl. H. Par.*“ y) "Τπνον] „"Τπνον *Vorst.*“ Non male. z) δ'] δὲ εἰς Aug. a) πόλιν] „πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes.“ Sed πόλιν, quod *Solan.* conjecerat, 2954. 3011. Aug. *Bel. Schm.* b) ἐπεὶ μηδ] ἐπεὶ δὲ μηδὲ 3011. c) ὃς] „An ἧς; *Pell.*“ At pugnaret hoc cum legitimo verborum nexu. d) τι] τε 2954. prave. e) ὁ ὑπ' αὐτῶν] Articulum vulgo omissum restitui e Codd. 2954. 3011. Gorl. Aug. quamquam nec male omitti poterat. f) παρὰ] „Sic *Fl.* J. Reliqq. περί.“ Παρὰ τὰς πύλας male 2954. et 3011. g) Νήγρετος] Νήγερτος 2954. h) χροιὰν] χροὰν 2954. 3011. Gorl. Aug. *Bel. Schm.* Sed

eremus, invecti in portum, ui Hypnus [*Somnus*] dicitur, prope portas eburneas, bi Alectryonis [*Galli Galnacci*] sacrum est, sero creasculo descendimus, proessique intra portam (*in dem*) somnia multa variace vidimus. Primo autem t urbe dicam, cum nemo uidquam de ea scripserit; ui autem solus mentionem ius fecit, Homerus, non tis scripserit accurate. In bitu totius insulae stat

silva: arbores in ea sunt procera papavera, et mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: sola haec in insula avis nascitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus [*Noctivagus*] ab illis dictus: et fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos [*Inexpertus*] et Pannychia [*Pernox*]. Vallum urbis altum atque diversicolor, Iridi simillimum. Portae ejus sunt non duae, ut

p. 128. περ Ὁμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ ε
p. 129. Βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ περάμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτῶν οἵ τε φοβερ καὶ φονικοὶ [k]), καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ πρὸς τὸν λιμένα, τ τὴν θάλατταν· αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρ Θομεν, ἐλεφάντιναι [l]). εἰσιόντι [m]) δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δε μέν ἐστι τὸ Νυκτῶων· σέβουσι γὰρ θεῶν [n]) ταύτην μάλισ καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ [o]) δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ρὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὕπνου βασίλεια. τος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους ποιημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκ τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή τίς [p]) ἐσ ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖ

χρόαν debebat scribi. Quodsi vere χροὰν, non χρόαν, Codd. legitur, ut certe *Bel.* et *Schm.* referunt, mendum ego beo χροὰν, ex genuino χροιὰν ortum. Retinebam itaque vul tam formam: ceterum utraque promiscue utitur *Lucianus*, ex Indice patebit. i) κεράμου] ἐκ κεράμου 2954. 3 Gorl. Aug. *Bel. Schm.* At vid. Adnot. k) φονικοὶ] „ φονικοὶ male J. sola.“ l) αἱ μὲν κεράτιναι — ἐλεφάν ναι] ἡ μὲν κερατίνη, ἡ δὲ, καθ' ἣν παρήλθομεν, ἐλεφαν 2954. 3011. *Belin.* ἡ μὲν κερατίνη, καθ' ἣν ἡμεῖς παρήλθο ἡ δὲ ἐλεφαντίνη Gorl. corrupte. Cf. cap. 32. m) εἰσιόν Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. εἰσιόντων. σέβουσι γὰρ θεῶν] σέβ. δὲ θεὸν 3011. o) ἐκείνῳ] ἐ νο 2954. p) τίς] vulgo omissum restituimus cum *Schm* 2954. 3011. Aug. et Gorl.

Homerus dixit, sed quatuor: quarum duae stuporis campum respiciunt, ferrea altera, altera lateritia, quibus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia; duae versus portum et mare, cornea altera, altera, qua nos transivimus, eburnea. Ingredienti in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim Deorum maxime colunt, et Alectryonem; illi vero prope portum aedes collocata e ad sinistram Somni re Hic scilicet apud illos perat, facitque sibi Sat pas et imperii sui vica duo, Taraxionem Mata genis filium [*Terriculum nipori*], et Plutoclen Pl tasionis [*Divitiglorium ginarii.*] In medio foro est, Careotin [*Gravisom* appellant, et templa p duo, Deceptionis ac V tatis. Ibi adytum quo

προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκρι- p. 129.
τής, τούτης παρὰ q) τοῦ Τπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. Αὐτῶν 34
δὲ τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν
μικροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς r), οἱ δὲ μικροὶ s) καὶ ἄμορ-
φοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί τε καὶ εὐτελεῖς. p. 130.
ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι
ἐπὶπομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δὲ καὶ t)
ἐς θεούς, οἱ δ' u) ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι x). πολ-
λοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες.
οἱ δὲ καὶ y) προσήεσαν, καὶ ἡσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις
παρόντες· καὶ παραλαβόντες ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες,
ἵνα λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τήν τε ἄλλην ὑποδοχὴν z)
πολυπρεπῆ παρασκευάσαντες a), καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας

q) παρὰ] „Sic recte *Fl.* et *Par.* Ceterae περὶ, ne J. et *Ald.* quidem excepta.“ Sed ἐπὶ *Salm.* et *Amst.* r) καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς] καὶ μαλακοὶ, καὶ καλοὶ καὶ εὐειδεῖς 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* At suspecta mihi haec vel ob vocem εὐειδεῖς cum καλοὶ conjunctam. Et μαλακοὶ non minus, quam quod sequitur huic respondens σκληροὶ, alienae manus additamenta esse videntur, quippe desiderantis aliquid ad descriptionem omnibus numeris absolutam. s) οἱ δὲ μικροὶ] οἱ δὲ σκληροὶ, μικροὶ 2954. 3011. Aug. Gorl. *Belin. Schm.* frigido asyndeto. Cf. not. praeced. t) οἱ δὲ καὶ] Ita 2954. 3011. *Bel.* et *Schm.* pro vulg. οἱ δ'. u) οἱ δ'] Ita, re ipsa flagitante, correxi, quod huc usque vulgabatur, οἵδ', frequentissimo vitio. x) διεσκευασμένοι] κεκοσμημένοι *Schm.* cum 2954. 3011. et Gorl. At vid. Adnot. y) οἱ δὲ καὶ] οἱ δὴ Aug. mendose. z) ὑποδοχὴν] „Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent J. *Fl.* H. *Par.*“ a) παρασκευάσαντες] κατασκευάσαντες 3011.

s est et oraculum, cujus
istes propheta Antiphon
ontradictor], somniorum
jector, hunc a Somno
norem nactus. Ipsorum
em somniorum neque
ura eadem, neque spe-
, sed alia procera, et
nosa, atque jucunda,
va alia et informia, et
quidem aurea, ut vide-
tur, humilia alia vilia-
Erant in illis et alata quaedam et prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, et salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos et sopitos, splendide admodum et dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum

p. 130. τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς ἑ
τρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐκ
35 νῆγον. Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας π
αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι [b]). ἔπειτα
ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταῤῥαγείσης, ἐγερόμενοι [c]), καὶ ἀ
θορόντες, ἀνήχθημεν ἐπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν
Ὠγυγίᾳ [d]) νήσῳ προσσχόντες [e]), ἀποβαίνομεν [f]). πρότε
δ' ἐγὼ λύσας τὴν ἐπιστολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα.
δὲ τοιάδε [g])· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἴσθι
ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν κατασκευα
μενος, ναυαγίᾳ χρησάμενον [h]), καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας ἐ
σωθέντα [i]) εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν
p. 131. πίαν ἀποπεμφθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς γυναικὸς μνησ
ρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' [k]) ἅπ

b) εὐωχούμενοι] καὶ εὐωχ. 2954. 3011. Gorl. *Belin. Sc* At vid. Adnot. c) ἐγερόμενοι] ἀνεγερόμενοι iidem om Sed valde me offendit triplex ἀνὰ in verbis sese invicem c pientibus. Et tuentur probam vocem omnes Edd. vett. M μεγάλως habet B. 3. pro μεγάλης. d) Ὠγυγίᾳ] „*Ald.* J. Ὀζυγίᾳ *Par.* male, cum tamen eadem id recte habeat c. e) προσσχόντες] Olim προσχόντες, unde *Schm.* fingi j προσέχοντες. Leviorem nos adhibuimus medelam. Cf. Hist. 1, 6. f) ἀποβαίνομεν] ἐπιβαίνομεν 3011. g) ἀ ἄδε] Sic Edd. vett. God. Aug. et Ed. *Schm.* Sed *Reitz.* et Τοιάδε, ut *Reitzius* solet, vel contra librorum fidem. χρησάμενον] „Sic recte B. 2. (et 3.) *Par.* S. χρησά male J. *Fl.* H." Nec non A. 1. 2. et B. 1. i) διασωθ τα] διασωθῆναι, ejecto praecedente καὶ, 2954. 3011. k) δ'] δὲ 2954. 3011. *Schm.*

quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, et familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa mansimus, dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru subito erumpente maximo excitati et exsilientes, cibariis navi impositis, solvimus. Tertio

inde die ad Ogygiam i
lam appulsi exscendi
Prius autem ego soluta
stola, quae scripta i
fuerant, legi. Erant i
ULYSSES CALYPSO
Noveris, me, cum pri
abs te navicula construct
vectus essem, facto nau
gio, vix servatum a Le
thea in Phaeacum regio
a quibus domum dimi
procos uxoris multos d
hendi, luxuriose nostris

ἐς, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ ἐκ Κίρκης μοι γενομένου, p. 131.
ἐπῆλθον. καὶ νῦν εἰμι ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μετανοῶν
ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν τὴν παρὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν ὑπὸ σοῦ
προτεινομένην ἀθανασίαν. ἦν οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς
ἥξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ
ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν [l]). Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ 36
θαλάττης [m]), εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε,
καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ
ἀνέξατο [n]), πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρε-
μύθει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίᾳ [o]), καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ
Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία τε [p])
ἡ [q]) τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη [r]), καθάπερ Ὀδυσσεὺς
οἶμαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμε-

l) ξενισθείημεν] ξενισθῶμεν 2954. et 3011. m) θαλάττης] τῆς θαλ. Aug. et Gorl. At non opus est Articulo, quemadmodum nec infra in formula ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν. n) ἐξανείξατο] „ὑπεδέξατο" constans Edd. lectio." Sed Codd. Paris. et cum his consentientes Gorl. et Aug. exhibent ἐπελέξατο, quod *Solanus* conjecerat. Jure receperunt *Bip.* et *Schm.* Vid. Adnot. o) ἐπὶ ξενίᾳ] Vulg. ἐπὶ ξενίαν. Sed ἐπὶ ξενίᾳ 2954. et 3011. unde *Belin.* vult ξένια (haec enim est ejus sententia vitiose prolata) recte autem et e *Luciani* more ἐπὶ ξενίᾳ Gorl. et Aug. ut Icarom. c. 23. et supra I, 29. Omnino vid. *Sturz.* Lex. Xenoph. Tom. III. p. 218. p) ὁποία τε] Vulg. ὁποῖα, omissa particula. Sed ὁποία recte jam scripserat *Schm.* et τε, monente *Belino*, interposuerunt *Bip.* et *Schm.* e Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. q) εἴη] „εἶτε J. *Ald.* H. 2. prius cett." r) σωφρονοίη] „σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.* σωφρὼν (σώφρων;) 2954. et 3011.

entes: interfectis vero om-
s, deinde a Telegono, qui
Circe mihi natus fuerat,
remtus sum, et nunc in
storum versor insula. Val-
dem me poenitet reliquisse
m apud te commorationem,
missamque a te immortali-
em. Si igitur opportunita-
s nactus fuero, fugam ca-
sam, atque ad te veniam.
ec significabat epistola,
etereaque de nobis *ali-*
l, ut hospitaliter tracta-

remur. Ego vero aliquantum progressus a mari, speluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipsamque intentam lanificio. Cum vero sumtam epistolam *legisset*, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hospitium nos invitavit, accepitque splendide, ac de Ulysse interrogavit, et de Penelope, *qualis esset facie, adeone casta esset, prout Ulysses olim de illa sit gloriatus?*

p. 151. θα [s]), ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν ἀ
ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠϊόνος [t]) ἐκομήθη
37 Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύμα
καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν
p. 152. Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ
πλησίον νήσων ληστεύοντες τοὺς παραπλέοντας [u]). τὰ πλοῖα
δ' ἔχουσι μέγιστα [y]) κολοκύνθεια, τὸ μῆκος πηχέων ἑξήκ
τα [z]). ἐπειδὰν γὰρ ξηράνωσι [a]), κοιλάναντες αὐτήν, καὶ
λόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι [b]) χρῶ
νοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκ
θης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάταν ἐμάχο
καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες, ἀντὶ λίθων [c]),
σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχ

s) ἀπεκρινόμεθα] ἀπεκρινάμεθα iidem, temere probante *Belino*. t) τῆς ἠϊόνος] ἐπὶ τῆς ἠϊόνος Aug. minus bene. u) παραπλέοντας] „περιπλέοντας" Leg. παραπλ. Sc Vulg. servant Edd. omnes." *Solani* conjecturam confirmant Codd. 3011. Gorl. et Aug. receperunt *Bip.* et *Schm.* expresserant jam *Gesnerus*, et *Wieland.* x) τὰ πλοῖα] articulum vulgo omissum, praeeunte *Schm.* restitui e 2954. 3011. et Gorl. y) μέγιστα] μεγάλα iid. et *Schm.* z) ἑξήκοντα] Ita 2954. 3011. Aug. Gorl. *Belin. Schm.* Vulg. ἑξ. Adnot. a) ξηράνωσι] Vulg. ξηρανθῶσι. Sed ξηρα 2954. et 3011. ξηρανῶσι τὴν κολόκυνθαν abjecto Partic Gorl. τὴν κολόκυνθαν κοιλάναντες Aug. Quid vulgatae αὐτήν in hoc utroque Cod. acciderit, non refert *Schm.* Adnot. b) μέντοι] μὲν 3011. *Belin. Schm.* c) ἀντὶ λίθων] absunt a 2954. et 3011. probante *Belino*, qui ea glossemate habet.

Nos respondere ea, quibus delectari illam conjeceremus. Tum reversi in navim, prope litus dormivimus. Mane vero, vehementiori exorto vento, solvimus. Biduo inde tempestatibus jactati, die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi sunt homines feri, de propinquis insulis latrocinia exercentes contra hos, qui praeternavigant. Naves habent maximas de locynthide, longitudine bitorum sex. Cum siccarunt *colocynthidem* cavatam, demtis medu instruunt, malis utent rundineis, pro velo a foliis colocynthidis. gitur, impetu in nos f duarum navium sociis nant, multosque vuln jaculantes lapidum loc curbitarum seminibus.

περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρα- p. 132.
ῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' [a] ἦσαν ἀλ-
ήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι [d]) ἤσθοντο αὐτοὺς
ιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν [e]), τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκεί-
νους ἐναυμάχουν. Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, 38
ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους· καὶ δῆλοι ἦσαν
κρατήσοντες [f]) οἱ Καρυοναῦται, ἄτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ p. 133.
ἦγον πληρώματα) καὶ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ
γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς κελύφη [g]), καρύων ἡμίτομα, κεκενωμέ-
να, μέγεθος δὲ [h]) ἑκάστου ἡμιτόμου [i]) ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ
πεντεπαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτοὺς [k]), ἰώμεθά τε τοὺς
πνευστάς, καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν [l]),
καί τινας ἐπιβουλὰς προσδεχόμενοι, οὐ μάτην. Οὔπω γοῦν 39
δεδύκει [m]) ὁ ἥλιος, καὶ ἀπό τινος ἐρήμης [n]) νήσου προσή-

d) κἀκεῖνοι] ἐκεῖνοι iid. et Gorl. in quo et ἐπεὶ pro ἐπειδή. e) ὠλιγώρησαν] „ὀλιγώρησαν sine augm. Edd. J. *Fl.* H. *Par. Ald.* B. 2. (1. et 3.) Sed ὠλιγ. S.“ Cf. Hermot. c. 63. f) κρατήσοντες] Ita A. 1. 2. *Salm.* Codd. 2954. 3011. *Bip. Schm.* Sed κρατήσαντες *Reitz.* cum B. 1. et 3. g) κελύφη] „Sic L. et *Fl.* κελύφινα Edd. ceterae.“ κελύφη etiam *Schol.* h) δὲ] vulgo omissum interjecimus cum *Schm.* e 2954. 3011. et Aug. i) ἡμιτόμου] ἡμιτομίου 3011. k) αὐτοὺς] αὐτοὺς *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 540. ἀπεκρούσαμεν αὐτοὺς *Solan.* At vid. Adnot. l) ὡς ἐπίπαν ἦμεν] ἦμεν ὡς ἐπίπαν 3011. m) δεδύκει] ἐδεδύκει 3011. 2954. *Bel.* Cf. τεθνήκει supra c. 1. extr. et alia plura exempla. n) ἐρήμης]

in aequo Marte pugnasse-
ns, circa meridiem vide-
us a tergo Colocynthopi-
tarum adnavigantes Ca-
onautas [*nucinautas*]: e-
at autem, ut demonstra-
nt, inimici. Nam illi et-
, cum adventare hos sen-
ent, omissis nobis, con-
si ad ipsos pugnarunt de
ribus. Nos interim velo
dato fugimus, pugnan-
que eos reliquimus. Et
parebat, victores futuros
yonautas, ut plures: ple-
enim sociis quinque na-
ves habebant, pugnabant-
que de robustioribus navi-
giis. Nempe naves ipsis e-
rant de putaminibus (*puta-
mina*), dimidiatae nuces et
excavatae. Magnitudo u-
niuscujusque nucis dimi-
diae in longum passus quin-
decim. E conspectu horum
cum venissemus, curavimus
saucios, atque ab eo tem-
pore in armis plerumque fui-
mus, semper aliquas sus-
picati insidias. Neque frus-
tra. Nondum enim sol oc-
ciderat, cum a deserta qua-

p. 133. λαυνον ἡμῖν ὅσον εἰκοσιν [o]) ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλ
ὀχούμενοι· λησταὶ καὶ οὗτοι· καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερ
ἀσφαλῶς, καὶ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ
πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλ
ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων
ἡμῶν, καὶ ἀκοντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν [p]), ἀλλὰ τρωθέ
40 τες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον. Περὶ δὲ
p. 134. μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλάθομεν προσοκείλαντες
ἀλκυόνος [r]) καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων που ἑξήκοντα ἦν α
τῇ [s]) τὸ περίμετρον· ἐπέπλει [t]) δὲ ἡ ἀλκυών, τὰ ὠὰ θά
πουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς· καὶ δὴ ἀναπταμένη, μ
κροῦ μὲν κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ὥτε
γοῦν [u]) φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβά
τες [x]) δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τ
καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων μεγάλ

ἐρήμου 2954. et 3011. o) εἰκοσιν] „εἰκάσαι P. εἴκοσι
εἴκοσιν reliquae.“ p) ὑπέμειναν] ὑπέμενον 3011.
προσοκείλαντες] Priores Edd. omnes communi vitio προ
ωκείλαντες, quod correxi, assentiente Gorl. Cf. Timon. c.
r) ἀλκυόνος] Ita Edd. vett. et mox ἀλκυών, sed *Reitzio*
recentt. Ἀλκυόνος et Ἀλκυών placuit. Vid. ad I, 32. s) σ
δίων που ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ] σταδίων ἦν αὐτῇ ἑξήκο
τα 2954. et 3011. t) ἐπέπλει] ἐπέπλεε 2954. ἔπλεε 3011.
γοῦν] δ' οὖν 2954. et Gorl. x) ἐπιβάντες] ἐξβάν
2954. et 3011.

dam insula versus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini sui tuto ferebant, exsultantesque equorum instar hinniebant. Cum vero prope essent, ex intervallo hinc illinc consistentes jaculati in nos sunt sepias siccatas et oculos cancrorum. Nobis vero sagittas et jacula mittentibus, non durarunt, sed vulnerati plerique confugerunt ad insulam. Circa mediam noctem, tranquillo mari, imprudent offendimus ad halcyonis dum maximum: stadion circiter sexaginta erat ambitus. Imminebat aut halcyon ova incubans, multo minor nido suo. que illa evolans parum rat, quin mergeret nav nostram vento alarum: fugiebat enim lugubrem cem edens. Descendim cum jam illucesceret, dumque inspeximus, nac rati similem, const tac ex arboribus *magnis*:

συμπεφορημένην [y]). ἐπεῖν δὲ καὶ ὡὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐ- p. 134.
τῶν Χίου πίθου περιπληθέστερον. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ
ὑπόθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες
ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν
μείζονα [z]). Ἐπεὶ δὲ πλέοντες ἀπείχομεν [a]) τῆς καλιᾶς ὅσον 41
σταδίους διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [b])
ἐπεσήμαινεν [c]). ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτε-
ρύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος [d]) φα-
λακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη [e]) παραδοξό-
τατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς ἐξεβλάστησε [f]), καὶ κλάδους ἀνέ-
φυσε [g]), καὶ ἐπ' ἄκρῳ [h]) ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν
σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι [i]). ταῦτ' ἰδόντες,
ὡς τὸ [k]) εἰκός, ἐταράχθημεν, καὶ ηὐχόμεθα τοῖς θεοῖς ἀπο- p. 155.

y) συμπεφορημένην] συμπεπηγμένην conj. *Belin.* At cf. Amorr. c. 37. *Μεγάλων*, quod in Edd. deerat, supplevi ex Aug. Gorl. 2954. et 3011. z) ἀδρότερον] „Adspirate *Fl. Ald. Par.* B. 2. S. H. ἀδρ. J. male.“ Sic et A. 2. a) ἀπείχομεν] „ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd.“ Illud confirmant 2954. et 3011. et requirunt linguae rationes. b) θαυμάσια] Θαυμαστὰ 2954. et 3011. c) ἐπεσήμαινεν] „ἐπεσήμηνεν male *Fl.* Ceterae vulgatam servant, quibus adstipulatur Cod. P.“ ἐπεσέμανεν 2954. et 3011. unde *Bel.* vult ἐπεσήμηνεν. d) Σκίνθαρος] ὁ Σκίνθαρος 2954. et 3011. *Belino* celeriter probante. e) ἤδη] δὴ 2954. 3011. Aug. f) ἐξεβλάστησε] „ἐξεβλάστα *Fl.* (et 2954.) ἐβλάστησε P. (et 3011.) Vulg. servant Edd. cett.“ g) ἀνέφυσε] ἀνέφυε 2954. h) ἐπ' ἄκρῳ] ἐπὶ τῷ ἄκρῳ 2954. 3011. Aug. Gorl. *Bel. Schm.* Rectius mihi videbatur omitti Articulus. i) καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι] καὶ σταφυλὴ μέλαινα, οὔπω πέπειρος 2954. et 3011. unde *Belinus* certe μέλαιναι rescribi vult. k) τό] abest ab Aug.

unt vero ova quingenta, hio dolio unumquodque mpacius. Jam quidem pul- intus apparebant et cro- abant. Securibus igitur o uno rescisso, pullum plumem excudimus, vul- ribus viginti ampliorem. um vero navigando dis- uissemus a nido ad du- ta stadia, portenta no- magna et mirifica eve- re. Nam cheniscus [*an-* *serculus*] in prora subito concussis alis exclamavit, et gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabilissimum, malus navis germinavit, et emisit ramos, et in summo fructus tulit. Fructus erat ficus, et uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati sumus, ut facile est ad existimandum, et Deos

135. 42 τρέψαι [1]) τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος. Οὔπω δὲ πεντακοσίους [m]) σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ λάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀῤῥίζοις δένδροις καταπεφυτευμένον [n])· εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ [o]) ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' οὖν [p]), καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα, τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν, (πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν,) οὔτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν [q]) τὰ ἐπέκεινα [r]) ὅπως ἔχοι, καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, (πυκνὴ γὰρ [s]) ἦν,) ὑπερβιβάσαι, εἰ

1) ἀποτρέψαι] „Ἀποστρέψαι *Schol.* et *Fl.* sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente Cod. P.“ Abest haec vox omnino a 2954. et 3011. qui ejus loco positum exhibent διὰ, male. m) πεντακοσίους] διακοσίους 2954. n) καταπεφυτευμένον] Ita Aug. 2954. 3011. *Bel. Schm.* pro vulg. καταφυτευόμενον. In Gorl. deest κατά. Modo pro vulg. ῥίζοις *Bipp.* et *Schm.* e 2954. reposuerunt ἀῤῥίζοις. o) καθάπερ] καίπερ conj. *Seager.* Class. Journ. Vol. XV. p. 151. At cf. infra καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν. p) δ' οὖν] γοῦν 2954. 3011. q) ἀπεσκόπουν] ἐπεσκόπουν 3011. quod temere *Bel.* probat. r) ἐπέκεινα] „ἐπ' ἐκεῖνα *Par.*“ τἀπικεῖνα conj *Bel.* frustra. Oppositum τὰ ἐπὶ τάδε vid. Charon. c. 5. Tom. III. p. 41. s) γὰρ] δὲ 2954. et 3011.

rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam et prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus, quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent et continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta, aut paullo plura, esse silvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit, navem in comas arborum, (densae enim e-

ἰοναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν [t]), καὶ οὕτως ἐποιοῦμεν. p. 135.
ἀράξαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ [u]), καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ
ξύλα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τῶν πλάδων, πε-
τάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τοῦ ἀνέ-
μου προωθοῦντος [x]) ἐπισυρόμενοι· ἔνθα μοι [y]) καὶ τὸ Ἀντι-
μάχου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰςῆλθε [z]). φησὶ γάρ που κἀκεῖνος· p. 136.

Τοῖσιν [a]) *δ' ὑλήεντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι.*

Διασάμενοι δὲ [b]) ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικόμεθα πρὸς [c]) τὸ ὕδωρ, 43
καὶ πάλιν ὁμοίως καταθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέομεν διὰ καθαροῦ
καὶ διαυγοῦς ὕδατος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσματι μεγάλῳ ἐκ
τοῦ ὕδατος διεστῶτος γεγενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ πολλάκις
ὁρῶμεν [d]) ὑπὸ σεισμῶν γιγνόμενα [e]) διαχωρίσματα [f]). ἡ μὲν
οὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία, οὐ ῥᾳδίως [g]) ἔστη,

t) *ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν*] *ἐς τὴν θάλατταν τὴν ἑτέραν* iid. u) *κάλῳ μεγάλῳ*] *κάλων μεγάλων* iid. x) *προωθοῦντος*] *προοωθ.* 2954. et 3011. y) *μοι*] *δὴ* iid. z) *εἰςῆλθε*] *ἐπεισῆλθε* iid. error e praecedente voce natus. a) *τοῖσιν*] Ita *Reitz.* recte. *τοῖσι* Edd. vett. *τοῖς* 2954. *τοῖσιν* autem recentt. cum *Reitz.* b) *βιασάμενοι δὲ*] Ita, monente *Schaefero* Melett. p. 94. pro vulg. *διελθόντες δ'* rescripsi e Codd. 2954. 3011. Aug. Gorl. c) *πρὸς*] *ἐς* 2954. 3011. Gorl. d) *ὁρῶμεν*] „Sic *Fl.* *ἐωρῶμεν* ceterae." *ὁρῶμεν* etiam B. z. et Cod. Aug., narrante *Schaefero* Melett. l. l. qui addit: „Ultima adverbii praegressi litera vitium peperit." e) *γιγνόμενα*] *γενόμενα* Aug. et Vat. 94. f) *διαχωρίσματα*] Vulg. *διαχωρήματα.* Sic et Vat. 94. sed supra scriptum *διαχωρίσματα*, et sic plane habet Cod. Aug. Unde, *Bastio* ad *Gregor. Cor.* p. 543. et *Schaefero* l. l. qui omnino adeundus, jubentibus, abjecta aliena voce, rescripsi genuinam. g) *οὐ ῥᾳδίως*] Priorem vulgo omissam ob ea, quae statim se-

rant,) impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, nanisque eam superimposuimus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic mihi Antimachi poëtae versus in mentem venit, qui sit alicubi:

Per silvestre illis navi venientibus aequor.

Eluctati tamen silvam, ad aquam pervenimus, ubi similiter demissa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum consisteremus magnum ex aqua discedente ortum, ut in terra saepe videramus a motu illius factas discessiones. Navis quidem nostra vela nobis contrahenti-

p. 136. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων, μάλα φοβερὸν καὶ παράδοξον· εἱστήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥςπερ μεμερισμένον· περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πάνυ πόῤῥωθεν [h]) γέφυραν ἐπεζευγμένην [i]) ὕδατος συνάπτοντος τὰ πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, κἀκ [k]) τῆς ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν ἑτέραν διαῤῥέοντος. προσελάσαντες οὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο [l]) παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, οὔποτε προς-
44 δοκήσαντες. Τοὐντεῦθεν *) ἡμᾶς ὑπεδέχετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος [m]), συνοικουμένη [n]). ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρατα

quuntur, ex Aug. restituere placuit, assentiente *Schaefero* Melett. p. 96. qui ab α praecedente elisam esse negationem suspicatur. h) περιβλέποντες δὲ, ὁρῶμεν κατὰ δεξιὰ οὐ πάνυ πόῤῥωθεν] Vulgo sic: περιβλ. δὲ κατὰ δεξιὰ, ὁρῶμεν πόῤῥωθεν. Οὐ πάνυ interserunt Codd. 2954. Aug. et Gorl. probata *Belino* et *Schaefero* p. 97. et recepta a *Schm.* Iidem illi Codd. mutatum verborum ordinem dederunt, probantibus iisdem. Sed κατὰ δεξίαν in 2954. quod *Schm.* in δεξιὰν mutatum admisit, referens in Tom. II. p. XLV. sic etiam in Aug. et Gorl. legi, quum Augustano certe Codici *Schaeferus* l. l. κατὰ δεξιὰ adscribat. Uter rectius tradat, non definiam. Quidquid autem sit, a vulgata lectione in hac quidem voce non putabam recedendum esse. Ceterum *Schaeferus* maluit δ' ἐωρῶμεν, quamobrem, non plane perspicio. i) ἐπεζευγμένην] ὑπεζ. Aug. k) κἀκ] ἐκ idem reprobante *Schaefero*. l) κατ' ἐκεῖνο] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus*." *) τοὐντεῦθεν] ἐντεῦθεν 2954. et 3011. m) εὐπρόσιτος] „εὐπροσίτως] Ita esse in J. *Fl.* B. 2. H. *Par.* et S. notat Solanus. Etiam Ald. 1. (et 2.) sic habet, et *Fr.*" Sed conjecturam *Solani* et *Gesneri* confirmant Aug. et Gorl. Cf. Adnot. n) συνοικουμένη] ἐνοικ. conj. *Reitz.*

bus *non* facile stetit, cum parum abfuisset, quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis despicientes, profundum videbamus vel mille stadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut divisa aqua. Circumspicientes *videmus ad dextram haud admodum procul* pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi summas oras, et ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis cursum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam speraveramus. Hinc excepit nos mare placidum et insula non magna, accessu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali [*Tauricipites*],

ἡοντες, οἷον παρ' ἡμῖν τὸν Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. p. 137.
ἐκβάντες δὲ, προήειμεν o) ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σι-
τίου p) λῃψόμενοι, εἴποθεν q) δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἶ-
χομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν
ἐπεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόῤῥωθεν ἠκούετο· δό-
ξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέ-
στημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς
μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς τὴν θάλατ-
ταν κατεφεύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι (οὐ γὰρ
ἐῴκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν
τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνῃρημένων διαιρουμένοις· φο-
βήσαντες δὲ, πάντας r) ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντή-
κοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνε-
στρέφομεν s), τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες· σιτίον μέντοι οὐδὲν εὗ-

Sed vid. Adnot. o) *προήειμεν*] Ita *Geon.* conj. et *Schm.* edidit, edere certe volebat, assentientibus Codd. 2954. 3011. Gorl. et Aug. pro vulg. *προσῄειμεν*. p) *καίτοι καὶ σιτίου*] *καὶ σιτία*, omisso *καίτοι*, 2954. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* At vid. Adnot. q) *εἴποθεν*] *εἴποτε* 2954. et 3011. r) *φοβήσαντες δὲ, πάντας*] *βοήσαντες δὲ πάντες* 2954. 3011. *Bel. Schm.* Et Gorl. habet *βοήσαντες*. Mihi quidem displicebat *πάντες* ob praecedentia *εἶτα μέντοι πάντες ὁπλ.*, *βοήσαντες* autem non possum non pro glossemate genuinae lectionis habere. s) *ἀνεστρέφομεν*] *ἀνεστρέψαμεν* 2954. Gorl. Aug. inepte: origo vitii in seq. *εὕρομεν* quaerenda.

rnua habentes, qualem ud nos fingunt Minotaum. Cum exscendissemus, uatum perreximus, *quam*am etiam ciborum aliquid possemus, ablaturi: ni- enim amplius habeba- s. Et aquam quidem ibi proximo inveniebamus, d vero nihil apparebat, eterquam quod mugitus itus non ex longinquo liebatur. Cum igitur bo- gregem esse putaremus, illum progressi, stamus homines. At illi conspectos nos persequuntur; ac tres quidem sociorum nostrorum comprehendunt: reliqui vero ad mare confugimus. Deinde universi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes; atque in terrorem conjectos universos persequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil in-

p. 137. ρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους [t]). ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις [u]), ἀπαιτοῦντες [x]) ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ
p. 138. ἱκετευόντων· τὰ λύτρα [y]) δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν [z]), οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν [a]). ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπι-
45 μείναντες, ἀνήχθημεν. Ἤδη δὲ ἰχθύες [b]) τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον οὔσης ση-

t) παρειλημμένους] *qui hosti se dediderant*, ut οἱ παραληφθέντες ἄνδρες ap. *Polyb.* III, 69, 2. Iujuria itaque negat *Belinus* verbum παραλαμβάνειν de *bello captis* dici; majori etiam injuria *Schmiederus* τοὺς εἰλημμένους edidit e 2954. et 3011. De urbibus in deditionem acceptis etiam frequentissimus est verbi a librariis h. l. neglecti usus. u) πρέσβεις] πρεσβεῖς *Reitz.* et recentt. πρέσβεις Edd. vett. recte, ut πρέσβεων Phalar. II, 1. Πρεσβεὺς, quam formam *Conr. Reitz.* in Indice posuit, nihili esse nunc constat. x) ἀπαιτοῦντες] temere *Belinus* damnat in gratiam lectionis 2954. et 3011. αἰτοῦντες, quod illud in *victos* cadere negat. Cadit autem non minus certe, quam quod mox sequitur ἀποδόντες de *victoribus* dici poterat. y) λύτρα] λῦτρα falso *Reitz.* et recentt. Rectam formam praebent Edd. vett. ut Diall. Deor. IV, 2. et Prom. s. Cauc. c. 21. z) δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν] δύο μὲν τοὺς ὀπίσω 3011. δύο μέντοι ὀπίσω 2954. prave. a) συμπεφύκεσαν] συνεπεφύκεσαν 3011. Aug. et Gorl. *Belino* probante. At cf. supra c. 1. extr. e. a. b) ἰχθύες] ἰχθῦς omnes priores, nec hoc sine ratione. Sed ἰχθύες constanter in libris omnibus scriptum exstat Diall. Marr. VIII, 1. supra I, 31. et De Dea Syr. c. 47.

veneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus: ego vero hoc non probavi, sed vinctos asservavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehensos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, suppliciter rogantium instar, mugire. Pretium vero redemtionis erant casei multi, et sicci pisces, et cepae, et cervi quatuor, trium singuli pedum, cum binos quidem posteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidissemus captivos, et diem unum morati essemus, solvimus. Jamque pisces in conspectum venire, et circumvolare aves, aliaque, quotquot sunt

μεῖα προὐφαίνετο [c]). μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, (μεγάλα δὲ φέρουσιν,) ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον. ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον [d])· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο [e]) τοὺς φελλούς. οὗτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου πλοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες. Ἑσπέρας δὲ ἤδη 139. 46
προσήχθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὖτη ὑπὸ γυναικῶν, ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσῆσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο, πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο Καβαλοῦσα [f])· ἡ δὲ

p. 138.

c) προὐφαίνετο] προφαίνεται 3011. et 2954. quod temere praefert *Belinus*, sic distinguens verba: καὶ ἄλλα, ὁπόσα — προφαίνεται, quum sic sint distinguenda: καὶ ἄλλα προὐφαίνετο, ὁπόσα γῆς etc. int. ἐστί. Quam quidem rectam esse rationem vel illud docet, quod auctor non ὁπόσα ἄλλα scripsit, sed ἄλλα ὁπόσα. d) ἡνιόχευον] ἡνιόχουν 2954. et 3011. probante *Belino*, nescio, qua de caussa. e) ἐπεσύροντο] ἐπεφέροντο iid. quod *Belino* glossema esse videtur. f) Κα-

terrae propinquae signa, apparere. Paullo post videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim et nautae erant et naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda erigunt: habent autem luculenta. Ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii post hos insidentes in suberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progressi traherent post se subera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, sed sine metu et pacate juxta nos inequitabant, speciem navigii nostri admirati, et perspicientes undique. Vespera jam ingruebat, cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant et complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes et juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula

p. 139. πόλις αὕτη, Ὑδαμαρδία [g]). λαβοῦσαι [h]) δ' οὖν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστάς, (οὐ γὰρ χρηστὰ ἐμαντευόμην,) ἀκριβέστερόν τε [i]) περιβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ πρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν βοὴν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ηὐχόμην αὐτῇ [k]) διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακονουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναικὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς· καὶ δὴ
p. 140. σπασάμενος [l]) τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτὴν [m]), καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλασσίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν

βαλοῦσα] „Alii *ἐκβαλοῦσα Coll.*“ *Κοβαλοῦσα Guyet. Καββαλοῦσα Solan. Κασαλβαδοῦσα Belin.* g) Ὑδαμαρδία] „Alii Ὑδαμὴ *Coll.* Nihil mutant Edd.“ Ὑδαμανρία (volebat forte Ὑδραμανρία) *Gesn.* Ὑδραμαδία Aug. et Gorl. in quo posteriore etiam deest *αὕτη*. h) *λαβοῦσαι*] „Sic Edd. omnes. *διαλαχοῦσαι* marg. A. 1. W. et P. *διαλακοῦσι Angl.*“ i) *τε*] abest ab Aug. k) *αὐτῇ*] *αὐτὸς* 2954. l) *καὶ δὴ σπασάμενος*] *καὶ διασπασάμενος* idem. m) *συλλαμβάνω τε αὐτὴν*] *συλλαμβάνωι ταύτην* idem.

vocabatur Cabalusa [*Deficiens*], urbs autem Hydamardia [*Aquescentia*]. Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, et circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere et crania. Et clamorem quidem tollere, et convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas [*Asinicruras*] vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitac invadimus.* His auditis, il-

πέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, p. 140.
βόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ
άντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον
ἴσω [n]) πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ
φανὴς ἦν. ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος·
ὸ δὲ αἷμα ἐγένετο. Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπε- 47
λεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀπο-
λειπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκου-
μένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ [o]) καὶ προσευξάμενοι, περὶ
ὧν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μό-
νον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν· τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ
καταλιπεῖν, ἀνελθόντας δὲ εἰς [p]) τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι
ὧν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφο-
δρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαράξας [q]) τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ,
διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ
εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν οὖν [r]) τὰ μέχρι

n) ἔ ἴ σ ω] ἔσω Aug. o) δ ὲ] δ' οὖν idem. p) ε ἰ ς] ἐς idem.
q) π ρ ο σ α ρ ά ξ α ς] „προσαῤῥάξας Edd. Sed conf. 1. Ver. Hist. c. 30. fin.“ Unde patebit, quam parum sibi *Reitzius* constiterit. r) ο ὖ ν] vulgo omissum cum *Schm.* restitui e 2954. *Schol.* et Aug.

im quidem vinctam ibi re-
inquo: conscenso autem
ecto, clamore convoco so-
ios: congregatis indico
mnia, ossa ostendo, intra
os deduco ad vinctam. At
lla statim in aquam diffluit
ns, conspectum nostrum
ffugit. Tamen experimenti
causa in ipsam aquam de-
nitto gladium: hic aqua in
anguinem abiit. Celeriter
taque ad navem digressi
olvimus. Cum illucesce-
et, continentem conspici-
nus, quam conjicimus eam
sse, quae ex adversum no-
tro orbi trans *Oceanum* ja-
et. Adoratione hic votis-
que peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, et litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, et si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, et per naviga-

p. 140. τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τ
πλοῦν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα s)
τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς ἥρωσι, καὶ το
p. 141. ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ τα
Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγή
σομαι.

s) μετὰ ταῦτα] μετ' αὐτὰ 2954.

tionem, in insulis, et in aëre, et post haec in ceto, et cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extrema illa apud Bucephalos et Ono sceleas: quae vero in *illa al tera* tellure *gesta sint*, e proximis libris persequar.

TYRANNOKTONOS. p. 141.

ARGUMENTUM.

ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπο-
α), ὡς b) ἀποκτενῶν τὸν
ννον· καὶ c) αὐτὸν μὲν οὐχ
ρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτεί-
ς, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ
ματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ
ν υἱὸν ἰδὼν d) ἤδη νεκρὸν,
αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτει-
. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν
τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέ-
, ὡς τυραννοκτόνος.

Ascendit aliquis in aream, tyrannum interfecturus. Et ipsum quidem non invenit. Sed in filii ipsius a se occisi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conspecto filio jam mortuo, eodem se gladio ipse interemit. Petit ille, qui ascenderat et filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, 1
μὲν ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδο-
ν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἦκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέ-
ς αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πλη-

a) εἰς τὴν ἀκρόπολιν] ἐς ἀκρόπολιν 2955. b) ὡς] „deest in *Fl.*“ Et in 2954. et 3011. neque adeo posuit *Schm.* monente *Belino*. Deinceps ἀποκτενῶν recte B. 3, *Reitz.* et *Schm.* sed ἀποκτενῶν vett. Edd. item *Bip.* c) καὶ] „deest in C.“ d) ἰδὼν] „εὑρὼν C. Nihil mutant J. *Fl.* H. *Par.*“ Nec ceterae.

TYRANNICIDA.

i duos eodem die tyran- cessionem paratiorem, ve-
interfeci, judices, al- nio, unum tamen duorum
m vigoris annos jam e- caussa petiturus praemium:
sum, florentem alterum unus *ego* omnium, qui un-
te, et ad injuriarum suc- quam fuere, tyrannicida-

p. 141. γῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν
παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοσ
γίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν e) ἡ
δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανῃρημέ
παρὰ τὴν τελευτὴν, τελευταῖον δὲ ἠναγκασμένος, τὸ παρ
ξότατον, αὐτὸς αὑτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς
ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀπο
p. 142. νῶν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶν ἔτι f) μὲν συναδικῶν τῷ πα
2 μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Τὴν μὲν
τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εὖ
σται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν
πον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχ
τερον g), καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν
3 ροντα δὲ μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. Ἐγὼ μὲν οὖν καὶ
ριττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑ
καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνηρημένοις, ὡς ἀ
τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν

e) ἱκανὴν] καὶ ἱκανὴν 3011. f) ζῶν ἔτι] „ζῶντι Edd. nes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum inv *Vorst.* ζῶν conjecerat.“ Sic etiam *Jens.* et *Gesn.* Codd. Pariss. cum Edd. vett. faciunt, *Bip.* autem et *Schm.* sunt Editionem *Reitz.* g) ἰσχυρότερον] ἰσχυρὸν 295

rum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis suis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *suae vitae* finem, filium suum ante se interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile est, suus ipse fieri tyrannicida coactus sit: filius autem illius mea quidem manu periit, sed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit minister; qui vivus quidem injuriarum patris socius, post mortem autem suam parentis inte tor, quatenus licuit, rit. Tyrannidi ergo imposui ego, gladius fector omnium meus Ordinem vero caedium mutavi, rationem inte impiorum excogitavi vam: robustiorem, qui pugnare poterat, ipse feci; senem soli del gladio. Ergo pro his ctis etiam cumulatius dam a vobis mihi dat putabam, ac totide praemia accepturum, interfecti essent, quipp non praesentibus mod

ρόντων [h]) κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρα- p. 142.
σχών, οὐδενὸς παραλελειμμένου [i]) κληρονόμου τῶν ἀδικημά-
των· μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέραστος
γενέσθαι παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων
δωρεᾶς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὑτοσὶ, δοκεῖ
μοι οὐ κηδόμενος [k]), ὡς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ'
ὑπὲρ τοὺς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκεί-
νους τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ 4
μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι,
μικρὰ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος p. 143.
ἧττον μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον
εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλ-
λους τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα,
μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυ-
μοῦντος [l]) δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχη-

b) μελλόντων] μελόντων *Reitz.* operarum culpa. i) παραλελειμμένου] παραλελειπένου *Reitz.* qui error e B. 3. profectus et in recentt. Editt. transiit. Ceterae Edd. vett. duplex μ exhibent. k) κηδόμενος] φειδόμενος 2954. l) ἐπιθυμίαν] ἐπιτιμίαν conj. *Bel.* vertens: *les violences.* Nihil ineptius. Optime habere vulgatam, vel sequentia docere poterant, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος. Nec fugere quemquam potest, quid in tyranno sit ἡ ἐπιθυμία. Ipse *Erasmus* vertit *violentiam*, unde *Belinus* fortassis importunam conjectu-

craverim, sed imminen- tem, judices, ferte me quae-
n etiam spe malorum, so paullulum, dum vobis,
rtatemque firmam prae- accurate licet scientibus, ea,
erim, nullo relicto inju- quae sunt in tyrannide, e-
rum herede. Interim in narro: sic enim et magni-
iculum venio, ne post tudinem beneficii mei cog-
praeclare adeo gestam noscetis, et ipsi magis gau-
edam a vobis sine prae- debitis, cogitantes, quibus
, solusque legum, quas *malis* liberati sitis. Neque
xpressione servavi, com- enim, ut aliis saepe conti-
ssatione caream. Ac vi- git, simplicem nos quoque
ur meus iste adversarius tyrannidem, et servitutem
publicae rei cura, ut unam sustinuimus. nec u-
ei volt, hoc facere, sed nius cupiditatem domini to-
d dolet interfectis, et leravimus, sed soli omnium,
sci cupit eum, qui caus- qui unquam in simili cala-
lis mortis fuit. Vos au- mitate vixere, duos pro u-

p. 143. σάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς δὶτ
δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρούμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβ
ἦν παραπολύ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἡπιώτερος, καὶ πρὸς
κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος
ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπε
σης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρό
τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προῃχθ
ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκε
φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάν
παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἠδίκει ὅσα κελεύοι
καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅ
ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπ
p. 144. 5 μιῶν ἦν. Ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς παρεχώρει παθ'
κίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος
δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. κ

ram suam desumsit. m) ἀμβλύτερος — βραδύτε
Unum in alterius locum transponendum censet *Jacob*
Specim. Emendd. p. 29. satis quidem ingeniose. Verum
opus est emendatione. Conferatur Jupiter ἀμβλυώττων
τὰ γιγνόμενα Timon. c. 2. n) προῃχθαι] Ita facile n
bam vulgatum προσῃχθαι, monente *Dorvillio* ad *Charit.* p
ed. Lips. qui videndus. Flagitabat hanc emendationem
Lucianeus usus. o) κελεύοι] „Sic recte B. 2. (et 5.)
κελεύει male J. *Fl. Ald.* H. et *Par.*" Soloecismum in O
vis κελεύοι et προστάττοι inesse somnians corrigi adm
imperite jubet *Belinus* ἐκέλευε et προσέταττε.

no habuimus tyrannos, inter duplices miseri injurias distracti fuimus. Moderatior autem multo erat senex, placidiorque ad iras, et ad supplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, et voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulsus, qui non tyrannico ipse ingenio esset, sed illi concederet, vir supra modum amans lib
rum, quod *suo exitu*
probavit. Omnia ipsi
illi obsequi: quidquid
imperaret, injuste a
quos juberet ille, supp
afficere: omnia illi
strare. Tandem sub
erat tyrannide, satelle
cupiditatum filii. At
nis aetatis respectu h
isti cessit, soloque i
nomine abstinuit: re
dem ipsa tyrannidis
put ipse fuit: ut fida

ἐὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν p. 144.
δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς μαννουμένους ἐκκόπτων [p]), ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν [q]), ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις [r])· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ [s]), καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἁφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἐκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων. Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο 6
λύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἄϊδιον, τὴν δουλείαν σομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλοτε [t]) ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ [u]), κληρονόμημα γενησόενον τὸν δῆμον· ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη,

p) ἐκκόπτων] ἐγκόπτων conj. *Reitz.* At vid. Adnot. q) ἀνασπῶν] ἀποσπῶν conj. *Gesn.* haud dubie vera lectio. Vid. Adnot. r) τοῖς γάμοις] τοὺς γάμους 3011. male. s) καὶ εἴ τινες σφαγαὶ] desunt in Gorl. t) ἄλλοτε] καὶ ἄλλοτε conj. *J. Seager.* Class. Journ. Fasc. XV. p. 151. non male. u) πονηρῷ] πονηρὸν cum κληρονόμημα conjunctum 3011. pessime.

t secura potentia, a se raestitit. Fructum autem ljuriarum solus ille perceit. Ille erat, qui satellis contineret, qui firmaret raesidia, qui subjectos tyannidi excideret, qui insiiantes terreret, qui spadoes faceret adolescentulos, ui contumelia nuptias affieret: ad hunc deducebanur virgines: et si quae caees, si qua exsilia, et boorum ereptiones, et torenta, et contumeliae, omia haec ausa erant juvenis. Senex autem ille obsequi, injuriae socius esse, laudare solum filii sui injusta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem esse, *inter omnes* constabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciscuntur insuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt. Maxime vero illud nos angebat, quod sciremus, longam, potius vero aeternam, futuram servitutem, et successione quadam traditum iri urbem; alii post alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque

p. 144 τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη πάνσεπ
ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμε
ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν
ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν
p. 145 ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ὁ
ἀπέγνωστο παντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἅμαχος ἡ τυραν
7 ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἀλλ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχερὲς τῆς πράξεως λογισά
νος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μό
δὲ, μόνος πρὸς οὕτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννί
μᾶλλον δὲ οὐ x) μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν
συμμεμαχημένου, καὶ τὸ μέρος συντετυραννοκτονηκότος
πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ
τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς z). ἐντυχὼν
πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφό
καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν

x) οὐ] Olim οὐδὲ legebatur. Quod nos recepimus, desum est e Codd. 2954. 3011. et Gorl. Praeiverant autem *L Schm.* y) συντετυραννοκτονηκότος] συντετυραν τος 3011. vitiata h. l. vox. z) σφαγῆς τῆς ἐμῆς] „ *Fl.* H. *Par.* etc. σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς *Marcil.*“

(*nam*) caeteris quidem non parva illa spes, cum sic ducunt rationem, et apud animum suum dicunt: *Verumtamen jam desinet, verumtamen jam mortuus erit, et paullo post liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam sperabatur, sed paratum jam videbamus imperii successorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam ausus est generosorum *alioquin hominum,* qui eadem, quae ego, cogitabant: sed spes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adversus ita multos conandum esset. Me vero ista non terruerunt, neque diff tate operis perpensa c tum abjeci neque ad pe li conspectum metu re sed solus, solus, in ad validam adeo et m plicem tyrannidem, non solus, sed gladio comitatus escendi, qu xilio mihi fuit, et pr parte tyrannum una i fecit, mortem prae c cum haberem, caede t mea communem liber redemturus. Cum aut primum praesidium in sem, nec sine diffic in fugam vertissem s tes, interfecto si qu curreret, et quidqui

πθείρων, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἰέμην [a]), ἐπὶ τὴν p. 145.
άνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἡμετέρων
παφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν
γεντιζῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν,
ἴως ἀπέκτεινα. Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέ- 8
ας εἰχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες ἦμεν [b])
ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβε-
βλημὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτοῦ
δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα
τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογιζό-
μην [c]), πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κα-
τώρθωται [d]), τίνα ἂν ὁ περίλοιπος κολασθείη τρόπον; ἐμοῦ p. 146.
μὲν γὰρ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ'
ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένος, καταιτ-
ήσων κἀκείνην [e]) τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι
ήμιον, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν περδαί-

a) *ἰέμην*] Sic recte *Reitz.* et recentt. pro eo, quod vett. Edd. habent, *ἰέμην*. Vid. Diall. Deor. XII, 1. ibique adnot. nostram Tom. II. p. 321. sq. b) *ἦμεν*] Ita *Bip.* et *Schm.*, jubente *Belino*, e 3011. et Gorl. rescripsi pro vulg. *μέν*. c) *ἐλογιζόμην*] Ita 2955. et 3011. vulg. *ἐλογισάμην*. d) *κατώρθωται*] *κατόρθωται* B. 1. 3. *Reitz.* et recentt. vitiose. Rectam formam tuitae sunt A. 1. et 2. Et infra c. 75. recte in omnibus legitur *κατώρθωσε*. e) *κἀκείνην*] *ἐκείνων* 2955.

taret trucidato, ad ipsum aput operum ivi, ad soum robur tyrannidis, ad alamitatum nostrarum armentum. Imminens igiur huic arcis ipsius praesiio, videns illum fortiter ro se propugnantem et reistentem, multis vulneriis, interfeci tamen. Atque ipsa quidem tyrannis am destructa erat, finem eum habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore mnes eramus liberi: superat senex solus, inermis, missis custodibus, amisso magno illo suo satellite, desertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta sunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta sunt. Quemadmodum vindicabitur ille relictus? Me quidem, et hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, et juvenile, et generosum interficiatur, et illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo

p. 146. νειν [f])· ἰδέτω, κολασθήτω, παρακείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην· τὸ δὲ [g]), ὅπερ ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε
9 τῷ ἐμῷ δράματι. Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν, ὡς ὁρᾶτε, πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν· κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τὶς ὤν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προηρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν
10 τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην. Οὑτοσὶ

f) *μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν*] μηδ' ἐὰν ταύτην κερδαίνειν emendari vult *Seager*. Sed vid. Adnot. g) *τὸ δὲ*] Ita *Jens.* conjecerat; vere sic habet Gorl. Vulgo autem legunt ὁ δέ. Modo *ἐκ ποδῶν* B. 1. et 3. *ἐκποδὼν* rectius cett.

carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, et bono animo esse jubens universos, et laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, et in jus ire, et contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, et ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque

δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέ- p. 146.
λοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν. οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον h), p. 147.
οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν i) τι τῷ
ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν
αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ k); οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ
ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή l) τις ἐπιτάτ-
τει m); μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με
τῶν πακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης
μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημο-
κρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ
παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ
πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκείνα μὲν
παύσας, τὰ δὲ n) παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ o) τῶν p)
πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι
τῆς δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν,

h) τυραννοκτόνον] τυραννοκτόνος male 2955. i) ἐνδεῖν] ἐνδεῖ 3011. et τι τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν 2954. neutrum recte. k) παρ' ἐμοῦ] „παρ' ἡμῶν *Fl.*“ Sic et 2954. et 3011. l) μὴ] in μῶν et hic, et postea, mutandum censet *Bel.* ignorans quippe vim particulae μὴ interrogativam. m) ἐπιτάττει] „ἐπιτάττῃ *Fl.*“ n) τὰ δὲ] Sic scribi jussit *Jacobs.* pro vulg. τά δε. o) ἐστὶ] „ἐστι sine accentu J.“ p) τῶν] παρὼν *Jacobs.* πω aut tale quid reponendum, aut omnino omittendum, judicat *Gesner.* Vid. Adnot.

judicatam praemio. At iste contradicit, et praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, et accipere praemium: neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis jubet? numquis dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, et leges *valent* omnes, et libertas liquida, et firmum populi imperium, et matrimonia contumeliis non obnoxia, et liberi metus expertes, et virgines securae, et communis felicitatis caussa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est, qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio mu-

p. 147. κινδυνεύων [q]), ἀνιὼν [r]), ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου διαβάλλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ [s])
11 ἀχάριστον πρός με [t]) τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι; Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ, εἰπέ μοι, τὶ [u]), ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης εἶδε [x]), τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα, δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύ-
p. 148. νατο [y]), αὐτὸς εἴργασμαι τὴν σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε, ὅπως [z]) ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ'

q) κινδυνεύων] καὶ κινδυνεύων (κινδύνων imprudenter, puto, tradit *Bel.*) 3011. et 2954. r) ἀνιὼν] Sic jam correxeram vulgo vitiatam formam ἀνιῶν, quum vidi *Seagerum* quoque ita scribi velle. Respondet nempe superiori ἀνῃλθον in eod. cap. s) δὲ] δαὶ 3011. *Bel. Schm.* t) πρός με] Ita vett. Edd. πρὸς μὲ ex suo arbitrio *Reitz.* et recentt. Vid. supra Hermot. c. 19. in. ibique Adnot. u) τὶ] τί omnes priores Edd. At requiritur *aliquid, non quid?* x) εἶδε] „οἶδε] ex L. εἶδε Edd." Perperam *Reitz.* et recentt. praetulerunt vocem nullius sensus. Unice quadrat εἶδε, *respexit, consideravit.* Quae et *Jacobsii* est sententia. y) οὐκ ἐδύνατο] οὐχὶ δύνατο 2955. monstrum lectionis. z) ὅπως] „ὅπερ male S. et *Ald.* (?) ὅπως recte J. H. B. (i. e. *Bas.* 1. et 3.).

neri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, adscendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis? *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, *aliquid*, utrum quis ipsum interfecerit, an caussam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere *jam* non potuit, caedem ipse patravi. Caedes mea est, illius manus. Noli igitur tenuiter porro disputare de genere mortis, neque exquire, quomodo per-

μὴν; εἰ δὲ ἐμὲ τὸ μηπέτ' εἶναι ἔχει; ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετά- p. 148.
σαν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ
ἔφθη, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ a) τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί
δ' b), εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς
ἀλλοτρίας παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα
τὴν σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦ-
τα μαλακώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; Ἓν μόνον ἐξέ- p. 149.
τασε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τῶν πονη-
ρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν
πεφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικά, συκοφαντοῦν-
τος ἴσθι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρώμενον c), ἀποστερεῖν
θέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο 12
ἔμαθον διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ διὰ τὴν
αὐτῶν δουλείαν ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας
ἁπάντων εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐ-
τὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε

Par. etc." *Aldina* utraque habet ὅπως, et prior quidem compendio, altera plane, scriptum. a) τῳ] τῷ B. 1. 3. A. 1. 2. recte emendaverat *Reitz.* secutis recentt. b) δὲ] δαὶ 3011. *Belin. Schm.* c) χρώμενον] *Gesner.* conjecit, quod in Gorl. alia manu supra scriptum reperitur.

rit? sed utrum esse de-
rit? utrum a me illud ha-
at, quod desierit? Alio-
in illud etiam quaesitu-
videris, et calumniatu-
bene meritos, si quis
n ferro, sed lapide, aut
fe, aut alio modo inter-
erit. Quid vero si fame
ugnassem tyrannum, ob-
a illi necessitate morien-
numquid tum etiam a
reposceres caedem manu
factam, aut deesse ali-
d mihi diceres ad legem?
ue, licet difficiliori mor-
genere interfectus sit
ficus? Quin tu unum
m exquire; illud repos-
ce; circa illud curiosus es-
to: quis impiorum relictus
sit? aut quae metus suspi-
cio? aut quod calamitatum
monumentum? Si vero pu-
ra omnia, et pacata; calu-
mniatoris est, modo et ra-
tione facinoris ad hoc uti
velle, ut intercipias prae-
mium laboribus propositum.
Quin ego hoc etiam diserte
dictum in legibus memini,
nisi per longam servitutem
eorum, quae dicuntur, ob-
litus sum, caussas mortis
esse duplices, si quis ipse
interfecit; aut si ipse qui-
dem non interfecit, neque
manu perpetravit opus; coë-

p. 150. δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου· τὰ ἴσα d) καὶ τοῦτ
ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα e) δικαίως.
γὰρ f) ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἧσσον g) γίγνεσθαι τὸ τ
ἀδείας h)· καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφ
γῆς *). εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα i), κολάζειν
ἀνδροφόνον δικαιοῖς k); καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις; τ
δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ l) τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλι
18 οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις; Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο
ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτο m) ἔπραξα, ἠκολούθη
δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ
ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον
ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμα

d) τὰ ἴσα] in vett. Edd. excepta B. 2. male cum antece
conjungebatur, colo post φόνου omisso, et commate p
ἴσα posito. Rectiorem rationem *Reitz.* et recentt. secuti su
e) μάλα] „καὶ μάλα L. et *Marc.* deest καὶ in Edd.“ Om
no haec verba μάλα δικαίως etc. usque ad γίγνεσθαι desunt
Gorl. qui hinc pergit: τῷ τῆς ἀδείας. Vid. Adnot. f)
γὰρ] „καὶ γὰρ marg. A. 1. W. ut conjecit *Marc.*“ g)
σον] „Ita restituimus ex L. et P. ἴσον enim Edd.“ μᾶ
mavult *Dorvill.* ad *Charit.* p. 255. h) ἀδείας] ἀδείας A
αἰτίας conj. *Markland.* ad *Lys.* XII. p. 563. *) τῆς σφαγ
Verba καὶ περιττὰ — σφαγῆς *Wielandio* suspecta
i) ἀποκτείνοντα] ἀποκτείναντα conj. *Reitz.* et prius
Jens. k) δικαιοῖς] ἀξιοῖς 2954. l) τούτῳ] „τοῦ
Marc. et *Vorst.* male. τούτῳ servant J. *Fl.* B. 2. H. *Par.* e
m) ἁπλῶς αὐτὸ] ταῦτα ἁπλῶς 2954.

git autem, et caussam caedis praebuit: aequaliter huno etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto (*ipsius, qui fecit,*) minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem (*securitatem*). Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde (*Ergone*) eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, et nullo modo vis dimitti; eum ve- ro, qui eadem plane, hic, ratione beneficio bem affecit, non iisde quibus *alios* bene meri *praemiis* dignum censes? que enim illud possis di re, me simpliciter illud *temere* fecisse, consecu autem aliunde finem bo praeter meam voluntat Quid enim amplius me bam, interfecto, qui fortior? Quid vero glad in jugulo reliqui, nisi nino, quod futurum

τευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς p. 150.
ἦν, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγορίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ
πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν ὑμεῖς ἐδώκατε. ἀλλ' οὐκ ἂν p. 151.
ἥποις. εἶτα, τοῦ τυράννου πεφονευμένου [n]), τῷ τὴν αἰτίαν
παρασχόντι τῆς σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὦ τῆς
πολυπραγμοσύνης! μέλει δέ σοι, πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι
τῆς ἐλευθερίας; ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιτ-
τότερόν τι προσαπαιτεῖς [o]); καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φῂς, τὸ
κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν πεπραγμένων· τὰ διὰ μέσου δὲ [p]) πάν-
τα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γάρ; καὶ οὐχὶ [q]) ἐξε-
λάσας τὶς τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; καὶ μά-
λα δικαίως· ἐλευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχη-
ται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας
καναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλε-
θρία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομ-
ένον. Καί μοι, πρὸς θεῶν, ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δο- 14

n) πεφονευμένου] πανεληλυθότος addit 2955. sed ἀνεληλυθότος 3011. unde *Belinus* suadet τῷ ἀνεληλυθότι καὶ τὴν αἰτίαν etc. nimium haud dubie tribuens alieno additamento. o) προσαπαιτεῖς] προσαιπαιτεῖς *Reitz.* typorum vitio. p) τὰ διὰ μέσου δὲ] τὰ δὲ διὰ μέσου 3011. *Belin. Bip. Schm.* q) καὶ οὐχὶ] οὐχὶ καὶ conj. *Seager.* Class. Journ. Fasc. XV. p. 152. non male. Sed vide tamen *Hindenburg.* ad *Xenoph.* Memorr. II, 3, 16.

ivinavi? Nisi forte hoc
icis, tyrannum non fuisse,
ui periit, neque illam ha-
uisse appellationem, ne-
ue vos de ipso, si morere-
ur, praemia plura libenter
uisse daturos. *Verum non*
ixeris. Tum tu, caeso ty-
anno, ei, qui caussam illi
aedis praebuit, praemium
on reddes? Vah curiosi-
atem! Curas autem, quo-
odo mortuus sit, cum li-
ertate fruaris? an ab eo,
ui populo restituit impe-
ium, amplius quid postu-
s? Quamquam lex qui-
dem, ut ais, caput facto-
rum exquirit; quae vero in
medio sunt, relinquit om-
nia, nec amplius curiosa
est. Quid enim? nonne
etiam qui expulit tyrannum,
jam praemium tyrannicidae
accepit? Et juste quidem.
Libertatem enim et ipse pro
servitute praestitit. At me-
um factum non exsilium,
non novae metus invasio-
nis; sed perfecta undique
destructio, et plenus uni-
versi generis interitus, ra-
dicitusque malum omne ex-
stirpatum. Et jam mihi,

p. 151. κεῖ, πάντα ἐξετάσατε. εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέλ
πται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τι [r]) τῶν προσεῖναι ὀφειλόντων τυραννοκτ
p. 152. νῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ γενναίαν, κ
φιλόπολιν, καὶ πρὸ τῶν κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, κ
τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην. ἆ
οὖν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τι
τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις, μένε το
νυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, κ
τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει, ἐ
γε [s]) τῆς γνώμης αὐτῆς κατασταντα [t]) με, γέρας ἀξιοῦν, ἀ
εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ με
ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον, εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἡ
παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέ
λησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος [u]) ἄξιός ἐ
15 μι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; Νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι

r) τι] vulgo omissum, praeeuntibus *Bip.* et *Schm.* recepi
2954. s) ἔκ γε] „ex L. (imo ex P. ut *Solanus* certe in Ad
not. refert) ἔκ τε Edd.“ t) καταστάντα] παραστάντα con
Guyet. u) ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος] ἐπειρά
θην, τῆς γνώμης μόνης *Solan.* interpungi et corrigi vo
luit. Sed vid. Adnot.

obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum sit: et si quid desit eorum, quae inesse in tyrannicida debent. Primo sane animum ante adesse oportet generosum, et amantem civitatis, et pro publica re periclitari volentem, et sua morte salutem multitudinis emturum. Numquid igitur ad hoc defeci, emollitus sum, aut praeviso aliquo eorum, quae intervenire solent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris.

Mane vero in hoc jam solo
et puta me voluntatis soliu
et consilii hujus, etsi util
patriae non evenerit, et
solo ipsó animo consiste
tem, postulare praemium
ut bene meritum, accipe
Si igitur non potuissem,
lius autem post me inter
cisset tyrannum, absurdu
dic mihi, aut irrationabi
fuerit praestari *mihi pra*
mium? inprimis si dica
Viri, cogitavi, volui, co
natus sum, experimentu
animi dedi: solus honor
dignus sum: quid tum mih
respondeas? Jam vero no
hoc dico, sed etiam escen

ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ p. 152.
νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα [x]). μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προελθεῖν [y]), οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ' ἐπὶ p. 153.
τούτων αὖθις μένω· φυλακῆς ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον; Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' 16
ἀναίμακτός [z]) εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφα-

x) ἐποίησα] ἐπόνησα conj. *Wyttenbach.* Epist. Crit. p. 45. bene quidem. Verum et vulgata bene habet. y) προελθεῖν] προελθεῖν, *procedere, progredi*, mallet *Seager.* l. c. supra c. 13. At multo rectius supra c. 4. προσῆχθαι in προηχθαι mutatum. H. l. etiam praestat προελθεῖν, meo quidem sensu. z) ἀναίμακτος] „Sic J. *Ald.* (1. et 2.) *Fl. Fr.* B. 2. (et 1. et 3.)

di, periclitatus sum, et sexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare, facillimum adeo, et proclive esse negotium, praesidia superare, satellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: sed maximum fere in tyrannicidio, et caput operum hoc est. Neque enim sane tyrannus ipse magnum quiddam est, captuque et confectu adeo difficile; sed ea, quae custodiunt, continentque tyrannidem, quae si quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam est, quod superest. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, nisi superatis devictisque prius, quos circa se habebant, custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis? Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest:

p. 153. γὴν, νεανίσκου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβεροῦ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάῤῥει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ οὗτος, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ἐπὶ τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ, εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ [a]), εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ', εἰ οἰκέτην τίμιον; οὐ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφονευμένον αὐτὸν ἰδέ [b]). υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ διάδοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς ἡμετέρας
17 συμφορὰς δυνάμενος. Βούλει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαί *) μοι; ζῇν δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεωρᾶσθε; οὐ

S. ἀναίμωτος *Par.* H. 1. et 2. in qua ἀναίμωτος correxerat *Geſn.* Hanc variationem *Solanus* omisit." a) τί δὲ] τί δ' sola B. 1. b) ἰδέ] In prioribus omnibus ἴδε. Sed vide Diall. Marr. I, 3. ibique Var. Lect. Tom. II. p. 96. *) πεπρᾶχθαί] Ita correxi vulgatum vitium πεπράχθαι, pro quo et in nonnullis πεπράχθαί, duplici accentu. Cf. supra c. 10. Hermot. c. 45. etc.

neque incruentus sum, sed caedem feci magnam et fortem, juvenis in ipso vigore constituti, et omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfecissem? quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, adscendere aliquem, et in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, et implacabilis dominus, et suppliciorum exactor crudelior, et in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum et successor, quique multum extendere calamitates nostras posset. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem et effugisse tyrannum? Praemium equidem et ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne

ἀκούσης; οὐ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά— p. 153.
λαιον αὐτὸ ἐννοήσατε· ὃ γὰρ οὗτος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο, p. 154.
ὃς ἦν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα
ἰσῃ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅπερ εὐκταιότατον
ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ προβασανί-
σας [c]) πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς
προκείμενα [d]), υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ
ἀναβιάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπε-
πλησμένον. ταῦτ' ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δι-
καίων τυραννοκτόνων, οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων,
αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· τὸ δ' εὐθὺς
ἀποθανεῖν [e]), τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο
θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. Οὐ γὰρ 18
ἠγνόουν, ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδείς,
ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίω-

c) προβασανίσας] „προβασανίας male J." d) τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα] τὸν φίλτατον οἰκτρῶς προκείμενον Gorl. quae manifesta est vulgatae lectionis correctio. e) τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν] „Haec desunt in *Fl.* adsunt in J. *Ald. Par.* H. etc. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. A. 1. W." *Solanus* conjecit τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν, frustra, meo quidem judicio. Vid. Adnot.

illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero caput ipsum mi cogitate. Quod enim iste me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime ifeci, et alia tyrannum de interemi, non simpliter, nec una plaga, quod labile illi quam maxime erat, in tot tantisque maliis: sed postquam illum *ore multo ante* excruciavi *et ante oculos* ei ostendi *quod carissimum* habebat, *miserae projectum*, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, et patri similem, sanguine et tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu et* cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, et

p. 154. σεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ καὶ περιττότερόν τι
p. 155. τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον [f]). ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν [g]), εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιούμενον, ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος, τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης [h]). ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ [i]) τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων [k]), ἐπ' αὐτὸν [l]) ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς [m]) τὴν τελευταίαν [n]) ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν

f) παρεχόμενον] „Nil mutant Edd. priscae. An παρασχόμ.?" *Solan.* Παρεχόμενον non magis est corrigendum, quam προκινδυνεύοντα. g) ἀπόγνωσιν] „Sic recte Edd. et P. ἐπίγνωσιν sola *Fl.* male." h) καθῃρημένης] διῃρημένης 2954. i) ἐπὶ] ἔτι *Solan.* k) ἐλπίδας χρόνων] „Desunt haec verba in *Fl.* sed lacuna relicta. Adsunt in cett. et Cod. P." l) ἐπ' αὐτὸν] „τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.*" καὶ ἐπ' αὐτὸν *Jens.* Vid. Adnot. m) πρὸς] „Sic *Pell.* περὶ J. et P. et marg. A. 1. παρὰ *Fl. Ald. Par.* H. S. *Fr.*" n) τελευταίαν] τελευταῖαν B. 1. et 3. τελευταιαν sine accentu A. 1. τελευταίαν A. 2. *Reitz.* et seqq.

quam nollet vel pauxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros habuit merito, videns solum illum studiosum et custodem tyrannidis, solum pericula pro patre subeuntem, solum securitatem praestare imperio. Itaque sciebam, etsi minus propter benevolentiam, at certe propter desperationem mox illum periturum esse, cum ita rationes subducturus esset, nihil sibi prodesse vitam, sublata, quam a filio habuisset, securitate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, desperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis usus sum, et ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, sed patri *conficiendo* qui sufficeret: et, quod gravissimum

πατρί· καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὑτοῦ, ὅσπερ o) *θανά-* p. 155.
των οἰκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοι-
το. Ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τι- 19
νος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκό-
μισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον p. 156.
ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορ-
θωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσούτους φόνους
ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι p) *δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μό-*
νου τούτου τὴν τιμὴν ᾔτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄν-
δρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ἐπὶ τοῦ
καιροῦ κατειλημμένῳ q), *ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ*
πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε παντὶ r), *τοῦτο τιμῆς*
τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον νομίσατε s), *δεσπότην οὕτω δημοτικοῦ*
κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνε-
γράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν
μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο t) *προσεκυνήσατε; Νῦν μοι* u) *ἐννοή-* 20

o) ὅσπερ] „Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male J." p) *ἀνάξιοι*] *οὐκ ἂν ἄξιοι* Gorl. q) *κατειλημμένῳ*] *κατειλημένῳ* A. 2. r) *παντὶ*] „Constans lectio." *πάντῃ τοῦτο Guyet. οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσατε Solan.* Vid. *Gesner*, Adnot. s) *νομίσατε*] „Sic habent Edd. omnes." t) *ἐκεῖνο*] *κἀκεῖνο* Gorl. Vid. Adnot. u) *νῦν μοι*] „Nil varietatis notat *Solanus*. Sed video *Hagen*. utramque male habere *νῦν μὴ*, reliquas *νῦν μοι*."

est, *interiit* sua ipsius manu, quae miserrima omnium mors est, multumque, quam si ab alio inferretur, difficilior. Ubi est gladius meus? Num eum agnoscit alius? numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in arcem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? O gladie, particeps et successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, et indigni videmur praemio! Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, et ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore et praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum Diis

p. 156. σατε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκότα [x]), ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας διαταράξειν [y]), ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ἐπιβοώμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοηθὸν, οὐδὲ σύμμαχον, (ᾔδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀσθενῆ,) ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳ-
p. 157. δίας γεγενημένος, καταλιπὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος· ἐπιστὰς δ' ἐκεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον, ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἠμαγμένον [z]), ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ καίρια, ἀνεβόησε τοῦτο, Τέκνον, ἀνηρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι [a]) με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, διὰ σοῦ,

x) γεγεννηκότα] „Ita hic et mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγενηκότα, uno *v*, excepta S." Excipiendae etiam B. 1. et 3. erant. y) διαταράξειν] „διασπαράξειν P. et marg. A. 1. W. Nil mutant Edd. priscae." z) ἠμαγμένον] ἠμαγμένον, leni spiritu, A. 1. et 2. et sic *Seagerus* quoque, qui totum hunc locum descripsit, haud dubie imprudens dedit, quemadmodum etiam supra idem τὸν υἱὸν, quem articulum ego in nulla Edit. reperio, et infra βραδυτῆτι, etiam vitiose, scribere sibi permisit. a) τίνι] τί Gorl. ac deinceps iterum.

illum adoraretis? Jam mihi animum advortite, quid tyrannum fecisse probabile fuerat, et quid dixisse ante obitum? Cum enim trucidatus a me, et vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum spectaculo perturbarem) ipse quidem miserabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim senem esse et imbecillum) sed spectatorem malorum domesticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, sed reliqueram huic actori mortuum, scenam, gladium, et reliqua fabulae *peragenda*: superveniens autem ille, videnque filium, quem solum habebat, vix spirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, et multa, et letalia, haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati sumus, pro tyrannis caesi sumus. Ubi est interfector? cui rei me servat? cui me custodit, per te,*

τέκνον, προανηρημένον; ἢ μήτι, ὡς γέροντος, ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι [b]), κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει [c]) μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ; Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαῤῥεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον [d]), καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἑλκὼν τὸ ξίφος, φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον, ξίφος, πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ [e]) συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον· εἴθε πρώτως [f]) σοι ἐνέτυχον! εἴθε τὴν τάξιν προῦλαβον τοῦ φόνου! ἀπέθανον ἄν, ἀλλ' ἦ [g]) ὡς τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον· νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε [h]) τὴν p. 157. 21 p. 158.

b) βραδύτητι] Ita recte *Reitz.* et recentt. βραδυτῆτι Edd. vett. praeter B. 5. c) καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει] Vulgo: καὶ τῇ βραδύτητι (commate omisso) κολ. δέον, κ. π. quae ita emendari vult *Seager.* καὶ (κολάζειν δέον) παρατείνει. Vid. Adnot. d) προπαρεσκευασμένον] „προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi." e) δυστυχούσῃ] abest ab Gorl. f) πρώτως] „Forsan πρῶτος." Sic *Solanus*, aut πρώτῳ, quod posterius praeferret, si correctione opus esset, *Dorvill.* ad *Charit.* p. 390. Sed πρῶτος exhibet Gorl. Vid. Adnot. g) ἀλλ' ἦ] „ἀλλ' ἤ] Hanc esse constantem lectionem notat *Solanus.*" Deleri scilicet vult ἦ. Reitzius rectius conjecit ἀλλ' ἤ, neque tamen edere ausus est. Vid. Adnot. h) ἐπῆγε] „ἐπεῖγε *Guyet.*

fili, jam ante caesum? aut numquid senem contemnit? et ipsa tarditate, quum punire debeat, etiam extendit mortem meam, et longiorem mihi caedem efficit? Et haec dicens quaerit ensem, inermis ipse, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, et ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede et vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfecisti: nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri solatium, et infelicem manum senilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera! utinam prius in te incidissem! utinam ordinem caedis praecepissem! mortuus essem, sed solum ut tyrannus, sed putans, habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is, cui ne interfectoris quidem sit copia.* Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* ne-

p. 158. 22 σφαγὴν, τρέμων, οὐ δυνάμενος, ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος. Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον· τὸν πρεσβύτην δὲ αὐτῷ περικεχυμένον καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ μαρτυρούμενον [i]), ὅτι μοι πιστῶς διηκονήσατο [k]). τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥςπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

ἐπῆγε τὴν σφαγίδα conj. *Jacobs.* At vid. Adnot. i) μαρτυρούμενον] „μαρτυρόμενον] Sic J. *Fl.* B. 2. H. *Par.* S. immo et *Ald.* et *Fr.* Forsan tamen μαρτυρούμενον legendum.“ Hanc *Reitzii* conjecturam, vel in se ipsam probabilissimam, confirmavit praeterea Cod. Gorl. k) διηκονήσατο] „διηκονήσαιτο *Fl.*“

quiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permixtum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera: ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

SCHOLIA

ET

ADNOTATIONES

SCHOLIA.

IN HERMOTIMUM.

Pag. 5. l. 2. τοῦ Κώου ἰατροῦ] Ἱπποκράτους. V.

Pag. 8. l. 9. εἰς [a]) νέωτα] μέλλων [b]). V.

Pag. 11. l. 5. εἰ] Εὐκτικὸν τὸ εἰ. πολὺ δὲ παρὰ Πλάτωνι ὕτο. M.

Pag. 20. l. 3. ἀγχώμαλα] ἴσα, ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. V.

Pag. 24. l. 6. τὸν Χαιρεφῶντα] Ὅτι Στωϊκὸς [c]) ὁ σωκράτης· ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος τὸν Χαιρεφῶντα προὐτρέψατείπών· ἀνδρῶν δὲ [d]) πάντων Σωκράτης σοφώτατος. V.

Pag. 26. l. 10. Μαργίτῃ] μαινομένῳ. V.

Pag. 33. l. 2. διαφέρεσθαι] διαμάχεσθαι. V.

Pag. 34. l. 3. ἐσσύμενον [e])] ὁρμώμενον. V. Ὅμηρος l. Z, 518.) ἦ μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω. M.

Ead. l. 8. καὶ φρατρίας] συντάγματος. V.

Pag. 38. l. 8. ὑπερδιατεινόμενοι] φιλονεικοῦντες. V.

Pag. 40. l. 6. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ [f]) πόλιν . .] παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο· οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν θ' ὁ πλοῦς. V.

---

a) εἰς] Parvi est, quod εἰς citatum relinquo, quum in Auctore ipso tamen legatur ἐς, id quod *Luciano* longe frequentius quam εἰς, et licet hic perinde sit, tandem interdum praestat ἐς, interdum εἰς, ad pleniorem sonum. Sed εἰς νέωτα dicitur in proverbiali locutione ap. *Theocritum*, qui ait: Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. *Semper agricola in novum annum dives.* Reitz.

b) μέλλων] Deest ἐνιαυτός. In Exc. G. legitur μέλλον. Solan.

c) Ὅτι Στωϊκὸς] „Ridiculum caput, qui ex his *Luciani* verbis Socratem Stoicum fuisse judicet."

d) δὲ] „Omissam hanc in Edit. *Cler.* particulam inseruit *Solanus*."

e) ἐσσύμενον] Ἐστύμενον et ὁρμόμενον male in Ed. *Cler. Reitz.*

f) ὁ τινὰ] „Male ἃ τινὰ editum erat." Et παροιμῶδες, quod *Schmied.* correxit. *Lehm.*

Pag. 41. l. 11. *ὡς ἡ παροιμία φησὶ*] *παροιμία*, θ
θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι [g]). V. *Εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀ*
ρων, καὶ Θεοῦ μόνον [h]) *εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων.* Cod. 2954.

Pag. 51. l. 2. *μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς*] *T*
το καὶ [i]) *περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσαέως* [k]). *ὃν καὶ*
τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν χρυσόστομον ἐπωνόμασαν [l]). V.

Ead. l. 12. *Ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας* [m])] *Φ*
ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖ [n])· *αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμ*
αἰτιᾶται [o]), *καθ' ἃ καὶ Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν αὐ*
ἀποφαίνεται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτὴ [p]) *συνάγει διὰ τῆς κατ' οἰ*
ἑσχάρας τοῦτο προμηθουμένη [q]). V.

Pag. 52. l. 4. *ἀπίτωσαν ἐκποδὼν*] Procul facess
G.

Pag. 68. l. 13. *τὸ, Νῆφε* [r]) *καὶ μέμνησο ἀπιστε*
Ἐπιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. V.

Pag. 73. l. 10. *παρευδοκιμεῖται* [s])] *νικᾶται, ἤτοι*
δόξαν ὑπερβαίνεται [t]). V.

---

g) *πλέοι*] *Πλέοις* editum fuerat; sed *πλέοι* in V. et M. legi n
verat *Solanus*; itaque illi quidem obsecundavi, etsi *πλέοις* ve
credam; nam et sic edidit Cl. *Hemsterh.* in fragm. *Menandr.*
in notis mox adlego, et secunda persona proverbiis pro
Reitz.

h) *μόνον*] An *μόνου*; Sic certe *Bourdelotius* tradit, qui de
etiam *ἐπιτρεπομένου*, minus, opinor, recte. *Lehm.*

i) *καὶ*] „Hanc conjunctionem in Edit. omissam supplevit *Sola*

k) *Προυσαέως*] Sic C. et M. In V. *Προυσιέως* erat. *Solan.*
Schol. ad De Mort. Peregr. c. 18. et *Suid. s.* v. *Δίων*. *Διῶν*
prioribus Edd. scriptum meo periculo emendavi. *Lehm.*

l) *ἐπωνόμασαν*] „*Ὠνόμασαν* Edit. *Clerici*, quam correxit
lanus.“

m) *πρὸς τῆς Ἑστίας*] Non nova formula. Vid. *Athen.* L
p. 166. D. *Solan.*

n) *ἐξορκοῖ*] „*Ἐξαρκοῖ* prave Edit. *Cler.* Sed correxit *Sola*

o) *αἰτιᾶται*] „Ex M. supplevit illa decem verba ab *αἰτιᾶτ*
ἀποφαίνεται, reliquaque vitiosa restituit *Solanus.*“

p) *αὐτὴ*] „*Αὐτῆς* prave Edit. *Cler.* Emendata ex eodem font

q) *προμηθουμένη*] „*Προμυθουμένη* Edit. eadem, emenda
eodem.“

r) *Νῆφε*] „*Ἦφε* ridicule Edit. Sed correctio facilis, nec
monere unde profecta.“

s) *παρευδοκιμεῖται*] „*Παρευδοκιμεῖ* prave Edit. saepe n
etsi et sic Cod. V. Sed recte C.“

t) *εἰς δόξαν ὑπερφαίνεται*] Pro *εἰς* editum legebatur
Et pro *ὑπερφαίνεται* erat *ὑποφαίνεται*. Emendaverat ver

Pag. 75. l. 4. *ἕρμαιον*] *τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος.* V.

Ead. l. 7. *ἦν μὴ Φοίνικος ἕτη βιώῃ*] *Φοίνικα, τὸ* [a] *ἄβιον λέγει πτηνόν.* V.

Pag. 76. l. 5. *ὅσοι φιλοσοφοῦσι*] *Τὸ τῆς σκεπτικῆς ἄκρας, ὦ Λυκῖνε, ληρεῖν· ἐπεὶ γὰρ κἀκείνη ἀκαταληψίαν πρεσβεύουσα ἀνεπίκριτον ματαιολογεῖ τὸ ἀληθές, παρόσον πάντες ἄνθρωποι καὶ τῇ τῶν λόγων ἰσοσθενείᾳ δεόμενοι τοῦ ἐπικρινοῦντος. εἰδότι οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδιάτρεπτος γνώμης ἀληθοῦς. ἀλλὰ κἀγὼ οἶμαι. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺ, ὁ ταῦτα ληρῶν* [b] *ἄνθρωπος, ἐν μέρει καὶ σὺ τῆς σῆς παραπολῇ ἀκριβολογίας, καὶ τὸ μηδὲν λογίζεσθαι παρά γε τοῖς νοῦν ἔχουσι. καὶ οὕτως τοῖς οἰκείοις ἁλώσῃ λόγοις.* M.

Ead. l. 17. *ὄνυχα μόνον λέοντος*] *Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων.* V.

Pag. 77. l. 13. *ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἄν*] *Τὸν ἐκκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταλήψεων χρησίμῳ* [c] *ἀναλαμβάνει. πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις ἀπίστου καὶ ἀληθής, καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ ὁ τέσσαρα* [d]*, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατόν, καὶ τούτου ὁ χίλια, εἴκοσι ὁ μυρία. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμε-*

---

ut dedi, *Solanus*, non addens unde; sed quum id frequentissime addat, non dubito, quin et hoc ex Ms. hauserit. *Reitz.* Hausit partim e *Suida*, qui haec habet: *παρενδοκιμησάσης· νικησάσης. ἤτοι, εἰς δόξαν ὑπερβάσης.* Ex ultima vero hac voce colligendum, Scholiasten voluisse *ὑπερβαίνεται*. *Lehm.*

[b] *τὸ*] „*Τὸν* prave Edit. *Cler.*"

[c] *ληρῶν*] *Reitz.* et recentt. *λήρων*, quod de meo corrigere non dubitavi. *Lehm.*

[c] *χρησίμῳ*] „*χρησίμως* perperam legitur in editis: emendavit *Solanus*.

[d] *ὁ τέσσαρα*] Illud *ὁ* omissum fuerat in Edit. *Cler.* pro *τέσσαρα* autem lege *ἕξ*. Quamquam haec omnia perturbatiora sunt quae de numeris affert, ut et reliqua absurda et inepta. *Solan.* Quantum equidem video, gradus sunt potentiales, quos Arithmetici dicunt, eorumque radices, quae scholasticae huic ratiocinationi fundamento ponuntur a Scholii auctore. Id colligo ex iis, quae deinde de denario, centenario, et reliquis numeris profert. Quod si recte posuero, consequatur necesse est, non addendo, sed multiplicando, procedere has numerorum rationes, neque adeo cum *Solano* pro *τέσσαρα* legendum esse *ἕξ*, sed totum hunc locum ita restituendum: *ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ τέσσαρα μέρη ὁ δύο* (*quaternarius numerus constat binario*; mox dicit: *δὶς δύο τέσσαρα*), *ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς*, qui *autem hos, binarios, complectitur, est denarius* etc. *Lehm.*

νον ἰδιώτην, μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοι γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως, ὡς μία καὶ μία δύο, καὶ δὶς δ τέσσαρα. ὥστε οὐ πάνυ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγος τὸν τοιοῦτ λόγον, ὡς εἰ μὴ τὸ καθόλου [b]) τις εἴδῃ, οὐδὲ τὸ κατὰ μέρ τοὐναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν τὸ ὅλον συλλογίζεται, καὶ [c]) τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ἡμῶν *) Ἀριστο λης τερετίσματά που τῶν [dd]) ἑαυτοῦ λόγων φησὶ τὰ καθόλου. ὡ καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας Φειδίᾳ [e]), εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδῃς, τὸ γοῦν μέγεθος παραστή τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκεν ἐμποδών, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναι σεις [f]), τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον σαυτὸν συνωθήσεις, καὶ ὄντων ἁπάντων ἀνεπαίσθητον ζωήν; καὶ φθόνος οὐδείς σοι σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπε θήσῃ ὡς Λυκῖνος τῷ ὄντι [g]) καὶ ὢν καὶ καλούμενος. V.

Pag. 83. l. 7. ἀπέχρη] ἤρκει. V.

Pag. 86. l. 3. ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμί Ἄλλην μὲν [h]) ἐξαντλοῦμεν [i]) ἡ δ' ἐπιῤῥέει [k]), τοῦτο ἡ παροι V.

---

b) τὸ καθόλου] „Ita pro vulgato, τὸν καθόλον, iterum τὸ μέρος pro τὸν, quod in Edit. erat, exhibeo, jubente *Solano.*"

c) καὶ] „Hoc deficiens καὶ supplevit *Solanus.*"

d) τοῦ καθόλου λεγομένου] Pro his et quae sequuntur que ad ὑφισταμένη, in V. et M. legebatur sic: Τὸ καθόλον στησιν ἐπεὶ μηδέ τις φύσις. Ex *Solani* adnotatis. Sed pro κ λου M. habet κατὰ ὅλου. *Reitz.*

*) ὑμῶν] Lege ἡμῶν, quamvis in M. etiam ὑμῶν sit. S Correxit ita *Schmiederus. Lehm.*

dd) τῶν] „Aberat in Edit. Sed addidit *Solanus.*

e) τῷ Φιδίᾳ] „Τῶν Φιδία erat in Edit. et Cod. M. Sed r gendum quis non videt?" Scripsi Φειδίᾳ, et mox ἐμποδὼ vulgato ἐμποδόν. *Lehm.*

f) ἀναιρήσεις] „ἀναιρήσῃς M."

g) ὄντι] Legendum conjicio ὀνόματι. *Reitz.* Utrumque cu jus scriptoris elegantia convenit. Ceterum callide sibi ca Aristotelicae scholae propugnator, ne *Lycinum* potius in *L* suum, quam inter lupos (πρὸς τοὺς λύκους) relegaret.

h) μὲν] Μὲν γὰρ legebatur in Scholiis editis, delevit γὰρ So Credo ex collat. Codicis. Alioquin ego retinerem; nam μ interdum conjunguntur, vid. textum cap. 43. hujus Dial. e de Merced. Conduct. *Reitz.*

i) ἐξαντλοῦμεν] „Ἐξηντλοῦμεν perperam Edit. *Clerici.*"

k) ἐπιῤῥέει] Ἐπειῤῥέει erat in Edito, ἐπειῤῥέει inde fecerat

Ead. l. 9. ὅτι φαρμάκῳ] ὅτι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλέθῳ ἔοικε. V.

Pag. 93. l. 4. τἀληθὲς εὑρεῖν] Ἵνα καὶ εὕρῃ. τίς οὖν [l]) φήσει, βδελυρώτατε, ἄνθρωπος ὤν; καὶ τίς τούτῳ πιστεύσει; ἢ ἀνθρώπου φύσεως κατὰ σὲ οὐδ' ὅλως ἐχούσης τὸ κεκριμένον ἀδιάπταιστον. M.

Pag. 96. l. 6. τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένοι, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ [m]) ἀτενίζοντι αὐτὸ φιλεῖ ἔπεσθαι, φυτῆς φύσεως ὑπάρχον [n]) καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός [o]). V.

Pag. 98. l. 7. εἰ ὁ ἐπιγνώμων] Εἰ δὲ τοῦτο, τί καὶ αἱ αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι; V.

Pag. 100. l. 11. τὴν κενὴν μακαρίαν] Κενὴ μακαρία κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ἱερώτουσιν ἐμποιοῦσα τὰ [p]) εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ ῥώων διέξεισι λόγος. διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ὅλυσιν ὑποβάλλομεν, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἑστὸς [q]) ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου καὶ [r]) τὴν εὐημερίαν [s]) ἀφίπταται. οὕτω καὶ τὸ τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Ἀθήνας ὠνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐν ὕπνοις εὐετηρίας διαφερούσας. V.

Pag. 102. l. 13. λαβὴν] ἀφορμὴν, μέμψιν, ἐπαφήν. V.

Pag. 105. l. 9. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν . . .] Optime tormenti possunt in fratrum Collegia; et quod dicit, ἀλλ' ἔχωσι

καὶ. Ego in ἐπιῤῥέει mutavi, quia id voluisse *Solanum* suspicor; alioqui nihil ab edito recessissem. *Reitz.*

[l]) οὖν] Lege οὖν. num autem illud ὤν error Codicis, an *Solani* sit, nescio. *Reitz.* Quam conjecturam suam *Reitzius* recipere dubitavit, nos non recipere, praesertim duce *Schmiedero*, religioni ducebamus. *Lehm.*

[m]) τῷ] Pro τῷ quod in Cod. *Voss.* erat, ὃ jubet legere *Solanus.* frustra, ut attente perlegere dignanti patebit. *Reitz.*

[n]) ὑπάρχον] Sic recte correxit *Solanus* pro ὑπάρχων, quod in *Clar.* Ed. erat. *Reitz.*

[o]) πεφυκός] Et hoc recte mutavit idem; nam prave in Ed. eadem legebatur πεφυκότι. *Reitz.*

[p]) τὰ] „deerat in V. inseruit ex M. *Solanus.*"

[q]) μηδὲν ἑστὸς] *Μηδ' ὅλως* M. Non agnoscit *Bourd. Solan.*

[r]) καὶ] „*Κατὰ* erat in Edito, sed mutavit *Solanus.*"

[s]) εὐημερίαν] Sic etiam est in C. *Solan.* Debebat auctor scribere aut ἡ εὐημερία, aut τὴν εὐημερίαν ἀφίησι, aut tale quid, quo certe leges linguae ne laederentur. *Lehm.*

παραμυθίαν, in Dial. Achillis et Antilochi (Diall. Mor XV, 3.) dixit, φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πρά ματος. G.

Pag. 107. l. 2. Ὥςπερ τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχο τος πραχθέντων [t])] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λα δαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι λ' τυράννους ἔστησαν π αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν, μετὰ τούτων κῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. Καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννω καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησι κήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥςτε τὰ π Εὐκλείδου ἀνεξέτασα εἶναι. V.

Pag. 108. l. 13. διαλλάττοιεν] διαφέροιεν. V.

Pag. 109. l. 13. τὸν ἕτερον πόδα . . .] In *Apo gia* [u]) dixit, τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα. G.

Pag. 111. l. 5. τὸ σύφαρ] ἢ γοῦν τὸ δέρμα. V.

Ibid. ἀμελήσαντας τὸ σύφαρ] Ἀμελήσαντες τοῦ ὅλκ ἢ γοῦν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφε ἀπὸ τοῦ ἕλκω λέγεται ὁλκὸς [x]), καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἢ γοῦ κοινῶς [y]) συρμή. ὥςπερ ποῦς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος. V.

Ead. l. 8. προὔργου] Προὔργου, πρὸ ἔργου, συμφέ πλέον. Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τὶ γίνηται, ἀντὶ τ πλέον [z]). V.

Ead. l. 9. τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων ἀντὶ τοῦ πτίσσων, ὃ περὶ τῆς ἄχνης [b]) λέγεται, ὅθεν πτισσάνη τὸ ἐνὸ τῆς ἄχνης [c]). V.

---

t) . . . πραχθέντων] Hoc jam supra habuimus totidem ver nec semel in hujusmodi repetitiones delapsus est Scholiastes ster. *Cler.* Tam imperite autem descripsit hoc Scholium ex tapl. N. 52. (v. c. 5. ejus Dial.) ut ultima illius eo spectar huc etiam retulerit; quae ego delevi. *Solan.*

u) Locus est Pro Merc. Cond. c. 1. *Lehm.*

x) ὁλκὸς] „Ἁλκὸς prave editum fuerat, quod correxit *Solan.*

y) κοινῶς] Exc. G. idem habent. *Solan.*

z) πλέον] „Sequebatur ἐπανηρημένον, quod merito delevit id quia ex paullo post sequenti Scholio huc irrepserat, neque ad scere C. adnotat *Solanus.*“ Descripsit haec Scholiastes e *Sa* qui pro γίνηται habet γένηται, ut *Isocrates* ipse, cujus locu Panegyr. c. 15. p. 18. ed. Spohn. *Lehm.*

a) τοῦ] Inseruit articulum *Solanus*, qui in edito aberat; nec bito quin ex Cod. V. *Reitz.*

b) ὃ περὶ τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἄτου (leg του). *Solan.*

c) τῆς ἄχνης] Exc. G. et V. τοῦ ἄτου (leg. ἄρτου). Cur a s

Pag. 112. l. 11. *διάφορον*] *ἀνάλωμα.* G.

Pag. 113. l. 3 *πλημμέλημα*] *ἁμάρτημα.* V.

Ead. l. 5. *κάδον*] *μέτρον οἰνηρόν. γαυλὸς ὑπὸ Σολέων* [a]). *ἁμάμιον ὑπὸ Ἰώνων.* V.

Ead. l. 11. *ὡς κροκόδειλος*] *Ὀλεθρε, πάλιν ἐπὶ τὰ σαυτοῦ.* M.

Pag. 114. l. 16. *δημίῳ*] *τῷ κολάζοντι τοὺς παρὰ νόμους.*

Pag. 117 l. 2. *κερδῶ*] *ἀλώπεκα.* V.

Ead. l. 11. *ἐπανηρημένον*] *προηρημένον, θέλοντα.* V.

Pag. 118. l. 15. *θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς*] *Ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ γὰρ* [c]) *τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ἂν εἰςήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἢ τόλμα* [d]), *ὥστε συγχυθῆναι τοὺς ἀκούοντας πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, εἰώθασι θεοὺς εἰςάγειν οὐκ ἐπ' αὐτῆς* [e]) *τῆς πηγῆς ὁρμωμένους· ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπό τινος μηχανῆς, ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος* [f]) *ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὴν* [g]) *ἢ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.* V.

---

tura codicis V. tantopere recesserit Cl. *Clericus*, saltem monere debuerat, et unde haec desumserit, quae rejectis aliis obtrudit. *Solan.*

[a]) *Σολέων*] Exc. G. *σολίων.* Non adgnoscunt C. posteriorem hanc Scholii partem. *Solan.*

[b]) *γὰρ*] „aberat in Ed. Inseruit *Solanus.*“

[c]) *ἢ τόλμα*] *Ἡ τολμὰν* C. Sed excidisse alia quaedam vox videtur. *Solan.* Quin corrupta sunt ipsa: latet enim in iis Objectum rerum, quas in scenam produxisse dicuntur poëtae tragici, veluti *ἀπίθανα*, vel *ἀήθη*, vel *δεινά*, vel simile quid: nam ipse nescio, nec conjicere possum ex Scholio simili ad Philops. c. 29. quod et ipsum admodum depravate editum est. *Lehm.*

[d]) *οὐκ ἐπ' αὐτῆς*] „*Ἐπ' αὐτοῖς* Edit. *Clerici*, quam correxit *Solanus.*“

[e]) *ὁ φοβούμενος*] Mire sane haec corrupta; Ego malim *οὐ φοβ.* Et *κατασταλήν. Solan.* Nondum haec cuiquam satisfecerunt. *Lehm.*

[f]) *στολὸν*] „*στολὴν*, *εἶναι.* C.“

IN HERODOTUM.

Pag. 120. l. 1. *ΗΡΟΔΟΤΟΣ Η ΑΕΤΙΩΝ*] .. μειῶσαι [a]) ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ὑπέδειξεν ὡς ἐπιδείξεως ἄγαν κιτ τοὺς ἑαυτοῦ περιειργάζετο λόγους. V.

Pag. 121. l. 5. *οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας*] *Ἡ Ἁλικ νασσὸς γὰρ τῆς Καρίας.* V.

Pag. 122. l. 2. *ἐγλίχετο*] *Γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπι μῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.* V.

Pag. 124. l. 1. *θάλαμος*] Confer cum Philostrati i gine. G.

Ead. l. 10. *πάροχος* [b])] *ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα ἢ [c] ζεῦγος λέγεται· καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι νυμφίοις· ἐπ' ὀχήμασι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον.* V.

Pag. 125. l. 2. *ὀχάνων*] *λώρων* [d]), *ἱμάντων· σημ δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς.* V.

Ead. l. 6. *περιειργασται*] *περιγίνεται* [e]). *κατασκ περισσὸν ποιεῖ.* V.

---

a) *Σημειῶσαι* etc.] Unum hoc Scholion quinque vitiis la bat, quae ope Coll. se correxisse monet *Solanus*. Nam pro *δειξεν* in Ed. *Cler.* legebatur *ἐξηφήνεν*, pro *ἐπιδείξεως*, *ἐπιδ ὡς*. Pro *κίττων*, *ἀττικίζων* editum quidem erat, cum in Cod. V. tamen legeretur *κιττῶν*. Pro *περιειργάζετο* denique *ριεργάσατο*. Merito igitur hunc secutus sum. *Reitz.* *Κιττ* tur *Reitzio* edendum erat, (a *κιττάω*) non, ut vere edi qui eum secuti sunt, recentiores Editores, *κίττων*. *Lehm.*

b) *πάροχος*] Ad verbum *φέροντες* male relatum hoc Schol sedem suam retraxi. *Reitz.*

c) *ἢ*] Vocem *ἢ* quae deerat, supplevi. *Solan.* Et in *Suida* de unde hoc Scholion prope ad verbum desumtum. Verum e *tus* ibi *ἢ* supplendum duxerat, probante *Kustero*. De his *πα* . adi omnino hunc ipsum *Suidam s. v. ζεῦγος ἡμιονικόν*. *Le*

d) *λώρων*] Hic pro *loris*, *habenis*, de qua et aliis vocabuli significatt. meretur videri *du Cange* in Glossar. Graeco Ba *Reitz.*

e) *περιγίνεται*] Corrupta haec. Ego novum Scholium es to; *Λοχῶντι*] *κατασκόπῳ·* ubi pro *λοχῶντι*, *γίνοιντο* eam vocem sequens, scripserit. *Solan.* Non tetigit rem *S* licet omnino recte judicans. In *Suida* est: *περιεργάσεσθα ριγενήσεσθαι.* unde suum *περιγίνεται* sumsit simplex homo r parum curans, quid hoc glossema cum *Luciani* loco con haberet. Tertia explicatio: *περισσὸν ποιεῖ* jam per se pate

Pag. 126. l. 11. *ὅτι περ ὄφελος*] *ἀντὶ τοῦ οἱ μέγιστοι ἀξιολογώτατοι* [1]). V.

Pag. 127. l. 8. *παραθεωρῆτε*] *ἀντὶ τοῦ, συγκρίνετε* [2]), *κάζετε*. V.

IN ZEUXIN.

Pag. 135. l. 3. *σατυρώδη*] *χορευτικά* [a]). V.

Pag. 137. l. 6. *δὶς τοσαύτας*] *δισμυρίας* [b]). V.

Ead. l. 10. *πελταστικὸν*] *τοξικόν*. V. Pelta scutum breve, si bene memini. G.

Ead. l. 11. *ψιλικὸν*] *πεζόν* [c]). V. Levis armaturae, ut. G.

---

decunque desumta. Sed in secunda *κατασκοπεῖ* et ipse ego corruptelam invenio, modo aliter illam judicandam et emendandam, atque a *Solano* factum est. *Lehm.*

[1]) *ἀξιοφιλιμώτατοι*] Monstrum hoc vocabuli; retinendum tamen; donec aliud scripsisse ex Cod. pateat. Extat etiam in C. *Solan.* *Ἀξιολογώτατοι* reperit *Bel.* in Cod. 2954., quod nos cum *Bip.* et *Schm.* recipere non dubitavimus. *Lehm.*

[2]) *συγκρίνετε*] *Συγκρίνατε* Edit. *Cler.* *συγκρίνατε* V. Exc. et Coll. Ego *συγκρίναιτε*, *ἐξετάζοιτε*, *Solan.* Haec quid sibi velint, non intelligo, et miror, *Schmiederum* etiam ita, ut *Solanus* censuit, vere edidisse. Nam *συγκρίναιτε* et *ἐξετάζοιτε* patet non magis convenire cum *παραθεωρῆτε*, quam *συγκρίνετε* et *ἐξετάζετε*. Et omnino nullam ego pervideo tam ineptae undique mutationis causam. Quidni potius, ut convenientia Scholio restitueretur, vox ipsa, in fronte posita, mutaretur *παραθεωρεῖτε*; praesertim, quum hanc lectionem etiam *Thom. Mag.* in v. *παραβάλλω* revera commemoret. Denique etiam in *Solani* relatione Varr. Lectt. nescio quod mendum latet: refert enim in Edit. *Cler.* *συγκρίνατε* legi; legitur autem sic haud dubie operarum culpa: deinceps addit in V. Exc. et Coll. *συγκρίνατε* reperiri. At haec eadem est lectio cum illa priore. Aliam autem voluisse videtur *Solanus*; num forte illud ipsum *συγκρίνετε*, quod vulgatum est? Credo equidem; et tanto magis nunc censeo, pro *παραθεωρῆτε* in fronte π . . . *εἶτε* scribendum esse. *Lehm.*

---

[a]) *χορευτικά*] Ride. *Solan.*

[b]) *δισμυρίας*] Atqui currus falcati erant octoginta, haud plures. In C. legitur *ἤτοι δυάδας*, etiam prave. *Solan.*

[c]) *πεζὸν*] Imperite admodum haec enarrat Scholiastes Graecus: Latinus melius. *Solan.*

Pag. 138. l. 13. τετριγότων [d])] ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦ
των. V.

Pag. 139. l. 5. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον [e])] αἰρο
μενοι [f]) καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπτε
λουν. V.

Pag. 140. l. 2. ἐπαιάνιζον] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ. V.

Ead. l. 3. ἀνέδουν] ἐστεφάνουν. V.

IN HARMONIDEN.

Pag. 142. l. 1. ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ] Ad eruditissim
quendam de suis sermonibus scribit, cujus judicium vide
plurimi facere. G.

Ead. l. 3. εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει
ἔφη, καὶ περιττόν ἐστιν Ἀθηναίων ἔτει. V.

Pag. 145. l. 4. ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] πρὸς τὸ ψέ
καὶ ἐπαινεῖν. G.

Pag. 146. l. 13. γνώμων] Γνώμων λέγεται ὁ συντὸς
κανονικὸν [a]) μηχανικὸν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν [b]). V.

Pag. 147. l. 4. ἐπιδεικνύμην] Ἢ ἐπιδεικνύμην ὑπ
συντελικὸν, ἢ ἐπιδεικνυοίμην εὐκτικόν. V.

Ead. l. 11. τὴν λευκὴν] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικη
σιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥςπερ τοῖς ἡττημένοις, ἡ
λαινα καὶ ἡ τετρυπημένη [c]). V.

Pag. 148. l. 9. ὑπηνέμια] ἀβέβαια. V.

---

d) τετριγότων] „Edit. male τετρεγότων."

e) ἀνεκυμβαλίαζον] „Ἀνεκυμβάλιζον Edit. *Cler.* quam mu
Solanus."

f) αἰρόμενοι] αἰρόμενοι priores Edd. *Lehm.*

---

a) κανονικὸν] „κανόνιον C."

b) γεωμετρικὸν] Vid. Schol. in Lexiphanem et 2. Lib. E
Solan.

c) τετρυπημένη] Hoc Scholium in Edit. *Cler.* relatum er
verbum paullo praecedens, πολυψηφότατος. Id vero mutav
lanus, sed parvi est, et jam supra non semel de eadem re di
Reitz.

IN SCYTHAM.

Pag. 151. l. 4. *ἐντέμνουσιν*] *ἐναγίζουσι.* V.
Ead. l. 12. *Ἀρχ. γυνὴ*] *ἡ Δειμαινέτη.* G.
Ibid. ἐπιστάντα] Multo ante vita functum. G.
Pag. 153 l. 2. *χῶμα*] tumulus. G.
Ead. l. 9. *ψοφοδεὴς*] *τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός.* V.
Pag. 154. l. 2. *Κεραμεικῷ*] *τόπῳ* [a]). V.
Ead. l. 3. *ἐπεσπάσατο*] allexit. G.
Pag. 156. l. 4. *θέλγητρα*] *Θέλγητρα τὰ* [b]) *εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην.* V.
Ead. l. 12. *δημοτικῶς ἐσταλμένον*] Nota frugi hominem. G.
Pag. 158. l. 3. *ταύτην ἐξεῦρον*] *τὴν ὁδὸν*, puta. G.
Ead. l. 6. *καὶ προξενήσεις*] *πρόξενος αὐτοῦ ἔσῃ.* V. Idem ex altero Ms. in fol. ad eadem verba legitur: *ἀντὶ τοῦ, πρόξενος αὐτοῦ γένοιο.* V.
Ead. l. 15. *ἥσθη*] laetatus est. G.
Pag. 159. l. 11. *δημοποίητος*] *Δημοποίητός ἐστιν ὁ* [c]) *ἀπὸ δήμου πολίτης γεγονώς.* V.
Pag. 160. l. 15. *νησιώτης*] *Τὸν Τηλέμαχόν φησι*, ut Odyssea Homerus ait. G.
Pag. 161. l. 16. *τῇ Ἀττικῇ δεκάδι*] *Τοὺς περὶ Δημοσθένην* [d]) *λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην, καὶ τοὺς λοιπούς.* V.
Pag. 163. l. 2. *Κλεινίου*] *Ἀλκιβιάδην.* V.

---

a) *τόπῳ*] Mancum haud dubie scholion e *Suida* supplendum, unde et modo praecedens est descriptum. Habet autem *Suidas*: *Κεραμεικὸς τόπος Ἀθήνησιν* etc. et mox: *Κερ. τόπος τῆς Ἀττικῆς ἐφηλός. Lehm.*

b) *τὰ*] „Articulum in Edit. omissum supplevit *Solanus*." Qua auctoritate vel ratione ductus illud fecerit, non definiam equidem. *Hesychius* saltem: *Θέλγητρα· εἰς ἡδονὴν ἄγοντα.* Sed *Suidas*: *Θέλγητρον τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον. Lehm.*

c) *ὁ*] *ὁ Reitz.* et *Bip.* correxerat *Schm. Lehm.*

d) *Δημοσθένην*] *Δημοσθένους* erat in Editis exemplaribus, sed mutavit *Solanus*, sine dubio ex collat. Cod. V. Sin minus, recte tamen mutavit; nam *περὶ* non hic *de*, sed *circa* significat. Ne quem autem offendat terminatio in *ην*, cum *Δημοσθένεα Δημοσθένη* scribere jubeant Grammatici, videat nostrum in Demosth.

Ead. l. 12. *ὁ Κεῖος*] *Ἀναχρέων.* G. (Fallitur, vi notam nostram. *Solan.*)

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBENDA

Pag. 165. l. 2. *Ἀβδηρίταις*] Initium artificiosissimus quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparatio nes. G.

Pag. 166. l. 3. *ἐμονῴδουν* [a])] *Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖ ἐπιεικῶς γὰρ πᾶσαι* [b]) *αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ* [c]) *θρ νοί εἰσι.* V.

Pag. 167. l. 11. *πόλεμος ἁπάντων πατὴρ* [d])] *Τὸ τ Ἐμπεδοκλέους νεῖκος* [e]) *φησὶν, ἤτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην.*

Pag. 168. l. 5. *τοῦ κρανίου* [f])] *ὄνομα τόπου.* G.

Ead. l. 10. *δορυφόρημα*] *τὸ κενὸν προσωπεῖον.* G.

Pag. 169. l. 10. *καίτοι οὐδὲ . . .*] *Γρ. καί τοι οὐ παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα.* G.

Encom. c. 3. et alibi, ubi *Δημοσθένην* scribere solet; veluti al *Ἀριστοφάνεα*, alii *Ἀριστοφάνην* amant. *Reitz.*

---

a) *Μονῳδεῖν*] Hoc et omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Cl rici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Grae* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, et quae in *Ge* reperiebantur, addidi. *Reitz.*

b) *πᾶσαι*] „deerat in editis.“

c) *ἐν τῇ τραγῳδίᾳ*] Adde hic ex *Suida ἐν τῇ τραγῳδίᾳ*, et le *θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ θρηνεῖν*, quod sequitur. *Cler.* Utrumque in G fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *Reitz.*

d) *πόλεμος ἀπ. π.*] „Pro *πόλεμος ἁπάντων πατὴρ* legebatur *τοῦ Σινωπέως*] Ad quae *Cler.* sic commentatur: quid faciant a *Sinopensem*, philosophum, h. e. Diogenem, haec verba Scholia stae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fue rint, licet alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxatio nis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *Solanus.*“

e) *νεῖκος*] In V. prave *κεῖνος* est, lege *νεῖκος* (vid. *Diog. Laërt.*) et sic C. *Solan.*

f) *τοῦ κρανίου*] Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed *κρα νείου* scribendum, vid. nott. *Reitz.*

Pag. 171. l. 3. *εἰ δὲ μή, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε*] *Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπὸ τινῶν μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν προαιρουμένων.* V.

Pag. 172. l. 2. *τῆς παρούσης ὑποθέσεως*] Praesentis instituti. *G.*

Ead. l. 7. *καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἕνια*] *Αἰτιατικὴ ἀνεγνωκῆς.* V.

Pag. 176. l. 11. *Νικόστρατον*] *Ἔοικεν Νικόστρατος οὗτος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τὸν Μιλήσιον Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲν, παλικίδα δὲ, ἔχειν ἐρώμενον.* M.

Pag. 181. l. 5. *παρὰ πόδας*] *ἐγγὺς, πλησίον.* G.

Pag. 182. l. 11. *εὐμελὴς*] *εὔρυθμος.* V. *συνετή.* G. (*Εὔθμος* male edit.)

Pag. 184. l. 4. *καὶ ἐσπέριος καιροῦ* [b])] *Γραι. Κρεσφιος.* G.

Pag. 185. l. 4. *καὶ γὰρ . .*] *Οἶα* [h]) *πανταχοῦ τῷ γελοίῳ ἐνδοκιμῶν ὁ κατάρατος οὗτος.* C. 2956.

Pag. 188. l. 5. *τὸ γὰρ*] *τοιοῦτον*] *Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ δεῖ.* G.

Pag. 190. l. 10. *ὑπερεμπ. ἔτνους* [i])] *Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν* [k]) *Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐλήφθην* [l]). V.

Pag. 191. l. 13. *Σατουρνῖνον λέγειν*] *Σάτουρνον γὰρ ἐμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν.* V.

Pag. 193. l. 5. *ὄττοβος ἦν καὶ κόναβος*] *ἤτοι κρότος καὶ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως καὶ κόναβος.* G.

Pag. 194. l. 6. *ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς*] *Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα.* V. Parturient montes] Probium tritum. *G.*

Ibid. *ὠδινεν*] *Ὠδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία*

---

[b]) *καιροῦ*] Sic pro *Καλπουρνιανὸς* quoque editum invenio. Sed error est manifestus. *Reitz.*

[h]) *οἶα*] *οἷος Bip.* et *Schm.* nescio, quare. *Lehm.*

[i]) *ὑπερεμπ. ἔτνους*] Hoc Scholion male relatum ad verba, *οὕτω δειπνῆσαι κατὰ νόμον*, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *Reitz.*

[k]) *λέγειν*] „*Λέγεται* Edit. *Cler.* quam correxit *Solanus.*"

[l]) *ἐφθέγθην*] *ἐριχθὶν* M. Addi debuit et elixum etc. Sic *Galenus* etc. *Solan.* *Ὄσπριον* priorum Editionum correxi. *Lehm.*

ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ὑπισχνουμένων m), καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. V.

Ead. l. 11. οἰσυΐνη] ἐκ λύγων πεπλεγμένη. V.

Pag. 195. l. 1. νανώδει] μικρῷ. G.

Ead. l. 9. παρασάγγας] Εἶδος μέτρου περσικοῦ, ὃ ἔστι στάδια λ'. V.

Pag. 196. l. 1. τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

Pag. 197. l. 1. σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρσενικῶς. G.

Ead. l. 9. θάψας] Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαυσται. μέχρι πόσου διαγελάσεις τοὺς καταράτους; M.

Pag. 200. l. 12. ἀξίους] εὐώνους. G.

Pag. 203. l. 1. βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλωνι μιαρὲ, αὐτῇ γελωτοποιΐᾳ n) καὶ εἰρωνείᾳ. G.

Ead. l. 9. ἐν Μηδίᾳ] Μεσοποταμίᾳ o). V.

Pag. 204. l. 4. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. G.

Ead. l. 10. κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμένη καὶ μυξῶσα p). G.

Pag. 206. l. 5. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ θνητὸν πάντως ἀθάνατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λευκὸν, οὐ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. G.

Pag. 207. l. 12. ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] Τιτόρμῳ q) τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν r) Τίτορμον τὸ σῶμα s), ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχυρὸς πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν· καταβὰς δὲ εἰς τὴν Εὔηνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον t) μὲν ἕλκει πρὸς αὑτὸν u), εἶτα ἀπωθεῖ x). καὶ

---

m) ὑπισχνουμ.] „In Edit. *Cler.* male ἐπισχνουμ."

n) γελωτοποιΐᾳ] γελωτοποΐᾳ *Reitz.* et *Bip.* Sed correxit *Schm. Lehm.*

o) Μεσοποταμίᾳ] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipse jam distinxerat. *Solan.*

p) μυξῶσα] Aut corrupta haec sunt, aut inepte consuta vel descripta. *Suid.* κόρυζα, καὶ κορυζῶν. μεμωραμένος, ἢ μυξάζων. Cf. Schol. ad Diall. Mortt. XX, 4. Tom. II. p. 274. *Lehm.*

q) Τιτόρμῳ] Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c. 22. si pauca excipias. *Cler.*

r) τὸν] „deerat in Edit. addidit *Solanus*, et ἰδεῖν, quod post σῶμα legebatur, delevit idem."

s) σῶμα] Σῶμα ἰδεῖν *Aelian. Reitz.*

t) πρῶτον] „Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C."

u) αὑτὸν] Αὐτὸν Edit. ἑαυτὸν *Ael. Reitz.*

x) ἀπωθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. f. (al.

εἰς [y]) καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν ὡς ἐπ' [z]) ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον κίνησεν [a]). εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τιτορμος, καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδός. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν [b]), οὐ μὴν [c]) ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο· ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, Μίλος οὗτος Ἡρακλῆς. V.

Ead. l. 15. καὶ Ἴκκος καὶ Ἰρόδικος καὶ Θέων] Γυμναστὰ περιώνυμοι οὗτοι. M. Γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος. Ed. *Cler.*

Pag. 212. l. 2. κάνδυν] χιτὼν ὁ Περσικός [d]). V.

Pag. 215. l. 2. κάρχαρον] τραχεῖαν. G.

Ead. l. 13. μήτε ἀποῤῥήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut silvae foliis* etc. G.

Pag. 218. l. 3. χρηματιζέτω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγ-

74.) potius ἀπωθεῖται scripsisse *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum); sed falli *Kusterum*, et ἀπωθεῖ recte se habere ac promiscue ἀπωθεῖν et ἀπωθεῖσθαι usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. *F. L. Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc.* Observ. mens. Aug. 1736. p. 299. *Reitz.*

y) καὶ δὶς] „Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *Solanus.*"

z) ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *Clericus* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτώ, in Editionibus, sed in Ms. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔπος γνλας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *Reitz.*

a) ἐκίνησεν] Est apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *Solan.*

b) ἔσπευδεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἔσπουδεν. Sed ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *Reitz.*

c) δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat οὐκ ἐδύνατο, et *Solanus* οὐ μὲν inde fecerat, sine auctoritate codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύν. *Reitz.* Recte *Schm.* μὴν ex *Aeliano* recepit. *Lehm.*

d) Περσικὸς] Forsan χιτῶνα Περσικόν. *Solan.* Sic edidit *Schm.* non necessario, ut puto. De re vidd. *Suid.* et *Hesych.* ibique *Al-*

ματι χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ πράγματι σχολάζειν, ὡς τὸ, χρ
ματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συ
λέγειν. V.

Pag. 221. l. 5. ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τοῦ προοιμίου τ
ταῦτα, τὸ προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν καὶ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι.
τὰ δύο πρόδηλον ὅτι ἀπὸ τῶν ἀκροατῶν, εὐμάθεια καὶ εὔνοια.
μὲν οὖν τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξοι
(οἱ ἄνθρωποι) τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τ
ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνίνησι τοῦτο, ὥσπερ καὶ ἡ πρ
οχή· ὃ μάλιστα μεγαλονοίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος καὶ τὰ σ
πρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερεὶ δελέατι τοὺς ἀκροατὰς ἑλεῖν. κα
δὲ δεύτερον λόγον καὶ ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥήτορος ἐντρέχειαν γ
νήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι καὶ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τρι
ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸν ῥήτορα ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο το
ἀκροατάς. διὸ καὶ ἐν ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε
ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Pag. 223. l. 12. λοπάσι] Λοπὰς e) τὸ βρᾶμα καὶ ἡ πα
κειμένη f) ἔξωθεν κρομμύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. Σὺ δὲ μέμ
σο Ἀριστοφάνους λέγοντος, Ὀξὺς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ
τρα χαλκῆ γέγονεν. V.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 229. l. 1. ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ
Inscript. Scholiast.

Pag. 230. l. 4. ἀνεῖναι] Γραι. ἀνιέναι. G.

---

berti, qui nimio hunc Scholiasten honore affecit, quod eum
tentiae suae testem producit, qui sua ex *Hesychio* vel *Suida*
scripsisset. *Lehm.*

e) λοπὰς] *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significa
ne multum differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos praeter
patellam, apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat.

f) παρακειμένη] Ita ex ipso *Suida* correxi, quod olim ed
erat, περικειμένη. Nec non ex eodem scripsi κρομμύου pro
tiosa, quae in Edd. legitur, forma κρομίου. *Lehm.*

---

a) ΑΛ. ΔΙΗΓ.] Hic titulus in Ms. cum in editis libris vo
hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte; eodem redit. *Cler.* (Sic e
legitur in C.)

Ead. l. 5. ἀνάγνωσις] Γρατ. ἡ ἀνάπαυσις. G.

Pag. 232. l. 6. ὁρῶν ἤδη] Ταῦτα [b]) εἰς Πλάτωνα ἀποτείνει πολλαχοῦ μὲν καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν δεκάτῳ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾅδου διεξιόντα. V.

Pag. 234. l. 7. καθορῶμεν . . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ἀπάτην καὶ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγορότων ἐνθύμια, εἴτε καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλέσομεν, Λουκιανέ, ἀλλὰ καὶ μακρὰν ἐπερχόμενα ταλαιπωρίαν καὶ ψυχῆς ἄσιν; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

Pag. 235. l. 10. ἐνιαχοῦ] ἐν τισὶ τόποις. Cod. 3011.

Pag. 237. l. 10. καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταὐτὰ [c]) μυθοποιήσαντος. V.

Pag. 238. l. 7. σταδίους τριςχιλίους] Ἦσαν σταδίους ἑξακοσίους τριςχιλίους. G. (Referebatur in *Coll.* G. ad vocem ἐπεφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid sibi voluerit, sequor. *Solan.* [d]).

Pag. 242. l. 4. Ἄρκτου] Ἄρκτος [e]) δὲ ἐν οὐρανῷ ἐξ ἀστέ-

---

b) Ταῦτα] „Τάχα erat editum; sed ex C. correxit *Solanus*: mox μὲν inseruit ac δὲ, item δεκάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*“

c) ταὐτὰ] „Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I, 94.“

d) Forsan Lucianum pro more deridens Scholiastes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere; sive, cur non tercenties plura, Luciane, fingis fuisse stadia? distantia enim Lunae ab terra longe major est, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta esse verba, neque credo Scholiasten lunae distantiam ab terra tantam scivisse, quanta hodie ab astronomis est detecta, quippe quae in apogaeo 60 semidiametrorum terrae statuitur, id est, milliar. 25800. si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Cosmica p. 20. f. ponit, *Reitz.* In hoc Scholio nihil latebat nisi varians lectio, ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους, ut legunt in contextu libri Parisienses. Alius adscripserat vulgatum τριςχιλίους. *Schmied.* Et vocem ἐπεφύκεσαν, cui hoc Scholion temere erat praefixum, quamque *Solanus* nusquam reperit, eandem esse illam, quam supra nos in textum e Mss. Pariss. recepimus pro vulg. ἦσαν, jam per se patet. *Lehm.*

e) Ἄρκτος] Scholion hoc manifesto mutilum et corruptum haud difficili opera e rationibus astronomicis et conjecturis satis probabilibus corrigi et expleri possit. Sed operae vix pretium est. Nec certus sis, Scholiasten sic magis ipsum, quam ejus descriptorem, emendari. Id tamen pro meis partibus agendum censebam, ut foediboribus certe, quibus in *Beliniana* editione laborabat, vitiis purgarem. *Lehm.*

ρων, ἣν καλοῦσι καὶ ἅμαξαν, καὶ ὁ μὲν μικρὸς λέγεται, ἄρκ
δὲ δύο τήν τε Ἑλίκην καὶ τὴν κυνοσουράν. Cod. 3011.

Pag. 244. l. 8. καὶ διπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει π
δας ρ΄, πήχεις ξσ΄ [f]). V.

Pag. 245. l. 8. Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Ἄ
ριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσ
αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἐπιτολῆς [g]) αὐτοῦ [h]) σκο
ρέναι τοὺς ἀνθρώπους. V.

Pag. 246. l. 3. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολό
οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημήνω [i]) τοῦτο, πῶς σαλπ
κταῖς τοῖς οὐχ ὑποῦσιν [k]) ἐχρῶντο. V.

Ead. l. 9. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. ἔφυγον ἐ
κλίναντες. G.

Pag. 247. l. 1. Ὁμηρος] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὁμηρον. G.

Ead. l. 10. ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] τριάκο
πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων. V.

Pag. 250. l. 1. τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημειοῦ διὰ τ
σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ οὕτως· εὐθὺς δὲ τοῦ τείχους καθαιρεθέντ
ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν [l]). ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τὸν π
κείμενον [m]) φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας [n]) χάριν. V.

---

f) ξσ΄.] In edito erant tantum ξ΄, i. e. sexaginta. Ego vero
dedi, i. e. 66, non solum quia *Exc.* G. teste *Solano*, ita habe
sed et πήχεις ξσ΄. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Ba*
vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξή, id tamen vi
sum esse et ex sequentibus facile corrigendum adparet; ait e
Suidae πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero
quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes
prodibunt 66 cum duabus tertiis partibus residuis, cujus res
ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *Reitz.*
Sturz. Lex. Xenoph. T. III. p. 552. *Lchm.*

g) ἐπιτολῆς] „ἐπικολῆς C. prave."

h) αὐτοῦ] „Αὐτῆς editum erat, et sic V. habet. Sed αὐτοῦ r
C. et *Exc.* G."

i) ἐπισημήνω] „Ita *Solan.* correxit pro vulgato ἐπισημαίνει· i
σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς."

k) ὑπάρχουσιν] Τποῦσιν editum est; sed ex conjectura mo
idem ὑπάρχουσιν legendum, in quo me facile obsecundantem
buit. *Reitz.* Corrigendi, etsi causam, necessitatem tamen,
vidi. Cf. ipsum *Lucian.* Nigr. c. 37. extr. *Lchm.*

l) ἀπέδοσαν] „Sic scribendum pro edito ἀπέδησαν, bene
nuit *Solanus.*"

m) τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressi
Impr. habet τοῦ προκειμένου. *Solan.*

n) σαφηνείας] „Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem
nus, quae scholion praecedens."

Ead. l. 15. ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τὸν Διόνυσον φησί. G.

Pag. 251. l. 4. Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] καρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντείων [o]) ὀδόντων ἐκφύντας. V.

Pag. 252. l. 2. λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν αὐτῷ [p]) ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου φασίν. V. (C. κάπτουσι· Nihil aliud.)

Pag. 252. l. 8. ἰγνύαις] Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα [q]) ἡ εὐθεῖα λέγεται [r]) ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς. ἀφ' οὗ καὶ γράφεται [s]), ταῖς ἰγνύγαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. V.

Pag. 253. l. 7. πήγνυσθαι] Γρ. πήγνυνται. G.

Ead. l. 14. κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῶν λατίνων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίζει. V.

Pag. 258. l. 10. καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γρ. ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. G.

Pag. 259. l. 6. φαλλῶν [t])] Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ φασὶ μέμνηται [u]) τῶν φαλλῶν τούτων, ἐξ ὧν καὶ ἀναβαίνουσι λόγος ἐστὶ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος.

Pag. 260. l. 10. τὰ πυρεῖα συντρίψαντες] Τοὺς πυρολίτους λίθους λέγει [x]). V.

---

[o]) δρακοντείων] „Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *Solanus.*"

[p]) αὐτῷ] „Τοῦτο legebatur; sed mutavit *Solanus.*"

[q]) ἰγνύα] „C. ἰγνύη."

[r]) εἴρηται] „C. εὕρηται."

[s]) γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γρ', quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *Solan.*

[t]) φαλλῶν] „Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum."

[u]) μέμνηται] Μίγνυται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τούτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod, monente *Solano*, delevi, et ὀργυιῶν pro vulgato ὀργειῶν dedi. *Reitz.*

[x]) λίθους λέγει] Vituperat *Bastius* Epist. Crit. p. 141. tum ipsum Scholiasten, tum, qui eum secuti sunt, interpretes, quod τὰ πυρεῖα de lapidibus interpretati sint, quum de lignis debuissent, quibus ignem suscitaverint veteres, ad hodiernum incolarum terrarum quarundam calidiorum morem, de quo cum historiae *Pauli* et *Virginiae* p. 30. (Ed. anni 1803. sive XI.) comparari

Pag. 267. l. 7. ἐξοπλισάμενοι] *Graec.* ἐξανλισάμενοι. (
Pag. 271. l. 4. κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τοῦ Ὁμήρου δι
γελᾷ, περὶ Διομήδους [y]), τὸ Δαῒς οἱ ἐκ πόρυθός τε καὶ ἀσπίδ
ἀκάματον πῦρ.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 276. l. 13. πῦρ ἀναπαίοντες] Εἶτα, βωμολό
οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις με
ποιεῖσθαι; καὶ πῶς οὐχὶ κατακλυσθέντες [a]) τέλεον ἀπωλώλειτε [b]
ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. V.
Pag. 280. l. 7. περιεκέχυτο] ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπ
ληφε, περιέβαλλεν, περιελίκμαζεν. V. (περιλίμναζεν. V.)
Pag. 281. l. 3. εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητος. (L
εὐανθοῦντος, ut in C. exstat.)
Pag. 283. l. 11. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις [c])] Εἰς τ
καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς

Bastius jubet Scholiasten *Apollonii Rhodii* I, 1184. haecce trac
tem: πυρήϊα δέ φησι ξύλα τινά, ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἐβαλ
τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὕπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο στορεύς,
δ' ἕτερον τρυπάνῳ παραπλήσιον. παρατρίβοντες οὖν τῷ τρυπ
τὸν στορέα, ἐν τῷ στρέφειν πῦρ ἐποίουν. ταῦτα οὖν καλεῖ πυρ
ἃ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγεννᾷ. Confert idem Cri
etiam *Casaub.* Lectt. Theocritt. cap. 20. et *Schultens.* Origin. H
Tom. I. p. 65. *Lehm.*

y) Διομήδους] pro vulgato Διομήδην· reliquaque ex Hom
nott. indicato restituta; debrat enim vocabulum πῦρ, et da
misere scriptum erat. *Reitz.*

---

a) κατακλυσθέντες] „Καταλυσθέντες male in Ed. Correxi
lanus, non tamen addens, unde."

b) ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut suspectum notaverat idem.
jicio itaque eum maluisse ἀπωλώλει, vel ἀπωλεῖτο. quod non
probem. *Reitz.* In promtu erat unice vera emendatio ἀπωλε
(*perieratis*), quam sine dubitatione in locum barbarae fo
ἀπωλώλειται substituebam. *Lehm.*

c) ἡ πόλις] Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium
ce Cod. V. quod et notae *J. Clerici* ansam dedit; quam, qui
hujus loci non est, omisimus. Adi modo *Apocal.* XXI,
seqq. ut quam haec illis similia sint, videas. *Solan.* Cf.
libr. cit. p. 320. sq. et *Eichstad.* Tom. I. huj. Ed. p. LXXXII
Lehm.

μ [d]) περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἰσχάταις ἡμέραις συνενηχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. V.

Pag. 284. l. 8. ἀναφεῖς] *Γραι.* ἀφανεῖς. G.

Pag. 285. l. 1. οὐδὲ νὺξ] *Εἰς τὰ ὑπὲρ Θουλὴν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει* [e]). V.

Ead. l. 12. ἄρτον ἕτοιμον [f])] *Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ.* V.

Pag. 286. l. 6. διακονοῦνται] *Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων τερατολογούμενα* [g]) *τῶν Ἀσσυρίων διασύρει.* V. (Vid. *Philostr.*)

Pag. 288. l. 5. ἐθεασάμην] *Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην.*

Pag. 289. l. 13. τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] *Οἷα φῂς περὶ Στωϊκῶν, ἄνθρωπε;* G.

Pag. 290. l. 4. τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] *Οὐκ ἀκριβῶς ἐν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός.* V. (συνάπτεις, *Λουκιανέ. Coll.*)

Pag. 291. l. 1. ἢ μὴν] ἀντὶ τοῦ ὄντως. V.

Ead. l. 10. λέγων τοῦτο μάλιστα] *Γραι.* λέγων τοῦτο μάλιστα. G.

Ead. l. 13. τοῖς πλείστοις] *Γραι.* τοῖς πολίταις οὐχ' Ὁμηρε. G.

Pag. 292. l. 4. κατεγίνωσκον] *Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν· τὸ γὰρ γινώσκω* [h]) *γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ἀρχαιολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῶς οὐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενοι* [i]) *συντάξει· ἢ τὸ καταγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἴληπται.* V.

Ead. l. 11. οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ τοῦ Ὁμήρου* [k]) *βίῳ.* V.

---

[d]) οὗτοι] „Οὗτος Edit. *Cler.* Sed οὗτοι recte in V.“

[e]) ἐπισκώπτει] ἐπισκῶπται *Reitz.* Sed emendarunt *Bipp.* et *Schm. Lehm.*

[f]) ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους, quod in nostris libris est, V. Codex. *Solan.*

[g]) τερατολογούμενα] Θερατ. *Reitz.* et *Bip.* Sed correxit *Schm. Lehm.*

[h]) γινώσκω] Expectabatur καταγινώσκω, deinde ἐπέδωκεν pro ἀπέδ. Forsan etiam συνέταξεν scripsit auctor. Sed tota Grammatici disputatio vaga est; neque adeo correctione dignam censeo. *Lehm.*

[i]) ἐναντιούμενοι] „Ἐναντιούμενον male Ed. *Cler.*“

[k]) περὶ τοῦ Ὁμήρου] Περὶ aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; sed quia adest in Cod. V. inserere non dubitavi. *Reitz.* Quodsi ibi etiam βίου legatur pro βίῳ, et ego περὶ inse-

Pag. 294. l. 6. *παγκρατίου*] *Τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλ σθαι τοὺς πυγμάχους, ὃ ἐκεῖσε ἀγρὸν* [1]) *παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ᾄδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων.* V.

Ead. l. 14. *Φάλαριν*] *Οὗτος χαλεπωτάτας* [m]) *ἐπενόει λάσεις.* (Hoc Scholium sede sua in V. modum, et in II. V. Ed. *Amst.* ad *Jov. Trag.* insertum, huic loco, ut et duo quentia, restituimus. *Solan.*)

Ibid. Βούσιριν] *Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς καὶ ἀνθρώπους ἐσ σιν.* V.

Ead. l. 15. *Διομήδην*] *Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωπος γους· καὶ οὓς ἐκράτει ἔβαλλεν αὐταῖς.* (Ante hoc Scholium h legebantur in V. *Ἔχετος τῆς Ἠπείρου βασιλεὺς τιμωρητικώτα* Sed *Echetus* ille neque hic, neque usquam apud Lucian conspicitur. *Solan.*)

Pag. 295. l. 5. *καὶ Σωκράτης*] *Τὰ περὶ Σωκράτους ἰσ ρούμενα διασύρει.* V.

Ead. l. 9. *παράδεισος*] *Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλλη ζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ παρα σος* [n]) *ὄνομα.* V.

Pag. 296. l. 12. *ἐπινῶς*] *Δεῖ γράφειν* [o]) *ἐπινῶς, ἐ οὐκ ἐπιμανῶς· σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικ ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.* V.

Pag. 297. l. 7. *οὐ παρήμεν*] *Οὐ παρῆν, ὡς ἐν ἄλ κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ.* V.

Pag. 298. l. 8. *διώκοντες*] *Γρ*[αι]. *ἐλαύνοντες.* G.

Ead. l. 14. *ἐποτνιώμην*] *Γράφεται ἠνιώμην τε καὶ ἐ κρυον* [p]). C.

---

rendum censuerim. Sed donec id ostendatur, *περὶ* pro in voce omittere non dubitabo. *Lehm.*

1) *ἀγρὸν*] „*Ἀναίρετον* habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *Sol.* Qui postremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum retur *ἀπηλλαγμένος.*“

m) *χαλεπωτάτας*] In prioribus erat *χαλεπωτ. Lehm.*

n) *παράδεισος*] Ex *Xenophonte*, *Pollucc* et *A. Gellio* notu vocem hanc esse Persicam et significare *viridarium.* Occurr iam in *Ecclesiastae* libro scripto, si viris doctis credimus, captivitatem. *Cler.* Vid. omnino *Sturz.* Lexic. Xenoph. s. *Schleusner.* Lexic. N. T. et idem in Novo Thes. in LXX. et Ap s. h. v. *Lehm.*

o) *Δεῖ γράφειν*] *Οὐ δεῖ σημαίνειν* V. Et mox, notante *G vio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutior quo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *Sol*

p) *τε καὶ ἐδάκρυον*] „Tria illa posteriora verba ex C. in V. deerant.“

Pag. 301. l. 5. *μείνας δὲ*] *Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ μέντοι* [q]) *ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης. ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν, εἰ οὕτως εἶπεν, μείνας ἐκείνης τῆς* [r]) *ἡμέρας. τὸ γὰρ* [s]) *ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί.* V.

Ibid. τῇ ἐπιούσῃ] *Γρ. τῆς ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι.* G.

Pag. 302. l. 7. *πέτραις τραχέσι*] *Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι.* V.

Pag. 303. l. 2. *σκόλοψι* [t])] *Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον, ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, σκόλοψ. ἢ παρὰ τὸ σχίζω σχόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεσχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον.* G.

Pag. 304. l. 1. *καὶ μεγίστας*] *Εἶτά σοι, βωμολόχε γόης, τὶ ἐποφείλεται τούτων* [u]) *ἕνεκα.* V.

Ead. l. 8. *τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα*] *Γρ. ἀπέπλευσα.* G.

Pag. 305. l. 9. *μήκωνες*] *Καταλλήλως ταῦτα ἐκλάσατο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά.* V.

Pag. 306. l. 1. *δύο μὲν*] *Ἄγαν ἐμφρόνως πρὸς* [x]) *τὸ τῆς βλακείας πεδίον ἀποκλίνειν* [y]) *πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῶν ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ καρτε-*

---

q) *μέντοι*] „*μὲν* Ed. *Cler.*“

r) *ἐκείνης τῆς*] „Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *Solanus.*“

s) *τὸ γὰρ*] Lege *οὕτω γὰρ τό*, et conf. Schol. ad *Alex.* ad verba, *Τὴν γὰρ σιλήνην. Solan.* Est Schol. ad Alex. c. 55. sed quem in finem id conferri velit *Solanus*, non patet; neque ad rem illustrandam, quae toto coelo differt, neque ad stabiliendam ipsius conjecturam, cui nihil illic in verbis simile. Nisi conjicias, velle *Solanum*, quemadmodum in illo loco pro *ὃς καρ*, quod Cod. V. habet, scribendum sit *οὗτος γὰρ*, ita hic pro *τὸ γὰρ*, *οὕτω γὰρ* esse refingendum. Verum justo brevius, et minus clare, neque omnino probabiliter, id monuit *Solanus. Schmiederus* tamen edidit h. l. *οὕτω γὰρ τό. Lehm.*

t) *σκόλοψι*] Hoc Scholium in Ed. priori cum IV aliis reperiebatur inter Scholia ad Rhet. Praec. Quae omnia cum ad hunc libellum non pertinerent, suis sedibus singula reddidimus. *Solan.*

u) *τούτων*] Antea in Impr. legebatur *τοῦτο*, nullo sensu. Ex V. est illud *τούτων. Solan.*

x) *ἐμφρόνως πρὸς*] „Ita correxit *Solanus* noster: in edito enim erat *ἐμφρόνων καί.*“

y) *ἀποκλίνειν*] „*Ἐκκλίνειν* C.“

ρὰν, τὴν δὲ κεραμίνην [z]) καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχο
σαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥᾳθ
μοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτο
ται. καὶ οὔποτ' ἂν [a]) μεταβάλλεσθαι πεφυκέναι [b]) ὅσοις περιε
σία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μεταπι
θεὶη ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς
φρονος γνώμης ὀψέ ποτε τοῦ κάρου [c]) ἀνενεγκεῖν περιγίνεται,
τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων· φιλεῖ γὰρ ἡ ἐ
παν καταλλήλου τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθ
ἄλλως τε καὶ κεραμίνην τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς
φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπ
καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ κ
ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς [d]) ἀμηχα
εὔκολα· τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι
μενετικά [e]) τε καὶ ἀναπόβλητα. V.

Ead. l. 13. *Καρεωτιν*] *Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομέ
τοῖς ὑπνοῦσι τὴν πηγὴν καταλλήλως ὠνόμασεν* [f]). V.

Pag. 307. l. 12. *τήν τε*] *Γρ.αι. τήν τε αὐτῶν παρασκ
μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες καὶ ὑπισχνούμενοι.* G.

Pag. 309. l. 12. *καὶ εἰ σωφρονοίη*] *Γρ.αι. καὶ εἰ
φρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς.* G.

Pag. 311. l. 9. *κελύφη, καρύων*] *Κελύφανα* (*leg.
λύφινα*) *κέλυφος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος.* G. (At non ovi hic, *nucis*, putamen. *Solan.*)

Pag. 312. l. 8. *ἐλάθομεν*] *ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως.* V

Pag. 313. l. 5. *πλέοντες ἀπεικομεν*] *Γρ.αι. ἀπέ
μεν.* G.

---

z) *κεραμίνην*] „Ed. *Cler.* male *κεραμίαν*· quod eodem hoc
lio mox iterum correctum."

a) *καὶ οὔποτ' ἄν μ. π.*] „I. e. quia abundant *ἀνοίας* C.

b) *πεφυκέναι*] „*Πέφυκε* tantum legebatur in edito; sed m
Solanus.

c) *τοῦ κάρου*] „Ita ex V. pro vulgato *τῶν καίρων* dedit, e
καταλλήλου pro edito *καταλλήλων* dedit *Solanus.*"

d) *εἰς*] „*Πρὸς* habet C."

e) *ἐμμενετικά*] „ex C. insertum, cum in Edito tantum leg
νετικά. sed remanet tamen hiatus, finique Scholii adscr
Solanus: Hoc Scholium sic emaculatum, sed adhuc obsc
aliis enarrandum lubens relinquo."

f) *ὠνόμασεν*] Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 54
erat, ubi *ὕπνοις* legitur. Sed *Coll.* 5. melius *ὑπνοῦσι*. *Sol*

Ead. l. 10. ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἄαρὼν ῥάβδον [g]) ὁ παιγνήμων [h]) διαπαίζει. V.

Pag. 314. l. 1. τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται, ἀποστρέψας τὸ ἀλλόκοτον. V.

Ead. l. 4. ἄβυσσον [i])] ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. V.

Pag. 315. l. 8. διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. V.

Ead. l. 10. χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωάβ καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διασᾶσαν [k]) κρειττόνων [l]) ἐπιτροπὴ ἐπισκώπτων αἰνίττεται. V.

Pag. 319. l. 5. ποδεῶνας] Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὄψεως ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα [m]). V.

Ead. l. 7. φελλῶν] Φελλὸς [n]) ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται πεῦκαι ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῶν δένδρων γίνεσθαι τοὺς πίλους πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. V.

Ead. l. 16. Ἐκβαλοῦσα] Γρ^αι. Καβαλοῦσα. G.

---

g) ῥάβδον] Iterum imperite Lucianum incusat Scholiastes: notum enim est hoc desumtum esse ex Bacchi fabula. *Cler. Ovid.* Metamm. III, 660. sq. *Apollod.* III, 5, 1. *Lehm.*

h) παιγνίμων] „παιγνήμων V." Quod Scholiastae restituendum putavi, e *Suidae* certe auctoritate. *Lehm.*

i) ἔβυσσον] Hoc et sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *Solanus.*

k) διεστᾶσαν] διασᾶσιν *Reitz.* διασᾶσιν fecerunt, *Belino* monente, *Bipp.* et *Schm.* sed διαστᾶσαν *Schaefer.* Melett. p. 31. qui praeterea haec observat: „Ridiculus homo formula utitur non usurpanda ei, qui Mosen a Luciani sannis defendere vellet." *Lehm.*

l) κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Christianus usurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Mosem a Luciano peti non credo. *Solan.* At hoc non sane improbabile dicas, si comparaveris Exod. XIV, 21. 22. et XV, 5 — 8. secundum versionem, qua *Lucianus* usus esse videtur, septuaginta Interpretum. *Lehm.*

m) κἀνταῦθα] At vide κοῦς serio ea de re alibi etiam usurpatum, ut Charon. c. 3. et not. *Solan.*

n) Φελλὸς] De hoc Italiae monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geographos invenitur. *Plinius* praeterea negat in tota *Italia nasci suber*, Lib. XVI, c. 8. Licet *Theophrastus in Tyrrhenia* nasci scribat Lib. III. c. 16. nisi sit mendum, quod ut suspicer, facit *Plinius* contrarium affirmans, licet legisset hunc *Theophrasti* locum, quem et in quibusdam vertit. Ceterum hic absurde ex piceis suber desumi dicit, cum sint arbores plane diversae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem significasse ac φλοιὸς, et *suber* κατ' ἀντωνομασίαν dictum *corticem* (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico *R. Constantinus*, et post illum *J. Harduinus* ad locum *Plinii* laudatum. *Cler.*

Pag. 320. l. 1. αὕτη Τδαμὴ] *Γρ.* Τδαμαρδία. G.

Pag 321. l. 16. Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἐτέρ γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγ λίας o). V.

o) ἐπαγγελίας] Finis sane coronat opus. Egregie totius bpe veneres exposuit in versionis suae fine *Wielandius*, callidior m to, quam putidus noster Scholiastes, harum rerum judex. *Le*

ADNOTATIONES

IN HERMOTIMUM.

Pag. 3. l. 1. *ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ*) Menecratis hic filius dicitur c. 50. vir, ni per hunc libellum foret, ignotus et obscurus. De Hermotimo Clazomenio dicetur alibi, neque ad eum hic alluditur. Vid. Musc. Encom. c. 7. Solan.

Ead. l. 4. Ἑρμότιμε) In *H.* et Par. nomina propria spiritibus non sunt praedita, pro more literarum quadratarum, in *Junt.* vero aliisque Ἑρμοτ. et similia semper cum suo spiritu, quem retinuimus, quoties non est persona loquens. In personis autem, a quibus sermo inchoatur, omisimus, quod ita ab initio institutum videmus, et sic decet, quia tum omnes literae sunt quadratae. Reitz.

Pag. 4. l. 1. Ὅσον τεκμήρασθαι) *Guyet.* ait: an τὸ ἐστὶν desideratur, an subintelligendum? Posterius verum est, et ἐστὶ recte omittitur: vid. *Aelian.* V. H. XIII, 1. Ὅσον τε ἀψαμένῳ τεκμήρασθαι. Unde simul confirmatur, τεκμήρασθαι recte se habere, et male *Solanum* illud mutatum velle. Usitatius tamen praesens τεκμαίρεσθαι, ut hoc Dial. c. 19. et alibi. Plura autem exempla ellips. τοῦ ἐστὶ post ὅσον, vid. in Ind. *Aeliani.* Quod cum et aliis frequens sit, miror quid *Guyetus* dubitet. Reitz. Cf. ὡς γοῦν εἰκάσαι Charon. c. 22. ὅσον ἐμεῖσι — παραβάλλειν Musc. Encom. in. Ἐστὶ intelligendum esse, nemo hodie dubitat. Vid. *Schaefer.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 607. Neque hanc rationem eo refelli puto, quod interdum Accusativus personae adjunctus reperitur, ut in illis Jov. Trag. c. 10. ὅσα γε πρὸς ὁρᾷν. Aoristum autem temere a *Solano* solicitatum esse, vel illud e Charone prolatum exemplum monere potest. Lehm.

Ibid. Τεκμήρασθαι) *Conjicere licet.* Brod.

Ead. l. 2. Μεταξὺ προϊὼν) Ne credas male cohaerere μεταξὺ προϊὼν, καὶ διεσάλευες, memineris μεταξὺ eleganter cum

participio jungi, ut μεταξὺ πίνων, *inter bibendum*; adeoque et hoc loco participium pro infinitivo vel gerundio positum nihil commune habere cum seq. verbo. Confer supra Somn. §. 17. *Μεταξὺ δὲ λέγοντος.* Char. vel Contempl. §. 6. Infra de Domo 21. Et saepe alibi. Item *Xenoph.* p. 977. μεταξὺ θέουσαι. *Dionys. Halic.* XI. p. 720. 23. μεταξὺ δειπνοῦντες. Et ubi non? Reitz.

Ead. l. 4. Ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ διατιθέμενος] Phrasin hanc *Schaeferus* illustrat Melett. p. 29. locis *Dionys. Hal.* et *Diodor. Sic.* ac praeterea *Luciani* Pro Domo c. 1. οἶκον ὁτις ἰδὼν — οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι. Lehm.

Ead. l. 5. Ἀγκύλων) Intellige σοφισμάτων. Brod. Consultius certe est hoc suppleri, quam quod *Seyboldus* vult, συλλογισμῶν, quod quum masculinum sit verbum, nescio quomodo cum Neutro conjungi queat. Verum nihil est supplendum, quum τὰ ἀγκύλα per se sint *quaecunque sunt tortuosa* ut τὰ ἄπορα Diall. Mortt. I, 2. et alia hujus generis innumera. Intelliguntur autem h. l. sub τοῖς ἀγκύλοις fere eadem quae Diall. Mortt. X, 8. dicebantur ἔννοιαι πολύπλοκοι, quas ibi bene distinguuntur ab ἐρωτήσεσιν ἀπόροις. Quod idem moneo, nè quis cum *J. Seagero* h. l. corrigat: ἐρώτημα δή τῶν ἀγκύλων. Sic conjungerentur inter se, quae sejuncta cogitavit auctor. Lehm.

Ead. l. 7. Καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ) *Et quod utile sit.* Brod. Quum *Vincentius Opsopoeus* vertisset in editione Basil. *adeo ut itineris quoque laborem ad disciplinarum exercitium referre soleas*, adscripsit pater, *quodque processui, incremento esse possit.* Ille videtur intellexisse *Benedictus*, vertens *quodque ad praecepta tibi conferat*, etsi non capiam, cur μαθήματα reddat *praecepta*, quod facit ubique. Eadem locutio in principio Galli, τὴν μίαν κρηπίδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato, πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ πρὸ ὁδοποιῆσαι τῇ πόσει. Gron.

Ead. l. 10. Ἃ εἶπε) Ὁ διδάσκαλος scilicet. Guyet.

Pag. 5. l. 2. Ἀπὸ τοῦ Κῴου) Ab Hippocrate Coo. Brod.

Ead. l. 3. Βραχὺς μὲν ὁ βίος) Primus Aphorismorum Hippocratis, in quem multa Gal. Sic p. 311. ed. Paris. Bourd. Ed. *Chartier.* Tom. IX. p. 1. Lehm.

Ead. l. 6. Ἐγρηγόρως) *Vigilans.* Brod. An ἐγρηγορώς? *F. Guyetus*, recte credo, conjicit; nisi ἐγρηγορότως malis: nam adverbium ἐγρηγόρως non jam legere me alibi memini; participium vero praeteritum quasi pro praesenti satis est usitatum. Sic *Hom.* Il. E, 591. Κεκληγὼς, *vociferans*, vel postquam vociferatus erat; sed potius, *cum clamore.* Idem

Il. *A*, 37. ὃς *Χρύσην ἀμφιβέβηκας*, *qui Chrysen undique tueris*, i. e. tuitus es, et adhuc tueris, more aoristorum. Addo Il. *Δ*, 107. *δεδεγμένος* excipiens, (licet ibi passivum active exponendum, qualia multa dedit *Jens.* Lectt. Lucian. p. 246 — 7.) Conf. Iliad. *Δ*, 434. *μυρίαι ἑστήκασιν*, *innumerae stant.* Et adi omnino notam *S. Clarckii* ad Il. *A*, 34. qui illud tempus praesens praeteritum egregie illustrat ex *Virg.* Aen. 2, 12.

Quamquam animus meminisse horret, luctuque refugit.

Et ex *Ovid.* Met. V, 677. de Pieridum in picas metamorphosi:

Nunc quoque in alitibus facundia prisca remansit.

Ubi monet, nuperum interpretem frustra *tunc* velle, pro *nunc*, legi, quia, si retineres *nunc*, dicendum esset *remanet*, non *remansit* etc. quae lectu digna de hujusmodi temporis potestate apud *Clarckium* vide. Reitz. Dubitavi, num *ἐγρηγόρως* probum; sed habet *Alciphr.* III. Ep. 38. p. 256. Idem in *Add. et Corrig.* In *Alciphrone Berglerus* quidem *ἐγρηγορὸς* maluisse videtur; sed *Wagnerus*, ad hunc *Luciani* locum provocans, Mss. librorum, lectionem servavit. Neque id injuria: nam est hoc Adverbium Adjectivi *ἐγρήγορος*, de quo deundus *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 119. sq. Lehm.

Ead. l. 8. *Παραπολόμενον*) Castigo *παραπολεύμενον*. Brod. Mss. Regg. 2954. et 3011. *παραπολούμενον*, probante *Belino*. Bip. Lectionem Parisiensem, *Belini* judicium secutus recepit *Schmiederus*; festinantius, ut mihi quidem videtur. Ut enim *παραπολούμενον* in eo, quem *Schmiederus* confert, loco infra c. 21. bene cum verbo *περιόψει* concinit, ut adeo quaecunque alia lectio huic posthabenda sit, ita h. l. tum ipsa sententiae natura, tum etiam concinnitatis lex, quae semens *φιλοσοφήσαντα* respici jubet, manifesto requirit Aoristum, repudiat Futurum. Omnino autem memorabile est, utroque loco eandem esse lectionis varietatem, ita tamen, t h. l. *παραπολόμενον*, illo vero *παραπολούμενον*, plerorumue librorum sit lectio. Unde moneri potest, quicunque onitis patet, ne incaute a vulgatis recedat. Lehm.

Ead. l. 10. *Θαυμάσια ἤλικα*) Vid. supra Somn. c. 5. vel et nott. ad c. 76. hujus Hermot. Solan.

Ead. l. 14. *Σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη*) Confer infra hujus Dial. 59. f. Solan.

Ibid. *Οὐδὲν ἄλλῳ*) Legendum *ἄλλο*. Brod. Sed illud le jam inveni in plerisque edd. Reitz.

Pag. 6. l. 1. *Ὑπομνήματα*) *Cicero* filius Tironi sub 16, extr. *Peto a te, ut quam celerrime mihi librarius mittatur, rime quidem Graecus: multum mihi enim eripitur operae in cribendis hypomnematis.* Gesn.

Ead. l. 3. *Οὐδὲ ὄναρ* etc.) Tantae intentionis exemplum ipse vidi. Juvenis optimus, qui *Graevium* audiebat, cum serius ad studia literarum animum applicuisset, tam vehementer iisdem tum dabat operam, ut noctu dormiens, quaecunque interdiu legisset, recitaret: donec ab amicis medicisque monitus remisit aliquid de nimio illo studio, ut valetudini detrimentum inde capturae consuleret. Solan. Non cepit haec verba interpres prior, vertens, *adeo ut somni quoque parcissimus mihi visus sis*; cum significent, *ne per somnum quidem unquam relaxasti te ab labore*: fraudi illi fuit ὄναρ sine praepositione, ideoque sensum non inveniens, *somnum sibi indulgere*, significari credidit; sed ὄναρ idem esse, quod κατ' ὄναρ, quis Graece sciens ignorare potest? *Noster* de Merc. cond. c. 17. et Pseud. c. 49. ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων· Tim. c. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν· et *Ael.* V. H. XII, 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο — *per somnium cum illa rem habuit.* Plura *Bos* de ellipsi p. 301. Alia Lexicogr. ideo plura addere non erit operae. Reitz.

Ead. l. 4. *Οὕτως ὅλος*) Dialogus, quem *Lucianus* Hermotimum, sive de Sectis, inscripsit, est haud dubie non modo circumspectissimi, verum etiam acutissimi ingenii foetus: quamquam non ignoro, quam prorsus seorsum judicet *P. Petitus* IV. Miscellan. Observ. c. 1. At haec disquisitio ab instituto nostro est aliena. In hoc libello cum *Hermotimo* Stoicae disciplinae sectatore rem se habere fingit auctor, cumque eo quum de variis sectis, tum de difficultate et fere ἀδυνάτῳ, certo inveniendi verissimae philosophiae disciplinam optimam, disputat. Itaque ubi *Luciano* professus esset *Hermotimus*, se pilosophiae animum suum applicuisse jam dudum, omnemque ei disciplinae vitam porro dicaturum, ut tandem bonorum ex ea profluentium compos fieret; respondet Lucianus, sibi satis, ex multis, quae adfert, argumentis persuasum esse, eum serio philosophiae a multo tempore fuisse deditum. *Δοκεῖς δέ μοι*, pergit, *ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σεαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι.* Posset quis suspicari, *Lucianum* scripsisse ὅλος. *Οὕτως ὅλος εἶναι ἐν τῷ πράγματι, adeo totus in negotio esse*, scilicet *videris.* Ut in Deor. Dial. XII. Veneris et Cupid. fin. dicitur Rhea *ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἄττῃ*, et similiter alibi. Sed satis probum est vulgatum: sic de Saltatione c. 3. *Σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι, Tu vero totus quantus es, videris in servitutem redactus.* Sic in Deor. Dial. XIX. f. Diana dicitur *ὅλως πρὸς τῇ θήρᾳ εἶναι, nil nisi venatum curare*; se totam venatui tradidisse. Ibid. Dial. XX. §. 15. *Καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρ-*

ιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾶν. In his manifestissime ὅλως idem, quod ὅλος, valet. Nec aliter in Dial. Meretr. X. §. 13. ὅλως περὶ τὸ μειράκιόν ἐστι. Graeci itaque pro adjectivis utuntur nonnunquam adverbiis, ut jam ex allatis exemplis patet. Minus id perspexisse videtur *Cuperus* III. Observv. c. 12. ubi in *Aeliani Ποικιλ.* lib. III. c. 9. δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον, ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, legendum censet κάτοχον. Commodissime κατόχως ibi pro κάτοχον exponi potest ex usu Graecorum, adverbia non raro ita adhibentium, ut jam vidimus, et mox ultra videbimus. Adde ibi *Kuhnium*, istius Aelianei loci vindicem. Ad hoc idem adhaesit quoque *Jac. Tollius*, (p. 75.) qui apud *Lucianum* in De non temere cred. Calumn. §. 14. in verbis, καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδῶς, καὶ ὅλως ἐρωτική, legit p. 416. ed. Amst. ἀηδὴς pro ἀηδῶς. Idem ergo fieri oportebit in his ejusdem *Luciani*, in Phalar. c. sive §. 5. ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων· quia nempe sicut hic ἀφυλάκτως ληφθεὶς, ita in citato De non temere cred. Calumn. libello c. 12. legitur quis ἀφύλακτος ληφθείς· quemadmodum apud *Xenophont.* I. Κυρουπ. οἱ δ' ἐξαπατῶντες τοὺς πολεμίους· δύνανται καὶ θαρσῆσαι ποιήσαντες ἀφυλάκτους λαμβάνειν. Apud *Demosth.* quoque I. contra Philipp. ἀφύλακτος ληφθῇ, in margine notatur in alio libro legi ἀφυλάκτως. Promiscue itaque locuti sunt Graeci. Iterum *Noster* adverbio ita utitur in de Astrologia §. 18. vel 19. Φαέθων δὲ, τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπών, ἀπέθανε. Et hic ἀτρεκέως pro ἀτρεκέα, sive ad δρόμον, sive λόγον referas. Clare quoque *Isocr.* in Panath. p. 262. E. Ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἑώρων τούς τε νόμους ἀναγεγραμμένους, οὐχ ὁμοίως τοῖς νῦν κειμένοις, οὐδὲ τοσαύτης ταραχῆς καὶ τοσούτων ἐναντιώσεων μεστούς· *Paucis diebus leges in tabulis relatas, et publice propositas viderunt; non his, quas nunc habemus, similes, neque confusionis plenas, et inter sese pugnantes.* Patet, ὁμοίως hic plane pro ὁμοίους positum: sequitur noque μεστούς. JENS.

Ibid. Ὅλον) Ὅλος in W. et *B.* 2. Nos ὅλον ex L. restituimus pro vulgato ὅλως. SOLAN. Ὅλον ait *Solanus* se restituisse; sed quis restitui desiderat, ubi pristina sunt sana? are ei non obsecundavi: adverbium enim se recte habere, tis docuit *Jensius*. Et si quid ab adverbio recedendum propter cacophoniam οὕτως ὅλως, potius jam amplector ὅλος obus testibus et frequenti usu munitum, quam durius illud ὅλον, quod ὄντα potius requireret, quam εἶναι. Eligat erim, quod quisque voluerit: singula enim suos patronos

invenient. Reitz. Minus haec subtiliter vel e grammaticis, vel e criticis, legibus disputata sunt tum a *Jensio*, tum a *Reitzio*. Neque enim recte praecipit *Jensius*, Adverbia et Adjectiva promiscue a veteribus usurpata fuisse: neque *Reitzius* probandus, qui h. l. perinde esse dicat, ὅλως quis an ὅλος, an etiam ὅλον, praeferat. Primum enim ut cacophoniam Reitzianam verborum οὕτως ὅλως non magis ego agnosco, quam illorum οὕτως ἁπλῶς Timon. c. 36. οὕτως ἀτεχνῶς alibi, aliorumque similium, ita hinc manifestum est normam judicandi hoc quidem loco cum *Reitzio* repeti non posse. Deinde ὅλον, quae est unius Long. Cod. lectio, nulla ratione grammatica defendi potest. Quodsi enim non possumus quin δοκεῖς mente repetamus, quis unquam dixerit: δοκεῖ οὕτως ὅλον εἶναι; Optio itaque est inter ὅλος et ὅλως. Jam vero utrumque dicitur, et dici potest, ὅλον εἶναι, et ὅλως εἶναι, ἔν τινι πράγματι. Illud est in Diall. Deor. XII, 2. hoc certe ἀνάλογον iis, quae *Jensius* dedit, ὅλως εἶναι πρὸς τῇ θήρᾳ Diall. Deor. XIX, 2. et ὅλως περὶ τὸ μειράκιον εἶναι Diall. Merett. X, 4. ubi frustra *Reitzius* turbas movet. Scilicet ὅλον εἶναι ἔν τινι respondet Latinorum phrasi: *totum esse in aliquo*; ὅλως vero εἶναι, est *penitus*, *prorsus esse in re*. Tandem idem esse potest utrumque, sed diversa tamen ratio est, qua eadem haec sententia exprimitur. Nunc ut largiar *Jensio*, ὅλως h. l. non esse ineptum, ὅλος tamen ob Codd. auctoritatem praeferendum duco. Nam praeter Edd. B. 2. et 3. etiam V Cod. tuetur hanc lectionem, et quod in Cod. 3011. ὁ λόγος legitur, teste quidem *Belino*, huic scribendi vitio vetus lectio ὅλος, minime vero ὅλως, subesse videtur. Lehm.

Ead. l. 5. *Οὐκ ἐς μακρὰν*) *Οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον.* Bro

Ead. l. 9. Ἡσίοδον οἰκεῖ) Lib. 1. Oper. Haec tota disertatio *Hesiodum* de via illa virtutis interpretatur. Bour. *Hesiod.* Ἔργ. 288. Solan. Cf. Necyom. c. 4. et nobilissima Socratis verba ap. *Xenoph.* Memorr. II, 1, 20. sq. Lehm.

Ead. l. 13. Ὠδοιπόρηται) *Lucianus* ex numero annorum quos jam philosophiae studio dederat Hermotimus, colligebat eum non longe ab ipsa Virtute, quam pro summo bono petebant philosophi illi, abesse, ubi contrarium ex Hermotimi intelligit, ait, *οὐχ ἱκανὰ οὖν ἴδρωταί σοι, ὦ Ἑρμότιμε, τὰ ὁδοιπόρηται;* Et hic scilicet locus argumento est, quam immunis sit ab inquinatissimis maculis exquisitae hic elegantiae scriptor. Emenda ὡδοιπόρηται. Melius Grammaticae leges in hoc verbo servatae sunt infra c. 27. *τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν, ὦ Λυκῖνε, πιστεύσας* etc. et in Vera Hist. c. 4. ὅτι

δοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες. Eadem tamen spurcities simili in voce occurrit in Lexiphane c. 22. pr. προοδοποίηται pro προωδοποίηται. Ibid. §. 24. pari labe maculatus est ille libellus ab sequioribus editoribus, qui pro προπαρεσκευασμένος dederunt προπαρασκευασμένος. Jens. Bas. 3. vere exhibet legitimam formam ὡδοιπόρηται, et probat adeo satis clare, quam haud parvae iis debeantur gratiae, qui, sicut *Jensius noster*, talibus etiam, quae nonnullis altioris scilicet spiritus hominibus videntur, minutiis animum inter legendum attendentes probis scriptoribus veteribus pristinam suam puritatem et integram venustatem restituere student. De Saltat. c. 2. in ὁμιλητικῶς etiamnum insidet omnibus Edd. et *J. Seagerus* etiam sic repetit mendum in Class. Journ. Vol. XV. pag. 155. Lehm.

Pag. 7. l. 4. Ἀρχὴν — Ἡσίοδος) Hesiodeum cur non videatur, dixi ad Somn. c. 3. Solan. Etiam in marg. Ed. *Junt.* notaverat *Solanus*, falsam hanc esse citationem. Sed et *Seidelius* in Portula L. Gr. aurea p. 8. *Hesiodo* adscribit, non indicato tamen loco. *Erasmus* in adag. *principium dimidium totius*, *Lucianum* in Hermot. id hemistichium ex *Hesiodo* adferre ait; sed et *Aristoteli* et *Platoni* usurpatum indicat. Sed forsan *Lucianum* fefellerit hoc *Hesiodi* Ἔργ. 40. — ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Sed. v. nott. ad Somn. §. 3. Reitz.

Ead. l. 7. Πανύπολυ) Placet πάμπολυ. Brod. Sed et hoc jam habent Edd. Reitz.

Ead. l. 14. Ὁμήρου Ζεὺς) Iliad. Δ. Brod. Il. Θ, 18. Conf. supra Deor. Dial. XXI. pr. Solan.

Pag. 8. l. 3. Ὅσῳ) Lege ὅσον, invitis omnibus nostris libris. Solan. Ὅσον Ms. Reg. 2954. Bip.

Ead. l. 11. Παναθήναια) De quibus, et aliis sacris ceremoniis dico copiose σὺν θεῷ alibi. Bourd.

Pag. 9. l. 3. Ἀρετῆς ἄσκησιν) Hoc illud est, quod philosophos omnes exercuit tamdiu, de quo locus alius dicendi, ut et de illo seq. εὐδαιμονίας κτῆσιν Bourd.

Ead. l. 8. Εὐθεῖαν) Etsi εὐθὺ defendi possit, merito tamen hic auscultamus quatuor Mss. et stilum *Nostro* usitatum sequimur. Vid. infra c. 15. Plura exempla in indice forsan apparebunt. Εὐθεῖαν, τραχεῖαν etc. autem, omisso ὁδὸν, et aliis frequens esse, vid. *Bos* de Ellips. p. 107. Nisi hoc nimis vulgare. Reitz.

Ead. l. 11. Ἡμῖν) Sic optime ed. *J.* Reliquae ὑμῖν, quod scio neminem probaturum, qui *Lucianum* attente legerit. Solan. Ὑμῖν) Quantumvis blandiatur *Juntinae* lectio ἡμῖν exhibentis, non tamen eam recipere ausim: quin perlectis prae-

missis, jam vulgatam ὑμῖν praefero. Nam cum Lycini persona supra inducatur, quasi ignara, quam longum et arduum sit iter ad virtutem, non immerito videtur etiam hic dicere, *petram, ubi* vobis *philosophis et heroibus virtus habitare creditur.* Conf. omnino p. 6. a vers. 8. ad p. 7. v. 3. Reitz. Ἡμῖν in *Junt.*, nisi egregie fallor, nihil aliud est, nisi mendum typographicum, quum omnes Edd. vett., in his etiam A. 2., ὑμῖν exhibeant. Attento autem lectori, quem ironica dialogi hujus indoles non fugerit, longe magis ὑμῖν, quam ἡμῖν, probatum iri credo. Paullo inferius c. 5. παπαὶ, exclamat Lycinus, ἡλίκους ἡμᾶς (qui non sumus philosophi) ἀποφαίνεις. Ne autem ibi Hermotimi quoque personam inclusam voci ἡμᾶς cogites, lege sequentia, in quibus ἡμεῖς et ὑμᾶς clarissime separantur, ut jam intelligere nequeam, qui *Solano*, et vero etiam *Reitzio*, improbissima lectio ἡμῖν vel pauxillulum arridere potuerit. Lehm.

Ibid. Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης) *Diodor.* L. ιζ. et *Arrian.* γ. Brod. De hoc loco id. Dial. Philipp. et Alex. Arr. *Curt.* alii. Bovrd. *Diodor.* Sic. XVII, 85. *Arrian.* Exp. Alex. p. 191. ed. Gron. et Hist. Ind. p. 319. *Curt.* VIII, 11, 2. sq. Cf. Adnott. ad Diall. Mortt. XIV, 6. Tom. II. p. 578. Lehm.

Ead. l. 15. Μύριοι] *Μυρίοι* accentu mutato scribi voluit *Belinus*, tenax Grammaticorum veterum praecepti, μύριοι definitum indicare numerum decem millium: μυρίοι vero indefinitae magnitudinis numerum. Quod quidem praeceptum etsi a *Luciano* quoque nostro fere observatum esse concedam — scripsit enim, libris consentientibus, *μυρία σφαλεῖς* Charon. c. 13. et μύριοι de decem millibus Graecorum, qui Cyro minori subsidio fuerunt, Diall. Mortt. XIV, 2. et sic, nisi fallor, constanter — tamen cum *Henr. Stephano* facio, qui agnoscens omnino quidem illud discrimen in Thesaur. Gr. L. Tom. II. p. 990. E. hunc tamen locum proxime quidem de definito numero *decem millium* Alexandrorum capit, atque cum libris omnibus, in quibus nulla est variatio, μύριοι legit. Eadem ratione πεντακισμύριοι Pisc. 20. *quinquaginta millia*, proxime quidem de definito numero valet, tandem vero omnino ad ingentem exit. Lehm.

Pag. 10. l. 2. Προσέρχονται) Verti, ac si legatur προσέρχονται, quod verum puto. Gesn. Et mihi ita videtur. Nihilominus, quum alteri lectioni testimonia desint, altera quodammodo etiam, nec inepte, explicari possit, hanc vulgatam tolerare, quam mutare, consultius duxi. Lehm.

Ead. l. 8. Καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου) *Ac deinceps.* Brod.

Ead. l. 9. *Οἷον μύρμηκας*) Atque indignos, qui hominum appellatione nominentur. BROD.

Ead. l. 10. *Τινὰς τοὺς ἄλλους*) Subduxerat *Solanus* pronomen *τινὰς* asteriscoque et numero notaverat, variantem lectionem quaesiturus atque additurus: at non invenit, nec opus est; etsi vel *τινὰς* vel articulus *τοὺς* abesse queat. Sed est pleonasmus usitatus, ut supra Dial. omnium primo, s. Somn. haud longe ab init. *ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν*, ubi conf. not. *Hemsterh.* Adde, si lubet, *Budaei* Comment. p. 593. f. qui ex *Aristotele* adfert, *Οὐ γάρ ἐστι γένος ἄνθρωπος τῶν τινῶν ἀνθεώπων*· et nos alios ejusmodi articulorum pleonasmos indicantes, ad cap. 26. hujus Dial. REITZ. *Solanum* et *Reitzium* minus haec intellexisse dicit *J. Seagerus* Classic. Journ. Vol. XIII. p. 71. ordinem enim verborum sic esse instituendum: *ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντες τοὺς ἄλλους* (*ἀνθρώπους* scil.) *οἷον μύρμηκάς τινας*. Recte quidem; et huc redit *Gesneri* versio, nec non recentiores *Belini* et *Wielandii*. Sed nec *Reitzius* longe ab hac ratione aberat, ut ipsa, quae modo praecesserunt, verba ejus declarant; praeterquam quod minus sibi constans vel *τινας* vel articulum *τοὺς* abesse posse affirmat. Quod secus se habere, ostendit ipsa illa *Hemserhusii* adnotatio ad Somn. init., ad quam provocat. Cf. etiam Diall. Mortt. IX, 2. ubi ipse *Hemsterhusius* in simillimis verbis temere *τινα* abesse voluit, ibique Adnot. Tom. II. p. 522. sq. Praeterea neque hoc bene factum, quod *Reitzius* ad fidem aliquot vett. Editionum post *οἷον* comma posuit, quum vox illa cum sequentibus arctissime cohaereat. Eodem modo recentiores, praeter *Seyboldum*, peccarunt. Ceterum in praecedentibus verbis, quae et ipsa usum illum Pronominis *τὶς* cum articulo positi confirmant, *θαυμάσιόν τινα τὸν βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες*, nemo facile quidquam invenerit, in quo haereat. Invenit tamen *Courierius* ad Asin. p. 259., qui pro *τὸν λοιπὸν* legi mallet *τὸ λοιπὸν*, vel *τοῦ λοιποῦ*. Cujus quidem generis exercitationes ingenii quemadmodum non minimi facimus et aequo ferimus animo, ita tamen majoris, quam pro hoc modulo, aestimari, vel adeo scriptoribus ipsis obtrudi, enixe vetamus. Nam integerrimum h. l. est *τὸν λοιπόν*. LEHM.

Ead. l. 11. *Παπαὶ, ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς Πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς*) Interpres: *Papae, Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmaeis nos comparas, sed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed *χαμαὶ ἐν χρῷ τῆς γῆς* num sunt humi repentia animalia? non sic Graeci loquuntur, sed dicendum fuisset *τοὺς χαμαὶ ὄντας*, aut *ῥέποντας* (*ἕρποντας;*) sicut

statim, ὅσοι χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμέν· sed veram scripturam nobis ostendit Ms. ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. In praec. p. 9. non frustra idem Codex, εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. Sane ἀττικώτερον hoc est, quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentissime omitti. Sic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι, *a recta via aberrare*. Exempla passim obvia, nec tyronibus ignota. GRAEV.

Ead. l. 12. Χαμαὶ etc.) *Homeri* et *Hesiodi* loca, quae primus indicavi, qui non viderit, dubitare hic non mirabor: — ἐπεὶ οὔ ποτε φῦλον ὁμοιον Ἀθανατῶν τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. At nemo, qui contulerit, dubitabit. Χαμαιπετεῖς de tardis avibus usurpatur, quae tamen volantes radunt, ut anseres domestici etc. Vid. Icarom. c. 10. Usurpat etiam *Pindarus* Ol. IX. Genuina et vere Lucianea ea est scriptura, quam secutus sum. Vid. c. 6. Reperitur etiam in M. SOLAN. Quid si legendum est χαμαὶ πατεῖς, *humi conculcas*: quale quid in interpretando jam spectabam, cum nondum de lectione χαμαιπετεῖς mihi innotuisset. GESN. Minime placet χαμαὶ πατεῖς, nec versio hinc repetita. Contra χαμαιπετεῖς quum *Luciano* sit familiarissimum, (vid. Somn. c. 13. Qu. Hist. conscr. c. 16. et saepius) tum quinque Codicum testimoniis certissime confirmatur. LEHM.

Pag. 11. l. 1. Ἐν χρῷ τῆς γῆς) *In superficie terrae*. BROD. Nec fidelis haec, nec vera, interpretatio. Nec multo magis placet *Gesneri* versio: *in ipsa quasi telluris cute*, quippe abhorrens a Latinitatis genio; quod ipse *Gesnerus* sensisse videtur, quum molliendae duritiae caussa inseruerit *quasi*. Recentiores interpretes, *Belinus* et *Wielandius*, et hic plus justo Latinum interpretem secuti, reddiderunt alter: *rentrer sous la croûte de la terre*; alter: *auf der blossen Haut der Mutter Erde herumkriechen*. Imo vero nec *superficiem*, nec *cutem*, neque etiam *crustam* terrae cogitavit auctor, propria scilicet vi sumtam quamque. Sed ἐν χρῷ τῆς γῆς phrasis est illa notissima, quae omnino significat *quam proxime* telluri. An vero in Zeux. c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προϊστάμενος vertere voles: *in cute matri adsistens*? Cf. Qu. Hist. Conscr. c. 24. Adv. Indoct. c. 8. LEHM.

Ead. l. 2. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι) Cum *Opsopoeus* verterit *et quotquot per humum repentes sumus, Benedictus et quotquot per humum repimus*, videntur legisse, quod pater margini adscripsit, ἑρπόμενοι. Sed praeterea, cum Basileenses ediderint μετὰ καὶ τῶν θεῶν ὑμᾶς, existimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt *Bourdelotius* et *Benedictus*, putavit reponen-

dum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὥσει χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς etc. in quo tamen non statuendum contra scriptos libros. Gron. *Hom.* Il. *E*, 442. et *Htsiod.* Theog. 272. Repetit in Icarom. cap. 6. Videtur tamen *Graevius* legisse in suo Cod. M. ἑρπόμενοι, uti etiam legendum conjecerat *Gronovius*. Solan. Omnino ἑρπόμενοι, etiamsi in Cod. *Graev.* legatur, indigna est, quae respiciatur, lectio. Non enim ἕρπεσθαι dicitur *repere*, sed ἕρπειν. Accedit, quod phrasis χαμαὶ ἐρχόμενοι manifesto ex *Homeri* et *Hesiodi* locis laudatis desumta sunt. Quare nec h. l., nec in altero Icarom. c. 6., a lectione vulgari temere recedendum arbitror. Lehm.

Ead. l. 7. Περιβαλεῖν) W. P. et L. In vulg. παραβαλεῖν. Solan. Etsi non satis adfirmare queam, quae vera sit lectio; tamen tribus optimae notae Codicibus obtemperasse, increpabit nemo. Verum *Anonymus* quidam margini ed. *Hagen.* in qua aeque ac ceteris legebatur παραβαλεῖν, adleverat παραλαβεῖν, quod melius profecto. Ex manu autem conjicio, fuisse *Joannem Bellagrium*, qui nomen fronti hujus libri inscripserat. Reitz. Παραβαλεῖν retinendum puto et propter auctoritatem vulgatae lectionis, et quod sensum parit commodissimum. *Multum* et *parum* quid sit, non potest commodius declarari, quam comparatione temporis. Gesn. Reposuimus lectionem Edd. vett. Sic Dial. Mort. XIV. fin. ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτόν· infr. Hermot. c. 58. καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους· Quom. Hist. c. 2. ὡς οὖν ἦν, φασὶν, ἑνὶ παραβαλεῖν· et saepius alibi. Vid. Ind. Bip.

Ead. l. 13. Περὶ μεγίστων) Ἀγαθῶν. Brod.

Pag. 12. l. 2. Χαλδαίων μεθόδους) Vide *Gell.* XIV, 2. (c. 1) Vorst. Saepius in his libris occurrunt *Chaldaei*, *Luciani* aetate jam non amplius populus ille Asiae antiquitus celeberrimus, sed gens potius, vel secta, ex omnibus tum terrarum regionibus conflata; qui quum olim fuissent Astronomiae inventores et cultores, (Schol. ad De Astrol. c. 3.) postea ad varias artes tum astrologicas, tum magicas, profitendas declinarunt. Unde Chaldaeorum disciplina, de qua *Gellius* agit l. l. et quae hoc *Luciani* loco innuitur; unde Χαλδαίων παῖδες Diall. Mortt. XI, 1. eorundemque τέχνη. Necyom. c. 6. et variae ἐπῳδαὶ Philops. c. 11. sq. Lehm.

Ead. l. 6. Τὸ χρεὼν ἐπιστὰν) *Fatum imminens*. Brod.

Ead. l. 12. Ἀναριαῖον) Vid. rurs. c. 62. Solan.

Pag. 13. l. 7. Τῇ ἀρετῇ βίον) Post verba haec scribe *AT*. Brod. Excidit persona *Δυκίνου*. Scilicet fuisse: πρὸς τὸν

ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. *AT.* ἀλλὰ τίνα. MARCIL. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 12. *Πλούτους*) Conf. supr. Necyom. c. 12. SOLAN. Et nos de plurali illo rariore mox infra, hoc Dial. c. 9. REITZ.

Pag. 14. l. 1. *Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κατακαυθέντα*) Quod supra narravit in Deor. D. *Jovis*, *Aesculapii* et *Herculis*. Vulgo autem credi solitum homines igne purgari, defunctosque igne, quo cremabantur, expurgari, atque ad Deos transire vide pluribus probantem *Jac. Elsner.* ad I. Ep. ad *Corinth.* III 15. REITZ. Fictionem Homericam de duplici Herculis tum natura, tum persona, i. e. heroica, jocosissime perstringi idem *Noster* Diall. Mortt. XVI. LEHM.

Ead. l. 4. *Διευκρινηθὲν*) *Munckerus* ad *Hyg.* XXXVI emendare jubet, ac legere *εὐκρινηθείς* (imo *διευκρινηθείς*) sed nulla medicina eget locus sanissimus. SOLAN. Tentavi tamen denuo *Belinus*, *διευκρινηθεὶς* corrigere cupiens, quod ad Herculem ipsum referretur. Sed optime habet vulgata Transpositio haec verborum est ex eo genere, quod omnium facillime ferri potest. De Hercule autem Oeteo, ejusque mortalitate in monte isto exuta, exposuere Commentatores ad *Hygini* l. l. *Ἄρκατον*, quod *Toupius* ad *Longin.* p. 275 ed. Weisk. pro *ἀκήρατον* substitui vult, *Plutarchi* verba in Vit. Pericl. *νοῦν ἐπέστησε καθαρὸν καὶ ἄκρατον* respicienti, minime probo, etsi *J. Seagerus* Class. Journ. Vol. XIII. p. 71 probare videtur. Alia potius loca, quae haud pauca ipse *Toupius* enumerat, respicienda erant, ex quorum certa lectione pateret, *καθαρὸν* et *ἀκήρατον* cum per se, tum imprimis h. l., bene conjungi potuisse. Vocem autem *ἀκήρατος* ipsam illustravit *Fischerus* in Ind. ad *Aeschin.* SOCR. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι*] His verbi quales describantur homines, omnino quidem haud difficulter conjicias. Sed de ipsorum verborum sensu et integritate est, quod ambigas. Quodsi interpretes audiamus, *Gesnerus* qui vertit: *eos, qui esse aliquid ista arbitrantur*, cogitasse videtur *τῶν οἰομένων ταῦτά τι*, vel *τὶ ταῦτα, εἶναι*, quemadmodum *Heins.* et *J. Seager.* corrigi volunt, et hic quidem phrasin *τὶ εἶναι* illustrans loco *Platonis* Apol. Socr. p. 14. ed. Valder. a. 1534., quasi haec phrasis nec omnino nota, neque etiam in *Luciano* saepius sit obvia. *Gesnerum* et *Wielandi* fere secutus est. At si quid excidit, non *τὶ* illud fuisse credo, cui h. l. non ea vis insit, quae ab his gravibus verbis exspectatur, sed aut *θαυμαστὰ*, quod e praecedentibus huc refero, aut *βέβαια*, ut alibi de eadem re loquitur *Lucianus*

g. Nigr. c. 20. Diall. Mortt. XIII, 4. aut aliud ejus potestatis adverbium. Sed *Belinus*, reddens: *ceux qui croient que ces choses existent*, ne minimam quidem lacunam supposuit; ec omnino temere. Quid, si ita verba sumas: *qui sibi videntur haec esse? haec*, i. e. *felices, divites* etc. quae e praecedenbus Substantivis erui poterunt. Verum nolo quidquam disernere. Lehm.

Pag. 15. l. 8. Ἂν δουλεύῃ) Lege δουλεύοι. Guyet. Non male quidem *Guyetus* conjicit; et sic rursum infra cap. 18. f. πάθῃς in μάθοις mutat; item cap. 22. ἂν εἴδῃς in εἴδοις, ac non semel alibi: verum quo frequentius id fit, eo jam minus necessarium arbitror, quia subjunctivus sese tot exemplis ueri potest. Reitz. Commemorata quidem exempla nihil valent ad soloecismum tuendum, quippe quae nec ipsa librariorum culpa vacant, ut patebit suis locis. H. l. eo minus *Guyetum* sequi dubitabam, quum vitii vulgati foeditas etiam manifestior reddatur sequentibus Optativis. Praeterea vel ipsa Codicis 2954. varia lectio δουλεύσῃ quodammodo suspicionem improbitatis movere poterat contra vulgatam. Lehm.

Ead. l. 4. Πάθος) Stoici, teste *Aristot.* II. Eth. ἀπαθείας νὰς καὶ ἠρεμίας τὰς ἀρετὰς definiebant. Vorst.

Ead. l. 6. Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ) *Bona verba.* Sunt verba olemnis hujus formulae σίγα πᾶς ἔστω λεώς, εὐφημεῖν χρή· de ua copiose *Scal.* ad *Varr.* p. 94. Leg. Schol. *Sophoclis* ad Oedip. Col. et ad Philoct. Dico alibi. Bouad.

Ibid. Μηδ' ὅσιον οἶμαι) In P. et Edd. multis est, οἶμαι, μηδ' ὅσιον εἶναι. In W. etiam, nisi quod pro εἶναι habet ᾖ. l. ᾖ. Ed. *J. el.* Omnes prave. Ego itaque levi hac transpositione locum sanasse mihi videor. Nihil enim jam relicum est, quod negotium facessat, facileque illud εἶναι pro οἶμαι scriptum fuerit, quod necessarium cum esset, alibi inertum est, et pro εἶναι quidvis ab imperitis positum. Solan. Non opus est transpositione verborum, quam *Solanus* iadet; quamquam vulgata positio non omnino cum concinitatis lege convenit; at convenit saltem cum pudoris, quem mulat auctor, affectu: et facile post εἶναι iterum οἶμαι mens cogitari potest. Simile animatae, h. e. ob simulatum affectum animi male concinnae, orationis exemplum videbis a Apollinis indignantis ac simul dolentis narratione Diall. Deor. XIV, 2. ad quem locum nonnulla de ea re observata unt Tom. II. p. 334.

Pag. 16. l. 1. Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον) Sic in Nigrino t saepe alibi: pagina 281. et seq. Repetit in Lapith. Bouad.

Ibid. *Πλούτου*) Cum ad Parisinum exemplar describ tur haec editio, idque hic habeat *πλούτων ἔφησθα καταφρονι* hoc ipsum editum fuisset, nisi prius reliquas Edd. cons luissem, ex quibus nihil variationis notaverat *Solanus*. Ev vi itaque alias Editt. sex, easque *πλούτου* habere deprehe di, non *πλούτων*, et sic supra cap. 8. *πλούτου — καὶ ἥδοι καταγελῶντας* ipsa etiam habet Parisina. Alioqui non m *πλούτων* huc quadraret; sed quia utrumque rectum, non i sus sum uni editioni prae omnibus auscultare. Nec tam pluralem *πλοῦτοι* pro *divitiis* usquam alibi invenio, ne in l clesiasticis quidem scriptoribus, ex quibus centena singu ris exempla habet *Suicerus* in Thes. Et sic etiam plurali χ *μάτων* tamen singul. *πλούτου* addit *Aristot.* Pol. I. c. 6. s bens, *ποιητικὴ γὰρ εἶναι τοῦ πλούτου καὶ χρημάτων* ibid. p lo post, *πλοῦτος καὶ χρημάτων κτῆσις*. Mox rursus, non *πλούτου* etc. ubi commode pluralem potuisset adhibere, s fuisset usitatus. Tum vero plurali recte utaris, si quae num duo sint *Pluti?* vel an differat *Plutus* a *Plutone*, qui esset inferorum, alter praeses divitiarum, vel ipsae opes, videtur *Noster* distinguere in Timon. c. 21. ubi PLUTUS *se non suis ingredi pedibus, sed a* PLUTONE *mitti*, de disputat *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 727. Sed vel per jo ibi sic loquitur *Lucianus*, vel verum, quod *Barlaeus* ibi tat, etsi *Plutus* a *Plutone* diversus sit apud poëtas, utrum tamen divitias largiri creditum. Verum *Barlaei* notas E *sterh.* ibi non addidit, nec nos jam de *Pluto* re nimis plura disputabimus. Quisque enim facile intelligit, si *τοδότης* vocatur *Pluto*, et *Plutus* opes designat, recte Plutum a Plutone mitti. Etsi enim *Plutus* modo Deum, do divitias significet, *Plutonis* adpellatio tamen non ita miscua est, quin ea Deum fere tantum significet, (et semel iterumque confundatur aliquod nomen, inde ts non sequitur, omnem differentiam sublatam.) Interim ralem *πλούτων* hoc loco recte legi posse credo, quia *Ly* ait: tu, Hermotime, mihi narrabas modo, *divitiarum* co *tores esse philosophos;* cumque ipse Hermotimus, ad cujus ba respicitur, supra c. 7. etiam plurali usus sit, et hic mode eodem numero repetentur *πλοῦτοι*, veluti et in Nec cap. 12. *πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς* iterum ibid. *πλούτους καὶ γένη*. Philosophicum enim esse videtur, similia pl num. usurpare, quae alias vix habent pluralem; ut alib tendimus. Sed et *Xenoph. Ephes.* pag. 32. *πλούτων καὶ λείας*. Adde *Diodor. Sic.* I, 71. f. *καὶ μεγίστους πλούτους* et *Nostrum* Tox. c. 45. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐς τὸ ὕστατον*) *Valde.* Brod.

Ead. l. 13. *Δίων*) Fuit et illius nominis insignis Sophista; sed is diu ante hunc vixit. Conf. haec potius cum Lexiph. ubi de profligatissimo illius nominis homine etiam mentio fit. Hunc ego suspicor Sophistam etiam fuisse. Sol.an. Qui Dionis istius in Lexiph. c. 11. sq. depictam imaginem foedissimam cum hujus nostri Dionis effigie accurate comparaverit, eum credo facilius etiam Dionem illum Syracusanum, vel etiam Chrysostomum, quam eum, qui in Lexiph. notatur, Damasiae athletae filium eundem esse habiturum cum hoc nostro philosophiae cultore. Frustra talia quaeras, ubi apertum ficta esse nomina. Lehm.

Pag. 17. l. 1. *Ἀπεδίδου*) Qui nescit, hoc verbum proprium esse mercedi solvendae, et saepissime cum substant. *μισθὸς* jungi, adeat *Jac. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XX, 8. ubi *ἀπόδος αὐτοῖς τὸν μισθὸν* ex *Achill. Tat. Aristoph. Aelian.* et hoc *Lucianeo* testimonio probatur. Reitz.

Ibid. Παρὰ) In impressis legitur *περὶ*, haud dubie corrupte. M. P. et L. recte *παρά*. Sol.an.

Ead. l. 7. *EPM. Πονηρὸς*) Omissum *non mirum*, aut simile quid, qua ratione et Romanos uti suo *nam* vel *enim*, osdimus ad *Quintil.* 2, 11, 7. Transferamus hoc etiam ad ild, quod mox sequitur, *οἶει γὰρ ὅτι ἑαυτοῦ χάριν κ. τ. λ.* oc enim vult, *Non mirum te ita interrogare*, vel *sentio cur ita terroges* etc. Nempe cum frequens admodum sit id genus ipsis, malim eam hic quoque adhibere, quam varias adeo rticulae *γὰρ* significationes tribuere. Hoc semel observa- ad plures interpretationis nostrae locos pertinere vide-, qui volet attendere. Gesn.

Ead. l. 10. *Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. κ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν*) An non videtur mutanda per-, et Luciani nomen praeponendum his omnibus? Certe acior erit lusus; quasi, cum Hermotimus excusaret eum, d nihil adversus alios saevum statueret, respondeat Lu- *ridens*, id videlicet mirum non esse, quia illi obeant oenore solvendo constitutum tempus: tum pergit in ea- *persona.* Quid autem? an sic futurus esset, si non da-? Gron. Ad hanc, nisi fallor, adnotationem respi-, bene *Seyboldus* rem explicat his verbis: „Lycinus sirat se credere: Dionem in jus raptum esse ob didactrum. Hermotimus sponte prodit: factum esse ob non numeratempori *usuram*, et, magnum illum philosophum, supra jam exaltatum, foenerari etiam multis aliis.“ Ceterum it *Schmiederus*, quod opinionem illam de permutandis

personis, quae *Jacobi Gronovii* fuit, *Matthiae Gesnero* tribuit Lehm.

Ibid. Κατὰ καιρὸν) *Κατὰ καιρὸν* fieri quid Graece dicitur, quod fit statuto, opportuno tempore, quo nec serius nec citius fieri debebat. *Lacrt.* Platone: *Παρέδωκε δὲ αὐτὸν Πόλιδι Λακεδαιμονίῳ, κατὰ καιρὸν διὰ πρεσβείαν ἀφιγμένῳ Tradidit ipsum* (Platonem) *Polidi Lacedaemonio, qui opportune legatus ad se venerat.* Etiam *εἰς καιρὸν* dicunt. Alexis, *εἰς καιρὸν ἥκεις. Aristoph.* in Pluto pro eo *ὡρικῶς* dixit, quod Scholiastes interpretatur *κατὰ καιρόν.* Haec *L. Bos* in Epist. ad Rom. c. 5, 6. (p. 105.) ubi et *κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε·* quem adeundum esse, in marg. *Graev.* edit. notaverat *Hemsterhusius.*

Ead. l. 13. *Ἐν τῇ Οἴτῃ*) Vid. supra cap. 7. med. Reitz.

Pag. 18. h 10. *Ἐκεχ.*) *Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων.* Copiose hac de re Schol. *Aristoph.* ad pac. *Hesych.* Bourd.

Ead. l. 11. *Ὥστε ἐγὼ ἀφίημι*) Verba ista, *ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ*, misere conversa erant ab *Oporopoeo:* reddiderat enim: *itaque quod reliquum est itineris tecum una conficiam;* sed correxit *Benedictus*, vertens, *quare ego tibi quod viae reliquum est, remitto.* Reitz.

Ead. l. 15. *Μεγάλοις γράμμασι*) *Theod. Marcilius* ad *Pers.* Dico ad *Heliod.* Bourd.

Ibid. Οὐ συμφιλοσοφεῖν) Infinitivus quidem loco imperativi frequentissime usurpatur; vid. fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 386. Verum hic non adeo imperandi vim habet ille infinitivus, sed publicandi; alioqui potius *μὴ* praemisisset, quam *οὐ.* Varia autem verba post ejusmodi infinitivos posse suppleri, modo *θέλει*, modo *δεῖ*, modo *προσήκει*, vid. ibid. Ego hic *ἐστὶ* supplendum arbitror, ut sit, *hodie non est philosophari, i. e. non possum:* tumque punctum minus pono post *λέγον.* Si vero infinitiv. pendet a *λέγον*, ut versio vult, comma sufficiet. Reitz.

Ead. l. 16. *Εὐχράτει*) Male antea *εὐχρέσει.* Bourd. De quo etiam multa in Philops. Forsan etiam de eodem in Gallo. Sed is mihi alius *Eucrates* videtur. Si tamen idem statuendus sit, inde colligere licebit nomen Stoici illius, quem audiebat Hermotimus: *Thesmopolis* enim illic memoratur deportatus senex, Micyllo odiose virtutem et dialecticas subtilitates obganniens, de quo diserte in De Merc. Cond. c. 33. et 34. Alius Eucrates memoratur Dial. Plut. et Merc. seu Dial. Mortt. V. Solan. Jure suo *Wielandius* in nota ad vers. Germ. Tom. V. p. 17. sq. inanem ac vere puerilem *Solani* cu-

riositatem, nomen Eucratis, aliaque per hunc dialogum obvia, tenuiter investigandi, castigat et perstringit. Cf. quae supra notavi cap. 9. ad nomen *Dionis*. Quam variam lectionem *Bourdelotius* refert a se emendatam, *εὐκρέσει*, eam in B. 3., qua, ni fallor, Editor ille usus est, reperi *Εὐκράσει* exhibitam. Ceterae vero veteres recte edunt *Εὐκράτει*. Recte etiam monuit *Wielandius* l. c. hoc Eucratis, haud dubie viri cujusdam nobilis Atheniensis, convivium admodum simili indole fuisse cum eo, quod idem Noster pluribus verbis in peculiari libello: *Convivium, s. Lapithae*, descripserit. Eximie denique, nec sane immerito, *Wielandius* salsam ac mire festivam ironiam praedicat, qua *Lucianus* per hanc narratiunculam mollire et excusare aliquantulum sese simulet vetuli philosophi crassissima et omni ex parte turpissima vitia. Hic unguis est, ex quo leonem agnoscas. LEHM.

Pag. 19. l. 3. *Οὖν*) P. et L. pro *αὖ*, quod in reliquis est. SOLAN.

Ead. l. 7. *Φιλοτησίας*) Confer supra de Merc. cond. cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἀριθμῷ παραλ. τὰ κρέα*) Hic adhuc mos usurpatur a Theologis Parisiensibus in solemnibus initiandorum conviviis. *Longolius* in Excerpt. Apud *Theophr.* de Eth. Char. *Περὶ ἀναισχυντίας. Προσκαλεσάμενος τὸν ἀκόλουθον, δοῦναι ἀπὸ τῆς τραπέζης. Athen.* init. IV. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* pag. 219. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Τὰ μὲν πρῶτα φασὶν*] Hanc ultimam vocem sic verterunt *Belinus* et *Wielandius*, ac si scripsisset auctor *φησίν*. *Gesnerus* prorsus omisit. Est autem *φασὶν* tum hoc, tum id, quod mox sequitur, non unice ac proxime ad Midam servum referendum, sed ad discipulos quoque philosophi, quibus Midas docti illius certaminis rationem, viam et exitum narraverat. Quod quidem ideo monendum duco, ne quis existimet, *φασὶν* poni posse, vel h. l. vere positum esse, pro *φησὶν*, uti vice versa fuere, qui *φησὶ* nonnunquam pro *φασὶ* usurpatum fuisse serio contenderent. De quibus iam alibi dictum (ad Pro Merc. Cond. c. 1.). LEHM.

Ead. l. 6. *Οὐδ' ἀναιμωτὶ*) Ut in Tim. et passim alibi. BOURD.

Ead. l. 9. *Σκ. Νεστόρειόν τινα*) *Capacissimum.* Il. *Λ.* BROD. Talis rixa in Lapith. et apud *Heliod.* lib. 5. de scypho Nestoreo. Interp. *Martialis* ex Iliad. 11. BOURD. *Δέπας ἀμφικύπελλον*, de quo *Homerus* et *Aristoteles* de apibus. *Martialis* VIII, 6. apud nos:

Hic duo longaevo censentur Nestore fundi,

Pollice de Pylio trita columna nitet.
(vulgo pro *columna*, *columba* legitur ap. *Martial.*) Longe Poculum Nestoris describit *Homerus* Il. *Λ*, 635. Respic autem *Noster* hos praecipue duos versus:

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης
Ἰλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἀόργητον, καὶ θυμοῦ κρείττονα*) Satis vulg ria erant, quae supra §. 10. ad v. *καιρὸν* ex *L. Bos* attulim Melius merentur addi, quae idem ad haec *Luciani* verba co mentatur, in Epist. ad Rom. p. 97. s. ad cap. 2, 8. ubi a Differt proprie *θυμὸς* ab *ὀργή*. *Θυμὸς est fervor sanguinis, circa cor movetur: ira nascens.* Schol. *Aristoph.* ad Ran. p. 2 *Θυμός ἐστι ζέσις τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος, ὅ᾽ ὄρεξιν ἀντίνο σεως κινουμένου, ἡ ὀργὴ ἐναρχομένη.* Sic fere etiam *Laërt* in Zenone. Unde Aegyptii *θυμὸν* hieroglyphice insinuab per focum ardentem corde desuper impendente. Non m *Eustath.* ad Iliad. *A. θυμὸν* deducit *ἀπὸ τοῦ θύειν*, i. e. *ὁρμ subito commoveri*, vel *furere*. *Cic. θυμὸν* vertit *excandescentia* Tusc. IV. *Excandescentia*, inquit, *est ira nascens.* *Ὀργὴ* v *est libido ulciscendi et puniendi eum, qui laesisse videtur injur Ὀργή ἐστιν ἐπιθυμία τιμωρίας τῶν ἠδικηκέναι δοκούντων*, idem *Schol.* et *Laërt.* locis dictis. Unde *Eustathius ὀργὴν τοῦ ὀρέγειν*, i. e. *concupiscere*, dictam putat, quia nihil al est ira, quam appetitus vindictae. Quando igitur haec d vocabula *ὀργὴ καὶ θυμὸς* junguntur in oratione, redde sunt, *ira et excandescentia*: non *iracundia* et *animus*, que admodum est apud interpretem *Luciani* in Hermot. h. l. q is reddit, *Virum senem exasperabat, alienum ab iracundia, a moque potiorem.* (Paris. *animoque longe praestantiorem.*) R tius posuisset — *senem ab omni ira atque excandescentia p alienum*, i. e. senem, qui non tantum irae, verum etiam excandescentiae, irae nascenti resistere potest, ab ea se ci non sinit. Alia phrasi diceretur, *Οὔ μηδ᾽ ὀργὴ μηδὲ θ καθίκεται.* Sic fere *Lucian.* in Reviviscent. c. 8. pr. — *ὀργὴ Πλάτωνος ἢ Χρυσίππου — καθίκοιτο ἄν*, i. e. *iram tangere Platonem vel Chrysip.* vel *nunquam putaveram, phi phum iratum posse fieri.* q. d. Credidi semper philosophos affectu esse liberos. Non intellexit vim phraseos inter vertens, *Ego vero me nunquam in Platonis, vel Chrysipp iram incidere existimassem.* Similiter *Lucian.* Bacch. c. 2 *θρωπον ὀργίλον καὶ θυμικὸν* legimus. Haec ille. *Κρείττων* te frequentissime signif. eum, qui vincit, superior est; uti *ἥττων*, qui vincitur: et quidem vel primitiva haec

ignificatio, cum a κράτος robur derivetur, et sic (sit) κρατεῖν *tenere, in potestate habere.* Sic inquam *Noster* supra, de lerc. cond. §. 19. f. κρείττονας χρημάτων eruditos vocat, *pe-nia superiores.* Nec non *Thucyd.* II, 60. χρημάτων κρείσσων, *ecunia invictus.* Ita fere κρείττων λόγος, de quo supra egi-us. Et sic *Noster* paullo supra pr. cap. 12. ἐκράτησε δὲ πότερος; *Uter vero discessit superior?* Reitz.

Pag. 21. l. 2. Τί οὖ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορίην ὑμῖν, τὸ ἀπὸ τοῦ δὲ ἀρξάμενος) Monstrosum verbum συνοδοιπορίην potueruntne tam diu tolerare editores? In osterum ex Ms. scribe et distingue: ὡς καὶ αὐτὸς, εἰ δυνατὸν ν, συνοδοιπορίην ὑμῖν τοιαπορεῖν δὲ ἀρξάμενος, ut *et ipse, si iam nunc fieri possit, vobiscum iter capiam, inde initium fa-mus,* unde scilicet vos coepistis. Graev. Insolita quidem ngata ἐπισυνοδοιπορίην, et eo forsan nomine damnanda. nia tamen apta videbatur significare, *longo quamvis inter-llo sequi,* et sic, *quasi una iter facere,* retinere volebam. unc autem auctoritati Codd. Mss. G. W. P. et L. cedo, in ibus omnibus legitur ἔτι συνοδ. Solan.

Ead. l. 6. Εἰ γὰρ ἐβελήσειας, ὦ Λυκῖνε) *Opsopoeus, si do haec res tibi cordi esset. Benedictus, si modo velis, Lu-ne.* Imo, *utinam velles, Luciane!* Nam et paullo ante, Εἰ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε. Gron. Cf. ad Prometh. Cauc. c. 20. Varr. Lectt. Tom. I. p. 140. Lehm.

Ead. l. 7. Παῖδας) *Rudes atque imperitos.* Brod. Fami-is Luciano est formula, παῖδα εἶναι ἔν τινι τέχνῃ, de *im-ia* capienda. Hinc et ἀποφαίνειν τινὰ παῖδα ἔν τινι de eo, singularem peritiam in aliquo negotio consecutus est, ut quicunque prae ipso *pueri* esse videantur. Hipp. c. 3. ἐν αἰδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Pseudol. c. 2. οὕτω σύ γε ας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ. De Mort. Peregr. c. 11. ρητὴ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε. Hanc phrasin jam *Belinus* et ro loco insinuari cupit, corrigens: παῖδας, εὖ ἴσθι, ἀπο-εῖς ἅπαντας. Ut autem intelligatur, qua ratione οἰήσῃ ποφανεῖς exsistere potuerit, fingit *Belinus* Scholion τοῦ, *ανεῖς exstitisse ποιήσῃ* (imo *ποιήσεις*) et hoc, amisso ca-suo, ab imprudente librario sub forma οἰήσῃ in textum um esse. At sic mirum profecto in modum accidit, ut scilicet lectio haud malum sensum praeberet; quam-id quodammodo *Belinus* negat, scribens: „Il me sem-ue οἰήσῃ ne convient point du tout ici. *Tu penseras que es autres ne sont que des enfans.* Ce n'est sûrement pas là nsée de Lucien; ce n'est point sa forme ordinaire."

Verte, ut vertit fere *Gesnerus*: *Pueros, mihi crede, habe omnes, tecum si compares;* et jam confer locum Alexandr. c. ubi, postquam scripserat auctor, Alexandrum se Pythago similem esse praedicasse, addit: *εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγένη παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε.* Sic in utroq loco elegantissimam conspicies fastus philosophici imagine lectissimis coloribus expressam. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὡς πρὸς σὲ*) *Si tecum conferantur.* BROD.

Ibid. Αὐτὸς) Nihil hic variare Edd. notaverat *Solan* Forsan quia *αὐτοὺς* vel *αὐτοῖς* invenire maluerit. Sed n opus est; nam vel efficacior hic nominativus, ut signifi tur: *tantum prae illis sapies ipse*, i. e. ipse tibi videb REITZ.

Ead. l. 12. *Τετταρακοντούτης*) Si istud de aetate Luci dictum, cum iis, quae initio hujus libelli de tempore di sunt, quo Hermotimum itare ad philosophos viderat, confe tur, constabit jam, qua aetate Lucianus in Graeciam prim venerit, anno nempe aetatis circiter vigesimo. At vero rum illud juvabit, nisi in hoc etiam opusculo criterium quod temporis, quo scriptum est, inveniatur; quale nond perspicere valeo. SOLAN.

Ead. l. 14. *Τοιαῦτα γὰρ*) *Τοιαῦτα γοῦν, ὦ Ἑρμ.* MARC

Pag. 22. l. 4. *Οὕτω μάθῃς*) *Μάθοις Guyetus* vult legi, ne quidem; sed nihil ego in vulgata muto: vide, quae p cis dixi supra ad cap. 8. hujus Dial. v. *δουλεύῃ*. REITZ.

Pag. 23. l. 4. *Τῷ ποτε πιστεύσας*) *Cuinam habita* BROD.

Ead. l. 5. *Τὸ πρῶτον σὺ*) Mihi non fit probabile, ca gatum et diligentem, si quis alius, scriptorem bis posu *τὸ πρῶτον σὺ*, ac statim *παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας*, itaque alterut *σὺ* librariorum liberalitati deberi arbitror, posterius prae tim, quod proinde omittendum. GESN. Superfluum qui per se alterutrum *σὺ* esse, negari non potest. Verum solum excusationem habet alterum post *παρεὶς* positum aliquantum intervalli interjectum, sed etiam, si recte tio, commendationem, quandoquidem sic plenior, cr ac rotundior, redditur verborum sonus. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῶν δ' ἄλλων*) Intellige *ὁδῶν*. BROD. P *θυρῶν* ex antecedd. LEHM.

Ead. l. 10. *Δὴ*) Ita edidimus, auctoritatem Ms. 3011. secuti, quocum faciunt Edd. *H. B.* 4. et *S.* Vulg. *δέ*. BIP. Nusquam *δὲ* inveni, nisi in Edit. *Reitz. Δὴ* B. 1. 8. A. 1. 2. exhibent. Typographicum mendum unde recepisse videtur *Reitzius*. LEHM.

Ead. l. 12. Ἐπὲρ τοὺς πολλοὺς) *Supra vulgus.* Brod.

Ead. l. 13. Καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμὲ) *Et is atque nunc sum.* Brod.

Pag. 24. l. 2. Ὑμετέρων προγόνων) Τῶν Στωϊκῶν δηλονό- Brod. *Nostri majores* tamen *Obsopoei* versio in ed. Paris. ibebat, etsi ὑμετέρων in Graeco contextu exhibebat. In medict. autem, *vestrorum majorum.* Reitz.

Ead. l. 4. Ἅπερ προὴρησαι,) *Quae delegisti.* Brod.

Ead. l. 5. Ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα) Consule *Platonem* in ocratis Apolog. Brod.

Ead. l. 7. Προεῖπών) Sic lego, non ut in omnibus, et ipso M. προειπών. Qui Graece sciunt, probabunt, sat io, emendationem nostram. Solan. Emendationem *Sola-* confirmat Ms. Reg. 3011. Bip. Et *Belino* probatam rece- t *Schmiederus;* sed injuria: nam προεῖπεῖν huic scriptori nper est: *alloqui aliquem coram, pronuntiato nomine, atque eo salutare* (vid. Nigr. c. 2. Diall. Deor. XX, 6. XXVI, 1. all. Mortt. XXIX, 1.) quae verbi potestas propria et so- inis qua ratione cum Pythii Dei responso conciliari possit, lerit jam ipse *Solanus,* qnamquam ille Graece haud me- iocriter sciens, nec omnino invita Minerva natus. Contra εῖπεῖν de oraculis proprie dicitur, ut Diall. Mortt. III, ubi cum προειδέναι conjungitur. De Apolline etiam ipso r. Trag. c. 30. Ergo h. l. τοὺς Στωϊκοὺς ἀρίστους προειπὼν il est, nisi hoc; *praedictis, praefinitis* Stoicis praestan- imis omnium philosophorum esse. Infelici itaque casu idit, ut deterior lectio, quam bonus alias judex praestan- rem judicasset, postea Codicis cujusdam auctoritate con- iari videretur. Quae res monet, ne incautius in recipien- Codicum lectionibus, vel novitate earum allectus, vel na auctoritate captus, agere cupias. Lehm.

Ead. l. 8. Τὴν ἁρμόττουσαν) ὁδόν. Brod. Quidni vero σοφίαν; quae proxime legebatur. Lehm.

Pag. 25. l. 17. Μόνος βασιλεὺς)

Ad summam, sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

(Ep. I, 1, 107.) Vorst. Cf. Vit. Auct. c. 10. Lehm.

Pag. 26. l. 2. Αὐτῶν) Rescripsimus pro vulg. αὐτῶν, ju- e *Belino.* Item p. 34. l. 8. αὐτοῦ pro αὐτοῦ. Bip. Neuter s emendatione indigebat, nisi et alia vere innumera loca anc normam corrigenda putes contra librorum omnium ensum. Τὰ αὐτῶν non simpliciter sunt *res suae,* sed *ipsorum.* Vid. supra ad cap. 3. Varr. Lectt. nott. °). et Lehm.

Ead. l. 4. *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι*) Omnes priscae Edd. *A. J. H. B.* 2. Fl. *F.* Par. S. quas hic dedita opera consului, ha ita habent: *Οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι οὐκ ἔλεγον, ὡς τὸ εἰκός· οὗτ δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες.* Immo et Cod. M. eade exhibere, testatur *Solanus*, qui tamen posteriora illa, *οὗτ δὲ ἦσαν οἱ τ. α. φ.* in *Junt.* deleverat, nimirum olfaciens glo sam esse: idem et mihi videtur; nam quid aliud sunt, qua explicatio verbi *ἀντίδοξοι*; Interim, quia non adfertur C dex, in quo desint, ea ita contextu addere tutius duxi; u ut suspecta uncis inclusi: Reitz. Manifestum est, alie haec esse a Lycini oratione, atque adeo glossatori cuida deberi. Recte itaque, *Reitzii* exemplum secuti, recentior Editores ad unum omnes haec verba pro suspectis notarun *Wielandius* etiam prorsus omisit, secus ac *Belinus*, qui, e persuasum habens improba esse, tamen absurde ea redder quam prorsus abjicere, maluit. Abjectis autem importu verbis jam commode sibi respondent Lycini verba: *Οἱ μ δὴ ἀντίδοξοι* etc. et: *Οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται* etc. Quod aliter n cesse est se habere, ubi interjiciatur sententia, quae eade a particula δὲ incipiat. Lehm.

Ibid. Εἰκός. Ἔρμ.) In omnibus impressis et ipso Codi M. verba sequentia hic inserta legebantur: *οὗτοι δὲ ἦσαν τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες*, insulse prorsus, si Dialogi person tribuantur: exulare itaque ego jussi, cum palam sit, Sch lion merum esse, quid per *ἀντίδοξοι Lucianus* voluerit, en rans. Solan.

Ead. l. 10. *Μαργίτῃ*) *Erasmi* Chiliades: ibi *Μαργίτ* Brod. *Cum Margita*, inerte et nullius pretii stolidoque h mine. *Margitis* enim meminit ex *Homero Aristot.* atque *Cl Alex.* Demosth. apud *Plut.* Alexandrum puerum et Margit nominabat. Cogn. *Ἄφρονι, μωρῷ.* De hoc *Suid.* ex *Hesy* Interp. *Arist.* ad aves. Bourd. Scripsisse *Homerum* poëm tium, cui hoc nomen fecerat, *Aristoteles* haud dubie auct est, de Poët. c. 4. Sed *Homeri* foetum esse dubitat *Basil* Lib. de legg. Gr. (Grot. ed. 990. C.) Junioris et vires te tantis *Homeri* esse existimat *Dion Chrysost.* pag. CXXIV. *Barnes.* Iliados praemissorum. Iterum infra Philops. cap. Solan.

Ead. l. 13. *Ὑπ' ἐκείνου λεγόμενα*) Castigo *ὑπ' ἐκείν* Brod.

Ibid. Λίρεσιν) *Φιλοσοφίαν.* Brod.

Ead. l. 14. *Ἀξιῶν*) Forte *ἀξίαν*, *aestimationem*, *preti* Guyet. Duplex esse potest, quod videam, via, qua l qualis nunc in omnibus libris facies ejus est, asperitas to

ar. Aut pro ἀξιῶν restituendum ἀξίωσιν, (non ἀξίαν, quae ex alterum quidem, quod *Guyetus* vult, *pretium* scil. significare potest, neque vero id quod locus flagitat, *aestimationem*, die Würdigung). Aut lacunam aliquantam sumas post ἕρεσιν, qua prior exciderit enuntiatio participialis in hanc ere sententiam: — ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν, προαιρούμενος οὐς Στωϊκούς, καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. Ex quibus illa ibi levior ac simplicior, omninoque probabilior, ratio esse idetur; quum vox ἀξίωσιν vel non perspicue satis, vel adeo ompendiose, scripta incautum librarium facile in errorem educere potuerit. Aliam viam *J. Seagero* ingredi placuit Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. conjicienti ἀξιοῦν, et hunc erborum ordinem statuenti: διαλέγεσθαι τινι, ὡς ἀξιοῦν πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος etc. Infelicissimum commentum! quo angi jubentur πιστεῦσαι et ἀξιοῦν, longissimo intervallo ab nctore dissociata; ut taceam, ambiguum sic fore, quorsum ῶν κρειττόνων referas. Quod ὡς pro ὥστε positum *Seagerus* e Xenophonte illustrandum putavit, supervacua fuit haec operа, quum haec particulae potestas ubivis, et in nostro scripore, haud raro occurrat, neque cuiquam in mentem venire ossit de ea dubitare. Lehm.

Ead. l. 15. Τοιαῦτα λέγοντι) Non λέγοντο. Brod.

Ead. l. 16. Οἶσθα) Stare hoc verbum hic non potest. redo scriptum fuisse ἴσθι, vel potius ἐν ἴσθι, ut Prom. erbb. cap. 5. (?) et alibi passim. Solan. Quem locum e Prometh. in Verbb. (Πρ. λ. citatum) dicat *Solanus*, nescio. Neque vero opus erat, ut formula notissima his ambagibus illustraretur. At nego equidem imperative h. l. Hermotimum loqui voluisse; qua forma indicasset rem Lycino nonum notam, vel nondum certam. Imo vero indicative rem roponit, ut satis jam Lycino cognitam, quo ostendat simul, se non decipere illum voluisse, quum rem tacuerit, uam ille per se sciat. Ἀλλ' οἶσθα verte: *Sed nosti* (vel, si avis, cum *Gesnero*, paullo urbanius: *sed noris*); *du weisest ja doch*. Recentiores interpretes, a *Solano* decepti, abrarunt. Lehm.

Pag. 27. l. 3. Ἐν χρῷ κουρίας) *Ad cutem tonsos*. Brod. *Strictim attonsus. Plaut.* Capt. cujus ἀντίθετον, *per pectinem attonsus*. Ἐγκυτὶ κεκαρμένους *Archilocho*. Hoc genus tonsurae σκαφίον dicebant, cui κῆπος, vel κηπίον opponebatur. De quibus vide *Aristoph.* Schol. in Avibus, et *H. Junium* de coma c. 6. Vide et Lexiph. c. 5. Vorst. Vide not. ad Vit. uct. c. 20. Solan. Ἐνχρωκουρίας una voce *Guyet.* scribit. Adsentirer, si probaret; nec enim ridiculum adeo est, ut

contemni debeat, quin quia ridiculum, studio adfectatum *Luciano* videri possit. Interim, quia non necessarium, viri eruditi hic et alibi jam satis exposuere, quid sit *ἐν κουρίας*, nihil amplius dicam. REITZ.

Ibid. *Οὐδὲν ἄβρὸν*) *Nihil in his molle.* BROD.

Ead. l. 4. *Ἐς τὸ ἀδιάφορον*) Nimirum *τὸ ἀδιάφορον* il quorundam rationem notat, quibus parum aut nihil cu est, quid de se judicent alii, nudi an vestiti, hoc an modo vestiti incedant, soli sint an in foro? *susque deque bent omnia*, quam ipsam formulam ex Graecorum *ἀδιαφ* interpretatur *Gellius* XVI, 9. Igitur extrema sunt hinc A tippeorum, ut hoc utar, mollities, hinc Cynica negli tia, et cultus omnis, atque alieni adeo judicii contem GESN.

Ead. l. 12. *Ἐν χρῷ ἡ κουρὰ*) Ut antea *ἐν χρῷ κουρ* Quid legerit in his locis interpres, non video, nam S dicti *ἐν χρῷ κουρίαι*, *tonsi*, *cute tenus.* Ipse vero *longa c venerandos*, *prolixa in capite caesaries*, *capillus prolixior*, que vertit. De his *Juvenal.* Sat. 2. *atque supercilio brevior mae.* Haec monebat Senator Clariss. *Godofred. Maluy* Dixi hac de re antea. BOURD. In sequentibus verbis: *πρὸς τὸ λοιπὸν ἆρα ἔχομεν τουτονὶ κανόνα* Subjunctivus fendit *Belinum*, vim ejus non capientem, quam nec *Ge rus*, vertens: *habemus*, fidelissime expressit. Intellige *β λει*, et verte: *visne hanc habeamus regulam?* Quam ratio nemo facile ut inauditam mirabitur, nec inconvenientem dicabit cum sequentibus: *καὶ χρὴ* etc. Quapropter nim *Schmiederus* facilis erga *Belinum* fuit, quum *ἕξομεν* illius nitu e Cod. 2954. in textum reciperet. LEHM.

Pag. 28. l. 1. *Παίζεις πρὸς μὲ*) Et haec ita legi in *J* et *Fl.* adnotaverat *Solanus*; quasi variationem invenire taret. Sed et sic leguntur in *A.* 1. Par. et *S.* Nisi quod ter in omnibus scripti sint accentus, legunt enim *πρός* enclitice. Quod tamen cum accentum canonibus adverse mutavimus, et porro mutabimus, non amplius de his m tiis monituri: licet studio reliquerimus idem c. 1. de M cond. *ἐξηγόρευον πρός με*· nam praepositio non adsumit centum encliticae, in quo tamen millies peccatur in o bus auctorum Editt. (etsi, atona particula sequente, ac tum invertere fas sit, ut, *ἀπό τε*, *ἐπί τε.*) Sed aliud n quaesisse videtur, phrasis nempe illi insolita videbatu non est, vid. *Aristoph.* Plut. 1056. supra l. c. jam adduc Et *Nostrum* infra Soloec. cap. 6. pr. REITZ. Non solu Merc. Cond. c. 1. *πρός με*, ut veterem scripturam, ser

itzius, sed etiam aliis in locis, ut Somn. cap. 15. et supra ermot. c. 16. Ergo et h. l. et sequentibus omnibus consta- sibi debuit. Temere h. l. *Bipontinus* Editor, *Seyboldus* et chmiederus secuti sunt *Reitzium*. LEHM.

Ead. l. 2. *Συνίημι*) *Mihi fucum fieri non sentio.* BROD.

Ead. l. 8. *Τί ἂν πάθοι τις*) *Quid agendum statuat aliquis.* BROD.

Ead. l. 9. *Εἰ τυφλὸς ἂν*) Ubi Hermotimus dixisset, pos- etiam ex externo habitu judicari de optimo philosopho- m genere, continuo infert Lucianus, *Τί ἂν πάθοι τις, εἰ φιὸς ἂν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν;* Non gravor particulam *ἂν* continuo iteratam: persuadeo tamen mihi, legendum *εἰ φιὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν.* Non dubito, quin cuilibet, nes suas, et perpetuam Graecorum, *Luciani* potissimum, quendi consuetudinem consulenti, haec lectio censeatur rissima. JENS. *Εἰ τυφλὸς ὤν*) Quia Codex W. *Jensianae Guyetianae* (nam et *Guyetus* ἄν in ὤν mutandum monuerat) njecturae adsentitur, non dubitavi ὤν recipere: nam illud litionum *ἂν πάθοι . . . ἂν ἐπιθυμοίη* minus commodum, ITZ. Ὢν etiam *Schaeferus* scripsit Melett. p. 100. In se- ntibus primum dubium non est, quin *τῷ* (pro *τίνι*) recte ibatur, ut et vett. Edd. omnes dederunt. *Belini* errorem, *τῷ* corrigendum censuerat, quod quidem foret *τινὶ*, mi- ne *Bipontinus* Editor sequi debebat. Cf. Diall. Deor. III, t Adnot. Tom. II. pag. 285. et Halc. c. 2. ibique Adnot. m. I. 490. Deinde *διαγνῷ* exhibent vett. Edd. et *Seyb.* *δια-* vero *Reitz.* et recentiores ceterae. Codices vero 2954. et 1. habent *διαγνῶναι*, quod *Belinus* ortum esse dicit e *δια- ἂν*, rectius vero *Schaeferus* l. c. e *διαγνῴη ἄν*, et sic sane endum. Simili forma *Noster* usus est Cynic. cap. 17. *δῴη.* ae saltem in recentioribus scriptoribus ferenda esse vide- ; quamquam Grammaticorum tum veterum, tum recen- um, sententiae in varias partes abeunt. Damnant hanc *ativi* formam per *ῳ* pro *οι* exhibitam *Phrynichus* pag. 345. . et *Moeris* p. 117. Piers., defendunt *Suidas* s. v. *βιῴη.*, *Thom. M.* s. v. *διδῴη*. E recentioribus eam omnino re- ant *Pierson.* ad *Phrynich.* l. l. *Fischer.* Animadvv. ad *Wel-* II. p. 446. et *Hermann.* ad *Orph.* Argonaut. v. 1218., ut rem seriorumque scriptorum propriam ferunt *Buttmann.* Gramm. Gr. pag. 183. Ed. 3. *Matthiae* Gr. Gr. §. 205. 6. eck. ad *Phrynich.* l. c. qui omnino consulendus, ut pro- denique servari volunt *Schaeferus* Melett. l. c. et *Hein-* ad *Platon.* Gorg. 481. A. Ceterum tamen cum his nostri

loci verbis cf. Catapl. c. 22. ἢ τῷ διαγνῷ (διαγνῶ Reiz.) ἐνταῦθα εἰ etc. Lehm.

Pag. 29. l. 6. "Ὁ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόν δέ ἐστιν, οὐχὶ τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς) Immodice (*sopoeus, nisi enim me fallit animus, tale quiddam est, quod c turus sum, nimirum te parandae et colligendae sapientiae cupid cum istiusmodi viris conversari.* Absurde *Benedictus* et prae Graeca, *istiusmodi autem est, quod volo dicere, non solum sapi tiae virorum illorum amore captus ipsos adivisti, sed in sap.* particula οὐχ est hic accipienda per interrogationem; cu notam cum subjecerint huic periodo Basileenses, quî pot eisdem placere *Obsopoeus?* Adscripsit vere pater, *Quod c dicere volo, sic se habet: Nonne scientiae virorum eorum* con *ad illos accedis, et — ?* Gron.

Ead. l. 7. Οὐχ ὅτι) In hujusmodi voculis ut venu linguae, ita etiam difficultas consistit. Saepissime sic a *Nostrum* collocatur illud οὐκ. Solan.

Ead. l. 8. Καὶ ἠξίους) Lege forsan: Ἀλλὰ καὶ ἠξίους. interpres. Guyet. Pendet judicium ab eorum veritate, q modo de hujus loci sensu et de particularum οὐχ ὅτι pote te disseruit *Gronovius.* Quae si vera sunt, ut sunt verissi ineptissime sequeretur, quod *Guyetus* vult, ἀλλὰ καὶ ἠξίι imo unice recte adjungitur simplex copula: *Nonne* (ni wahr?) *mentis illorum amore ductus adibas eos, et volebas* Itaque recte Basileenses (Ed. 1. et 3.) in sententiae fine terrogationem indicarunt, quod in A. 1. 2. neglectum fa occasionem praebuit importunae corrigendi libidini. Le

Pag. 30. l. 2. Ὁ γοῦν Μῶμος) Fabula de Momi judi Guyet. Conf. Ver. Hist. II. c. 3. Solan.

Ead. l. 4. Ὁ μῦθος ἐρίσαι) Hujus fabulae mentionem cit *Plato.* Cogn.

Ibid. Ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα) Conf. infr. Saltat. c. 39. 40. Solan.

Ead. l. 5. Εὐτεχνίας πέρι) Propter anastrophen acce praepositionis mutandus erat. Sic infra c. 45. φιλοσοφία ρι constanter legitur. Quod ex Grammaticis notum. *Hom.* Il. *B*, 91. — νεῶν ἄπο. Et Odyss. *H*, 104. — μ ἔπι, ac saepe alibi. Exempla plura ex prosae scriptt. a *Jens.* ad Jov. Trag. c. 33. Reitz. Non e longinquo, erat, ut peterentur exempla rei ceteroquin minime ign Εὐμορφίας πέρι Diall. Mortt. XXIV, 2. Ἀντύτου καὶ Μ πέρι Pisc. c. 10. Ἰατρικῆς πέρι in hoc ipso Dialogo. c. fra c. 45. φιλοσοφίας πέρι. Quin etiam h. l. non solum tina Editio, sed etiam B. 1. 3. A. 1. 2. πέρι exhibent; p

quam quod in utraque Ald. ob scripturam compendiariam accentus ad ultimam syllabam pertinere videri potest. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν* etc.) Adleverat orae edit. Paev. *T. Hemsterh.* Vid. *Aristid.* T. I. pag. 21. C. ubi *Jebb.* hunc locum notat. Sed cum ea mihi editio non sit ad manus, quid ibi commentator ille habeat, addere non possum. Reitz. *Aristidis* verba, quae *Hemsterhusius* indicavit ex Symm. in Minerv. p. 21. ed. *Canter.* haec sunt: — *συνελθόντας οἰκίαν ἐν ταυτῷ μίαν συνοικίαν κοινὴν περιβαλλομένους, ἥδ' Ἀθηνᾶ ἐστιν ἡ πείσασα· ὅθεν δὴ καὶ πολιοῦχος ἅπασι κέκληται.* Lehm.

Ead. l. 11. *Ἐπέπληξε*) Ita pro vulgato *ἐξέπληξε* dare non dubitavi; idem verbum ex tribus Codd. similiter restitui in c. 31. Reitz.

Ead. l. 14. *Εἰ ψεύδεται*) Prave hic omnes *ἤ*, quod *B.* 2. Salmasius ita emendavit. Solan. *Ἤ*) *Εἰ B.* 2. solam recte legere, reliquos cum Cod. M. male *ἤ* habere, notaverat *Solanus.* Non, credo, quod ignoraret *ἤ — ἤ* recte dici; nam vel hoc Graecum adagio *ἤ πίθι, ἤ ἄπιθι* notissimum, sed quod hic *εἰ* convenientius duceret. Potest autem stare vulgata, etsi propter proxime praecedens *καὶ*, forsan melius foret *εἰ* pro *ἤ*. Sed si *καὶ* plane abesset, ac tum *ἤ — ἤ* legeres, nihil desiderares: at *Noster* nimis amat illud *καὶ*, quod vel ad nauseam usque recurrit in Somn. c. 1. 2. 3. Reitz. *Ἤ* in priori parte obtinere interrogationis prorsus novum et inauditum est. Jam vero constet ob pronuntiationem unam eandemque *ἤ* et *εἰ* saepissime a librariis commutatas esse, et h. l. non solum B. sed etiam B. 3. revera *εἰ* exhibeant, quod unice convenit: patet est, quod genuina lectio amplius a loco sibi debito arcearetur. Lehm.

Ead. l. 15. *Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα*) *Lynceo perspicacior.* Perspicaces, intelligentes et acute subtiliterque videntes *Lynceos* dicuntur, non a Lynce animali, sed a Lynceo Argonautarum uno, qui dictitabat ultra parietem videre; *Hieron.* contra Joa, Origenistam. *Val. Flacc.* L. I.

— *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit solus, transibat sidera Lynceus.

L. IV. c. 10. *Cic.* de eo. *Lucian.* Icaromenip. et Dial. *Tyrannic.* et Tiresiae. Cogn. Ut in Contempl. Bourd. Vid. *Stephan.* Schol. in Pluto. Vorst. Ita corrupte, ut exhibet versus *Val. Flacci* exstat ap. *Cogn.* quem *Graev.* Edit. non modo ex Parisina descripsit. Sed vid. edit. *Burmanni* I, 466. ubi leges

— *cumque aethera Juppiter umbra*
Perdiderit, solus transibit nubila Lynceus. Reitz.

Pag. 31. l. 4. *Κατὰ θεὸν*) *Dei auspicio, divinitus.* Bro Confer hujus Dial. c. 15. Solan. Adducit haec *Luci* verba *Jac. Elsner.* ad 2. Corinth. VII, 10. et interpretatur: *τὰ θεὸν εἱλόμην, ego divino beneficio elegi*, firmatque ex *Ja blich.* Vit. Pythag. c. 26. p. 97. *Ἀσμενος δὴ ὡς κατὰ θεὸν ἀν μένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, laetus itaque, quod propositum non sine divina ope succederet.* Licet *ἡ κατὰ θεὸν λυπη* in N Foed. potius sit *tristitia secundum Deum*, quam *a Deo immi* quod recte ex locis N. T. similibus probat idem. Quod etiam similibus posset probari, ex profanis scriptoribus quid opus foret. Reitz. Observanda h. l. etiam, non nus falsa, quam gravis, oppositio formularum *κατὰ θεὸ καθ' ἑαυτὸν* (illud, quod mox Lycinus dicit *κατ' ἐμαυ ἐξευρεῖν πειράσομαι*) i. e. *per Deum*, et *per se, operante, re te, Deo*, et *suo ipsius auxilio, suis ipsius* ac *solius viribus lictum.* Cf. Lexiph. 20. ubi Lexiphanes morbo dicitur l rare *κατὰ θεὸν, divina sorte immisso.* Lehm.

Ead. l. 7. *Καὶ πρὸς ἐμὲ*) Vid. supr. Prometh. c. 3. So

Ead. l. 8. *Ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ*) Sic supra c. 1. f. h Dial. *ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ.* Reitz.

Ead. l. 9. *Γάρ σοι*) *Ἄν*, quod hic inserebatur in on bus, duce W. delevimus. Solan. Possis etiam, servato scribere *ἀρέσκοι.* Verum neutra ratio e *Luciani* calamo fecta: imo scripsit haud dubie, ut vulgo editum. *Ἄν* su cum Indicativo Praesentis positum hodie non amplius in bitationem vocatur. Quemadmodum h. l. *οὐδὲν ἂν ἀρ* ita Diall. Mortt. IX, 2. relative: *ὅντινα ἂν καὶ μόνον* ἔβλεψα. Verte tum: *forte.* Lehm.

Ead. l. 11. *Ἄν με ἀρέσειεν*) Modo dixerat, *ἄν σοι ἀρ* jam vero accusandi casum adjungit eidem verbo: utrum vero usitatum esse non monerem, nisi suspicatus essem *lanum* nostrum dubitare de hoc casu. Dativus tamen notior. Accusativ. vid. ap. *Aristoph.* Plut. 353. Adde Ran. 103. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.* Plura *Spanh.* ad Plut. l. fert, ut Vesp. 769. Acharn. 188. *Eurip.* Orest. 210. *Th* I. c. 128. etc. tamen leviter aberravit in proferendis *Thu dis* verbis, scribens, *οὔτι σε τούτων ἀρέσκει; cum ap. Thu* legatur, *εἰ οὖν τι σὲ τούτων ἀρέσκει.* Confer ibi Scholias Atticismum esse ait, accusativum pro dativo. Reitz.

Ibid. Μοι ἀρέσ.) Sic edi ex conjectura curavimus, vis in omnibus Edd. et ipso M. scriptum sit *με.* Vid. p. 195. B. 198. A. Solan. Quia scilicet paullo ante

it οὐδέν σοι ἀρέσκει, ideo et hic ἀρέσειεν cum dativo con-
ctum voluit *Solanus;* sed hoc non satis est caussae pri-
nam eamque constantem lectionem mutandi ex mera con-
tura, vix autem mihi persuadeo, eum ignorasse, hoc
rbum etiam frequenter accusativum personae, aeque ac rei,
ciscere, id quod satis multis jam probavit *Stephanus* in
es. Adde nos nota proxima. Reitz. Differunt ἀρέσκειν
, et ἀρέσκειν τινά. Illud est *placere alicui;* hoc *satisfa-*
re. Unde patet simul, quomodo Passive dici possit ἀρέσκε-
σθαί τινι, de eo, *cui satisfactum est in aliqua re,* i. e. *qui in*
acquiescit, ea contentus est. Hoc ipsum discrimen animad-
rtes h. l. observatum. *Nihil forte,* ita dicebat Hermotimus,
quod tibi eorum quae dixero. Imo vero, respondet jam Lyci-
s, *ut nihil vis dicere ejusmodi, quod satisfacere mihi possit.*
de Sacrif. c. 13. extr. ubi pro ἀρέσκει τῇ θεῷ e Codd. Pa-
. restituimus τὴν θεόν. *Herodianus* ap. *Moerid.* ed. Piers.
463. Ἀρέσκει αἰτιατικῇ καὶ δοτικῇ. Lehm.

Pag. 32. l. 5. Ἄμεινον) Repone, ἀμείνων ἢ χείρων. Brod.

Ead. l. 11. Ἂν εἴδῃς) Εἴδοις Guyet. Sed vid. quae
ra notamus ad c. 8. hujus Dial. Reitz. Ἴδοις Mss. Regg.
4 et 3011. Bip. Idque recte jam *Schmiederus* recepit.
nm.

Pag. 33. l. 14. Κλανθμυριζομένων) M. *Par.* et *A.* In
mendose κλαθμυριζομένων. Solan.

Pag. 34. l. 1. Ἀποσεισάμενον) Anglic. ἀποσεισάμενος, mend.
ird.

Ead. l. 2. Ἀποῤῥίψαντα) Cum finxisset Hermotimus, Vir-
n esse beatissimam civitatem, inque eam rogasset num
ium esset, ut omnes contenderent, et cives ibi fieri ge-
nt, *Maxime vero,* respondet Lucianus, *eo adspirandum*
reliqua autem omnia negligenda; neque multum curare opor-
tinentem patriam; neque liberis vel parentibus, si cui sint,
antibus ejulantibusque, flecti et verti; sed et eos maxime ad
am viam hortari: sin autem nolint, vel nequeant, amoventem
(sive *amotis illis*) *recta ad undique beatam illam urbem*
ndere; quin et ipsum abjicientem pallium (sive *ipso abjecto*
), *si eo apprehenso detinerent, illuc festinare.* Hic quidem
ris sensus est: sed in Graecis aliquid est, ad quod of-
n. Καὶ αὐτὸ ἀποῤῥίψαντας τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημ-
ιτερόχοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε etc. Si sequentium juxta
aecedentium habeatur ratio, vel puero pateat legendum
ίψαντα. Jens. Omnes libri impressi, et ipse M. ἀποῤ-
ας, mendose. Displicet etiam duplex illud ἐκεῖσε. So-
Non certe utrumque. Sed utrum jam, quaeso? Mihi

quidem neutrum otiosum videtur, et quod bis forte posit est ἐκεῖσε, utrumque sua ratione, suumque in finem, t magis in eo offendo, quam in duplici μὴ in verbis, q modo praecesserunt: εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, saepius repetito γὰρ in iis, quae deinceps sequuntur: οὐ δίος etc. ἦδη γάρ ποτε etc. ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός etc. Lehm

Ibid. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐ σε) Sic *Benedictus* et *Bourdelotius*. Basileenses εἰ τούτου ε ειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat s tum ex Ὀδυσσ. ὁ, ἐσσύμενον κατερύκει, et *Opsopoei* versio fatua. Gron. *Hom.* Il. Z, 518. Π, 9. Odyss. O. Homeri esse, recte monuit *Vorst.* nos locum, qui ei haec scrib non succurrebat, addidimus. Solan.

Ead. l. 4. Ἀποκλείσῃ) ut in Dial. Meret. Bourd.

Ibid. Καὶ γυμνὸν) Καὶ deest in Ms. et Angl. Cod. Bo

Ead. l. 8. Φρατρίας) *Curiae.* Φρατρία δέ ἐστι τὸ τ μέρος τῆς φυλῆς. Vorst. Plerique libri et ipse M. prave φατρίας habent, omissa litera ρ. In Scholiis, *B.* 2. et *S.* scribitur. Vide supra Tim. c. 25. et infra Conc. Deor. ubi iterum peccant libri plerique. Solan.

Ead. l. 11. Πρὸς ταῖς πύλαις) Conf. cap. 1. med. de ced. cond. bis. Solan.

Ead. l. 13. Ὡς εὖγε) Ex cod. W. pro εἶγε vulgato. lan. Εἴ γε μέμνηται) Εἶγε quaedam Edd. conjunctim hoc eodem redit. Ὡς εἶγε *Flor.* Ed. habere, recte not rat *Solanus*; sed non satis distincte notaverat, quid i legeretur; verum εὖγε supra εἶγε collocaverat. In not men ecce declarat, quid voluerit: sed si jam in isto εὖγε legitur, non tamen illico sic ederem, sed εὖγε s scriberem; tumque illam lectionem ego sane non sperno cum ex seqq. pateat, *Lucianum* non dubitanter loqui, (per εἶγε tamen fieret) sed ea, quae probe meminerit, re. Reitz. Dubitationem hanc esse ironiae Atticae tri dam, a qua non alienus fuit scriptor noster, sentiet, quic non sine judicio *Lucianum* tractaverit. Optime itaque εἴ γε. Mirum tamen, unde ὡς in *Florentinam* Ed. et Co venerit. Nisi forte repetita haec est ultima praecedent cis πόλεως syllaba. In seqq. ad Anacharsin, Epictetu tisthenem, Crateta, e. a. ejus generis philosophos allu tat *Wielandius* ad h. l. Lehm.

Pag. 35. l. 10. Καὶ τὸ ἁλιπαρὲς) Ἀὐχμηρόν. *Suid.* Sed quia aliam jam lectionem habemus, haec interpre nihil opus est. Reitz.

Ibid. Λιπαρὲς) Dicit *Lucianus*, si quis in illam beatorum
vitatem velit adsciscl, ei sufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν
ν καλῶν, καὶ πόνου, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι.
ertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honestarum te-
atur, laborem et macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo
acritas barbarum est: Latini dixissent *macies*, seu *macritudo*.
ein licet Latinum esset, quid hic macies facit ad jus civi-
tis consequendum? Ms. pro ἀλιπαρὲς scribit λιπαρὲς, et sic
ne controversia scripsit *Lucianus*. Λιπαρὲς est assiduitas,
miliaris *Luciani* vox, quam cum τῷ πόνῳ non semel jun-
t. Vertendum autem, *sufficit ingenium, cupiditas rerum ho-
starum, labor, assiduitas, non tergum dare,* sc. ad civitatem
nsequendam, hoc est, non viam, cui te dederis, desere-
. Graev. *Graevio* assentiens mutavi. P. etiam λιπαρὴς, et
M. quod primo fuerat α, erasum est. Solan. Cum λιπα-
ς sit *curata bene pelle nitidus*, lautus et unctus homo; vi-
tur non male huc convenire, ut τὸ ἀλιπαρὲς ea sit vir-
s, quae non modo aequo animo illis rebus careat, sed et-
m, ubi copia sit, eas contemnat, sicca virtus et sobria,
stera magis, tetrica ac dura, quam delicata, mollis, at-
e commoditatis studiosa etc. Verum facilius longe est τὸ
αρὲς, a *Graevio* prolatum, i. e. *assiduitas, constantia.* Gesn.
efendere hanc vocem studet *Elsner.* Sched. Crit. p. 7. sed
ostra. Barbaram *Schaeferus* Melett. p. 129. vocat vocem, et e
xicis furcilla ejiciendam. Una, opinor, hac ratione ex-
cari h. l. possit, ut α primae syllabae non cum *Gesnero* et
da pro privativo, sed pro intensivo, captum non proxime a
αρὸς sed a λιπαρέω, quod est *inhaerere, perseverare*, deducas.
rum caret vox exemplis. In *Sophoclis* enim loco Electr. v.
l., quem *Suidas* ante oculos habuisse videtur, non genuinam
veterem lectionem, ostendit ad eum locum *Brunckius*. Quod
ἀλιπαρὴς synonymum τοῦ ἀλιπὴς habent, prorsus nihili id
Jam non solum *Graevius* in proxima nota lectionem πόνου
m, *Gesnerus*que in versione eandem secutus est, sed reperitur
etiam in omnibus, quos mihi inspicere contigit, Edd. vete-
m. *Reitziana* itaque lectio, καὶ πόνων coeco cuidam ca-
videtur tribuenda, nec a recentt. Editt. repeti debebat.
etiam *Schaeferus* facile, credo, conjecturae suae, nunc
necessariae, renuntiabit. In sequentibus verbis di-
ctionem verborum vulgatam — μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς
ρίοις, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνουσι mutaveram jam prius,
n diligentissimi *Schaeferi* monitum ad *L. Bos* de Ellipss.
3. legerem. Cf. supra cap. 5. Quae statim sequuntur
a, simili laborarunt vitio, de quo deinceps. Lehm.

Ibid. Ἐνδοῦναι μηδὲ μαλακισθῆναι) Ἐνδιδόναι retrocedere tium est in proelio; vid. interprett. ad *Aristoph.* Plut. 488. μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδέν. Quod olim male verterant, *admiscete jocosum.* Noster supra Apol. pro Merc. cond. c. ἐνδιδόντων φυγεῖν, et saepe alibi: vid. *Jens.* ad Dial. Tom ubi quoque male intellectum fuerat hoc verbum. Prop significatio est ap. *Hippocr.* Sect. 2. aph. 28. ubi ἐνδιδόναι citur τὸ σῶμα pro *emaciari*, vel ut nos, *inslaan*, i. e. quae expansa retro cedunt, cui oppositum ἐπιδιδόναι, augeri, scere, ib. aph. 31. et 32. quod *Lucian.* de vento quoque usu pat. Reitz.

Ead. l. 12. Ἐπιδείξηται) Non immerito Edd. lectio hic contulit *Solanus*, quia insolitum videbatur diversos dos conjunctione καὶ conjungi, nimirum ἐπιδείξηται καὶ ἔλθοι. Sed quia ἄν utrique Modo jungi potest, licebit struere ἄν ἐπιδείξηται et ἄν διεξέλθοι, ante optativum simili ἄν intelligendo. Plura similia deinde occurrent. Sic in cap. 57. pro καταθύεις καὶ θυσιάζῃ *Guyet.* legi jubet καταθ καὶ θυσιάζῃ, quod non improbarem, nisi καταθύῃς jam ex restitutum. Interim alibi forsan dabitur occasio pluri ostendendi, non repugnare linguae Graecae genio, optativ et subjunct. interveniente καὶ conjungere. Reitz.

Ibid. Διεξέλθοι) Sic legendum pro διεξέλθει *Guyet.* nuerat; verum ego optativum jam in Edd. inveni. *Sal riens.* autem ambigue διεξέλθῃ, i. e. male quidem expressa laba posteriore, ex cujus tamen vestigiis pateat, eam δι θῃ dare voluisse: et hanc jam veram lect. credo. Re Faventibus Mss. Regg. 2954. et 3011. reposuimus διεξ Bip. Nec nos, praesertim praeeunte *Schmiedero*, dubita mus auctoritatem duorum Codd. sequi. Quod autem B magis placet ἐπιδείξαιτο καὶ διεξέλθοι, ingeniosum hoc est mentum, quo tamen melius caremus. Ceterum comma, post διεξέλθῃ positum, transtuli post ἐπιδείξηται, quo ar verborum πορευόμενος etc. nexus cum praecedente voc tenderetur. Lehm.

Pag. 36. l. 1. Πολίτην ὄντα) Angl. εἶναι. Bourd. S P., idque ex loci totius indole ac via si judices, rect mirer, qui Editionum lectio ὄντα, manifesto illa dete tamdiu se tueri potuerit. Lehm.

Ead. l. 2. Ὅστις ἂν ᾖ) *Quicunque fuerit.* Brod.

Ead. l. 11. Αὐτὸς ἥειν ἐς αὐτ.) *Ad eam profectus* Brod.

Ead. l. 18. Καὶ Ἡσίοδος) Μακρὸς δὲ καὶ ὁρθιος οἶμο αὐτήν. Brod. Vid. *Hesiod.* Ἔργ. 288. Solan.

Ead. l. 17. Σοὶ μὲν ἐπὶ) Mend. Bourd. Mendosa haec esse, dubitari non potest. Qua ratione vero restituerentur, nondum contigit mihi exputare. In una B. 1. interrogative haec sententia edita est, et a *Vinc. Opsopoeo* hunc in modum conversa: *Nonne vides igitur immensam multitudinem promittentium et affirmantium se viae peritos esse?* Quae mirum quantum a textu ipso recedunt. Ceterum σοὶ in omnibus vett. Edd. legitur, non σοι, ut in *Reitz.* et recentt. Quod moneo, ut similitudo pateat, quae inter hanc lectionem et illud σὸν in P. intercedit. Unde jam *Seagerus* in Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. non male conjecit legi posse: ὅσον μὲν ἐπὶ τὸ πρ. Nam ἔτι quidem in P. pro ἐπὶ exhibitum non admodum videtur respiciendum. Sic facies loci haud quidem inepta invaserit; genuinam vero esse, equidem non praestabo. Lehm.

Pag. 37. l. 5. Ἐπὶ τὰς ἄρκτους) Ne quis credat melius legi ἐπὶ τῆς ἄρκτου, quia una tantum septentrionis est plaga, neminerit, Graecos potissimum hic plurali num. uti, quia duae sunt ἄρκτοι, ursa major, et minor, quamvis et singulari *Strabo* saepe utatur, pro septentrione, ut L. I. p. 109. (al. 65.) ἐξ ἡμερῶν πλοῦν ἀπέχειν πρὸς ἄρκτον, et alibi. Plurali autem *Dionys. Al. Perieg.* de situ Orbis v. 130. Φράζεο δ' ἀ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους. Et sic alii passim, quod in vulgus notum pluribus non probo. Reitz.

Ead. l. 7. Εὔνδρος) P. L. ed. *J.* et *B.* 2. Ἔννδρος, et sic olim fuerat in M. Sed vulgata placet. Vid. Ver. Hist. I. cap. 28. Rhet. Praec. c. 7. et *Herod.* IV, 105. Usurpat tamen etiam Ἔννδρος in Navig. cap. 20. Solan.

Ead. l. 11. Ἐναντιώματα) Variae viae ad beatissimam illam civitatem ducentes, dicuntur ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. Sic quidem omnes, quas vidi, editiones. Lege tandem aliquando ἐναντιώτατα. Jens. Nescio, quare vir doctus hic pro ἐναντιώματα emendet ἐναντιώτατα, cum vox sit proba, idemque valeat, quod ἐναντία. *Pollux* Onom. L. V. c. 29. ἐναντία et ἐναντιώματα ut synonyma ponit. L. Bos. Scilicet *Pollux* l. l. inter varia vocabula, quae *impedimenta* (κωλύματα) significent, refert ἐμποδίσματα, ἐμπόδια, ἐναντία, ἐναντιώματα, ἐμποδὼν, φράγματα, ἔρυματα, πρόβολοι. Quodsi ergo ἐναντία et ἐναντιώματα synonyma sunt habenda, nonnisi eatenus sunt, qua vim *impediendi* utraque vox habere potest. Quae vis non magis huic loco convenit, quam quae alibi ab eodem *Polluce* VI, 180. eidem voci ἐναντίωμα tribuitur, ponente eam in catalogo vocabulorum, quae ἀδικημάτων ὀνόματα vocat. Quid multa? nemo nunc facile, qui vo-

cis ἐναντίωμα indolem norit, dubitabit *Jensii* sententiae a stipulari. Deor. Dialll. XXV, 1. ὥςπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξ νεγκαν, ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, etc. Prometh. s. Ca c. 1. ἐκπεσθεὶς τῶ χεῖρε ἀπὸ τουτουῖ πρὸς τὸ ἐναντίον. tapl. c. 26. med. πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμε Leim.

Ead. l. 13. Ἕκαστος) In his verbis itidem non nihil v inest. Ait *Lucianus*: Ἐφ' ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν (ὁδῶν) ἀ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἑφεστὼς, ἐν τῇ εἰςόδῳ μ τις ἀξιόπιστος ὁρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. quid video, *Lucianus* scripsit ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτ ποῦ ἑκάστης ἑφεστώς· paullo post inverso spiritu αὐτοῦ s bendum. Locum itaque integrum sic reddo: *Ad quamcun enim earum* (viarum scilicet, quae diversae pro diversi philosophorum, omnes tamen ad beatam illam civitat Virtutem, ducere dicebantur) *venerim*, *homo in initio cu que semitae stans*, *in ipso ingressu*, *quidam nimirum fide ad dum dignus*, *et manum porrigit*, *et suam ut insistam hort quisque eorum se solum rectam viam scire praedicans.* J Recte *Jensius* vitiosam lectionem detexit; sed quia aequ ceret divinare ἑκάστοτε legendum, quam ἑκάστης, nulla q pe Ed. aut Ms. aliquid variationis ostendente, vitium textu relinquo, cuique pro arbitrio corrigendum; cum li do statuere nequeam, quid auctor ipse dederit. Reitz. H dubie scripsit auctor ἑκάστης, quod etiam *Gesnerus*, ductus judicio, vertit. Ἕκαστος omnino absonum est, sequentibus verbis λέγων ἕκαστος αὐτῶν huc illatum vide Ἑκάστοτε autem tantum abest, ut aeque bonum videatur *Jensiana* conjectura, ut longe inferior habenda sit, e plicitatis quidem lege si res judicetur. Leim.

Pag. 38. l. 3. Δυναμένοις) Sic M. ed. *J.* et aliae q dam recte. *B.* 2. et *Par.* δυναμένους. Solan. Sensum rum verborum falso fere ceperunt interpretes de iis, q ipsi nunquam in civitate illa versati fuissent, ita nec viam illuc ducentem monstrare possint. Decepit recer res, nisi fallor, *Gesnerianae* interpretationis auctoritas, ita habet: *caeteros vero errare*, *qui nec ipsi inde* (potius *venerint*, *neque deducere alios sequentes possint.* Quae si *L nus* voluit, vulgata verba necessario mutanda erant; sic *Schmiederus* conjecit instituendum, si legas: μήτε ἡγήσασθαι δυναμένους ἀκολουθήσουσι. At vero nec sc

c *Lucianus*, neque hanc sententiam cogitavit. Quidni ius verba ita capiantur, ut vulgo habentur? hunc qui- in modum: *Dicit unusquisque eorum* (quivis scilicet sectae usvis antesignamus) *se solum nosse rectam viam, caeteros vero* oslibet alios sectarum principes) *errare, quippe qui nec* (i. e. per se ipsi, ab ipsis detecta via) *illuc venerint, nec os, qui ducere possint,* (ex eadem nempe illos secta, cujus rocinium suscepit, qui loquitur) *secuti sint.* Errare igi- illos dicit tum ex ignorantia, tum ex obstinato renitendi ontradicendi studio. *Gesnerus* ipse lectioni Basileensi δυ- ένους nimium tribuisse videtur, quae tamen nihil est, i foedissimum vitium, quod idem de earundem editionum ttione ἄλλους valet. LEHM.

Ead. l. 5. *Αὐτοῦ*) Dedi pro *αὐτοῦ*, quod in Edd. erat: m reciprocum est. Paullo autem supra parum refert, scri- sne *αὑτοῦ* cum vulgata, an *αὐτοῦ*, quia ad *ἀπιέναι* referri nest; immo si refertur, *αὐτοῦ* servandum est. REITZ. Hinc itur patet, voluisse *Reitzium*, ut fecit, *αὑτοῦ* edere, et ntradixisse sibi ipsum, referentem in Varr. Lectt. „*αὐτοῦ*] ihil mutant Edd. *αὐτῆς Vorst.* male." Recte autem hoc re- lit: nam vett. Edd. omnes habent *αὐτοῦ*. male autem tex- m mutavit, et male exemplum ejus recentiores Editores si secuti. Non magis enim hic, quam paullo supra in ver- i *κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι* probissima lectio mutanda, id est, rumpenda, erat. Intellige: *de ipsius*, s. *de sua ipsius via*. supra capp. 24., 17. not., 3. not. bis. LEHM.

Ibid. Παρ' αὐτῷ) In W. P. et L. *αὐτόν*. Sed praestat lgata. SOLAN.

Ead. l. 6. *Τοίνυν — πλῆθος*) Inter has voces antea le- natur *τὸ*, quod non agnoscit M. neque admissum est in 2. SOLAN. Non adsentior *Solano* artic. *τὸ* delendum, quia i praecessit *τό*. Sed vel ideo omnino retinendum, et ab orantibus quibusdam librariis dedita opera omissum cre- ; nam repetitio illa articuli non est inusitata, ad numerum torium complendum, qui et hic longe est suavior, si ad- ar articulus, quam si dematur. Immo et emphasin ha- et *Lucianus* alibi non semel sic repetit. Vid. nos supra . 5. Hermotimi; quod miror fugisse nostrum, qui hunc lorem tamen tam crebro pervolvit. Nam Dialogo primo, omn. c. 15. *Τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης*, probat ipse, et ele- er sic saepe poni, fatetur. Addo *Theodoret.* Dial. I. c. 11. *Εἴτε Ἰουδαῖοι τὴν δὲ τὴν προῤῥήσιν νενοήκασιν. Aristoph.* 524. *Περὶ τῆς ψυχῆς τῆς ἑαυτοῦ* (etsi hoc posterius paul-

lo aliter se habeat, cum alter ille articulus aliud nomen beat junctum, cujusmodi repetitionem nimis esse frequ tem ac pueris notam dicet lector, qualis est illa in S. Or tione Dom. *τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον*, vel haec *Hippocr tis* S. I. aphor. 16. *καὶ τοῖσιν ἄλλοισιν, τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοι διαιτᾶσθαι.*) Quid igitur dicas de loco isto *Galeni* ad Hippo art. quem *Foësius* adducit ex sua *Galeni* edit. p. 624. 34. *οἱ τόνοι ἀπὸ τῶν ἐπικαιροτάτων τῶν ἐν τῷ σώματι*, anne ibi proxime praegressa syllaba male repetitum credas? Ego n Sed addo rursum *Herodian.* L. 2, 2, 16. *ὁ δῆμος ὁ Ῥωμαί* Ejusdem, et alius generis pleonasmos articuli et pronomin vid. in nott. *Jensii*, *Solani*, et *Hemsterhusii* ad Dial. Mari III. (p. hujus edit. 417. sq. Vol. II.) Reitz. Diversissim hic, et e diversissimis scriptoribus petita, exempla conge sit *Reitzius*, quorum nullo id, quod voluit, probatur. Pr bandi vim haberet locus Somn. c. 15. si vere ibi legeretur *τὴ δὲ τῆς δικαιοσύνης*, nec potius legendum esset *τῆςδε τῆς* quam lectionem praeivit utraque *Aldina*. Saepe autem hujus generis scriptura a librariis esse peccatum passim a V DD. observatum est, ut a *Dorvill.* ad *Charit.* p. 224. Lip *Weiskio* de Pleonasmm. p. 39. qui praeter Somnii locum eti alium ex ejusdem *Luciani* Ver. Hist. I, 2. *τῶνδε τῶν συγγρα μάτων* recte a falso *Reitzii* judicio defendit. Nec faciunt hu ut recte *Dorvillius*, l. l. monet, quae ad Diall. Marr. III. geminato articulo probare Viri Docti conati sunt. Imo ver considera modo haec duo loca Diall. Marr. I, 1. *ὅ,τε ὀφθα μὸς ἐπιπρέπει*, et XIV, 3. *τό,τε τῶν Τριτώνων γένος*, quae si it scripta: *ὅ,τε ὁ ὀφθαλμὸς* et *τό,τε τῶν Τριτώνων τὸ γένος* subti lis auris ferre posset, tum vero etiam h. l. tolerandum fo terer esse *τό,τε τοίνυν τὸ πλῆθος*. Neque tamen *J. Seagero* a sentior, corrigenti *τοῦτό τε τοίνυν τὸ πλῆθος*, quum Code M. et Edd. B. 2. 3. praestantiorem viam ostendant, alter articulo omisso. Hos ego duces, quos etiam *Solanus* probas videtur, non dubitabam sequi. Non diffiteor tamen, si *pr τό,τε*, quod fere editum reperitur *τό τε*, usquam scriptura *τό δε* vestigium deprehendissem, hanc me, servato articul sequenti, omnibus aliis praelaturum fuisse. Lehm.

Pag. 39. l. 1. *Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας*) Ut in Nigr. et Her cul. Gall. et passim. Bourd.

Ead. l. 3. *Ἤ τίνι τῶν ἡγεμόνων*) *Brod.* Miscell. IX. c. 16 in suo exemplari legens *καὶ τί τῶν ἡγεμόνων*, restitui voleba *τίσι*, non immerito: sed cum jam *τίνι* inveniam in Edd. ni hil opus est conjectura *τίσι*. Reitz. Neque Codicum Paris. qui *τίσι* exhibent, auctoritas tantum apud me, hoc quide

heo, valet, ut propterea vulgatam lectionem mutandam censuissem. Lehm.

1 *Ead.* l. 11. *Οὕτω*) Parvi refert, quam scripturam hic figas, οὕτω, an οὕτως· nam si ad sequentem vocalem personae Ἑρμότ. respicias, οὕτως rectius erit; si vero dicas personarum nomina non pertinere ad filum orationis, sed ad sequens κῶς in legendo transitum fieri, οὕτω potius locum habebit, quia tum consonans statim post οὕτω sequitur. Reitz. Sequens litera respici a Lycino non facile potuit, quippe, quid Hermotimus responsurus esset, nesciente. Et ab *Hermotimi* personae notatione suspensam facere quaestionem, utrum οὕτως, an οὕτω, scribendum sit, i. e. utrum Lycinus illud, an hoc, prolocutus esse videatur, putidi foret meram literarum venatoris. Non quaerebatur igitur h. l., ut machars. c. 16., ubi idem *Reitzius* de eadem voce nonnulla disserit, quae litera sequeretur, sed, quum nihil sequatur in eodem ejusdem sermone, quae forma vocis fini sermonis conveniret. Jam etsi Parasit. c. 8. vulgo legitur: *Οὐχ οὕτω*, in absoluta responsione: (rectius forsan οὐχ οὕτως, secundum Florent. Ed. lectionem οὐδ' οὕτος) tamen frequentius οὕτως occurrit, ubi exit cujusquam oratio. Sic infra Hermot. c. 48. bis in uno loco: *Θῶμεν οὕτως.* et mox: *Οὕτως.* et in Halcyon. extr. *Πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.* Et sic, nisi dilor, semper, nisi forte soni rationes alteram pronuntiandi quae adeo scribendi formam ferrent. Quae quum ita sint, mutare non licebit, quin etiam h. l. lectio Fl. et M. οὕτως restituenda sit. Lehm.

Pag. 40. l. 3. *Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν* etc.) *Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἐρρήν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώτε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. Ἥδεως Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως* etc. Locum totum adscripsi, quia librariorum culpa distortissimus est, verbis ultro citroque pessime trajectis. In seriem ordinemque suam redigi et recorrigi sic potest: *Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἐρρήν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἥδεως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοι γ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως.* Marcil.

Ead. l. 4. *Ἥδιον*) In omnibus ante *Salm.* *ἡδέως* legebatur corrupte. L. *ἴσως — ὡς εἰδὼν*, ex quo nihil boni elicias. *Benedictus* ex conjectura, ut videtur; *ὡς δέον*, quod ad veram propius accedit. Haud dubie scribendum *ᾗ δέον*, quod ad scripturam codicum proxime accedit, et rei accommodatissimum est; uti ex textu et versione nostra satis patebit.

(Hanc emendationem inter insigniores in Specimine, qu anno 1708. a me Cantabrigiae editum est, locum suum tue volui.) Solan. Interpretatus sum, ac si legeretur pro ill ἡδέως, quod ab Aldo inde obsedit libros, tenui mutatio ἢ δέον κ. τ. λ. Simillima constructione mox utitur de *Homerico* sagittario. Caeterum Corinthum hic nominavit pro cul dubio, ut simul nos admoneret illius οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐ Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς, vel, *non cuivis homini contingit ad Corinthum.* Gesn. Ἢ δέον dare ex vestigiis veteris scriptu rae, et monente *Solano*, non dubitavi, qui in marg. *Jun* notat, δέον similiter poni supra hoc Dial. c. 10. f. item c. 28 f. nec non c. 73. f. Quin potius vid. de Merc. cond. c. 11. e 31. med. ubi καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκε χώρηται. Reitz. Eximiam hanc emendationem mirifice com mendat simillimae structurae locus Pro Laps. c. 1. ἅπερ ἀμ φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σὲ, ὡς προσε ποιμι τὸ ἐωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, τὸ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σ ἠξίουν etc. quibus quidem verbis non solum usus formulae δέον cum Infinitivo illustratur, sed probatur simul etiam δ in apodosi post Pronomen insolentius paullo positum. Quem admodum autem in loco laudato ἐγὼ δὲ apodosin inchoat, ita σὺ δὲ locis Diall. Mortt. XIII, 6. et Pisc. c. 23. et ὁ δὲ Diall. Deor. VI, 2. in verbis καὶ εἴποτε πιοῦσα παραδοίην τ Γανυμέδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δὲ ᾔτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν. ubi vid. Adnot. et Varr. Lectt. Ex quo postremo loco simul patet, in hisce verbis Lycini recte habere *Reitzii* et recentiorum Editorum scripturam ὁ δ', non eam, quam vett. pleraeque Edd. praebent ὃδ'. Hae enim plerumque negligentiores de prehenduntur in distinguendis vocibus ὅδε, *hicce*, et ὁ δὲ, *ille vero*. Vid. ad Diall. Deor. XVI, 1. Varr. Lecct not. Cf., si opus sit, etiam c. 28. similem locum: τοξότῃ — ὃς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμε Lehm.

Pag. 41. l. 2. Ἔνθα ἂν οἱ πόδες φέρωσιν) *Erasm.* in proverb. *quocunque pedes ferunt.* Brod.

Ead. l. 9. Δεῖν) Recipiendam credes scripturam Cod. P. ac legendum οὐκ οἶμαι, δεῖ, si conferas mox c. 36. f. ubi μάλιστα, οἶμαι, δεῖ sine variatione legitur; si vero minus hiantem orationem amas, vulgatam praeferes. Reitz. A lectoris judicisve amore nolim suspensum reddi judicium. Plerumque quidem οἶμαι absolute in parenthesi quasi positum occurrit, nonnunquam tamen etiam cum reliqua oratione nexum, ubi plena instructum est vi sua propria *existimandi*.

brandi. Quae quidem h. l. ei non minus videtur statuen-sse, quam paullo inferius in verbis εἰκάζειν οἶμαι, et Iu- Vocall. c. 12. ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τῶν πωρίαν ὑπολείπεσθαι. Lehm.

Ibid. Παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν) Fieri quidem posse ait cianus, ut quis optimo philosophiae generi operam dare ieus, nulloque de eligendo optimo examine habito, forte optimum incidat, ἡμᾶς δέ γε, inquit, περὶ τῶν οὕτω μεγά-, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, οὐδ' ἐς στενὸν κο- καταλείειν τὴν ἐλπίδα, ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησὶν, Αἰγαῖον, ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. Vertit *Bene-*, *Nec equidem par esse puto, ut de rebus adeo magnis spem re abjiciamus, aut in angustum coactam concludamus, vir- scapha, quod ajunt, Aegaeum aut Ionium mare transmit- volentes.* Sed profecto, cum *Lucianus* dicit, ἡμᾶς δέ γε τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναῤῥιπτεῖν, id vult, quod finxit interpres, *nec equidem par esse puto, de rebus adeo magnis spem temere abjiciamus*, verum longe id quid. Nimirum disputaverat in antecedentibus de tot ersis philosophorum sectis; qui tamen singuli se jactarent us esse ad ipsam Virtutem (sive summum bonum) ὁδη-. At fieri non posse contendit *Noster*, ut omnes, sin- diversam ab aliis insistentes viam, ad petitum terminum ant: quare in summo versetur is errandi et nunquam ad tum finem perveniundi discrimine, qui ut quaeque se na ipsi obtulerit, illi se sectae tradat: nam unam tantum m esse posse viam. Atque adeo *nos quidem*, pergit, *opor- arbitror in rebus tanti momenti non ita temere aleam jacere, em* fortunae permittere, (ut praecessit) *neque spem nostram ngustiam quandam* (quae facile scilicet nos possit fallere erdere) *redigere, virgultea scapha Aegaeum Ioniumve mare smittere volentes.* Ἀναῤῥιπτεῖν hoc in loco per ellipsin τοῦ ον, *est aleam jacere.* Integram locutionem habes in Har- ide c. 3. med. ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον, et ro Imag. c. 16. Τολμήσω ἀναῤῥῖψαι τὸν κύβον. De ἀναῤ- ειν per ellipsin τοῦ κύβον, vide plura apud *Is. Casaubo-* ad *Suetonii* Julium c. 32. Jens.

Ead. l. 10. Ἐπὶ ῥιπὸς) *Erasm.* in prov. *Aegaeum scaphula mittere.* Brod. Paroemiogr. Hoc autem proverbium εἴ- ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λύσιν ἐπιτρεπομέ- Bourd. *Crate viminea.* Guyet. Θεοῦ θέλοντος, κἂν ῥιπὸς πλέοις, inquit poëta ἄδηλος. Similiter *Aristoph.* in , Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Menag. Memi-

nit hujus proverbii *Aristoph.* in *Εἰρήνῃ*, quem vide, et c
Schol. Vorst. Plut. 720. *Θεοῦ θέλοντος πᾶν ἐπὶ ῥᾳδιος πλέ*
ait *Solanus.* Et quia *Vorstius* modo *Aristophanis* mentio
fecit, crederes Plutum *Aristophanis* indicari; sed *Plutarc*
innuit, qui id ut *Pindari*, sed addubitans tamen, addu
Illa autem scribendi ratio molesta est, et quoties *Herod.* s
bit noster, haereas, num *Herodotus* an *Herodianus* intelli
dus. Vel *Arist.* sitne *Aristoteles*, an *Aristides*, an *Aristoph*
Aristoph. vero *Εἰρην.* v. 698. idem prov. habet, sed de av
usurpat. Inter *Menandri* sententt. rectius videtur relatum
Hemsterhusio No. 22. p. 161. textus Graeci. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἰόνιον*) Recte vulgata, nam sic scribit
secunda brevi; vid. *Strab.* L. 2. p. 185. (al. 123. 124.)
et non semel alibi. *Dion. Alex.* de Sit. Orb. 94. *Ἥν τε*
Ἰονίην περιναίεται ηὐδάξαντο. Etsi *Ἰώνων* natio secunda
ducta exaratur. Vid. eund. *Strab.* L. VIII. p. 588. (al. 3
et sqq. plus decies, ut auctoritt. poëticas in re notis
omittam. Effertur autem masc. gen. *ὁ Ἰόνιος*, quia κό
intelligitur. Reitz. Idem mare plene Amor. cap. 6. dic
κόλπος Ἰώνιος (sic enim ibi vox *Ἰώνιος* edita per ω). I
tamen loco vix ista supplendi ratio admitti potest, qu
praecedat *τὸν Αἰγαῖον*, nec *sinus Aegaeus* unquam dictus re
riatur. Mallem itaque *πόντον* ad utrumque nomen cogit
quam Ellipsin *L. Bos* in libro de Ellipss. agnoscit. *Τὸ*
γαῖον Diall. Marr. VI, 2. occurrit, quod h. l. est *ὁ Αἰγα*
nisi forte et illic praeferenda sit Codicis Par. 2954. le
τὸν Αἰγαῖον, quae certe ex hoc nostro loco defendi po
Sed et *Xenoph.* Oecon. XX, 27. *Αἰγαῖος πόντος* legitur. Q
autem scripturam nominis *Ἰώνιος* attinet, utramque form
tum *Ἰώνιος*, tum *Ἰόνιος*, occurrere, rectius tamen scribi
νιος, docet inter alios *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 525. sq. L
Hic nos cum *Reitzio* vulgatam formam servavimus, qu
quam altera, per ω exhibita, in Amorum l. l. exstat, et
νικὸς in Harmon. c. 1. et Diall. Merett. VII, 1. Lehm.

Ead. l. 14. *Ἐνὸς ὄντος ἐν μυρίοις*) Hoc fert casus se
ut qui verbi caussa ad orbem clavis multis confixum colli
unum quemcunque clavum de tam multis feriat, ejiciat
at unum aliquem et certum v. g. qui in ipso centro, au
summa apside sit fixus, excutere, artis est, aut casus r
simi. Gesn.

Ead. l. 15. *Ὁμηρικῷ τοξότῃ*) *Hom.* ad finem Iliad
Brod. *Hom.* Il. Ψ, 865. Solan.

Ibid. *Ὃς δέον*) Similem casum expressit etiam *Virg.*
V. Solan.

Ead. l. 16. Ἔτεμεν) Non opus est lectione Cod. W. ἐνέτεμεν. Sed si quid mutatione indigeret locus, ἀπέτεμεν, vel τάμεν ex ipso potius *Hom.* reponendum, qui ait l. c. Ἀνὴρ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. Verum nulla mutandi necessitas: nam alioqui etiam μὲν ingerendum, quod *Homero* quoque praecedit, et ad δὲ refertur. Sed et hoc ipse omittitur; vid. supr. de Merc. cond. c. 4. Plura adhuc temporis angustia prohibet. Reitz.

Pag. 42. l. 1. Τῶν πολλῶν) *Unum e multis, quae ferire tentamus.* Brod. An τῶν πολλῶν τι; Guyet. Mente suppleri posse τι constat. Lehm.

Ead. l. 4. Ἀγούσης) Intellige τῆς ὁδοῦ. Brod.

Ead. l. 7. Τῇ πλεούσῃ) Quid hoc sit, nescire me fateor. Fortasse πνεούσῃ. Sed neque sic satis, unde habeat, assequor. Solan. Interpretatus sum non τῇ πλεούσῃ scil. νηΐ, *navi eunti*, quod insolens mihi videbatur, sed quasi legeretur paulissima mutatione πνεούσῃ, *spiranti*, nimirum αὔρᾳ, *aurae*. *Vela ventis dare, navem austro permittere,* solennia sunt, sexcenties tali in re usurpata. Gesn. Omnino adsentior Is. *Elsnero*, ad Act. Apost. XXVII, 15. p. m. 483. monenti πνεούσῃ legendum, intellecto αὔρᾳ, veluti eod. cap. v. 40. ἐπιβάντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ. Quod pluribus adsertum vid. ibidem. Etsi enim πλεούσῃ, intellecto νηΐ, aliquem sensum habere videtur, alterum tamen longe melius: nam si ad ἀνάμενος, quocum connectendus est sensus, respicias, vobis rectius procedere, si vento te credere dicaris, postquam jam soluta sit navis, quam navi, cui te commisisse dicas potius deberes ante, quam solveretur. Reitz. * Recepi πνεούσῃ, etiam *Schaeferi* auctoritatem secutus ad *L. Bos* de Epistt. p. 82. Cf. τῷ πνέοντι, int. ἀνέμῳ, Charon. c. 3. ibique Adnot. ad Schol. Lehm.

Ibid. Τὰ ἀπόγεια λυσάμενος) *Qui jam oras resolverit.* Brod.

Ead. l. 15. Παραπολύ) *Brodaeus* inveniens παιπόλο, monuerat legendum, ὦ Λυκῖνε, παράπολυ. Sed sic jam, ut ille commendat, invenio ubique, excepto accentu, qui melius erat in vulgatis: ita ut nesciam, unde tot vitiosas lectiones hauserit. Reitz. In A. 2. haec menda est, παιραπολύ. Lehm.

Pag. 43. l. 10. Τὸ τοιοῦτον) Recte; vid. quae supra dixi ad Dial. pro Laps. c. 17. et Vit. auct. 15. Immo sic ubique *Boster*, ut fere credam, quoties uno alteroque loco τοιοῦτο invenias, in τοιοῦτον mutandum; semper enim una alterave Basca editio sic habet: sed quia et alterum probum, leve fuerit, si forte hic illic a nobis neglectum sit. Reitz. Audacis subtilitati harum rerum arbitrium permittendum est. Ut

exemplo utar, ut τι τοιοῦτον Diall. Deor. VI, 5. Mortt. I, et alibi recte vulgatur, ita non minus recte servasse me s ro communem omnium librorum lectionem τοιοῦτό π. infra c. 34. Quodsi autem τι τοιοῦτον, μηδὲν τοιοῦτον, et milia, ad *Luciani* Atticissimum referenda sunt, nec h. l. bites, quin vulgo recte scriptum sit τὸ τοιοῦτον. Sed g viorem paullo rem nunc agamus. Quae statim sequun verba: ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον, inepta et a na ab hac, quam persequitur *Lucianus*, disputationis via se existimat *Belinus*: destrui scilicet his omnem argumenta nem, quae ipsa illa incertitudine nitatur, verane sint quae promittantur, an falsa. Adsentior acute cerventi v si quidem maximam in his verbis vim voci ὑπισχνούμεν tribuere libeat. Nam profecto id ipsum erat, quod *Luci* tantopere in antecedentibus, et per omnem hanc demoos tionem, quin etiam per plerosque omnes libellos suos urg solebat, quod nemini eorum, qui veram sapientiam pr teantur, omnino fides sit habenda. Supra c. 25. Οὐκοῦν (σοι minus placet) μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι καὶ φάσκειν εἰ πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων, et quae sequuntur, a Lyc eum in finem dicta. Mox c. 27. eodem tendunt, quae i dicit: Οὐ τοίνυν etc. — — οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι ἀληθῆ φησιν. Et quae non? Verum ut *Belinum* conce attento, quod par erat, animo persecutum esse *Lucianeo* monstrationis rationem, ita horum verborum sensum inte rem cepisse eum vel maxime nego. Nam sententiae vis esse potest in ὑπισχνούμενον, sed omne pondus habet τἀ Qui *vera* promittat, non *falsa*, aut *incerta*, aut *secum gnantia*, aut *iis adversantia*, quae alii fide haud indigni praeceperint docuerintve. Quis autem est ille, aut ubi ille verus verae sapientiae doctor? quandove tandem exis et quonam ex signo cognoscatur? Jam *Luciani* mens est. Quodsi ex *auctoritate* virorum philosophantium rem metiamur, semper manebimus in incerto, an unice rum sapientiae ducem nacti fuerimus. Interno itaque, externo, opus est criterio, quo veritas praeceptorum et matum dignoscatur. Quae si mens est scriptoris nostri, solum verissimum, sed et gravissimum est et ordini argu tationis convenientissimum, quod dicit: *Aut omnibus es dendum, quod quidem ridiculum foret, aut omnibus parite fidendum: id vero longe tutissimum est, donec in eum inc mus, qui vera profiteatur*; ut dubitationi jam non amplu locus. Atqui nunquam is existet. Ergo — Lehm.

Pag. 44. l. 8. Ἐξαρκέσει) Quo *Lucianus* convincat

ptimum, sedulum esse omnium sectarum inatituendum exa-
n ante, quam quis se huic illive committat; nec ullius se-
endam esse auctoritatem; hoc utitur argumento: *Quid si*
ignarus, quis ex omnibus philosophis veram teneat viam, vos
querer, tibi, homini amico, at ea tantum, quae sunt Stoico-
m, scienti, unamque hanc viam calcanti credens; deinde Deus
liquis ab inferis exsistere faceret Platonem, Pythagoran, Aris-
telem, alios; illi vero circumstantes me rogarent, et profecto
jus rapientes me, singuli contumeliae accusarent, dicentes, Lu-
ane, bone vir, qua re motus, vel cui tandem fide habita,
rysippum, et Zenonem, homines nuperrime natos, prae-
listi nobis multo majoribus, neque nobiscum collocutus,
ne tactis quidem illis, quae nos censemus? Talia si dice-
m, quid tandem responderem illis? Num sufficeret. si dicerem,
obscurum Hermotimo, homini amico? Atqui opinor dice-
m, Nobis, o Luciane, ignotus est Hermotimus ille etc. To-
m locum proposui, ut ex ipsius orationis filo pateret, ul-
a in Graecis vitiose legi (*εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναί-*
ντοις; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω, ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην
ἀνδρί;) et reponendum *ἢ ἐξαρκέσειέ μοι.* Loquendi haec
o Nostro est frequentatissima. In eodem hoc Hermotimo
4. *Οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειν ἂν, nullius hominis*
fficeret. In Harmonide c. 3. *ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν,*
unus esset instar omnium. Et alibi similiter plus millies.
apud *Aelianum* XI. *Ποικιλ.* IX. ubi Epaminondas ad ar-
gerum, bonis captivi alicujus ditatum, ait, *ἐμοὶ μὲν ἀπό-*
ην ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον ἐν ᾧ καταζήσεις· non
bium mihi est, quin legendum sit *καταζήσειας.* Jens. De
liani loco vindicando alii viderint. *Luciani* vero duo, quae
ert *Jensius*, loca, quibus sane etiam alia multa addi po-
sent, nihil omnino faciunt ad hunc nostrum locum recte
stituendum, nisi hoc forte efficiant, quo tamen non opus
ut illinc videas, Optativi verbi *ἐξαρκεῖν* forma quomodo in
isto 1. sese habeat, neque eam non occurrere in probis
borum scriptorum locis. Jam etsi omnis loci ratio postu-
videatur Optativum, non tamen usus eo esse potuit
anus, nisi simul etiam, quae sequuntur, *ἂν εἴπω*, in *ἂν*
ω, mutasset secundum legem syntacticam vulgo notam.
mum *ἂν εἴπω* scribere ei placuerit, placuit eidem etiam
σθαι. Et habemus hic *μετάβασιν* quandam structurae,
exempla passim, in magnis praesertim periodis, qua-
ec nostra est, occurrunt. In promtu est haud dissimil-
illud Somn. c. 9. in quo nescio, an unquam quisquam
rit: *εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος, γένοιτο, καὶ θαυ-*

μαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γενέσθαι· οἷος γὰρ ἂν ἦς, βάναυσος, καὶ χειροναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος, νομισθήσῃ. Vides non minus lic, quam hic, variandae orationis caussa promiscue se excipere Optativos et Futura simplicia. Cf. infra c. 43. Qu quod Harmon. c. 2. etiam copulae ope conjunguntur Opta vus et Futurum simplex in verbis, mimime illis tentand εἰ τούτοις — ἐπιδείξαιο — καὶ οὗτοι ἐπαινέσονται etc. LEHM.

Pag. 45. l. 2. Ὡς ῥᾷον) Ὅς ῥᾷον inveniens *J. Brodae* ὡς ῥᾳοῦ corrigere jubet, Misc. IX. c. 16. Sed non dubi quin ὡς ῥᾷον voluerit, ac per typothetarum incuriam ῥ inde factum sit; verum et ego non aliter, quam edi cura usquam inveni. REITZ. *Brodaei* lectionem ostendit A. LEHM.

Ead. l. 9. Διϊσχυρίζοιτο) *Benedictus* vertit, *adfirma Obsopoeus* accuratius, *pertinaciter adfirmaret. Elsnerus* Evang. *Luc.* XXII, 59. vulgatum reprehendit, qui *adfir bat* reddiderit, et *Bezam* rectius *adseverabat* dedisse, ac te moniorum satis adfert, unde hujus verbi vis pateat. RE

Ead. l. 11. Ἢ εἴποι τις) Qui bene totam orationis se em consideraverit, illum animadversurum puto, requiri sententiam implendam, conditionalem particulam εἰ, q interpretando certe expressam nemo indignabitur; etsi fo dum liber aliquis succurrat, contexto ipsi eam sine nota seri modestiores nolint. Concursus ille et hiatus, ἢ εἰ fecit, ut interjectum εἰ tanto facilius elideretur. GESN. babilissimam undequaque *Gesneri* conjecturam adhuc re diare velle, improbae, opinor, foret modestiae. LEHM.

Pag. 46. l. 5. Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι) Δικαιότατα ἐπιπλῆξαι. MARCIL. Recte *Marcilius* conjecit δικαιότατα ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum esse pro ἐκπλῆξαι, Ms. conjecturam stabiliente, et vertendum *justissime videtur increpasse*, non ut vulgo, *consternasse.* GRAEV. Secutus Mss. Gr. W. et P. Impressi mendose ἐκπλ. SOLAN. Idem bum pro vulgato ἐκπλῆξαι reposui supra c. 20. REITZ.

Ead. l. 11. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν) Ineptis *Obsopoeus, Nempe vir ille probabili inductione inferet dict Ergo absurde propositus est nobis quispiam;* quasi vocem ἀ γον ad superiora ligari voluerit; ne dicam illud *absurde* apparere in Graecis, aut sic quoque pessime Graecam v reddidisse. Melius *Benedictus: Addet nimirum ille et si cet, Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pat

ec Graeca adscripsit recte, *vicissim nobis proponatur.* GRON.
ἀλογον) *Analogiam*, sive proportionem Geometricam, co-
a, ut se habet α Aethiops ille domo nunquam egressus ad
udicium ferendum de colore exterarum gentium; sic se
bet γ Hermotimus ignarus reliquarum sectarum ad δ arbi-
um de sectis. Ista adnotare suppuderet, nisi vel virorum
ctorum circa hunc locum conatus ostenderent, negligi sae-
eruditum illum geometrarum pulverem; et orbem discen-
antiquum truncari etiam saeculo nostro, subinde observa-
n. GESN.

Pag. 47. l. 2. *Πολλοῖς*) Pro πολλοῖς nimis mallem ἄλλοις, ita transtuli. Qui novit, quomodo in MSS. seculi IX. et distrahatur interdum α litera, non improbabilem conjec-am habebit. Cui non placet aliquid mutari, ille in inter-etatione nostra facile *aliis* substituet *multos.* GESN. Imo *gus.* Sunt enim h. l. *οἱ πολλοὶ, qui non sunt Stoici*, ut Vit. ct. c. 25. *qui non sunt philosophi*, Somn. cap. 12. *qui non t eruditi.* Neque adeo opus est *Gesneri* alioquin haud im-babili conjectura. LEHM.

Ead. l. 4. *Οὐδὲ πώποτε*) Conf. infr. Qu. Hist. Conscr. 29. pr. SOLAN.

Ead. l. 5. *Τί βούλει ἀποκρ. αὐτῷ; τὸ ἀλ.*) Excidit notatio rsonae Ἑρμοτίμου, scilicet fuisse, *αὐτῷ; Ἑρμότ. τὸ ἀληθέ-στον.* MARCIL.

Ead. l. 6. *EPM. τὸ ἀληθ.*) W. recte, uti ex punctis col-ere est: aliter enim non solet ille Codex. In reliquis Lu-no absurde tribuuntur. SOLAN. Non ipsam hic Hermo-ii personam apposuit Lucianus, quod aliquamdiu puta-m: sed ipse Lycinus, quid responderi possit pro Hermo-io occupat. Hermotimus ipse stupet hic, et post longum mum Lycini sermonem satis breviter, nec minus male re-ondet. GESN. Recte quidem Hermotimi personam inseri luit *Solanus;* sed in marg. *J.* notaverat, id factum ex punc-, quae in Cod. W. i. e. *Wittiano*, exstare ad designandas rsonas solent. In marg. *Hag.* vero scripsit, se id ex Cod. habere. REITZ. Multo magis mihi *Gesneri*, quam *Mar-ii*, *Solani* et *Reitzii*, recentiorumque Editorum et Inter-etum, ratio arridet; praesertim quum illa librorum omni-a tum scriptorum, tum impressorum, auctoritate nitatur, cepto forte uno Codice W. Stupenti Hermotimo et dubi-nti secum succurrit statim Lycinus ipse illius loco respon-ns, quae probabiliter jam respondere poterat. Quod et *α δηλαδὴ* innuere videtur et quod infra legitur: *ἢ νομίζεις* c. quae pro arbitrio suo, nunc etiam justo, mutarunt *Sola-*

nus et *Reitzius* in: Ἦ νομίζεις etc. Ceterum verba προσθ αὐτὸς, in versione Latina omissa, supplere placuit. Ne vero cum *Vorstio* προθεὶς est corrigendum. Sed vult Stoic magistrum obiter, et quasi corollarii instar suis ipsius pl tis nonnunquam aliarum sectarum commenta *addere* sol quae refellat et evertat; unde, dicit, etiam auditores ali extraneorum decretorum imbui notitia. Quod *Opsopoeus* tit: *satis argute*, id unde habeat, non perspicio. Lehm.

Ead. l. 10. Προσθεὶς αὐτός, ἢ νομίζεις) Excidit not personae *Ανκίνου*. Προσθεὶς αὐτος. ΔΤΚ. ἢ νομίζεις. M cil. Leg. προθείς. Vorst.

Ibid. ΔΤΚ. ἦ) Novam hanc personam, quamvis re gnent Codices, postulat sententia. Nisi forsan malis i pere ejus partes a καὶ ἀνατρέπει γε· ac tum quidem προ stare aliquatenus potest. Mutavi etiam ἢ in ἦ. Solan.

Ead. l. 12. Οὐχὶ δὲ ἀναγελάσαντας] Cod. 3C narrante *Belino*, legit οὐχ ἡδέα γελάσαντας, quam lecti multo vulgata praestantiorem dicit *Belinus*, et *Schmi* etiam recepit. Explicat autem *Belinus* formulam ἡδὺ γ *rire de bon coeur, rire aux éclats*, quae vis ut aliena est a phrasi: nam *Lucianus* fere ea utitur ad *suavem* risum, cavillatione quadam acerba conjunctum, significandum; Qu. Hist. Conscr. c. 11. Navig. c. 46. Demosth. Encom. ita et male, meo quidem sensu, in horum philosoph gravitatem casura esset. Imo praestat ἀναγελᾶν de illis tum, quippe *qui risum ederent, in risum se componerent*, propria est verbi potestas; vid. Toxar. c. 26. Nec care l. facile poteramus particula δὲ, quae in *Belinian* lec aegre desideratur. Denique nihil haud dubie ea lecti nisi fetus ex ambigua genuinae lectionis pronuntiation tus. Lehm.

Pag. 48. l. 3. Ἡμέτερα) Parisina quidem Edit. ha ὑμέτερα aeque ac *H.* aliaeque duae; sed sphalma tantu pographicum esse, ex versione patet, quae *nostratia* e bat. Reitz.

Ead. l. 6. Λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα) Sic in Epist. *Corinth.* IX, 27. ὡς οὐκ ἀέρα δέρων. Ad quem plura p. 137 — 38. quem consulendum etiam monuerat *T.* in marg. Ed. *Graev.* Reitz.

Ead. l. 6. Ὡς τὸν ἀνταγωνιστὴν) Deerat ὡς in rel sola *J.* habet. Solan.

Ead. l. 9. Ἀνταιρομένου) Ἀνταιρουμένους pro ἀντε *vous* eod. hoc sensu legitur ap. *Thucydid.* III, 32. Se *kerus* in notis (ad quem me rursus remisit *T. Hemst.*)

mplis probat, non ἀνταιρούμενος, sed ἀνταιρόμενος hic aece dici: quod certum est; nam est ab αἴρω et αἵρομαι lo, non ab αἱρέω eligo. Cum vero et in nonnullis scriptis, rimisque editis *Thucydidis* recte legi ἀνταιρομένους adfiret; haud scio an nimis religiosus fuerit, quod tamen in textum recipere non sit ausus. Reitz.

Ead. l. 11. Ἀπαγορεύσῃ) Quod digito erecto significat. Solan.

Pag. 49. l. 1. Τὸ τοιοῦτον) Constantem Editionum lectionem esse, *Solanus* adnotarat, nec quidquam variationis in codicibus reperit, ut opinor, alioqui addidisset. Quid igitur sibi vult illa supervacua adnotatio? An speravit, se inventurum, ubi articulus ille abundans ante pronomen desit? Ex credo; nam et Noster alibi non semel ita solet, ut mox dicabo: quanto autem magis abundaret articulus in illo *Aristotelis* de Gen. anim. III, 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. rum ibid. fin. Τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὸν ὀχεύειν. *Noster* π. c. 10. ἥτις ἡ καταστροφή. Ut alia omittam. Sed τοιοῦpro τοιοῦτο scribi notandum duxit. Verum et hoc Nostro a Atticis familiare esse, jam bis ter alibi diximus hoc Dialo. Vid. Indicem, vel supr. c. 29. iterum fin. §. 34. et pr. 35. hujus Dial. ubi itidem artic. additur. Reitz. Secus *Ernus* judicat, suspicans *Solanum* ideo variam quaesiisse *ionem*, quod in Infinitivi εἶναι insolentia offendisset. propter εἴη vult legi pro εἶναι. Quod non probo. Nam det εἶναι ex antecedenti οἰέσθω, et sic fere verba sunt cada: *Ne itaque Hermotimus ex eo, quod — — vincere illi redat, aut talia esse nostra, quae facile possint everti: aliotalem rationem* (scil. *credendum ei est*) *similem fore puerodaedificiis* etc. Ἄν cum Infinitivo hodie non opus est, ut tretur; vide modo, quae mox sequuntur, πιστεύουσι, (i. e. καὶ ἄν) δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. Ἐπεὶ, *ain*, vide supra c. 28. Timon. c. 53. Diall. Mortt. X, 5. Denique τὸ τοιοῦτον probae esse, et vere Atticae, Graecis, neque hoc est, quod moneatur. Vid. infra cap. 34. et supra c. 29. extr. ubi ex Varr. Lectt. colligere licuit non *Belinum*, sed *Reitzium*, de *Solano*, variam h. l. nem desiderante, recte conjecisse. Lehm.

Ibid. Οἰκοδομήμασιν) Eadem *Julian.* Imperator in Epist. ἐις Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἳ παρὰ τὰς θῖνας ὅ, τι ἂν ἰσῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem ri, quem imitandum sibi proponit *Julian.* est Iliad. 5. t Pisid.

Ὦ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ πτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κάρφη συλλεγόντων εἰς στέγην.

Habet sequens illud ἀσπίδα ὠμοβοΐνην ex *Homero*. Bourd.

Pag. 50. l. 1. Παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ) *Nuntia igitur no nomine Hermotimo.* Brod. Diall. Mortt. I, 2. Σὺ δὲ οἰμώ αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ (*meo nomine*) λέγε. Lehm.

Ead. l. 7. Οὐ γὰρ ἐμ.) *Hom.* Il. *Π*, 70. Solan. Ms. praemittere ὅτι, probo Graecismo, *Jens.* in Fercul. liter 144. notat, et remittit ad Lectt. suas Lucian. p. 97. Se nota ad Dear. judic. §. 1. pertinens cum ibi non sit inse alibi breviter ea utemur, etsi haec satis nota. Reitz. I tionem *Homericam* λεύσσουσι pro vulgata λεύσουσι, priusq *Belini* monitum legissem, tanto minus scriptori nostro r tuere dubitabam, quum λεύσουσι prorsus ineptum, quin pe ridiculum, sensum praebere, neque adeo a *Luciano* profectum esse posse, mihi persuasissem. Lehm.

Ead. l. 8. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαο *Obsopoeus, haec quidem uno ore dicturi sunt omnes, singu autem alius alia.* Omnino nimium large et vage. *Benedi haec simul omnes, singulatim unusquisque dixerit,* unde ne qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de tatione, ὅταν γὰρ ἀπροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσονται Ubi reddit *mutuo,* non *sin tim.* Sed *Lucianus* innuit, talia dictum iri ab omnibus omn ab unoquoque, *si per circulum dicendi vices irent,* sua ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita nuntiat, ut de Alexandro in Pseudomanti, λαμβάνων δ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων σ γους, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De Saltatione τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν· quod non satis luci Latinis efferunt. Et infra, οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, τας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν. Gron. In iis, quae ceps adnectuntur, *Belinus* ἂν deleri et, Ὁ Πλάτων δέ μ κεῖ, legi vult, propterea quod, quem sensum ἂν h. l. pr non pervideat, *Gesnerus*que vertat: *Plato vero mihi vi* neque vero *videretur.* Ignoravit igitur particulae ἂν cu finitivo positae usum satis, etiam in nostro scriptore quentem et in uno praecedente capite ter obvium: ἢ ν — ἀναγελάσαντας ἂν εἰπεῖν etc. deinde ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ἂν εἶναι τοῖς etc. ubi vid. Adnot. denique πιστεύουσι ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς ὀϊστούς. Neque *Gesnerus* non hanc particulam. Sic enim habet: „Plato vero mihi v *enarraturus* etc." Cogita enim scripsisse fere auctorem

p in modum: *Ὁ Πλάτων δὲ, ὡς δοκεῖ μοι, καὶ διηγήσαιτο ἄν* etc. Cf. De Merc. Cond. c. 27. *ἡδέως δ' ἄν μοι δοκεῖς καὶ* ταῦτης *γαίσθαι* etc. et Char. c. 17. *ἆρα ἄν σοι δοκεῖ χαίρειν* ι *αὐτῷ γεγωμένῳ;* quo et ipso loco variarunt *δοκῇ* et *δοκεῖ*. fd. ibi Varr. Lectt. Lehm.

a Ead. l. 9. *Ἐκ Σικελίας*) *Aliquod e Sicilia exemplum*, ubi liquando peregrinatus est. Brod. Cf. Diall. Mortt. XX, 5. Rem.

Pag. 51. l. 1. *Ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι*] Wytenbachio in Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. Tom. I. 1504. ed. Lips. placuit *ὑπὸ* pro *ὑπέρ*. At similem praepositionis *ὑπὲρ* usum vide De Merc. Cond. 40. *ὑπὲρ τοῦ μηδὲν* ἀ χρήσιμον *εἰδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο·* et Morr. c. 24. extr. *καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ἐπισή*ῤ *ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω.* nod ad rem attinet, idem V. D. commode ibidem animadvit Gelonem tyrannum ob illam *δυσωδίαν* ab *Aristotele* ap. ocum Sermm. V. p. 71. dici *σαπρόστομον*. Lehm.

Pag. 53. l. 1. *Εἰδότα οὐκ ἄν ποτε*) Placet *εἰδότα ὡς οὐκ* sorr. Brod. Luciano, contendenti non posse optimam erissimam sectam eligi, nisi quis omnes perlustrarit, et minarit, objecerat Hermotimus, utrum, si unus aliquis maret bis duo efficere quatuor, opus esset, omnes alios nes rogare, num id verum foret; an ipse per se satis set scire, id ita esse. Omnino, respondet Lucianus, id per se satis scire posse. Infert itaque Hermotimus, *οὐ οὐκ ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι* θαι *τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο,* ν *μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν;* Omnino exὅτι, legendumque, *εἰδότα ὅτ' οὐκ ἄν ποτε* etc. Id namait Hermotimus, *Quid ergo? num tibi videtur fieri non pos- quis tantum in Stoicos incidens, qui vera dicant, eos se- , neque desideret unquam alios; ut qui noverit, nunquam or fieri posse quinque, licet vel sexcenti Platones vel Pytha- id affirment?* ultimae syllabae in praecedenti voce *εἰδότα* tas videtur erroris in describendo dedisse caussam. Jens. u in vulgatis recte vidit aliquid deesse. W. Codex, ipse postea contulit, habet *ὡς*. *Ὅτι B.* 2. Solan. Jens. conjunctionem supplendam censuit, quae in Edd. , verum cum *ὡς* jam in Cod. invenerimus, non aegre nos id admisisse prae *ὅτι*, quod ex Edit. est, ut in tt. indicavimus. Reitz.

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) *Erasmus* in proverbio, *Nihil ad versum.* Hoc alibi explicuimus. Brod.

Ead. l. 9. Ὁ μὴ τέτταρα) Rogat Lucianus, an etiam veniretur aliquis, qui diceret, bis duo facere septem vel decim, respondet Hermotimus: — μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτ ξυμβαίνειν λέγων. Quae verba interpres sine ullo sensu tit: *Insaniret, qui quatuor non convenire diceret.* Ubi sen est: *Insaniret, qui non diceret, ea facere quatuor*, vel, *qui garet, ea esse quatuor.* Ita τὸ συμβαίνειν apud *Arrian.* Ex Alex. L. V. c. 19. Τό, τε μέγεθος ἐθαύμαζεν ὑπὲρ πέντε πή μάλιστα συμβαῖνον, *staturamque mirabatur, quae erat supra q que admodum cubitos.* L. Bos. Similiter infra cap. 67. τ ξυμβαίνει ἐξ ὧν φῄς, *hoc cogitur, necessario consequitur, ea quae dicis.* Lehm.

Ead. l. 13. Ἢ τέλους) Quod Stoici in virtute, Epic in voluptate ponunt. Brod.

Pag. 54. l. 3. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατω σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν α *Obsopoeus* apud Basileenses et *Bourdelotius: fortasse enim cerent Epicurei aut Platonici, vestram hanc esse compositio nos autem quinque aut septem illa esse dicimus. Benedictus: enim Epicurei vel Platonici dicere possent, se quidem ita co nere, nos vero quinque aut septem illa esse dicere.* In qua tatione attendit merito ad malam interpretationem voc σφᾶς, quae non notat *vos* aut *vestram*, ut fecit *Obsop* sed *ipsos* vel *se.* Caeterum male peccavit, cum Basileen ὑμᾶς mutavit, praecedente *Bourdelotio*, in ἡμᾶς. Et p quid est illud vel *Benedicti componere*, vel *Obsopoei con tionem?* Ita adscripsit pater, *ipsos quidem ita computare vero.* Sic infra, εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Π τοσαῦθ' ἕτερα, εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συν τα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν etc. Gron.

Ead. l. 4. Τμᾶς) Non sola Par. habet ἡμᾶς. *Ald. Fr.* eodem vitio laborant. Sed W. L. et *B.* 2. recte ὑμᾶ LAN. Nec non B. 3. Lehm.

Ead. l. 7. Σώματα εἶναι ἅπαντα) *Omnia corporea esse ci dicunt.* Basilides Stoicus contra receptam Stoicorum nionem existimabat. Guyet. Deinde ὁ δὲ Πλάτων v ut olim vulgabatur, auctore Cod. 2954. mutavi in — quamquam et illa declinatio a structurae legibus nonnil cusationis habeat. Quod autem ad eandem normam derus antea quoque ἡγῆσθε pro ἡγεῖσθε reponendum non admodum probo, donec persuasum mihi fuerit, quam omnino ὁπόταν cum Indicativo Praesentis junct

priri. Interim confer, quae *Hermannus* ad *Viger.* p. 768. at-ulit, loca *Homer.* Iliad. XII, 41. et Odyss. I, 41. Multo ious mihi probatur *Belini* audacia, qui non solum ἡγεῖσθε stinendum, sed deinde etiam λέγετε et νομίζει rescribendum, ubitratur. Similem ejusdem, paullo tamen magis illam ex-ssendam, audaciam vid. De Merc. Cond. c. 23. Varr. Lectt. ot. 3). Lehm.

Ead. l. 10. Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ μν) Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Marcil. Confirmatur haec *Mar-lii* conjectura assensu Codicis 3011. ubi αὐτοῖς ᾶ legitur. ude αὐτοῖς, suasore *Belino*, edidit *Schmiederus*. Ex eo, od voci αὐτοῖς mira quadam ratione ᾶ additum est, profec-i est, nisi fallor, lectio αὐτὰ, quam W. et 2954. exhibent, hinc denique αὐτό. Lehm.

Ead. l. 14. Ὥρα σιωπᾶν) Confer infra Imagg. cap. 13. olan. Punctum subscriptum sub ultima exhibent Fl. *Par.* S. Reliquae ignorant (licet *Junt.* punctum sub media syl-ba habeat, scribens σιωπᾶν, quod tamen suspicor calamo rante additum ab *Solano*, qui id literae α subjicere voluit.) on putassem operae haec inquirere, nisi meminerim *Viger-m* de Idiotism. p. 158. edit. Argor. an. 1708. ex *Etymologo* cere, infinitivos in ᾶν non recipere jota subscriptum; od cum parum observari ab editoribus videam, non pige-ex *Vigerio* quaedam huc transscribere: Ἀγαπᾶν, (ait) *ibendum* sine ι subscripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus mplaribus. A veteribus enim Graecis hujusmodi traditur ula: Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸς (προ) τοῦ ν τὶ κφώνητον, i. e. *Infinita in* ᾶν *exeuntia non habent jota sub-ptum: quia verba in* ν *finita nunquam habent ante* ν *quidquam prolatum.* Quidquid enim in verbis praecedit ν, plene fertur, quod exemplis patet, ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύ- — ἐποίεον, ἐποίουν etc. Sic *Etymologus*, eumque secu-*Urbanus*, aliique Grammatici: quod etiam in correctissi-librorum exemplaribus accuratissime observatur. Προσ-αμένον autem idem esse apud veteres Graecos, quod γεγραμμένον, apud recentiores, recte ait idem; nam ve-s ad latus scribebant ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ, recentiores sic: τῷ λό-Verum Edd. nonnullae veteres *Luciani* aliorumque auc-m ita in his fluctuant, ut nihil certi ex iis elicias; im-am saepe addunt illud jota his infinitivis, ut, quoties invenias, incuria magis quam studio omissum credas. *logus* tamen id ibi omittendum, pluribus in locis in-t, vid. in ἀγαπᾶν, βοᾶν etc. Ita ut adsensum ei prae-

bere cogar: sed cum in hac *Luciani* edit. ubique jam addi
jota videam, ante quam ei manum admoverim, nescio a
consuetudine a *Hemst.* aliisque in alior. auctorum Editt.
ducta recedere fas fit. Ita enim *ἀγαπᾷν* passi sumus ed
de Merced. cond. Ita *ἐρᾷν* dedit *Hemsterh.* Contempl. §.
f. *Ὁρᾷν* Timon. §. 56. f. *ἐπιπεδᾷν* ibid. §. 48. *ἐπιγελᾷν* in
meth. §. 8. fin. etc. *Περιορᾷν Thucydid.* I, 69. *Δρᾷν* idem
Τελευτᾷν Herodot. Steph. 1, pag. 51. f. *Ὁρᾷν* ibid. p. 50.
Δρᾷν etiam *Aristoph.* Kusteri Plut. 4. *Γελᾷν* idem Ran. 42
sic recentiores Edd. *Aeliani* aliorumque auctorum om
Re tamen probe excussa, decrevi rectius illud punctum
his infin. omitti, quod scilicet deinde faciam. Ut enim
cens *Aristophanis* Edit. habeat jota subscriptum, vetus B
leensis id ignorat. At *Flor.* et *B.* 2. Edd. *Luciani* id ha
ubique; sed *Junt.* id non habet, nec *Hag.* nec *Ald.* 1.
ubique scribunt *ὁρᾶν, διορᾶν, μελαγχολᾶν.* Quod ex colla
ne non hujus, sed multorum aliorum locorum didici,
adscribere nihil attinet. Ubi autem *Juntina* id punctum
ejusmodi infinitivis habet, ibi manu *Solani* suppositum
quod tandem etiam accurate perlustrando detexi. Obser
mus ergo posthaec canonem Grammaticum et sequamur e
tiones optimas ab viris peritis correctas, et imitemur Atti
qui cum nunquam dixerint *βοάειν, γελάειν*, etiam jota
potuere subscribere. Etsi jam quis dicat, in dialecto co
muni *γελᾶν* tamen ex *γελάειν* contractum esse, adeoque et
ta recte subscribi aeque ac in *βοάεις βοᾷς*, velitque consue
dinem sequi, per me licet; interim cum vidi in infinitivis al
rem esse, et *Etymologum* recte dixisse, liceat mihi hunc sec
Idemque placuit *Bengelio*, qui in utraque N. T. editione
fin. in *ᾶν* sine jota subscripto ubique expressit. Ex mo
mentis vett. plura deinde. Reitz. Aldini editores pro
suo in *Luciani* quoque editione utraque *Etymologi* illud p
ceptum orthographicum secuti sunt. Basileenses contra
πᾷν, ἀγαπᾷν, ὁρᾷν, et cetera hujus generis, edere so
jota legitimo subscripto. *Legitimo* inquam, mea quali
que persuasione nixus, qua *γελᾶν* arbitror non minus
scribi et pronuntiari, quam *γελᾷς*. Vid. *Hermann.* ad *
p. 735. sq. Ed. 1802. Quamquam scio, hodiernorum G
maticorum et Criticorum plurimos vel in tradenda, vel i
plicanda, regula contrariae sententiae favere coepisse,
tos maxime *Fischeri* (ad *Weller.* Vol. I. p. 118.) *Wolfii* (
lectt. literar. Tom. II. p. 419. sqq.) et *Buttmanni* aucto
tem. Nunc ego tanto minus *Reitzii* vestigiis ingressu
Hemsterhusiana scriptura, prius per hanc editionem obs

, recedere volebam, quum hanc scribendi inconstantiam libro cuicunque viderem ingratam ac turpem efficere faciem, quam veteres saltem editores celebriores quam maxime perhorruerunt. Recte itaque recentiores *Reitzio* editores *Hemsterhusio* maluerunt obsequi, quam *Reitzio*. Cf. etiam *Belin.* ad h. l. In verbis his ipsis memorabilis est syntaxeos ratio: ἐμοὶ γοῦν — ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι, ubi exspectasses ἢ ἴστε, vel plenam orationem: ἢ εἰδέναι δεῖ. Sed repete ex antecedentibus ἢ (ὥρα) εἰδέναι. Sensum scilicet verborum magis, quam verba ipsa, h. l. respexit *Lucianus*. Lehm.

Pag. 55. l. 9. Ἀσκληπεῖον) Sic hic quidem libri omnes, Icarom. cap. 16. At Demon. c. 27. Ἀσκληπιεῖον iidem habent. Vid. et Piscat. c. 42. et utroque modo scribitur. Solan. Ἀσκληπεῖον Ms. Reg. 3011. et ita ubique scribendum monet *Belinus*, ab Ἀσκληπιός. Bip. Secutus etiam *Schmiederus*. Grammaticus Bekk. p. 450. Ἀσκληπιεῖον πεντασυλλάβως λεκτέον. Vid. *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 370. Lehm.

Ead. l. 11. Ἀπὸ κόλπου) Conf. infra Alexand. c. 39. Solan. Sic etiam saepius. Vid. Adnot. ad Piscat. c. 36. unde patebit, etiam ὑπὸ κόλπον dictum veteribus fuisse. Lehm.

Pag. 56. l. 2. Γὰρ — γὰρ) Sic W. Sed forsan pro posteriori γὰρ melius legeretur γε. Solan.

Ead. l. 12. Ἀνάθημα) De differentia inter ἀνάθημα *suspensum donarium*, et ἀνάθεμα, quod sacris Scriptoribus *devovere* s. hominem *diris devotum* significat, cum tamen ejus thematis sit utrumque, vid. *Periz.* contra *Sanctium* distantem, ad *Sanct.* Minerv. L. IV. c. 14. p. m. 762. Dixerunt etiam *Hesych.* Sed illa distinctio non videtur antiquior aevo Christiano; et vel postea tamen ab nonnullis Ecclesiast. Scriptt. promiscue usurpata: exempla exhibet *Suicerus* in thesaur. Eccles. h. v. Ubi etiam ex *Zonar.* ad Canon. 83. p. 263. Ὡς τὰ ἀναθήματα προσαγόμενα τῷ θεῷ, χωρίζονται ἀπὸ τῶν κοινῶν καὶ ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὕτω καὶ ὁ ἀνάθεμα γινόμενος, ἐκκόπτεται καὶ ἀποδιαιρεῖται ἀπὸ τῆς τῶν πιστῶν συνόδου, τῶν ἀνατεθειμένων καὶ ἁφωσιωμένων τῷ θεῷ, καὶ αὐτοῦ, καὶ προσκληροῦται τῷ διαβόλῳ, καὶ ἀνατίθησιν αὐτὸς αὐτόν. *Quemadmodum donaria Deo oblata separantur a communibus et humanis rebus: ita etiam anathema factus exscinditur segregatur a coetu fidelium consecratorum Deo, et ab ipso Deo, et destinatur diabolo, seque ipsum ei consecrat.* Plura non habeo in re nota, nisi quod apud antiquos ac profanos scriptt. ἀνάθεμα ne quidem scriptum invenerim, sed semper ἀνάθημα. Reitz.

Pag. 57. l. 17. *Ἐπὶ πάντας ἴεν*) Sincera lectio *ἴέναι*. Bro In A. 2. est *ἴωσε*, in B. 3. *ἴεναι*. In reliqq., quas vidi, ve Edd. recte *ἴέναι*. Lehm.

Pag. 58. l. 1. *Αὖ τὸ*) Sic M. et plerique impressi. P. Ms. Gr. *αὐτὸ* minus commode. Solan.

Ead. l. 2. *Ἀποδυθησομένων*) Scribendum ex Ms. *καὶ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκασ τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως· hoc magnam dubitation affert, quod eorum, qui exuentur, unusquisque omnino aliq habet.* In editis legitur *ἀποδυσομένων*, hoc est, *qui exu* Graev. *Ἀποδυθησομένων* W. etiam, et P. et L. Valeat e vulgatum. Solan.

Pag. 59. l. 1. *Παρὰ*) Ex W. Impr. enim corrupte *π* Solan.

Ead. l. 4. *Εὐανδρίδου*) Idem haud dubie, qui de i qui Olympiis ludis vicerant, librum scripserat, quem l dat *Pausanias* L. II. p. 185, 29. Sed ibi tamen *Εὐανορ* scribitur ejus nomen. Solan. Locus *Pausaniae* est L. c. 8. p. 471. Kuhn. At nimium rursus *Solanus* nominum si litudini tribuit. Haud dubie fictum h. l. non solum Eu dridae nomen, sed etiam persona. Lehm.

Ead. l. 12. *Φύλλα δάφνης*) Sensus abruptus, interpell te Luciano; nec facile, quae verba secutura fuissent, pa Rationem tamen comparandorum athletarum edisserere v bat, quae olim obtinuerat. Solan. Post *δάφνης* . . . . q tuor puncta in *Junt.* fecerat (nisi fallor) *Solanus*, aliquid esse indicans; nam spatium, quantum ad quatuor literas quiritur, vacuum ibi erat. Sed hoc non est certum ind um: solet enim inter personas et in hac Ed. et in *Ald.* per ejusmodi spatium relinqui. Deest quidem aliquid ad nam orationem, sed nihil tamen addendum: nam interp tur sermo dedita opera a persona sequente. Reitz. Fig tus videlicet sermo est. In sequenti repente interpelli responso attende Ellipsin: *μή μοι τὰ πάλαι* (*εἴπῃς*), u Philopatr. cap. 7. *μή μοι τὸν κακόδουλον τοῦ ἀσελγεστάτου* etc. Vid. Commentatores ad *L. Bos* de Ellipss. pag. 650 Schaef. et *Reusner.* ad. *Devar.* de Partt. p. 221. Lehm.

Ead. l. 16. *Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται*) Sic c. 57. In ea dem, sive capidem, sive capedinem, sive capidulam, capedunculam, (tot enim nominibus Romani vas illud d minant) solebant injicere sortes luctantium, et current ut patet lineis seq. unde recte in Gl. Phil. *urna κληρωτὶς, πὶς, ὑδρία.* nec male doctus Grammatic. *Hesych.* apud *κάλπις ἵππος βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου*, tangit etiam rem,

tes sequitur, sc. equorum agitationem. De Latinis nominibus superius allatis dico alibi, ut et de sortibus. Bourd. Ἀλύπις, *Sortes Olympicae.* Guyet.

Ibid. Ἀργυρᾶ) Cum *Junt.* etiam (aeque ac reliquae) legeret ἀργυρᾶ, *Solanus* adscripserat: an ἀργυρᾶ; Recte; nec dubitarem recipere invitis Edd. quae saepe peccant in accentibus: Sola autem *B.* 2. hic bene legit ἀργυρᾶ, quam sequor. Reitz. Mendum hoc in Edd. vett. frequentissime obvium. Sic πορφυρᾶν (pro πορφυρᾶν) ἐφεστρίδα Charon. c. 14. πορφυροῖ pro πορφυροῖ Timon. c. 20. πορφυρᾶ διφθέρα De Merc. cond. c. 41. Talia vel invitis omnibus Editionibus emendanda sunt. H. l. non solum B. 2. sed etiam B. 1. et 3. rectam scripturam tenuerunt. Lehm.

Pag. 60. l. 7. Ἀντέχει) Anglic. ἀνέχει. Bourd. Recte eius cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, *manu elata;* ut ap. Dem. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. Male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. Graev.

Ead. l. 9. Ἀλυτάρχης) *Pete Varinum.* Brod. Vid. Marm. Anon. p. 109. et quos isthic laudat cl. vir *H. Prideaux* (*Cod. Theod.* XV, 9. *Cujac.* Obs. II, 13. *Gothofr.* ad *Cod.* l. c. *Phavor. et Etym.*) Praeerat hic τοῖς μαστιγοφόροις; quos ἀλύτας illi vocabant. Solan. *Varinum* ait *Brod.* id est *Phavorinum,* qui olim *Guarinus:* sed ipse maluit *Varinus* audire, *Phavorinus* vero a loco natali cognominatus, quo cognomine hodie notior, quam altero. Reitz.

Ead. l. 13. Παγκρατιάζειν) Pancratium quid, tradit *Lucianus* de Gymnas. *Philostratus* de athletis refert, *pancratium* palaestram simul et pugillatum vocari. Cogn.

Pag. 61. l. 2. Γράμμα τι) Misere in re facili fluctuant Edd. *Nos* ex Grammaticorum canonibus, qui non patiuntur nos accentus acutos in syllabis contiguis unius vocis scribi, ismodi minutias corrigimus, quamvis millies λόγός τις, et milia in editionibus et scholiastis reperias, et viri etiam ruditi hodie sibi in his apicibus collocandis non constent. Reitz.

Ead. l. 6. Συμπεσεῖσθαι) Conf. infra Jov. Trag. c. 40. *Ind.* Et Toxar. 38. Solan.

Ead. l. 10. Ἐπισκόπησον) Anglic. ἐπισκοπεῖς. Mend. in hac pag. nomina loquentium varie confusa erant. Bourd. Editus iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inspicis literas.* Graev. Angl. et Gr. stipulatur Ms. Reg. 3011. Bip.

Pag. 62. l. 1. Ἐκεῖνός ἐστι) Lego εἰ ἐκεῖνό ἐστι· refertur haud dubie ad γράμμα. Nec aliter interpretes, quos derim, licet libri omnes servent ἐκεῖνος. Gesn. Si vulgatam

servamus, ἐκεῖνος referendum ad praecedens ἕρεδρος· ut se sus sit, *etsi inveneris literam, tamen nescias, num ille prae* (potius: *subsessor*. Vid. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 436. Lip *sit, penes quem invenitur illa litera, s. qui indicatur litera i inventa.* Reitz. Haud ingrata haec est sermonis variati posita illa in personae cum personae signo commutatio Eadem ratione mox: ἄχρις ἂν ἐκεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ *νον γράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον.* quamquam Neutra pr cesserunt, τὸ γράμμα significantia. Lehm.

Pag. 63. l. 15. Ὀλυμπιάσιν) Olympicum certamen quin quoque anno fieri solebat in honorem Jovis Olympici, cu auctorem Herculem fuisse putant. Cogn.

Pag. 64. l. 1. Μὲν γὰρ) Hae particulae et alibi conjun amant, ut supr. de Merced. Cond. c. 17. versus fin. Ib c. 26. med. et 29. pr. ac frequenter alibi apud *Nostrum*; qu nil curo omissionem Ms. M. Reitz. Propius erat exempl supra eodem capite ineunte. Verum nullius omnium vis ulla ad defendendam particulae h. l. positae integritate Neque attulerit facile quisquam unum locum, ubi γὰρ i diae periodo procedenti post Participium, ut h. l., insert sit. Ergo curanda sane fuit Codicis M., qui γὰρ omi auctoritas. Equidem non dubito cum *J. Seagero* facere, in Class. Journ. Vol. XIII. p. 72. γὰρ delendum censet. perit hanc ineptiam librarii incuria, qui memor conjunc rum fere particularum μὲν γὰρ, et securus de verborum ne alteram hanc particulam de suo interposuerit. Lehm.

Ead. l. 2. Γράφωμεν) Ita quoque in Cod. M. sed a centiore manu esse, testatur *Solanus:* quare conjicit, an san γράφοιμεν scriptum fuerit, uti paullo post. Reitz. I lectionum γράφομεν et γράφωμεν, quarum neutra satisfac varietas vocem depravatam arguit. Vix dubium esse pot quin sic scripserit auctor: Τί δαί, εἰ ἐξελόντες — — τὰ ἄλλα — γράφοιμεν. quemadmodum paullo post: Τί γὰρ μηδὲ γράμματα γράφοιμεν etc. ubi non minus, quam h. l., nuina lectio γράφοιμεν in Cod. 3011. in spuriam γράφ abiit. Lehm.

Ead. l. 3. Τὸ δὲ Z.) Procedet Luciani ratio, modo intelligatur, ut *inscio judice Z* unicum sit injectum: a claudicat argumentatio. Nisi autem adhaesisset illi con tudini, quae in ludis obtinebat, dicturum fuisse longe rius existimo, quinque literarum paria immissa, quarum vem ab athletis, una in fundo relicta, educantur. Sic e nemo, nisi omnibus visis, quas athletae sortiti sunt,

noscere queat, cuinam antagonistae solitaria illa obtigerit. SOLAN.

Ead. l. 12. *Κυνοκέφ.*) Horum figuras si videre lubet, i Mensam Isiacam *Pignorii*, et *Kircherum*. SOLAN.

Pag. 66. l. 2. *Φιλοσοφίας πέρι*) Jam recte et constanter praepositionis accentu propter anastrophen mutato exhiet edd. Conf. supra c. 20. ibique adductum *Jensium*. REITZ.

Ead. l. 3. *Πασῶν*) Notat *Solanus* in W. reperiri *πασῶν*, ditque id verum; editiones autem prave *πάντων* legere. uod mirabar, cum *Jens.* in Ferculo liter. pag. 245. ubi lectt. ejus Codicis ad Hermot. pertinentes profert, tam notabim variationem aut correctionem omiserit. Re vero examinata, cum *Solano* credo *πασῶν* legendum, quia intelligiur ὁδῶν, de quibus supra egit, et mox agere perget; nam tim sequitur *μιᾶς ἀπείρατοι*, et — *ἀρίστη ἐκείνη*. Et pr. seq. *μίαν ἐξ ἁπασῶν ὁδόν*. Jam quoque illud *αὐτῷ*, quod lgatae *αὐτῶν* praestare putares, sponte concidit. Quod am *S. αὐτῷ* legat, et ex ea *Amst.* id operarum tantum abnatione factum credo; quia in versione ejusd. Latina, aee ac in *Paris.* tamen legitur *ab illis*. Interim, si quis *πάν*ad viae duces, de quibus supra, referre velit, quod *λεμενα ὑπὸ τῶν ὁδῶν* insolentius videatur, et viae s. sectae non ut personae loquentes inducantur, non jam nimis gnem; sed qui *πασῶν* praeferet, pro *ὑπὸ* legat *ὑπὲρ*, et omnia plana erunt. REITZ. Qui *πασῶν* scripsit, non coavit proxime *ὁδῶν*, sed *φιλοσοφιῶν*, ex antecedentibus licet *φιλοσοφίας πέρι*, *ἥντινα φιλοσοφητέον*, repetitum. Atnon fuit is *Lucianus* ipse, sed argutulus quidam homo, m offenderet *πάντων*. ad Substantivum femininum relan. Legamus *ὑπὸ πάντων*, intelligamusque *philosophos*, e *φιλοσοφίας* illos facile deducendos. Sic Diall. Deor. VI, n *αὐτοὺς* intellige *ἀνθρώπους*, in voce *φιλανθρώπους* lates. Ibid. extr. *τοῦτο* pertinet ad vocem *ἔρως*. Diall. Mortt. , 4. *Ἑλλὰς* praecedit, et *αὐτῶν* (i. e. *Ἑλλήνων*) illuc refer. Similiter XIII, 2. *κολακεύοντες* ad *Ἑλλὰς* referendum; , 1. *οὐδεὶς* ad *οἰόμενοι* XV, 2. *ἐκείνη* ad *δοκάριον*, et VIII, 2. *ἀθλίας οὔσας* ad *τὸ γυναικεῖον*. Eundem fere in lum de hujus nostri loci lectione *πασῶν* rejicienda judicaVir eruditus in censura Editionis Reitz. Novv. Actt. Erudd. 745. p. 242. sq. Quodsi adhuc fluctues, adi sequentis initium, ubi *τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα* illustrantur. Quod m *Schmiederus* in Varr. Lectt. ad h. l. *πασῶν* refert cum W. habere videri Codd. Pariss., id nescio equidem,

unde conjecerit. In *Belini* quidem enarratione nihil ejus generis inveni. LEHM.

Ibid. *Αὐτῶν*) Restituenda est postliminio sincera lectio ex antiquis editionibus, *Ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα ἀδώς*. Posteriores perperam dederunt *αὐτῷ*· quod idem fecerunt c. 53. fin. *Ἢν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν τι τὸ πίθος αὐτῷ προσάξεταί με πιστεύειν*, cum recte in prioribus *αὐτῶν*. *Si vero de imperitis loquaris, nihil me eorum multitudo adducet, ut credam.* JENS.

Ead. l. 4. *Ἀτελεῖς*) Pendebam animi, *ἀτελῆ* ne hic putarem, quem interpretatione expressi, quem Romae dicebant *capite censum*, qui cum nihil conferat ad rempublicam, neque ad suffragia admittitur, neque honorem sperare potest; an *non initiatum?* Sed cum hujus intellectus nulla dum allata sit auctoritas, isque potius videatur esse *ἀτέλεστος*, mansi in solenni vocis usu, quique optime huc faciat. GESN. Nostris scriptori *ἀτελὴς* esse solet is, *qui non est perfectus in suo genere;* vel *nondum maturus*, ut Bacchus embryo Diall. Deor. IX, 2. vel *mutilus*, ut Combabus exsecto pudendo De Dea Syr. c. 20. H. l. *ἀτελεῖς* videntur esse philosophiae doctores *manci*, qui suae tantum sectae placitis capti tenentur, alia omnia vel ignorantes, vel non curantes. LEHM.

Ead. l. 11. *Αὐτὸ μόνον*) Libri, quos inspeximus, omnes *αὐτὸ*, quod quomodo convenire huc possit, nondum equidem video, nisi forte ad *μόνον* referatur, et vim illius augeat; cujus tamen rei exemplum adhuc nullum observavi. Interpretatus sum, ac si legatur *αὐτοῦ*. GESN. Non semel hanc formulam usurpavit *Lucianus*, securus de Substantivi adnexi genere, casu et numero. Sic *αὐτὸ μόνον ἐργάσῃ* Somn. cap. 9. Sic *βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι* D. Merc. Cond. c. 9. quae temere a nonnullis tentata esse videbis in Varr. Lectt. Sic Diall. Merett. VI. versus fin. *οἱ καὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλουσιν εἶναι.* Non differt multum *αὐτοῦτο παῖς* Diall. Deor. IV, 3. Recte igitur etiam h. l. solennem formulam contra *Gesnerum* tuetur *Valckenarius* in *Callimachi* Elegg. Fragmm. pag. 28. Vid. etiam *Abresch.* Dilucid. Thuc. p. 56. et Lectt. Aristaenn. p. 167. LEHM.

Pag. 67. l. 5. *Τελευτῶν*) *Τελευτῶν*, *denique*, *postremo* interpretatur *J. Brod.* Misc. IX. c. 16. circumflectens ultimam, et sic Lexicographi cum eo: Edd. vero *J. H. Par. S.* constanter ultimam accentu gravi signant, more adverbii. Utrum rectius, mihi non liquet, circumflexum tamen veriorem credo, quia participium est, etsi quasi adverbialiter sumendum. REITZ. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Ead. l. 6. Ὁδὸν) Per viam hic intelligendam *Sectam*, ut Act. Apost. IX, 2. Ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε ἰ γυναῖκας, veluti ibid. c. XXIV, 14. diserte dicitur, ὁδὸς λέγουσιν αἵρεσιν. Ac paullo supra apud *Nostrum*, ἀπάσης οῦ πεπειράμενος ἐν φιλοσοφίᾳ, vertit, *omnes philosophiae sec- expertus.* Recte quidem; verum quia hic sequitur ἄγει, ctius ad verbum convertitur, *via, quae ducit;* viam interim amcunque agendi methodum significare in omnibus lin- is, satis notum est. Reitz.

Ead. l. 7. Ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας) Sic etiam cum ac- sandi casu ἄγειν sine praepositione, pro *agere, ducere ad* iquid, *Budaeus* in Comment. ex *Xenoph.* de Venat. ἄγειν τὰς νας τὰ τραχέα. Item ἄγειν δὲ ἄμεινον τὰς κύνας τὰ ὄρη πολ- κις. Nisi hic malis construere, ἄγει εὐθὺ, *ducit recta, τῆς* δαιμονίας *usque ad felicitatem,* ita ut μέχρι intelligendum re- quatur, vel πρὸς τόπον· de qua ellipsi vid. *Bos* de Ellips. ii ex *Nostro* in Bis Accusat. Εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου, nec n alia similia ex aliis auctoribus ita exponit, quae hic non petam; nam et *Noster* etiam alibi non semel sic loqui amat, Dial. Mort. XXVII. pr. Ἅπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατή- ντες, *recta ad Averni descensum ambulaturi*; ubi *Hemsterhu- is* jam plura. Reitz.

Pag. 68. l. 7. Ἐξιέναι) Rescripsimus ex margg. Ms. Reg. 954. et Ed. *A.* 1. *W.* monente *Belino.* Vulg. ἐξεῖναι. Bip.

Ead. l. 13. Τινὸς τῶν σοφῶν) *Epicharmi.* Vertit *Cicero: rvi atque artus sunt sapientiae, non temere credere.* (Vid. *Suid.* νῆφε) Νᾶφε καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν. audat etiam *Polybius.* Solan.

Ibid. Τῶν σοφῶν) Septem sapientium. Brod. Minime ptem illos intelligere h. l. potuit *Lucianus*, de quibus ipse liall. Mortt. XX, 4. An vero *Epicharmum* quisquam audie- t in eorum numero fuisse? Sed οἱ σοφοὶ sunt *philosophi* mnino, quos Aeacus intellexit ibid. §. 3. Menippum inter- ogans: Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Et sic sexcenties ud *Lucianum.* Lehm.

Ibid. Νῆφε) *Epicharmi* esse, adscripserat *Solanus.* Idem m fecerat *Guyetus.* Reitz. *Vafri illius Siculi Epicharmi,* ui *Ciceroni*, quod testatur ad Att. 1, 19. *crebro insusurrabat ntilenam illam suam:*

Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν.

ESN.

Ead. l. 16. Τοῖς ἐξῆς λόγον) *Aliis loquendi copiam.* Brod.

Pag. 69. l. 5. Μὴ) Non reveritus sum optimarum Editt. uctoritatem, quae μοι ἐξαίρει pro μὴ ἐξ. habent. Sed unius

Cod. L. lectionem hic praefero, quia sequentia evincunt scribendum; nam cum statim subjiciat, *cum his igitur qu que*, quae adeo adnumerari voluit, i. e. *non excipi*. Abs dum autem foret, si dixisset, *excipe, aufer illos annos*, q tamen illico addit. Sed jam alterum illud καὶ deletum vel Reitz. Non magis alterum καὶ expungendum, quam m in verbis: ἔτι μὴν καὶ Ἀριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. Recte vertit terpres: *Nec excipe etiam quinque illos silentio annos.* Q affirmative sic sonat: *Adsume etiam.* Lehm.

Ead. l. 6. Πέντε ἔτη) Confer supra Vit. Auct. c. 3. Rei

Ibid. Τὰ τῆς σιωπῆς) Nam quinque annos tacebant thagoraeorum discipuli. Brod.

Ead. l. 9. ΑΤΚ. — ΕΡΜ.) Omittitur hic Luciani men in plerisque Edd. Nos ex Ed. *J.* et ex ipso Cod. M P. reposuimus. Et reliqua perturbatis admodum partibu eadem *J.* et L. restituimus. Quae *Marcilio* nescio quom jam innotuerant. Solan.

Ibid. ΑΤΚ. εἶτα etc.) Ἑρμό. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἐξῆς Excidit notatio personae Luciani, nempe: Ἑρμο. θῶμεν τως. ΑΤΚ. εἶτα ἐξῆς. Marcil. Idem jam monuit Brod. N IX. cap. 16. Reitz.

Ibid. ΑΤΚ. εἶτα) Quinquies hic in seqq. personarum minibus errarant omnes Edd. praeter *Junt.* quas recte e ac Mss. P. et L. restitui jussit *Solanus.* Non tamen cun miror, unde *Marcilio* id jam subboluerit; nam vel sine error detegi poterat: primo enim, absurdum erat Herm mum hic dicere, (quod Edd. faciebant) se ex Luciano disse, quot anni philosophiae forent impendendi, cu Lucianus c. 6. rogaverat, quanto temporis spatio ad id sit? et ab Hermot. responsum tulerat, forsan viginti opus fore etc. Deinde cum tandem in ordinem redirent sonarum nomina, versus finem hujus cap. s. §. 48. bis p erat Hermotimi persona, nempe: ΕΡΜ. ὑπὲρ διακόσι Ἀυκῖνε in fin. recte, sed ante rursus ΕΡΜ. Εἶτα ἐξῆς Ἐπ ρῳ. Cum alternatim saltem deberent loqui. Hac igitu quisitione cum veritatem et ego detexerim, cur alii ac res id non tanto magis possent? Reitz.

Ead. l. 11. Οὐ γὰρ) ΑΤΚ. Οὐ γάρ. ΕΡΜ. Χρυσίπ γε etc. Male trajecta nomina personarum. Esse debet, Οὐ γάρ. ΑΤΚ. Χρυσίππῳ δέ γε. Marcil.

Ead. l. 14. Οὕτως) ΑΤΚ. οὕτως. Ἑρμο. εἶτα ἐξῆς Ἐπ ρῳ. Rursus vitiosa personarum trajectio. *Lucianus* enim luit: Ἑρμο. οὕτως. ΑΤΚ. εἶτα ἐξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine dem paginae. Marcil. Et hoc et prascedens quoqu

mit *J. Brod.* in Miscell. modo adductis scribens: *Οὐκ ἐλάττω. ΛΤΚ.* Emenda *Ἑρμο.* Et *οὐ γὰρ Ἑρμο.* corrige *ΛΤΚ. Μόγις κενά. Ανχ.* repone *Ἑρμο. οὕτως. ΛΤΚ. Εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ.* REITZ.

Pag. 70. l. 7. *Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τί· ἢ τοῦτο μόνον*) *Εἰδέναι τὶ ἢ τοῦτο μόνον.* MARCIL.

Ead. l. 11. *Ἐν κεφαλαίῳ*) *In summa.* BROD.

Ead. l. 14. *Βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν*) Edd. *ἀφαιροῦμεν*, et sic, opinor, etiam Codd. omnes. Verum *βούλει* in hac structura semper apud *Lucianum* Conjunctivum habet omittem, vel Futurum quoque simplex, (vid. ad Catapl. c. 9. Adnot.) nunquam, quod sciam, Praesentis Indicativum, quamquam, si arguteris, etiam haec ratio aliquo modo excusari posse videatur. At vero argutiis istis supersedebimus, si e margine A. 1. W. rescripserimus *ἀφαιρῶμεν.* quod erit probaverit *Reitzius*, non tamen recipere ausus est. REHM.

Ibid. Ὡς πεντεκαίδεκα) Cod. Angl. *πεντήκοντα καὶ ἑκατόν*, mend. BOUHD. Dixit Hermotimus, plures ducentis annos, juxta calculum Luciani, impendendos esse omnium sectarum placitis discendis, respondit Lucianus, age auferamus quartam partem, *ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ μόνον. Πεντεκαίδεκα ἔτη*, non possunt esse tres partes ducentorum annorum. Quis non videt, *Lucianum* reliquisse, ut Anglicanus et meus prae se fert, *πεντήκοντα καὶ ἑκατόν*, *centum et quinquaginta*: et si dimidium detraxeris, *centum* sufficient. Quamvis corrupte scribatur *πεντήκοντον* in Mss. GRAEV. pro *πεντεκαίδεκα*, aut cum Angl. Ms. Gr. P. et L. legas, res eadem redit; sed rectius hoc vulgatarum Edd. et M. visum est, ut ad tempus ediscendae disciplinae cuique sufficiens videatur: quo quarta sui parte mulctato, summa itidem curta sui parte minor evasura est. SOLAN. Ego quinque dicendum consensum potiorem, quam editionum, existimavi, proxime cum pleniorem calculum ponant: nam cum proxime dixerit, *ducenti*, et hinc statim dicat alter quartam erendam, nonne restant 150? Si vero rationem *Solani* seris, cum vulg. *quindecim* legens, id referendum erit ad verum *viginti*, qui paullo altius memoratur, cujus pars ta est *quinque*, quam si detraxeris a *viginti*, restabunt *decim*. Sed quid opus est ad remotiorem numerum recurcum propiorem habeas, cui recte respondeant sequen- Praeterea numerus major placet, ut eo magis ridere vir philosophorum derisor. Verum si jam *πεντήκοντα καὶ* legas, illud *ἔτη* ablatum velim, ideoque uncis inclu-

dendum curavi; nam ingratum ibi sonum, ingratam repeti tionem facit: si ἕτη autem retinendum, πεντήκοντα simplic ter, sublato ἑκατὸν scriberem. Reitz. Quomodo, salvis r tionibus, ἑκατὸν tolli possit, non equidem perspicio. In vero tres partes numeri ducenarii quarta demta, effice centum et quinquaginta, omnes docent Arithmetici. Neq adeo certius quidquam esse potest, quam Codicum lect πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, quam librariorum negligentia turbas videtur. Nam quod *Solanus* putat etiam πεντεκαίδεκα cu hoc ratiocinio conciliari posse, casui justo plus tribuit, qua quam non sine quadam sagacitate. Denique *Reitzius*, qui ἕτη ob ingratum sonum et ingratam repetitionem *Luciani* i sius esse negat, fastidiosiorem h. l. se praebet, quam ali Equidem fateor me illud fastidium non sentire. Lehm.

Pag. 72. l. 8. *Οὐδὲν δέον*) *Cum minime oporteat.* Brod

Ead. l. 9. *Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ*) *Haud auspicato, malo omi* Brod. Ut *Brodaeus* jussit, ita recte habet Paris. ed. vers Sed *ἐπ' ἀγαθῷ τινι*, est bono consilio, s. ad boni aliquid ciendum. *Aristoph.* Pl. 889. *Οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐσ οὐδενί.* Reitz.

Ead. l. 17. *Κατὰ τὸν Τιθωνὸν*) *Erasm.* in proverbio, *thoni senecta.* Brod. *Τπὲρ τὸν Τιθωνὸν ζῆν* Diall. Mortt. V 1. ubi vid. *Hemsterhusii* notulam. Lehm.

Pag. 73. l. 2. *Σκεπτόμενος*) Confer infra Demonact. V I. §. 57. *Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων* etc. Solan.

Pag. 74. l. 2. *Ἀδυνάτων ἐρᾷς*) Vid. idem supra Deor. D VIII. Vulcani et Jovis, vers. ult. *πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐ* ibique nott. *Brodaei, Solani, Hemsterhusii.* Reitz.

Ead. l. 6. *Ἰδιώτας*) *Omnium ignaros.* Brod.

Ead. l. 12 *Διαίρεσιν*) Sic Dial. seq. cap. 1. med. Co et Quom. Hist. Conscr. c. 9. Solan.

Pag. 75. l. 3. *Ὅτῳ ἂν πρώτῳ*) Ita Mss. Regg. 2954. 3011. Vulg. *ὅτῳ πρώτῳ ἄν.* Bip. Sic et *Schmiederus* edi monente *Belino.* Lehm.

Ead. l. 4. *Κἀκεῖνος Ἑρμαιον ποιήσεταί σε*) Imperite *Basileensi* et *Bourdelotiana* vertitur *atque ille te certum fa* tanto utraque ineptior, quod secundae vocis primam lite majore charactere efferant. Itaque adscripsit pater, *a ille lucrifaciet te.* Sed et correxit *Benedictus.* Gron.

Ibid. Ἑρμαιον) Vid. supr. Somn. cap. 9. *καὶ τοῦ κρε νος ἑρμαιον ὤν.* Solan.

Ead. l. 7. *Φοίνικος*) Hinc adagium, *Phoenice vivo* Brod.

Ead. l. 13. *Δεήσῃ*) Mallem *δεήσει.* Solan. Emend.

ai *Solani* suffragantur Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Unde nec dubitavimus cum *Schmiedero* necessariam omnino emendationem admittere. Lehm.

Pag. 76. l. 1. *Προσάξεταί με*) Sic habere J. et Fl. notaverat *Solanus*. Quid tum? Habent et sic reliquae, ut *Par. Hag.* plures enim jam consulere nolo, quia non dubito, quin rectum sit; vid. Zeux. c. 2. *προσάγεσθαι αὐτούς*. Et Phalar. I. c. 3. *ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους*. Forsan maluerit *προάξεται* alicubi invenire, vel potius activam formam *προσάξει*. Sed mediam et sic recte construi, vel ex *Isocr.* loco, quem Lexica proferunt, patet. Adde tamen *Wollium* de Verb. med. p. 184. §. 17. Ubi quidem differentia ostenditur inter *ἄγεσθαι γυναῖκα*, et *ἄγειν γυναῖκα*, quod prius significet, *ducere uxorem in matrimonium*; alterum vero, *ducere mulierem quamcunque in aliquem locum*: tamen utrumque habet accusativum patientem, et in sensu metaphorico active usurpatur. Sic eod. significatu, quo Noster, etiam *Herodian.* I, 3, 12. *διὰ τοὺς μὲν πειθοῖ . . . προσηγάγετο*. Ibid. 12. 9. *ἤλπιζε προσάξεσθαι τόν τε δῆμον — ἐπιδόσεσι λαμπραῖς*. Ne plura ad rem nimis facilem demonstrandam congeram. Reitz.

Ead. l. 2. *Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται*) Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! *Misopoeus, donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem sibi paraverint. Benedictus, donec aut nihil aut unum scire de omnibus ostendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid vel paraverint cum illo, vel cum altero ostenderint illud, quod praedicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Plane tunc, cum nihil scire ostendant? Ridiculum prorsus. Itaque tentavit juste haec mollire pater, adscripsitque se legere vocula ἢ omissa, *ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἁ. ἀποφ.* cum versione Latina, *quamdiu non nisi unius gnari de omnibus enuntiabunt.* Gron. Nihil hic intellexerant interpretes. Ad sola interpretatione nostra satis consultum puto sententiae horum verborum. Nota est enim illi verbi *ἀποφαίνωμαι* significatio; nec quemquam credo repugnaturum: *Quamdiu nihil, aut unam disciplinam singuli scientes de omnibus protiabunt.* Solan.

Ead. l. 17. *Φειδίαν*) *Plut.* in commentario de defectis animis videtur ad Alcaeum referre, *οὐ κατ' Ἀλκαῖον*, inquit, *ἄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας*. Cogn.

Ibid. *Ὄνυχα μόνον λέοντος*) Unde ortam paroemiam, *ἐξ ὀνύχων λέοντα*, ferunt nonnulli. *Brod.* V. *Plut. Π. Χρηστ.* 1. *Οὐ κατ' Ἀλκαῖον ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας*. Solan.

Ead. l. 18. *Ἀναλελογίσθαι*) Praeteritum passivum, activ tamen interpretandum, tum quia activ. *ἀναλογίζω* in usu no est, tum quia hujusmodi tempora passivae terminationis i aliis etiam verbis active valent; vid. *Jensium* infra ad Tyrn nicid. cap. 12. Reitz.

Pag. 77. l. 12. *Οὕτω, καί μοι* etc.) Verba *καί μοι τὸ ἀπόκριναι*, *Solanus* in *Junt.* parenthesi incluserat, recte quo ad sensum, sed sufficit eum commatibus distinxisse: si qui tamen mutandum, pro *οὕτως*, legerem *ὅπως quomodo*, i enim sensum facit planiorem; etsi formulas interrogandi e iam sine particulis hujusmodi poni scio, ideoque mutati nem haud adeo necessariam puto. Reitz. Talem certe m tationem, quicunque particulae *ὅπως* usum norit, gravit haud dubie repellat. Lectioni *οὗτος*, quam Codd. L. et 301 et Ed. Fl. praebent, maxime favet *Belinus*, vertens: m *ami, réponds — moi.* Bene quidem; at vereor, ne sic or tionis cursus impediatur, nimisque abrupta jam sequatur i terrogatio. Neque *Jacobsii* conjectura, *οὕτωσί μοι* mihi q dem probatur, quum *καὶ* in omnibus libris compareat, n que temere sit excludendum. Simplicissima est *Solani* rati quam etiam *Reitzius* quodammodo amplexus videtur. *Οὕτ* est *sic*, i. e. *quae quum ita sint.* Nunc in interrogatione: *cine?* Quae autem sequuntur, *καί μοι τόδε ἀπόκριναι*, qu parenthetice interjecta vividiorem reddunt orationem, ut hil, meo quidem sensu, jam desiderari possit. Lehm.

Pag. 78. l. 4. *Οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον*) *Erasm.* adagio, *nihil ad Bacchum.* Brod. *Nihil ista ad Bacch* Haec clausula in proverbium abiit, quo significatur, illa hil ad rem attinere, et nimium inaequalem esse comparat nem, *Alcaeus* in Baccho. Vid. *Erasm.* Chiliad. Cogn.

Ead. l. 5. *Ὦ παῖ*) *O puer, o imperite.* Brod. *Ὦ παῖ γων*) Ita M. P. L. et impr. plerique. Sed quid haec sibi lint, nemo, credo, intelligat: ego certe locum corrupt pronuntio. Fl. *ὦπται.* Vide num respexerit ad *ὁ πᾶς* quod supra usurpaverat Hermotimus c. 54. Nisi malis *ὁ λόγος*, ut De Merc. Cond. c. 4. et Jov. Trag. c. 16. Pro *γων* in Exc. Periz. est *γέλων*. Vid. *Plut.* 892. B. *Clem. Alex.* p *A. ἐμοὶ μὲν οὐδ' ὁ πᾶς ἂν ἀρκέσῃ χρόνος.* Sic *ἅπας ὁ οἰ* c. 58. *ἅπας ὁ πίθος*, c. 59. *ἅπασα φιλοσοφία*, c. 61. et c. Ego *ὁ πᾶς λέων* Lucianeum esse, non dubito. Similem e rem vide admissum a multis Navig. c. 26. Solan. Adsc serat vir quidam doctus margini Edit. *Hagen.* *ὦπται*, ne num *Simon. Servetus*, an *Jo. Bellagrius*, utriusque enim

men, ut possessoris, in fronte hujus libri scriptum invenio. At illud ὦπται certe convenientius foret, quam ὦ παῖ, quod hic ἀκροσδιόνυσον est. Sic enim dicit *Lucianus*: *nihil adpositum visus est dicere Phidias.* Nam etsi dicas, a Luciano puerum vocari Hermotimum, per ludibrium, quod junioris instar discipuli quotidie scholam philosophicam frequentet, ut initio hujus Dialogi innuit, id tamen minus huc quadrare videtur. *Solanus* adjecerat, legendum ὁ πᾶς, non male, et conferendum Navig. cap. 26. Ubi in quibusdam Edd. quoque ὁ παῖς legitur, cum aliae ibidem recte ὁ πᾶς habeant; similiter ὁ πᾶς πλούτων (πλοῦτος), *totus thesaurus, totae divitiae.* Praeterea et pro λέγων, legit λέων, quod scil. licebat, quia alii γέλων exhibent: ita ut totum sic constituat, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον, ὁ πᾶς λέων, *nihil enim ad rem facit totus leo.* Eligat igitur, quod quis volet. Reitz. *Suidam* in οὐδὲν laudat, nihilque opus esse emendatione h. l. bene adnotat *Belinus.* Bip. Gratum quidem nobis fecit *Belinus*, quod *Suidam* s. v. Οὐδὲν citat, a quo triplici modo proverbii origo explicatur. Verum errat, quum sic putat simul dilui crimen, in quod *Solanus* verba *Luciani* vocavit. Non enim ille de proverbio ipso agit, neque adeo verba, οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον tentavit. Sed tangit criminatio ejus, quae admittitur, verba: ὦ παῖ, λέγων. Et jam haec videndum, num sana sint. At sunt sanissima. Phidiae tribuitur proverbium, non quasi primus ille haec verba locutus sit, quod *Gesnerus* inde ex h. l. colligit, sed fingitur Phidias, tanquam ipse Lucianus, ea ad Hermotimum nostrum dicere. Sic invidia non mollitur. Deinde allocutio, ὦ παῖ, potius blandientis est, ut esse solet, quam despicientis. Neque adeo cum *Broeo* imperitum puerum, vel cum *Gesnero* et *Reitzio* tironem, cogitare h. l. debebimus Hermotimum. Vid. *Schaefer.* Melet. p. 115. Sic patet non solum probam, sed etiam exquisitae elegantiae esse hanc omnem Luciani orationem; quam assecutus fuisset *Solanus*, neutiquam opinor eum res nostras fuisse h. l. moliturum. Lehm.

Ead. l. 6. Φειδίᾳ) Ad Phidiam igitur proverbii hujus originem refert Lucianus? quasi is olim ita reprehenderit puerum vel tironem, eaque verba nunc ad Hermotimum refert. Tale quid sane verba sibi volunt, si ita dedit *Lucianus*, de quo vix est ut dubitemus, licet aliis alii sapiant. *Erasm.* Gesn.

Pag. 79. l. 7. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβήν) *Obsopoeus, nisi forte impigro studio illud consecutus fueris. Benedictus, nisi*

recipias disquisitionem illam. Immo simpliciter, *nisi hanc moram sustineas*, tantum temporis colloces: nam respicit, quod Hermotimus dixerat de *μοριῳ ἡμέρας*. GRON.

Ibid. Ὡς ἀκριβῶς) An ὥστ'; *F. Guyet.* Non, mi *Guyete*, ὡς ἀκριβῶς enim est *quam accurate:* auget enim interdum illud ὡς, ut ὡς ἀληθῶς *Aelian.* V. H. III, 24. Sic ὡς σφόδρα *per quam, maxime;* de quo vide *Bud.* Comment. p. 588. Alibi ὡς dicitur πλεονάζειν· vid. eundem, et *Maittaire* de Dialectt. pag. 76. f. REITZ. Imo, mi *Reitzi*, diligentius, quam tu, inspexit locum *Guyetus.* Non enim, ut tu vis, ὡς ἀκριβῶς conjungi h. l. possunt, sed ὡς, ad Infinitivum ἐλέσθαι pertinens, capiendum est pro ὥστε, qua vi praeditum singulis paene *Luciani* librorum paginis occurrit; ut mirer, qui *Guyeto*, nexum verborum recte perspicienti, in mentem tamen venire potuerit ὡς in ὥστε mutandum conjicere. Ceterum καὶ recte habent Edd. veteres pleraeque. Junge ἀκριβῶς et κατανοήσας, *diligenter, et ita, ut unamquamque rem integram perpendas.* Neque itaque lectione B. 2. et 3. καθ' ὅλον (vel, quod conjicias, καθ' ὁδὸν) opus est, neque *J. Scageri* (Vol. XIII. p. 72.) conjectura: καὶ — κατανοῆσαι. LEHM.

Ead. l. 11. Ἑκάστοις) W. ἑκάστης, quod forsan melius. SOLAN. Exquisitior est Dativus. Diall. Deor. V, 5. ἐφ' ἑκάστῃ (τῇ κύλικι) δὶς φίλει με. Et Femininum h. l. habet, in quo offendas. Vox enim ὁδὸς, quae suppleatur, nimium videtur remota. LEHM.

Pag. 80. l. 1. Ἅτινά σοι εἰρ.) *Quam philosophorum sectam.* BROD.

Ead. l. 2. Καταθύεις) Lege καταθύῃ. BROD. Καταθύοις. Ordo: καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδὲ παρακαλεῖν, i. e. διὰ τοῦ, ne advocato quidem sacerdote. GUYET. Καταθύῃς M. In impressis καταθύεις et παρακαλεῖν. Conjecturam *Marcilii* quod attinet, ingeniosa est; sed si recipias, lege, meo periculo, non δέον cum illo, sed δέων. Verum ultima vox in M. et P. reperta, omnia restituit; quamvis in illo quidem a prima manu non sit. SOLAN. Vide, si lubet, quae supra de simili modorum differentia, ad c. 24. hujus Dial. notavi, ubi διεξέλθοι καὶ ἐπιδείξεται legitur. REITZ.

Ead. l. 3. Καὶ θυσιάζῃ) Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, *Et sacrifices eo ipso, quod non advoces sacrificum aliquem pretiosum* etc. Sed fortean fuit, καὶ θυσιάζῃ θεῷ μηδ' ἱερέα δέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. *Et sacrifices Deo; neque opus sit arcessere sacrificum aliquem pretiosum.* MARCIL.

Ibid. Μηδ' ἱερέα) Possis forte dicere, illud *τῷ μηδ' ἱερέα — παραχαλεῖν*, dictum esse per ellipsin *τῆς ἐν.* Sed mollius mihi videbantur haec ita a *Luciano* composita, *subjiciam tibi aliud:* quid igitur? *τὸ μηδὲ παραχαλεῖν*, et hoc secutus sum in interpretando, neque piaculum puto, si quis in ipsum contextum orationis, adnotata tamen altera quoque lectione, retulerit. Caeterum hinc apparet, quo ex fonte hauserit ille, qui circa decimum hujus seculi annum idem remedium stabiliendae inter Christianorum sectas concordiae proposuit, castigatus, ut decebat, a *Jo. Conr. Schrammio* inaugurali oratione de remediis quibusdam ante doctrinae sanae conciliationem ad concordiam ecclesiasticam necessariis, Helmstadii dicto anno habita. Gesn. Locus hic graviter vexatus gravius etiam vexavit Criticos. In Edd. vett. vulgo ita habet: *Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλο τι* (*καὶ* alterum interponi solim) *ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύῃς* (*καταθύῃς* B. 2. 3. et M.) *ταυτὶ, καὶ θυσιάζῃ τῷ* (*καὶ θυσιάζῃ ζητῶν* 2954. 3011.) *μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παραχαλεῖν* (*παραχαλῇς* M. P. 2954. 3011.) *ἀλλ'* etc. Quorum conspectum si quis sibi attente proponat, accurateque perpendat, primum patet idoneis testimoniis comprobari Conjunctivos ad *ὡς μὴ* relatos, *καταθύῃς, θυσιάζῃς* (non *θυσιάζῃ*, quam Medii formam activa vi sumendam recte damnat *J. Scaurus*) et *παραχαλῇς*. Deinde maxime fit probabile, *τῷ* esse a *τῳ* mutandum, quemadmodum *Jacobsius* et *Seagerus* jam conjecerunt. Atque sic, nisi fallor, simplicissima ratione, et quae proxime ad vulgatas lectiones accedat, refinxisse locum videbor. Nam *Marcilii θεῷ*, pro *τῷ*, audacius est commentum, *Belini* autem conjectura, *καὶ ἐν θυσίᾳ ζητῶν*, prorsus nihili aestimanda. Porro *Gesneri* emendatio, *τὸ μηδ' ἱερέα — παραχαλεῖν*, habet quidem, quo commendetur, citra omen probabilitatis fines sitam arbitror. Denique, quos *Seagerus* vult, Infinitivi *καταθύειν, θυσιάζειν, παραχαλεῖν*, si linguae legibus nullo modo repugnent, externi tamen retii minus manifesto habent, quam nostri Conjunctivi. Hem.

Ead. l. 4. *Ἐς κάλπιν*) Mirari subit, cum hunc *Luciani* tum lego, virorum quorundam, quos gravissimos esse decuit, stuporem incredibilem, qui nobis fabellam Imperato- Mogolici, religionem eadem ratione simiae divinatrici subjicientis, et Christianam veram illam esse, quam, serione joco haud facile dixeris, quaerebat, mira sane ratione, reprehendentis. Inter *Ludicra pia* serio narratam invenies *Angelino Gazaea* Iesuita, p. 94. qui se eam ex literis Indi-

cis *Antonii Figueredo* ex eadem societate anni 1611. hausis sit. Solan. Quae in urnam conjici vult Lycinus, dicun tur γραμμάτια· ita enim legendum ex Edit. Fl. non solu hic, sed et infra, γραμματίων. Quod vulgatur γραμματεί ex ambigua vocis γραμματία, ut in Fl. editum est, pronu tiatione ortum et haec rursus scriptura γραμματία e falsa a centuatione prodiit; cf. De Merc. Cond. c. 36. ubi quod vi go falso accentuatum reperitur γραμματίον, a nobis vero γρα μάτιον scriptum, in Cod. W. γραμματεῖον legitur. Sic et Toxar. capp. 13. 14. et 16. eaedem *literae amatoriae*, (billi doux) quae De Merc. Cond. l. l. significantur, γραμμάτια v cantur in Edd. vett., sed e Mss. P. et L. in primo et tert loco *Reitzius* magna cum inconstantia et imprudentia edi γραμματεῖα, in medio vero γραμμάτια, neque recentt. dei gnati sunt sequi. Porro Diall. Merett. X, 2. et Rhet. Pra c. 23. de eadem re vulgatum γραμμάτιον, non variantibus l bris. Sed in Demonact. Vit. cap. 17. ubi *tabula inscripta publicata* indicatur, Codex quidem 3011. γραμματεῖον exhib reliqui vero libri omnes rectius edunt γραμμάτιον. Eten vi sua propria ita differunt γραμματεῖον et γραμμάτιον, ut lud, *Suida* interprete, denotet τὸ συμβόλαιον, i. e. *libell judicialem*, vel *publicum quemcunque* (vid. De Mort. Pere c. 16.) hoc vero τὸ μικρὸν γράμμα, *scriptiunculam quamcunq* v. g. *epistolam amatoriam*, ut fere apud nostrum scriptor (cf. *Dorvill.* ad *Charit.* p. 486.) vel *schedulam literis nominib ve quibusdam inscriptam*, ut h. l. Quid de loco Demosth. com. c. 23. sq. statuendum sit, suo tempore videbimus. N et ibi pro vulgato γραμματεῖον in Ed. Fl. legitur γραμματ Lehm.

Ead. l. 6. Ἀμφιθαλῆ) Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γον θάλλοντα, καὶ μηθενὸς ὠρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex terprete *Aristophan.* ad Aves, interpretantur *Scal.* ad *Ca Marcil.* ad *Horat.* Morem tangunt interpretes *Theocriti*, *stath.* ad *Homer.* Bourd. Commode citat *Belinus* locum *bull.* Eleg. I, 3, 9. sqq.

Delia non usquam: quae me quam mitteret urbe
Dicitur ante omnes consuluisse deos.
Illa sacras pueri sortes ter sustulit: illi
Retulit e triviis omina certa puer.

Et recte idem monet sortes illas Romanis dictas fuisse P *nestinas*. Vid. *Cic.* de Divin. II, 41. Lehm.

Ead. l. 10. Καὶ οὐ κατὰ σὲ) *Ac te indigna.* Brod.

Pag. 81. l. 5. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι) *C poeus, cui sub initium bono et digno incideris.* *Benedictus*

quod bonum et dignum incideris, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter ostendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adscripsit εὐώνῳ. Sed et mox perperam iidem κοτύλην verterunt *sextarium* vel *sestarium*, cum deberent *heminam*, ut adnotavit idem. GRON.

Pag. 82. l. 1. *Εἴ*) Cod. W. *recte εἴ*, quod in reliquis omissum, sensum perturbat. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ὤνησάς γε*) *Gratum mihi fecisti.* BROD. Recte *Brodaeus*; modo pro *gratum* scripsisset, *utile*, *commodum*. Contra *J. Seagerus*, qui Class. Journ. Vol. XIII. p. 73. *οὐδὲν* addi vult, longe aberravit a vero sensu. Quodsi enim sic mentem Lycini cepit: *nihil tibi profuisti*, turpiter confudit *ὀνάναι* et *ὄνασθαι*. Quem errorem vitasset, opinor, si additum in textu fuisset Objectum *με*, quod tamen, cave, ne adjiciendum putes. *Ὤνησας* enim, vel Objecto non addito, formula est solennis, quae facile Objectum *externum intelligi patiatur*. Sic Diall. Deor. XXVI, 1. Apollo ad Mercurium: *Ὤνησας, δείξας τὰ γνωρίσματα, bene meruisti*, (de me) *monstratis signis*. LEHM.

Ead. l. 9. *Εἰ μὴ ἄρα*) Duas illas voces ex conjectura supplevimus, quas et sensus postulat, et vox εἴη, ut omitteret, librario oscitanti ansam dedit. SOLAN. *Ἄρα* scilicet in hac structura minime ferri potest. Sed ut omnino felicissime verba *Solanus* emendavit, ita tamen vellem εἴη statuisset illud ipsum esse, quod *Lucianus* scripserit, *εἰ μὴ*, neque vero εἴη tantummodo ansam dedisse, ut *εἰ μὴ* adderetur. Pro εἴη itaque confidenter edidi *εἰ μή*, praesertim quum verbum Substantivum h. l. magis sit supervacaneum, quam necessarium. Cf. similem locum Char. c. 11. *Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὅ, τι ἀγαθὸν ἐστῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἓν τοῦτο μόνον, ὅτι* etc. LEHM.

Ead. l. 10. *Ὥσπερ οἱ κάπηλοι*) Conf. *L. Bos* (bene monente cl. *Hemsterh.*) ad Ep. 2. ad *Corinth.* p. 154. ubi *καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ θεοῦ* explicat ex *Aeschyl.* 7. Theb. *καπηλεύειν μάχην*, quod *Ennius cauponari bellum* dixit, i. e. cum dolo bellum gerere, et auro magis, quam ferro ac virtute. Peculiariter de philosophis veteribus dicunt Graeci scriptores *καπηλεύειν σοφίαν, μαθήματα*, de malis et Sophistis, qui sapientiam et disciplinas quaestui habebant, et falsa pro veris docebant, bonis mala miscebant, haud aliter ac caupones, qui vinum aqua mixtum vendunt, vel qui dolose mentiuntur; eaque pluribus exemplis firmata videantur ibidem. Hinc *καπηλικὸς* pro fraudulento apud *Aristophan.* aliosque. Olim vero *in partem non ita malam* valebat, quin significaret omnem lucrandi modum, id praecipue mercaturae genus,

quod per nummos fit, opponiturque priscae mercium permu tationi: quare καπηλικὴ τέχνη et καπηλικὸν recte vertitur *num mularia* ap. *Aristot.* I. Polit. cap. 9. ubi bis ter occurrens ho verbum, nec non capitt. sqq. videri potest. Reitz.

Ibid. Κερασάμενοί γε) *Aquam immiscentes.* Brod. I venditione vini triplicem fere fraudem cauponum notant ve teres: quod illud diluant, mangonizent, et falsa mensui vendant. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 244. Solan.

Pag. 83. l. 3. Ἆρα ταὐτὰ) Ἆρα ταῦτα Edd. Lege ταὐτα Guyet. Rogat Hermotimum Lucianus, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς ἆρα ταῦτα πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλ ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν εἰκ ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλω νώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἤλεγεν, ἀλλ' ἀπέχρη ἄν σοι καὶ ἅπαξ ἀκου σαντι; Vertitur, *Praeceptor tuus num haec quotidie dicit vobis et de iisdem verba facit, an vero alias alia proponit? multa enim sunt, ut patet, amice. An non vero etiamnum, ut par est, apu ipsum instar Ulyssis circumeundo, et oberrando perduras, si eade loquitur, vel tibi satis est aliquid semel inaudivisse?* Sed nih certius juxta et manifestius, quam pro vulgato ταῦτα πρὸ ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, legendum ταὐτὰ π. ὑ. λ. ὁ. Patet ex re ip sa, et sequentibus. Duo rogat, utrum magister eadem sem per, an identidem alia proponat. Respondebat ipse, illu esse πρόδηλον· scilicet alia identidem proponi, cum mult sint excutienda, et discipuli propterea longum tempus de beant adhaerere praeceptori: nam si eadem semper propone rentur, sufficeret vel semel audivisse. Res per se plana es Immo jam video non aliter haberi in editione Flor. Jen Secuti sumus L. et Cod. Fl. quem *Jensius* inspexit, qui, u id obiter moneam, differt hic a Fl. qui Oxoniae in Bibliothe ca *Bodlejana* asservatur. In Oxoniensi enim illo manifes ταῦτα, ut et in reliqq. edd. legitur. Solan.

Ead. l. 4. Πολλὰ γάρ ἐστι etc.] Haec verba sic mu tanda censuit *Schmiederus:* — — πολλὰ γάρ ἐστι. *EPM.* Πρ δηλον, ὦ ἑταῖρε. *ΛΤΚ.* Ἦ οὐκ ἂν etc. At, si mutanda ha vere sint, nescio, quidni potius sic videantur: *EPM.* πο λὰ γάρ ἐστι. *ΛΤΚ.* Πρόδηλον, ὦ ἑταῖρε· ἢ οὐκ ἂν etc. Na si quid omnino recte sentio, compellatio, ὦ ἑταῖρε, nu omnium minime in Hermotimum, valide ab amico adver rio ad incitas redactum, cadere poterat. Verum, ut stat rem ipsam tangam, nihil prorsus in hac sermonis forma m tandum est. Ipse Lycinus sibi h. l. nomine Hermotimi r spondet, persuasissimum habens, neque illum aliter respo dere posse. Hermotimus autem, quum deinde ad eand

uestionem eodem modo respondeat, non poterat, credo, m de eadem re bis declarare. Dissectus Lycini sermo mi- quidem idem depravatus videbitur. Neque *Jacobsii* senten- e omnino probo, qui voci *πολλὰ* praemitti vult *ὅτι*, ut tius sit hujus enuntiationis cum *πρόδηλον* vinculum. Nam ruptae, vel potius, separatae enuntiationes: *πολλὰ γάρ* , *πρόδηλον*, (int. *τοῦτό ἐστιν,*) *ὦ ἑταῖρε*, magis mihi in ujus vividioris loci ingenium convenire videntur, quam ctissime connexae. LEHM.

Ead. l. 6. *Εἴκοσιν ἔτη*) In omnibus antea legebatur *εἰκὸς* , nec quisquam praeter *Vorstium* exstitit, qui corruptum um pronuntiaret. Is autem margini sui Codicis pro *εἰκὸς* scripserat *εἰκῆ*. Sed ne sic quidem sanabatur. Ego vero, i meminissem Hermotimum XX annos perpetuos magistro ico operam dedisse, (c. 2. et 77.) eundem etiam nume- annorum ex Ulyssis, cui comparatur, *militia et errori-* colligi non ignorans, meam emendationem in textum re- ere minime dubitavi; praesertim cum levissima interpo- one Codicum scripturam repraesentet. Utinam eadem fa- itate reliqua apud hunc corrupta sic liquido restituere da- ur! Verum non semper sic patet ad emendationem via. enim hic in mentem XX illi anni venissent, nisi alibi in em libello de iis legisset? Non semper itaque inertiae rratorum, Editorumve imputandum est, quod corrupta d veteres scriptores verba edantur. Suut enim absque licum ope quaedam insanabilia. Tum demum merito cul- di sunt, cum prava et corrupta pro sanis et tradunt et rrant. SOLAN. *Εἰκὸς ἔτι*) *Εἴκοσιν ἔτη Solanus* jussit re- i, pro absurda scilicet vulgata; ex c. 2. et 77. hujus Dial. i parere vix dubitarem, quia emendatio est adeo manifes- et mutatio adeo exigua. Verum quia neque ullo Codice, que Editione est suffulta, et *Gesneri* versio sensum ex vul- *elicit satis* planum, non ausim ipsum contextum mut- etsi *Solani* emendationem valde probo. REITZ. Scita dem *est* versio *Gesneri*, sed necessitate expressa, ita scili- comparata, quasi in textu legatur: *ἢ οὐκ ἂν εἰκὸς ἦν πα- μεῖναί σε αὐτῷ* etc. Neque adeo haec nobis norma esse pot- textus constituendi. Ergo quam egregiam *Solani* emen- ionem probarunt *Reitzius* et *Schmiederus*, eam nec haesi- es iidem recipere debebant. Quod equidem nunc tanto ntius feci, quum etiam *Belinus* et *Wielandius* illam *Solani* tionem in interpretationibus suis secuti sint. Sic illud ὰ τὸν Ὀδυσσέα, quod alias nescio an nimis vagum foret, am accipit ac destinatam vim, salsamque simul vicennii

illius philosophici, ab Hermotimo jam consumti, notatione nem. Lehm.

Ead. l. 6. *Περινοστῶν*) Vid. *Demon.* p. 598, 2. Solan.

Ead. l. 9. *Ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος*) Pro *ἐκ τοῦ πρ.* quod frustra negasse alios in verbis Epist. ad *Rom.* I, 20. *ἀπὸ κτίσεως κόσμου*, ubi *ἐκ* dicendum fuisse volunt, satis multis probat *Jac. Elsner.* ad Novi foederis libros T. 2. pag. 6. quem ideo saepius ad partes voco, quia et is *Lucianum* plurimum ad partes vocat. Reitz.

Ead. l. 12. *Ὥςτε*) Scribo *ὥςτε μηδὲν, οἷ — κᾆν ἄλλας.* Vorst. Et hic locus corruptus; sed medicinam ei ego facere non possum. Alii viderint. Solan.

Ead. l. 13. *Μεθύων περιήεις*) Acute. Alias ebrii fiunt, qui totum ebibunt; tu nisi totam ad fundum philosophiae exhauseris, ut ebrius oberrabis. Gesn. Recte *Gesnerus* auctoris mentem et cepit et reddidit. Neque adeo justae sunt *Vorstii* et *Solani* suspiciones. Unum forte *κᾆν*, quod pro *κἂν* conjecit *Vorstius*, probabit, si quis strictae legi inhaeret. Verum in promtu sunt particulae *ἄν* etiam in Indicativis omissae exempla. Supra c. 39. *ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις, ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφηγημένος.* Prom. s. Cauc. c. 18. *ὅπου γε, εἰ καὶ τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅλως τι αὐτοῦ καταλιπών, οὐ μέγα ὑμᾶς ἠδίκουν. Ἄλλως* autem *περιϊέναι* maxime convenit in ebrium, temere, huc illuc oberrantem, nec pedibus, nec oculis, nec consiliis rationibusque bene fixis. Vid. ad Piscat. c. 20. Lehm.

Ibid. Ἐν τῷ πυθμένι) Ex *Hesiod.* Bourd.

Pag. 84. l. 5. *Ὥςπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς*) Dico ad *Paus.* Bourd.

Ibid. Ἐν Δελφοῖς) Delphos tellus a principio vaticinari solita fuit, quae paullo post Daphnem constituit, a qua Themis eandem facultatem adepta est, a Themide autem Apollo dono accepit: qua de re *Pausan.* in Phocicis. Cogn.

Ibid. Τοῦ ἱεροῦ νάματος) *Fontis Cresphontis.* Brod.

Ead. l. 8. *Τῶδε*) N. L. Solan.

Ead. l. 12. *Καὶ ἄλλα ποικίλα πράς. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων* etc.) *καὶ ἄλλα ποικίλα, πρόςει δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων* etc. *Et alia omnimoda. Accedis vero tu emere volens.* Marcil. Hermotimus, quo probaret, sufficere, si quis unam sectam experiretur, ad judicandum de caeteris omnibus, usus fuerat similitudine mentis vinum, qui si unum pocillum biberit, judicare possit de toto illo dolio, unde haustus ille pocilli esset depromtus. Atqui negat Lucianus rem hanc ita

esse habere, cum non sicut in uno dolio vinum sibi per totum dolium simile est, ita omnes sectae inter se sint ejusdem generis. Quo autem clarius id ostendat, *Age*, inquit, ὁ μὲν γὰρ πίθος ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἑνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα ἐρέβινθοι, καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, οὗπερ ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς etc. *Dolium quidem et caupo retineantur, atque insit non vinum, sed seminum omnis generis mixtio; triticum desuper, postea fabae, dein hordeum, et sub his lentes, mox cicer, praeter varia alia semina. Nam si tu semina emere velis, et institor, accepto tritico, tibi specimen inspiciendum in manus indiderit: possesne tu, illud inspectus, dicere an cicer mundum, an lentes maceratu faciles* etc. *Marcilius* hic legit, καὶ ἄλλα ποικίλα. πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι θέλων. Puto eum voluisse πρόσει. *Tu vero adeas, accedas, emere volens.* Sed nulla emendatione opus. Satis sana est et structura, et sententia; praesertim si sequentia consideres. Quod autem Noster ait, καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς, id recte interpres, *praeterea varia alia*, semina scilicet. Ita enim πρὸς similiter pro *insuper* in extremo periodi fine ponitur. *Demosthenes* I. contra Philippum, Τάλαντα ἐννενήκοντα καὶ μικρόν τι πρός. *Aeschylus* in Prometheo v. 73.

Ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός.

Consequitur hoc argumentum Lucianus, aitque, philosophiam quoque non posse ab uno, quod quis primum dixerit, agnosci, quemadmodum universa sit. Neque enim eam unum quid esse, sicuti vinum quocum eam compararat Hermotimus, eandem specimini similem esse ratus. Τὸ δὲ, περὶ, ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτόν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. Subobscura haec: neque tam oratio illa infinita (αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι) pendet ab sequentibus, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, quam haec verba seorsum sint consideranda, et separatum sensum habeant: nimium tamen illa separavit interpres; quippe quae plane omisit. At si bene attendatur, apparet, omnem orationem pendere ab ὤφθη. Sic itaque interpretor: *Hoc non aliud esse naturae apparuit, neque perfunctoriam disquisitionem exigere: nam vinum quidem emisse vitiosum, duorum obolorum esse jacturam,* (κονδύλην tantum intelligit, ut patet ex

seqq.) *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, ut tute ipse ii tio dixisti,* (p. 530. E. adde p. 549.) *non parvum esse malu* scilicet ὤφθη. Quin et verba illa οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν sui tanquam nominativus posita, referenda itidem ad ὤφθη· sit, αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ ἀπολεῖσθαι, οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν ὤφθη, *aliquem vero ipsum in faece plebis perire, non ex guum malum visum est.* Jens. Καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς) Ita N ster supra Catapl. c. 8. Ubi etiam duo alia similia dedit *Sol nus.* Reitz. Non dubius est iste Praepositionis usus, et l. paene necessario tale quid requirebatur, ubi praecessera ὑπεράνω, μετὰ τοῦτο, εἶτα, ὑπὸ ταύταις, et rursus εἶτα. qua autem maxime offendisse puto *Marcilium*, structur verborum: εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, ὃς ἀφελῶν — ἀνέῳγκέ σοι etc. insolentia, neque haec exer plis apud Nostrum quidem caret. Simillimum est Pro Me Cond. c. 9. δέδοικα μὴ — προσλαβὼν, κἄτα εὑρίσκωμαι, vid. Adnot. Ergo gratus quidem fuit casus, sed nil nisi sus isque temerarius, quod Codex 2954. *Marcilii* (non *Je sii*, ut scribit *Belinus*) conjecturam: καὶ ἄλλα ποικίλα. Πρ εἰ δὴ σὺ etc. confirmare quodammodo visus est. Neque ad *Schmiederus* hanc violentam textus mutationem arripere d bebat. Lehm.

Ead. l. 13. Πρὸς) Sic Graeci solent. *Demosth.* 116. C. *Noster* Catapl. c. 8. Solan.

Ead. l. 14. Ἀφελὼν) Ὁ κάπηλος. Guyet.

Pag. 85. l. 2. Εὐτακεῖς) *Facile macerantur.* Οὐ διακε *inanes non sunt.* Brod.

Ead. l. 5. Ἀφ' ἑνὸς) Vid. supra Pro Merc. Cond. c. ubi id illustravimus. Sic quoque infra occurrit Conviv. vel §. 32. ἢ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφοῦντος — τρεῖτε τὸν Κλεάνθην etc. Solan.

Ead. l. 6. Τοῦ πρώτου) Intellige γεύματος. Brod.

Ibid. Μάθοι) Legendum μάθοις, et ita interpretati sunt viri docti. Gesn. Μάθοι ἄν etiam legi in Flor. E notat *Solanus*. Sed quid tum? Legitur et in caeteris. N quisquam dubitet, quin μάθοιο vel μάθοις invenire optave Quod si alicubi invenissem, sine haesitatione recepis Reitz. B. 3. vere edidit μάθοις, et hinc nisi fallor, S Non dubito sequi, licet etiam μάθοι ἄν (int. τὶς ex ante quodammodo, quamquam aegre, defendi posse videa Lehm.

Ibid. Ὁποῖά ἐστιν) Indicativus ille, pro quo Latini que populi amant subjunctivum, adeo est frequens et u tus Graecis, ut puderet quidquam de eo monere, nisi sci

andem nonnullis tamen interdum suspectum fuisse. Quare, cui exempla non succurrunt, videat *Jensii* Lectt. Lucian. p. 27. ad 35. et quos frater *G. O. Reitzius* adducit in Belg. raec. p. 385. Quibus tantum addo *Ael.* V. H. 2, 36. ἠρώ- ης, πῶς ἔχει, ubi tamen facile suspiceris, ἔχοι legendum, ius cap. proximo dixerat, ἤρετο, τί πράττοι. Sed nihil opus t. Conf. mox c. 63. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; et *Nostrum* infra 81. f. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν, τί ταῦτα ληρεῖ. Et xcenties alibi. Reitz.

Ead. l. 10. Ἐν δυοῖν) Dubitavi aliquamdiu, num sic, ut ἑνὸς ἢ δ. legendum esset; sed video et *Isocratem* sic ferme outum, p. m. 85, 1. ὀλίγοι πρὸς πολλὰς μυριάδας ὥσπερ ἐν ἀλ- ρίας ψηφαῖς μέλλοντες κινδυνεύειν· et *Demosth.* 148, 1. ἐν ο δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἄν. Solan.

Ead. l. 11. Ὡς καὶ αὐτὸς — ἔφησθα) Vel ita dedisse vi- tur Lucianus, σὺ καὶ αὐτὸς ἔφησθα οὐ μικρὸν εἶναι κακὸν· vel , ὡς κ. α. ἔ. οὐ μ. ἐστι κακόν. Illud enim ὤφθη huc revo- re, cum alia jam construcțio intercesserit, videbatur du- sculum. Gesn. Non dubitavi, cum *Solano* illud ὡς, od Edd. habebant, praeeunte Cod. P. ejicere; nam sic ius fit planus: si enim ὡς retineas: illud sequens εἶναι in ἐστι vel ἐστὶ mutandum foret, ut nexum indaganti patebit. terum ἐν τῷ συρφετῷ παραπολεῖσθαι οὐ μικρὸν κακὸν, habui- s etiam supra c. 2. Reitz. Retinuisse tamen ὡς depre- nditur *Reitzius*. Sed *Schmiederus* recte omisit, Codicem secutus. Pro εἶναι *Seagerus* Vol. XIII, pag. 73. mallet εἴη servata tum particula ὡς. Sed prior ratio haud dubie estat. Lehm.

Ibid. Ἐν ἀρχῇ) *In hujus Dialogi initio.* Brod.

Pag. 86. l. 4. Κατὰ τὴν παροιμίαν) Sic illa, ἄλλην μὲν ιλοῦμεν, ἡ δὲ ἐπιῤῥέει· consule paroemiographos. In An- c. Cod. dramata paginae 315. omnino corrupta. Bourd.

Ead. l. 5. Ὁ τῶν Δαναϊδῶν πίθος) *Erasmus* in proverbio, naïdum dolium. Brod. Δαναΐδων) Apud alios scribitur accentu, Δαναῖδων. In *Par.* erat vitiose Δαναΐδῶν du- accentu. At nos scripturam Edd. *J. Ald. B.* 2. et *S.* etc. ressimus, quae circumflexum agnoscunt, recte quidem, recto Δαναΐδης formetur; quod tum communis generis eadum: id quod tamen vix mihi persuadeo; sed rectius *Suida* Δαναΐδων scribendum existimo a nominativo Δα- ; ut ἐλπὶς, ἐλπίδων, λαμπὰς, λαμπάδων. Interim con- tem vett. Edd. lectionem expressisse mihi fraudi non . Reitz. Gravitex tamen propterea in *Reitzum* animad- k Censor ejus in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. pag. 257.,

tam manifesta peccata affirmans vel tacite editori esse con genda. Correxit itaque *Schmiederus*. Cf. Timon. c. 18. i que *Hemsterh.* Tom. I. p. 410. Lehm.

Ead. l. 12. Ἀχαριαῖον) Confer supra c. 6. fin. Et inf Qu. Hist. Conscr. c. 7. Solan.

Ibid. Ἀποξύσας) Vid. Dial. *omnium primum* c. 2. *Solanus*. At cum ibi legatur ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, nihil ali credo, indicare voluit, quam ἀποξέω et ἀποξύω utrovis m do dici. Reitz.

Pag. 87. l. 1. Ἀποθάνοιο) Ferri sic potest; sed *Luci nus*, ni fallor, scripserat, ἀποθάνοι ὁ προσενεγκάμενος. S lan. De hoc *Solani* judicio satis certo equidem judica non possum, quippe dubius, ubinam tandem offenderit, utru in persona secunda, an in Media forma. Nam illa quide ferri facile potest, non solum per se, de quo nemo dubit sed nunc quoque, ubi tertia persona τις praecessit. Nam n desunt exempla transeuntis orationis in universali sentent a voce τὶς ad secundam personam, ut supra c. 23. in Lyci verbis, et vice versa a secunda persona ad vocem τὶς cap. ubi Lycinus: εἰ μηδ' ἐν τοσούτῳ χρόνῳ δύναισθε — εἰ μὴ — βαδίζοι τις etc. De Plurali vocem τὶς sequente e *Abresch.* Diluco. Thuc. p. 240. et exempla e *Xenophontis* scri tis collecta habet *Sturz.* Lex. Xenoph. Tom. IV. p. 298. §. 1 Non autem ferri potest Media haec Optativi forma, quu verbi θνήσκειν et ἀποθνήσκειν Optativus Aoristi semper son ἀποθάνοιμι, nunquam, quod sciam, ἀποθανοίμην. Hanc ig tur ob caussam corrigenda sane erat vox vulgata, mini vero sic, ut conjecit *Solanus*, quamquam haec ratio simpl et facilis esse videatur. Nam articulus ὁ hoc quidem lo longe alienissimus est. Corrigendum potius ἀποθάνοις, quo haud scio, an veram *Luciani* manum agnoveris. Leh

Ead. l. 6. Ἐν ἀρχῇ) Vid. supra hoc Dial. c. 1. Solan.

Ibid. Ὁ μὲν βίος βραχὺς) Virgil. X. Aen.

— *breve et irreparabile tempus*
Omnibus est vitae. —

Horat. Od. 4. L. I. *Juvenal.* Sat. 9. Cogn.

Pag. 88. l. 1. Οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις;) Doct. *Abresch.* le δράσον, in animadv. ad *Aeschyl.* T. I. p. 510. ut sit per l perbaton, pro δράσον οὖν, ὃ οἶσθα, ut in Tox. c. 62. οἶσθα ὃ δράσομεν. Et ex *Eurip.* Iph. Taur. 1203. οἶσθα ἅ μοι γενέσθω, aliisque id probat; nec displicet, quia in rogatio hic in *Luciano* minus apta. Reitz. Reclamat l *Diall. Mortt.* XIII, 6. ubi vide, quae adnotata sunt. Tom p. 574. Lehm.

Ead. l. 7. Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι) Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. Marcil. μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ etc.) Hermotimus denique vix quid-quam amplius dicere habens, quo Lucianum male de expe-ndis sectis omnibus disserentem coarguat, pueriliter ait, um id prae invidia facere, videntem, quantos jam in disci-inis philosophicis progressus fecerit Hermotimus. *At tu,* spondet, *nil morare me, tanquam insanientem, tuque iter m confice, et, quod videatur, agito.* Ἀλλ' οὐκ ἐᾷς, subjicit ermotimus, σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάν-, *At tu, violente, non sinis me quidpiam eligere, nisi cum omnia iverim.* Lucianus: Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ποτε ἄλλο εἴποιμι. Culpatur *Benedictus,* quod haec ultima n bene verterit, *Atqui me nunquam aliud dicturum, probe as oportet.* Quidni bene *Benedictus* verterit, non video. Hermotimus, *At tu, qui violentus es, non sinis quidpiam ligere, nisi ubi omnia perquisierim.* Respondet ille: *Atqui be scias oportet, me nunquam aliud dicturum,* me nunquam um de hac re sententiam laturum. Belgice magis conve-nter Graeca haec efferri possint, *la gy moet weten, dat ik anders sou seggen.* Sic c. 75. Οὐκ ἂν ἐκόντες εἴποιεν etc. *ultro id dicerent.* c. 77. Οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, *ue enim id recte dicas, diceres, dixeris.* Sed statim non e Benedictus haec tractavit (ἔστ' ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμ-βαίνας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον) vertens, *Nisi dum ratio pro te faciens oratio, quod jam illatum est, auferat a vio-ia;* cum debuerit, *Donec nulla alia oratio tibi succurrens, te, qui jam raperis,* duceris, *eripiat,* vindicet. Jens.

Ibid. Ὡς οὐκ ἂν ποτε ἄλλο εἴποιμι) *Obsopoeus, ut ne quid am dicam aliud. Benedictus, me nunquam aliud dicturum.* ius, ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alie-a.* Gron.

Ead. l. 8. Ἀναίτιον — αἰτιᾶσθαι) *Homer.* Il. N. Brod. *mer.* Il. Δ, 653. Solan.

Ibid. Δοκεῖς μοι — αὐτὸν — ἀγόμενον) An sic scriben-et distinguendum? δοκεῖς μ. κ. τ. π. αἰτιᾶσθαι, αὐτὸς ἔστ' ἢ ἕτερος σ. λ. σ. α. τ. βίας, ἤδη ἀγόμενος. Nam violentiae crimini ipse, donec altera auxiliatrix oratio te liberet, ius eris. Guyet.

Ead. l. 9. Αὐτὸν) Salebrosus hic locus; nec, quid de-m, in promtu est. Aut dormitabat, cum haec scribe-*acianus,* aut oscitabant, qui descripserunt, librarii. Ut verba nunc leguntur, ex illo αὐτὸν nemo, credo, sen-eliciet commodum. Aliter autem a *Luciano* scriptum , tum ex absurditate verborum constat, tum etiam ex

litura, quae in M. apparet, cuique hodierna scriptura a r
centiore manu inscripta est. SOLAN. *Αἰτιᾶσθαι αὖτως* corrig
Th. M. Et marg. *B.* 2. REITZ. Spero, qui interpretation
nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi a
plius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca,
primo observes, *αὐτὸν* jungendum cum *ἀγόμενον*, deinde,
post *αἰτιᾶσθαι* incidas: Latina autem illustriora erunt, si
verbis, *a vi ME liberet*, Me illud vel omittas simpliciter,
in *illum* mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respec
me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia perso
GESN. Haec quidem rectissime habent. Quod autem id
Gesnerus in versione ita interpretatur: *donec alia ratio*
succenturiata a vi me liberet, mentem Luciani pervertit ma
festo. Nam ratio illa non Hermotimo, sed ipsi Lucia
dici debebat succenturiata. Unde *Wielandius* pro *σοι* l
voluit *μοι*, sensum quidem rectum, judicium vero minus s
actum, secutus. Neque enim ullo modo verba vulgata r
tanda sunt. Imo vero *σοι* unice tenendum, modo ne cum
μαχήσας conjungas, sed cum sequentibus *ἀφέληται τῆς β*
Dativum autem cape pro Genitivo, ita, ut cogites *τῆς β*
σου, et omnem jam sententiam sic redde: *donec alia ra*
mecum faciens, a tua vi me liberet. Eadem prope ratione dict
πᾶσαν ἀποκέκλεικέ μοι (non *μου*, sicut in C.) *τὴν θάλατ*
Quod autem pro *αὐτὸν Wielandius* scribendum censet *αὐ*
non perspexit vim vocis *αὐτὸν*, quam *Gesnerus* bene reddi
qui ipse — auferatur. Tantum abest, hoc vult Lycinus,
vim tibi inferam, ut ipse contra a te vim patiar, a qua
aliam rationem jam necesse est me liberem. LEHM.

Ead. l. 14. *Αὐτῷ*) *Τῷ λόγῳ* sc. GUYET.

Pag. 89. l. 6. *Τῷ τοιούτῳ*) *Τῷ κριτικῷ*. GUYET.

Ibid. Καὶ προθέμενον) Supplendum *τὸ δεῖ*. GUYET.
tue *Benedictus* et inde haec editio, *omnibusque in medio p*
eligendum eum, qui differt et cunctatur. Recte *Obsopoeus*.
nibus in medium propositis eligere oportere cunctantem et tar
tem etc. GRON. *Καὶ προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρ*
διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα. I
pres: *omnibusque in medio positis eligendum eum, qui di*
cunctatur, saepe contemplando. Sed *Lucianum* non asse
est. Illud, ut puto, voluit *Lucianus: Omnibus in medi*
sitis, oportet eligere immorantem, et cunctantem, saepe co
rantem. Vult enim, non temerariam et inconsideratam
re fieri istiusmodi *αἵρεσιν*. VITRING.

Ead. l. 9. *Τοὺς Ἀρεοπαγίτας*) Areopagitae in tenebr
dicabant. GUYET.

Ead. l. 14. *Ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν*) Ubi Lucianus dixisset, Hermotimum suum tum denique certo et liquido philosophaturum posse, ubi omnia diligenter examinarit, nulla neque aetatis, neque speciei, neque existimationis dicentis ratione habita; respondet Hermotimus, *Μετὰ τὸν βίον φῄς· ἐκ γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων βίος ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων ἐλθεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπιδεῖν, καὶ ἐπιδόντα κρίνειν (κρῖναι), καὶ κρίναντα ἑλέσθαι, καὶ ἑλόμενον φιλοσοφῆσαι. Post vitam dicis. Ex his enim sequitur, nullius hominis vitam satis magnam esse, ut omnia perlustret, et accurate singula perspiciat, inspectaque judicet, judicata eligat, delectuque habito philosophetur.* Saepe supra et infra in hoc libello utitur auctor formula illa loquendi, *per omnes ire, sectas scilicet, perquirere, perlustrare, excutere;* idque Graece per *ἐπὶ πάντα*, vel *πάντας, ἐλθεῖν*· in hoc tamen loco mirifice mutat, si modo ipse dictationis sit auctor. Certe pag. seq. *κἂν ἐφ' ἅπαντας ἔλθωμεν πειρώμενοι, etiamsi per omnes iverimus, experimentum capientes.* Cap. 68. *δεήσει τοίνυν σε, εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείους αὐτῶν ἐλθεῖν, oportebit igitur te, si Stoicorum optimum cognoscere velturus sis, si non per omnes, per plurimos saltem istorum ire.* Supra c. 45. *ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα*· c. 42. *δεήσει ἐπὶ πάντας ἐν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν*· c. 41. *ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἔλθῃς.* Cap. 65. *Πάντα*) Emendationem *Jensii* secutus essem *πάντας* omnis pro *πάντων*, quod in omnibus impressis legitur, nisi M. et L. *πάντα* invenissem, quod verius puto. Vid. tamen c. 41. ubi itidem *ἐπὶ πάντων* sine *ἐλθεῖν*. Solan. Sed quoniam ibi sine *ἐλθεῖν*, nihil huc facit illud *ἐπὶ πάντων*. Legendum aut *ἐπὶ πάντας*, aut, ab Codicum assensum, potius *πάντα*, i. e. *τὰ λεγόμενα*. Lehm.

Ead. l. 15. *Ἀκριβῶς ἐπὶ δεῖν*) Restituo *ἐπιδεῖν*. Brod.

Pag. 90. l. 1. *Γὰρ*) Ita, uti conjeceram, M. P. et L. pro quod in aliis omnibus erat. Solan.

Ead. l. 4. *Ἔτι μοι δοκοῦμεν*) *Παρέλκον* illud *μοι*. Guyet. Haec observatio *παρέλκει*. Lehm.

Ead. l. 6. *Οἱ ἁλιεύοντες*) Videtur ad fabul. *Aesop.* alluvorst.

Ead. l. 13. *Οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦναι*) Hoc *Obsopoeus* vertit, *proinde ego te rursum extricare conabor.* Longe aliter Ficinus: *Ergo da operam, ut effugias.* Utrumque verba significare possunt, si sola spectentur; verum nexus sententium satis ostendit, posteriore modo accipienda esse. Porro. Medium est *πειρῶ*· de Activo ne cogitari quidem potest, nisi ab eo, qui discrimen inter *πειρᾶν* et *πειρᾶσθαι*,

quod diligenter observavit scriptor noster, plane ignor... Cf. πειρῶ ἀληθεύειν supra c. 36. LEHM.

Ibid. Σὺν θεῷ) Verba haec σὺν θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, *Obsopoeus* reddiderat, *neque enim mihi dubium est, peritia nata... te praecellere.* Melius *Benedict. juvante enim Deo natare s...* Posterius verum esse, si probatione indiget, adi *Aristoph...* Plut. 114. Et *Kusterum*, idem ex *Eurip.* adstruentem. REIT...

Pag. 91. l. 12. Ὁ δὲ πέντε) M. et *Fl.* Ed. haec verba h... bent, quae in reliquis non reperiuntur. SOLAN.

Pag. 93. l. 10. Ἰδιώτην τινὰ βίον) *Jens.* aliud agens i... Lectt. Luc. p. 90. fatetur quidem, *Benedictum* non plane a... errasse, qui *privatam vitam* verterit; tamen non intellexi... veram vim, cum significet vitam *rudem, indoctam, impolit... incultam:* aliaque exemplа adfert, ubi ἰδιώτης exponatur p... ἄμουσος. Et adpositionem illam duorum substantivorum pl... ribus illustrat, ut στρατιώτης βίος, τέχνη βάνανσος etc. Co... fer infra cap. 81. REITZ.

Ead. l. 11. Τοῦ φιλοσοφεῖν *ΑΤΚ.*) Expunge *ΑΤΚ.* quo... quidem post verba haec εἴτε καὶ μή substituendum est ba... pacto: εἴτε καὶ μή. *ΑΤΚ.* BROD. Delenda nota personae *ΑΤΚ.* MARC.

Ibid. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσ... φῆσαι) *Obsopoeus, illud quidem accidit, quod dicis, philo... phari promtum non esse.* At *Benedictus, illud quidem accid... quod dicis, non esse promtum philosophiae incumbere,* et hu... nasuta commutatione vocum, et utriusque interpretation... non satis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre, *illu... quidem colligitur ex iis, quae tu dicis, non posse philosophari.* Nam ξυμβαίνειν hic ponitur, ut supra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτ... ταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθειῶν. GRON. Interpres, *Illud quidem accidit, quod dicis, philo... phari promtum non esse.* At non videtur intellexisse verbum ξυμβαίνειν, quod saepe usurpant Graeci, cum significari vo... lunt, ex dictis aliquid consequi, effici, vel colligi. Desum... tum ab arithmeticis, atque ita etiam h. l. Vertas igitur verba: *Hoc quidem sequitur ex iis, quae dicis.* VITRING. Ha... verba perperam in vulg. et M. Luciano tribuuntur: quod *Marcil.* viderat, et Ed. *J.* confirmat. SOLAN.

Ibid. Ὧν φῂς ἀδύνατον) An ἐξ ὧν; GUYET.

Pag. 94. l. 2. Ὑπερήμερον) Vocis ὑπερήμερον notionem eleganter declarat illud *Longini* s. 14. ubi ὑπερήμερόν τι τὸ ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξασθαι recte interpretatus est ex *Cicerone Tullius, dicere aliquid, quod non iisdem regionibus terminetur, quibus vitae nostrae spatium circumscriptum est.* GES...

Ead. l. 5. *Τελευτῶν*) Sic supra c. 46. Hic rursus Edd. *I. A.* 1. *H. Par. S.* quas consului, *τελευτῶν* adverbii more, non *τελευτῶν*, ut *Bud.* in Comment. Reitz. Sed B. 3. recte edidit *τελευτῶν*, et jure suo *Bipp.*, *Seyb.* et *Schm.* a *Reitziana* scriptura recesserunt. Vid. Varr. Lectt. ad c. 46. et ad De Merc. Cond. c. 42. Lehm.

Ead. l. 5. *Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πῶς*) Excidit nota personae, *Εἴτε καὶ μή. ΛΥΚ. σὺ δὲ πῶς.* Marcil. W. P. et Ed. *J.* agnoscunt Luciani personam, quae in reliquis non notatur. Solan.

Ead. l. 8. *Ὅ,τι εὕρ.*) Lege *ὅτι.* Guyet. Hoc ita verum sit, ut lectores rogem, habeant pro eodem, ac si ita edi cuissem; *licet pristinam lectionem non mutaverim, quia variationem in ea non inveni.* Reitz. In Basileensi saltem editione *ὅ τι* legitur, intervallo quidem parvo relicto inter *ὅ* et *τι*, sed commate tamen solito omisso. Sed vel sine ulla libri alicujus auctoritate rescribendum erat *ὅτι*, sensu ita flagitante. Nam *ἀληθὲς* enim Subjectum est in *εὕρηται*, neque vero omnino, quodcunque ab antiquioribus philosophis forte inventum videatur. Lehm.

Ibid. Τί εὕρηται) *Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα* etc. Excidere nomina personarum, videlicet: *τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ. Καί τοι πόσα ἄλλα.* Marcil. Conjectura *Marcilii* ita mihi vera visa, ut mihi non temperarim, quin in contextum reciperem deficientes in Edd. personas, maxime, cum Cod. M. viam ad id muniat. Et minus apte alioqui eadem persona interrogaret ac responderet. Cum vero *Marcilii* conjecturae responderet Cod. M. solitis suis punctis signans Hermotimi personam, eamque sequi lectionem credidissem, necessario et proximum *ΛΥΚ.* ex *Marcilio* repiendum erat, etsi Codex ibi non addiceret; nam si hanc *ecisissem*, *nova confusio orta foret.* Reitz.

Ead. l. 9. *EPM. Ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. ΛΥΚ.*) Ἑρμ. noscit M. quem suis punctis, pro more designat. Sed *ΥΚ.* idem Cod. non habet; sententiae tamen id necessario stulanti reddimus. Solan.

Pag. 95. l. 13. *Καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα*] Haec erba facile falso capi possunt ab eo, qui *πρὸς τοῦτο* cum *ε conjungat*, et reddat *ad hoc*, i. e. *insuper, praeterea.* Quod idem accidere non potest ei, qui sciat teneatque, vim istam primi formula *πρὸς τούτῳ*, vel *τούτοις.* Verum etiam callidiori, si minus sit attentus, idem accidere potest, quum ligo in Edd. post *τοῦτο* nulla prorsus distinctio reperiatur,

qua indicetur *πρὸς τοῦτο* non ad *ὅρα*, sed ad verba *ὅσου δ τοῦ χρόνου*, referendum esse, vertendumque: *ad hoc* (ne *tium*). Itaque commate ego suo loco posito errori isti oc curri, versionemque Latinam: *Tu vero hoc etiam vide, quan opus sit tempore*, ad hanc rationem castigavi. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐν τοῦτό ἐστιν*) Intellige *ὁ χρόνος*. GUYET.

Ead. l. 19. *Καὶ ὑπάρχειν*) Non poterat hic abesse co junctio, alioqui lubens cum W. eam omisissem, quia *καὶ* ja nimis frequenter est repetitum: nam qui paullo supra, verbis *καὶ διαγνῶναι* incipiens numerare velit usque ad *τέχνην*, inveniet vicies positum *καί*, intra viginti versu De quo supra jam questus sum. Sed Latini hic Graecos c pia vincunt, qui orationem variare possunt per *et*, *ac*, *q atque*, *nec non*, *etiam*, *quoque*, *tum*, *cum* etc. dum Gra *καὶ* et *τε* solis fere contenti sunt, etsi *ἤ μὲν*, *ἠδὲ* interdu pro iis adhibeant. REITZ. Mireris has *Reitzii* rationes. V rum praetermisit etiam idem unum *καὶ*, non solum numera do, sed etiam edendo; illud scilicet, quod post *σοι* in omn bus Edd. vett. insertum reperitur; quodque fateor facili abesse potuisse, quam cetera viginti. Unde prope abest, suspicio mihi oriatur, non illud *καὶ*, quod ante *ὑπάρχει* sed hoc, quod ante *κατὰ* positum est, in Cod. Witt. omissu esse. *Reitzium* nimis securi secuti sunt recentt. Editor LEHM.

Pag. 96. l. 3. *Ἥκεις*) Retinui vulgatam, etsi *ἄγεις*, qu Cod. P. habet, non malum. Interdum enim *ἄγω* ita absolu usurpatur, pro *venio*, i. e. quasi *ἄγω με*, *adduco me*, qu Lexicogr. jam notarunt. Sic *ἐπάγειν* et *προσάγειν* sine acc sativo *Arrian.* Exp. Alex. I, 1. *ὥστε Ἀλέξανδρον — ἐπάγο οὐκέτι ἐδέξαντο*. Ib. c. 2. p. 6. f. ed. *Gron. προσάγοντος Ἀ ξάνδρου ἐκ πολλοῦ συμπεφευγότες ἦσαν*. Id. L. 2. c. 3. p. *προσάγοντα δὲ κώμῃ τινὶ τῶν Τελμισσέων, ἐντυχεῖν παρὰ ὑδρευομένῃ*. REITZ.

Ead. l. 5. *Τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι*) *Erasmus* in proverbio, *ribus trahere*. BROD. Cf. Diall. Deor. VI, 3. Alia, ea haud pauca, loca Index suppeditabit. LEHM.

Jbid. Θαλλῷ) Vid. *Athen.* 25. A. B. et *Casaub.* qui *tonis* etiam ea de re locum affert. Utitur eadem figura et *lostr.* pag. 587. *τούτῳ ἀμφορέα μὲν οἴνου προσάγων, ἢ ὄψα ἐσθῆτα, ἢ ἀργύριον, εὐμεταχειρίστῳ ἐχρήσατο, καθάπερ οἱ πεινῶντα τῶν θρεμμάτων τῷ Θαλλῷ ἄγοντες*. SOLAN. *Junt.* hic modo *θαλῷ*, uno *λ*, sed et supra Reviv. c. 46. quod dem eodem redit; verum plurium Edd. consensum sequi REITZ.

Ead. l. 6. *Τῷ ἐπιτραπεζίῳ*) Hoc est, *τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐγχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ ἐπιτιθεμένῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός.* Caetera usque ad pag. 317. crebrae sunt repetitiones comparationum, quae passim alibi. Bouhd.

Ibid. *Ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι*) *Aquae super mensam injectae vel fusae.* Brod.

Ead. l. 8. *Καλάμῳ τινὶ*) Homo inconstans itidem arundini a quolibet vento motae comparatur in Novo foedere, Sec. VII, 24. ubi *Elsner.* et hoc *Luciani* adduxit. Reitz.

Pag. 97. l. 14. *Τὸ δὲ πολὺ*] Sic haec conjuncta leguntur in B. 1. et 3. In aliis, et in *Reitziana* quoque, et recentt., immate post δὲ posito separata: *τὸ δὲ, πολὺ προῤῥωτέρω.* Inde error natus, τὸ δὲ absolute positum esse, et πολὺ referendum ad Comparativum. Quapropter jam *Seagerus* in mss. Journ. Vol. XIII. p. 73., quum illud τὸ δὲ concoquere non posset, medicinam loco, non suo stomacho, quaesivit, quae tandem devenit, ut legere cuperet, *τὸ δ' ἐναντίον, πο-* etc. Tantum turbarum prava interpunctio excitare potuit! Conjunge, quaeso, τὸ πολὺ, et redde: *maxima ex parte* et omnia, spero, sana erunt. Lehm.

Pag. 98. l. 1. *Γάρ τι λυπ.*) An *γάρ τοι*; Guyet. Inter γάρ et λυπηρὸν inserebatur τι, quod duce M. delevimus. Solan. Immerito ejectum τι a *Solano, Reitzio,* et recentt. *Hirt, negligenter omissum* in Cod. M., perperam tentatum *Seageto*, qui *γάρ τοι* legi, et a *Seagero* in Class. Journ. l. l. admodum insulse corrigi vult: *πάνυ γάρ τι λυπηρόν τε* etc. Ignorarunt nempe hi omnes, vel neglexerunt vim insulsae *πάνυ τι*, quae sic significat *quovis modo*, ut *πᾶς τις*, *libet* est. Hanc vere Atticam phrasin, si quis ignoret, cet e *Sturz.* Lex. Xenoph. Tom. III. p. 406. Elegantia itaque non privasse, sed ornasse videbor *Lucianum*, quum retinero illud τι, in quo omnes Edd. vett. consentiunt. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἐπιγνώμων*) Hujus vocis vim hic locus ostendit. Lexicographis non satis perspectam. Vid. *Suid.* Solan.

Pag. 99. l. 1. *Πείθειν ἡμᾶς βιάζ.*) Ordo, *βιάζονται ἡμᾶς πείθειν εἰδέναι.* Guyet.

Ibid. *Τοῖς*) Ex P. et L. In reliquis enim *ταῖς*. Solan.

Ead. l. 3. *Ὅμως*) Solus W. Codex hanc vocem agnoscit. Solan. At *Obsopoei* versio exprimebat illud *tamen*. Reitz.

Ibid. *Εἴ τις οἴοιτο* etc.] Hac ipsa argumentatione ab eo quod altaria sunt, ad id, quod dii sint, utitur Timo-

cles Stoicus in optima forma in Jov. Trag. c. 51. ad quem lo
cum Scholiastes observat, *Themistio* teste, Chrysippum pr
mum formulam istam usurpasse. LEHM.

Ead. l. 8. *Εἰργάσω*) Hermotimus, ubi plane convictu
ab Luciano erroneae suae opinionis esset, exclamat, *Οἷά μ
ἐργάσω, ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας.* I
hoc nimirum inter foedas corruptae Lucianeae lectionis so
des; cui similem labem addas licet ex Astrolog. cap. 23. *ἐ
γάζοντο.* Corrige tandem hic *εἰργάζοντο*, illic *εἰργάσω*. I
poëtis quidem augmenti, quod vocant, neglectus frequen
at in hujusmodi scriptoribus talia sunt librariorum flagiti
In contrarium peccatum est in Fugitivis c. 6. ubi *εἰργάσασθ*
scribitur pro *ἐργάσασθαι*. JENS. *Jensii* emendationem auct
ritate sua firmant Codd. W. et L. SOLAN.

Ibid. *Ἀνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν*) *Erasmus* in prov. *Th
saurus carbones erant.* BROD. Infra rursus Zeux. c. 2. f. S
LAN. Hoc proverbium respiciens Timon in Timon. c. 41. i
vento magno thesauro exclamat: *πόθεν χρυσίον τοσοῦτον;
που ὄναρ ταῦτά ἐστιν; δέδια γοῦν μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεγρέ
νος.* Cf. Philops. c. 32. et Adnot. ad Zeux. c. 2. LEHM.

Ead. l. 13. *Περὶ ὄνου σκιᾶς*) *Erasm.* in paroemia, *De a
ni umbra.* BROD. Proverbii hujus historiam habes ap. P
1558. Demosthenes pro concione interpellatus, fabulam n
rare incipit de duobus hominibus iter una facientibus, qu
rum alter asinum alterius conduxerat. Fervente aestu
umbra asini discidii caussa orta est, utroque sibi eam vind
cante. Dominus enim operam, non umbram, locasse a
bat: ille vero et id operae esse partem contendebat. H
dicto, silet Demosthenes: instat populus, postulatque,
litis finem narret: ad quos ille, vos vero, inquit, de as
umbra audire cupitis, de Rep. dicenti operam dare recu
tis. Vid. etiam *Aristoph.* Sch. *Σφηξὶ*, v. 191. et *Plat.* Phae
ed. Bas. p. 208. A. In proverbium deinde abiit, *de reb
hili* cum disceptatur, quod etiam apud *Menandrum* exstit
ait *Zenob.* VI, 28. Et Schol. *Aristoph.* l. c. SOLAN.

Pag. 100. l. 4. *Εἰς Ἰνδ. τελ.*) *Thucyd.* *ἐς Φάρσαλον
λεσε*, *Pharsalum pervenit.* *Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν*, pro *τελεῖν
ὁδόν.* GUYET.

Ead. l. 8. *Ἐκθορεῖν*) Vox poëtica, quam alibi ta
iterum usurpat. Vid. Prom. in Verbb. c. 4. et Ver. Hist. c.
nisi quod in iis locis *ἀναθορεῖν*, non *ἐκθορεῖν* legitur. So
Ead. l. 11. *Κενὴν μακαρίαν*) Sic pag. 934. ed. P
Talis autem illa est, qualis felicitas Micylli in Gallo, *ἡ
τὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐπτο*

ἀ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, πενὴ, ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, quae omnia recte interpretatur *Gregor. Nazianzen.* qui ut alibi dixi) totus est in Luciano. Bourd. Vid. Gall. 5. extr. Lehm.

Pag. 101. l. 3. Ὡς ὑπὸ τοῦ ἐρομένου) *Ut ab eo, qui hoc percontatur.* Brod.

Ead. l. 11. Παραπέμψει) Conf. infra Bis Accus. c. 1. Navig. c. 1. Epp. Saturnn. c. 17. et Diall. Merett. c. 1. Solan.

Ibid. Τὰ κοινὰ) Quae a Stoicis paradoxis merito abhorrent. Brod.

Ead. l. 12. Ἱπποκενταύρων καὶ χιμαιρῶν) *Virgil.* VI. Aen. facit Centauros et Scyllas in infernûm vestibulo stabulare, cum somniis. Centauros et Chimaeram fuisse negat *Lucret.* L. IV. et V. Cogn. In animo habuit auctor locum *Platonis* in Phaedr. p. 1211. B., ut observavit *Hemsterhusius* ad Prometh. in Verbb. c. 5. Tom. I. p. 225. Lehm.

Pag. 102. l. 4. Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι) Ἢ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην etc. nempe Ἀφροδίτην. Marcil. De statua intellige, quae Athenis celebratissima. Vid. *Meurs.* AG. IV, 830. Simulacrum erat marmoreum, Phidiae opus. Erat et aliud Alcamenis, ib. 855. Pro εἶναι L. habet οἶμαι. Neutrum placet. Credo scriptum fuisse καί. Solan. Magis placuerit οὖσα. Nihilo tamen mutavi laxiorem structuram, in qua saltem aliquod est vinculum, quod Infinitivum εἶναι cum ἀκούσας nectat. Indulgere autem sibi nonnihil *Lucianum* nostrum, maxime in dialogis, nullum ejus familiarium fugit. Lehm.

Ead. l. 16. Εἰ ἀληθής ἐστι) *Brod.* IX. Misc. 16. ait: εἰ ἄληθης, emenda εἰ ἀληθής ἐστι. Sed quod is emendat, id nostrae Edd. jam recte habebant. Reitz.

Pag. 103. l. 2. Καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον] In his etsi αὐτῶν non habeat per se, in quo offendas, suspectum tamen magnopere est eo, quod non solum in Fl., sed etiam in Codd. 2954. et 3011. deest. Recte abesse judicat *Belinus.* *Schmiederus* cautius retinuit uncis inclusum: et hunc nos sequendum duximus. Sed *J. Scagerus* in Class. Journ. Vol. XIII. p. 73. magnam his verbis vim inferri vult, quum sic ea legi jubet: καθάπερ τὰ πρόβατα τοῖς (ἴχνεσι) τοῦ αὐτῶν ἡγουμένου. Quae quamquam non diffiteor *Lucianum* scribere potuisse, scripsisse tamen non credo. Offendit *Scagerum* haud dubie phraseos ἀκολουθεῖν πρός τινα insolentia. Quam si ferre nolis, hanc commendo haud ignotam, nec molestam, viam, ut e verbo ἀκολουθεῖν notionem τοῦ ἴέναι deducas, et jam formulam loquendi statuas hanc, ἴέναι πρὸς τὸν ἡγούμενον. Πρὸς autem cum Accusativo junctum

convenientiam quoque, vel accommodationem *ad*, vel *secundum* aliquid denotare, non est, quod moneam. LEHM.

Ead. l. 7. *Πότε τριπέφαλος*) Geryon. Vid. *Apollod.* II. pag. 51. B. SOLAN. Verba *ὡς γένοιτο* corrigenda putavit *Belinus ὡς ἐγένετο*. laborare enim ea duplici soloecismo, primum, quod sequerentur Indicativi *ἠφίει*, *ἤσθιε* etc. deinde, quod *ὡς* cum Optativo sine *ἄν* significaturum esset: *ofin que*. At neutra ratio quidquam valet. Prior quidem si quid valeret, ad eandem normam non solum locus cap. 71. *ὥςπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῶτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ — ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ — τελεῖ.* sed innumera quoque alia corrigenda forent. Altera autem ut per se falsa, ita etiam in *Belino* quidem nostro mira. Nam *ὡς* cum Optativo non uno modo usurpatum occurrit: hunc ipsum modum agnosces in Diall. Deor. VII, 4. *ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' — καθίοι*, et saepius. Mirum autem profecto, quem *Belinum* sexcenties jam vidimus *ἄν* reponi, vel sine ulla Codd. auctoritate, jussisse, ubi *ὡς* Optativo junctum *finem* significaret, eundem nunc praeceptum dare, illi consilio temerario plane contrarium. Sapere itaque coepit, sed alieno loco. LEHM.

Ead. l. 12. *Οὐχ ὥςπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί*] Ridiculam, quam habet, sententiam hanc tolli vult *Belinus*, sublata particula negandi *οὐχ*. Ridiculus sic ipse factus, quum non videret, verba *ἐν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί* nonnisi ad *ἡμεῖς* referenda, omnino autem orationem ellipticam esse, quae sane rationis ope haud difficulter ita expleri possit, ut *sex manuum* imaginem ex antecedente descriptione, recentissimae illa memoriae, repetas. LEHM.

Ead. l. 14. *Πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα*) Uterque interpres medium vertit *parmam Persicam*. An credimus utique Lucianum voluisse ea voce id exprimere? Et cur non peltae addunt interpretes gentem, cui illa in usu? GRON.

Pag. 104. l. 3. *Εὐθὺ σκοπεῖν*) *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 12. n. 81. legit *εὐθὺς*, me non contra nitente, quia ab sequente σ facile absorptum sit alterum. Multa tamen adnotavi, ubi differentia illa inter *εὐθὺ* et *εὐθὺς*, de qua *Ammonius*, non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; et, quae collegi, jam non addere licet. REITZ. *Εὐθὺς* Ms. Reg. 2954. teste *Belino*. BIP. Unde *Schmiederus εὐθὺς* recepit. Idque tanto probabilius, quum per hunc dialogum semper, et paullo ante minimo intervallo bis, *εὐθὺς*, non *εὐθὺ*, dictum sit. Nihilominus du-

bitabam h. l. εὐθὺς scribere, quum εὐθὺ haud raro, etiam apud nostrum scriptorem, pro εὐθὺς dictum occurrat. Exempla, quae hic *Reitzio* non placuit afferre, idem ille ad Amorr. c. 42. complura collegit. Cf. etiam Diall. Mortt. XII, 2. extr. ibique notulam in Varr. Lectt. Tom. II. p. 182. sq. LEHM.

Ead. l. 10. *Οὐκ ἐννοοῦντες*) Ista verba, *οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν*, pessime interpretantur, *nec in mentem veniat, ni falsum etiam sit, quod priori est consentaneum;* cum haec sit sententia: *non considerantes, sicubi quid se invicem consequatur,* (vel *sibi congruat*) *quamvis falsum sit:* ut si quis credat, bis quinque esse septem, *credat etiam* quater quinque esse quatuordecim. Paullo post *δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης*, non est, ut Latinus, *datis uniuscujusque sectae principiis*, sed *admittentes, concedentes principia uniuscujusque sectae.* Statim haec quoque verba non intellexerunt iuterpretes, *καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, cumque a falso principio exordiatur, vera tamen ad falsam demonstrationem vult dicere.* Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae sic interpretanda: *et postulat pro demonstratione vera dicere, ex falso principio progrediens*, hoc est, pro demonstratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, seu hoc ipsum verum dicere, quod jactat, vult pro demonstratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, sit falsum. GRAEV.

Ibid. Εἴ πῃ) Fors. εἴπερ. Certe sensus est, *numquid antecedentibus satis consonum, falsum tamen sit.* In M. et Fl. *εἴ τι*. SOLAN.

Ibid. Ἀκόλουθόν τι αὐτῷ) Sic *Plato* p. 2. B. *τὸ ὅσιον ταυτὸν αὐτῷ* et *αὐτὸ αὑτῷ ὅμοιον*. Mutarunt Par. *S.* et Amst. ac fecerunt prave *αὐτῶν*. SOLAN.

Ead. l. 11. *Καὶ ψεῦδος*) *Καὶ* cum *Graevio* hic vertit *quamvis*, *Elsnerus* ad Evang. *Joan.* XVII, 25. ubi *καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων*· quod eod. modo reddit, *etsi mundus te non cognoscat, ego tamen te cognosco*, adducitque *Thucydid.* VI, 16. *Τῶν ἔπειτα ἀνθρώπων προσποίησιν ξυγγενείας τισὶ, καὶ μὴ οὖσαν, καταλιπόντες*, ubi *καὶ μὴ οὖσαν* quoque signif. *quamvis nulla* (cognatio) *intercedat.* Sed cum *Gesnerus* paullo aliter vertat, ego me non interponam: quid enim voluerit Lucianus, ex praemissis satis adparet. REITZ.

Ibid. Λέγοι) Ita, uti conjeceram, M. Reliqui *λέγει*. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τεσσαρεςκαίδεκα*] Formam hanc in Edd vett. editam et Codd. Parisiensium auctoritate confirmatam nullo jure *Reitzius* et recentt. Editt. in *τεσσαρακαίδεκα* mutatam dederunt. Certum quidem est et manifestum, requiri h. l. genus Neutrum. Verum non minus certum est, formam compositam *τεσσαρεςκαίδεκα* non solum de omnibus generibus dictam, sed etiam omnino ut indeclinabilem in priore parte vocem per omnes casus occurrere. Quod quidem luculente patet ex iis exemplis, quae maximam partem studiose congesta *Stallbaumii* liberalis amicitia mecum communicavit. Cum Substantivo Neutrius generis occurrit, e. g. *ἕτεα τεσσαρεςκαίδεκα Herodot.* I, 86. *ἔθνη τεσσαρεςκαίδεκα Strab.* VII. p. 323. Ed. Casaub. III. *ἔτη τεσσ. Herodian.* V, 3, 7. et *Appian.* Syr. 48, extr. *μέρη Plutarch.* Apophth. p. 146. Ed. Bas. Non per casus flexum deprehendas e. g. *ἐτῶν τεσσαρεςκαίδεκα Polyb.* XV. pag. 530. et *Herodian.* VII, 1. in *ἐθνῶν τεσσαρεςκ. Strab.* IV. p. 189. *ἀνδράσι τεσσαρεςκ. Athenaei* L. XIII. cap. 89. *ἔτεσι τεσσαρεςκ. Herodian.* VI, 9, 5. et 15. *δήμους τεσσαρεςκ. Strab.* IX. p. 434. *τοὺς ἐλευθέρους τεσσαρεςκ. Xenoph.* Memorr. II, 7, 2. Weisk. Contra *τετταρακαίδεκα* cum Foeminino *ἡμέρας* apud *Diog. Laërt.* X, 15. Quin etiam ordinalis numeri formae promiscue in usu erant, nunc *τετταρακαιδέκατος Diog. Laërt.* X, 40. nunc *τεσσαρεςκαιδέκατος Herodian.* VI, 1, 15. et VI, 2, 5. Lehm.

Ead. l. 14. *Ὅτου*) Ex Ed. *J.* est. Reliquae *ὅτε*, et ipsi Codd. M. et P. nisi quod hic *ὅτι* praefert. Solan. *Ὅποι* restitutum cupit *Belinus.* Bip. Satis quidem importune. Leun.

Pag. 105. l. 3. *Σημειά τινα*) Sic enim ea definit *Euclides*: *Σημεῖον ἐστὶν, οὗ μέρος οὐδέν· γραμμὴ δὲ μῆκος ἄπλατές·* quae nullo pacto consistere posse credunt Epicurei. Brod. Et in primis illis Geometriae definitionibus, quod jure quis carpat: dicendum enim fuit, *superficiem* esse extrema corporis, in quo corpore crassities quidem, sed cujus in superficie nulla habetur ratio. *Lineas* vero extrema superficiei, quae non tota jam, sed divisa in partes contiguas consideratur, nulla latitudinis, quae ceteroquin superficiei inest, ratio habita: *Puncta* linearum extrema, sive id, in quo lineae duae visae partes se mutuo contingunt. Atque haec quidem vera firma et inconcussa maneant: neu si quid in eo edisserendo aut definiendo a Geometris peccatum, arti certissimae et praestantissimae fraudi sit. Quod si in rebus hujusmodi cujusquam auctoritas valeret, Luciani certe nulla ratio habenda foret, qui se Mathematicarum disciplinarum rudem omnino prodit. Vide, quaeso, si non memineris, quam

ierite Pythagoreorum symbolicam figuram in Pro Laps. de-
cripserit c. 5. Vide etiam, quam iniquus sit in viros illos
ummos, qui Mathesin excoluerunt, Hipp. cap. 3. Solan.
mperitiae quidem et ignorantiae rerum geometricarum, quam
t *Wielandius* ad h. l. *Luciano* satis confidenter exprobrat,
quidem ingenue fateor testimonium in hoc auctoris judicio
ne non invenire posse. Callide enim noverat Euclideas de-
initiones, quibus universa geometria tanquam fundamento
uo, tum a veteribus fere Mathematicis, inaedificari solebat,
tum etiam a plerisque hodiernorum solet. Neque est, quod
credamus altiora eum hujus disciplinae decreta ignorasse,
quum id ipsum h. l. ab eo vituperetur, quod a falsis princi-
piis vulgo geometrici profecti saepe his falsis falsa alia ad-
nectant, ita tamen, ut recte alterum ex altero, et vero ne-
cessario, consequi videatur. Quid, quod non multum abest,
quin mihi persuadeam, Lucianum nostrum, etsi raro Ma-
thematices mentionem injiciat, peritiorem certe ejus fuisse,
quam, qui eum tam graviter notarunt, *Solanum Wielandium*-
que. Recte enim ille vidit, quod hi non viderunt, licet mo-
niti, *punctum* e. g. non definiri posse lineae partem, cui ipsi
nulla sit pars (ἀμερής), vel quae dividi non possit; quoniam
sic punctum e finibus geometriae, in qua de rebus mensura-
bilibus, ergo de sensibilibus, agitur, prorsus relegatur in
regionem, quae omnem sensuum aciem excedit. *Putre* ita-
que sane dici poterat geometriae *fundamentum* (σαθρὸν θεμέ-
λιον) et quae hinc concluduntur, aut falsa sunt, aut, si vera
sunt per se, illinc certe non recte consequuntur. Sic fere et-
iam *Belinus* de hac auctoris sententia judicat. Quod autem
nec Euclidis auctoritatem noster ita reveretur, ut ei totus as-
sentiatur, id non intelligo, quomodo mirum habere possit
eum, qui hunc scriptorem norit nulli qualicunque formulae,
sed solius sanae rationis effatis, addictum. Miror contra,
in hac ipsa certissima, quam *Solanus* vocat, disciplina hos
Euclidis, quem ceteroquin maximi semper feci, errores per
tot secula a praestantissimis quoque Mathematicis accipi, te-
neri et tradi potuisse. Haec de h. l. dicta sufficiant. Quem
superiorem locum Pro Laps. 5. *Solanus* in memoriam revocat,
unde Luciani imperitia geometriae demonstretur, neque il-
linc probatur mihi quidem id, quod vult *Solanus*. Penta-
grammum enim illud Pythagoreum breviter quidem ibi ab
auctore describitur, vel potius adnuitur tantum, ut ad eum
lectorem, cui plura dici non opus esset, sed tamen non falso,
nec obscure, id factum largietur, si quis non plane ejus rei
sit rudis. De Hippiae autem loco c. 3 ubi iniquitatis in sum-

mos Mathematicos nomine auctorem accusant iidem *Solanus* et *Wielandius*, suo tempore agetur. Nunc saltem impetitian rerum Mathematicarum, atque adeo stupidissimam, i. e pessimi et maxime contemnendi generis, insolentiam, quae ab insania non longe distat, ab hoc politissimi ingenii judiciique elegantissimi scriptore vel maxime alienam fuisse ostendere volebam. LEHM.

Ibid. Τὰ τοιαῦτα) Ubi legitur σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τοῦτοι οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, mirum, ni perperam illud ultimum τὰ τοιαῦτα iteratum est ab dormitantibus descriptoribus. JENS Ita et *Wielandio* visum. Sed injuria. Nam si desint h. l. τὰ τοιαῦτα, defore simul patet Objectum enuntiationis. Quaer enim nunc poterit, vel necessario etiam oportebit, quaenam vel qualia, putribus istis fundamentis superstruat geome tria? Respondet ipse Lucianus, τὰ τοιαῦτα, i. e. ἀλλόκοτα οὐδὲ στῆναι δυνάμενα. LEHM.

Ead. l. 10. Καταγνῶναι] *Damnaverint* vertit *Gesner* At loci indoles ostendit, nihil aliud h. l. esse καταγιγνώσκειν quam quod supra c. 30. Charon. c. 21. et saepius, i. e. *rect penitus, cognoscere.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἐξομολογήσασθαι) *Jens.* in ferculo liter. p. 9 et 10. existimat hoc verbum solis fere sacris scriptoribus proprium, nec facile alibi reperiri; sed non aegre feret scio, si ei hunc *Luciani* locum opposuero, aliosque ex *Plutarch.* Num. pag. 71. 76. Coriolan. 215. et p. 943. Nec non *Heliod.* L. IX. p. 427. quos adfert *Jac. Elsn.* ad Evang. Matth. III, 6. ut probet, verbum ἐξομολογεῖσθαι etiam profanis scriptoribus non inusitatum esse. REITZ.

Ead. l. 14. Πράγματα παίδων ἔχοντες) *Puerilibus quibusdam nugis vacare.* BRUD.

Pag. 106. l. 1. Παραμυθίαν) Confer supra Diall. Mort XV. §. 3. SOLAN. Illa *Solani* citatio nihil aliud vult, quam *Juntinam* Ed. ibi male habuisse παρὰ μυθίαν· quod vitium I quoque cum obsideret, ex aliis et collatione hujus Lucianei loci id sustulerat *Solanus*. At id in variantibus lect ibi non comparet. Nec refert. Id autem omissum, qu Edit. *Junt.* in qua editionum varietates notaverat noste non possidebat *Hemsterh.* Etsi forsan, si possedisset, eju modi minutias non adnotasset. Cur autem nos notemus, praefatione dicendi locus erit. REITZ.

Ead. l. 12. Ἢ ἰδόντες) Angl. εἰδότες. BOURD. Εἰδό A. P. et L. Melius, quam quod in cett. et ipso M. ἰδόντ SOLAN.

Pag. 107. l. 2. *Καὶ λήθη — πρὸ Εὐκλείδου*) Duo inveniuntur Euclidae inter Archontas, quorum nomina supersunt. Primus anno 2. Olympiadis 88. quinto anno belli Peloponnesiaci, de quo non est hic sermo. Alter anno 2. Olympiadis 94. quem intelligit hoc loco Lucianus: eo enim praeturam obtinente facta est amnestia, ut narrat *Xenophon* Lib. 2. Hellenic. Ideo saepe apud auctores historiae et rhetoras fit mentio *τῶν πρὸ Εὐκλείδου*, quorum non licebat meminisse, nec exprobrare, et eo anno Atheniensium respublica instaurata fuit, facta inter cives pace. Palm. Apud *Montfaucon* in Biblioth. Coslej. p. 490. in Excerptis inscriptis *Συνταγὴ λέξεων χρησίμων ἐκ τῶν τοῦ Λουκιανοῦ*, ad h. l. haec leguntur: *Τὰ πρὸ Εὐκλείδου νῦν ἐξετάζοντα. Παροιμία. Ὅτι ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες τῶν πολιτῶν ἐπὶ ταῦτα κακῶς ἐκέχρηντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι.* Quae ideo hic repeto, ut cum superiore Scholio conferri, et videri queat, idem esse, sed nonnulla aliter legi. Adde, si lubet, Schol. et Commentatores ad *Aristoph.* Plut. v. 1147. Reitz.

Ibid. Πρὸ Εὐκλείδου) *Ἀμνηστία.* Guyet. Vide Scholia, *Καταπλ.* c. 5. Solan.

Ead. l. 6. *Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις*) *Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις οὐκέτι θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον.* Latinus interpres: *Etenim promissiones admirandas audio, quando qui summum fastigium attigerint, felicitate potientur.* Ἡνίκα hic quam frigeat, nemo non videt. *Luciani* manus dedit: *ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, ad quantam felicitatem perventuri sint.* Superius in Somnio c. 9. *ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, quanta bona consequeris, si evadas statuarius.* Sic ἡλίκα apud Nostrum *ἡλίκα θαυμάσια, quam admiranda.* Nitritius. Graev.

Ead. l. 7. *Ἡνίκα*) *Demosth.* 210. C. *θαυμάσια ἡλίκα.* Noipse c. 2. *ἆθλα θαυμάσια ἡλίκα εἴρηκας.* Sed nihil tamen muto; quia *ἡνίκα* necessario retinendum est, ut sententia consulatur, nisi aliter superiora scribantur, hunc in modum: *ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμάσιας ἡλίκας, ἃς εὖδ* — quod non adeo elegans foret. Solan. Scripsit *Lucianus*, ut *Graevius* ipse vult, *ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν* etc. Cf. Prom. s. Cauc. 5. *οὐδ' ἂν συνίεμεν* (*οἱ θεοὶ*) *ἡλίκα εὐδαιμονοῦμεν* etc. Sorgutias non puto curandas. Lehm.

Ead. l. 9. *Τὰ τῷ ὄντι ἀγαθὰ*) *Quae haud dubie sunt bona.* Brod. Vid. idem supra Halcyon. sub init. Solan.

Ead. l. 10. *Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ*) Melius, quam in Anglic. *ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον.* Bourd.

Ead. l. 11. *Τῷ' ἡδονῆς*) M. Fl. *S.* Amst. recte. In reliqq. mendose *ἐφ'*, nisi quod in *J.* excidit litera ε, vel c. Solan. Male *Solanus* Aldinam Ed. incusat, aut saltem non satis expressit, quid illa habeat. Video enim, illam, nimirum Aldinam primam, neque *ἐφ'*, neque *ὑφ'* habere, sed sic: *μήθ' φ' ἡδονῆς.* unde tam *ὑφ'* quam *ἐφ'* efficias, id quod eodem modo in *Juntina* se habuisse, recte observarat idem. Reitz. Non uno modo erravit *Reitzius*, dum *Solani* errore notat. Primum litera *A.*, qua usus est *Solanus* in Editionum quae *ὑφ'* haberent, recensu, non *Aldinam* designat primam quam ille aut per **A. 1.** aut etiam per *Ald.* significare solebat, sed *Amstelodamensem* (vid. Tom. I. Praef. p. CXLVIII.) ac etiam *Anglicanum* Codicem. Ego, ne hic codex cum in Editione commutari posset, a principio hanc institui ac tenui rationem, ut, si *Amstelodamensis* Editio significanda esset, *Amst.* scriberetur, sin Codex *Anglicanus Angl.* aut *A.* Alterum, in quo peccavit *Reitzius* illud est, quod mancam vocem *φ'* in Edd. J. et A. 1. 2. utrum pro *ἐφ'*, an pro *ὑφ'* habeas, incertum esse dicit, quum ob praecedentem adspiratam *θ* in *μήθ'* necessario pro *ὑφ'* habenda sit. Jam quum semel scriptum esset *ὑφ'*, ut scribendum erat, magna cum negligentia *Reitzius* tamen *μήτ' ὑφ'* edidit, male memor adhuc lectionis *μήτ' ἐφ'*. Neque diligentiores erant *Bip.* et *Seyb.* qui ea in re vestigia illius premerent. *Belinus*, vitio animadverso, *μήτε ὑφ'* scribi jussit, et sic adeo *Schmiedero* vere scripsit. At unice rectam lectionem jam nemo non agnoverit ex Edd. tribus vett. modo laudatis. Lehm.

Ead. l. 12. *Φθόνου δὲ κρείττονι*) Vid. supra ad c. 12. hujus Dial. vel c. 19. de Merc. cond. ubi de hac phrasi, perfacili, sed interdum non intellecta, paucis egi. Hic tamen plus videtur significari. Nam *invidia major*, est quidem, *qui non perturbatur invidia, qui spernit invidiam*, vel cui ei nocere non potest, ut *Horat.* 2. Od. XX. — *Invidiaque major urbes relinquam.* Sed et potest invidia tam activa, quam passiva, simul intelligi, id est, qui neque invidet alteri, neque curat, si alter illi invideat, utrumque enim philosophum decet. Reitz. Nimium hic quaerit *Reitzius.* Passiones animi variae recensentur a Lycino, quas a sapiente sua alienas esse vult, dolor, voluptas, ira, invidia, divitiarum amor; atque adeo *φθόνον κρειττων* nihil est, nisi *invidere ne-*

cius, ut cap. 12. θυμοῦ κρείττων, *ira superior*, et De Merc. Cond. c. 19. extr. κρείττων χρημάτων, *quem non regit habendi cupido*. Unice itaque active capienda est h. l. *invidia*, non simul passive. LEHM.

Pag. 108. l. 2. Κᾶν πάντα πλείω ἔχῃ) *Vorst.* legit κᾶν κατὰ πάντα πλεονεκτήσῃ τὰ ἄλλα. SOLAN. Non opus erit emendatione *Vorstii*, si cum Ms. Reg. 3011. legas, κᾶν τὰ πλείω ἔχῃ. BIP. Neque hac haud dubie mutila lectione opus est ad restituenda *Luciani* verba, quae, uti dudum vulgantur, omnino recte habent. Formulam quidem πάντα πλείω ἔχειν per se nemo improbare potest, qui illud Promethei contulerit Dial. Deor. I, 2. καὶ τί πλέον ἔξω; et illud *Isocratis* Paneg. c. 1. οὐδὲν ἂν πλέον γένοιτο τοῖς ἄλλοις. ubi vid. *Morus:* Significat *omnia*, *quaecunque quis concupiverit*, *nactum esse*; h. l. *quaecunque ad summam felicitatem efficiendam conferunt*. Quod autem πάντα dicit auctor, quum tamen praecesserit: καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, non id mihi aeque *ridiculum* est, ac *Belino:* nam non lego πάντα ἔχῃ, sed πάντα πλείω ἔχῃ, quae ita sunt dicta, ut *minima* aliqua pars etiam deesse cogitari possit. Imo vero *Belinianum* τὰ πλείω (*plurima*) ἔχῃ, quod etiam *Schmiederus* adoptavit, aliquantum habet languoris, cum ob illud ipsum κατὰ μικρότατον major jam vis requiratur, quam quae vocibus τὰ πλείω inest. Ceterum integram hanc sententiam: ὁ γὰρ — πλείω ἔχῃ perspicuitatis gratia parenthesi notis designare placuit, quum *Gesnerum* animadverterim sequentia deinceps verba nimis contorte interpretatum esse: *Hoc vero si sit, non est, nondum, inquam, est beatus*. Vertit itaque, ac si ita distinguatur: εἰ δὲ τοῦτο, (scil. ἀτελής ἐστι) οὐχὶ οὐδέπω εὐδαίμων. At vulgo rectius distinguunt: εἰ δὲ τοῦτο οὐχὶ, οὐδέπω εὐδαίμων, i. e. *hoc vero* (quod antecedentibus οἴῳ μήτε λυπεῖσθαι — βίου expositum erat) *non sit, nondum beatus dicatur*. Hinc patet caussa, cur parenthesin instituerim. Quam si tamen improbes, per me licet τοῦτο etiam e proxime praecedente ἀτελής explicare τέλειος. LEHM.

Ead. l. 11. Ἔξω τοῦ οὐδοῦ ἐστι) Τῆς ὁδοῦ in omnibus, quae in M. et L. legitur: absurde. Quis enim *extra viam* recte *eum* dici ferat, *qui foribus adstat?* Audacter itaque repositum τοῦ οὐδοῦ, ut *extra limen*, quod rei accommodatissimum, non jam dicatur. Poëtica quidem est vox οὐδός, sed *Luciano familiaris*. Sic De Merc. Cond. c. 23. πάντα γὰρ ταῦτα, ἵνος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους, ΕΞΩ ΤΟΥ ΟΥΔΟΥ ἀείψων ἴσθι etc. Adde Pro Merc. Cond. c. 5. De Dom. 18. et Demosth. Encom. c. 49. Eodem argumento ute-

bantur Stoici, quo probarent omnia peccata esse aequalia apud *Diog. Laërt.* p. 192. F. *καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχω Κανώβου, καὶ ὁ ἕνα, ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ.* Quod e *Suidas* affert in v. *Κανωβ.* Emendationem hanc reperies i notis *Jo. Clerici*, ad fragm. Menandr. pag. 250. editis mens Septembr. anni 1709. cum ego jam in specimine meo, quo prodiit mense Februar. anni 1708. publici juris feceram. So LAN. Veritate victus recepi *Solani* emendationem, et mut vi *Gesneri* versionem, pro *viam*, *limen* reponens. In Ed variationem non aliam reperi, quam quod *Ald.* et *Hag.* h beant *ὁδοῦ ἐσμεν*, enclitice. Aliae *ἐσμὲν* cum accentu. quamvis *ἐστι* hic quoque accentum amittere debeat, expres tamen Mss. scripturam. REITZ. Ergo librariorum qualiu cunque auctoritatem majoris aestimavit, quam rationis; c quidem omnino adversaretur accentus. Encliticas autem v ces prae ceteris omnibus maximam librariorum incuriam v licentiam expertas esse constat, ut ipsum vulgatum *ἐσμὲν ἐσμεν* promiscue scriptum docet. *Solani* autem egregia emendationem probavit etiam Censor Edit. *Reitz.* in Nov Actt. Erudd. a. 1745. et receperunt, ut par erat, recen Edd. LEHM.

Ibid. *Ἔστιν*) Sic M. et L. Melius, quam ut in reliq est, *ἐσμέν*. SOLAN.

Ead. l. 14. *Πλησίον*) Haec vox in Par. nescio an cons to, certe prave, mutata est; *πλέον* enim ibi legitur. In o nibus impr. et M. recte *πλησίον*. SOLAN.

Pag. 109. l. 2. *Ἐν ἀχηδίᾳ*) *Piersonius* ad *Moer.* Attici (p. 61.) emendabat *ἐν ἀηδίᾳ*, assentiente *Belino*. BIP. *δίας πολλὰς ὑπομένειν* vel *ἀνασχέσθαι* De Merc. Cond. c. 8. 33. Praestare tamen h. l. mihi videtur *ἀχηδία*, *incuria rerum suarum*, *imprimis domesticarum*, *neglectus*, qualis e Stoicorum maxime; cf. cap. 10. quo et ipso loco *κήδεσθα* eadem re. LEHM.

Ead. l. 4. *Εἴκοσιν ἔτη*) Vid. supr. c. 59. fin. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἤ τίς ἐγγυητὴς*) Mira sunt haec. *B.* 2. *εἰ* hilo melius M. *ἢ*. Quid scripserit Lucianus, nescio; c nihil horum. SOLAN. Scripsit *εἰ*, quod et B. 3. exh Sic *ἢ* et *εἰ* confusa supra c. 20. quo loco *ἢ* vulgo editum, in iisdem B. 2. et 3. servatum genuinum *εἰ*. Vid. ibi *Ad* H. l. miratur *Seagerus* in Class. Journ. Vol. XIII. p. 73. ram lectionem B. 2., quam *Solanus* ob oculos habuerit, stidiose ab eo sperni potuisse. LEHM.

Ead. l. 8 *Λιώκοντες οὐ κατέλαβον*) Sic fere in Novo dere, epist. ad *Rom.* IX, 30. *Ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δι*

ίνην, κατέλαβε δικαιοσύνην. Ad quae verba *L. Bos* p. 114. t: *Διώκειν* proprie dicitur, qui fugientem persequitur: *κατα*λαβεῖν vero, qui eum, quem persequitur celeri cursu, comehendit. Duo haec verba juncta, uti hic, reperiuntur ud *Comicum* in Thesmophor. *Ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώ*ις ταύτῃ; *Adhuc ipsum comprehenderes, si insequereris hac?* pud *Dion. Halic.* L. V. p. 313. *ἢ οἱ διώκοντες κατελάμβανον.* t *Artemid.* L. I. pag. 295. *οὐδὲ δραπέτην διώκων καταλάβοι.* aec ille. Sic Latini *persequi*, pro, hostili animo fugientem ersequi, et aliquid sequi, donec acquiras, in bonam pármm; vid. *Ambigua* nostra, ubi et exempla quaedam Graeca erbi *διώκειν* dedimus, pluraque jam dare possemus, nisi aec satis nota arbitraremur. Minime tamen vulgaria erant, uae ibidem ex doctiss. consobrini *Abreschii* Observatt. ad *Iesych.* petenda indicavimus; quaeque videantur in Obseratt. Miscellan. ab eruditis Britannis inchoatis, Vol. V. T. II. anni 1735. p. 92. ubi docemur, *διώκειν* generaliter siignificare *celeriter currere*; adeoque interdum etiam de fugiente ici, velut *Hesych. διώκειν* etiam interpretatur, *μεθ' ὁρμῆς εὐγειν*, ac *Thucyd.* VIII. c. 102. *Τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμε*ι· quod aliis exemplis probat idem *Abreschius* ibidem REITZ. Quod modo praecesserat, *αἱρήσειν διώκων*, (ubi nimadverte adjunctum *τυγχάνειν* pro eo, quod deinceps poitur *καταλαμβάνειν*) conferas cum *αἱρεῖν διώκουσα* Diall. eor. XIX, 2. de Diana dictum, quae *studeat* capere feras. EHM.

Ead. l. 9. *Ἀλλὰ καὶ κατάλαβε*) Satis absurde *Obsopoeus* erterat, *sed esto, si videtur te comprehendisse*, quasi *κατέλαβε* geretur; quod tamen non posse fieri, sequens *ἔχε* satis doere poterat: at forsan voluit, *si videtur, te comprehendisse*, ro *si videris comprehendisse*, tumque nimis ambigue. REITZ.

Ead. l. 14. *Τῇ σορῷ*) Id verum esse, jam dixi supra in polog. cap. 13. *Brod.* Misc. IX, 16. f. ait: Hoc enucleat *rasm.* in proverbio, *alterum pedem in cymba Charontis habere.* ed pro *τῇ σορῷ* scribit *τῇ σοφῷ*, non sua, sed operarum cul. Interim genus recte ibi expressit. REITZ.

Ibid. Ἄλλον — βίον) Hoc vero est, quod nos Christiai, firmissimis ducti rationibus, auctore ipso Deo, speraus: quos adeo nihil eorum, quae hic a *Luciano* adducunr, ab instituto retrahere aequum est, cum ne nos quidem ingant. Quamquam neque tantam ejus rationibus inesse im, rem recte reputans invenies, ut vel a philosophiae udio homines Ethnicos deterrere prorsus valeant. Etsi nim perfectionem illam omnibus suis numeris absolutam as-

sequi non dabatur, ope tamen philosophiae et meliores seu et beatiores iis, quos sapientiae nulla cura tenet, evasuros in hac vita, ad virtutis sapientiaeque studium satis magnum momentum videri decuit. Neque ea *Luciani* mens, ut homines a sapientiae studio retraheret, sed ut a futilibus Logicorum tricis atque captionibus aliisque philosophiae sui temporis vitiis ad vitam recte atque honeste instituendam, ut in sequentibus videbis, revocet. Quemadmodum *Isocrati* operam dantes irridet apud *Plutarchum* M. Cato, in ejus schola senescentes, *apud inferos, si Diis placet, arte usuros*, p. 641. Confer autem Nostrum Bis Accus. c. 21. ad quem locum eadem dicta putes. SOLAN.

Pag. 110. l. 9. *Διατρίβετε*) Conf. infr. Qu. Hist. Consc. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ἄφικτα*) Angl. et Ms. *ἄφυκτα*. BOURD. Lege *ἄφυκτα*. GUYET. *Ἄφυκτα* B. A. et M. Reliqui corrupte *ἄφικτα*. SOLAN. Proprie enim *ἄφικτος* de luctante, *qui aufugere non potest*, Anachars. c. 2. *ἄφυκτον* autem de loco vel conditione, *unde quis elabi non valet*. Solennis sic imprimis formula *ἐν ἀφύκτῳ εἶναι*, vel *ἔχεσθαι*, ut Deor. Diall. XVII 1. de Marte in vinculis Vulcani haerente. Cf. Anachars. c 29. Transfertur sic ad disputationes captiosas, quibus adversarius impediatur ita, ut se expedire nequeat. Bene itaque De Merc. Cond. c. 3. cum *πάνυ εὔλογα* conjungitur, *καὶ ἄφυκτα*. Et h. l. *ἐς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν* optime cadit in eos philosophos, qui versutis quaestionibus et argumentationibus alter alterum illaqueare student, donec adversarius se victum confiteatur. Lectio vulgata *ἐς ἄφικτα* ex imprudenti vocis *ἀνέφικτος*, quae et ipsa passim apud nostrum scriptorem occurrit, ut supra cap. 67., commutatione orta esse videtur. LEHM.

Pag. 111. l. 6. *Ὀλκοῦ*) *Ὀλκὸν* de corpore serpentis dici, idoneus auctor *Nicander θηριακ.* pag. 162. et praesertim 166. *Ὀλκῷ δὲ τροχόωσαν ἅλων' εἱλίξατο γαῖῃ*. Caeterum *tractum* etiam Latini, certe poëtae, dixerunt non minus, quam *volumen*. *Germanicus* in *Arateis* 424. de hydro, *tractu subit ille leonem*. Add. *Nemes.* ecl. 4, 40. *torto non squamea tractu Signat humum serpens*; ubi *Burmannus* et *Germanicum* laudat, et *Ovid.* Met. 15, 725. Itaque non male *ὁλκὸν*, qui *ἀπὸ τοῦ ἕλκειν* sit, ut a *trahendo tractus*, sic reddi arbitrabar. De *volumine* res nota. GESN.

Ead. l. 7. *Ἐχέας*) Vid. supra Piscat. cap. 24. SOLAN. Praeterea ad hoc verb. notabat idem *Solanus*, *ἐχέας* in *J. H.* et Fl. legi. Sed et legitur in reliquis, certe in *Ald.* 1. et *S.*

An igitur dubitavit, num ἐνχέας (ἐγχέας) praestaret? quia *infusam in mortarium aquam* recte vertitur. Sed nihil opus: nam aqua prius aliunde effunditur, ante quam infundatur in mortarium. Nec quidquam novi est, praepositionem sequi contrariam illi, cum qua verbum est compositum. Sic enim supra Dial. omnium primo §. 15. πρὸς μὲ ἀπιδοῦσα, ubi πρὸς et ἀπὸ *ad* et *ab* tamen junguntur, vel potius sese excipiunt. Sic Latinis oculos omnium in se *avertit* et *advertit* eod. sensu dicitur, (quod jam diximus in libello nostro de Ambiguis.) Ita fere de Domo c. 3. f. λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. *Arrian.* de Exped. Alex. 2, 1. ἐς Μακεδονίαν ἀποστρέψων τὸν πόλεμον. Ubi εἰς et ἀπὸ quoque sunt opposita; sed pro ἀποστρέψων etiam ἐπιστρέψων dici posset, exiguo quidem discrimine. Ita ἐκφέρειν εἰς δῆμον, *efferre in vulgus*, notum. Reitz. Si relegisset *Reitzius* ea, quae *Solanus* ad Pisc. c. 24. breviter quidem, sed satis clare, declaravit, vidisset illum ἐνχέας h. l. mendose scriptum judicasse, hoc ipso vero loco satis religiose monuisse nihil in Edd. variae lectionis reperiri. Recte tamen *Reitzius* cuicunque emendationi sese opponit, nec male defendit vulgatam lectionem. Lehm.

Ibid. Πτίττοι — πτίττων) Scholia, πτίσσων vel πτίττων. M. autem hic πτήττων, et supra πτήττοι. Quod emendationem *Kusteri* apud *Suidam* in ἂν ἀπολῇς etc. egregie confirmat. Vid. *Plut.* 799, 2. Impressi omnes πλήττ —. Solan. Sic et Cod. 2954. Sed Codicis 3011. lectio a *Belino* non enarratur; unde, si de *Belini* constanti accuratione constaret, colligi posset, lectionem *Reitzianam*, quam *Belinus* sequi solet, ibi confirmari. Quidquid sit, certissima est Scholiastae lectio, quam tum Codicis M. πτήττων et πτήττοι, tum *Suidae* vox πίσσων a *Kustero* feliciter emendata, confirmant. Pro *Lucianeo*, ἂν ἀποβάλῃς, *Suidas* refert ἂν ἀπολῇς, minimo discrimine. Hoc autem turpiter corruptum reddit *Erasmus* Adagg. Chil. II. Cent. 1. n. 59. ἀναπολεῖς. Lehm.

Ead. l. 11. Οὕτω μὲν ὀργίλος) Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori suo similis esse, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. *EPM.* τίσι γε; *ΛΤΚ.* ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. Primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*, cum sit *sordidus*, avarus; dein quid interrogatio τίσι γε sibi velit, non video. Nam cum dixisset Lucianus, velisne praeceptori tuo praeter doctrinam similis esse, cum sit tam iracundus, tam sordidus, tam rixosus, et voluptatis per Jovem amans, licet multis non videatur talis esse? subdit Hermotimus: *Quibusnam?*

Sed Lucianus subjicit narrationem de sordibus et iracundia alterius philosophi senioris, quae quaestioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum ostendendum fuisset, quibusnam videretur esse φιλόδοξος; nec quicquam soleat omitti a Luciano, quod ad Hermotimi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accuratius expendissem, persuasi mihi, levi mutatione locum hunc foede inquinatum sic posse purgari: *εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς, ὦ Ἑρμότιμε. Quid taces, Hermotime.* Maxime hanc meam emendationem firmat antiquissima editio Luciani *Flor.* anni 1496. quam primam esse puto, in qua legitur quidem *τισί γε*, sed sine distinctione personarum. Sic enim illa habet: *εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ τισί γε ὦ Ἑρμότιμε.* Aequis lectoribus non difficulter, spero, me probaturum, hic me non fefellisse divam Criticen. GRAEV.

Ead. l. 14. *Τί σιγᾷς*) Emend. *Graevii* in textum recipere non dubitavi. Fl. *τισί γε*. Sic cap. 55. Vid. et c. 83. SOLAN. *Τισί γε*) Magnum ingenium *Graevii*, magna optimis artibus parta gloria. Itaque ratio hic reddenda, cur non secutus sim ipsius emendationem. Nempe, quia illam non ex libris protulit: illud vero, quod habent constanter libri, optimam habet sententiam. Jam diu vacillat Hermotimus, jam diffidere suo doctori didicit, jam crapulam viri et rixas supra commemoratas aliis, quam ante, oculis intuetur. Igitur cum dicit Lycinus, An illius velit esse similis? et in fine ponit ea verba, quibus docet, profecto vitiosum esse hominem, quantumvis vulgo talis esse non videatur: modeste Hermotimus, et velut immurmurans, *τισί γε*, inquit, h. e. *at quibusdam tamen*, mihi inprimis, postquam opera tua visum recepi, talis videtur, cujus proinde similis esse equidem jam nolim. GESN. *Solani* et *Graevii* periculo lectionem pristinam movere possem, sed mea auctoritate non auderem, etsi eorum conjectura perplacet. *Solanus* quoque personam *EPM.* ante *τί* et *ΑΤΚ.* post *σιγᾷς* deleverat: quod necessarium erat, si cum illo *σιγᾷς* legat. At cum *Gesnerus* commodum sensum ex vulgata eliciat, eam sine Codicis ullius auctoritate immutare fas non est; alioqui fateor, etiamnum mihi adridere *Graevianam* emendationem, tum quia illud *τί σιγᾷς* Nostro usitatum, tum quia non sic solet illud *τίσι γε* usurpare. Immo quo plus considero, eo magis perspicio, nexum orationis id postulare: languet enim alioqui nova illa interrogatio *θέλεις διηγήσομαι;* Si vero praemiserit, *quid taces?* concinnius sequitur, *vin' igitur pergam?* Id est, *quia taces, ego porro narrabo.* Jam vero signum interrogandi, quod post *τίσι γε*

derat in Edd. etiam omisi, quia *Gesn.* sic velle video. Reitz. Vulgatae lectioni, quam tuendam et interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt *Graevius* et *Solanus*, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel τί σιγᾷς; lectionem planissimam, in τισί γε mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam, facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. Gesn. *in Addend.* Vulgata verba: τίσι γε; per omnes Edd. vett., excepta Fl., propagata, interpretatus est *Belinus* in versione hunc mirum in modum: *Sur quoi? Du moins . . . .*, paullo melius *Obsopoeus: Quibus tandem? Graecam* conjecturam, qua verba sic immutantur: τί σιγᾷς; et Hermotimo adscribuntur, praeter *Solanum* etiam *Wielandius* probavit et in versione vernacula secutus est. *Reitzianam* denique lectionem τισί γε, in Ed. *Flor.* repertam, non solum *Gesnerus* expressit et defendit, sed receperunt etiam recentiores editores. Mihi quidem *Graeviana* emendatio pariter ac *Gesneri et Reitzii* ut ingeniosa admodum ac perbella, ita tamen nimis audacior visa est, quam cui locus dari posset; praesertim quum *Gesneriana* vulgatae lectionis defensio, quam *Wielandius*, nimium contraria sententia captus, jejunam minimum et frigidam (schaal und frostig, um nichts aergeres zu sagen) vocat, mihi quidem ut satis commoda et perita visus quam satis fecerit. In praecedentibus autem Lycini verbis: καὶ φιλήδονος, νὴ Δί'. εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ, explicandis non possum cum *Gesnero* facere, cujus quidem versionem: *aeque voluptuarius, (talis enim est) per Jovem, licet vulgo talis non videatur*, nemo, opinor, probabit, qui formulae καὶ νὴ Δία usum et vim imprimis ex nostri scriptoris usu cognoverit. Vid. ad Prom. in Verbb. c. 6. Tom. I. p. 7. sq. Gravissime enim omnium notatur h. l. doctoris voluptatum cupiditas, quam verissime (νὴ Δία) asserit auctor inesse, etsi vulgo non ita videatur; ob incredibilem scitam *dissimulantiam*, qua quum palam mirificam morum gravitatem affectet, in obscuro tamen omnis generis deliciis immoderatissime et impudentissime indulgeat. Contulisse juvat simillimi sensus colorisque locum Diall. Mortt. X, 8. recensitis jam compluribus, quae philosophus mortuus honore jubetur, nunc Mercurius pergit: νὴ Δία καὶ χρυσοῦν γε τουτὶ καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὑβριστὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλιστα ἐπικρύπτεις αὐτά. Lemm.

Pag. 112. l. 2. *Τινὸς λέγ. ἀνδρὸς*) Non possum hic cum viro eximio et de me optime merito sentire, qui haec de alio philosopho dicta vult. Dicuntur certe de Hermotimi magistro, sive is Thesmopolus fuerit, ut superius innui, aut alio quovis nomine notus homo. Miror autem in toto hoc Dialogo Luciani non solitam moderationem, qua hominis sordidissimi nomen reticere sustinuit. Unde colligo, omnia ejus opuscula, in quibus nominatim in sui temporis homines invehitur, ab eo post XL. aetatis annum scripta. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἕνη καὶ νέᾳ*) Vid. *Aristophan. Schol.* ad Nub. Act. IV. Sc. 1, 1. ubi fuse enarrat, qua ratione id nomen ultimo mensis diei inditum sit, quia eodem die luna et desinit et incipit. Adde et *Plut.* in Solone, p. 168, 1. SOLAN. Quae mox vulgo edebantur verba: *καὶ ἐπὶ τοῦτα ἠγανάκτει*, intelligi plane non potest, quomodo per tot secula sic conservari potuerint; praesertim quum genuina ipsa Editoribus ob oculos versata fuerint. Primum enim illa absurdam continent repetitionem rei jam commemoratae, adeo illam absurdam, ut etiam *Gesnerus* ea pro lubitu quidem, sed sensum tamen elegantem suum secutus, in versione plane omittere decreverit. Deinde sequentia verba: *παρεστὼς ὁ θεῖος* patet nullo vinculo cum illis necti, atque adeo orationem sic reddi admodum inconcinnam et asperam, qualem vix unquam in *Luciano* invenias. Denique quaeso quis usquam legerit phrasin *ἐπὶ τὶ ἀγαναχτεῖν*; Nihil itaque certius est, quam, praeeuntibus Codice L. et Edd. J. et B. 3., legendum esse: *Καὶ ἐπεὶ ταῦτα ἠγανάκτει, παρεστὼς ὁ θεῖος* etc. Et sic *ego* confidenter correxi. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἰδιώτης*) Non simpliciter *hominem privatum* significare, sed *ἄμουσον*, *rudem* et *incultum*, ex addito *ἄγροικος* adparet, et ex aliis, quos adduxit *Jens.* Vid. supra ad c. 67. Adde, si lubet, *Elsner.* ad Act. Apost. IV, 13. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐκτετίκαμεν διάφορον*) Recte ibi interpres. Est enim *διάφορον* ex *Suid. τὸ τίμιον*, *merces*. Caetera hujus Dialogi antea sum interpretatus. BOURD. Conf. infr. Amor. c. 8. SOLAN.

Pag. 113. l. 2. *Δίκην ἔφυγον*) Scribo *ἔφυγεν*. BROD. Sed quia *S.* hoc jam habet, ego *ἔφυγε* propter euphoniam scribere non dubitavi. REITZ.

Ibid. *Ἔφυγεν*) W. Cod. et plerique impressi *ἔφυγον*. *S.* recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 4. *Αὐτοῦ ἐλάβετο*) *Quod cum manu prehendisset.* BROD.

Ead. l. 6. *Τὸν κάδην*) *Cadum, ut symbolum daret ac deponeret.* Brod. Sed vide, quam parum recte *κάδην* scribat, pro *κάδον*. Reitz.

Ibid. Τὸν κάδον) Mirum est, in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάττω, ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὸν κάδην. Quid est *κάδης*, aut ubi invenitur? leg. *κάδον*, hoc est, *vini cadum in sinu efferentis.* Quae mox addit de crocodilis, et cornibus, intelligenda sunt de syllogismis Stoicorum, quos sic nominarunt. Vide superius in Vit. Auct. (c. 22.) Pagina seq. ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο, ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν. Vertitur: *vide, mi Hermotime, cujusmodi responsum, quam sene dignum philosophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν responsum est *anile responsum*, ut patet ex sequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ γύθραι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου· καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες· *siquidem etiam aniculae talia de pueris dicunt, nimirum ad magistrum illis eundum, quam licet boni nihil possint discere, nihil mali tamen committent, dum ibi manebunt.* Graev. Mirum est, in omnibus impressis, si a Fl. et J. abeas, *κάδην* hic legi. W. recte *κάδον*. Solan.

Ibid. Ἔχοι) Antiquiores Edd. et ipse M. ἔχει. *B.* 2. et Par. ἔχῃ melius. *S.* et *A.* rectius ἔχοι. Solan. Vix obsequerer *Salmuriensi* soli, nisi res ita manifesta foret, ut paullo supra in ἔφυγε pro ἔφυγον. Sed eo ipso, quod M. non ἔχῃ, sed ἔχει habet, adparet, eum ἔχοι dare voluisse; ideo vulgatum ἔχῃ securus ejeci. Reitz. Ἔχῃ habent etiam Codd. 2954. 3011. et Ed. B. 3. Variationis hujus caussa quaerenda et h. l. in istius aevi pronuntiatione literarum η, οι et ει, ut supra c. 78. προγυμνάζεις legebatur, et —οις, et —ης. *Belini* conjecturam ὡς ἄν ἔχοι nihili esse, non opus est, ut denuo demonstretur. Lehm.

Ead. l. 11. Ὁ Κροκόδειλος) Hoc ante explicatum est, atque etiam illud καὶ κέρατα ἀναφύει. Brod. Vid. supra, Dial. Mort. I. non ita longe ab initio, et Vit. Auct. c. 22. Solan. Studio expressi *Brodaeanum* ὁ pro ὡς, etsi festinantis aberrationem credo. Reitz.

Pag. 114. l. 1. *Κέρατα*) Vid. iterum supra Dial. mort. I. Solan. Immo et saepe alibi de hoc syllogismi fraudulenti cognominatione dictum est, ut in Vit. auct. etc. Reitz.

Ead. l. 3. Ἐπιβυσάμενος τὰ ὦτα) *Ne quid audiat, quod eum, haec apud se meditantem, turbet atque interpellet.* Brod.

Ibid. Αὐτὸν) Malim αὑτὸν, adspirate. Reitz. Tacite obsecutus est *Schmiederus*, sed temere. Vide modo ad c. 3.

nott. [a]) et [b]) in Varr. Lectt. porro ad c. 17. Adnot. et Adnot. ad c. 26. Lehm.

Ead. l. 9. *Ἀηρεῖ*) Variationis notam adposuerat *Solanus*, nec tamen addiderat, qualis ea esset, fors rursus *ληροῖ* quaesivit; sed indicativus sese recte habet. Vid. nos supra ad c. 61. Reitz.

Ead. l. 11. *Μόνον βασιλέα*) Haec sunt nunquam satis derisa Stoicorum somnia. Brod. Cf. Vit. Auct. c. 20. Lehm.

Ead. l. 13. *Ὁ φιλόσοφος*) *Filii praeceptor.* Brod.

Ead. l. 17. *Καὶ ἡ πρὸς ταύτην αἰδὼς*) Perperam reddunt, *philosophia, et praeter hanc verecundia*: sensus enim est, *philosophia et reverentia erga eam.* Ita *πρὸς* saepe sumitur, ut in Tyrannicida, *Τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ.* In Abdicato. *Εὐνοίας πρὸς ἐμέ.* Sic etiam pro Imagin. Pseudomant. *Τὸ (τῷ) πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι* Sed ipsissimum hoc *ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς*, est in L. de Saltatione, *Οἷον με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν.* Vitring. Quod *Horat. Vitringa* in pristina versione reprehendit, ex Benedictina est; id nec *Obsopoeus* melius reddiderat, *philosophia juxta ac verecundia.* Recte *Gesnerus* jam dedit, etiam non visa *Vitringae* correctione, quam ego ex ejus nott. Mss. quae quidem numero admodum sunt paucae, inserui. Et mirandum videtur, in locutione tam vulgari aberrare potuisse priscos interpretes: nam *πρὸς* cum accusativo significare *affectum esse erga*, vel *adversus* aliquem, ex omnibus Auctt. constat; sic *Herodian.* I, 4, 6. *Ἐκ γὰρ ὧν διάκειμαι πρὸς ὑμᾶς.* Ibid. 9, 15. *ἀπεχθῶς πρὸς τὸν Περέννιον διακείμενοι.* Sed plane Lucianeae dictioni similis haec apud eund. *Herodian.* I, 8, 5. *Καὶ ἡ πρὸς τοὺς φίλους αἰδώς·* quod non opus est pluribus adstruere. Interim excusabilis est error, quia alibi tamen recte per *juxta* vel *cum* redditur, ut ap. eund. *Herodian.* I, 5, 5. *Κοινὴν εἶναί μοι πρὸς ὑμᾶς τὴν ἐπὶ τοῖς καταλαβοῦσιν ἀλγηδόνα, καὶ μηδέν τι ἧττον ὑμᾶς ἐμοῦ δυσφορεῖν*, *communem esse mihi vobiscum super his calamitatibus maerorem, et vos non minus, quam me, graviter ferre.* Et III, 6, 5. *τοῦτο πρὸς ἐκεῖνον ἐνειμάμην*, *hoc cum illo divisi*, (*communicavi*) ac non semel alibi. Reitz.

Pag. 115. l. 7. *Ἀπιτέον*) Recte quidem. Sed alibi dicit *ἀπιτητέον* et *εἰσιτητέον*, ut hoc Dial. cap. 73. f. etc. Reitz. *Προσιτέον* Necyom. c. 1. Sed *παριτητέον* De Merc. Cond. c. 42. Lehm.

Ibid. *Ἐς διδασκάλου*) Scil. *οἶκον.* Vid. de hac Ellips. not. *Jensii* supra ad libell. de Sacrif. c. 1. et infra ad Parasit. sive Lectt. Lucian. p. 351. Adde *Hom.* II. Z, 47. *ἐν ἀφνειοῦ πατρός.* *Aristoph.* Plut. 84. et Nub. 961. Plura *Kuster.* ad *Plut.*

Aristoph. 237. et 242. Et *Maittaire* de Dialect. p. 73. et *Solan.* d Somn. c. 1. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἀποπλῆσαι*) Conf. infra Abdic. cap. 9. et 19. tem Toxar. c. 51. Solan.

Ead. l. 11. *Τῶν εἰδότων*) *Τῶν εἰδόντων* legerat in suo xemplari *Brod.* Vid. Misc. IX. cap. 16. Sed sibi placere ait ἰδότων. Quod jam in Edd. inveni, nec quidquam variatiis ab *Solano* notatum est. Reitz. Aldina certe 2. hac menla typographica laborat. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἀνέγνωκε βιβλία*) Stoicorum libros. Guyet. Chrysippi liber erat *περὶ ἀξιωμάτων*. *Diog. Laërt.* 210. C. et *περὶ καταλήψεως*, idem 213. A. Alterius Stoici reliquos esse tatuendum est. Apud *Arrianum* etiam, *οὗτός φησιν ἤδη καὶ ὶ' αὐτοῦ δύνασαι Χρύσιππον ἀναγινώσκειν.* I. c. 4. Solan.

Ead. l. 14. *Περὶ καθηκόντων*) *Περὶ καθήκοντος*, singulari umero, libros inscripsere Zeno, Cleanthes, Chrysippus, Panaetius. *Officia*, numero multitudinis, maluit *Cicero. Quod le inscriptione generis, non dubito, quin καθῆκον* officium *sit: nisi quid tu aliud. Sed inscriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epist. ad Atticum, epist. 2. *Τὰ καθήκοντα* quoque legere est apud *Suidam* in *καθήκοντα*, et apud *Laërtium* in Zenone Cittieo. Menag.

Pag. 116. l. 10. *Ἀνάλωκα*) Tironi dico, cave hic quicquam mutes: sic enim docent Grammatici saepius efferri, et omnino sic *Demosthenes* aliique; quod ideo moneo, quia *B.* 2. mutavit. Solan. Cum B. 2. etiam B. 3. *ἀνήλωκα* habet. Recte autem *Solanus* et recentt. repudiarunt hanc mutationem, quamquam supra cap. 42. in *ἀνήλωται* omnes libri consentiunt. Vid. *Thom. Mag.* s. *ἀνάλωσα*, *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. III. a. p. 32. sq. *Osann.* ad *Lycurg.* in Leocr. p. 174. Reisk. et quos hic alios citat. Lehm.

Ead. l. 15. *Αἴσωπος*) Periit haec, cum multis aliis, *Aesopi* fabula: neque enim in *Aesopo* hodierno, aut in reliquis fabularum antiquis scriptoribus invenitur. Solan.

Ead. l. 16. *Ἐπὶ τὴν κυματώδη*) Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam impenderat philosopho, respondet Lucianus, nihil lachrymis profici, prudentius facturum, si Aesopo in fabulis monenti obsequatur: *ἔφη γάρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. Ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in litore maris consedisse, ut numeraret undas.* Vides, *ἐπὶ τὴν κυματώδη* plane omitti ab interprete. Sed locum hunc mendosum esse non animadvertisse interpretes vix credi posset, nisi res ipsa loqueretur. Ipsi Grammaticorum canones doce-

bant, dicendum fuisse ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματωδῃ. Ms. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη scribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν· quod argumento est, ἐπὶ τῇ ἠϊόνι esse glossam, et interpretationem magistri, quae in contextum irrepsit. Indubie scripsit *Lucianus*: ἦφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα, *dixit enim, quendam in crepidine littoris consedisse, ut numeraret fluctus.* Κυματωγὴ est ἠϊὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulsatur. *Hesych.* Κυματωγή, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Usus etiam hac voce *Lucianus* est in Cataplo (Navigio potius c. 8.): Ἀπόξηροι δέ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν· *erant rupes nudae et asperae, quas fluctus pulsabant, et valde horribilis erat illa crepido et magnus strepitus.* Extat etiam apud *Herodotum* in Calliope, ut dudum *Budaeus* observavit, apud quem tamen male scribitur κυματώγη, et in Ms. *Luciani* κυματογή. *Eustath.* ad Odyss. ί, ἐπιωχαί, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγουσα μὴ δυναμένη δηλαδὴ προϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται. Graev. Vid. Timon. sub finem: μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ γαθέ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς. Ubi itidem in Ms. legitur κυματώγης pro duobus postremis verbis. Pronuntiat ex *Eustathio Tan. Faber*, vulgatam esse glossema. Mihi, cui *Eustathius* ad manum nunc non est, nondum liquet. Locus a *Graevio* laudatus non in Cataplo reperitur, sed in Navigio: verum in eo nihil video, quod de littore intelligi κυματωγὴν cogat. Aliunde habere hanc fabulam *Aelianus* videtur, qui XIII, 15. Var. Hist. nomen isti fatuo facit Κοικυλίων. G. M. P. et L. κυματωγὴν habent; sed in M. quem solum ipse inspexi, prius fuerat κυματωδῃ. *Polyaen.* παρὰ τὴν ἠϊόνα παίζειν, Strat. I. p. 28. Solan. Κυματωγὴν) Etsi *Solanus* Editionum lectionem κυματώδη servari maluerit, ego hic *Graevio* et quinque Mss. potius auscultavi, licet alterutrum pro glossemate possit haberi, ut ἐπὶ τῇ ἠϊόνι, aut ἐπὶ τὴν κυματωγὴν superfluum sit. Reitz. Lectio κυματωγὴν satis fulcitur optimis testimoniis, et iis quoque, quae ad Timonis l. l. ab *Hemsterhusio* imprimis et *Tan. Fabro* adnotata sunt. Alterutrum vero horum: ἐπὶ τῇ ἠϊόνι et ἐπὶ τὴν κυματωγὴν, superfluum esse, et, ut *Graevius* ait, pro interpretatione magistri habendum, tum lubenter concedam, quum vel demonstratum fuerit ἠϊὼν et κυματωγὴ adeo idem significare, ut in uno eodemque loco utrumque poni non possit, vel etiam explicatum, qui fieri potuerit, ut a glossatore ἐπὶ

ii casui, quam in textu, jungeretur. Neutrum, vereor, e satis prospere effici possit. Nam quum ἠϊών omnino signi- cet litus maris fluminisve, bene quidem fatuus ille homo in oc litore omnino fuisse dicitur; simul autem, ut intellige- tur, quomodo fluctus ille numerare posset, addendum erat, m ad crepidinem consedisse, unde illud efficeretur. Verte aque cum *Gesnero: sedentem in litore ad fluctuosum mare;* et telliges etiam, cur ἐπὶ primum cum Ablativo, deinde cum ccusativo, constructum sit. Nec non patebit caussa, qua actus comma post καθεζόμενον vulgo positum delere de- reverim. Fabulam ipsam *Aelianus* V. H. XIII, 15. quem lo- m et *Solanus* laudat, Comico cuidam poëtae adscribit, stul- m istum *Coecylionis* nomine appellans, quem *Eustathius* ad dyss. K. Πολύωρον vocat; quamquam hic non ἀριθμῆσαι, d μετρῆσαι, τὰ κύματα perhibetur. Jam quum in *Aesopi* fa- lis haec non reperiatur, obscura adhuc manet fabulae, vel, malis, historiae origo. Procedente autem tempore in pro- rbium abiisse videtur. Lehm.

Pag. 117. l. 8. Μεταμαθήσῃ) *Ald. Junt. Hag. Par.* Fl. ec dubito, quin et reliquae, habebant μεταθήσῃ. Quod utavi, quia μεταμαθήσῃ hic longe aptius: significat enim, *ia vel meliora discere,* ac *pristina dediscere,* quod notum. Sed *mutare animum* recte vertitur ap. *Aristophan.* in Plut. 925. δ' ἂν μεταμάθοις; ΣΤ. Οὐδ' ἂν δοίης γέ μοι τὸν Πλοῦτον αὖ- v. Reitz. Μεταθήσῃ habent etiam A. 1. 2. B. 1. 3. neque mutari debebat, judice etiam *Schaefero* ad *L. Bos* de El- ss. p. 86. Μεταλθεσθαι enim est *mentem, sententiam, vitam,* resve, *suos mutare,* quod discas e Jov. Confut. c. 10. et nic. c. 18. ubi vide *Gesneri* notam. Μεταμαθήσῃ *Schaefero* ossema esse videtur, quod *Belinus* pro Subjunctivo habens re miserabiliter in μεταμαθήσεις mutari voluit. Melius lem *Belino* cessit emendatio, ἥνπερ εὖ φρονῇς e Cod. 2954. o vulg. φρονεῖς. Verum in universa loci structura sunt eeterea, in quibus offendas. Attende primum, qua ratio- invicem conjungantur ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ (mutila est tio Cod. 2954. πολιτεύσῃ), ubi exspectasses συμπολιτεύ- ος. At nihil mutandum censeo, quum liberior haec qui- n sit oratio, in qua facile ex sensu praecedentis Participii pleas εἰ, quod cum Futuro nectatur, quemadmodum et- interpretes omnes recte verterunt. Nec desunt in nostro iptore hujus generis Anacoluthorum exempla. Cf. De rc. Cond. c. 32. ibique notam. Nunc autem ostendatur i velim, quo jure, quove sensu, adnectantur verba: καὶ αἰσχύνῃ etc. h. e. *nec pudet te* etc. in Praesenti, quum

praecesserit tamen Futurum? Variantem non deprehendi ul-
lam lectionem, nisi quod plenius ante haec verba distinctum
video in Edd. vett., commate tantum in *Reitz.* et recentt., e
quod in *Ald.* utraque post *βέλτιον* interrogationis signum re
peritur, haud dubie illud ineptissimo loco positum. Jam
pleniorem illam interpunctionem revocare placuit, et pro
αἰσχύνῃ levissima mutatione rescribere *αἰσχύνη*, jota sub
ejecto, ut hic exsisteret sensus, nisi fallor, germanus: *ne
erit jam, quod te pudeat*, etc. Οὐκ αἰσχύνη (int. ἔσται) non
minus Lucianeum est, quam phrasis οὐδεὶς φθόνος (ἐστὶ omis
so). Cf. Diall. Mortt. XV, 1. *τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλο
κινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖ
σθαι, πολλὴ αἰσχύνη* etc. *magno est dedecori.* Parasit. c. 58
*ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥςπερ εὐεργοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφει
αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομέ
νῳ, et esse, quod pudeat eum, qui sic alatur.* Lehm.

Ead. l. 12. Ἐπὶ πάντας) Scil. *φιλοσόφους.* Brod.

Ead. l. 13. Ἥιρησο) Dicit, se haec disputasse contr
Stoicos, non quod singulari quodam odio illos prae ceteri
philosophorum sectis prosequatur, sed quod Hermotimu
huic se mancipasset, idem dicturus, si aut Platonem aut Ar
stotelem sectaretur. Sed in Graecis verbis menda latet. Su
eduntur: *τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος,
Ἀριστοτέλους ἥρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς·* se
quid est *ἥρησο;* legendum omnino *ἥρησω·* si aut Platone
aut Aristotelem praetulisses, sectatus esses. *Αἱρεσθαι τιν*
est aliquem sectari. Hinc *αἱρέσεις* sunt sectae philosoph
rum. Infra *κεκολασμένη δίαιτα* est adstricta severa viven
ratio, quam in victu et amictu tenebant philosophi, cui op
ponuntur *ἄνετα πάντα καὶ ἐλεύθερα, libera omnia et soluta*,
Cicero loquitur. Sic et *Plutarch.* in Lycurgo duram illam di
ciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coërcebantur, voc
δίαιταν κεκολασμένην. Graev. Tenui spiritu omnes ant
scribebant. Solan. Monente *Solano* spiritum asperum a
sumsi; etsi *Brod.* quoque scribit *ἥρησο, delegisses.* Sed ex *B.*
punctum subscriptum addidi: est enim ab *αἱρέομαι, eligo*, n
ab *ἔρομαι* interrogo, et plusquamperfect. passivae formae
hoc verbo active valet, veluti *τεθέαμαι, vidi,* Evang. *Joan.* I, 3
δέδεκται, accepit, Act. VIII, 14. Sunt enim haec verba c
ponentia. Sic *Herodian.* I, 13, 15. *ἐδεδουλώντο* active pon
Miror itaque Cl. *Graevium* rogare quid sit *ἥρεσο?* Reitz.

Pag. 118. l. 5. *Οὔτε δίαιταν κεκολασμένην*) Id est, ne
castigatam (h. e. *strictiorem*) *vivendi rationem.* Sic *Aelian.*
H. XI, 3. *κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιῶναι.* L. Bos.

Ibid. Δίαιταν) Vid. supra Nigrin. c. 7. ex divisione *So-*
ani; sed quia alia ibi facta capitum divisio, erit caput pro-
imum vel alterum ab illo, quod jam inquirere non vacat.
REITZ. Caput est Nigrini 13. extr. in quo legitur τῆς διαίτης
ἀσόλαστον. LEHM.

Ead. l. 10. Ἐλλέβορον πιεῖν etc.) Alii multi bonique hoc
e Carneade. Edissertavi hoc ἀμφίλογον ad *A. Persii* S. V.
MARCIL. Conf. infra (Ver. Hist. 2. c. 18.) GUYET. Ipse
ucianus infra, verae Historiae lib. 2. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ
ρυσίππου etc. Diximus pluribus ad *Laërtium*. MENAG.

Ibid. Ἐς τὸ ἔμπαλιν) *Ut eorum omnium obliviscerer.* BROD.

Ead. l. 11. Ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρ.) Chrysippum enim helle-
oro cerebrum purgasse, ut ad meditandum aptior esset, me-
oria proditum est. Vid. *Menagii* not. ad *Diog. Laërt.* et
ostrum in Vit. Auct. c. 23. et Ver. Hist. II. c. 18. SOLAN.

Ibid. Ἢ ὁ Χρύσιππος) Qui adversus Carneadem disputa-
rus helleboro caput purgasse fertur. Parum abfuit, quin
aeterirem, verba haec, ὕδωρ ὑπέρῳ πλήττειν in adagio,
quam in mortario tundere, et illa, ὁ γνώμων φασὶ, in pro-
rbio *Gnomon et regula*, explicari. BROD.

Ead. l. 13. Παραφερόμ.) Ex L. haec scriptura; in quo
oen mendose παραφυρ— legebatur. In reliquis περιφερ—
aus apte. Vid. Timon. c. 25. SOLAN. Etsi primo intuitu
nodum blanditur vulgatum περιφερόμ. quia *agitatum, cir-*
errantem signif. tamen id non vult Noster, sed *abreptum,*
ium eo, quo tempestas fluctusque volunt, i. e. *vulgarem*
nionem sequebar, non utens libero ratiocinio, quod ipse mox
συῤῥέοντα τῷ ὕδατι clarius exponit. Ideoque non dubita-
rium Codd. lectionem recipere. REITZ.

Ead. l. 15. Θεὸς ἐκ μηχανῆς) Miror *Brodaeum*, qui hic
e solito non dixerit, vid. *Erasm.* in proverb. REITZ.

Pag. 119. l. 1. Ξυρήσ.) Vid. supr. de Merc. cond. c. 1.
AM. In eo quidem loco ναναγία legitur de *naufragio*, se-
dum *Thomae M.* praeceptum. Nec semel alibi apud No-
m. Neque tamen hoc satis erat caussae, cur *Reitzius* vel.
e lectionem hujus loci veterem et communem ναναγίων
ναγιῶν mutaret, recentioresque Editores hunc sequeren-
Nam etiam ναυάγιον et ναυάγια, ut omnino apud serio-
criptores, ita etiam apud hunc nostrum, occurrunt de
agiis usurpata. Catapl. c. 6. οἱ ἀπὸ τῶν ναναγίων. Bis
s. cap. 21. ὥςπερ ἐκ ναναγίου λιμένι προςνέοντα. Navig.
. ὃς τριήκοντον ναυάγιον εἴργασμαι. Vid. omnino de hp-
psorum et de hujusmodi aliorum vocabulorum permuta-
ous *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 517. sq. Jure itaque optimo

videor mihi veterem formam *ναναγίων* pro *Reitziana* ναυ-γιῶν restituisse. LEHM.

Ead. l. 3. *Ἐλεύθεροι*) Conf. infr. Navig. c. 2. SOLAN.

IN HERODOTUM SIVE AETIONEM.

Pag. 120. l. 1. *ΗΡΟΔΟΤΟΣ*) Est λαλιὰ, sive προοίμιον, cujusmodi etiam supra *Insomnium*, et infra *περὶ τοῦ οἴνου*. Et *Ἰκπίας ἢ βαλανεῖον*. Et *περὶ τῶν διψάδων*. MARCIL.

Ead. l. 3. *Μεῖζον γὰρ εὐχῆς*) Conf. supr. De Merc. Cond. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἁρμονίαν*) i. e. compositionem, numeros, quos in *Herodoto* agnoscit et praedicat *Dionysius Halic. περὶ συνθ.* s. 3. p. 22. Uptoni, seq. ubi etiam illud alterum de Ionic. suavitate illustratur, *ἵνα μή τις ὑπολάβῃ τὴν διάλεκτον εἶν. τῆς ἡδονῆς αἰτίαν τῇ λέξει κ. τ. λ.* denique itaque concludit, *ὧν ἄν τις τεκμήραιτο, ὅτι οὐκ ἐν τῷ κάλλει τῶν ὀνομάτων ἡ πι-θὼ τῆς ἑρμηνείας ἦν, ἀλλ' ἐν τῇ συζυγίᾳ.* Add. *Quintil.* IX, 4, 19. *In Herodoto, cum omnia leniter fluunt, tum ipsa διάλεκτος habe-eam jucunditatem, ut latentes etiam numeros complexa videatur.* Paullo ante s. 16. *Neque mihi,* inquit, *quamlibet magnus auc-tor Cicero persuaserit, Lysiam,* Herodotum, *Thucydidem pa-rum studiosos* compositionis *fuisse* etc. GESN.

Pag. 121. l. 2. *Πέρα τῆς — ἐλπίδος*) Confer supra De Merc. Cond. c. 7. fin. SOLAN.

Ead. l. 3. *Συγγράμμασι*) *Συγγράμματα* Herodoti esse *libros* ipsius *historicos*, satis ex iis constat, quae de vi hujus ver-bi ad *Thucydidis* principia disputantur ab *H. Stephano*. GES-

Ibid. Γνώριμος) Vox haec, sine qua manca prorsus sen-tentia, in omnibus tamen vulgatis deerat. Nos ex L. et E. J. restituimus. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐν βραχεῖ κατ.*) Hic aliquid desideratur. An *γνώριμος*; Sic infra: *γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγένοντο*, pag. 11[illegible]. GUYET. Vide, ut rem acu tetigerit *Guyetus*. Id ipsum enim quod omissum conjecit, in L. et J. inventum restituimus. REITZ.

Ead. l. 5. *Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας*) Cum *Pli-nio* non concordat *Lucianus*, nec *Suidas* cum *Luciano*. Nam *Plinius* L. 12. c. 4. de ebore haec ait: *tanta erat eboris auctoritas, urbis nostrae CCCX. anno. Tunc enim auctor ille* (Hero-

tus) *historiam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur Caria solvens adiit Graecos et conventum Olympiacum, ut istoriam suam in ea celebritate recitaret, (ut hoc loco scrit *Lucianus*) si eam tum demum scripsit, cum patria relicta ictus est Thurius civis. At *Suidas* cum *Plinio* et *Luciano* gnat. Sic enim scribit in voce Ἡρόδοτος· *μετέστη δὲ ἐν Σά-* διὰ *Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρ-* σσου. *ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον, καὶ* ρεψεν *ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ'*, id est, *secessit vero Samum* opter *Lygdamin tertium ab Artemisia tyrannum Halicarnassi* ictum. *Sami igitur et dialectum Ionicam exercuit, et historiam* ripsit *in libris novem.* Quis eam litem dirimet? *Plinius* antiior, *Lucianus* omnis Graecanicae antiquitatis, si quis alius, dlens. *Suidas* sua omnia ex antiquis auctoribus, qui suo mpore exstabant, habet. Conjecturae etiam utrinque minat. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemisiam, detur ea scripsisse, dum sub tyrannide Lygdamidis ejus eminae nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua acte utitur, suadet, eum non amplius Halicarnassum hasse, quando historiam scripsit: nam Dorica dialectus ibi t in usu. Itaque quando *ἀπορία* me torquet, (ut verbis eronis utar) nullo praejudicio te onerabo, lector, et ingrum hoc *σχέμμα* tibi relinquam examinandum. PALM. nfirmat hic locus, quod *Scaliger ὁ πάνυ* in notis ad *Eus.* ron. p. 104. asseruit, scilicet ante scriptam ab *Herodoto* toriam, quam Thurios trajiceret. Vid. etiam *Fabricii* lioth. Gr. 661. Nihil tamen repugnat, quin novis curis, Thuriis degebat, primam illam editionem, ut ita dicam, toriae suae, locupletarit et ornarit: quae etiam nobilissiscriptoris nuperi *Humphredi Prideaux* sententia est; quem P. I. L. VI. Gallicae autem a me factae versionis T. II. 06. SOLAN. Etiam *Wesselingii* haec est sententia in Vita odoti; nec non *Larcherus* in Vie d' Hérodote simili ra- e diversas istas narrationes inter se conciliavit. LEHM.

Ead. l. 7. *Συγγραμμάτια*) Diminutivum istud quis ferat Herodoti historia usurpatum? Eam autem, quam habe-, non alia scripta, intelligi, sequentia demonstrant. ergo, meo periculo, invitis libris omnibus, *συγγράμ-* SOLAN. Ferri posse Deminutivum credo, modo ex Herodoti mente dictum accipias. Quam rationem et-*Gesnerus* quodammodo expressit, vertens: *tum si quid isset.* LEHM.

Ead. l. 12. *Κατ' ὀλίγον ἀγείρων*) V. supr. Catapl. c. 17. 2.

Ibid. *Ἀγείρων καὶ συλλέγων*) Haec verba, *οὔκουν ἠξίο διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγειρω καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν*, videntur, ratione locutionis emet datae postulante, sic esse rescribenda, *οὔκουν ἠξίου διασπᾶ τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν κ συλλέγειν τὴν γνῶσιν· noluit igitur ita rem discerpere, neque pa titione tali minutatim colligere et comparare sibi famam.* Na quamvis participia saepe ponantur pro infinitivis, ut Grae matici loquuntur, hic tamen locum non habent: pende enim ab *ἠξίου καὶ οὐδέ*. Nec dubito, quin pag. sequ. sit scr bendum, *οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμ νοι*. In editionibus *ἀπὸ* non habetur, cum tamen sententi loci vocem eam requirat. GRAEV. Scribere sane *Lucian* debebat, ut *Graevius* vult, *ἀγείρειν καὶ συλλέγειν*. Id requ rebat vox *οὐδέ*, in qua simul latet copula. Veruntamen n hil ausus sum mutare, quum nullius libri auctoritas accedi nec Anacoluthorum exempla in nostro scriptore insolita sin Multo mallem edere: *οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω καὶ κατ' ὀλίγ* etc. Excidit *καὶ* librariorum, opinor, oscitantia. LEHM.

Pag. 122. l. 4. *Ὀπισθόδομον*) De gradibus templi hab tas has orationes docet *Philostr.* ep. XIII. p. 919. *ἀπὸ τῆς π νεὼ βαλβίδος*· et vit. *Apollon.* lib. II. cap. 2. p. 141. c. 31. 170. *ἀπὸ τῆς κρηπίδος τοῦ νεώ*. AG. X, 95. Vid. *Philostr.* G gia p. 493. ubi *τὸν μὲν λόγον τὸν Πυθικὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ ἡ σεν*. Et mox: *ὁ δὲ Ὀλυμπικὸς λόγος* etc. De *ὀπισθοδόμῳ* v notas ad De Mort. Peregr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 6. *Μούσας*) Non ergo Herodotus ipse ea suis bris nomina fecit; quamvis non desint, qui id incaute ni credunt. Vid. etiam Qu. Hist. Conscr. c. 42. SOLAN. Q etiam *Larcherus* in *Herodoti* sui Tom. III. p. 263. haud i probabiliter ostendere conatus est, Musarum nomina lit Herodoteis a posterioribus demum Grammaticis indita es Singulorum saltem librorum denominationes medio aevo beri, mihi quidem certum esse videtur. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὀλυμπιονίκας*) *Casaub.* ad *Theocr. Scal. Catull.* ex *Suid.* innominato. De Hippia, ipse postea, *Apul.* De Prodico, *Xenophon*, et nos ad Somnium *Lucia* de Anaximene et Polo, id. p. 208. *Aristot. Diog. Laërt.* Aëtione, *Theocrit.* Epitaph. Aescul. De nuptiis Alexandr Roxanes, *Arrian. Curt.* BOURD.

Ead. l. 10. *Οἱ δὲ τῶν ἐκ*) In omnibus libris erat *ἐκ* Mutavi ego, et feci, *οἱ δὲ τῶν ἐκ τῆς* etc. saepe enim sic u patur et apud Nostrum et apud alios scriptores. Sor Quod omnino fieri posse stolide negat *Belinus*, quum pl

n πυνθάνεσθαί τινος, *sciscitari ab aliquo*, vel analogia illius, τούειν τινὸς, commendet. Sed vide *Dorvill.* ad *Charit.* pag. 78. Lips. cf. p. 331. ej. libri. Quod nunc ad lectionem lo- nostri attinet, primum fallitur *Belinus*, quum ἀπὸ in Co- ice, nescio quo, manuscripto reperiri putat, et hinc jam gendum arbitratur: οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς π. Nam nota haec: r. in *Reitzii* Lectt. Varr. non Codicem significat, sed con- cturam tantum *Graevii*, quam in una superiorum adnota- onum prolatam legimus. Deinde καὶ, quod Cod. 2954. ppeditat, merito a *Belino* despicitur, quia sensum turbat. rgo quae nunc restat, vetus lectio: οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανη- γύρεως ἡκόντων, utpote manifesto mendo laborans, quod est locutione ἥκειν τινὸς τόπου, feliciter emendata videatur ecesse est, transpositis a *Solano* vocibus ἐκ et τῶν. Neque juria *Reitzius* et recentt. Editt. secuti sunt. LEHM.

Ead. l. 12. ΟΤΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ] De hoc more ve- rum digito monstrandi nonnulla monita sunt a Commen- att. ad Somn. c. 11. Tom I. p. 197. sq. ubi tamen hunc lo- um nostrum non video, ut par erat, respectum. LEHM.

Pag. 123. l. 1. Τῶν ἱστοριῶν) Intellige ἕνεκα τῶν ἱστ. el- psi nimis frequenti, quam ut exemplis firmetur. Ut *Hom.* l. *A*, 65. Εἴ τ' ἄρ' ὄγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἰθ' ἑκατόμβης· *sive is nos* ob *vota non reddita incusat, sive ob hecatomben.* LEITZ. Aliena confudit *Reitzius*. Quodsi qua voce opus it ad explendam phrasin ἀπολαύειν τινὸς, longe praestabit πὸ, quam ἕνεκα, quod ineptissimum, efficit sensum, sup- lere. Sancit quodammodo hanc legem locus Diall. Mortt. V, 2. ubi ἀπὸ in hac phrasi vere additum legitur. Vid. *Jen- ius* ad Timon. c. 2. Tom. I. p. 360. LEHM.

Ead. l. 5. Ἱππίας) *Hippias Eleus*, ut ex *Platone* etiam onstat, quem vide in eo Dialogo, cui *Hippias major* titulus st, statim ab initio p. 95. Olympiam ibi dicitur accessisse nstructus cum aliis multis, tum λόγοις πολλοῖς καὶ παντοδα- τοῖς. Adde et *Cic.* de Orat. III, (IV.) 32. *Philostratus* in jus vita p. 496. ἤθελε τὴν Ἑλλάδα ἐν Ὀλυμπίᾳ λόγοις ποικίλοις αὶ πεφροντισμένοις εὖ. SOLAN.

Ead. l. 6. Ἀναξιμ.) Anaximenes hic etiam statuae ho- orem consecutus est Olympiae, non minus quam Gorgias. De utroque *Pausan.* Eliac. 2. p. 376. GESN. Anaximenem *Chium* equidem ignoro. Quem *Gesnerus* e *Pausania* VI, 18. itat, *Lampsacenus* ille est, quem callidum fuisse historicum t rhetorem e *Suida* novimus, eundemque Alexandri Magni loctorem et comitem in expeditionibus bellicis. Hunc et ego uspicor a *Luciano* h. l. significari; quo jure autem *Chium*

dicat, non conjicio. *Bourdelotius*, quum in superiore quidam nota *Diogenem Laërt.* et *Aristotelem* de hoc Anaximene adiri jubet, haud dubie philosophum illum *Milesium* ionicae sectae praeter rationem huc traduxit. De *Polo* Agrigentino, qui idem et Piscat. c. 22. inter alios Socratici aevi sophistas recensetur, *Suidas* haec tradit: *Πῶλος, Ἀκραγαντῖνος, ῥήτωρ μᾶλλον δὲ σοφιστὴς τῶν πάλαι. διδάσκαλος Λικυμνίου. ἔγραψε γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπήλλαξε. τινὲς δὲ αὐτὸ Δαμάστου ἐπιγράφουσι. νεῶν κατάλογον. περὶ λέξεων.* Vid. imprimis *Mongitor.* Bibl. Sicul. Tom. II. p. 188. sq. LEHM.

Ead. l. 7. *Καὶ ἄλλοι*) Sic Gorgias apud *Philostratum* pag. 493. Et *Lysias* ap. *Plut.* in X Rhet. De orationibus habitis aut Olympiae aut in aliis celebritatibus, vide notas ad *Philostr.* p. 169. et *Cressol.* Theatr. Rhet. III, 6. SOLAN.

Ibid. Λόγους ἔλεγον) Exempla ejusmodi locutionum bene multa vid. ap. *Jens.* ad Jov. Trag. c. 22. REITZ.

Ead. l. 10. *Ὅπου*) Etsi vulgo locum significat, tamen et pro *cum*, *quando*, *quandoquidem* usurpatur, veluti Latini solent, observante eod. *Jens.* p. 276. Sic supra in Hermot. c. 39. *ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον* etc. In Abdicato c. 23. *Ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπου γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας καὶ προνομείας διδόασι.* Addo *Hippocr.* S. 2. aph. 10. *Τὰ σώματα χρὴ, ὅπου ἂν τις βούλεται καθαίρειν, εὔροα ποιέειν, corpora quando quis purgare vult, fluida faciat oportet.* Ibid. rurs. aph. 2. Et S. I. aph. 7. Potest et verti *ubi*, quod hic eodem redit, modo de tempore quoque accipias. REITZ.

Ead. l. 11. *Συγγράψαντα*) De pictore usurpari vix credo. Lego itaque *γράψαντα*, ut Zeux. c. 3. pr. SOLAN. Per se *συγγράφειν* non minus *pingendo componere*, quam *scribendo*, significare potest, idque apte fit, ubi, ut h. l., de compage complurium personarum et rerum objectarum in una eademque tabula agitur, neque ambiguitas quaedam dicendi, locum habet, quum *ζωγράφος* praecedat, ad quem *τὸ συγγράφειν* refertur. Quid, quod etiam eleganter ac facete h. l. *Ἀέτιον συγγραφεύς τις* significatur fuisse in sua arte, quemadmodum *Herodotus* in sua. Etsi itaque nusquam alibi de pictore dictum occurrat *συγγράφειν*, quod nunc non decernam, hoc tamen loco plus quam audacis fore judico, si quis *γράψαντα* pro Lucianeo verbo scribere in animum induceat. LEHM.

Ead. l. 15. *Ἤρετο*) Commodius legeretur *ἤροιτο*. SOLAN. *Ἤρετό τις ἄν*, vult *Belinus*. BIP. *Solanus* cogitavit de *ἔρω-*

n. et sic etiam *Belinus*, si semel emendare cupiebat, emendationem suam fingere debebat: ἔροιτό τις ἄν. Nam ἤροτό τις ἄν, quod jubet, in proba quidem Graecitate aliud quid significat, quam quod cum *Luciani* mente h. l. conveniat: significat *interrogaret*, quum esse debeat *interroget*. Quid multa? sanum est Imperfectum et Indicativus sine ἄν, in objectione, quam auctor cogitat fieri posse. Cf. Somn. c. 17. Tom. I. p. 15. ubi ἔφη τις, *dicat aliquis*, et mox: εἶτ' ἄλλος παίρεσθαι, *tum alius interpellet*, memini unquam in mentem veniet mutare. Lehm.

Ead. l. 17. Ἐν Ἰταλίᾳ) An aliquis ejus meminerit, nescio. Solan.

Pag. 124. l. 3. Χρῆμα παρθένου) Et haec locutio, sive pleonasmus non infrequens. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα ἐμάχεσθον. Et Nub. 2. τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν. Alia similia *Spanh.* ibid. Plura frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 537. — 6. Reitz. De Dea Syr. c. 18. ὕδατος χρῆμα πολύ. Lehm.

Ead. l. 5. Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν) Dixi ad *Petron.* de taedis Hymenaei notum, et multa *Scal.* ad *Catull.* Bourd.

Ibid. Καλύπτραν) Ad vittam nuptialem respicit et ἀναδεσμίδια, de quibus *Langbaen.* ad *Longin.* 4, 10. pag. 34. Coll. Itaque καλύπτραν *flammeum* reddidi. Gesn.

Ead. l. 14. Ἐν τοῖς ὅπλοις) Poterat abesse ἐν. Sed hic pleonasmus satis frequens nonnullis fraudi fuit, ut frustra praepositionem deletam voluerint in Dial. Mort. XXIII. Plutonis et Protesilai, versus fin. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ. et non meminerant verbor. in Evang. *Luc.* XXII, 49. Εἰ παίσομεν ἐν μαχαίρᾳ; vel forsan hebraismi suspecta habuere. Sed omnis aetatis scriptores sic locuti. *Homer.* Odyss. Κ, 185. Πρὶν λύσασθ' ἑτάρους, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. *Hippocr.* 8. 2. Aph. 36. Οἱ — ἐν τῇσι φαρμακείῃσι — καθαιρόμενοι. *Aristoph.* Plut. 487. Ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες. Idem Nub. 765. ἀναδῆσαι βούλομαι — σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ, vota circumdare, coronare (in) catena panum. *Noster* infra Prom. c. 6. ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι, *colore matrem referentes*, et Philops. §. 33. ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. Evang. Matth. XIII, 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς. *Lucian.* itemm de Gymnas. c. 19. m. περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις. Littaire de Dialect. p. 300. f. ex *Tzetz.* ἐν ἄορι καὶ ξίφει τέμνειν. Ita et ἐπὶ modo additur, modo omittitur: *Aristophan.* Plut. 628. (ζῆν) ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις, prorsus ut Ev. *Luc.* 4. ἄνθρωπος οὐ ζήσεται ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ. Sed ecce plura alia exempla jam dedit *Hemsterh.* ad Dial. Mort. loco supra indica-

to, pag. hujus edit. 624. seq. Vol. II. Item *Solanus* ibid. Reitz. Restringendum esse hoc praeceptum, et varia illa prolata exempla subtiliter judicanda cauteque adhibenda esse, monui in adnot. ad illum ipsum Diall. Mortt. locum, quem modo citabat *Reitzius*. Lehm.

Ead. l. 16. Ὁπότε δοκὸν φέροντες βαροῖντο] Ingenti cum licentia *Belinus* βαρύνοντας scribi vult, quippe nesciens, quod saepissime e *Luciano* suo discere potuisset, qua ratione et via ὁπότε cum Optativo construatur. Quae etiam ultima hujus §phi verba: ὁπότε κατ' αὐτὸν γένοιντο, idque perversissime, inserto ἂν post ὁπότε, corrigenda *Belino* censuerit: alia in promtu sunt exempla dictionis nunc temporis notissimae. Somn. s. Vit. c. 2. ὁπότε ἀφεθείην, *quotus dimittebar*. Diall. Deor. V, 5. ὁπότε ἀπολαμβάνοις. Diall. Marr. IV, 1. ὁπότε ἀλλαγείης. Diall. Mortt. VI, 4. ὁπότε ἐγοιμι. Ibid. XXI, 1. ὁπότ' ἐθέλοις. Sed omitto reliqua, ut tempori parcam et chartae. Lehm.

Pag. 125. l. 1. Καὶ αὐτὸν) Abesse sine dispendio videri possunt, sed eleganter sic passim usurpant. Ad Alexandrum nempe respicit. Solan. Ad Alexandrum respici, quis dubitet? et αὐτὸν sic usurpari pleonastικῶς, quis nescit? vide modo paullo ante, ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν etc. Reitz.

Ead. l. 2. Ὀχάνων) Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. *Hesych.* et interp. *Aristoph.* ad Equit. Bourd.

Ead. l. 7. Τῶν ὅπλων) Quin illud indicat pictura, eam esse vim amoris, ut ex armatis etiam ludos sibi faciat etc. Gesn.

Ead. l. 11. Πάρεργον) Qui suavitatem hujus loci sentire velit, illum quae sint πάρεργα pictorum cogitare oportet, descripta satis a *Junio* 3, 7, 12. ac illud προσλαβὼν, quod notat, praeter ordinariam operis mercedem accipere aliquid instar corollarii. Rex conciliator et deductor sponsae seu veteri verbo *domiducus* est pictus Alexander. Gesn.

Ead. l. 13. Ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι) Verti videas ab *Benedicto*, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Graecis faciendam admiratione dignum esse scriptorem*: ab aliis, *satis superque sufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Graecis, eum scriptorem esse admiratione non indignum*. At quid de illa fide in Graecis? utrum ea residet in ἱκανὸς, an in δεῖξαι: Immo *celebritatem Olympiacam sufficere*, et valere *etiam ad scriptorem admirabilem ostendendum Graecis*, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic solita erant δείκνυσθαι, non historiarum scriptio. Gron.

Ead. l. 15. *Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα*) *Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα.* MARCIL.

Ibid. Τὰς Ἑλλην.) *Τὸ πράξεις* hic desiderari videtur. REITZ.

Ibid. Νίκας) Ex *Marcilii* conjectura, quam firmat locus Luciani Quom. Hist. Conscr. c. 54. SOLAN. Potius cum *Marcilio* et *Solano νίκας* addendum credo, ut Nostrum alibi locutum recte notat. Non tamen ideo statim in contextum, ut Reitz jubet, insero, donec ex Cod. probetur; ideoque uncinis seclusi. REITZ. Probabilem et ego judico *Marcilii* conjecturam. Adde cap. 2. *ὁ τὰς νίκας ἡμῖν ὑμνήσας.* Et facile ex *νίκας*, quia eaedem literae proxime praecesserant in voce *Ἑλληνικὰς*, absorberi poterat. In Codd. Pariss. hic locus a librariorum negligentiam valde depravatus est. LEHM.

Pag. 126. l. 4. *Πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκόπουν*] Hanc Codicis Gorl. lectionem propterea anteposui vulgatae *π. ἐμ. ἐσκούμην*, quod putabam recte quidem Medium in phrasi *σκεῖσθαι μετὰ τῶν φίλων* Somn. in. et similibus, quibus deliberatio cum aliis simul fieri dicatur, adhiberi, minus aptum recte, ubi *πρὸς ἑαυτὸν* additur, ingrato tum, nisi sensus fallit, pleonasmo. Legitimae rationis exemplum vide in principio Apologiae pro Merc. Cond. et confer Harmon. c. 3. LEHM.

Ead. l. 11. *Ὅτι περ ὄφελος*) Recte ibi *Obsop.* nam *ὅτι περ ὄφελος* dictum *ἀντὶ οἱ μεγάλοι, οἱ μέγιστοι, καὶ ἀξιολογώτατοι.* BOURD. Illustrat hanc formulam *Kuster.* ad *Aristoph. Ἐκκλησ.* GESN.

Pag. 127. l. 1. *Ἡ ἀρίστη*) Comma post *ἀρίστη*, quod in Ed. l. erat, sustuli, quia sensus id postulat, ut quilibet facile videt. REITZ. Quaenam Macedoniae urbs significetur, incerti potest. Florentissimae tum temporis erant Thessalonica et Philippi; et harum alterutram cogitandam esse, recte putatur *Wielandius* observasse. LEHM.

Ead. l. 2. *Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος*) Voces interpretis sum alibi. Rem tangit *Suet.* Jul. c. 39. *Ad quae omnia spectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique cuneae aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis positis maneant, ac saepe prae turba, elisi exanimatique sint plurimi, et in his duo Senatores.* BOURD. Itaque *ἀνὴρ Χῖος* apud *Aelian. V. H.* 14, 18. *ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλον ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω.* GESN.

Ead. l. 5. *Ἀλλὰ ῥητόρων* etc.) Graeca laborant prava dictione. Sic enim haec verba interpungenda: non convenit huc vilis plebs, *ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφι-*

στῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοὺμὸν παρασ[illegible] ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legisse vi[illegible]tur *Obsopoeus*, qui hunc locum bene vertit. Graev. U[illegible] *Graevius* interpungit, sic Ed. *Par.* jam habebat. Reitz.

Ead. l. 6. Ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη) Haec nemo, credo, in[illegible]telligat. Corrupta itaque verba pronuntio; neque tam[illegible] quomodo restitui possint, adhuc liquet. Dicere debuit, *Parum ergo abest, quin ad Olympicorum celebritatem accedant hae.* Solan. Ad verbum, *tantum non parvum jam* est, hoc est parum abest, quin parvi jam illud, vel illam curam, faciam ne inferior etc. Si quis ea, quae adhuc dixi, bene perpenderit, videbit me in theatro non multum minore, quam in ipsis Olympiis versari. Ut hic *laboro* addidi in interpretatione ad lucem sententiae: ita mox a Zeuxis principio, *ventus* inserendum fuit. Gesn. Ὅσον οὐ μικρὸν δέος conjiciebat *Belinus.* Bip. Vertit autem *Belinus: et j'ai tout lieu de craindre d'être jugé ici avec plus de sévérité que je ne le serois à Olympie.* Quam sententiam certo scio a nemine probatum iri, qui nexum orationis accurate perpenderit, maximeque verba proxima, μὴ τοὺμὸν etc. recte respexerit. Non veretur auctor majorem auditorum suorum severitatem, sed praedicat majorem eorum splendorem ac dignitatem, quam quae Olympiorum fuerit. Non inferiorem dicit suam sortem esse, qui audientibus rhetoribus, historicis et sophistis, viris doctissimis, scripta sua recitet, quam Herodoti et Aëtionis, reliquorumque, qui Olympiae coram omnis generis hominibus artem suam ostentaverint. Quae quum ita sint, per se collabitur *Belini* conjectura, quae nec bene quidem Graeca est, et cum ea simul etiam praestantior illa, quam *Jacobsius* et *Seagerus* excogitarunt: δέος οὖν οὐ μικρὸν etc. Utraque enim timentem sistit auctorem, qui contra gaudebat honore suo. Otium mihi fecisset *Gesneri* tam planissima, quam subtilissima, verborum explicatio, nisi recentiores hujus loci interpretes et judices eam vel non cepisse, vel plane non curasse, viderem. Ὅσον οὐ est *paene, ferme;* cf. ὅσον οὐδέπω De Merc. Cond. c. 31. Neque adeo οὐ cum μικρὸν arcte jungendum est, quod *Reitzius.* fecisse videtur, quum e Zeux. c. 3. contrarium quiddam, ὅσα πάνυ ὀλίγα, conferri jubet. Μικρὸν autem, sequente μή, nihil est, nisi notissima illa ellipsis verbi ἐστὶ, *parum est, parvi facio*, metum scilicet illum, ne etc. i. e. *parum metuo, ne* etc. quod cum lepida quadam et modesta ironia dictum pro: *Sic jam planissime video, meam conditionem minime inferiorem esse, quam Olympiorum.* Mi autem poni nonnunquam ita, ut verbum, unde pendet, sup-

pleri debeat, docent ii, qui de Ellipsibus scripserunt, docet etiam locus, quem *Gesnerus* contulit, Zeux. c. 1. *μὴ ἄρα σμικρὸν* etc. Germanice locum ita vertam: Nun macht es mir fast wenig Sorge, dass die Ehre, hier aufzutreten, um vieles geringer erscheinen möchte, als in Olympia. Videlicet *Wielandio* haec verba, nescio quam ob caussam, prorsus praetermittere placuit. LEHM.

Ead. l. 8. *Πολυδάμαντι*) *Pers.* Sat. 1. et ibi interp. BOURD. Vide Quom. Hist. Conscr. c. 35. et Pro Imagg. c. 19. *Scotussaeus.* Cujus statua febri laborantibus mederi credebatur. Deor. Concil. c. 12. *Bourdelotius* hic nos ad longe alium *Persii* Polydamanta amandat. Vicit hic *παγκρατίῳ* Ol. XCIII. *Vid. Paus.* El. II. Meminit *Plato Πολ.* A. pag. Ed. Ald. 7. A. et *Basilius* de Leg. Gr. lib. (*Grot.* Ed. 96. C.) Et *Dion Chrysost.* pag. m. 441. C. ubi Thessalum vocat. SOLAN.

Ibid. Γλαύκῳ) Vid. Pro Imagg. cap. 19. Carystius, qui XXV. Olympiade coronatus, *Pycta* per excellentiam denominatus dicitur. De eo *Demosth. περὶ στεφ.* sub fin. c. 99. p. m. 199. B. ubi prave scribitur *Καρισταίου*· et *Aeschin.* c. 63. *Pind.* etiam, sed ode illa periit. Adde etiam *Dion. Chrysost.* pag. 441. C. ubi idem *Carystius.* SOLAN.

Ibid. Παραθεωρῆτε) *Παραθεωρεῖν* ea fere forma percussum verbum, ac *παριδεῖν* apud *Herodotum* I, 37. et 88. Quemadmodum enim ibi *παριδών μοι δειλίαν τινὰ* vertendum est, *observans* in me *timiditatem*, separata a verbo praepositione: ita hic etiam *παραθεωρεῖν* idem est, ac *θεωρεῖν παρὰ τῷ Πολυδάμαντι κ. τ. λ.* GESN. *Παραθεωρεῖτε Th. M.* legere, *Solanus* notaverat; sed quia dubites, sitne *Theod. Marcilius* an *Thomas Magister* intelligendus, moneo *Th. Magistrum* significari, (quem adeundum in verbo *παραβάλλω*, extrema tandem pagina docet idem). Is igitur, loco dicto, haec habet: *ΠΑΡΑΒΑΛΛΩ τὸ πλησιάζω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὸ παρεξετάζω, ὃ καὶ παραθεωρῶ παρὰ Λουκιανῷ εὕρηται, ἐν τῷ Ἡρύδοτος ἢ Ἀετίων· ἢ ἦν μὲν ὑμεῖς Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτε.* Sed parvi refert, quomodo apud *Lucianum* legas: id- vulgatum non moveo. Occurrit idem verbum supra Nirin. cap. 20. Item Hermot. 74. Et infra Pro Imag. cap. 7. ZITZ. Non sane parvi refert, utrum post *ἢν* Conjunctivus onatur, an Indicativus. H. l. *παραθεωρεῖτε*, quamquam lec- est perquam vetusta, quod e *Thomae Mag.* testimonio ttet, nec non, ut conjicio, Scholiastae; vid. not. ad Schol. on tamen genuina habenda contra vett. editionum consenun, sed orta e literarum *ει* et *η* pronuntiatione parili. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε*) Sic edun, quod intelligi non potest; et ipsos tamen recte intellexisse patet ex versione *per se solum exutum videatis*: quam ut habeas, edi debuit *ἀποδύσαντος*. Gron. *Ἐπ' ἐμαυτοῦ*) Sic L. In aliis prave *ἐφ' αὑτοῦ*. Solan. Quia *Solanus ἐπ' ἐμαυτοῦ* vult, et Codicem optimae notae suffragantem habet, sic edi magis passus sum, quam jussi; melius enim est, quam vulgatum *ἐφ' αὑτοῦ*· nam etsi *αὑτοῦ* pro *ἑαυτοῦ*, et hoc pro *ἐμαυτοῦ* interdum valeat, hic tamen nimis ambiguum foret. Confer supra de Merced. cond. c. 19. *Εἰ — τὴν ψυχὴν ἐς τὴν ἐμαυτοῦ ἐπιτρέπων.* Ubi etiam quaedam Edd. habent *ἑαυτοῦ*. Alioqui *ἐπ' ἐμοῦ* mallem, quia dubito, liceatne reciprocum *ἐμαυτοῦ* alii, quam primae personae verbi, adjungere. Ut enim proprie dicitur *πέπεικα ἐμαυτὸν*, *Herodian.* I, 55. *Σύνοιδα ἐμαυτῷ*· et *παρὰ πάντα τὸν ἐμαυτοῦ βίον εἰδόν τε καὶ ἤκουσα*, idem *Herodian.* I, 2, 10. ita absurdum videtur dicere *ἴδητε ἐπ' ἐμαυτοῦ*, quia sic persona verbi contradicit personae pronominis. Ego saltem sic dici nondum observavi. Nec tamen opus cum *Gronov. ἀποδύσαντος* legere, si *exutum* velis significari, sed *ἀποδύσαντες ἴδητε* conjungendum; et parvi interest, hoc tum vertas, vos *me exuentes videtis*, an *exutum*, quod vel apertiorem sensum habet. Reitz. Adsentior, quod ad *ἀποδύσαντες* attinet, ita, ut etiam mirer, qui *Gronovio ἀποδύσαντος* in mentem venire potuerit. Sed de lectione L., quam *Solanus* recipi jussit et *Reitzius* haud repugnans admisit, recentioresque repetierunt, *ἐπ' ἐμαυτοῦ*, in alia omnia discedere placet. Vel ipsa vox *ἐφ'*, constanter in Edd. vett. adspirate edita, etiam ubi in *αὑτοῦ* lenis spiritus mendose sequitur, satis, opinor, firmiter tuetur lectionem *ἐφ' αὑτοῦ*. Et *Gronovius*, dum scripsit *ἐπ' αὐτοῦ*, nihil aliud, quam *ἐφ' αὑτοῦ* correxisse de suo putandus est. Jam vero ampliorem Pronominis, quod dicitur, reciproci usum, de omnibus personis obvium, etiam de prima singularis numeri firmatum videris necesse est Catapl. c. 9. De Merc. Cond. c. 19. et 30. Et ut in illis locis, ita in hoc quoque, non defuerunt manus imprudenter correctrices. Quibus si repulsam dederimus, non, credo, videbimur ullam fecisse injuriam. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἀποδύσαντες*) Cave obtemperes viro docto monenti *ἀποδύσαντος*. Quin *ἀποδύσαντες* retinendum, ut *ἀπαγαγόντες*. Exuunt, h. e. exui jubent, ut inspicere totum possint, athletam *ἀγωνοθέται*. *Ἀποδύσαντος* activa voce vix dici de eo, qui vestes ipse ponit, potest. Gesn.

Ibid. *Μαστιγώσιμος*) Dixit antea et saepe repetit al. Bouad.

IN ZEUXIN VEL ANTIOCHUM.

Pag. 128. l. 1. *ΖΕΤΞΙΣ*) Huic dissertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucae variantes lectiones, et quae lectorem avidum non morentur. Bourd. *Προσιαλιὰ*, ut supra. Habita vero ista etiam in theatro: paret fine hujusce Laliae. Marcil.

Ead. l. 5. *Προσιόντες οὖν*) Epanalepsi inservit illud *οὖν*, veluti infra Quom. conscr. Hist. c. 62. *Οἰκοδομήσας γὰρ — οἰκοδομήσας οὖν.* Et Pseudom. c. 19. *τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν — λαβεῖν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβών.* Bene observante *Dukero* ad Thucyd. III. c. 95. Ubi et Scholiasten vide, et ad partes vocatum *Raphel.* ad Evang. *Marc.* III, 31. Reitz.

Pag. 130. l. 6. *Ὥιμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτούς*) *Benedictus, statim quidem id ipsum etiam additurus putabam.* Ineptissime. Nam quî id in laudando additurus erant, cum ipse *Lucianus* ante dixit, se suspicatum esse omnes meliores laudatae orationis causas ab scriptis suis abesse? Recte tamen Graeca, quae optime percepit *Obsopoeus*, *ipso eos potissimum adductum iri;* nisi quod congrua oratio poscat *adduci:* non enim agitur de futuro. Gron.

Ibid. *Καὶ αὐτὸ τοῦτο πρ.*) *Et hoc nonnihil captos plaudere, et, hoc etiam fortasse attractum iri.* Variant autem hic libri. al. *αὐτῷ τούτῳ*, cui scripturae favet locus Phalar. I. c. 3. Codex autem P. cum impressis facit, quos tuentur verba Pp. 53. Hermot. Parum ergo refert, utram scripturam sequamur. Solan.

Ead. l. 7. *Τὸ τοῦ Ὁμήρου*) In Zeuxide, *τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἡ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν.* Alludit ad Odyss. A. 351. Graev.

Pag. 131. l. 2. *Ἄνθρακες* etc.) *Carbonem*, ut ajunt, *pro thesauro invenimus. Phaedr.* V, 87. Vorst. *Phaedri* est Fabb. lib. V. fab. 6. v. 6. Vid. *Suid.* in *Ἄνθρακας θησαυρὸς*, et *Prasm.* Adagg. Chil. I. Cent. 9. Adag. 31. Cf. Adnot. ad Herod. c. 71. Leuh.

Ead. l. 5. *Τὰ δημώδη*] Qui sequitur locus de Zeuxide usque Hippocentauro, totus reperitur in Codice manu-

scripto Bodlejano, qui olim E. D. *Clarkii* fuerat, *Gregorii Nazianzeni* carmina continente simul cum Scholiis, utraque e decimo, ut judicat *T. Gaisfordus*, seculo. Scholii autem instar haec *Luciani* verba leguntur fol. 83. b. ad v. Ζεῦξις. Quae quamquam non multum conferunt ad ipsius *Luciani* textum illustrandum et emendandum, quia tum vitiosissime, tum mutationibus aliquot factis, ut *Luciani* ea esse dissimularentur, descripta sunt: tamen, ne partibus meis ullo modo deesse videar, accurate et plene ea hic exarare placet ad fidem Catalogi, quem *Gaisfordus* Oxonii edidit a. 1812., sive Notitiae Manuscriptorum, qui a Cel. E. D. Clarke comparati in bibliotheca Bodlejana asservantur, P. I. p. 37. sq.

ζευξις ..... γράφε γενόμενος· τὰ μὲν δημώδη καὶ ποινὰ οὐκ ἔγραφε ἢ ὅσα πανυ ὀλίγα· ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο καί τι ξένον καὶ ἀλλόκοτον ἐπινοήσας ἐπεκεῖνο τὴν τῆς τέχνης ἀκρίβειαν ἐπεδείκνυτο· θηλείαν οὖν ἵππον κένταυρον ὁ ζεύξις ἐποίησεν ἀντρέφουσαν προς ἔτι παιδίω ἱπποκενταύρω διδύμω κομιδῆ νήπιω τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφον ἀθήνησι γέγονε πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ· τὸ γὰρ ἀρχέτυπον ἀσύλας ὁ ῥωμαίων στρατηγος μετὰ τῶν αλλων σκύλων εἰς Ἰταλίαν ἀπέστειλεν· εἶτα περὶ μελαίαν καταδύσει τῆς ὁλκάδος πάντα καὶ τὴν γραφὴν ἀπολέσθαι λέγεται· μόλις δὲ γράφουσι καλλίμαχος καὶ καλαισης τὴν εἰκόνα τῆς εἰκόνος οὕτως· ἐπὶ χλαῆς εὐθαλοῦς ἡ κενταῦρος· αὕτη ποιηται ὅλη μὲν τη ἵππιω χαμαὶ κειμένη καὶ ἀποτέτανται εἰς τοπίσω οἱ πόδες τὸ δὲ γυναικιον ὅσον αὐτῆς ἠρέμα ἐπεγείγερται καὶ ἐπαγκόνος ἐστι· οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν οὐκέτι καὶ αὐτοὶ ἀποτάδην οἷον ἐπιπλευρον κειμένης· ἄλλο μὲν ὀκλάζοντι ἔοικε καμπυλος ὑπεσταλμενη τῇ ὁπλῇ· ὁ δὲ πάλιν ἐπανισταται καὶ τουδάφους ἀντιλαμβάνεται· οἷοι εἰσιν οἱ ἵπποι πειρώμενοι ἀναπηδᾶν· τοῖν νιογνοῖν δὲ τὸ μὲν ἔχει ταῖς ἀγκάλαις καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς ἐπέρουσα τὸν γυναικεῖον μασθὸν· τὸ δὲ ἕτερον ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει εἰς τὸν πωλικὸν τρόπον ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος οἷον ὡς ἀπό τινος σκοπῆς ἱπποκένταυρος ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τῆς τὰ βρέφη τιθηνουμένης ἐπικύπτει γελῶν οὐχόλος φαινόμενος ἀλλ' εἰς μέσον λέοντος σκύμνον ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ ὡς δε δείξαιτο τὰ βρέφη· τὸ δὲ θαυμαστὸν τοῦ ζεύξιδος ὅτι τὸ ποικίλον τῆς τέχνης ἐν μια ὑποθέσει ἐπεδείξατο ἵππον σωβαρὸν ἄγριον κομιδῆ λασιον τῇ χαίτῃ στέρνον τε καὶ ὤμους ὄμμα θηριωδὲς καὶ ἄγριον τὴν δὲ ἵππον οιαι τῶν θετταλῶν ἀνεπίβατοι ἀδμῆτες ἔτι καθύπερθεν ἡμίτομον γυναικος· ὅσα δὲ τῶν νοτων ἔξω σατυροειδῆ καὶ μίξις τις καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. — In his quae vel receptu, vel certe notatu, dignae videbuntur lectiones variae, eas hoc signo: *Bodl.* notatas locis suis indicabo. Lehm.

Ead. l. 7. *Καινοποιεῖν*) Vide idem ferme de eo *Aristotelis* judicium de Poët. c. 26. f. Solan.

Ead. l. 14. *Σύλλας*) Periit itaque thesaurus antiquitatum Graecarum immensus; sed statuarum tantum, aut tabularum pictarum: nam quae longe major jactura orbi erudito futura erat librorum, quos summa cum cura ab eo collectos fuisse in Graecia idem *Lucianus* docet Adv. Indoct. c. 4. non est facta. *Plutarchus* enim libros memorat Athenis ab eo Romam incolumes deportatos. *Plut.* Syll. 856. A. Solan.

Pag. 132. l. 8. *Ἡ Κένταυρος*) Petiitne ex hoc *Luciani* libello *Κενταυρίδων* suarum imaginem *Philostrat.* Icon. 2, 3.? Lectori certe non injucundum erit utramque picturam contulisse. Gesn. *Scholiastes Bodlejanus*, qui in hujus picturae descriptione manifesto *Luciani* verba ante oculos habuit, *Luciani* tamen illam esse dissimulans ad *Callimachum* et *Calaesem* auctores refert. Sed quinam illi fuerint, ignoro. *Callimachum* quidem illum Cyraenaeum hymnorum artificem nemo temere cogitaverit: fortassis intellexit *Callistratum*, in cujus Ecphrasibus reperitur una, numero 12., quae de Centauri cuadam statua agit, pulcherrime et artificiosissime elaborata, et in Propylaeis exposita. Sub *Calaese* autem, nisi omnia me fallunt, *Luciani* nostri nomen latet, aut consulto mutatum, aut casu quodam depravatum. Quorum utrum potius statuam, adhuc ambigere me fateor. Lehm.

Pag. 133. l. 2. *Οἷόν εἰσιν ἵπποι*) Vide nos infra ad Harpocr. c. 3. *ἀλλότριον τἀμά*. Ubi plura ejusmodi singularis cum plurali exempla dedimus. Reitz. Quae huc nihil faciunt. Veram lectionem, quam linguae leges et scriptoris usus postulat, servavit Cod. Bodl. *οἷοί εἰσιν*. Cf. infra c. 6. in. Piscat. c. 25. in. et innumera alia loca, in quibus passim aberrarunt librarii, ut Somn. c. 17. ubi pro *ὥςπερ* e Cod. Aug. restituimus *οἱόςπερ*. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον*) *Benedictus, equarum more.* Et cur non aeque bene *Obsopoeus? quemadmodum foli a matribus lactari solent.* Gron.

Pag. 134. l. 1. *Ἐφ' ὅσα*) Illud *ἐπὶ* quid hic valeat, non foro; expungendum tamen censeo, meliusque tum habitum hunc locum. Solan. Minime vero. Inest enim in Praepositione modesta finium declaratio, intra quos judicium suum tor contineri vult. Verte: *in quantum*, ut fecit *Gesnerus*, *si malis*, *quatenus*. Ceterum cum his, *ἐφ' ὅσα*, arctissime cohaerere sequens *ἔχει*, et Subjectum repeti debere *τὰ ἄλλα*, non monerem, nisi *Belinum* viderem in Adnot. ad Dionem suam Tom. II. p. 336. in structura loci haesisse,

et, quo se expediret, conjecisse scribendum, *εἰ τὴν ὅλην τ μως* etc. Quam asperrimam orationis viam non, credo, iniisset vir aliàs haud inelegantissimus, si vel versionem *Gen ri*, quamquam illam pro linguae Latinae genio liberiorem recte consuluisset, vel etiam comma illud, quod in plerisq Edd. post *ἡμῖν* positum erat, plane abfuisset. Nos infelicem istam offensam, praeeunte B. 3., tollendam duximus. Leun.

Ead. l. 5. *Σκιάσαι*) At, si Perraltes audias, hoc pictoribus antiquis ne in mentem quidem venerat. Vid. *Philos* p. 71. et *Jun.* de Pict. vet. III, 3. Solan. Imprimis §. 6 ubi *Junius* e probatissimis scriptoribus docet, luminis et umbrae distinctionem non sane pictoribus antiquis, maxime in sedentibus imaginibus, incognitam vel inusitatam fuisse. Hunc autem *Luciani* locum a *Junio* in eum finem non adhibitum esse paene miror. Leun.

Ibid. Καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον) Cum Lucianus descripsisset Centaurum feminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice descriptam, cujus tabulae exemplum visebatur Athenis, cum ipsum Zeuxidis *πρωτότυπον* a Sulla missum Romam ad Maleam naufragio intercidisset, plurima alia fuisse in illa tabula divina plane et admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem spectatores, et eruditos oculos advertant maxime, et in admirationem rapiant, praecipue vero pictores, qui multa videant, quae nos non videmus, *καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα.* Sic in Latinum transtulerunt hunc locum: *At magnitudinis proportionem, et mensurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris est talia scire. Τῷ ὅλῳ* inepte et insulse opponuntur *μέτρα*. Novi quidem *μέτρα*, seu mensuras in pictura, de quibus *Philostratus* junior in prooemio Iconum, et *Plinius*. Sed *ἰσότης καὶ ἁρμονία* simpliciter est symmetria, neque *μέτρων ἰσότης* quicquam aliud esse potest, quam *συμμετρία*. Si ergo vulgatam tenemus lectionem, cujus rei erit illa *μέτρων ἰσότης*. Membra vero et partes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet respondere toti. Legendum igitur est, *τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, partium cum toto congruentiam et aequalitatem. Dionysio Longino περὶ ὕψους* dicitur *συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον*, cum ait: *τὸ καλὸν τοῦ σώματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθεστώτων αὐτῷ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. Pulchritudo corporis est conformitas membrorum recte constitutorum ad se invicem, et ad totum.* Aliis est *ἀναλογία*. Ciceroni I. de off. *partium convenientia, et apta membrorum compositio*

Plinio in epistolis *congruentia et aequalitas membrorum*, lib. II. ep. 5. *Si avulsum statuae caput, aut membrum aliquod inspice-es, non tu quidem posses ex illo congruentiam aequalitatemque leprehendere, posses tamen judicare, an id ipsum satis elegans sset.* Sic *aequalis* et *congruens* jungit quoque *Suetonius* de Tiberii corporis habitu: *Latus ab humeris et pectore, ceteris uoque membris usque ad imos pedes aequalis et congruens:* hoc st, verbis Luciani *ἣν πάντων τῶν μελῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότης αὶ ἁρμονία.* Hoc autem inter praecipuas egregii artificis uras et notas, nosse partium *συμμετρίαν* et *ἀναλογίαν* cum oto: hujus majorem habebant rationem, quam similitudi-is. Illam tribuebant arti et exercitationi, hanc ingenio et udicio artificis. *Vitruvius* id ipsum requirit in architectis ib. III, 1. *Sacrarum aedium membra, ad universam totius ma-nitudinis summam, ex partibus singulis convenientissimum debent abere commensum responsum.* Hunc *Luciani* locum sic puer ere emendavi, cum cum aequali *Jo. Schiltero*, necessario ieo, qui nunc illustrissimo Duci Saxoniae est a consiliis, t inter Jurisconsultos doctos et elegantes non ultimum lo-um tenet, ante triginta annos hunc scriptorem evolverem, t excuterem. Recte vero me vidisse, excerpta Ms. quae tre-ecim abhinc annis nactus sum, ostendunt, in quibus *μερῶν* gitur, quamvis sine iis ipsa ratio sic scribendum esse ju-at. GRAEV.

Ead. l. 5. *Μέρων*) Sic recte praeter Ms. Gr. P. L. et Ed. Reliquae omnes *μέτρων*. SOLAN. Ego *μερῶν* scribo. REITZ. Quidam damnare possum *τῶν μέτρων ἰσότητα πρὸς τὸ ὅλον*, e. verbo uno *συμμετρίαν*, quae sine dubio in partibus est, cet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μέρων* ha-nt libri, ipso accentu produnt, fuisse in archetypo *μέτρων*. ISN. *Μερῶν* nec ego scribere dubitabam. Accentus ratio hil decernit, quum constet, quanta fuerit librariorum in-ria vel inscitia in accentibus maxime Genitivorum illorum uralium recte collocandis, in quibus saepissime tonum ce-rorum casuum retinuisse deprehenduntur. *Μέρων* autem ipsum illum accentum, et quod quis aeque ac *Gesnerus* de *metria* cogitaret, facillime in *μέτρων* mutari potuit. At *metriam* illam jam in antecedentibus verbis, *τοῦ μεγέθους λόγον*, commemoraverat auctor. Neque adeo nunc ite-n de eadem virtute mentionem fieri potuisse censeo. *Τὸ ν* denique et *τὰ μέρη* optime inter se referri quis neget? EM.

Ead. l. 6. *Γραφέων παῖδες ἐπαινούντων*) *Γραφέων παῖδες* t discipuli pictorum, immo pictores ipsi, ut *φιλοσόφων*

παῖδες Noster alibi dicere amat. Ceterum ne mirere structu ram horum verborum, nec quaeras, quo participium illud pertineat, neque in ἐπαινοῖεν mutandum suspicere. Est enim genuinus Atticismus participii *), pro imperativo ἐπαινείτω σαν, quem recte illustrat *Th. Magist.* v. ΧΡΗΣΘΩΝ, ac non nullis exemplis confirmat. Adde *Wesseling.* Observ. p. 51. ub ex *Sophocl.* Ajac. Mastig. 981. adfert: Οἱ δ' οὖν γελώντων κὰ πιχαιρόντων κακοῖς, i. e. *rideant illi et gaudeant malis.* Ali hujus generis participia pro aliis modis, vid. ap. *Maittaire* d Dial. p. 79. Reitz.

Ead. l. 8. Ἐπήνεσα) Absurde *Obsopoeus, laude extolle bam*, cum aorist. indicativi hic vertendus subjunctive. Ex empla simil. vid. ap. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 28 — 30. Se credo, id me jam notasse ad Hermot. cap. 61. et 81. Confe *Ael.* V. H. 2, 31. Reitz.

Pag. 135. l. 7. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἐν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριο καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν) Interpretantur, *porro infantu alter, non secus ac pater agrestis est, et in tenera aetate jam ter ribilis.* Satis fideliter, nisi quod quatuor voces, quae se quuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Grae cis habentur. (Ὅμως *Obsopoeus* acceperat pro ὁμοίως. Lehm Et quare unus modo similis est patri, non etiam alter pu lus? An vero scribunt, hanc fuisse naturam Centaurorum diversitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactaret tur? Quasi vero in lactantibus etiamnum bestiis magnam in dolis et feritatis differentiam videamus. Immo quis ille e duobus est ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος; Profecto merae absu ditates, et misere depravatus est hic locus. Nam ne Grae quidem bona sunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἐν τῶν ν πίων; quo geminum illum articulum? et cur non tantumm do τὸ ἐν τῶν νηπίων, vel τὸ ἐν τῶν νεογνῶν; Quin etiam c non addit manifestius differentiam, ut appareat, quam h sit ex patre ἄγριος, alter sit instar matris aut καλλίων, s mitior? En igitur necessariam et egregiam restitutionem, νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη τ βερόν· nec de altero infantum, sed utroque accipe, *Foc autem adhuc in tenerrima aetate tamen ferus et in molli jam ter bilis.* Deinde verte: *Et hoc mihi visum est admiratione digna* (ut referatur ad praecedens, quod perperam *Benedictus* re ad sequens) *et quod admodum pueriliter* etc. Sane etiam t

*) Immo terminatio imperativi. Adde *Homer.* Iliad. Θ, 51 521, aliaque, quae deinde dedi. Reitz. *in Addend. et Corrig.*

aid videtur adtendisse *Obsopoeus*. Gron. *Τῶν νεογνῶν* P. L. In reliquis prave legitur *τὸ νεογνόν*. Solan. Quodsi ave legatur *τὸ νεογνὸν*, non video tamen, quid in *τῶν νεοῶν* praestantius habeatur. Si attente quis *Gronovii* observationem legerit, seduloque ad textum vulgatum comparaverit, vix erit, opinor, quod eleganti et acuto viri judicio aviter opponatur. Sensum certe *Luciani* eum recte attigis-, nemo facile dubitabit, licet de ipsis verbis constituendis aliam discedere possis sententiam. Quapropter et interetes *Gesnerus*, *Belinus* et *Wielandius Gronovii* rationem acurate secuti sunt. Nos vero, quia etiam aliter *Lucianus* ndem rem expressisse putari potest, verba olim vulgata renere satius duximus. Ceterum quod *καὶ τοῦτο* a *Benedicto* l sequentia potius, quam ad praecedentia, relatum est, ictum id culpa veterum Editionum, in quibus omnibus ac ngulis post *φοβερόν* plene distinctum video. Lehm.

Ead. l. 11. *Ἐν χρῷ — προσιστάμενοι*) Etsi praepositio *ἐν* ic vix abesse queat, accedit tamen ad pleonasmum, de quo)ial. praeced. Herodot. cap. 5. ad verba *παίζουσιν ἐν ὅπλοις*, iximus. Reitz. Vide potius adnot. ad Hermot. c. 5. unde atebit nihil hic esse pleonasmi, nisi ipsam *Reitzii* notam. ehm.

Pag. 136. l. 6. *Περίβαλε — καὶ ἀράμενοι*) Unum adloquitur discipulum, tamen singulari et plurali numero simul titur, dicens: *ἄγε Μικκίων, περίβαλε τὴν εἰκόνα, καὶ ἀράμενοι ἀποκομίζετε*. Hoccine *ἀσύστατον· involve hoc et auferte*.)e Graecis securus *Obsopoeus* utrumque singulari numero eddidit, *age, puer, involutam picturam aufer*. Sed an posteiora in singularem erunt mutanda, vel pronomen *ὑμεῖς* ante *ἀράμενοι* excidisse dicendum? quia, postquam unum pueum involvere picturam jusserat, dein conversus ad ceteros lixerit: et vos eam domum auferte, quippe quae major erat, quam ut ab uno commode portari posset. At potest *ὑμεῖς* sic)er se satis intelligi, ideo nihil muto; quin vel sine transitu ic potest accipi, ut unum nomine vocans ei simul mandet, quid ab eo, quid ab reliquis fieri velit, ideoque comma, quod n *Paris.* post *εἰκόνα* erat, servavi, quod *Salm.* in punctum nutavit: id vero si quis praetulerit, ut novum a *καὶ ἀράμενος* mandatum incipiat, potest recipere. Est tamen locutio rarior, nec permittit tempus eam exemplis adstruere. Alia enim enallage est haec *Aristophanis* Plut. 527. — *οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται· Non licebit tibi in lectulo dormire, non enim erunt*, (scil. lecti). Evang. *Luc.* V, 4. *ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν*. Et *Aelian.* Var. Hist.

I, 4. Ceterum hic quoque observemus, non semper in tabu-
lis pinxisse veteres, sed etiam picturas in membrana colori
bus aqua temperatis factas. Quin et in linteo pingere notu
fuisse tempore *Plinii*, vid. ap. ipsum lib. XXXV. c. 7. Quo
non miror, cum de libris linteis, se multo antiquioribus
jam fecerit mentionem *Livius*. Veteres autem aqua tantum
non oleo temperatis coloribus usos, ait eruditiss. *Alkemad*
in Praefat. ad *Melis Stoke Rym-Kronyk*, methodumque ole
pingendi anno demum Christi 1410. ab *Isaaco van Eik* inve
tam docet. At quomodo aqueae istae picturae aëris, aqu
salsae, et imbrium injurias ferre poterant? Picturis eni
ornatas et coloribus variatas fuisse naves, januas, clypeo
currus et similia, testatur *Plin.* eodem c. 7. et seq. ejusd. lib
35. quod et alii auctores testantur. Et quomodo ad plu
saecula perdurabant etiam sub terra inventae tabulae picta
ut colores adhuc distingui potuerint? veluti illa nymphaeu
referens, de qua vid. *Holstenii* Commentar. in Thes. *Gro*
T. IV. p. 1800. Tegebantur quippe udo tectorio (de quo vi
Vitruv.) et incrustabantur pellucido ex gummi ac resinis co
fecto glutine, vel inurebantur, vid. *Plin.* c. XI. libri di
pr. et fin. capitis, quod vocabant *in encaustice pingere*, cuj
duo fuerint genera, *cera, et in ebore, cestro:* ac tertium a
cessisse, *resolutis igni ceris penicillo utendi; quae pictura in n
vibus nec sole, nec sale ventisque corrumpitur.* Verum cum
κνδος oleariam ampullam proprie significans, etiam pro va
pigmentario inveniatur usurpatum, et oleum cedri incorru
ta a vermibus praestare ligna et ebur sciverint veteres, id
eos in usus adhibuerint, mirum, cur in mentem iis non v
nerit, ipsos colores oleo temperare, et magis miror, *Fr.*
nium nihil de hac inventione prodere. Ego saltem illum p
volvens invenire non potui. Quare manum de tabula,
mihi exprobretur, quod Protogeni, cujus unicum in arte
tium reprehendit Apelles, *quod manum de tabula tollere*
sciret, memorabili praecepto, nocere saepe nimiam dilige
tiam. Reitz. Simplicissima est dicendi ratio, de qua
priori hujus Adnotationis parte *Reitzius* egit. Περίβαλε
unum Miccionem pertinet; quod statim adnectitur, ad p
res, quibus opus erat ad istum finem, vel discipulos,
famulos. Neque ideo opus est, ut pictor credatur, h
posteriora loquens, ad alios sese convertisse; quemadmod
nec Jesus in simillimo illo *Lucae* loco Evang. V, 4. ve
ἀνάγαγε εἰς τὸ βάθος ad Petrum, sequentia vero, καὶ χα
σατε τὰ δίκτυα ὑμῶν ad reliquos sectatores suos, dixisse
stimandus est. Complectitur enim Pluralis eos, qui ejus

rum eo, quem quis allocutus sit, generis sunt. Sic Timon in. ad Blepsiam proxime conversus Timon haec ei verba in- clamat: *Ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραύματος,* significans hoc Plurali simul, qui cum Blepsia erant, Gni- thonem, Lachetem, et reliquos. Sic Diall. Mortt. II. in. Pluto, postquam Croesus suo et Sardanapali, et Midae, no- mine Menippum accusaverat, hunc Croesum proxime com- pellat, quasi cum reliquis quoque agens, *Τί δ' ὑμᾶς δει- νὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν.* Sic, ut unum adhuc addam, ibid. Diall. VI, 3. cum uno Terpsione heredipeta agens, nemine praeterea adstante, Pluto haecce dicit: *Ταῦτα μέν, ὦ Τερ- ψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἢπερ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ* jam convertitur oratio ad reliquos ejusdem cum Terpsione itae generis) *τί παθόντες ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε;* Quin res ip- a hanc dicendi rationem non tuetur solum, sed etiam ma- ime commendat. Neque adeo opus erat, ut in versione ujus nostri loci *Gesnerus*, quo transitus indicaretur, adde- et vocem *vos*, quam consulto praetermisisse putandus auc- or. Nam sequentia quoque ad unum *Miccionem* a *Zeuxide* icebantur. Quae autem ex *Aristophane* et *Aeliano Reitzius* d illustrandam hanc dicendi formam repetiit exempla, ea m patere puto, minime huc pertinere. Leuh.

Ead. 1. 8. *Τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ*) Non puto recte cohaerere vul- *tam* lectionem *τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ*· sed respondere sibi debere *τὸ δ' ἐφ' ὅτῳ. Gravianae* emendationis sententiam secutus m; sed eam locum habere posse putabam, et si illud *δεῖ* n inseramus, sed intelligamus. Decet iratum et stoma- antem abrupta oratio. Gesn. Illud *ἴσως τοῦ*, quod Cod. prae se fert, glossam olet, quam quis conjectans forsan *τὸ* pro *τῶν* legendum, (quod sane verum foret) margini ad- suerat, quaeque deinde, quod saepe fieri notum est, in xtum ab imperito est admissa. Reitz. Facio cum *Gesnero*, od *δεῖ* intelligi, non inseri, vult: non facio cum eo, si *τὸ* potius, quam *τῶν δ'*, rescribi jubet. Pluralis enim re- iritur, qui *varias* virtutes indicet, quarum Zeuxis dicit, a ctatoribus nullam haberi rationem. *Ἐφ' ὅτῳ* autem non tissime cum *τῶν δ'* cohaeret, sed ad totam sententiam se- ntem referendum, *εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην.* Ta- autem transpositiones verborum non abhorrent ab eo af- tu, qui h. l. Zeuxidis est. Cf. De Merc. Cond. c. 41. ubi ba *καὶ μάλα εἰκότως* inserta leguntur, et prae ea enuntia- ie collocata, quam proprie sequi debebant. Sequens enim necessario cum his, *καὶ μάλα εἰκότως*, mente est conjun- dum. Ceterum de lectione Cod. L. *ἴσως τοῦ* rectissime

videtur *Reitzius* judicasse. Offenderat enim jam antiquitus lectio vulgata τῶν, sequente relativo Singularis numeri. LEHM.

Ibid. Ἐφ' ὅτῳ) Zeuxis jubet hanc tabulam proponi pueros domum ferre, quia spectatores non artificium laudabant, sed novitatem et insolens argumentum, dicens: οὐ γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. Interpres Salmuriensis: *Hi namque nostrae lutum artis laudant, sed mentis et scopi, num recte et ex arte factum sit opus, nullam habent rationem.* Mirum, τὰ ἐφ' ὅτῳ esse *mentem et scopum*. *Obsopoeus* plane omisit. Ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecum est, *qua de causa, qua in re.* *Herod.* Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *sciscitati, qua de causa venissent.* Sed in Luciano deest verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidisse τὸ δεῖ, idque absorptum esse a sequente vocula εἰ, quae nullum in priscis membranis frequentius est erratum. Scribas igitur scribas: τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet,* sc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte et secundum artem sit facta, nullam habent rationem.* GRAEV.

Ead. l. 11. Σωτὴρ) Antiochus hic omnium primus. In nummis nusquam reperiri hunc titulum, testis est *Spanh.* 415. Sed idem aliunde satis confirmat. Ob hanc ipsam pugnam ei datum tradit *Appianus* in Syriacis. SOLAN. Cap. 65. LEHM.

Pag. 137. l. 2. Ἐπὶ μετώπου) *Obsopoeus* verterat, *a tergo* pro, *in fronte,* satis imperite profecto. REITZ.

Ibid. Ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας) Cum toties haec sint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari *Benedictus*, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet, eum non intellexisse. *Obsopoeus* et simplicius et propius ad intelligentiam, *in profundum. Leovius* solet dicere, *introrsus porrectos ordines, introrsus patentem aciem*, et *latitudinem aciei.* GRON. Sic *profundum* de denso et *Herodian.* supra ostendimus, ad Piscat. c. 12. et 41. De Merced. c. 25. et 33. Sic Latini *profundum* etiam de dimensione horizontali, ut *profundae silvae* apud *Lucret.* V, 42. et *Curt.* VII, 7, 4. quod jam dixi in libro *de Ambiguis.* Quae de altitudine arborum interpretari absurdum foret. Addo hic *Thucyd.* L. V. c. 68. Ἐπὶ δὲ βάθος ἐτάξαντο μὲν οὐ πάντες ὁμοίως. Et *Xenoph.* II. Hist. Gr. p. 472. citante *Dukero* ad *Thucyd.* VII, 78. Item *Diodor. Sic.* p. 575. βαθεῖα φάλαγξ adductum in Indice. Ἐπὶ τεττάρων autem firmat idem *Duk.*

is ibidem loco *Xenophontis* modo descripto, ubi ait: *καὶ ἐγέ-ντο βάθος οὐκ ἔλαττον, ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων.* REITZ.

Ead. l. 5. *Ἐπιβήσεσθαι*) In Angl. Cod. pro quo ex fide ISS. et Cod. Flor. reposuimus *ἐκπηδήσεσθαι.* BOURD.

Ead. l. 8. *Αὐτῷ*) P. melius, quam quod in reliquis *αὐ-τῶν.* SOLAN.

Ibid. Δι' ὀλίγου) Ita, ut conjecerat *Vorstius*, P. Codex. n impressis *δι' ὀλίγον.* SOLAN. *Brevi tempore*, vel *per breve mpus* rei ratio flagitat: atqui id est *δι' ὀλίγου.* Vid. *Schae-er.* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 553. qui conferri jubet *Pausan.* II, 2. et IV, 16. Etiam in Nigrin. c. 10. pro *δι' ὀλίγου* Edi-io B. 2. falso exhibuit *δι' ὀλίγον.* LEHM.

Pag. 138. l. 6. *Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαν-ᾶν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι*) Cum vertit *Benedictus*, *tunc cum uaternis elephantis utrinque occurrere equitibus*, imitatur *Obso-oeum*, *tunc una cum quatuor elephantis utrinque equitibus esse ccurrendum*, qui uterque debuerat addidisse, qui cum ele-hantis occursuri essent: certe securius poterant, *tunc ele-hantos quaternos utrinque occurrere equitibus* Galatarum. GRON.

Ead. l. 12. *Ἐταράχθησαν*) Idem Romanis, bello Taren-ino, cum Pyrrho dimicantibus evenit. V. *Fl.* I, 18. VORST.

Ead. l. 13. *Τετριγότων*) *Mart. Delrio* ad *Senec.* leg. putat *ῥαχυτήτων.* BOURD. *Polyaenus κραξάντων* de elephantis usur-pat. Strateg. IV. p. 385. A. Sed *Philostratus* 61. utitur hac, nisi quod ibi perperam legitur *τετρυγὼς* pro *τετριγός.* SOLAN. Cf. Timon. c. 21. ibique Adnot. T. I. p. 414. sq. LEHM.

Ead. l. 16. *Πρὶν ἢ*) Non solum quatuor illae, quas *So-lanus* contulit, sic habent Edd. sed et *Par.* et *S.* nec dubito, quin et ceterae. An vero credidit, posse abesse illud *ἤ*; pot-est quidem: sed et recte adest, ut supra Dial. Mort. XIV. Alex. et Philip. *ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων. Aelian.* V. H. I, 21. *νόμος ἐστὶν — μὴ πρότερον λόγου μετα-λαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν.* Et non semel alibi. *Herodian.* I. c. XI, 11. *Οὐ πρότερον ἡ ναῦς ἀνέδραμε, πρὶν ἢ τὴν ἱερείαν ἀνεχθῆναι τῆς Θεοῦ.* Ne plura addam. REITZ.

Pag. 139. l. 1. *Περιπειρόμενοι*) Sic quoque in *J.* erat, sed *α* supra posuit *Solanus*, ut qui *περιπειράμενοι* legi velit, addiditque conferendum Nostrum p. 254. ed. *Junt.* et Tom. altero, p. 172. id est, in Catapl. c. 51. ubi *περιεπάρη τις μάλα καρτερὸς* legitur. Alter locus est in Gallo c. 2. *περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς.* Adde et mox hoc capite, *τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες.* Unde quidem usus hujus verbi ac vis probatur, mi-nime tamen inde conficitur, *περιπειρόμενοι* in *περιπειράμενοι*

mutandum: quin passivum hic praeferrem; nam si medium adhibere voluisset, quidni dixisset *περιπειράμενοι ἀλλήλοις*. Plura ad significationem hujus verbi probandam adduxit *Jac. Elsner.* ad I. Ep. ad *Timoth.* VI, 10. *Καὶ ἑαυτοὺς περιέκειρεν ὀδύναις πολλαῖς.* Ubi et haec *Luciani*, et *Heliodor.* L. IX. p. 438. et *Plut.* Gracch. p. 842. profert. REITZ.

Ead. l. 2. *Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα*) Uterque interpres hoc loco somniat subversos currus, tanto ineptius, quod tamen eosdem mox ferri denuo in suos dicant; quae quemadmodum fieri possunt? Praeterea didici, cum de subversione loquitur *Lucianus*, non *ἀναστρέφειν* illic locum habere, sed *ἀνατρέπειν*. Sic in historia conscrib. *ἀνατρέψαι μόνον τῶν ἄλλων*, et in Demonacte *ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους*, ubi vertitur *submersa nave*, forsan praeter auctoris et mentem et manum, quae tantum vult aut voluit, *subversa*. Et nostrum ipsum in *Aristophanis* Pace, *ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατραμμένα*. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reversi*, ut in Scytha, *οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας* Anacharsis, *εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε*. Indignum profecto tam exigua, nota et obvia ignorari. Quin etiam distinctio ponenda est post verbum *ἀναστρέψαντα*, sed hoc modo, *τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο*. Mox male in *Salmuriensi* editum *τῆς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ*, quod in hac Ed. repeti video, cum recte *Basileenses τῆς ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ*. GRON.

Ead. l. 5. *Ἅλφοι δ' ἀνεκυμβίλιαζον*) Ex *Homeri* Iliad. Π v. 389. Mox *κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον*, ex ejusdem poëtae Iliad. *Λ*, 160. petita sunt. GRAEV. Homer. Il. *Π*, 379. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἀποβαλόντες*) Etsi parvi est, monendum tamen, me ideo *ἀποβαλόντες*, ex *Fl.* et *B.* 2. praetulisse, quia ex ipsa prava scriptura reliquarum suspicor, eas aoristum dare voluisse; omnes enim *ἀποβαλλόντες* legunt, accentu in penultima collocato, etsi duplex λλ habent. Et mirum est, ut saepe vitium unius tam apertum, et facile corrigendum, propagetur per reliquas. Sola *Par.* *ἀποβάλλοντες*. Cui si plures vett. consensissent, non mutassem quidem; sed aor. hic tamen magis placet, etsi mox *τέμνοντες* sequitur, et sequentia etiam participia omnia in praesenti tempore efferuntur, quia *ἀποβαλόντες* cum *τέμνοντες* non ita arcte cohaeret: nam quod *Κεῖν'* in *Junt.* a majore litera inchoatur, quia verba *Homeri* sunt, nihili est, cum novus sensus ibi non incipiat; ideo etiam comma ante *κεῖν'* tollere non dubitavi, quo sensum planiorem redderem. Tum etiam accentum in *κεῖν'* mutavi, cum Edd. nonnullae *Luciani* haberent *κεῖν'*. Est enim

hic κείν' pro κεινὰ, i. e. κενὰ ὄχεα, *vacui currus*; sed κεῖν' s. κένα ab ἐκεῖνος foret. Sic saltem κείν' accentu acuto in tribus quoque bonae notae *Homeri* Editt. quas contuli, exaratum est; alioqui potius sine accentu scriberem, quia is in ultimam incidit: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene κείν' scribitur. Verumtamen adhuc aliquid ad sensum deesse videtur, nempe καὶ vel τε· mallem itaque legere, τούς τε ἐπιβάτας ἀποβαλόντες κεἰν' ὄχεα κροτάλιζον, *sessoribusque excussis vacuos currus cum strepitu rapiebant*. Κροτάλιζον enim hic pro ἐκροτάλιζον, augmento poëtice abjecto, servandum; licet alibi, ubi ad poëtae alicujus verba non respicitur, id omissum recte restituerint eruditi. Vid. mox Harm. c. 1. ubi νικήσας in ἐνίκησας mutatum. At in praet. plusq. perf. saepe in prosa etiam abscitur, ut dicam deinde. Reitz. Κείν' recte habent B. 1. 1. 2. sed B. 3. sine accentu. Verba τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλόντες sic cogita resoluta: — — ἀπέβαλον, καὶ etc. Sic non erit, quod cum *Reitzio* temere corrigendum existimes: τούς τε ἐπιβάτας. Sic etiam intelligetur, quanto praestet h. l. Aoristus Praesenti. Quin ἀποβάλλοντες ne tolerari quidem potest. Nam sequentibus Participiis τέμνοντες, διαιροῦντες, nihil est cum hoc commune. Lehm.

Ead. l. 9. Κείν' ὄχεα) *Homer.* Il. Λ, 160. Solan.

Ead. l. 12. Κατεβάλλοντο) MS. Regius κατελαμβάνοντο. Conrad. Idem hic Regius est Codex, quem *Belinus* numero 2954. insignivit; in quo non solum κατελαμβάνοντο, sed sua etiam καταλάβοιεν legi *Belinus* refert. Quae quidem lectiones etsi per se, quod reprehendantur, non habeant, non ideo tamen vulgatis praestant, ut cum *Schmiedero* et *Belino* eas recipiendas arbitrer. Verba autem καταβαλεῖν et καταλαβεῖν saepissime a librariis permutata esse, neminem fugit, qui antiquiora volumina versaverit. Lehm.

Ead. l. 14. Περιπείροντες) Vid. paullo supra ad caput praecedens. Solan.

Pag. 140. l. 2. Ἐπαιώνιζον) P. et Schol. ἐπαιάνιζον. Utrovis modo vulgo apud scriptores reperitur. Solan.

Ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Vide ejus nummum, quem exhibet *Spanh.* 406. Solan. Modo pro ἐπί τε τῷ τροπαίῳ Cod. 2954. habet ἔπειτα τῷ τρ. quam mutationem, monente *Belino*, arripuit *Schmiederus*. Posset, si emendatione opus esset, etiam sic rescribi: ἔτι δὲ τῷ τρ. cujus ipsius generis vitium occurrit Prom. in Verbb. c. 5. et saepius. At nulla opus est emendatione. Τε refertur ad καὶ in praecedentibus: ὁ δὲ καὶ ῥύσας etc. et vertendum *porro, tum*. Cf. Necyom. 5. Her-

mot. c. 52. not. Diall. Mortt. XIX, 1. de cujus postremi loci probitate dubitari tamen posse fateor. *Ἐγκολάπτειν* autem *τῷ τροπαίῳ* non magis, credo, offendere potest, quam *ἐμπρεῖν ἐν τῷ μέσῳ* Conviv. c. 35. *ἐπιβαίνειν ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν* Dial. Mortt. XXVII, 5. ejusque generis multa, quae scriptor noster amavit. Mox lenem, monente *Seagero* in Class. Journ. Vol. XIII. p. 74., admisi interpunctionis mutationem, ἄλλως non, ut vulgo factum, ad sequentia, sed ad praecedentia referens: *καὶ θαυματοποιΐα ἄλλως*, i. e. *merae praestigiae*, quemadmodum, quem locum recte contulit *Seagerus*, Prom. in Verbb. c. 2. *τέρψις ἄλλως καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα*. Conferri ideo V. D. jubet *Demosth. περὶ παραπρεσβ.* p. 348. ed. Reisk. et in Lacrit. p. 931. et adiri etiam *Toupii* observationem ad *Longin.* §. 7. Ceterum jam occupaverat hanc emendationem *Schmiederus*. LEHM.

IN HARMONIDEN.

Pag. 142. l. 1. *ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ*) Non est *προσλαλιά*, sed *Σύστασις*, sive commendatio. MARCIL. Cf. Argum. textui praemissum. LEHM.

Ead. l. 2. *Ἁρμονίδης*) Philippo Maced. regnante vixit *Marm. Oxon.* 173. ep. 77. V. *Plut.* 957. i. SOLAN.

Ibid. Τιμόθεον) Hic nobilissimus sub Alexandro magno floruit, de cujus Musica, qua Alexandrum ad bellum accendere solebat, meminit *Dio* in lib. de Regno. COGN. *Timotheus* lyricus clarus est apud veteres, qui, quod plures lyrae chordas addidisset, Lacedaemone exulare jussus est, *Plut.* 209. Historiam ex *Boëthio* et decretum ipsum emendatius exhibet *Casaub.* ad *Athen.* p. 613. Sed *Milesius* ille, uti ex decreto constat; noster autem *Boeotus*, ut mox patebit. Quod rite observatum lucem loco mox sequenti a viris doctis sollicitato foenerabit. De nostro vid. Adv. Indoct. cap. 5. De Milesio *Leop.* 160. Hic est, qui Phrygium canens Alexandrum in convivio ad arma subito excitatum mox remisso cantu a furore ad quietem revocavit. Historiam narrat *Basilius* de leg. Gr. lib. (Grot. ed. 99.) SOLAN. De Milesio Timotheo cf. etiam *Pausan.* III, 12. circa fin. (qui secus ac *Plutarchus* Timotheum Lacedaemone suspensum fuisse tradit,) et *Athenaeum* XIV, 4. et ad hujus Lib. VIII. cap. 4. doctissimam *Casauboni* animadversionem. LEHM.

Pag. 143. l. 3. *Τῆς Φρυγίου*) Modorum, seu nomorum, ratio circumscribitur. Phrygio tribuit *τὸ ἔνθεον*, (Lydio) bacchanalem licentiam, Dorico severitatem, Ionico jucunditatem, *Apul.* lib. 1. Florid. *Plut.* et *Boëth.* in Musica. Cogn. Sunt Harmonidae quatuor solum musicae modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius et Ionicus: cum tamen, qui de musica scripserunt, quinque constituant, addentes his quatuor *Aeolium*, ut *Plato* 3. de Rep. *Athen.* lib. 14. *Cassiodor.* Epist. 40. lib. 2. et libr. de Music. Nisi sub Dorio Aeolium involvat: haec enim duo saepe confunduntur, ut in *Pindaro*, qui cum Dorice scriberet, vocavit musam suam *Αἰολίδα κολπήν*. Assignat autem *τῷ Φρυγίῳ τὸ ἔνθεον*· ubi male interpres *Obsop. attonitum*: voluit enim Harmonides *religiosum*, ut patet locis citat. et apud *Apulejum* libr. 1. Florid. Sed de tonorum istorum qualitate omnes isti fere inter se dissentiunt: tribuit Ionio *τὸ γλαφυρόν*. Interpres *suavitatem*: vertendum erat *varium*, ut apud *Apulejum* loc. cit. Sic saepe apud *Homer. γλαφυρὸν*, pro eo, quod multos recessus multasque latebras habet. Bouad. Qui pleniorem de modis musicis ideam desiderat, adeat *Claud. Ptolemaei* Harmonicorum libros, quorum bellam nobis editionem reliquit *Jo. Wallis* Oxon. e theatro Scheldoniano an. 1682. Ibique in Appendice veterum Harmonicam ad hodiernam comparatam. Reitz. *Varium*, quod *Bourdelotius* maluit, quam *suavitatem*, non respondet proxime voci *γλαφυρόν*, etsi illud ab ipsa re non admodum abhorret. Rectius *Obsopoeus* et *Gesnerus* proprium usum tenuerunt. Vid. Diall. Deor. XX, 11. *γλαφυρὸν μειδιᾷν*, et Demosth. Encom. c. 6. *αἱ τῶν παραβολῶν γλαφυρότητες*. Lehm.

Ead. l. 13. *Νικήσας — ὁμώνυμόν σοι*) Harmonides, cujus nomine hunc libellum insignivit Lucianus, petit a Timotheo magistro suo, qui se tibias inflare docuerat, ut se quoque, quemadmodum gloriam sibi comparet, doceat, quo et ipse digito monstretur praetereuntium: *ὥςπερ*, inquit, *ὅτε καὶ σὺ, ὦ Τιμόθεε, τοπρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι, καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν*. Si haec attente inspiciantur, patet, nisi fallor, scribendum *ἐνίκησας*. *Sicut cum etiam tu, Timothee, primum ex patria Boeotia egressus, tibiis cecinisti Pandionide, et superior fuisti in Ajace furente* etc. Caeterum in verbis sequentibus, quod *Marcilius* pro *ὁμώνυμόν σοι* legit *ὁμωνύμου σου*, certissima quidem videtur emendatio; (id namque voluit auctor, *superior fuisti eo, qui tibi cognominis*

cecinerat) sed quod σοι in σον mutat, ejus vero causam perspicio nullam. Utroque modo Graeci, ὁμώνυμός τινι et τινος. Jens. Postea in marg. Lectt. Lucian. *Jensius* haec addidit. Ut Graece dicitur ὁμώνυμός σου, et σοὶ, ita et Latini extulere *cognominis tui et tibi*. *Serv.* ad VI. Aeneid. v. 383. facit autem hic et haec cognominis; nam in *Plauto* lectum est cum una de Bacchidibus diceret, *illa mei cognominis fuit*. Hinc apud *Plin.* III. c. 2. legendum conjectabam, *apposita a cognomini sui fluvio*: ubi *Harduinus* mallet, *cognomini sibi*, vel *nominis sui*. Vulgo circumfertur, *cognominis sui*. Nisi *Plinius cognominis sui* dixerit, hoc est, nominis sui, quo pacto *Tacit.* XII. Ann. 55. *cognomentum*, hoc est, nomen. Et *Justin.* IV. c. 2. et VII, 1. et XV, 2. cognominare ἀντὶ τοῦ nominare. Ortwin. Ἐνίκησας *Jensius* emendat, quem vel invitis Codicibus, et ipso M. hic recte monentem sequimur. Solan.

Ibid. Τοῦ ὁμώνυμόν σου) Leg. τοῦ ὁμωνύμου σου. Marcil. Hoc erat, quod supra monebam, duos fuisse *Timotheos* Musicos. Thebanus ergo hic junior Milesii melos canebat. Aliter tamen hic, quam edidi, in Edd. legitur, nempe ὁμώνυμόν σοι· sed emendatione hac nihil certius, quam partim etiam a *Marcilio* visam esse, nota ejus indicat. Solan. Verissimam puto *Marcilii* conjecturam correctam a *Jensio* τοῦ ὁμωνύμου σοι, eamque interpretatione expressi. Distinguit homonymos duos Timotheos, tibicinem hunc Thebanum, et Milesium alterum, poëtam, et eundem quoque Musicum. Addendus hic locus thesauris *Fabricianis* Bibl. Gr. 2, 19. p. 694. Caeterum *Pandionidem* fabulam intelligo*) de Pandionis filiabus; in qua Philomela et Progne mirabilem tibicini occasionem praebent. *Ajax furiosus* nobile argumentum Tragicorum etc. Gesn. In re tam manifesta uni *Pell.* obsecundasse satis habui; nam etsi vulgatum ὁμώνυμον ad μέλος relatum, aliquem sensum faciat; non tamen eum exhibet, quem auctor voluit. Reitz.

Ead. l. 16. Ἐπὶ τὴν γλαῦκα) Noctua noctu videt, canit et volat sola, odiosa caeteris avibus, in quas astuta utitur dimicatione: nam avicularum multitudine circumdata resupina pedibus pugnat, collectaque in arcum, rostro et unguibus tota tegitur: ei auxiliatur accipiter, foedere quodam naturae, ut inquit *Plin. Laërtius* scribit, Timonem Phliasium

*) Cl. *Wesseling.* me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, et conf. *Demosth.* in Midiana. Sed quia hic agitur de cantu theatrali, et illico additur Ajax furens, cum *Gesnero* facerem. Reitz.

hoc nomine maxime reprehendisse Arcesilaum, quod is populares plausus non aliter consectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi consuevit.

Haec ait, et turbam dextra laevaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptae,
Illa stupet solidum; sed tu vanissime, plebis
Captator, quid ob haec tam non praeclara superbis?

Hic Apologum *Ang. Politian.* in sua Lamia exponit. Cogn. *Aves circa noctuam.* Caetera enim sunt interpretis, non Luciani. De hoc prov. *Aristot. Laërt. Dio Chrysostomus*, alii. Bourd. Vid. *Aelian.* de Anim. I, 29. Solan. Conf. *Dion. Chrysost.* laudatum a *Belino*, Orat. XII. p. 370. ed. Reisk. Bip.

Ibid. Τὰ ὄρνεα) Saltus, quem typotheta in *Junt.* fecit, videtur natus a similitudine terminationis in *κα*. Hinc reliqua a *γλαῦκα* usque ad *πεπόνηκα* omisit. Reitz.

Ibid. Ταῦτ' ἐστι δ' ἅπερ ἠυξάμην) Lege *δι' ἅπερ ἠυξ.* Barcil. At illud *δι'* ego jam in Edd. antiqq. reperi. Reitz.

Pag. 144. l. 3. *Μαρσύας*) Vid. infra advers. indoct. c. 5. Reitz.

Ibid. "*Ολυμπος*) Hunc iterum nominat adv. Indoct. c. 5. Solan.

Ead. l. 4. *Οὐδὲν γὰρ*) *Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς ὄγος.* Vid. interpr. *Persii* ad Sat. 1. Bourd.

Ibid. Φασὶ) Meminit hujus proverbii *Gellius* XIII, 30. Horst. Adde et *Eurip.* Med. 542. Item *Suetonium.* Solan.

Ibid. Ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς) Hujus adagii sensus est, nisi egregias dotes ingenii, si non proferas, perinde esse, quasi non habeas. *Suet.* in Ner. *Gell.* cap. ult. L. 13. Brid. (immo III. Art. am. 399.)

Tu licet et Thamyram superes atque Orphea cantu,
Non erit ignotae gratia magna lyrae. Cogn.

Pag. 145. l. 4. *Καὶ*) W. solus habet illud *καὶ* ante *ἐπ' ἀμφότερα.* Solan. Codicis auctoritatem non despiciendam puxi. Alioquin etiam abesse poterat copula; quod haud rara in his quoque scriptis factum deprehendi; ut mox cap. 3. *ἐπὶ.* Lehm.

Ibid. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ) *Benedictus, spectatae utrinque fidei.* Quid intellexerit, ipse viderit: certe nequaquam ad mentem. *Obsopoeus, quorum fides in utraque fortuna spectata est.* Absurdissime: nec enim huc adversa vel secunda quidquam faciunt. Immo *ad utrumque*, vel *in utroque*, nempe et reprehendendo et approbando. Gron.

Ead. l. 5. *Ἐπαινέσονται*) Ubi legimus, *εἰ τούτοις φημὶ ἀδείξαιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαινέσονταί σε, ἅπασιν Ἕλ-*

λησι νόμιζε ἤδη γεγενῆσθαι γνώριμος, non dubito, quin hae quoque oratio vitio unius literae decorem suum amiserit, legendumque sit ἐπαινέσωνται. Timotheus nempe Harmonidae tibicini viam monstraturus, qua per compendium posset fieri clarus inter omnes Graecos, jubet eum seligere ex omnibus Graecis optimos, eosque paucos et principes, quibus artem suam probet. *His*, ait, *si artem tibiis canendi ostenderis, tum te laudarint, jam te omnibus Graecis cognitum esse factum erit.* ma Jens. *Wopkens* in Lectt. Tull. p. 306. refutat *Jensium*, at non satis similibus exemplis, saltem non ubi καὶ adsit. Quare adhuc *Jensio* assentior, quia καὶ hic non conjungit, sed disjungit. Reitz. Est h. l. μετάβασις Modorum haud inepta, ab Optativo procedens ad Futurum simplex, quod ab illo nonnisi eo differt, quod definitius ponit, quae Optativus pro incerta conditione enuntiat. Alia ejusdem μεταβάσεως exempla videbis allata in Adnot. ad Hermot. c. 30. Mox sequitur aliud c. 3. ἐσκοπούμην ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἂν κέσειεν ἄν. Ab Indicativo ad Conjunctivum procedit Hermot. c. 56. in verbis: ὅρα μὴ οὐχὶ μορίου ἐστὶν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ubi vid. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 9. *Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν*) Ut mima illa: satis est, equitem mihi plaudere. Bourd.

Ead. l. 14. *Ἴσασι*) Aliquid excidisse mihi videbatur, antequam ex L. hanc scripturam, pro εἰσὶ, quod in aliis est, vidissem. Solan.

Pag. 146. l. 12. *Οὕτω — ἔμελλες*) *Οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων.* In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmuriensis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon et recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava distinctione, quae sic est emendanda: *οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. Tu igitur revera talis nobis esse existimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, et talium regula. Κεφάλαιον* inepte copulari cum ἀρετῆς, et omissa copula, et inepta sententia ostendit. *Μέλλω* eleganter hic est δοκιμάζομαι, existimor, ita me comparo, ut pro tali habear et existimer; ut apud *Homerum*, quem *Lucianus* ubique sequitur:

> *Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.*
> *Ego quoque olim judicabar inter homines beatus esse.*

ɔi Scholiastes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην. Grav. *Lu-ɪnus* ad amicum quendam suum, virum principem, Ἐσκο-ύμην, inquit, ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πι-εύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. Οὕτω δὲ ɪα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτιπερ τὸ κεφά-ɪιον, τῆς ἀρετῆς ἁπάσης γνώμων φασί, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν ɪούτων. Apparet rescribendum οὗτος pro οὕτω. Lucianus ilicet ipse quoque notus fieri cupiens omnibus, Timothei ɔnsilium secutus, *Cogitabam*, inquit, *quis civium esset opti-us, et cujus consilium sequerentur reliqui, quique mihi futurus set instar omnium. Is vero tu jure merito mihi videri debebas; ɪodque sane praecipuum est, omnis virtutis norma, ut ajunt, ae cta talium regula.* In ultimis secutus sum interpretationem *raevii*, quam vir ille cl. vulgata multo meliorem dat p. 978. equitur, εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη ɔρ οὕτω φανήσεσθαι, καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος ἐν ɪᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. Sic connectenda haec arbitror, ublato post φανήσεσθαι puncto, quod in vulgato conspicitur. erto: *Si autem tibi ostendissem mea, tuque ea laudasses, foret t ita viderer jam spei meae terminum tetigisse, in unius suffra-io suffragia omnium complexus.* Jens. Οὗτος L. uti emenda-i jusserat *Jensius*. Solan. Complura hic *Belinus* in versione ɔatina vituperat, prae imperitia scilicet, cui partim, si le-isset *Jensii* et *Graevii* notas, succurri potuisset. Ὅτιπερ τὸ ɛφάλαιον primum ne sic quidem vertit *Gesnerus*, ut *Belinus* radit: *ce qui vaut encore mieux*. Latina verba: *quod quidem aput est*, plane aliud quid valent, quod censor non intelle-isse videtur; quod autem illud ipsum est, quod haec vox, ɪaepissime apud nostrum scriptorem occurrens, significat. Nam quod *Belinus* substituit: *en abregé*, vel *pour le dire en un mot*, id ex mero arbitrio hic sumtum non est, quod lin-guae peritis demonstretur. Deinde quod *virtutis omnis* repro-bat, ipse reddens: *de tous les talens*, nescivit, id ipsum si-gnificare Romanis vocem *virtutis*, quippe quae omnia in se honesta et laudabilia comprehendat, in arte ergo, quae quis praestat magna et eximia, sive ingenio, sive industria sua et adsiduitate: die Verdienste oder Vorzüge, pro loci cujus-que natura. Tum etiam γνώμων dicit melius reddi *index*, quum imago sit ab horologio repetita, *norma* autem huc non conveniat. At *norma* est id, e quo res judicatur. Quodsi igitur princeps noster civitatis dicitur *norma virtutis*, nihil id aliud vult, quam vulgus de artificis virtutibus ita solere judicare, uti illum videt, auditve. In eo autem, quod supra

interpretis Latini *tabernaculum* pro Graeco σκηνῇ reprehendit facilius *Belino* obsecutus sum. Lehm.

Ibid. Ἔμελλες) Verbi μέλλειν vis apud *Nostrum* interdum haec est, ut verisimilitudinem quandam eo fere modo indicet, ut Latinorum *debet, oportet*, et similia. Luculentum praesertim exemplum est in Scytha pag. m. 593. οὐ χαλεπὸν ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι. Et p. 597. extr. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι. Gesn. Huc quadrant, quae *Jens.* in Lect. Lucian. p. 20. contra *Th. Magistr.* adfert, dicens: Ἥμελλον ait *Th. Mag.* Ἀττικοὶ, οὐκ Ἔμελλον. Atqui passim *Lucianus* scriptor Ἀττικώτατος, Ἔμελλον, ἔμελλες, ἔμελλε. In Harmonide (h. l.) σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι etc. In Scytha, Πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι. Ibid. ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι Ἀνάχαρσιν. In Hermotimo, Ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸ ἔφεδρον. Iterum in Scytha, καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην. Et in ipso *Thucydidis* loco, quem post in voc. ΠΕΡΑΙΟΤΜΑΙ adducit ipse *Thomas*, ὡς ἔμελλον τὸν Ἑλλήσποντον περαιώσειν. Haec *Jensius*. Cum *Th. Magistro* tamen etiam facit *Moeris Atticista*. Et verum quidem est, Attice plurimum dicere ἤμελλον. Sed et ἔμελλον *Thucyd.* iterum VI. c. 20. Igitur prudentius *Phavorin.* ἠβουλόμην ait, esse ὡς Ἀττικώτερον, et sic *Suid.* Vid. *Maittaire* de Dialectt. pag. 5[illegible] nec amat *Noster* ὑπεραττικίζειν. Vid. ejus Lexiphan. et Rh. Praec. Reitz.

Ead. l. 16. Φανήσεσθαι) Punctum post hoc verb. quod erat in *Salm. Jensius* deletum voluit: sed in *Par.* haec paren thesi includebantur; quare ea sic reliquimus. Reitz. J. Sc[illegible] gerus Class. Journ. Vol. XIII. p. 74. malue φαντάζεσθαι, [illegible] vertit: *liceat enim sic imaginari.* Imo vero φανήσεσθαι legendum, ut vulgo legitur, et reddendum, ut redditum est: *atque utinam ita tibi videatur!* vel potius *appearam.* Parum differt illud in fine Zeuxidis: εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεῖξαι. neque hoc Pro Laps. c. 17. καὶ ἔμοί γε εἴη μηδὲν τοιοῦτο σφάλλεσθαι etc. et alia ejusdem modi multa. Lehm.

Pag. 147. l. 2. Ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναβάλλεσθε μὲν τὸν κύβον τὸ δ' ἀληθὲς) *Itaque juxta proverbium in uno viro aleam jaciemus, ac revera perinde fuerit.* At λόγῳ non significat *juxta proverbium*, sed verbo, et opponitur ei τὸ ἀληθὲς *re ipsa.* Verte igitur locum: *Itaque verbo quidem super uno viro aleam jaciemus; sed re ipsa* etc. Sic in Revivisc. c. 6. [illegible] λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθὲς ὑμᾶς. Ubi rursus male interpres: *meque oratione ob hoc florilegium commendant, imo vero vos ipsos.* Debuit: *verbo quidem me commendant ob florilegium; re vera vos.* In Timone c. 8. dixit pro e

Lucian. Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν et ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ. L. Bos. Hunc Luciani locum laudat etiam *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 92. et x aliis *Thucydid.* locis quoque docet, τὸ ἀληθὲς et τὴν ἀλήθειαν saepe opponi simulationi, προφάσει — et λόγῳ, ut VI, 3. et II, 41. Addo *Isocrat.* Nicocl. p. 76. Τοῦ βασιλέως τῷ μὲν λόγῳ διηλλαγμένου, τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος. Plura id. ap. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Coloss. c. 2, 23. Reitz. Sententia mirum in modum exaggerata leguntur in Cod. 2954. ὥσπερ ἂν εἰ τοὺς ἁπανταχόθεν ἀνθρώπους συγκαλέσας ἐς κοινὸν ἰατρὸν ἐπιδεικνούοιμεν τοὺς λόγους. Quae etsi vix credas cuiquam placere potuisse: (adeo frigida est, ac paene inepta, sententia; adeo inaequalis et inconveniens oratio, συγκαλέσας sequente Verbo plurali; adeo neglectus etiam usus ubi ἐπιδείκνυσθαι solennis) placuerunt tamen *Belino*, qui ligata verba manca et mutilata sic demum optime completa dicaret, et censori Editionis *Schmiederianae* Jenensi. Etsi item plenissima ego haec verba habeo, in verbo tamen ἐπιστύμην, uti fere vulgatur, offendere me fateor. Retineri iidem vult *Struvius* in Gramm. Gr. p. 181. tanquam Optativi formam, cujus rara apud veteres occurrant vestigia: vid. *Matthiae* Gramm. Gr. §. 204. 3. p. 265. et quem citat, *Clarkius* ad *Homer.* Odyss. ς', 237. At rarissima tamen sunt, nec omnia extra omnem dubitationem posita. Longe simplicior ac verior mihi quidem videbatur B. 3. lectio ἐπεδεικνύμην, *si tenderem*, ut etiam *Gesnerus* vertit: male *Obsopoeus: si ostendissem.* Quare facile eam admisi. Vulgatam ex errore scribendi aliquando ortam fuisse credo. Lehm.

Ead. l. 3. Ἀναῤῥίψομεν τὸν κύβον) Vid. Paroemiogr. Sic 604. (i. e. pro Imagg. c. 16.) Bourd.

Ead. l. 11. Τὴν λευκὴν) De his calculis res nota. Bourd. omnino Pisc. c. 21. extr. ibique observata. Lehm.

Ead. l. 14. Αὐτὸ θαῤῥεῖν) Non facile puto ex his verbis ἐκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτῷ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πανυ πασιν ἀλλότριον τἀμὰ εἶναί σοι) concinnum erui posse sensum. Sed videor mihi verissimam adsecutus scripturam, ubi scribitur, κἀκεῖνο δὲ νὴ Δία προσέτι καὶ αὐτὸ θαῤῥεῖν ποιεῖ, τὸ μὴ πάσιν ἀλλότρια τἀμὰ εἶναί σοι. Dixerat *Lucianus*, virum se principem, cui uni se probare gestiebat, quemque sum sibi instar omnium fore dixerat, semper album et sertem secum ferre calculum, atque adeo se magno, qui se ceteroquin in negotio tanti momenti suscepto gravaret, tanto levari. *Sed profecto*, pergit, *illud quoque ipsum me amicum confirmat, quod res meae non sunt a te prorsus alienae.* Jens. b) *Vorstii* et *Jensii* emendationem firmat L. Codicis auc-

toritas, in quo pro vulgatarum αὐτῷ legitur, ut hic, αὐτό Solan. Quae modo praecesserant, ἂν φοβηθέντα, his non satis respondet versio Latina: *qui — perterrear.* Debebat opinor: *qui — timuissem*, quasi dictum esset: ὃς ἐφοβήθη ἄν, εἰ μὴ σὺ etc. Ἄν autem cum Participio junctum et *Lucianus* amat; vid. Timon. c. 51. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἰμεν ἀμνημονοῦντες. Prom. s. Cauc. c. 15. οὐδ' ἂν συνίεμεν ἡμᾶς εὐδαιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες etc. Diall. Deor. VI, 1. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὤν. De Merc. Cond. c. 33. ὑπάδοντος (τοῦ κιναίδου) καὶ τερετίζοντος, εἰ δὲ μὴ ἐπεὶ αὐτὸς, (ὁ φιλόσοφος) ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Quod postremum exemplum proxime omnium ad hoc nostrum accedit. Lehm.

Ibid. Ἀλλότριον) *Vorstius* et *Jensius* ἀλλότρια mallent. Equidem nihil muto. Solan. Recte fecit *Solanus*, qui nihil hic mutaverit: nam, etsi mirum nonnullis videbitur, singulare ita adjungi plurali, tamen est Graecismus verus, qui explici potest per ellipsin χρῆμα, vel τὶ, ut significet, *meas res habi esse alienum quid.* Quod eodem modo Belgice efferimus. Exempla ex Graecis auctoribus possem dare haud pauca, sed sufficiant sequentia. *Noster* supra, Zeux. c. 4. οἷόν εἰσιν οἱ ποτ. *Aelian.* V. H. III, 1. m. 167. Λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι. *Hippocr.* Sect. I. Aph. 1. Σημεῖον αἱ ἡλικίαι, καὶ οἱ ἀθληταί. *Thucyd.* I, 6. Σημεῖον ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος. Nam quia neutrum plurale amat verbum singulare, ideo jam indifferens erit, num propter ἐ addas substantiv. singulare σημεῖον, an propter ταῦτα addas plurale σημεῖα. Ita quoque adjectiva gerundiva singul. num. solent addi pluralibus, eadem analogia: ut *Epict.* §. ed. *Reland.* p. 68. Ταῦτα μὲν ἐν παρέργῳ ποιητέον. *Hipp.* S. I. Aph. 15. Τὰ προσάρματα δοτέον, *danda sunt alimenta*, e. alimenta sunt aliquid, quod dandum est. (Etsi eadem gerundiva alibi quoque plurali num. efferri notum est.) Sic, inquam, ille canon de neutris plur. cum verbo sing. cu tam varias rationes reddunt Grammatici, simplicissime o nium exponitur per ellips. χρῆμα vel τὶ, ut τὰ ζῶα τρέχει p prie sit, *animalia*, sive *pecus est aliquid currens.* Omnia e verba originem vel saltem terminationem suam debere pr ἔω *sum*, recte conjicit *S. Clarke* ad *Homer.* Alius autem gularis et plur. concursus vicissim per intellectum ἐστὶ co liatur. Sed ταῦτα fere perpetuo in plurali effertur, etsi fertur ad singularem, vel collective ad totam orationem p missam, ut apud *Nostrum* de Salt. c. 1. Ἀνὴρ δέ τις — ταῦτα, παιδεία σύντροφος, et *Aristoph.* Plut. 17. Sed m

onvenit hoc *Aristoph.* Plut. 887. *Ταῦτα οὐχ ὕβρις πολλή ἐστι;* libi *τάδε ὕβρις·* vid. Ind. *Kusteri.* Reitz. Utcunque haec ispntata sint, supersedere iis potuisset *Reitzius*, quum genuinam et legitimam lectionem *ἀλλότρια* servaverint B. 3. et odex 2954. Unde et *Schmiederus*, *Belino* monente, eam repere non dubitavit. Lehm.

Pag. 148. l. 5. *Τῆς Ἀθηνᾶς*) Alludit ad historiam Orestis, uem suffragiis in Areopago damnandum suo calculo servait Minerva. Vid. *Eurip.* Iphig. in Taur. 1469. Consule etm, si lubet, Schol. *Aristoph.* 244. D. et Nostrum in Pisc. 21. ubi eandem fabulam tangit. Utitur etiam *Philostr.* p. 58. ed. Lips. proverbio *Minervae calculus.* Solan.

Ead. l. 6. *Ἐπανόρθωμα*) Hoc puto velle Sophistam: cum leas, ut praeses, et *rector* provinciae, quaecunque depraata sunt *corrigere* et restituere; tui muneris partem esse puto, peccata etiam mea emendare. Gesn.

Ead. l. 9. *Ἐπῶν σκιαὶ*) Sic legunt interpretes et Paroeiographi. In Anglic. Cod. rectius *ἐπαίνων σκιαὶ*, ut *σκιᾶς ἀρ* ap. *Pindarum.* Bourd. *Λόγος ἔργου σκιὰ*, proverbium a emocrito profectum, apud *Diogen. Laërt.* Democr. 246. D. *Plut. π. παιδ. ἀγωγ.* 16, 2. *λόγος γὰρ ἔργου σκιὰ κατὰ Δημόκριτον.* P. tamen et L. cum A. *ἐπαίνων. Philemon Casaubono* idatur ad *Theophr.* 282. *ἄλλο μηδὲν πλὴν σκιά.* De amicis adversis. Vid. *Eur.* pag. 295. B. Solan. *Ἐπαίνων σκιαὶ* nt etiam apud *Michaëlem Apostolium* Prov. Cent. 19, 99. ubi : ipse *Luciani* locus videtur respici. Sed recte, ut puto idem, *ἐπῶν* ex *Luciano* restitui jubet *D. W. Trillerus* obvatt. Critt. p. 52. operis elegantissimi, et auctorem suum asse referentis. Gesn. Et mihi *ἐπῶν* retinendum videba, licet etiam Codex 2954. *ἐπαίνων* exhibeat, et *Schmiederus* id praetulerit. Acutior certe est haec locutio, *ἐπῶν σκιαί*, magis, quam altera illa, proverbii naturae accommodata. nificat autem, ut paroemiographi docent, *inania verba, e umbrarum instar nihil habent solidi, nec certi.* *Ὑπηνέμια ρατα* quid sit, patebit ex iis, quae de voce *ὑπηνέμιος* ad llum de Sacriff. c. 6. Tom. III. p. 489. dicta sunt. Lehm.

Ead. l. 10. *Οὗτος ἀκριβὴς — ἢ πάντων*) Non intellexe: interpretes haec verba, *οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων.* Salensis sic transtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus nus. Non amplius est dubium, nec quisquam ambiget, quin nnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod isum fuerit. ἢ πάντων* omisit in versione. Cetera satis

inscite. Verte: *Hic certus meorum scriptorum scopus est. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in posterum quisquam dubitaturus sit, sitne hoc omni eruditione refertissimum, quod tuum fert suffragium, an omnium.* Nimirum tuum suffragium mihi et aliis etiam erit, instar omnium. GRAEV.

Ead. l. 11. Ὅρος) Ὅρος sive *finis*, hic est *definitio*. Judicio viri, cui blanditur, vult constitui ac definiri, quid sentire debeant reliqui. Σοί γε δόξαν absolute posita, ut sexcenties. GESN.

Ead. l. 12. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ πάντων) *Obsopoeus* apud Basileenses et Bourdelotium, *sed aut optimum juxta disciplinas aestimandum quod tibi apportet* (sic *Bourdelotius:* at in Basileensi *opportet gloriam, aut omnium. Benedictus, quin id omnium optimum juxta disciplinas existimari oporteat, quod tibi visum fuerit.* Ut de apparet, illas voces σοί γε δόξαν verius fuisse intellectas ab *Benedicto*, cum certe *Lucianus* de judicio agat, non de gloria; et editioni *Basileensi* adscripsit pater, *tuo judicio.* Sed cum is ipse *Benedictus* non perciperet, quo postrema illa ἢ πάντων referenda essent, omissis duabus adversativis ἢ inseptissima licentia vocem πάντων superioribus immiscuit, cum tamen simpliciter verti deberet, ac clarissima sit aposiopesis verentis aliquid arrogantius vel invidiosius proferre, quod post vocem πάντων tamen promittebat sermonis cursus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam existimari oporteat, quod tibi visum fuerit, vel omnium.* GRON.

Ead. l. 13. Ἢ πάντων — εὐφημεῖν δὲ.) Elegans ἀποσιώπησις, quae fugit omnes interpretes, praeter *Gronovium.* Nimirum ubi dixisset, sibi non sufficere, quod vulgus ipsum admiratum fuerit, quodque sermones sui laudentur ab auditoribus: ea omnia esse vana: at nunc, si verus ille rerum existimator judicarit, id, quod verum sit, demonstratum iri; idque ut fiat, se unice petere: οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, persequitur, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνθυμάσειεν, ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δείσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ τοσοῦτο μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. *Nihil amplius, quod sit ambiguum nec de quo quisquam dubitare possit, sed vel optimum eruditione oportebit censeri, si tibi quidem ita visum fuerit, vel omnium. Ast bene ominari oportet eum, qui ad tantum certamen progreditur.* Manifestum est, voluisse *Lucianum, oportebit judicari vel optimum eruditione, si tibi, unice arbiter, ita visum fuerit, vel omnium pessimum. Neque nunc amplius locus dubio incerto ve relinquendus est, dum alii scilicet aliter judicent, et sic ex universa existimatione omnium nihil certi queat decerni. Sed*

m judicium secuturis omnibus, qualis habendus sim, constabit. ne verbo male sibi ominaretur *Lucianus*, in voce *πάντων* ressit loquendi cursum; cum debuisset sequi *χείριστον*, vel nile. Jens. *Ἡ πάντων . . . εὐφ. δὲ χ.*) Sic cum punctis i curavimus, quibus *ἀποσιώπησις* designaretur; quo facto uida jam omnia. Sensus autem adeo perspicuus est, ut rer, qua ratione factum sit, ut viros doctissimos fugerit, aesertim cum posterior interpres recte aposiopesin observa-. Nota autem veterum superstitio in rebus agendis inchodis, cujus exempla passim apud auctores occurrunt; de a *Casaubon.* ad *Theophr.* Char. p. 322. Hanc nunc silentio ic praetexit. Solan.

Pag. 149. l. 2. *Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ λύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι*) Hoc loco *τὸ μεγάλα* non *παρέλ-*, sed eo, quod in pluribus locis Graeciae certamina sacra lebrabantur sub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia agna, ad differentiam eorum, quae minus celebria erant. telligit igitur Olympia magna, quae Pisae ad Alpheum cerabantur, quae et antiquissima a Pelope et Hercule erant, celeberrima non solum in tota Hellade, sed etiam Italia, cilia, Asia, Aegypto, Syria, Cyrenaica, concurrentibus spectaculum, et athletas et quadrigas eo mittentibus. Mira vero Olympia erant, quae celebrabantur Dio Macedoae ab Archelao rege instituta, quod nos docet *Demosthenis* holiastes ad orationem *περὶ παραπρεσβείας*, his verbis: *Τὰ λύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, στο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἐξαρίθμους ταῖς Μούσαις.* odem nomine erant etiam Athenis, ut docet *Pindari* Schol. l Olymp. 7. ad haec verba, *πρανααῖς ἐν Ἀθάναις.* Sic enim mmentatur: *εἴη δὲ ἂν ἴτοι Παναθηναῖα ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ λύμπια* etc. Vetus inscriptio Romana, de qua *Jos. Scaliger* b. de emend. temp. quinto, p. 476. Olympia etiam post Panhenaea recenset *Hesychius*, *Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών.* em alia Olympia, quae Smyrnae, et alia, quae Pergami, alia Alexandriae, quorum mentionem fieri in Pandectis asrit idem *Scaliger.* Respectu igitur horum omnium certainum, quae sub nomine Olympiorum diversis locis celebrantur, dicta sunt Olympia magna ea, quae Pisae committebantur. Palm. Cf. supra Herodot. c. 1. Solan.

IN SCYTHAM SEU HOSPITEM.

Pag. 150. l. 1. ΣΚΥΘΗΣ) *Προσλαλιά.* Habita vero i Macedonia, et quidem, ut conjecturam feceris, Thessaloni cae. Patescet legenti p. 540. et seq. MARCIL. Quam *Mar cilius* paginam indicat, ea est Parisinae editionis, i. e. Astr log. a c. 4. ad 10. Sed vereor, ut numerus recte sit expr sus. REITZ. Nec mihi liquet, quem *Marcilius* significaver locum, unde pateret Thessalonicae hanc recitationem es habitam. Certe *Macedoniae* caput intelligendum esse, doc caput 9. sub pr. *Προσλαλιὰν* autem esse hunc libellum nega *Wielandius* argumentis quidem admodum subtilibus, nec fi cile refellendis. Videtur enim potius libellus esse comme dandi sui caussa a *Luciano* missus ad patronos duo optim maximos Thessalonicenses, cap. 11. laudatos. Cui quide scriptionum generi etiam Harmonides, proxime praecede libellus, accensendus est. Vid. *Wieland.* in nota ad hu dial. ab ipso versum Tom. IV. p. 305. collata cum alia, e que ampliori p. 321. in qua tamen extrema pro *Zeuxis* nesc an scribere *Wielandius* voluerit *Harmonides.* LEHM.

Ead. l. 2. *Πρῶτος Ἀνάχαρσις*) Vid. hujus vitam et Ep taphium apud *Laërtium.* COGN. *Πρῶτος*) Sic recte, et p tet hac narratione. Mendose in aliis *πρῶτον.* BOURD. *Πρ τος* emendatum in *B.* 2. Par. *S.* et Amst. In antiquiorib prave legebatur *πρῶτον.* SOLAN.

Ibid. Ἀνάχαρσις) Meminit hujus *Galenus* in *προτρ.* Artes. VORST. Quae de Anacharside hic habet, narrant etiam apud *Plut.* p. 26. F. et *Diog. Laërt.* Sed aliter. It ap. *Herod.* IV, 46. p. 155. SOLAN.

Ead. l. 5. *Οὐ τοῦ βασ. γένους*) Hoc a *Luciano* observ tum, quia, quem nominavit, *Anacharsis* e regia stirpe e oriundus. Vid. *Herod.* p. 155. f. SOLAN.

Ibid. Ὢν) Turparunt editores novitii sinceram veter editionum lectionem, dum dederunt, *οὐ τοῦ βασιλικοῦ γέ ὄν*, nempe *ὄν* pro *ὤν.* JENS.

Ead. l. 6. *Πιλοφορικῶν*) Quis hoc memoraverit, me tet. SOLAN.

Ibid. Σκυθῶν τῶν πολλῶν) Sic infr. Toxar. c. 45. *Πένητα — καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν.* SOLAN.

Pag. 151. l. 1. *Ὀκτάποδες*) Scythico proverbio dicebatur, quibus rusticanae tantum opes erant, quique duos

lerent boves, et currum unum: inter opes enim rusticanas aecipue recenset *Hesiod.* bovem aratorem. Cogn.

Ead. l. 4. *Μετ' οὐ πολὺ*) Immo post CXXX minimum nos: tot enim inter Solonem et pestem, de qua mox, interserunt. Solan.

Ibid. Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ) *Ξένος ἰατρός.* uyet. (Ita in nott. ejus Mss. invenio. An igitur voluit νος nomen viri facere? Sed quia honoris titulus, et quasi uminis est, ideo majori litera distinxit: quod quia *Solanus* ioque voluit, facile admisimus. Reitz.) Male interpres: *ipsi, quamquam peregrino Medico, Athenienses hostias immolant.* *Ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ*, hoc est, *ipsi hostias immolant, sub nomine peregrini Medici.* Menag. Monuerat in arg. ed. *Graev.* clar. *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* . p. 325. n. 84. ubi is haec *Luciani* verba adfert. Verba aum *Thucyd.* c. 12. his consona, haec sunt: *ὡς ἥρωϊ δὲ ἐντέvουσι. Spanh.* dissert. IX. de praest. et us. Num. pag. 565. udatur ibid. Reitz. Loquitur, ut de Brasida *Thucyd.* V, 1. *Οἱ Ἀμφιπολῖται περιέρξαντες αὐτοῦ τὸ μνημεῖον, ὡς ἥρωΐ τε πέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασιν, ἀγῶνας καὶ ἑτησίους θυσίας.* Ieroas Graecorum cum *Divis s. consecratis* Romanorum conrendos esse, etiam *Spanhemius* docuit de usu et praest. um. diss. 9. p. 329. *Ἐντέμνουσι* verbum interpretatur Schoastes *ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν. Ἐναγίν* etiam de sacrificiis, quae Heroibus, non immortalibus)iis, offeruntur, *Herodotus* II, 44. Gesn.

Ead. l. 5. *Ξένῳ Ἰατρῷ*) AG. IV, 883. Solan.

Ead. l. 9. *Σκύθαις — ἀπαθανατίζειν*) Conf. infra Conc.)eor. c. 9. *Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ Γέται — αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν.* Solan.

Ibid. Καὶ πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν) Morem hunc mitendi ad Zamolxin scribit *Herod.* in 4. *Strab.* in 7. *Suid.* in ictione *Ζάμολξις.* Cogn. *Καὶ πέμπειν ὡς τοὺς περὶ τὸν Ζάμολξιν.* Marcil. *Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν.* Dico alibi.)ound. *Παρὰ* M. L. et Edd. Fl. *S.* et Amst. recte; et sic Herodotus ipse, qui hunc morem describit in IV. p. 159, 2. n reliquis Edd. pessime legitur *περί.* De Zamolxide vid. Menag. ad *Diog. Laërt.* p. 205. Solan. Puto ego totum hoc umtum ab *Herodot.* IV, 94. atque ita legendum, *ἀθανατίζειν, καὶ πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν.* Nominaverat *Γέτας τοὺς ἀθανατίζοντας.* Tum paucis interjectis, *ἀθανατίζουσι δὲ τόνδε τὸν τρόπον· οὔτε ἀποθνήσκειν ἑαυτοὺς νομίζουσι, ἰέναι τε τὸν ἀπολυμενον παρὰ τὸν Ζάμολξιν δαίμονα.* Deinde narrat, quam ridicula crudelitate singulis quinquenniis interjectis sorte ali-

quem delectum mittant ad Zamolxin, πέμπουσι vel ἀποπέμπουσι παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἐντελλόμενοι τῶν ἂν ἑκάστοτε δέοιτο. Hoc itaque in versione secutus sum. Deinde verba ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος omnino praecedentibus jungo. Quid enim? discerene debebant homines, Areopagum et Athenas esse in Graecia? an illud, barbarum hominem et Scytham pro Hercule pro auxiliari Graeciae numine, in Graecia agnitum? Gesn. Abit a *Gesneri* sententia *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. p. 105. a. 11. et ἀπαθανατίζειν probat. Reitz. De Zamolxide, Getarum legislatore, praeter *Menagium* supra laudatum egerunt etiam *Wesseling.* ad *Herodoti* l. l. et *D' Anville* in Commentatione sur la nation des Getes et sur le Pontife adoré chès cette nation in Mem. de l' Acad. des Inscr. XXV, 34. sq. Lehm.

Ead. l. 10. Ἀλλὰ — ἔδοξεν) Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἔξεστι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν. Sic distinguit *Bourdelotiana*, et interpretatio ita sopoci est, *sed Atheniensibus quoque licitum est in Graecia Scythas Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia populus Atheniensis infestabatur. Benedictus* ita mutavit distinctionem, τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, verteus tamen, *Scythas in Graecia Deos facere. Quo tempore saeva pestilentia grassabatur Athenis.* Unde apparet, quantum sibi permiserit uterque interpres, cum et de populo Atheniensi nihil dicant *Graeca* et tantundem de *Benedicti* Athenis. Certe quidem in ea urbe luem grassatam nemo ita coecus est, qui non satis ex serie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit grassari extra urbem illam per Graeciam? et cum grassaretur ita per universam non minus Graeciam, quam Athenas, an non potuit singulare monstrari remedium urbi Athenarum, aeque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorsus tale factum memoratur ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. Jam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad sequentia, quibus rectissime conveniunt, cum praecedentibus adhaerebant prorsus quod ad syntaxin κακοζήλως, (et quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;) quod ad rem ipsam, nugaciter; cum Athenienses nequeant θεοποιεῖν, nisi in territorio suo: neque *Luciano* contrarietas in his quaesita est, sed in Scythis et Atheniensibus. Gron. Horum de verbis ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος judicatorum tenuitatem satis aperiunt pauca *Gesneri* verba. Neque hodie facile fuerit, qui *Benedicti* mutationi distinctionis album adjiciat calculum; praesertim cum in omnibus, quae consului, libris verba ista praecedentibus juncta reperiantur. Recte vertit *Belinus*: *au sein même de la Grèce.* Wa

ten in Griechenland. Oppositio scilicet est in his et in antecedente voce ἐπιχώριον. LEHM.

Ead. l. 11. *Λοιμὸν τὸν μ.*) Tempore belli Peloponnesiaci de qua peste *Thucyd.* videndus. SOLAN.

Ead. l. 13. *Τὸν Σκύθην*) *Τὸν Τόξαριν.* MENAG. Idem in notaverat *Guyetus.* REITZ. Verba *Gesneri* interpretis: *quietem*, quae is voci ἔδοξα ex arbitrio addidit, monente *Melandio*, ut aliena uncis includere placebat. LEHM.

Pag. 152. l. 1. *Ἔπαυσε*) In L. ἢ ἐπόησε. Et sane cum πάω usurpant, participia solent addere, non infinitivos, vocant, modos. Vide sententiam praecedentem. SOLAN. παυσε) Etsi tantum non semper cum participio construi iat hoc verbum, tamen hoc loco participium vix conveens esset. Et cum *παύω* quoque construatur cum genitivo bstantivi, quid prohibet etiam dicere *παύειν τοῦ πονεῖν*, que ac *παύειν τοῦ πόνου.* Nec desunt tamen exempla infitivi, ut *Galen.* ad Hippocr. Prognost. p. 151. v. 29. (monente *Foësio* in Oecon. Hippocr.) ubi scribit *Galenus: τὸ ρανισθῆναί τινα τῶν παρὰ φύσιν ὄγκων εἰπεῖν, οὐ ταυτὸν σηίνει τῷ παύσασθαι φάναι.* Nec tamen ἐποίησε improbem. EITZ. Negat *Solan. παύω* infinitivo jungi, sed participio tendum. Immo et infin. usitatus. *Long.* Past. 2. p. 43. ed. Vech. *νέμειν ἐπαυσάμην. Menand.* fragm. 184. p. 254. *παύται — δυσφορεῖν.. Diod. Sic.* III. c. 33. med. *παύονται τοῦ ξενίειν. Phalar.* Ep. 35. *πέπαύσομαι τοῦ γράφειν.* IDEM *in ddend.* Vid. *Schaeferus* ad *Apollon.* Rhod. Tom. II. p. 223. t *Astius* ad *Theophrast.* Char. p. 223. sq. cum quo tamen non onsentio, cum *Hottingero παῦσαι* esse in Theophrasteo textu escribendum pro vulg. *παύσασθαι.* Tolerabilis est senaus, uem *Fischerus* explicavit. LEHM.

Ead. l. 4. *Λευκὸς ἵππος*) Dico alibi. BOURD.

Ead. l. 8. *Ἐφαίνετο ἔτι*) In Scytha: *Καὶ εὑρέθη κεῖθι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα φαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα*, et quae sequuntur. Distingue, *πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα, quamquam non integra nunc exstet, t maxime.* GRAEV. *Meurs.* AG. IV, 1010. In W. post ἔτι punctum est. In reliquis cum sequentibus jungitur. SOLAN. Distinctio, quam *Graev.* post ἔτι fieri voluit, jam aderat in Parisina, nisi quod pro commate punctum minus exstabat, quod itaque intactum reliqui. REITZ. Imo comma erat reponendum: nam *καὶ μάλιστα* referendum ad praecedens τε, *tum — tum maxime.* Ceterum Ed. Parisiensis secuta esse videtur Basileensem 3. in qua et ipsa reperitur unice vera interpunctio. LEHM.

Pag. 153. l. 8. *Πυρεταίνοντας*) Infra tamen *πυρέττειν* pr *πυρεταίνειν* quatuor Codd. habent; vid. Quom. histor. c. 1 Hic vero nihil variationis invenio: quare, cum utrumqu rectum sit, nihil quoque hic immuto. REITZ.

Ead. l. 4. *Τινὰς ἤδη*) Ubi dicitur de Toxaride, *καί φασι πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ.* At potius it distinguendum, *καί φασι, πυρεταίνοντάς τινας ἤδη, πεπαῦσθαι ἀπ' αὐτοῦ, et ajunt, quosdam, febri jam correptos, ab e liberatos esse.* Certe purissima illa Florentina editio caret di stinctione post *τινάς.* Non semel hic libellus prava distinc tione corruptus est sive a librariis, sive editoribus. Si paullo supra pulchre vidit *Graevius* legendum, *καὶ εὑρέθη κε θι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μ πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι· καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴ ἐγκεκόλαπτο. Ac inventus illic est sepultus Toxaris, cum ex in scriptione, licet ea non amplius exstaret integra, cognitus, tu vel maxime quod in monumento VIR SCYTHA incisum era* ubi vulgo male, *εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα* et Sic c. 11. a prava interpunctione male se habent haec, *Κ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, κ πατήρ. ὁ μὲν εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπιτρέ ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξεταί σε. οὕτω μέγας ἐσ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μ νον, οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος.* Sed legendum *ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα ἀπάξεταί σε. Atque ut impe sius mireris, unius ejusdemque sunt familiae, filius et pater: h quidem si Solonem, aut Periclem, aut Aristidem animo vers* (h. e. pater talis censendus est, qualis fuit vel Solon, v Pericles etc.) *Filius vero, simulac videris eum, te abripiet; a eo magnus est, et mascula quadam forma decorus: qui si tantum modo vocem ediderit, ducet te auribus revinctum.* Atque it recte habet editio Florentina. JENS. Male *Salm.* punctu post *ἤδη* collocaverat. In *Par.* comma erat, rectius nil distinctionis habet Fl. et *Obsopoeus* quoque continuo f verterat, *ajuntque, nonnullos febre laborantes jam ab illo sa vatos esse.* Quod cum recte se habeat, *Jensium* quidem sec tus sum in tollenda post *τινὰς* distinctione; nec tamen o vam post *ἤδη* addidi, quia non opus est. REITZ.

Ead. l. 10. *Παρὰ*) Ex solo Cod. L. *Solanus ὑπὸ* legi v luit, ut in marg. *Junt.* innuit. Sed id non adeo necessariu puto, quin *παρὰ*, etsi alibi non idem sit, quod *ὑπὸ*, hic t meu non sit ineptum. *Παρὰ τινὸς* enim saepe significare *parte illius*, sive quod proficiscitur ab aliquo, non solu *Periz.* ad *Aelian.* aliique ostenderunt; verum et passivis

ingitur, ut in Ev. *Lucae* I, 54. *τοῖς λελαλημένοις παρὰ κυ-ίου*, ubi et *ὑπὸ* locum habuisset. Reitz. Somn. c. 12. extr. *δὲ Σωκράτης — ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται;* et saepius ic apud nostrum quoque scriptorem. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν*) Gallice simiiter dicimus, *retourner sur ses pas.* Menag. Eandem Galliam phrasin quoque ad hunc locum in *F. Guyet.* notis repeio. Et saepe alibi hi duo notant eadem. An igitur *Menaius* hunc compilavit? Hoc loco non arbitror: nam facile jusmodi cogitatio utrumque potuit subire. Interdum tamen non abest suspicio. Reitz.

Pag. 164. l. 2. *Κεραμεικῷ*) Conf. supra Piso. cap. 13. OLAN.

Ead. l. 5. *Τοῦ δοκιμωτάτου*) Angl. Cod. *τῶν δοκιμωτάτων.* OURD. Non moveo vulgatam: interim credo, lectionem Codd. numerum plural. exprimentium esse potiorem: quam i receperis, quidni tum etiam pro *γένους* legas, *γένος*, ut it *γένος τῶν δοκιμωτάτων*, i. e. *quantum ad genus, erat ex proatissimis*, i. e. *dignitate conspicuis*, formula loquendi in ejusnodi narratione usitatissima. Reitz. At cf. Conviv. cap. 9. *ερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκοιν, καὶ γένους τοῦ πρώτου ἐν τῇ πόλει.* EHM.

Ead. l. 6. *Ὁ Ἀνάχαρσις*) *Ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον.* Verte: *Anacharsis autem unde cognovisset, Toxarin popularem suum esse, qui Graeco more vestitus incedebat.* Deinde, *ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον*, verte, *sine ferro, et jam lepidum*, seu, *elegantem in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut interpres. Consuetudine Graecorum deposuerat Toxaris illam austeritatem et tristitiam frontis et oris, quae Scythis propria erat, unde dicitur, *σκυθρωπία. Ἀσίδηρον* autem dixit Toxarin fuisse, quia Scythae semper ferro succincti erant: Toxaris vero Graecorum mores induerat, et palliatus incedebat, sine acinace. Graev.

Ibid. *Ἔγνω*) Plura ejusmodi, in quibus interpretes lapsi sunt, indicativum retinentes in versione, cum subjunctivum expressisse oportuisset, dedit *Jens.* in Lectt. Luc. p. 30. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἐσταλμένον*) De habitu, ornatu, etiam *Dion. Halic.* Antiq. V. p. ed. *Lips.* 309. v. 8. *ἐξιέναι αὐτοὺς — κούφῃ ἐσταλμένους ὁπλίσει*, i. e. *levi armatura instructos.* Et L. XI. p. 707, 18. *ἀνδρῶν — ἐσταλμένων ὁπλίσει. Noster* iterum c. 5. hujus Dialogi, *οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον.* Reitz.

Ibid. Ὑπεξυρημένον) Id verbum recte se habere, vid. supra Tim. cap. 14. ex divisione *Solani*, quod jam erit cap. proximum, vel tertium ab eo. Item Dial. Mort. IX. Simyl. et Polystr. f. ubi ὑπεξυρημένος τὸ γένειον· quae loca, monente eodem, contuli. Reitz. Timonis caput est *vicesimum secundum*. Lehm.

Ead. l. 11. Ὁ Δαυκέτου) Unde habeat, incertum: certe Gnuri filium faciunt *Herod.* IV. p. 155. *Diog. Laërt.* I. p. 25 et *Suidas*. Solan.

Ead. l. 15. Κατ' αὐτὸ) Καὶ αὐτὸς, ἔφη, ἐκεῖθέν εἰμι καὶ ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Latinis versionibus praeteritur κατ' αὐτό; Videtur significare *pariter*. *Non sum ex illustribus natus, ut ego tibi notus sim pariter*, sicut tu mihi. Εἰς αὐτὸ et κατ' αὐτὸ saepe est *pariter, simul*. Graev. Notaverat *Hemsterh.* in marg. videndum *L. Bos* ad L. E. I, 18. Is igitur ad Evang. *Lucae* l. d. haec habet: Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; (ait Evangelista) Reperitur haec locutio apud LXX. Interp. *Genes.* XV, 8. Subaudiendum in κατὰ τί vocabulum σημεῖον, ut sit, *ex quo signo?* Apud *Lucianum* simili ellipsi occurrit ἐγνῶσθαι κατ' αὐτὸ in Scytha h. l. In Latinis versionibus praeteritum esse illud κατ' αὐτὸ, notavit *Graevius*, reddens id *pariter*. Si mihi vel tantillum a tanti judicii viro discedere liceret, verterem, *ex eo*, ut sensus sit: *Non sum ex illustribus natus, ut ex eo tibi notus essem.* Haec ille. Sic fere *Dionys. Halic.* περὶ τ. Δημοσθ. δειν. p. 186. v. 4. Ed. *Lips.* Κατὰ τί δὴ ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν ἐοικέναι τῇ Θουκυδίδου; καθ' ὃ κἀκείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Et ita parvi interdum refert, vertasne *ex, secundum*, an *propter*, ut e. c. ap. eund. *Dion. Hal.* antiq. Rom. I. p. 63, 30. κατὰ τίνα γίνεται μάλιστ' αἰτίαν· ubi, *ex* qua causa, *ob, per, secundum* quam causam verteris, non multum intererit. Reitz.

Pag. 155. l. 1. Σὺ) Omissum in edd. supplevimus ex Ms. Reg. 2954. Bip.

Ead. l. 3. Διατρίβοι) Sic solus nostrorum Codicum W. melius, quam quod in aliis est, διατρίβει. Solan.

Ead. l. 6. Οὐκοῦν, ἦδ') Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharsis, scias factum me discipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in interpretatione ὃς omissum, nec poterat verti, nisi distinctio apponatur. Οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, infit ille, Anacharsis scilicet, scito me tuum discipulum esse, et aemulatorem tui amoris.* Sic paullo post, p. 152. Εὐφήμει, ἦ δ' ὅς, ἐπ

› τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeso, inquit 'e, rem gratissimam me ei facturum puto.* Nihil apud *Plato*m crebrius, quam ἦδ' ὅς, *inquit ille.* Paullo post κατὰ τύμονα male vertitur *forte quadam,* cum sit *bona fortuna, bos avibus.* GRAEV.

Ead. l. 11. Ἀχινάκου) Vide Toxar. c. 38. SOLAN. Et ›v. Trag. c. 42. ibique Schol. LEHM.

Ead. l. 17. Ἀναστρέψοντα) Sic W. et L. Reliqui libri ›αστρέφοντα. SOLAN.

Pag. 156. l. 2. Ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα] Ver›o *Gesneri: ad ipsas cum januas venisses,* ejusmodi est, ut fa›le aliam hinc, ac Graeca jubent, sententiam elicias. Αὐ›ὸς enim h. l. est *solus,* et *januae solae* oppositae *penetralibus.* ›iall. Mortt. XX, 5. καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ — εἰ θεάσαιτό ς, *si habitum solum quis spectaverit,* wenn man *blos* auf ihr eusseres siehet. Cf. Somn. c. 9. Diall. Deor. X, 2. Char. 10. Non male h. l. *Obsopoeus: Vix tactis pede liminibus.* ›EHM.

Ead. l. 9. Σοφὸς) Solonem intelligit, cujus aetate traunt historici Athenas appulisse Anacharsidem. Vid. *Plut.* in olone. SOLAN.

Ead. l. 12. Δημοτικῶς ἐσταλμένον) Vid. supr. c. 4. REITZ.

Pag. 157. l. 7. Δυσπρόσοδον) Ita Ms. Reg. 2954. Vulg. υσπρόσοδος. BIP. *Schmiederus* quoque edidit δυσπρόσοδον. Vihi in hac lectione displicet tum formula dicendi τίθεσθαί ι δυσπρόσοδον, admodum aspera illa, nec alteri, ἐν παρέργῳ ι τίθεσθαι, ullo modo concilianda, tum maxime syntaxis ocum ἔντευξις et δυσπρόσοδος. Quum enim δυσπρόσοδον, qua ›oce imprimis *Polybius* crebro utitur, semper significet rem, el locum, vel hominem, *ad quem difficilis est aditus,* idemue fere sit, quod δυσπρόσιτον· ἔντευξις qua ratione δυσπρόσο›ος dici possit, quin linguae legibus vis inferatur, non vi›eo. Notiones enim ejus, ad quod accessus est difficilis, et ejus, quod difficulter accedere potest, longe sunt diversissimae, neque utrique in uno eodemque vocabulo locus esse ›otest. Jam si quem in vulgata lectione offendat defectus verbi Substantivi, quod *Solano,* qui variam lectionem requireret, accidisse videtur, cum eo conjiciam, aut ἤ esse interponendum, aut potius legendum: μὴ δυσπρόσοδος ὢν ἐν παρέργῳ θῆται. Nominativum certe retinendum esse, constanter contendam. LEHM.

Ead. l. 11. Περὶ τοὺς ξένους) Etsi αἰδὼς πρὸς τινὰ frequentius occurrit, quam περὶ, ut supra indicavimus, tamen non rejicio vulgatam. Sic fere infra, in Quom. hist. c. 4. μηδὲ

τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ. Ubi quoque παρὰ posses substituer sed non est opus. Et cum εὐσέβεια περὶ τοὺς θεοὺς et simi recte dicantur, quae vel Lexicographi habent, non vid satis caussae, ut cum *Solano* παρὰ recipiam. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐπίτομόν τινα ταύτην) Supple ὁδόν. M NAG. Idem et *Guyetus* dixit. Et quilibet ejusmodi obs vationes facere potest; quare compilationis suspicio hic n la: ὁδὸν enim alibi addit Noster, ut supra Herodot. c. REITZ. Cf. Diall. Mortt. VII. extr. LEHM.

Ead. l. 6. Καὶ προξενήσεις) Sic *Demosth.* Προὐξενεῖς τῶν. GUYET.

Ibid. Προξενήσεις αὐτοῦ) Προξενήσεις αὐτὸν, non simp citer est, *suscipies illum*, ut vult interpres, sed *hospitio pub suscipies illum, eris publicus ejus hospes, loca lautia praebe* ut Romani loquebantur. GRAEV. Non credo, *Graevium* dita opera scripsisse αὐτὸν pro αὐτοῦ, quod recte Edd. bent. Licet enim accusandi casus recte quoque huic ve possit adjungi, genitivum tamen in hujusmodi compos amant Graeci, ratione propositionis, quae in composito est. Quare sufficiat exemplum genitivi ab *Guyeto* jam add tum: num tamen eodem indicare voluerit, προὐξ. in pri syllaba Attice scribendum, nescio, neque magnopere cu Nostrum non solere ὑπεραττικίζειν sciens, ut non longo h intervallo, ad verbum ἔμελλε pro ἤμελλε dico. REITZ.

Pag. 159. l. 2. Ἥδιστα διατρίψῃ) Eadem pagina viti legitur, et, ut vara sequitur vibiam, vertitur insulsissi hoc, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρί τῇ Ἑλλάδι, *tum omne studium adhibens, ut quam jucundiss in Graecia vivens renideret.* Quid est, *jucundissime renide Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus et interpreti imposuisse. Lege, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *suavissime in Graecia aetatem ageret, ex animi sententia vive Graecia.* Paullo ante c. 4. οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν δι βει κεῖθι, *ivit Athenas, et nunc ibi habitat.* Sexcenties a Saepe autem π et τ permutantur a librariis. Sic superius εὐπρεπῆ ostendimus rescribendum esse εὐτρεπῆ. GRAEV. W. videtur olim fuisse διατρέψῃ, sed alia manus διατρίψ cit. In ferculo literario refert *Jensius.* Ego vero emenda nem *Graevii* secutus sum, quam etiam in Excerptis *Lon* invenio, non tamen ut scripturam ipsius Codicis, sed t tum ut conjecturam. SOLAN. *Obsopoeus: — curam agens pacto quam jucundissime in Graecia in precio habitus praec r-.* Sed vitiosam ejus lectionem jam optime emendavit G *vius:* nec recentiores omnes eum sequi dedignati sunt. Le

Ead. l. 3. *Τεθηπὼς*) Hoc verbum a *Scapula* omissum vid. *Steph.* in Thesaur. qui satis de eo egit. Occurrit rursum seq. Reitz.

Ead. l. 4. *Εἶναι*) Legendum puto *ἐκεῖνον*, quod pronomen a calligraphis cum compendio verbi *εἶναι* quam facile confundatur, supra jam observatum est in Hermot. Certe a interpretatus sum. Gesn. Nec opus esse sentio *ἐκεῖνον, ἐκὼν εἶναι* facile ex Atticorum usu defendetur. Lehm.

Ead. l. 7. *Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν*) Aut imprudenter admodum, aut imperite interpretes: alter, *neque enim mediocri laude Anacharsis virtutes solebat extollere Solon;* alter, *non enim Solon parum eum laudabat:* cum debuissent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans,* non exigua res aut pretium erat, si quis ab Solone laudaretur. Gron. *Ea est enim profecto jucunda laus, quae ab iis proficiscitur, qui ipsi in laude vixerunt,* ut *Cicero* scribit ad M. Catonem, Epist. ad fam. XV, 6. pr. Lehm.

Ead. l. 8. *Καὶ τοῦτο*) *Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι.* Cur in verbone praetermittunt *καὶ τοῦτο*; Sic enim Salmuriensis: *Verum homines, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus et hoc moris erat, ut legislatori parebant, sic amabant, quos ille probaret.* Scribae cum in distinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpretibus. Sic distingue, *ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι,* et verte, *homines autem, et in hac re tanquam legislatori suo obsequebantur, amabant, quos ille probabat.* Graev.

Ead. l. 9. *Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις*) Sane sic etiam attente interpretes: alter, *ac prorsus eosdem in reliquum viros optimos esse credebant. Solus vero ex barbaris Anacharsis initiatus est;* alter, *eosque viros optimos denique esse credebant. Solus vero barbaris initiatus est Anacharsis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum,* vel *denique;* et si vis vel Graecismum, vel sensum genuinum, distingue, *καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη.* Gron.

Ead. l. 10. *Ἐμυήθη μόνος*) De antiquis temporibus hoc intelligendum; aut Romanos sub Barbarorum nomine non male audi statuendum. Constat enim initiatos fuisse Syllam, Pomponium Atticum, Augustum, et Luciani aetate, M. Aurelium Imperatorem; (vid. *Xiphil.* Capitol. 27. et *Dionem.*) Quod tamen de M. Aurelio dixi, nolim ita intelligi, ut satis certe videar, factum hoc ante hunc libellum a Luciano scrip-

tum: nam ab eo nondum celebri videtur habita haec oratio, cum in Graeciam primum appulit; nisi forte in reditu missus habitam, vid. c. seq. *Cic.* I. de Nat. Deor. (I, 42.) *Omnia Eleusinam sanctam illam et augustam,*

Ubi initiantur gentes orarum ultimae.

Adde etiam *Potterum* 46, 1. ubi plures recenset. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δημοποίητος γενόμενος*) Anacharsis ab Atheniensibus civitate donatus. GUYET.

Ead. l. 12. *Οὐκ ἄν*) Similem locutionem habes Paras. c. 45. Sed non eandem prorsus. SOLAN.

Ibid. Οὐδὲ) Sic legendum, non *οὐδέν*· vid. ex Paras. c. 45. *δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.* SOLAN.

Pag. 160. l. 5. *Ἐπαγομένω*) Delevi jota subscriptum, quod in Parisina Ed. sensum turbabat: non enim est dativus, sed nominativus dualis. REITZ.

Ead. l. 15. *Νησιώτης ἐκεῖνος*) Telemachus scilicet ex insula Ithaca, *Homer.* Od. *Δ.* Menelai domum ex auro, argento, electro, et ebore concinnatam cum stupore quodam miratur. COGN. Vid. *Homer.* Odyss. *Δ*, 74. SOLAN.

Pag. 161. l. 2. *Ποιητὴν*) Quem innuat, nondum reperi. SOLAN.

Ead. l. 5. *Δεῖξαι*) *Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν*, est, *et specimen dare mearum orationum.* Sic *ἀπόδειξις* est specimen. Usus etiam *Petronius: Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc est, ede leve aliquod specimen, ut recte exponit *Jo. Fr. Gronovius* lib. IV. Observ. cap. 13. GRAEV. Malim *δεῖξαι τὸν λόγον*, ut in principio Zeuxidis et alias. Sed nec damnare ausim *δεῖξαι* (*δεῖγμα*) *τῶν λόγων*, vel *δεῖξαι* (τι) *τῶν λόγων*. GESN. Habet quidem *τὸν λόγον* B. 3. et, *Solano* quidem referente, etiam L. Sed idcirco tamen non mutaverim Pluralem, rei narratae convenientiorem. Genitivum autem habe eundem Partitivum, quem supra c. 2. *ἔτι καὶ τῶν ἴδοις ἄν αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.* LEHM.

Ead. l. 8. *Ἐπιγραψάμενος*) Ex L. haec scriptura. Sic Bis Accus. c. 29. et De Morte Peregr. c. 11. SOLAN. Etsi non improbo scripturam Cod. L. *ἐπιγραψάμενος*, non tamen ideo cum *Solano* illico in textum recipio, contra auctoritatem ceterorum Codd. cum nihil absurdi habeat vulgata: sic saltem apud *Gregor. Nyssen.* Orat. funebr. in Basilium T. III. p. 480. *συγγράφεσθαί τινι, operis socium adscribi*, inveniri, testis est *Suicerus* in Thesaur. Eccles. Vide etiam *P. Wesseling.* Obs. II, 6. p. 162. (quem consulendum *Hemsterh.* in marg. monuerat) ubi is interpretem in vertendis his verbis

ffendisse animadvertit, quippe qui ea reddiderit: *Et quos ggressus, praesides conscripta de illis historia*, (*praesules* est p. *Benedict.*) cum debuisset, *quibusque adscitis patronis;* id nim significare προστάτην νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ιγγράφεσθαι et συγγράφεσθαι, ibidem docet *Wesselingus.* Cum ero ex *Luciani* Bis accusat. c. 29. ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἑαυτῶν afferat, nec τὸ συγγράφειν προστάτην aliis exemlis confirmet, et ἐπιγράφειν *Luciano* in his locutt. usitatius t, non repugnaverim, si quis et hic illud recipere malit. EITZ. Non solum ἐπιγράφεσθαί τινα, *nomen alicujus profi-ri, nomen dare alicui*, illud ipsum est, quod hujus loci natra requirit; cf. οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι Hermot. 14. Διογένην κ. τ. λ. ἐπιγραφόμενοι Fugit. c. 16. sed etiam συγράφεσθαί τινα eodem sensu usurpatum fuisse, probari neutiam potest. Nam qui unus in eam rem a *Reitzio* producir, locus dissimillimam continet phrasin. Ergo non dubibam probabilissimam *Solani* lectionem et meam facere. EHM.

Ead. l. 16. Τῇ Ἀττικῇ δεκάδι) *Vinc. Obsopoeus* interpres vertit (*Atticae Musae*): quomodo legerit, nescio: videtamen legisse Ἀττικῇ δεκάτῃ, et sibi intellexisse μούσῃ, asi fuerit quaedam decima Musa Athenis. Sed ea δεκὰς n ad Musas referri debet, sed ad decem illos oratores celeores, qui Athenis floruerunt, et quorum vitas scripsit *tarchus*, quod (credo) satis manifestum videbitur nostro tori. PALM. Vide apud *Philostratum* p. 564. βοώσῃ δὲ ἐπ' ὸν τῆς Ἑλλάδος, καὶ καλούσης αὐτὸν ἕνα τῶν δέκα etc. De rode sermo est, qui respondet id solum, *se Andocide meem.* In notis ad eum locum de *secunda* etiam *decade* monur. Certe et hic in Cod. W. est δεκάδια. Quod an Luneum sit, viderint alii: mihi nunc de eo dispicere non at. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅ τι ἂν οὗτοι) Haec verba, ὅ τι ἂν οὗτοι ωσιν, ἐθέλουσι γὰρ, in W. solo reperiuntur. SOLAN. ipsit ad me cl. *Gesner.* super hoc loco his verbis: *Hunc loita interpretatum esse video Solano:* Fitque in civitate, quid hi volunt; volunt enim, quidquid optimum est. *i igitur*, καὶ τοῦτ' γίγνεται ἐν τῇ πόλει, ὅ, τι ἂν βούλωνται· ονται γὰρ ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. *Si ex libro aliquo, e accedo: sin ex ingenio, laudo conjecturam, tanto credibim, quod repetitio* τῆς ὅ, τι *omissioni locum dare potuerit: rem tamen non ausim.* Sic ille. Ego itaque verba illa in Edd. ientia recepi, quia ex Codice sunt desumta, et versio-*Solani* retinui. Coeperat enim et is pristinam versionem

plurimis in locis corrigere. Et quia *Gesnerus* ex illa correc tione verba Graeca divinare debuit, nihil mirum, si ipsis ma Graeca, quae *Solanum* legere ait, proferre non potueri sed similia illis attulerit. Reitz.

Ead. l. 9. Ὁ δὲ υἱὸς, καὶ ὀφθεὶς μὲν, αὐτίκα) Male Sala ὁ δὲ, υἱός. καὶ etc. quam distinct. merito improbat *Jens.* Se *Par.* rectius habebat ὁ δὲ υἱός. Paullo post vero, eadem pr va dispunctione laborabat, scribens καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκ ἀπάξεταί σε. Quam itaque, monente *Jensio*, correxi. Reit

Ead. l. 12. Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος) L ge, ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, et ita videt legisse interpres. Palm. Violentissime profecto *Palmeri* pro οἰχήσεται legi jubet ἑλκύσεται. Non sanum quidem, qua tum ego video, est vulgatum οἰχήσεται, cum οἴχομαι sit *fugi abeo, discedo,* idque huic loco non conveniat: mollior tam adhiberi potest medicina; nempe una extrita literula lege dum ὀχήσεται, *vehet, raptabit.* Jens. Nihil mutandum. R spicit ad Ogmium illum Gallorum Herculem: qui catenis ore suo ad aures audientium pertinentibus non profecto all gatos tantum stanti sibi habet, sed abducit, trahit, rap quocunque ipsi ire placeat. Haec vis verbi οἰχήσεται ha nos verbis *ilicet* et *abibit* exprimere studuimus. Gesn.

Ibid. Ἀπὸ τῶν ὤτων) Vide historiam Herculis Galli picti, ad quam hic alludit. Exstat autem in libello, c *Hercules* titulum fecit Noster, et apud *A. Gell.* XVI, Solan.

Pag. 168. l. 2. Πρὸς τὸν τοῦ Κλ.) Legend. *Plut.* in A cib. Bourd.

Ead. l. 3. Ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβ.) Hoc abunde scri *Plut.* in Alcibiad. *Aristoph.* in Ran. *Valer. Max.* lib. 7. Coc

Ead. l. 8. Ἐπισεῖσαι) Quid hoc sit, clarius ex Pro Ima c. 4. disces, ubi laudata mulier τὴν χεῖρα ἐπισείειν dicitur, tra modum probans, quod dabatur, encomium. Adde Accus. c. 28. ubi τὸ ἐπισεῖσαι τῆν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, in modestas laudandi et probandi rationes ponitur. Pas usurpat Noster. Vid. Rhet. Praec. c. 22. et De Dom. c. Solan.

Ibid. Τὴν χεῖρα) Distinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χεῖ χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά· *Manus p tendenda est, hoc solum* scil. si fecerit, *res tuae non am fluctuabunt.* Graev. Dictum autem h. l. τοῦτο μόνον eac ratione eodemque fere sensu, quo αὐτὸ τοῦτο Diall. Deor. 3. et αὐτὸ μόνον Somn. s. Vit. c. 9. De Merc. Cond. c Hermot. c. 45. ubi vid. not. Lehm.

Ead. l. 11. Ἤδη) *Καί μοι ἤδε.* Lege *ἤδη.* Guyet.

Ead. l. 12. Ἔδοξα) *Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν ὧν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν.* Sic leges. Vulgo male ἔδοξα, ntentia refragante. *Et mihi, jam experto vix millesimam rtem, quae illis insunt, dixisse visi sunt,* sc. *πάντες*, vel *οἱ ολλοί*, qui vestras virtutes praedicabant. Graev. *Graevii* mendationem invitis omnibus impressis et ipso M. Codice textum recepimus. Solan.

Ibid. Ἀμβολᾶς ἔργον) Tangit hunc versum *Heliod.* L. 2. ργ.

Αἰεὶ δ' ἀμβωλίεργος ἀνὴρ ἄταισι παλαίει.

ourd. Pro *Heliod.* lege in nota *Bourd. Hesiod.* et vid. il- m in Ἔργ. καὶ ἡμ. v. 413. Ubi quoque cognosces, ἀμβο- ίεργος, secunda correpta, scribendum; nisi id ex versu jam onte vidisti. Reitz.

Ibid. Κεῖος etc.) Locus a *Bourdelotio* indicatus, est v. l. Ἔργ. *Hesiodi.* Sed alium certe respicit *Lucianus;* aut omodo ex *Ascraeo Ceus* factus Hesiodus? Deinde ubi ἔδρα; e. Cujus itaque, inquies, verba haec? *Bacchylidis*, cui ibuuntur ab *Athenaeo* XIV. p. 631. C. et a *Dionys. Hal.* de ruct. orat. p. 234. edit. Uptonianae. Verba ipsa *Bacchyli-* habes apud *Steph.* Lyr. p. 570.

Οὐχ ἕδρας ἕργον, οὐδ' ἀμβολᾶς,
Ἀλλὰ Χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
Χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν
Ἐλθόντας ἄβρόν τι δεῖξαι.

isse autem *Ceum* inde colligas, quod Simonidis ἀδελφιδοῦς, i haud dubie Ceus. Vid. Macrob. c. 26. et, ut id obiter neam, emendandus Index auctorum ab *Athenaeo* laudato- s, in quo non in voce *Simonides*, sed in voce *Ceus* com- et. Testatur autem diserte *Strabo* Lib. X. ubi de Ceo in- agit. *Plutarchus* etiam, *Aelianus*, *Stephanus Byzant.* et . Ne ergo credas *Lil. Gyraldo* Boeotum facienti, prae- im cum apud *Lutatium* sive *Lactantium* ad *Statium*, quo tore id asseruit, nihil tale, teste *Fabricio*, inveniatur, is vid. Biblioth. Gr. 551. In Collectaneis *Galaei*, Ana- ati, sed falso, tribuuntur haec verba. Solan. Non onidem hic laudari, quod *F. Ursino* visum erat, sed Ceum rum, *Bacchylidem*, ex *Colomesio* ad Gyraldum p. 463. ob- at *Fabricius* Bibl. Gr. 2, 15. p. 594. Gesn. Vid. *Upton. chaefer.* ad *Dionys. Halic.* l. c. p. 400. ed. Lips. Leum.

IN QUOMODO HISTORIA SIT CONSCRIBEND

Pag. 165. l. 2. *Λυσιμάχου ἤδη*) Lysimacho post Alexa dri mortem Thracia obtigit, in qua sita haec urbs. Eade prorsus ratione usurpat *ἤδη*, Rhet. Praec. c. 5. Solan.

Ead. l. 3. *Φίλων*) Cui etiam Symposium dedicat. Vi not. ad personas Conviv. Verum nomen fuisse videtur; s quis fuerit ille Philo, non constat. Est et Philonis ap. hu mentio Callid. c. 4. qui Diniae filius dicitur: sed cum dis gus ille genuinus non sit, ejus auctoritatem non moror. N bilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (Probl. 8, Sed idem ut sit, per aetatem non licet. Solan.

Ibid. Πυρεταίνειν) Angl. *πυρέττειν*. Sic pag. seq. ὡς ρέξαι. Bourd. *Πυρέττειν* A. W. P. L. In reliquis πυρε νειν. Solan. Etsi *πυρεταίνειν*, quod in Edd. erat, quoq dicatur, ut supra in Scyth. c. 2. f. tamen *πυρέττειν* ex 4 Co praetuli, eoque magis, quia et hoc *Hippocrates* amat, ut Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. v. 34. Et crebro alibi. Rei Apud *Nostrum* quoque vid. Deor. Conc. c. 12. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἀπὸ τῆς πρώτης*) Scil. *ἡμέρας*. Sic *Demo* pag. m. 37. Solan.

Ead. l. 5. *Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ*) Sic apud *Hippocr. Galen.* Bourd. Vellem ipsa loca indicasset B. in Lex enim medico non notantur. Solan. Sic infra in Abdic. c 4. pr. *προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος*. At *Hippocrati* febris c tinua audit *ξυνεχὴς*, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 1 *Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ἐν πυρετῷ ξυνεχεῖ*, et alibi; nec men *λιπαρὴς* de febri apud eum me legere memini, nec *f sius* notavit. Reitz. *Λιπαρές· τὸ προσεχές· ἐκ τοῦ λίαν πε ναι. Suidas*, e Scholio *Aristophanis. δεόμενον*, καὶ τὸ π δρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι. *Hesych.* ubi *Alberti* la inter alios *Moschop. περὶ Σχεδ.* p. 165. *λιπαρῶ· τὸ ἐπιμένω λιπαρὲς, τὸ ἐπίμονον. ὡς παρὰ Λουκιανῷ· τῷ λιπαρεῖ τῆς ἐπ ρήσεως, ἤγουν τῷ ἐπιμόνῳ.* Adde *Lucian.* Hermot. c. 24 conjungitur: *τὸ λιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. Aelian.* V. X, 16. *λιπαρέστερον εἶναι καὶ ἐγκεῖσθαι. Λιπαρὴς πυρετὸς* ditur *febris continua*. Sed in hac vocula idem fere esse tur, quod antea in *ἐῤῥωμένως*. Rudolph. Differunt qu notiones *ἐῤῥωμένως* et *λιπαρής*. Sed *λιπαρεῖ* tamen non h. l. convenit, quam *ἐῤῥωμένως*. Et *Wyttenbachii* conje

ram λάβρῳ pro λιπαρεῖ, in Ep. Crit. illam p. 55. propositam, atis refutant ea, quae modo *Rudolphus* congessit. LEHM.

Ibid. Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην) In libello, quomodo sit conscribenda historia, non longe a principio, scribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, sine ullo sensu. GRAEV. Non adsentior *Graevianae* distinctioni, sed vulgatam servo, et miror, qui eam *sine ullo sensu* esse, dicere queat: nam si cum *Graevio* distinguendum, tunc illud καὶ οὗτος potius delendum foret, sic scribendum continuo filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς λυσε τὸν πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὗτος, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione Ed. Pa. recte ostendit, vertens, *sudor, etiam ipse immodicus;* si e malis, *isque immodicus;* quod Latinis quoque perfamiliare esse, quis nescit? Addidisse autem *Noster* illa videtur, ut magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς et πολύ; ria, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, on esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant, *Nullum criticum paucum*, i. e. solutio morbi critica per cretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, e. non portendunt salutem, sed irritum tantum produnt turae conatum. REITZ. Perperam in B. 3. distinctum vio, πολὺς, καὶ οὗτος ἔλ. unde conjicio *Graevio* in mentem uisse emendandi consilium importunissimum. Ceterum tissime *Rudolphus* cum h. l. conferri jubet haec *Hippocra*: Aphor. IV, 60. ὁκόσοισι ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα κωφωαἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, ἢ κοιλία ἐκταραχθεῖσα, λύει τὸ νόσημα. VIII, 4. Ὁκόσοισι ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταίοισι ἱδροῦσιν; ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῇ, πονηρόν. De sudore autem IV, 65. ρίσσοντι ἱδρὼς ἐπιγενόμενος, μὴ ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, καὶ. LEHM.

Ead. l. 7. Ἐς γελοῖον) Mira phrasis: nusquam enim, quod dem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Saltat. c. 4. et Eunuch. c. 5. Adde etiam Hermot. finem. AN. Nescio, quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. ificat enim hic περιΐστημι *redigo;* eodemque significatu et tructione utitur *Herodian.* VII, 3, 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς στους τῶν ἐνδόξων οἴκων ἐς πενίαν περιστήσας. Nominati autem verbi, hoc *Luciani* loco, est τὸ νόσημα. Nec tanabludit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, uch. c. 5. τὸ δὲ οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· quambi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo*

deflexit, redegit se, sive *redactus est*. Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Bas.* εἰς τηλικούτους περιέστη κινδύνους, *in tam pericula redactus est, incidit.* Reitz. Pro περιῖστη Codd. 301. et Gorl. habent περιῖστα, genuinam, ut mihi videbatur, formam, a forma ἱστάω deducendam, quemadmodum ἐτίθει a τιθέω, et similia alia. Praeter ἵστα *Thucydidis* II, 106. et κατέστα ejusd. VI, 63., quae exempla *Fischerus* affert in Animadvv. ad *Weller.* T. II. p. 453. et *Matthiae* in Gramm. Gr. p. 267. ille tamen falso adscribens *Herodoto*, pertinet huc etiam *Polybii* συνίστα III, 2, 11. et *Athenaei* προίστα p. 243. f. Mireris itaque, qui h. l. περιῖστα *Belino* male scriptum videre potuerit, quum contra περιῖστη manifesta sit Grammatici correctio. Lehm.

Ibid. Περιῖστη) Conf. supra Hermot. c. ult. f. Solan.

Pag. 166. l. 3. Ἐμονῴδουν) Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. et locum hunc *Philostrati* in Aristid. p. 582. οὕτω ὠλοφύρατο πρὸς τὸν Μάρκον, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπιστενάξαι τὸν βασιλέα etc. Vide et not. ad eundem *Philostr.* p. 158. et textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. κατᾳτησάμενος τὸ τῶν μονῳδιῶν μῆκος. Solan. *Hesych.* μονῳδεῖ· μονοθρηνεῖ. Μονῳδία λέγεται, ὅτε εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν, οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς, ἄδει. Lehm.

Ibid. Ῥῆσιν etc.) Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ. in A. P. et L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ. ut Conviv. cap. 17. quod fateor me non intelligere. Solan.

Ead. l. 4. Ἐν μέλει) Angl. *in mood.* Bourd. Mox ad v. ὠχρῶν notavit *Rudolphus* haec: „Solet pallor tribui amantibus, de quibus etiam hic cogitandum. vid. seqq. cf. *D'Orvill.* ad *Charit.* p. 425. Lips. ubi etiam λεπτός.“ Ac deinceps: „ἑβδομαῖος τραγῳδὸς mihi est, qui septimo die coepit esse τραγῳδός. Septimo autem die a febre isti dicuntur liberati. Lepide pro: *febricitantes tragoedi.*“ Lehm.

Ead. l. 6. Σὺ δ' ὦ etc.) Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exstat in addendis editionis *Barnesii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13, 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδασκε τἀκακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὢν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει,

Καὶ ταῦτα μὲν ὁρῶν τίμιος θεοῖς ἴσῃ,
Μὴ ὁρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud *Lucianum*, σὺ δ' ὦ. τ. quod et rectius videtur. Aliter citantur primus et tertius versus apud *Stobaeum*; v. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε παῖ θεῶν τε καὶ βροτῶν, et ἢ τοῖς ῥᾳδίοις εὐμενὴς παρίστασο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit vir ille summus. SOLAN. *Luciani* verba temere transposita a librariis ratus *van Heusde* in Specim. Crit. in *Plat.* p. 5. ita refingi vult: — τραγῳδῶν, καὶ τἆλλα ἐγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ,
Σὺ δ', ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων, Ἔρως,
ῥᾳ δὴ χειμὼν etc. in quibus quidem ingenii solertiae et acumini satis succurrit fortunae favor. Non tamen ideo mihi dedo verborum mutandus esse videbatur, quum ne minima vestigium eidem corrupti ordinis vestigia appareant, vulgatus vero non tanto laboret vitio, ut mutatione opus esse videatur. Imo si quid est in verbis sic ordinatis insoliti, quod offendere possit, consulto *Lucianus* narrationem suam rei narrandae convenientem instituisse putandus est. Καὶ τοῦτο autem est: *idque quidem*, neque vero ad versum prolatum est referendum. Praeterea ἐπιπολὺ secundum *Heusdii* rationem foret *maxime*, *potissimum*, quod nemo facile probaverit. Imoque vulgatis potius immanere placebat. LEHM.

Ibid. Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε) *Eurip.* Androm. v. 16. SOLAN.

Ead. l. 10. Ἀρχέλαος) Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. mente *Jac. Uptono.* SOLAN. In *Aeliano* saepius occurrit Archelaus rex; tragoedum haud inveni. RUD.

Ead. l. 13. *Παρολισθαίνειν*) Sic infra Abdic. c. 28. f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καθολισθαίνουσιν. SOLAN.

Pag. 167. l. 2. *Περιπετομένου*] Quamquam hoc imprie potest intelligi, de imagine Persei et Medusae, Abderitarum animo obversante: tamen respici putaverim ad notum Persei iter per aërem. In isto certe Fragmento Perseus

— — διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
Τέμνων κέλευθον, πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
Κάρα κομίζων. — — —

Cf. *Ovid.* Metam. IV, 711. sq. LEHM.

Ead. l. 3. Ἔν φασιν, ἐνὶ παρ.) Solet *Lucianus*, cum tragicis utitur vocibus proverbiisve, illud φασὶν adhibere. An

autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem nisi aliquid de comica licentia *Luciano* concedi viderem. Nolem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista et pannos conspici. (Haec quidem *Solanus* fortasse delicatius. Posse in mentem venire *περιβαλεῖν*. Sed nihil his opus. Rud.) D *ὡς ἔπος εἰπεῖν*, *Leop.* 166. *Cic.* vertit, *quod rite dicitur.* Qu de re luculentus est *Platonis* locus *Πολ.* A, Ald. Ed. p. 8. E *τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ*, quo facile evincitur *vulgo*, non *rite*, significari; nisi forte nos illud *rite* prave in terpretari, quod ego hinc existimo, solemus: *nisi forsa* illic pro *rite* trite legendum est. Solan. *Rite* est *more rec recepto, et usus diuturnitate quasi sancito. Trite* in *Cicero* equidem perhorresco. Lehm.

Ibid. *Ἐνὶ παραβαλεῖν*) Vide Paroemiog. Bourd.

Ead. l. 6. *Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται*) L bet hic misereri sortem humanam, et imperium fati in fa mam virorum illustrium, et temporis injurias in literas monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numer quorum multitudinem perstringit, et satyrice irridet *Lucia nus*, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantu notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Anton no et Vero jejune et brevissime aliquid de iis bellicis ere tibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello inte ligi deberent haec *Luciani* verba. Clades igitur ea in Arm nia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, Othryade quodam Parthorum duce caesus est, et copiae d letae, ut nos docet *Lucianus* hic et supra in Pseudomar Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur *Noster*, telligi debent de bello Parthico, quod post illam in Arme cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Pris Avidio Cassio, et Martio Vero, qui Parthos ad Europ Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindi runt, Artaxatis captis, et Babylonem usque penetrarunt, discimus ex dictis *Capitolini* locis. Fuit profecto insigni expeditio, et quae procul dubio famam merebatur; sed famae avidi homunculi, et aeternum nomen sperate ex f noribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus olent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea obli manet. Palm.

Ead. l. 7. *Ἐν ποσὶ*) Sic *Long.* Past. L. 2. p. 64. Ed. *germ.* cujus dictio cum *Nostro* plurimum consentit. Sic pra, Nigrin. §. 7. Ubi vid. Interprett. Reitz.

Ibid. Ὁ πόλεμος) Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. finem CLXIV. Unde jam patet, et in sequentibus clarius patebit, quo tempore *Lucianus* hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται — πολλοῖς καὶ σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a *Luciani* judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue et petierit et fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* et *Toinardo Aurelianensi*. Solan.

Ead. l. 8. Ἐν Ἀμμωνίᾳ τῳ.) Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci, ubi clades illa accepta. Nott. p. 40. Solan.

Ead. l. 9. Μᾶλλον δὲ] Corrigit se. Ex antecedentibus τοῖς ὅστις etc. potuisset aliquis conjicere, Lucianum parvi fecisse et nullo loco habere istos historicos; immo vero, nunc dixit, sunt Thucydides et Herodoti. Scilicet. Ita auxit ironiam. Illud μᾶλλον δὲ etiam infra c. 8. Jov. Trag. c. 33. *Plat. Sympos.* c. 37. §. 3. Rud.

Ead. l. 11. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.) *Empedocli* Scholiastes tribuit, et omnino sententia Empedoclis est. V. *Plut.* in Decretis 1708. et Moral. 1617. f. *Clem. Alex.* 25. B. et *Ritterus.* not. ad *Porphyr.* p. 37. Sed verba videntur potius Heracliti. *Plut.* 660, 2. de Isid. et Osir. Expressit *Ovid.* et *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laërt. Lipsium.* Confer et Icarom. c. 8. Solan.

Ibid. Πόλεμος) Sic pag. 728. πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξασε. Hac de re copiose *Lips.* Bourd. Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοτροπὴν, per quam ἡρμόσθαι τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7. Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοτροπὴν rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, propiosius quam *Hippocrates*, modo is auctor sit, de diaeta I, p. 629. seq. VII, 6. seq. inprimis c. 12 — 17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. Gesn. Facio cum Scholiaste, qui ad Empedoclis dicta respici monet. Lucianus voculam πόλος, qua usus est Empedocles, videtur in πόλεμος vocula mutasse, quo magis aptum fiat dictum rei praesenti. Alio sensu non adhibitam esse, quam quo usus ea est philosophus, per se patet. Rud.

Ead. l. 12. *Ἀνέφυσεν*) Conf. infra Abdic. c. 27. SOLAN.

Ibid. *Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ*) Angl. ὁρμῇ. BOURD. *Ὁρμῇ* A. W. P. et L. Reliqui *πληγῇ*, ut Tyran. c. 1. SOLAN. Cum omnes Edd. haberent *πληγῇ* pro *ὁρμῇ*, *Solanus* adscripserat conferendum Tyrannicid. c. 1. Ibi autem legas: *πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος καὶ φονεύσας*. Id vero parum facit ad demonstrandum, et hic *πληγῇ* legendum; cum hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete *πληγὴ* dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed et *ὁρμὴ* vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem Codicum. At *πληγὴ* tamen generale quid est, et ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. REITZ.

Ead. l. 14. *Φίλιππος*) Vide Paras. c. 42. Ad Philippum adductus fuit post pugnam Chaeronensem..... V. *Arrian.* Epict. p. 302. (i. e. III, 22, 24. cf. I, 24, 6. ibique *Uptonus.* LEHM.) et *Diog. Laërt.* 148. B. SOLAN.

Pag. 168. l. 4. *Τὸν πίθον*) Conf. supr. Dial. Mort. XI. §. 3. SOLAN.

Ead. l. 5. *Κρανείου*) *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit *Laërt.* lib. 6. (segm. 77.) *ἐνέγκαντε μὴν αὖ διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ*. COGN. *Κρανείου* edi curavi, pro vulgato *Κρανίου*. Ita enim *Laërt.* quem *Cogn.* adduxit, id scribit, et ita jam editum in Dial. Mort. I, 1. Sic *Suid. Κράνειον· φρυτὸν, καὶ τὸ γυμνάσιον·* nam *κρανίον* os capitis est, s. *calvaries*. Vid. *Polluc.* Onom. si quid opus: quin et apud *Nostrum* interdum recte scribitur *Κρανείου*, modo *Κρανίου* in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus *προσλαλιᾶς*. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit *κρανίον, τόπος*, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa *Κρανείου* hic et alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed et *Κρανίου* Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Fresne* in Glossar. Graec. REITZ. Ceterum posterior haec comparatio minus videtur apta. Nam Diogenes *illud* (si quidem fecit) inepte, Lucianus *hoc* prudenter. Sed auctor fortasse ita scripsit, ut vim comparationis superioris mitigaret, et historicos placaret; fortasse ut innueret, frustra se hominibus temerariis praecepta esse daturum. Vid. cap. ult. RUD.

Ead. l. 9. *Κωμικὸν δορυφόρημα*) Praeclare *satellitium hoc comicum* illustravit, et cum *προσχήματι τραγικῷ* comparavit, *Spanhemius* ad *Aristophan.* Rau. 944. GESN. *Hemsterh.* om

d. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* an. v. 944. Is vero ibi docet, *tragicum satellitium* ad pom- am tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degis- . *Comicum itaque satellitium* idem erit. REITZ.

Ead. l. 10. *Κεχηνὼς σιωπῇ*) Vid. infra Toxar. c. 9. et non mel alibi. SOLAN.

Ead. l. 13. *Μεγαλότολμος*] *Magna audens*, in laudem icitur *Joseph.* Ant. V. pag. 145. Genev. Sed h. l. ironice. UD. Cf. supra Hermot. c. 74. et Alex. 8. LEHM.

Ibid. Δείσῃς περὶ ἐμοῦ] L e. ne sis sollicitus de mea lute; noli vereri, ne tale periculum subeam. aut, noli mere, ne sim tibi opere historico male conglutinato mole- us. Sed tum mihi videtur scribendum fuisse *παρ' ἐμοῦ*· t etiam illud, si quid sentio, venustius. RUD. Merito il- d *παρ' ἐμοῦ* reprobavit Censor *Rudolphi* Jenensis in Ephe- err. a. 1800. N°. 122. LEHM.

Ead. l. 14. *Κυλίοι*) Ita cum Cod. W. Ms. Reg. 2956. elius, quam quod in Edd. est, *κυλίει*. BIP.

Ead. l. 15. *Οὐδὲ π. καρτερῶς*) A juniore *Luciano* haec ripta hinc forsan erunt, qui colligant; sed de ejus aetate inde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud ve- es dolia. Merito tamen dubitat *Menagius*, (ad *Diog. Laërt.* 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* ta- en vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. SOLAN.

Pag. 169. l. 2. *Συλλέγειν τὰ ὄστρακα*) Nimirum, contra diernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est nd *Varronem* R. R. 3, 15, 2. Add. *Colum.* 12, 54, 3. GESN. axime deprimitur scriptor levis, ubi auctor probatus, vel lens, ut fit, sibi difficillimum factu videri affirmat, quo e facile defunctus est. RUD.

Ead. l. 3. *Πῶς*) P. et L. In aliis *ὅπως*. SOLAN.

Ead. l. 5. *Καπνοῦ καὶ κύματος*) Locum hunc, qui me diu serat, aperuit tandem vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, quem alludit, *Homeri* loco, (Od. *M*, 219.) qui inspectus n totam statim pulchre expediet. Scyllam ut effugeret, bernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scri- e Eth. II. sub finem, neque Circe, ut *Giphanio* eum no- ti placuit, sed Ulysses: *τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκ- ἔρυγε Νῆα* etc. — Eodem respicit *Clem. Alex. Προτρ.* p. 40. C. *Fumus* autem unde sit, disces ex v. 68. 202. et ioliaste; ex *Rhodio* IV. p. 100. B. ex *Apollodoro* etiam I. 27. A. SOLAN.

Ead. l. 6. *Τῷ συγγράφειν*) *Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν σὺ*

πτοιῶν. Vere Ms. τῷ συγγραφεῖ, *a fumo, fluctibus, et cu[ris] quibus tenetur scriptor*, sc. historiae, *abstinebo*. Et sic inte[r]pretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. Graev. In libello, quomodo sit scribenda historia, ait auctor, non opu[s] fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo [a]non in animum induxisse tale quid facere, τοῦ μὲν πανυ[σ]pergit, καὶ πύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἐ[σ]σιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, ἐν ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. *Graevius* συγγραφεῖ. Non ausim tamen ego non praefe[r]re vulgatum: *A fumo quidem et fluctu et curis, quae cum con[s]scriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* Jens. *Fran[c]. Riollay* recepit συγγραφεῖ. Mihi multo elegantius videt[ur] συγγράφειν, ita quidem, ut *Jensius* fecit, explicatum. Ne[c] que Codicum W. et Gr., ad quos etiam duo Codd. Par[is.] accedunt, tantum apud me valet auctoritas, ut propterea min[us] lectam rationem dicendi *Luciano* intrudere audeam. Lehn.

Ead. l. 7. *Εὖ ποιῶν*] Haec et quae de doliolo suo d[i]cit Lucianus, ironice accipienda sunt omnia. modestiae enim in his apud Lucianum non video. Hac autem forma auctor valde videtur delectatus. Cf. c. 12. et saepius. Reitz.

Ead. l. 9. *Ἄχρῳ — δακτύλῳ*) Iterum infra Demon. c. 4. Solan.

Pag. 170. l. 2. *Ἀλλὰ εἴ τι*) *Ἀλλ'* ex consuetudine dedi[di]sem, nisi priscae Edd. haberent *ἀλλά*. Et si nondum sat[is] exemplorum apostrophi in conjunctionibus et praepositionibus neglectae adduxi ad Pro Merc. Cond. c. 11. ubi *ὑπὸ ἀκ[ρ]ρίας* quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. ed. Bas. ubi *παρὰ Ὀρόντου*, pro *παρ'*. Et non semel alibi. Ita *Long. Past.* I. pr. *ἀλλὰ ἐκ ταύτης* etc. Et IV, 112. *ἐπὶ ἱππεία[ν]* hoc Dial. c. 15. *ἀπὸ Αἰθιοπίας*. Particula δὲ vero multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. Reitz.

Ead. l. 4. *Ἐς ἀεὶ κτῆμα*) Locum ipsum *Thucydidis* alibi descripsimus. Vid. c. 42. Monendus tantum hic lector est antea pro *ἐς*, *ὡς* scriptum fuisse in impressis, quod nos praeeunte *Vorstio*, in suo Codice, mutandum duximus. *Ἐς* L. et ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. Solan. Locum *Thucydidis*, quem se alibi descripsisse ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I, 22. ubi *Duker.* optime jam vidit, et in hoc *Luciani* loco *ἐς ἀεὶ* legendum, velut infra in Quom. hist. c. 42. et supra Deor. Dial. X. idem recte legitur. Reitz. *Wieland. Eigenthum seines Urhebers.* Si licet dissentire, malim: thesaurus ad posteros pertinens Rud. *Belin. monument éternel*; tanquam legisset *μνῆμα*. cete

im non inepte. In mentem venit *Horatii monumentum aere rennius.* Lehm.

Ead. l. 5. *Ἐπιστρέψων*] Plenius *Plutarch.* de aud. oet. VII, 12. *πάλιν δ' ἐπέστρεψε καὶ περιέσπασε πρὸς τὸ καλὸν* ιᾶς. Rud.

Ead. l. 8. *Μανία, εἴ γε ἐλπὶς*) *Lucianus* praecepta conribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat, fore, non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin re, ut quibusdam molestus videretur, praecipue iis, quom historia jam esset perscripta et publicata. *Εἰ δὲ καὶ ἐπήται*, pergit, *ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεφωμένων.* Locus turpiter corruptus. Pro *μανία, εἴγε ἐλπὶς* ne dubio legendum, *μανία εἴη γε ἐλπίς.* Id dicit, *Sed et si* a (historia jam ab aliis perscripta et publicata) *laudata sit iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos et aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel epta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurse etiam interpres. Jens. Vid. *Jensium.* Liturae hic sunt W. et vulgata reposita. Vid. Paras. 7. Solan. Mss. gg. 2954. et 2956. *ἤγε ἐλπὶς*, ut edi curavimus. Bip. Ven hanc emendationem, quam veteres jam interpretes sensant, etiam *Schmiederus* recepit. De sequentibus haec adtavit *Rudolphus: „Μεταποιεῖν* videtur ad materiam et res rtinere, *μεταγράφειν* ad expositionem; nisi forte plus vio quam adest.“ Aliquam saltem differentiam innuit partila *ἤ*. Neque adeo *Rudolphi* subtilitatem reprehendere au. Lehm.

Ead. l. 10. *Τὰς βασιλείους αὐλὰς*] Solet *Lucianus ἐν παρόδῳ* alios etiam tangere, velut hic pravum istorum minum sensum, quo pertinet *Wielandi* notula elegantissi-, de Aristobulo cap. 12. p. 92. versionis: *Dass er sich so l betrog, war nicht* seine *Schuld.* Plagas autem ejusmodi graviores esse, quo celerius infligantur, id neminem esse itror qui negare sustineat. Rud.

Pag. 171. l. 1. *Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.*) Vid. *Demosth.* Ol. I, C. Philip. III, 177. B. *Noster* c. 2. *συνεχεῖς νίκαι.* Bello fligato videtur hoc scriptum, atque adeo anno Chr. CLXV. Veri duces Avidius Cassius et Marcius Verus Seleuciam Ctesiphonta ceperunt. V. *Capitol.* in Vero c. 4. In numi Veri, anni CLXVI. *PAX* et *IMP.* III. et IV. ob triumm. Solan.

Ead. l. 3. *Πήχει*) V. infra c. 39. ne forte existimes hoc abulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen

non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere cariosa et prava intelligendum. SOLAN.

Ead. l. 7, *Αἱρεῖσθαι — φεύγειν*] Per se quidem bene se habet haec distinctio, sed qui ad disciplinas et artes eam transferant, ut hic Lucianus, eos parum commode sive dividere sive partiri existimo. Fieri enim vix potest, ut, hac partitione scripti admissa, omnes repetitiones vitemus. Lucianus certe eas haud vitavit, quod tamen facile potuisset, si logici canonis, cujus infra c. 32. meminit, in describendo opere rationem habere voluisset. RUD. Idem etiam *Wielandius* observavit in limine versionis hujus libelli. Sed dispositiones librorum Lucianeorum non sunt omnes stricte ad Logicorum praeceptorum normam exigendae. Alibi potius scriptoris nostri virtutes quaerendae. LEHM.

Ead. l. 16. *Κοινὰ γὰρ — ἁρμονίᾳ*] Interpr. *Communia enim, quod dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua et compositione.* immo reddendum: *vitia enim in lingua et compositione omnium orationum sunt communia.* Num intelligit elocutionem, an usum vocalarum et compositionem? Putaverim posterius. RUD. Suspectus mihi est finis ejusdem (6.) capitis, *κοινὰ γὰρ — ἁρμονίᾳ.* nam perquam frigida est repetitio, et ea quidem fluxum orationis impediens, quae, his omissis, melius et commodius procedit. Videtur autem haec Luciani observatio in margine, memoriae causa, posita, et postea in textum illata fuisse, additis voculis connexionis et excusationis, *γὰρ, ὡς ἔφην.* IDEM in Praefat. pag. VI. Hoc *Rudolphi* judicium, cujus elegantiam laudat Censor *Jenensis*, ita secutus est *Schmiederus*, ut verbis, de quibus agitur, suspicionis notam impresserit. Mihi secus videtur. Duplicem scilicet caussam, cur communia ista omnibus scribendi generibus vitia nunc praemittere constituerit, attulit auctor: primam hanc, quod longum foret singula persequi; alteram, quia alienum id foret ab instituto praesenti. Quod posterius ut explanetur, addit auctor brevissime et quasi parenthetica celeritate verba, quae sequuntur: *κοινὰ γὰρ* (Cur οὐκ ἴδιον; quaeri possit; respondetur, *κοινὰ γὰρ*) *ὡς ἔφην* etc. i. e. *propter ipsum illud, quod modo dixi, quod communia sunt vitia ista in lingua et compositione omnibus orationis generibus; propter id ipsum recensio eorum non propria est ejus, quod nunc ago, argumenti.* Sic patet, verba illa adjecta non esse *frigidam repetitionem*, imo vero gravem ejusdem rei, quam modo tetigerat, revocationem, eoque illam graviorem, quum iisdem etiam verbis fiat. Patet vero etiam, *fluxum orationis* procedentis minime his verbis impediri, quum periodus a

erbis: ἃ μὲν οὖν, usque ad, ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ pertinens admodum modicae sit longitudinis, et, parvula illa enuntiatione interposita, tantum absit, ut ingrate oratio interrumpatur, ut etiam vigor ejus augeatur; modo tenendum, paullo celeriore motu, quem fere parentheses flagitant, ea verba pronuntiari debere. Cf. similem orationis formam infra c. 9. a verbis πρῶτον μὲν etc. LEHM.

Pag. 172. l. 11. *Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι*) *Ἐνδιατρίβουσι*, ut infra c. 11. *καὶ ἐνδιατρίβοντες*, et immorantes; et supra, — *καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον*. MARCIL.

Ibid. Διατρίβουσι) *Ἐνδιατρίβουσι*. GUYET. *Ἐνδιατρίβουσι*) *Marc.* emendationem secutus sum: confirmatur auctoritate Ms. W. Sic usurpat c. 11. SOLAN. Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed et saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paullo ante c. 6. *ἐνδιατριπτέον* iam habuimus. REITZ. Sic etiam h. l. vere exhibet A. 2. quamquam divisim *ἐν διατρίβουσι*. LEHM.

Pag. 173. l. 2. *Λίς διὰ πασῶν*) Dictum est supra ad Prom. Verb. c. 7. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ὀπωσοῦν*) Bene monuerat in marg. *Hemsterh.* dendum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. n. 53. id est, L. VII, 0. Ubi ad verb. *ὁπωσοῦν* in *Thucyd.* occurrens, ait: *Th. lagist.* hoc *Ἑλληνικὸν*, non *Ἀττικὸν*, esse pronuntiat. Est men rursus apud *Thucyd.* VIII, 90. Item in *Isocr.* ad Niclem, non longe a principio, et *Luciano* Quom. hist. h. l. EITZ. Cf. *Platon.* Sympos. XXV, 1. RUD. Et *ὁπωστιοῦν* *cian.* Diall. Merr. IV, 2. LEHM.

Ead. l. 7. *Ἀκαριαῖον*) Angl. *ἄκαιρον*. BOURD. Hic adverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam mam reposuisse vulgatam; verum ita dubie posuit, ut vix is dignoscam, huccine pertineat, an ad praecedens *ἐνδιατρίβοντες*. Sed *ἀκαριαῖον* probum esse, jam dictum ad Herot. c. 62. REITZ. Ad verba proxime praecedentia, *ἢ δὲ* — *στορία Rudolphus* haec adnotavit: „Geminationis hujus arulorum insolentioris exemplum e *Pausania* attulit *Hoogeen.* ad *Viger.* p. 20. ed. *Zeun.*“ Non agnoscit *Hermannus* hunc *Vigeri* locum p. 704. vulgatam *Pausaniae* (V, 14, 5.) tionem, *τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς*, et alterum *τοῖς* cum nine simul *Ἡρακλέους* delendum statuit. Conferas itaque am, eundemque certiorem et huic similiorem, locum ex o nostro scriptore Diall. Marr. III, 1. *ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς ᾗ ῥέει*; ubi vid. Adnot. Tom. II. pag. 417. sq. unde simul

patebit, ἡ δὲ h. l. absolute positum, atque adeo commate a sequentibus sejungendum esse. Lehm.

Ibid. Ἀρτηρίαν) Vid. *Plut. Συμπ. προβλ. Z. ά.* ubi cum haec optime a medico essent explicata, inscite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitissimo, eadem subvertuntur. Adde et *A. Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. Solan.

Ead. l. 11. Ἄκρατος) Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic, ut edi curavimus, totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. Solan. Ἀκρατὴς) Lubens obsequerer *Solano* ἄκρατος legenti: sed cum nihil variationis addiderit, nisi quod *B.* 2. et S. quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. studiose consului, easque, quas notavi in variantt. omnes vulgatam servare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum, qui sliter habeat. Cumque *Steph.* etiam ἀκρατὲς στόμα passive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Aristoph.* non quidem commonstrato loco, (qui est Ran. 862.) vulgatam intactam sinemus, donec certiora invenerimus. Reitz. Equidem addo *Plutarch.* de Educ. XIII, 17. τὸ πολὺ τῆς ἀκρατοῦς καὶ μαινομένης ὑφαρεῖν ὀργῆς. Libertatem autem vel potius licentiam, quae his poëtis tribui videtur, haud facile iis quisquam serio concesserit. Lucianus igitur aut attulit, quod fit, non quod fieri debebat, aut, (quod magis placet) ironice dixit, ut etiam sequentia. Ipse enim in Veris Historiis poëtas non minus, quam historicos, propter ineptas fictiones ridet. Cf. Diall. Mortt. Diog. et Herc. XVI. Rud.

Pag. 174. l. 1. Ἵππων ὑποπτέρων) De poëtica hac celeritatis descriptione plena manu, ut solet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eschenbach.* ad *Orphei* Argon. 137. Gesn. Conf. supr. Somn. c. 8. ex divisione *Solani*, nunc §. 15. Reitz.

Ead. l. 2. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται) Allusit ad locum *Hesiodi*, qui apud *Eustathium*, ex libris perditis, habetur:

> Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
> Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι.
> *Super summum aristarum fructum cucurrit, neque fregit.*
> *Sed super triticearum spicarum cacumina currebat pedibus.*

Ubi notanda vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Usus est etiam *Lucianus* hoc loco, in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, est ex Iliad. Θ. Mox, μέγα τοῦτο μᾶλλόν τε ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἐν

ας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, si quis nesciat ea, quae historiae et artifices sunt propria, separare, sed introducat in historiam alienas ornamenta, fabulam nimirum et laudem, eosque, qui his utuntur, excessus.* Non damno hanc lectionem, neque versionem. Ἑτέρας, sc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano Codice scribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα, *meretricia ornamenta, fucos meretricios.* Sic vocat in historia poëtarum fabulas, laudes et hyperbolas. Ideoque in sequente periodo dicit, hoc idem esse, ac si athletam robustum quis ἁλουργέσι περιβάλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis vestibus et alio meretricio ornatu.* In verbis praecedentibus dixit, ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων, *quis athletam validum ac vehementer robustum,* sc. fuco exponit. Πρίνινοι sunt ex robore quasi concreti, quos Germani Belgae vocant *boomsterckè mannen.* Graev. *Homer.* Il. Υ, 7. Cui *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII, 805. de milla haec canit:

— *Cursuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae segetis per summa volaret
Gramina, nec teneras cursu laesisset aristas:
Vel mare per medium fluctu suspensa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.

LAN.

Ead. l. 4. Ὁ Ζεὺς) Vid. *Homer.* Il. Θ, 18. Solan.

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς) Angl. ἀπό. Bourd. Ἀπὸ) Sic A. W. et L. In reliquis ὑπό. Solan.

Ead. l. 6. Κἂν Ἀγαμέμνονα) *Homer.* Iliad. 2. *Achill. Tat.* 1. Bourd. *Homer.* Il. B, 478. Solan.

Ead. l. 9. Ζώνην) Videndus hic *Pausanias* in Boeot. curationem miror, quod hanc vocem, de totius corporis natura intelligi vult, contra poëtae mentem, si quid ego hisce perspicio. Solan.

Ead. l. 10. Ἀερόπης) Rursus infra De Salt. c. 43. Solan. *Schol.* ad Iliad. α', 7. Ἀγαμέμνων δὲ κατὰ μὲν Ὅμηρον Ἀτρέως Πέλοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης· κατὰ δὲ Ἡσίοδον, Πλεισθένους etc. Rud. Δεῖ equidem delendum censeo; reddit enim orationem hiulcam, quum γενέσθαι commode, immo rectius, antecedente οὐδεὶς ὁ κωλύσων pendeat, et intellectu sit facile, cur *Lucianus* ipse suam orationem tum impedire voluerit; neque enim inest aut elegantia aut emphasis. Idem Praef. p. VII. Offenderunt in δεῖ etiam *Jacobsius* et, quem *Reiskius* citat, *Wiederus* citat in Praef. ad Tom. II. p. LX., *Creuzerus,* qui voluntque δὴ scribi, longe certe prudentius et elegantius,

quam quod *Rudolpho* placuit. *Δὴ* in ironia positum nem erit, quin agnoscat. Quamquam equidem h. l. *δὴ* post *'Ατρέως*, quam ante, maluissem collocatum. Quod quum non sit, et quum *δεῖ* nec per se damnetur, nec ulla extern auctoritate suspectum reddatur, retinuisse id satius dux Lehm.

Ead. l. 11. *Ὅ"Αρης*) W. et Ms. R. 2956. Edd. articu lum non agnoscunt. Bip. Agnoscit etiam Gorl. Nihilom nus eum omittere placuit, quod putidam hanc diligentia in articulo saepius repetendo non amavit *Lucianu* ingeniu Cf. c. 5. in. et innumera alia exempla. Lehm.

Pag. 175. l. 1. *Καὶ δι' αὐτό*) Scita est Luciani obse vatio. Usu enim venit, ut ineptas sententias, pessime di tas, metri lenociniis velut consopiti, legamus patienter, libenter audiamus, si vocis et modulationis illecebrae acce serint. Rud.

Ead. l. 4. *'Επειςάγοι*) Ubi vulgo legitur, *Μέγα τοῦτ μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τ ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπειςάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τ ἑτέρας κομμώτατα*, per se planum est, si praecedentia resp ciantur, legendum esse *ἐπειςάγοι*. Magnum, ait *Lucian* immo maximum est vitium, si quis historiam scripturus, n noverit distinguere inter ea, quae historiae, et ea, qu poëtices sunt propria; sed in historiam transferat alius ar ornamenta, sive pigmenta. Simile mendum infra cap. 2 sustulit *Graevius* in verbis *ὥςπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς, τοῦ 'Ολυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοςοῦτον καὶ τοιοῦτον ὂν, μὴ ἔ ποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγεῖτο*, legens, quod sane requiritur, *ἐξηγοῖτο*, Jens. *'Επειςάγοι* ex W. Ed. J. est. Reliquae mendose *ἐπειςάγει*; quod recte vi *Jensius* emendandum. Solan. Optativum lubens expres non tam ob duos testes, quam etiam ob sequens *περιβάλλ ἐντρίβοι*. Reitz. Vulgata haud est inepta, quum auctor saepius modos varient. Cf. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 279. Li Rud. Non tamen temere id judicaverit quis fieri a proba scriptoribus. Lehm.

Ead. l. 5. *'Ετέρας*) Angl. *ἑταίρας*. Bourd. *'Ετέρας*, s nus ipsa *Luciani*; quod autem praeferunt Angl. Ms. Gr. P. *ἑταίρας*, corruptio mera. In M. etiam *ἑταίρας* fuerat, manus recentior mutavit. (De *Κομμώματ.* v. *Hesych.* Sch *Longol.* Solan. Non male *ἑταίρας*. Reliqua ita essent appositione; et *μῦθον* et *ἐγκώμ.* vocaret *ἑταίρας κομμώτ*. R Sequitur etiam mox *κόσμος ὁ ἑταιρικός*. Nihilominus mium puto h. l. *Rudolphum* ab *ἑταίρᾳ* captum fuisse. Arti

certe; τῆς ἑτ. gravissime impedit, quo minus meretricem c admittamus. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἐν τούτοις*] In mentem venit: *ἐν τούτῳ*, ad solum *ἐγκώμιόν* referatur, quia ne modicae quidem et tae fictioni locus est in historia. Sed ex rationibus ejus- odi nil censeo movendum, et mutandum. Rud.

Ead. l. 7. *Ἀλουργέσι*) Angl. *ἁλουργές τι*. Bourd. Ibi- m ait auctor, Poëtices ornamenta in historiam transfundere, m esse, *ὥςπερ ἄν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ ιιδῆ πρινίνων ἁλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ιρικῷ*. Pro *ἁλουργέσι* in MS. Angl. *ἁλουργές τι* exstare, te- tur *Bourdelotius*. Sed cum haec MSti lectio, sequentium ione habita, sit soloeca, vulgata lectio censenda est inte- rrima: *Non secus, ac si quis athletam aliquem ex robustis illis admodum validis, induat purpureis vestibus, alioque ornatu retricio.* Jens. Recte quidem doctiss. *Jens. ἁλουργέσι* prae- t alteri lectioni *ἁλουργές τι*· verum non dubito, quin jam igis sit probaturus illud *ἁλουργέσι*, quod ex collatione in irg. Aldinae *Wesselinganae* admisimus. Reitz. *Ἁλουργίς· ρφυρᾶ χλανίς. Suidas.* Et saepius legitur in Nostro. Prom. p. 4. 6. Pisc. 36. Epist. Saturn. 21. His non obstantibus uidem praetulerim *ἁλουργέσι*. nam hoc Adjectivum, etiam nisso *ἐσθῆς*, significat vestem purpuream; *Aelian.* V. H. II, 32. *Ἐμπεδοκλῆς — ἁλουργεῖ ἐχρήσατο*. Est deinde dif- ilior et inusitatior lectio, unde denique facilius oriri po- it *ἁλουργές τι*. Rud. In *Aeliano* non poterat bene addi θῆς, quoniam modo in narratione praecesserat. Hinc ergo ndum sequitur, *ἁλουργὴς* simpliciter posse dici *vestem pur- ream*, omissa voce substantiva. Addita autem haec reperi- r ap. Nostrum Imagg. c. 11. *ἁλουργὴς ἐσθής*. Alias, ut bene tavit *Rudolphus*, frequentatius est nostro scriptori *ἁλουρ- ς*, et hoc adeo loco bene restitutum a *Reitzio*. Lehm.

Pag. 176. l. 1. *Τὰ ὕστερα*) Probo lectionem marginis *Al- nae Wesselinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuis- *Micyllus* interpres, qui verterat, *quasi posteris, non prae- ntibus scribantur.* Reitz. Sed *τὰ* difficilius. Nota res, Neu- um saepius tali nexu de hominibus dici. Rud. Sunt *τὰ ειτα judicia posterorum*, non proxime *posteri* ipsi. Lehm.

Ead. l. 2. *Ὅσοι* etc.) In Ms. hic locus sic legitur: *ὅσοι οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ ήσιμον, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦ- ν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτήν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦ- ν ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μέν, ἱρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. Ἐν γὰρ ἔργοις* Quod

nec praetereundum, nec rejiciendum *existimo*. Graev *Διαιρεῖν εἰς δύο* contextu docente h. l. significat: dupli cem historiae finem proponere. Monet autem hoc auctor quia, admissa ista divisione, isti scriptores aliquid habe videbantur excusationis. Ceterum non possum, quin adj ciam *Josephi* locum, de rationibus, quibus multi ad historia scribendam adducantur. Antiqu. I. ab initio: *Τινὲς μὲν γὰ ἐπιδεικνύμενοι λόγων δεινότητα, καὶ τὴν ἀπ' αὐτῆς θηρώμεν δόξαν, ἐπὶ τοῦτο τῆς παιδείας τὸ μέρος ὁρμῶσιν· ἄλλοι δὲ χάρ ἐκείνοις φέροντες, περὶ ὧν τὴν ἀναγραφὴν εἶναι συμβέβηκεν, π εἰς αὐτὴν πόνον καὶ ὑπὲρ δύναμιν ὑπέστησαν. εἰσὶ δ' οἵτινες ἐρω σθησαν ὑπ' αὐτῆς τῆς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης, οἷς πραττομέν παρέτυχον, ταῦτα γραφῇ δηλοῦσθαι περιλαβεῖν. πολλοὺς δὲ καὶ χρ σίμων μέγεθος πραγμάτων, ἐν ἀγνοίᾳ κειμένων προὔτρεψεν, π περὶ αὐτῶν ἱστορίαν εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐξενεγκεῖν.* Rud.

Ead. l. 7. *Ἐν γὰρ ἔργον*] Posuit hoc auctor sine pr batione et demonstratione. Afferebat id quidem notio h storiae, quam sibi informaverat; sed quo jure id feceri insuper quaerendum erat. Hoc modo certe refutare non po erat alios, qui aliam animo notionem comprehenderan Rud.

Ead. l. 9. *Αὐτὸ*) Forsan *αὐτῷ*. Sed nihil muto. Pro enim etiam vulgata. Solan. Longe praestat *αὐτὸ*, i. e. *αὐτὸ τὸ τερπνὸν*, pro Nominativo habendum. Nec de ul mutatione cogitandum. Lehm.

Ead. l. 10. *Κάλλος ἀθλ.*) *Quintil.* VIII, 3, 10. *Pulch adspectu athleta, cui lacertos exercitatio expressit, idem cer mini paratior.* Totum illum locum communem de pulchri dine utilitatem consequente qui tractarint, laudamus ad ej dem *Quintil.* VIII. pr. 19. Gesn. Sensus non est: pulchrit dinem naturali quodam vinculo cum robore etc. conjuncta esse, ut cepisse videtur *Gesnerus*. — — Immo vero affirma si athletae praeter vires et reliquas ipsi necessarias virtut etiam pulchritudo sit, bene id se habere. Rud.

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρα τὸν Ἰσιδότου γεννάδαν ὄντα) Hic locus prima facie videtur nus et integer, at postquam exactius praecedentia et seque tia examinavi, mihi videtur deesse una literula, ut bene q dret ad sensum auctoris, qui talis est: *si pulchritudo et v concurrant in athleta, non erit spernendum tale consortium. deformitas in athleta, modo robur invictum et experientia a non impediet, quo minus praemia reportet, et insignis existim athleta.* Igitur in toto eo sermonis tractu, nullus est loc mentionem de nobilitate. Ideo *τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι* a

idetur consonare toti ratiocinationi, et aberrat ab auctoris copo. Ideo non suspicor, sed firmissime credo, *Lucianum* cripsisse *οὐδὲν κωλύσει ἡ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι*, quod quiam non intelligentes, et putantes, debere intelligi, Nicoratum e prosapia Herculis et octavum ab Hercule fuisse, uod est, trinepotis filium, et videntes, id impossibile esse ratione temporis, literam numeralem *ἡ* sustulerunt. At *δοον ἀφ' Ἡρακλέους* non de stirpe intelligendum, quasi fuet ille Nicostratus Heraclides, sed de ordine eorum, qui ctae et pancratii palmam simul eadem reportaverant die, iorum primus numeratur *Hercules*, secundus *Caprus Elejus*, quo jam supra ad *Pausaniam* in Heliacis p. 170. diximus, rtius *Aristomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magnesius*, intus *Straton Alexandrinus*, sextus *Marioon Alexandrinus*, timus *Aristeas Stratonicensis*, octavus *Nicostratus Cilix Aetates*, de quo hic loquitur *Lucianus*, qui luctam et pancram vicit Olympiade 204. quem etiam memorat *Pausanias* liac. 1. Et ex hoc loco et *Pausania* corrigendus est Olymnicarum catalogus a *Jos. Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* catur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugienus legebatur *παγκράτιον καὶ πάλιν νικ στρας*, unde divina- exscriptor *νίκων στράτις*. Cum ergo Nicostratus ille vicrenuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad priam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circi-, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generane ad minus, manifestum est, Nicostratum illum non posnumerari octavum ab Hercule secundum generationem: n numerando triginta annos in unaquaque generatione, volunt Chronologi, vix sufficerent quadraginta generaes. Itaque vero verius est debere legi, *ἡ ἀφ' Ἡρακλέους*, ntelligi non de stirpe, sed de victoriis Olympiacis luctae, ancratii. PALM. Si cui non satisfaciat *Palmeriana* conura, (mihi quidem satis tanto minus facit, quod video ae Hist. lib. 2. c. 22. similiter dixisse Nostrum, *Κᾶρος ὁ Ἡρακλέους*) ille cogitet, an non huc referendus sit ille ostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. *Ἦν ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πρᾶξαι καὶ βουλεύσασθαι, μεμιγμένον τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρειμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν ἐφόρει, ὅπαλον ἐν ταῖς μάχαις.* GESN.

Ibid. Ἀφ' Ἡρακλέους) Docta est sane et acuta *Palmerii* ectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. oc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo,

cujus meminit *Xenophon* ed. St. p. 276, 29.) Nostrum Ver. Hist. II. cap. 22. *Quintil.* II, 8. circa finem, ex quo et aetatem ejus discas. (Cilix erat. Ol. CCIV. vicit. Afr. ἀναγρ. et *Pausan.* Eliac. I.) *Loyd.* SOLAN. Mihi *Lucianus* nec de *Diodori Siculi*, nec de *Pausaniae*, Nicostrato cogitasse videtur, sed egisse de aequali quodam ejus nominis athleta celeberrimo, ut et *Scholiastae* visum est. Interiorem autem hujus loci sensum despero nunc omni ex parte explicari posse, quum omnis ejus color ejusmodi sit, ut respicere auctor, ut ait *Rudolphus*, videatur ad rem in facto positam, quam ignoramus. Quod autem ad verba, ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι attinet, in versione *Wielandii:* „aber das würde nicht verhindert haben, dass Hercules, wenn Nicostratus (wiewohl einer der hässlichsten Menschen, die man sehen konnte) mit dem schönen Alcaeus von Milet, der sein Liebling gewesen seyn soll, gerungen hätte, nicht dem erstern, als dem stärksten und tapfersten von beyden, den Preis zuerkannt haben würde," — vix divinaveris *Luciani*, de quibus agitur, verba. Nec *Palmerii* explicationem et conjecturam, etsi admodum ingeniosam et artificiosam, tanti facio, ut magnopere curandam existimem. Recte *Belinus* vertit: „Rien n'empêche que le fils d'Isidotus, Nicostrate, ne soit *de la race d'Hercule.* Et sic etiam *Rudolphus* explicuit ἀφ' Ἡρακλέους in Ind. s. v. ἀπὸ, *Herculis sectatorem, imitatorem fuisse.* Contulit formulam οἱ ἀπὸ Πλάτωνος etc. et provocavit ad *Viger.* IX, 1. 18. probante ipsius Censore in Ephemm. Jenenss. supra laudato. In N. T. de eadem notione promiscue usurpantur ἐκ τινος εἶναι, υἱὸν, s. τέκνον, εἶναί τινος, ut ἐκ διαβόλου εἶναι *Joh.* Ev. VIII, 44. etc. H. l. verterim: *Herculei esse roboris.* *Guil. Langius* in Animadvv. ad Lucian. saepius jam laudatis eandem, opinor, interpretationis regulam secutus, explicat *fortem esse.* LEHM.

Ead. l. 13. Ἀλκαῖος) De hoc tacent. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλος τὸ πρᾶγμα παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο. Interpres Salmuriensis: *Proinde historia, si jucundum auctarium haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio et taedio gravibus viris erant, et a neminem legebantur, nisi mulierculis et adolescentibus, ut hac tempestate Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit Codex Anglicanus,

apud *Bourdelotium*, et excerpta nostra, in quibus ἱραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia, siquidem obiter et velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se allicit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur et intelligitur hic locus: ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῆσαι, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασαμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum, dum non de faece hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* Μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. Παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes;* quod quid sit, non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ, *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, et operosis laudibus) *audientibus non esse jucundum, si non faecem plebis et vulgus cogitet, sed eos.* Τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* Sic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere, quae ingrata sunt, et indignationem movent. GRAEV.

Ead. l. 3. Ἐργάτας) Angl. ἱραστάς. BOURD. Ἐραστὰς recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. SOLAN. Fortasse respexit ad illud *Platonis* in Phaedro, quod expressit etiam *Cicero* de Offic. I. c. 5. RUD. Locus est *Plat.* Phaedr. c. 65. Ὄψις ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων, ᾗ φρόνησις οὐχ ὁρᾶται· δεινοὺς γὰρ ἂν παρεῖχεν ἔρωτας, εἴ τι τοιοῦτον ἑαυτῆς ἐναργὲς εἴδωλον παρείχετο εἰς ὄψιν ἰόν. Vid. *Car. Beier.* ad *Ciceronis* locum, qui quidem vir multiplici et exquisita instructus doctrina alium contulit ejusdem *Cic.* locum, ubi *Platonis* sententia magis etiam ad verba expressa legitur, de Finib. II, 16, 32. Ceterum *Platonica* quidem sententia per se longe alia est, ac *Lucianea:* utraque vero eadem fere ratione proposita; ut sane *Luciano*, *Platonicorum* cultori gnarissimo, formula illa venustissima obversata fuisse videri possit. LEHM.

Ead. l. 6. Ὅτι οὐδὲ — ἦν) Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt vio-

lantque hanc periodum et omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam *Luciani* interpretes Latini, quorum *Benedictus* ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maxime pere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod cum per se ἀτεχνῶς sit chimaericum, imo falsum, (et cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ;) tum si roges, cur *Lucianus* dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare caussam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de faece hominum et promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* etc. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum laudatis, an laudantibus? Ad has tamen absurditates praeivit *Micyllus*, cujus haec sunt: *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, et ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de faece hominum ac multa promiscuaque plebe hoc intelligamus* etc. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id, quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae et ingratae ob varias caussas, ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. cap. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι.) *Nos intellige faecem confusam et promiscuam plebem, sed* etc. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque adscendant istae laudationes, ut etiam infimi videant, te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant; vel, ut ipse exponit infra c. 11. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. GRON.

Ead. l. 7. Πρόσαντες) Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαντες et παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tantopere laboratur, ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est* et *audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum et praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, et in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice *Lucianus*, sic proprie *Caesar* B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* GESN.

Ibid. Παρ' ἑκάτερον) Hic locus est mutilus. *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet et laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fal-

or, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub in. et III, 1, 31. Cf. infr. Ver. Hist. II. c. 40. Et Deor. Dial. XVI. Solan. Conjungendum πρόςαντες et ἀκούουσιν, rgo non *difficile scribenti*, ut *Gesnero* visum, sed *molestum udientibus: laudes molestias facessunt auditoribus*, (commode udolphus confert locum *Plutarch.* de Educ. VIII, 27. μονωδία — ἐστὶ πλήσμιον καὶ πρόςαντες) idque παρ' ἑκάτερον, *in utramque partem*; quod quid sit, ex eo patet, quod oppositum manifesto est τῷ κομιδῇ μυδώδει, *ei, quod plane est fictum, abulosum*: ergo ἐφ' ἑκάτερον, *utrumque si spectes*, est: sive ictae sint laudes et fabulosae, sive etiam verae et genuinae, emper laudare est res lubrica, et molesta audientibus; imner ist est, in jedem Falle, den Zuhörern zuwider, qui uidem nunc non laudationem, sed narrationem, audire veint: Hanc unice veram existimo esse hujus loci varie disorti explicationem. Cf. Diall. Deor. XVI, 1. ubi Apollo licitur λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι σφάλμα, i. e. *in utramque quaestionis partem*, sive hanc, sive illam, velis, pro suo uisque animo. Et sic explicata verba: καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων — κούουσιν, haud vereor, ne quis cum *Rudolpho* pro spuriis it habiturus. Lehm.

Ead. l. 8. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ἐπινοήσαις) Vulgatam mutavi, ἢν in ἤν migrando, et distinctionem, quae post ἤν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. et J. quod enim vulgo legebatur, οὐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν etc. vertebaturque, *neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἤν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, et verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin: sed pro ἐπινοῆσαι jam quoque recepi ἐπινοήσαις. Durior hic enim est infinitivus. Imo cum et margo *A.* 1. *W.* id habeat, et *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. Reitz.

Ibid. Ἤν μὴ — ἐπινοῆσαι) Ἤν μὴ — ἐπινοήσῃ. Guyet. Ἤν μὴ etc.) Sic omnino legendum cum Mss. G. P. L. et Ed. J. Nisi cum G. Ms. legas mox ἐπινοεῖ pro ἐπινοῆσαι. Reliquae Edd. ἦν etc. cum praecedentibus conjungunt. Solan. In voce ἐπινοῆσαι admodum variant libri. Cum Ms. Gr. ἐπινοεῖ legenti facit Cod. 3011. Sed ἐπινοῇς exhibet 2954. Quam lectionem *Reitzius* e marg. A. 1. W. recepit, et recentiores Edd. admiserunt, ἐπινοήσαις, eandem exhibet etiam A. 2. sed ἐπινοῆσαις scriptam. In qua quum *Belino* soloecismus videretur inesse Optativi cum ἤν conjuncti: malebat aut ἐπινοῇ-

σῃς scribi, aut ἦν μὴ in εἰ μὴ mutari, servato sic Optativo. At cf. supra cap. 5. et quae ibi in Varr. Lectt. monita sunt. LEHM.

Ead. l. 10. Ἀκροασομένους) W. In reliquis ἀκροασεμένους. SOLAN. Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos, qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos, qui hanc historiam *audituri*, vel *lecturi sunt*. REITZ. Hanc lectionem ἀκροασομένους confirmat etiam non solum Cod. 2954. sed etiam A. 2. in qua est ἀκροασωμένους. Recte itaque recentiores Editores *Reitzium* sunt secuti. Verbis deinceps sequentibus *Rudolphus* notat tangi fortasse criticos, quos rideat (auctor) etiam in Veris Historiis. LEHM.

Pag. 178. l. 3. Τὸν τύπον) Κατὰ τὸν τύπον. GUYET. Κατὰ quippe non inserendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. REITZ. Elegans locus, quum non solum in metaphora eadem pergat, verum etiam hoc modo simul declaret, quid sit ἀργυραμοιβικῶς. RUD.

Ead. l. 4. Φροντίζειν) Tales ait auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent, et ἀργυραμοιβικῶς expendant: *ad hos*, inquit, ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν, τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν. Sic namque ex vetustis Edd. corrigendum: posteriores pessime φροντίζει. JENS. Bene monet *Lucianus*, praesertim quum laudes ejusmodi interdum essent malis artibus partae. Cf. Quinctil. lib. X. §. 18. de oratoribus quidem. RUD.

Ead. l. 8. Γάρ που σε) Ita που σε sine accentu exaratum est in Edd. priscis *J. Fl.* *Ald.* et hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset ποῦ σε· quod significatio, quam ποῦ hic habet, vix patitur. REITZ. *Schmied.* ex arbitrio edidit πού σε. LEHM. Major vis est in hac comparatione, quum exemplum verum afferat, quam si quid ejusmodi excogitasset ipse. — Similis pictura reperitur in opere splendido: Recueil d'estampes d'après les plus célebres tableaux de la Galerie Royale de Dresde. Dresdae 1753. Vol. I. n. 40. Alia est Woerlitzii. Vid. *Aug. Rode* Beschreibung des Fürstl. Anhalt-Dessauischen Landhauses und engl. Gartens zu Woerlitz p. 49. RUD.

Ibid. Γεγραμμένον) Meminit hujus *Terentius* Eun. V, 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipso, et *Pers.* 5. Vide etiam *Plaut.* 1406, 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἐν κροκωτῷ) *Plutarchus* quoque scribit, Herculem κροκωτοφόρον pingi solitum. *Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell.* Vorst. Quem cultum tamen sinceps, ut et Herculis titulum, affectavit Commodus. *Herodian.* I, 14, 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων καὶ βασίλειον ῥῆμα, λεοντῆν ὑπεστρώννυτο καὶ ῥόπαλον μετὰ χεῖρας φέρειν, ῥᾳδίννυτό τε ἁλουργεῖς καὶ χρυσουφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι κατάδηλον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ σχήματι θηλειῶν πολυτέλειαν καὶ ἡρώων τὴν μιμούμενον. V. et *Aristoph.* Βατρ. p. 94, 2. Solan. Conf. *Aristophan.* Ran. 46. et ad eum nott. *Ex. Spanh.* qui et hunc *Luciani* locum adfert, et muliebre hoc vestimenti genus exponit ex *Athen.* V, 198. *pellucidum amiculum, quod supra purpuream tunicam injicitur.* Reitz.

Ead. l. 13. Σανδάλῳ) Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in Edd. vett. quas excussi, et recte; (quamvis utrumque dicitur.) Vid. supra Deor. Dial. XII. m. ubi plane idem ait: ὑπόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et Dial. XI. m. τὰς αὐτῷ ἐνέτεινα — τῷ σανδάλῳ, et sic alibi non semel: quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat *Croze*, vid. *Terent.* sine dubio respiciens illa in Eunuch. II, 8, 4. *Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* Ad haec interprett. plura de sandaliis. Reitz.

Pag. 179. l. 3. Ἀσύφηλον) Flor. et Angl. ἀσύμφυλον et ἀσύμφηλον. Bourd. Ἀσύμφυλον) Variant hic libri; sed vera et genuina lectio est, quam ex W. P. et L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in Rhet. Praec. cap. 16. ἀσύφηλον vero, quod et apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφυλον, aliud est, V. Il. *I*, 643. quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut.* 1672, 1. Solan. Ἀσύμφυλον) Cum non soleant vocem facilem et obviam in ignotiorem mutare librarii, ἀσύφηλος autem sit *Homer.* Iliad. *I*, 63. et Ω, 767. hoc servandum duco, et interpretatus sum, a quo illam plane cognitam habeam, sed ut convenire huic sententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. Hasn. Verum est, librarios non solere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem *Gesnero*, Horaticum ἀσύφηλον retinenti, si significatum ejus huc conveniret certum esset. Verum quia non potuit scire, quid Codd. Vatri haberent, ego consensum eorum in voce obvia, et hic haec congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae ed. principes *Fl.* et *J.* ne quidem vulgatae adsentiuntur, sed alteram Codicum quoque ducunt. Reitz. Ἀσύμφυλον et Ms. Reg. 3011. Bip. Ἀσύμφιλον A. 2. ut *Junt.* Lehm.

Ead. l. 4. *Ἑκάστου γὰρ — καλόν ἐστι*] Sensus cuilibet rei propria quaedam est pulchritudo. In *Reitz.* Edi post *ἴδιόν τι* comma est, quod sensum obscurat. Rud. Ad dam, quae idem *Rudolphus* in Ind. s. *παρὰ* de sequentibs verbis judicavit: *Interpres:* deforme idem, quia extra usu suum, fuerit. *At enim isto loco non agit de utilitate et usu re rum, sed de pulchritudine unicuique rei propria; neque id, quo inutile est, propterea etiam est turpe atque deforme. Putaveri igitur, παρὰ τὴν χρῆσιν,* per usum, *esse glossema, ab a adscriptum, qui quidem probe teneret, res usu et per usum defo mes reddi; sed ad nexum et sententiarum seriem non attendert* His etiam Censori Jenensi probatis ita ego subscribo, ut ta men de consilio et sensu verborum *παρὰ τὴν χρῆσιν* aliter stu tuam. Adscripta sunt margini a nescio quo, qui vocabulu *ἀχαλλὲς* indicare vellet esse *παρὰ τὴν χρῆσιν, praeter usum* vul *garem* h. l. *adhibitum.* A *Luciano* autem ipso ea verba non est profecta, vel inde probari potest, quod varias per se quide admittunt interpretandi rationes, nullam vero, quae men auctoris satis conveniat. Unde etiam mire se torserunt in terpretes, quaerendo aliquam rationem, quae tolerari quo dammodo posset. *Micyllus: deforme id ipsum usu reddet Gesnerus* longe aliter, ut videre licet. *Belin. elle devient in forme par le mauvais usage auquel on l' emploie. Wieland.* s *wird es hässlich, weil es an einem Orte steht, wo es unnütz is oder keine gute Wirkung thut.* Vocabulum autem *ἀχαλλὴς*, e si haud improbum per se, tamen neque apud *Lucianum* ne strum, quod sciam, usquam alibi occurrit, neque apud ali scriptores saepissime. *Hesychius* tamen: *ἀχαλλές· ἄμορφο* Et de superiorum verborum sensu, quem sane prava distin tio, omnibus Edd. veteribus communis, obscuravit, et in terpretes plurimos, ut falso verterent, seduxit, recte statu *Rudolphus.* Sensus est: Jede Sache hat ihre eigenthümlich Schönheit: mengt man sie aber in einander, so wird dasse be hässlich, (was vorher schön war). Conferatur imag Herculis et Omphales supra descripta. Lehm.

Pag. 180. l. 2. *Ἀριστοβούλου — γράψαντος*) Angl. *Ἀρ στόβουλος γράψας.* Bourd. Adi *Voss.* de Hist. Gr. Lauc hunc *Plut.* in Alex. et 584, 1. unde liquet, exstitisse illi novam et ab hac diversam historiam. *Strabo* etiam XV. p. 4 494. A. Vid. et 608, 1. ejusdem P. Solan. Facessat lect Codicum, nominativum exprimentium: etsi enim nomina vi absoluti exempla non desint, tamen quia iidem libri ca *γνόντος* non mutant, hinc nec *γράψαντος*, nec *Ἀριστοβούλο* mutandum erat; non enim Alexander legebat, sed ipse Ar

obulus auctor ei suum opus praelegebat, quod olim moris iisse, non est opus exemplis probari, cum Alexander post- a demum librum arripuisse, et in caput auctoris projecisse icatur. Exempla autem istius nominat. quasi absoluti da- imus alibi. Reitz. Pro *Ἀριστοβούλου Sainte-Croix* in li- ro inscripto: Examen critique des anciens Historiens d' lexandre le Grand Par. 1775. p. 19. legi voluit *Ὀνησικρί- του*, quo hic Alexandri historicus adulator cum illo, qui . 40. commemoratur, conveniret. Verum hujus mutationis ravissimae equidem ne levissimam quidem video caussam. mo vero hujus Aristobuli in *Plutarchi* Alexandro et apud *Strabonem* lib. XV. §. 19. 21. bis 24. etc. non minus fit, quam Onesicriti, frequens mentio. Et quod illi scriptores classici alis fidei historico usi sunt fonte, non minus id mirandum, uam quod Onesicrito, aliisque ejus indolis, qui de Alexan- ri rebus exposuerant, historicis, vel potius laudatoribus. I. l. autem si Aristobulo injuria est facta, non id librariis n tanto librorum consensu, sed ipsi *Luciano*, imputandum enseo. Nec Onesicriti peccatorum historicorum indicem oc exemplo temere auctum velim. Leim.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ κεφαλὴν*) Mirum videri possit, usurpari anc phrasin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti usurpatur in Gallo c. 23. *ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες*. Sed videtur ad alia etiam tandem usu detorta fuisse. Vid. de *ara* usurpatum Jov. Trag. c. 44. Solan.

Ead. l. 10. *Ἐν ἀκοντίῳ*) *Καὶ δὲ οὕτως ἔχρῆν, Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα.* Scio, ut defendi possit haec scriptura, verum persuasum tamen habeo, *Lucianum* scripsisse, *καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα*, *una sagitta elephantes interficientem.* Quod et Ms. prae se fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis schedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inscripseram, excerperem, ut dubium nullum reliquum sit, vere me conjecisse. Graev. Insolens admodum haec phrasis, nec *Luciani* manum hic agnosco, neque in his in Dial. Prot. et Plut. seu Diall. Mortt. 23. *καθικόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ*. In L. uti et in G. *ἑνὶ*, quod commodius, sed nondum mihi rectum videtur. M. vulgatum *ἐν* retinet. Elephantos autem, quamvis haec quidem Aristobuli fabulosa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Ael. Lamprid.* c. 12. et not. *Casaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut elephantum conto transfigeret.* Solan. Etsi praepositio abundans pro ablativo instrumen-

ti recte adesse potest, ut pluribus probavi ad Herodot. c. 1 et ante me *Hemsterh.* ad Dial. Mort. XXIII. f. ubi καθιπόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, quae verba *Solanus* immerito suspecta hab tamen hic aliquantum languet historia: itaque ἑνὶ ἀκοντ unice verum esse statuo, et recepissem profecto, si num rum elephantorum, qui excidisse videtur, addere ex aliq Codice vel editione possem. Sensus enim postulat, ut *jaculo plures elephantes* (simul) *trajecisse* dicatur Alexand ac tum adulatio nimia, quam *Lucianus* redarguere vult, prodit, quae jam in vulgata lectione nulla est; tum vero sta Alexandri patet ira, cum ἀδύνατα adeo, sive manife falsa ipsi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας suffic videatur, et vel sic longe melior sensus sit, quam vulgat tamen hiat aliquantum oratio, nisi *duos* vel *tres* addide Miror, *Solano* haec in mentem non venisse, qui tam s diose haec verba videtur excussisse. Cum sensus τοῦ ἑνὶ t facile pateat. Fateor enim, nihil novi esse singulos elepha tos contis trajectos, sed parvo jaculo, quod diminutiv ἀκοντίον notat, unoque ictu duos tranfixos, hoc erat mira lum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem si non de capite libri, an igitur capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens libr simul in aquam projecerit? potest enim ἐπὶ intelligi *versu ad;* ita ut liber directus *versus* auctoris caput, etsi non te gerit, in mare sit projectus. At sequens εἰ δὲ, id non pe mittit. Reitz. Praeeuntibus Codd. G. L. et Mss. Reg 2954. et 2956. rescripsimus ἑνί· quam lectionem etiam sec tus est in sua *Luciani* versione *Belinus.* Bip. Ἑνὶ non op est. Sensus est; „*quod elephantos jaculo interfici posse et i terfectos esse dicis.*“ Sententiam hujus loci, contra interpr tes, hic frustra laborantes, eleganter exposuit *Wieland.* i nota; qui ipsam etiam pugnam solitariam ab homine isto i epto fictam esse statuit. Inde explicanda verba: τοιαῦτα ὑπ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Rud. Ἑνὶ, quod nunc etiam duobo Codd. Pariss. confirmatur, usque ego pro genuina lectio habebo, dum probaverit quis, ἐν ἀκοντίῳ φονεύειν bene Gr ce dici potuisse. Vid. Adnot. ad Dial. Mortt. XXIII, Tom. II. pag. 642. sq. Quod autem numerum aliquem el phantorum h. l. *Reitzius* desiderat, qui ad vocem numerale ἑνὶ referatur, id prope abest a ridiculo. Volebat scilic *Reitzius* repraesentari lectori miram profecto imaginem Po *duobus tribusve simul* elephantibus insidentis: probe enim u nendum, de μονομαχίᾳ sermonem esse. Pluralis ἐλέφαντας qui *Reitzium* male habuit, universalem significat sententia hoc tamen loco ad rem specialem referendam. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἀρχιτέκτονος*) Dinocratis scilicet, cujus historia scitu digna. Is cum Alexandro innotescere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus et corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit, qua Alexandro iter futurum sciebat. Eo viso rident comites, Alexander ipse novo spectaculo illectus hominem alloquitur, et mox suscipit. Hinc tanta viri fortuna, quam et aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde subvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At *Plutarcho Stasicrates* audit, non *Dinocrates*, 597, 2. Sed Dinocratis etiam nomine occurrit ap. *Plin.* et *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam descriptam et conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a *Luciano* hic prolatis refragatur. Quandem historiam habes iterum Pro Imagg. c. 9. Solan.

Pag. 181. l. 8. *Ἐπανθήσῃ*) Angl. *ἐπάνθισε*. Bourd. *Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τι πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ.* Recte interpres: *arbitrantur enim, melius se habituram faciem, si pictor illis plurimum ruborem illinat, et pigmento multum candoris admisceat.* Sed pro *ἐπανθήσῃ* scribendum *ἐπανθίσῃ*. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit *ἐπάνθισε*. *Ἀνθίζειν* et *ἐπανθίζειν* est pingere, floridis coloribus inficere. *Herodot.* Cleio, *ἡνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες*, *propugnacula picta variis coloribus.* *Noster* infelicius in hoc ipso libro: *Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ, illi vero tantum formabant et secabant ebur, et poliebant, et conglutinabant, et concinnabant, et auro inducebant.* *Sophocl.* *οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ᾧδ' ἠνθισμένον, te enim non cognoscent sic coloratum.* *Synesius*: *καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα, et statim mea gena rubore perfundebatur.* *Ἄνθος* saepe est color. *Ἄνθη τῶν οἴκων* sunt picturae *Philostrato*. *Hesych.* *ἄνθη· χρώματα.* *Moschopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ· ἀπὸ τοῦ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τῷ τῆς ἴδης ἄνθεϊ ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἴδη βοτάνη τις· καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ.* Sic legenda sunt haec verba. Locus *Euripidis* est in Hecuba v. 468.

— Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
Ἐν δαιδαλέαισι Ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις.

Ubi interpretes pessime: *in crocea veste jungam currui equos,*

in artificiosis variegans croceo flore decoris tapetibus. Ἀνθόχρ
νοι πῆναι sunt fila variis coloribus tincta, licia diversorum colorum. *Πῆναι μίτος, κρόκη*, subtemen, fila. *Χρυσόπη*
ναι vestes aureis filis pictae: *Virgil. picturatae auri subtemin vestes.* Restituenda est haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi re censet vocabula ad lanificium et textrinam pertinentia: κ *πήρα καὶ πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν.* Interpres: *peram fa sum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera? lege πῆν *Euripides* autem sic vertendus: *in crocea veste jungam curr equos, artificiosis pingens diversicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλέοι *ποικίλλουσα* est pro *ἐνποικίλλουσα δαιδαλέαισι.* Graev. Ἐπα *θίσῃ*) Ad hanc scripturam accedit Anglic. Cod. quae in l plane habetur. In vulgatis *ἐπανθήσῃ*. Vid. infra cap. 5: Solan. De pigmentis, *φάρμακα* dictis cf. Amor. cap. 40. Diall. Merett. XI, 3. Omnino vid. *Koen.* ad *Gregor. Cor.* 504. Schaef. Lehm.

Ead. l. 11. *Θεραπεύοντες*) Anglic. *θεραπεύεσθαι.* Bour Sic infra c. 40. *εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τὶς θεραπεύοι* etc. aliam le tionem hic Codd. A. W. P. et L. praeferunt, haud sa spernendam, nempe *θεραπεύεσθαι*· quam si admittas, supp *ὡς*. Sed in W. aliter prius fuerat. Solan.

Pag. 182. l. 2. *Πάσῃ*) Distinctione juvimus hunc locu et interpretatione. Jungebant *ἱστορίᾳ πάσῃ*, et interpret bantur *omni historiae:* sic laborabant sequentia. „Nobis κά est aoristus primus ex *πάσσω* vel *πάττω*, quod de coloribu et pigmentis usurpari potum est. Gesn.

Ibid. Τὰ ἄλλα) Hic aliquid desideratur. An *μὴ παραλεί ποι*, vel *παραλήψῃ*; Guyet. Recte vidit *Guyet.* aliquid des derari in vulgata, quae erat, *τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα* et sine sequente verbo, quod ad *ἄλλα* referatur, et sine ul sensu: sed mutata a *Gesnero* distinctio mihi omnia sanare v detur; quare illam laetus amplector. Reitz.

Ead. l. 3. *Τοῦ λόγου*) Post hanc vocem excidit verbu sine quo stare sententia non potest. Quodnam autem ve bum exciderit, quis sine Mss. ope divinabit? *Vorstius* co jicit, ante *τὰ ἄλλα* reponendum *ἐστὶ καὶ*, vel simile quid. W. et Ed. *Fl.* deest *πάσῃ*, agnoscit P. (Hic aliquid des huic simile *ἄλλα μεμίγθωσαν, ἃ σὺν* etc. *Longol.*) Ego *πάσῃ τὰ* legendum censeo *ἐπιπαττέτω τὰ*, ut Pisc. cap. Solan.

Ead. l. 5. Ἔναγχος — *πρώην*) Ex hoc loco discim quo tandem tempore patriam post primas peregrinationes viserit *Lucianus.* Neque enim dubium est, quin de red in patriam hic locus sit intelligendus, de quo in Somnio

post peragratas Italiam et Galliam; cum ex Peregr. Morte
ıtcat c. 35. satis fuisse ei temporis ad utramque visendam,
ex Somnio cap. 9. patrem ibi habuisse obviam, constet.
ırte hinc in Ionia circa annum Christi CLXIII. fuisse, li-
ıido constat: quo tempore jam annos ad minimum XII ab-
isse a patria ex Mort. Peregr. c. 35. cum quater Olympia
disset, certum est. Unde proclive est judicare, quae de
ı vita in Somnio habet, consideranti, patriam tunc pri-
ım revisisse. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam fe-
iter adstruendam substernendum fuit. Observanda autem
: est vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam
od mox sequitur, πρώην. Rem unico exemplo illustrabo.
Abdic. c. 2. quod apud judices a se πρώην factum rem sim-
iiter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum
, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum esse ad caus-
ı facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum ni-
tale agebatur, sed voce ἐνάγχως utitur cap. 13. cujus vim
t paucis interjectis sequens εὐθὺς eam esse, quam conten-
satis ostendit. Unde jam evicisse mihi satis luculenter
eor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello acci-
e, cum in Graecia jam ejusmodi historias recitari vulgo
ierit, et mox in Ionia ejusdem farinae scripta, ante con-
um id bellum nuperrime viderit. Solan. Achaiam *Wie-*
lius non sensu strictiori, sed totam omnino Hellada, a
ıanis Achaiam dictam, intelligendam esse censet, quum
onatur Ἰωνία. Cui libenter accedo. Sed num ineptum
t, statuere, Lucianum Corinthi concertationibus erudi-
m interfuisse? Postea certe, ubi hominem itinera et
νίαν impudenter fingentem reprehendit, adjecit: καὶ ταῦ-
ορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίγνωσκε. c. 29. Rud. Non mo-
ıon ineptum, sed etiam maxime probabile est, Corinthi
ue Lucianum aliquamdiu commoratum esse. Hinc ta-
nihildum sequitur ad *Wielandii* sententiam, quae lin-
usu tum temporis Romanis jam dudum recepto, nititur,
ngendam. Lehm.

Ead. l. 6. Πρώην) Cf. mox cap. 17. pr. et Ver. Hist. I.
. Solan.

Ead l. 9. Ὄρκον ἐντιθέναι] Formulae igitur juran-
uas vocamus, νὴ Δία etc. quae singulis fere paginis le-
ır, jurisjurandi loco non sunt habitae. Rud. In recen-
ı adeo memoria est πρὸς Χαρίτων, formulae jurium ju-
rum numero nullo modo excipienda. Videtur mihi ita-
ıcus colorem habere joci cujusdam, quem tamen ego
enitus perspicio. Lehm.

Ead. l. 10. *Παραπαλῶν*] Ineptum erat exordium proj terea, quoniam poëtae non tam voces et metricum ornatum quam res ipsas a Musis exspectant. Cf. *Hom.* Iliad. *β*, 48 sq. *Virgil.* Aen. I, 12. Musa, mihi *causas* memora. *Ovid.* Arte Amandi I, 25. sq. quum negasset numina sibi auxili fuisse, addit: *usus opus movet hoc*, id quod ad praecepta ips et artes, ut vocat, magis pertinet, quam ad expositionem Facile autem apparet, historicum facta non debere a Mus petere, i. e. fingere, sed a testibus certe fide dignis sumer Rud.

Ead. l. 11. *Παρὰ πόδα*) Recte Angl. Cod. *περί*. Sic Apo log. de Merced. cond. De hoc proverb. *Hesych. Pollux*, *Ca saub.* ad Charact. *Theoph.* Bourd. An conveniens, i. e. *ποδὶ ἁρμόζουσα*; Guyet. *Περὶ πόδα τῇ ἱστ.*) Ex Angl. W. F et L. pro vulgato *παρά*. *Casauboni* (ad *Theophr.* Char. p. m 138.) ulterior emendatio est; nempe *τῇ ἱστορίᾳ*. Certe i Ed. J. cum jota subscripto ultima vox cernitur. Pro Merc Cond. c. 4. Ratio proverbialis istius locutionis a calceis pe tita est, de qua idem *Casaubonus* ibid. Solan. Omnino pro banda lectio *περὶ πόδα*. Acumen in eo inest, quod narra non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque ade exordium, sed historiam ita institutam, ut ea poëticum e fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris hi storia. Gesn. Legit igitur *ἡ ἱστορία*. Sed haud scio, an hoc non sit in verbis. Coacta, meo sensu, explicatio! Rud. Et mihi *Gesnerus* nimium in his verbis quaesiisse videtur. Ἱστορία est ipsa inepti istius scriptoris narratio. Jam dici auctor ironice, egregie illud exordium cum ipsa auctoris hi storia convenire. Dativum autem *τῇ ἱστορίᾳ* recte *Reitzius*, auctore *Casaubono* (ad *Theophr.* Char. pag. 49. ed. Fisch. in Comment.) restituit, recteque recentt. Editt. secuti sunt Et quod *Reitzius* refert in J. vocem *ἱστορία* cum jota subscrip to cerni, idem in utraque *Aldina* accidit. Coecam hic admi seris, i. e. plus quam summam, Editorum illorum diligen tiam et fidem! Cum qua si comparaveris hodiernorum quo rundam Criticorum levitatem et audaciam, utros sequi mali vixdum haereas. Lehm.

Ead. l. 13. Ἀχιλλεῖ) *Homer.* Il. *B*, 216. Solan.

Ibid. Ἄργοντα] Lucium Verum, ut videtur. Wesl.

Pag. 183. l. 3. *Εἰ πρόσθεν* etc.) *Homer.* Iliad. *X*, 158. Solan. Si ipsum *Homeri* versum voluit referre *Lucianus*, sic mutandus erit: *Πρόσθε μὲν ἰσθλὸς ἔφυνε, δίωκε δέ μιν μὴ ἀμείνων*. Sed quia sensus vulgatae sanus est, et mutatio n

mia foret, nihil in textu immuto, allusionem tantum, non recitationem, esse credens. Reitz. Ad nobilem hunc cursum allusisse mihi videtur etiam *Plato* Theaetet. pag. 114. T. II. Bip. Quod autem versus Homerici partem attulit, in eo haud parvam vim esse sentio. Docet enim ita, haud recentem esse observationem, quam objecit historico inepte fingenti, sed jam *Homero* notam. Simul apparebat, quanta levitate Homerum perlegisset is, qui exemplis ex eo petitis sua studebat distinguere. Rud.

Ead. l. 5. Ἐπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.) *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum μάλα φορτικῶς ἐπαινεῖ. La Croze. *Αὐτοῦ*, quod in Edd. hic legebatur, in *αὑτοῦ* mutandum esse, bene monuit *Belinus*. Bip. *Αὐτοῦ* jam reperio in B. 1. 3. et A. 2. Una e veteribus meis Editt., A. 1., quam *Reitzius* interdum, non collatis aliis, secutus est, *αὑτοῦ* exhibet. Lehm.

Ead. l. 9. *Φροιμίου*) Ubi in omnibus aliis editionibus, uti et in hac Salmuriensi, recte legatur *ἐπὶ τέλει τοῦ φροιμίου*, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt *προοιμίου*, ignari scilicet, Graecos et *προοίμιον* et *φροίμιον* dicere, et *Lucianum* etiam saepe alibi hoc maluisse. Jens. Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero *Jensius* dicat, solam *Amst.* legere *προοιμίου*, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observasse, Edd. vett. habere *φροιμίου*: excepta tamen etiam Parisina, quae aeque ac Amst. *προοιμίου* habet: quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut *Graevianam* editionem, alioqui pessime habitam a typographis et correctoribus, hic excusem, quia suum *προοιμίου* ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, *φροιμίου* edi certum est, idque aeque Graecum esse atque alterum, vid. apud *Aeschyl.* in Agam. p. 213. et in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. *Τοῦ τὸ μηθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου.* Reitz.

Ibid. Διαῤῥήδην καὶ σαφῶς] Auget hoc hominis absurditatem, qui aperte profitebatur, quod alii callide tegere studebant. Immo vero hic auctor, quum ne speciem quidem veri scripto suo conciliare studeret, in historicis plane non est numerandus, sed iis fabularum scriptoribus adjiciendus, qui rem ex historia petitam suo modo ornant: quales nostra etiam aetate extiterunt. Rud. Hodienum quoque, spatio quinque et viginti annorum ab hac *Rudolphi* adnotatione interjecto. Sed malunt hodie isti, quae est ipsorum ingenua veracitas, poëtis, quam historicis, accenseri. Lehm.

Ead. l. 12. *Αἴτια ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν*) Non hae voces notant, *simul et caussas, unde id bellum coepisset, commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli*, (et vix legas *αἴτια ἀρχῆς*, cum sufficiant *αἴτια πολέμου*) sed *caussas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis, quae subjiciuntur excerpta verba. Gron.

Ead. l. 13. *Οὐολόγεσος*) Apud *Xiphilinum* scribitur *Οὐολόγαισος*. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. et 270. C. D. et seqq. In nummis *ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ* constanter legi, monet me *Jo. Masson.* Vide *Spanhem.* Solan. *Spanhem.* de usu et praestant. num. T. I. p. 461. sq. Rud.

Pag. 184. l. 2. *Ἀρχὴν*) Sic enim incipit historia *Thucydidis: Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου.* Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. *Thucydidis* eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De *συνέγραψε* pro *ξυνέγραψε Thucydidis* nimis minutum videatur: promiscue ap. *Lucianum* scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur *ξυνισταμένου*. Solan. Venustum hujus loci in eo est, quod ab initio scriptorem hunc laudare videtur; sed deinde, quum ad probationem accedit, rem ponit non solum nullius negotii, verum etiam ineptam. Rud.

Ead. l. 3. *Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν*) Quid, oro, *χαρίεντα* cum *θυμώδεσι*; et quis ille *θυμὸς* vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe *χαριεστάτην καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ.* hoc est, *festivissimum et thymum Atticum spirans.* Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, et alibi usus est. Mox recte ab *Jac. Micyllo Πομπηΐου πολίτης* redditur *Pompejopolita*, ut cognoscas, errorem unius *Benedicti* non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, et auctor dissertationum de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter alterum inspexit? Gron.

Ibid. Θυμοῦ) *Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν.* Interpres: *Cum suo nomine principium duxit, ut ille, festivissimum illud principiorum omnium, animumque Atticum spirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. *Lucianus* scripsit, *χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν, elegantissimum omnium exordiorum et thymum Atticum redolens*, hoc est, Atticam elegantiam; ut dudum emendandum ostendi in lectionibus *Hesiodeis.* Pe-

tinet huc, quod Philostratus minor lib. 11. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος. ἐξ Τμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes sunt, infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortasse veniunt, et pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipsum, puto, Pindaro instillasse;* mel nimirum Hymettium. Graev. (Immo ipsa haec verba. V. not. nostr. ad 599. C. D. *Solan.*) (*Symmach.* Ep. III. ad Auson. Erat quidem illa Achas salibus conspersa et thymo odorata. *Terentian.* de Metr. p. 2437. n. 9. *Hemst.*) Θύμου recte erat in *Par.* sola. In ipso M. prave θυμοῦ. Solan. Non dubitavi, θύμου praeferre vulgatae, quae θυμοῦ habebat, vertebatque *animum Atticum spirans;* quod nihili est, et ex accentu male posito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in usu fuisse, vid. Scholiast. ad *Aristophan.* Plut. 253. et 283. apud quem priore loco vertitur *cepa*, et pauperum cibus fuisse ab Schol. traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam et hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam descriptam vid. ap. *Dioscor.* L. III. cap. 37. Ubi *Matthiolus* iam et Graece θύμον vocari notat, et figuram addit: de cepis vero ibi nihil. Nec satis expedit differentiam, immo confusionem hanc, *Salmas.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forsan ab animosa acrimonia sic vocatas conjicit, et cum *Hesychio* aliisque Lexicographis fatetur, θύμον saepe *cepas* significare, sed radices herbae *thymi* esui ineptas esse. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud *Lucian.* respici censeo, quo cibos condivere ad gustum atque odorem gratiorem, immo acutiorem, seu stimulantem, ac salivam provocantem, ideoque appetitum, ut vocamus, cientem, quo lectoribus similiter movendam legendi cupiditatem designat. Reitz.

Ead. l. 4. Κρεπέριος) *Tacit.* An. 14, 5. de alio quidem, sed *Creperejus* ibi scribitur, et sane in M. Κρεπέρηος scriptum est. Solan. Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης) Inepte vertitur, *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompeiopolita* vel *Pompejoplitanus.* *Lucas Holstenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. Almel. Quod *Almeov.* monet, id *Micylli* versio, quam *Parisina* Ed. exhibet, jam habebat. Pro Πομπηϊόνπολις autem Πομπηϊούπολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo, ut in *Graev.* id. exstat. At posteriore modo scribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem *Benedicti* inde ortus, quod in non-

nullis Edd. *Πομπηΐου πολίτης*, disjunctim scriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. Reitz. Sic etiam in utraque *Ald.* Vid. *Holsten.* ad *Stephan.* Byz. de urbb. p. 259. b. Lehm.

Ead. l. 5. *Πομπηΐουπολ.*) Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De posteriori intelligo. Solan.

Ead. l. 9. *Κερκυραῖον — ῥήτορα*) Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Atheniensibus petunt. Vid. *Thucyd.* l. c. et, si lubet, *Pott. κερκυραῖα μάστιξ* 239. Solan. Vid. *Thucyd.* I, 32. adscripserat *Solanus*. Et mox ad v. seq. vid. *Thucyd.* II, 17. Et post tres versus rursum *Thucyd.* II, 48. nempe ad verba: *ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο*. Reitz.

Ead. l. 10. *Νισιβηνοῖς*) Nisibis, prius Antiochia Macedoniae (*Mygdoniae*) dicta, ultra Euphraten sita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. et 251. C. et *Spanhem.* 605. Solan. Vid. *Steph.* de urbb. h. v. ibique *Berkel.* et *Holsten.* p. 226. Rud.

Ead. l. 12. *Πελασγικοῦ*) Vid. *Thucyd.* II, 17. qui nefas duxisse Athenienses observat in eo loco quemquam habitare, quem tamen scrupulum necessitas obsidionis exemit. Adde *Plin.* VII, 56. *Paus.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De *μακρ. τειχ.* vid. *Thucyd.* I, 96. 107. II, 13. Solan.

Ead. l. 13. *Λοιμώξαντες*) Vid. infra Alex. c. 36. Reitz.

Ibid. *Ἀπὸ Αἰθιοπίας*) Cur autem ex Aethiopia usque augator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides*. (II, 48.) Apud hunc enim initium pestis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum grassata, ac Libyam, Persarumque imperium, in Athenienses tandem irruit: quod insulsus hic scriptor secutus, contra fidem historiae ad sua tempora transtulerat. Coepit enim Seleuciae; vid. *Capitol.* in Vero c. 8. et in eum locum *Salmasii* notas; et *Amm. Marcell.* Quae res observata Medico summo hujus aetatis *Richardo Mead* persuasit, pestem esse morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam nascatur, sed ex Aethiopia ad alias gentes, si res recte investigetur, semper per contagium perlatus inveniatur. Vide librum, quem Anglice *de Peste* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excusum. Solan. Duplici ex parte ridiculam fuisse scriptoris hujus agendi rationem, monuit *Wieland.* Rud. Primum scilicet, quod scriptor iste, quo eleganti descriptione auditores suos caperet, Thucydidea descripserit; tum, quod pestem, qua Romani non minus

uam hostes eorum, conflictati sunt, tanquam propriam Nibenorum poenam proposuerit. Lehm.

Pag. 185. l. 1. *Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν*) Hoc quid velit, et quam allide a *Luciano* hic additum sit, haud facile intelliget, cui emporis illius historia menti non obversabitur. Non contitit enim illic pestis, quam vanus ille scriptor in hostes lomanorum solos immiserat, sed a Veri exercitu in Occidenem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Euroae regiones grassata est, teste *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Alex. leges c. 36. Credo itaque, cum haec scriberet *Lucianus*, coepisse jam apud Romanos pestem illam; indeque factum, ut sic ironicas gratias listorico illi ageret, qui eam tam caute in Mesopotamiae inibus desiisse fecerat. Solan.

Ead. l. 2. *Ἀθηναίους*) Athenienses urbane admodum voat, qui revera Romani erant, quia a *Thucydide* omnia muabatur fatuus ille, apud quem Athenienses moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. Solan.

Ead. l. 4. *Ἐπιεικῶς*) *Valde.* Guyet. V. Schol. ad Gall. 23. ubi *ἐπιεικεῖς τινας*, et Parasit. c. 48. Solan. Verum *πιεικῶς Bud.* in Lex. vertit *mediocriter.* Et in *Herodian. πιεικὴς mansuetus, placidus*, vertitur a *Boeclero*; vid. ejus ndicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem nodo, ut *ἱκανὸς*, quod *sufficiens* notat, ac tamen plerumque ro *multo*, immo et quod modum interdum excedit, accipiur. Sic *ἐπιεικῶς* medio significatu erit, *quod decet, quantum par est*; at si *πολὺς* accedit, *quam multum* significare, nil mirum. De *ἐπιεικὴς* vid. Schol. ad Gall. c. 23. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἐντρέψας — οὐ δι' αὐτὴν*) Locus corruptus. Guyet. Hic deest aliquid. Longol. Hic locus asterisco n Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quamquam de asterisco nihil monet editor *Antonius Francinus.* V. Pseudol. Ego cere depravatissimum judico. Solan.

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης) Sane perperam *Benedictus* corrupit sententiam hujus loci, vertendo, ac si omnia *Luciani* essent, *ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam*, quae sunt oppido insipida et insulsa. Contra peccavit *Micyllus*, nimium curiose vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex *Thucydide* sumta et passim ab illius temporis scriptoribus infulta *Lucianus* producit, in quibus putat quoque esse has ipsas medias voces, cum eae sint meae Lucianeae. Vertebat enim, *ea, quae sunt ipsius illius,*

dixerit quispiam, ut μικρὰ κἀκεῖνα, hoc est, parva et illa, et ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, id est, ut etiam ipse dixeris. Ut debes igitur, intellige, *ista, quae sunt ejus ipsius, dixerit quispiam parva quoque illa, ut ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, οὐ δι' αὐτὴν τὴν Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον.* Quae tria sunt frustra imitationis perversae. GRON.

Ead. l. 7. *Ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης*) *Καὶ γὰρ οὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ὁμοιότατα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον.* Salmuriensis: *Nam rursus abunde illud suppetit, putare hoc esse Thucydidi similia dicere, si parum reveritus, ea, quae sunt ipsius, diceret quispiam, parva et illa, ut ipse dixeris etiam. Non ob eam caussam per Jovem, et parum abfuit, quin illa praetermiserim.* Ecquid poterat monstrosius? Estne qui intelligat, quid interpres sibi velit. In Graecis verbis nihil est, quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec est sententia: *Et hoc namque valde frequens nunc est, quod putent Thucydidem egregrie se referre, si paullulum mutatis Thucydideis quis dicat, et illa quidem parva, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης*, hoc est, *ut ipse fatearis. Et ista, per Jovem, parum abest, quin omiserim.* Est hoc genus loquendi, *ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, Thucydidi* frequens, quod illi stulti imitatores, servum pecus, saepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod et avorum nostrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. GRAEV. *Quinctilianus* hunc locum explicet. Inst. X. §. 21. *Accidit iis, qui, quidquid apud illos* (summos viros) repererunt, *dicendi legem putant, ut deteriora imitentur* (*id enim est facilius,*) *ac se abunde similes putent, si vitia magnorum consequantur.* RUD.

Pag. 186. l. 4. *Πλὴν ἀλλὰ μετρ.*) Prava versione pervertit interpres omnem horum verborum elegantiam juxta et sensum, *πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς*, reddens, *verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam suministravit.* Praeterquam quod *χαρίεις* hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Gravius*, *χαριέστατος, ἦν* in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset vel foret*, vertendum fuit, ut saepe: vide sis, quae supra lib. I c. 4. (Lectionum Lucianearum, i. e. ad Timon. c. 9.) notav

rimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse, qui nudam, sterilem, et exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus geranur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius nodum teneret rudis ille et impolitus, qui statim, qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum laturus alii cuipiam polito ac erudito, et ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto, verbo huic l. ut recte vir cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, cum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi *Lucianus* id usurpet: nimirum in Vitar. Auctione c. 23. in de Gymnasiis c. 9. et 26. f. ac in Rhetorum praeceptis c. 8. Huc pertinet πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, ὕφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in *Hesychio* scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. Jens. *Jensiana* ratio, Imperfectum ἦν explicandi, nihil habet, quo commendetur. Neque eam recentiorum Interpretum ullus est secutus. Imo plane indicative haec verba sumenda esse, vel illud, quod modo praecessit, γυμνὸν satis ostendit. Nuda erat ejus narratio, omnisque ornatus expers, ita ut facile, qualis esset, agnosci posset auctor idiota. Lehm.

Ead. l. 5. Χαριέντι) De illo, qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονημένως. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, et historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. Οἱ χαριέντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαριέντες apud *Aristotelem* frequenter opponuntur τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. Οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud *Nostrum* alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Ms. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim, qui sit, ostendit,* (sive, *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, et qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* Quod et *Ciceronem*, in commentario sui consulatus, et *Julium Caesarem*

in commentariis de bello Gallico et civili secutos esse, veteres referunt. *Προπονεῖν* est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, *Iemand voor arbeiden*, ut eodem modo loquuntur Germani et Belgae: quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, et fastus, cum quis magnifica nomina sibi et libro imponit. *Τοῦτο μόνον ἠτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὐτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν.* Tragicam inscriptionem vocat, quod suo nomini *Καλλιμόρφου* adjecerit *ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης*, quia hoc et a veterum consuetudine est alienum, et fastum prae se fert quendam tragicum, hoc est, qualis regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. *Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας, at vero alios etiam reperias, qui prooemia splendida, tragica, et summopere prolixa scribant.* Quid si Lucianus vixisset nostro tempore, et vidisset et inscriptiones librorum portentosas, nihil non grandibus verbis promittentes, et auctorum magnifica nomina, non uno versu contenta, ut miser Callimorphus prae his sit modestissimus, quantum nigri salis illi fuisset perdendum, ad hanc insaniam emendandam? Cum dicit *κοντοφόρων τῆς ἕκτης*, subauditur *τάξεως*, centuriae sextae hastatorum medicus. *Τάξις* est centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Justin. Ordines nemo, nisi sexagenarius, duxit.* Duae *τάξεις* erant *σύνταγμα*, hoc est, manipulus: *τάξις* non est legio, ut Latinus cepit interpres. Graev. *Junt. Χαρίεν-τι*, quod solet saepe, ut paullo supra *ἐν-τρέψας*, et infra, *οὐκ οἶ-δ'* pro *οἶδα*, item *οἶ-α* pro *οἶα*. Nec tamen est suspicio, eam totiens unum vocabulum in duo dispescere voluisse. De significatu voc. *χαρίεις*, pro *erudito*, confer infra Mort. Peregr. c. 39. *Εἰ μὲν οὖν ἴδοιμί τινα χαριέντα·* ubi eodem significatu, quem *Graev.* hic ostendit. Reitz. Quae de voce *τραγικώτερον* proposuit *Graevius*, ea *Rudolpho μικρολογία* esse videntur. Vult potius reprehendi istum ob magnificum *ῥήσεως* sonum, qui ad tragicum prope accedat. Haec ratio quid a *Graevian* differat, non video. Aut si differt, illa melius rem tetigit. Quid sit *tragica* dicendi ratio, discas e Necyomantiae principio, ubi Menippo varia *Euripidea* cum magnifica quadam gravitate (mit vornehmer Steifheit und Abgemessenheit) declamanti tandem Philonides acclamat: *Παῦσαι, μακάριε, τῆς*

δῶν, καὶ λέγε οὕτωσί πως ἁπλῶς. Desiderabat itaque h. l. ucianus tituli simplicitatem, τὸ οὕτωσί πως ἁπλῶς λέγειν. LEHM.

Ead. l. 6. *Προπεπονηκὼς*) G. W. et P. In impr. πεπονηκώς. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἰατροῦ τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης*) Interpretanir, *medici hastatorum legionis sextae;* quam quidem interpretationem rejicit ordo, seriesque et positio articulorum, quae mnino alia esse debebat. Tum in Pseudomanti occurrunt oces illae, *στρατιώτας δύὸ λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον.* Cuerem ex illis scire, quinam ex his accederet ad hastatos? t ibi *Benedictus* ex *Erasmo, alterum lancea, alterum conto arnatum,* non hasta. Quod me attinet, opinarer rectius verti osse ex Inscriptionibus, quas video exstare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum;* vel *Dianae. sacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae.* 1. *Ulp. contar.* c. X. Sic optime verba Graeca nostri auctoris intelligi possunt, *medici sextae contariorum,* nempe alae. GRON. Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum assignatum ostendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis hastatorum* mentio fit, inter quos vir doctiss. *L. Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis et *Luciano* ipsi Legio est, infra c. 31. SOLAN.

Pag. 187. l. 1. *Ἰητρεῖην*) Consule *Hippocr.* qui *ἰητρὸς* et *ἰητρεῖην*, ni fallor, habet. Cum enim insulsus iste a vulgata loquendi consuetudine in hisce recesserit, et ad magistri Hippocratis dialectum se converterit, sic scripsisse, uti Hippocrates scripserat, necesse est; quod et in reliquis vocibus a *Luciano* hic allatis observatur. Noster tamen *ἰητρικὴν*, non *ἰητρείην*, cum Ionice scribit, vocat. Vid. De Dea Syr. c. 18. SOLAN. Quod *Solanus* non conjecit, sed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. scribendum, id adeo verum est, ut Ms. ne quidem indigeamus: quare id invitis Edd. recepi. REITZ. Secuti sunt recentiores. Et vere sic jam A. 2. ediderat. LEHM. *Ἰατρικὴ Plut.* de Educ. IX, 5. *ἰάτρευσις Plato* de Republ. II. p. 421. D. Lugd. *Aristot.* Phys. II. t. 14. III. t. 7. *ἰητρείη* enim per se ambiguum. — *Wielandius* cum *Solano* haec ad *Hippocratis* imitationem refert. Sed potuit etiam sequi *Herodotum.* RUD.

Ead. l. 3. *Εἰ δέ με δεῖ*] Plurimum venustatis et irrisionis habet hic locus. Hoc unum breviter dicam: dubitat, *εἰ δέ με δεῖ*· nam σοφὸς, ut consentaneum est, in stultis non debebat numerari. Erat tamen. RUD.

Ead. l. 7. *Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας*) Dialectice cum lectoribus dissertavit; ut eis pauca, *ἀλλὰ συνηρωτημένα*

καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectica interrogata collectaque etiam illa. MARCIL.

Ead. l. 8. Ὡς μόνῳ τῷ σοφῷ] Videtur is quidem fuisse εἷς τῶν ἀπὸ στοᾶς, qui alibi etiam maxime ludibrio sunt auctori. Varia isti paradoxa jactabant, similem colorem habentia; dialecticae rogationes vero nos in eandem sententiam ducunt. Ceterum bene nobiscum actum videtur, quod vita jam functus est Lucianus. RUD.

Ead. l. 10. Συνηρώτητο αὐτῷ τὸ πρ.] Comica irrisio, quae in hac formula latet, contemtum simul significante: vereor, ne vernacula lingua non possit reddi. RUD. Impeditum textus vulgati sensum feliciter expedivit *Gesneri* solertia, qui ita vertit, ut post vocem προοίμιον majorem cogitaret distinctionem positam, quae etiam vere in A. 2 posita legitur. Recte itaque textum sic mutavit *Schmiederus*. Praeterea tamen etiam particula καὶ ante verba τὸ τῆς κολακείας excidisse videtur, ut *Jacobsius* conjecit; qui Vir politissimus etiam verbum συνηρώτητο explicat: non tam per *quaestiones*, quam *per syllogismos compositum erat*. De quo quidem verbi ἐρωτᾶν usu adire jubemur *Schweighaeuserum* ad *Epictet.* Diss. Tom. II. P. I. p. 509. Unde et in versione id indicare placuit. LEHM.

Ead. l. 11. Ἐγκώμια φορτικά) Scil. *Lucii Veri*, qui laudibus eximiis tam erat indignus, ut potius graviter esset reprehendendus. Cf. *Wieland.* RUD.

Pag. 188. l. 6. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν) Facessat illud μᾶλλον, quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. et Edd. autem rectius abest, cum satis per se elliptice intelligi soleat, ut in Evang. *Luc.* XVIII, 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. pro Laps. c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, et forsan pluribus indicabimus infr. ad Gall. c. 18. REITZ. Cf. *Gesner.* ad Jov. Conf. c. 7. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 528. LEHM.

Ead. l. 7. Ἀμνημονεῦσαι) Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. GUYET. Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad *Laërtium* observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* MENAG. Ἀμνημονεῦσαι non oblivionem hic significat, ut viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. De Salt. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut et apud *Thucyd.* III, 40. At hic

ɔud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides *ἀμνημονεύω*. ı W. tamen *ἀμνημονῆσαι* legitur. Solan. Et unice quidem ɔcte. Vitiosam enim formam esse *ἀμνημονεύειν*, inter bo-ae frugi Grammaticos jam constat. Vid. *Schneider.* Lex. h. . et *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 566. Lehm.

Ead. l. 8. *Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων*) Vid. *Herodot.* I, . et II, 161. Solan. Pertinebant haec adnotata ad verba ιε γὰρ etc. Vid. *Wesseling.* ad *Herodot.* I, 8. Rud.

Ead. l. 10. *Ὀσρόης*) De hoc vid. not. *Solani* cap. *seq.* ɪeitz.

Ead. l. 11. *Ὅμοιος*) Ante hanc dictionem est *οὐχ* in Angl. ɔod. mendose. Bourd. *Οὐχ ὁμ.*) A. et P. In impressis nil. Forsan scripserat Lucianus, *ὡς ὁμ.* quod eodem redit, ɔt facile a librario post *ὁρᾷς* omissum fuerit. Solan. Non ta absurda est lectio Codd. *οὐχ* inserentium, ut *Bourd.* pro-untiat, potest enim interrogandi more accipi: nam vulgata iiat. Sed malim *ὡς ὅμοιος* legere, formula in his usitatissi-ɔa. Reitz. Minime hiat vulgata, sed convenit potius fa-niliari loquendi rationi, qua *ὡς* omittitur post *ὁρᾷς*. Sic ɔharon. c. 7. *Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην*, et simi-iter alibi centies. Lehm.

Pag. 189. l. 5. *Ἀλεξίκακος*] Vox Homerica. Iliad. *κ*, 20. ubi Schol. *ἀποτρεπτικὸς τῶν κακῶν*. Rud. In explicando ɔoc loco in diversas partes abierunt interpretes. *Micyllus* quidem, a vulgari vett. Editionum, eaque ineptissima, leo-ɪione et interpunctione hac: — *ᾤετο. τὸ δὲ ἐς ἐχθρῶν* etc. quam etiam *Schmiederus* repetiit, profectus, ita vertit: *Illud autem in inimicorum capita vertat malorum averruncator Hercu-les;* tanquam haec imprecatio sit *Luciani.* Melius haud dubie alii verba: *ἐς ἐχθρῶν — τρέψειε* pro exclamatione habent, frigido illi scriptori tribuenda. Verum neque hi inter se plane consentiunt. Verba enim, *καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο*, aut conjungunt cum antecedentibus, ut *Belinus*, qui reddit: — *après avoir décrit avec beaucoup de force et de clarté, du moins à ce qu'il pense;* quae quidem ratio cum *Reitziano* textu congruit, ubi colo post *ᾤετο* collocato deinceps haec sequun-tur: *τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν* etc. aut, ut *Gesnerus* et *Wielandius*, ad posteriora referunt, ut *validissimum*, ex *ipsius scriptoris* istius sententia, cogitandum sit *effatum*, quod statim sequi-tur. Idque recte, ut mihi quidem videtur. Nam exclama-tio Luciani: *τοσαύτη ψυχρότης* etc. vix aliquem sensum ha-bet, nisi referatur ad *affectatam* illam orationis *vim*, quam iste scriptor inepte in inepta imprecatione quaesivit. Verum sic jam textus ipse paullulum mutetur necesse est: pro colo

post ὥετο comma restituendum, et pro τὸ δὲ una voce τόδε re scribendum. Et omnia bene habent, clementissima via. E ipsum Participium ἑρμηνεύσας, alias non sine magna offe sione absolute positum, nunc cohaeret cum verbo finito, quo quum saepissime omitti soleat, facile cogitari potest, ἔφη LEHM.

Ead. l. 8. *Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ*) Ex initio Iliad. Δ ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. GRAEV. Vid. *Homer.* Il. *Δ*, 36. et *E*, 741. SOLAN. Quum autem Homerus etiam Achillis arma descripsisset, consentaneum erat quam maxime, id etiam ab historico fieri *ἀοιδίμῳ ἐπὶ λόγων δυνάμει*. RUD.

Ead. l. 9. *Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς*) Angl. *ἰροειδής*. BOTH. Ms. *ἠεροειδής*, male; vide *Hom.* Il. *Δ*. v. 27. GRAEV. L. e Ed. J. *ἠεροειδὴς*, P. *ἰεροειδὴς*· corrupte omnes. M. et Ed. reliquae, ut edi curavimus. SOLAN. Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, et quinque priores sic, ut edidi, habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero* Iliad. *Δ*, 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur, *ἑκάτερθ' ἴριδσιν ἐοικότες*, nihil jam moror cèterorum Codd. varietates. REITZ. Ad vocem *ὀφθαλμοὶ* notat *Rudolphus:* „Talia ne apud Homerum quidem. vid. l. l." LEHM.

Ead. l. 11. *Ἀναξυρὶς*) Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his *Brissonius* aliisque passim; vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ὀσρόου κ.*) Hujus jam supra nomen vidimus cap. 18. Vid. et c. 21. unde patet, ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanhem.* 450. SOLAN. Petitae fortasse fuerunt hae descriptiones, ut etiam sequentia, ubi *κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης* fit mentio, e poëtis amatoriis. Haec ipsa fortasse e descriptione Leandri. RUD.

Ibid. Τίγρητα) Conf. hoc Dial. c. 30. SOLAN.

Ead. l. 14. *Κιττοῦ*) *Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων.* Interpr. *hedera, myrto, lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie *Lucianus*, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, et in unum quasi coaluisse. VITRING.

Pag. 190. l. 3. *Γὰρ*) Mallem *γοῦν*. SOLAN. Non intellexit scilicet *Solanus* aut particulae *γὰρ* potestatem, aut harum enuntiationum nexum genuinum. Ceterum ad verba antecedentia *ᾠδειμέν τι*, quae in Ed. *Reitz.* per errorem scrip-

sunt ἤδει μέν τι, juste explenda requirebatur particula , quam post οὐκ excidisse credo; praesertim quum ea a quenti syllaba facile potuerit absorberi; cf. simile exemum in Hermot. cap. 29. et quum insuper in lectione Cod. 154. οὐκ ἄν εὖ satis clara hujus omissionis vestigia appareit. Lehm.

Ead. l. 7. *Νεοπλούτῳ*) Sic supra Tim. c. 5. et non semel ibi. (ex divisione *Solani:* quare suspicor, jam esse cap. 7. el 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) Solan. Est c. ubi de voce νεόπλουτος vid. Adnot. Lehm.

Ead. l. 11. *Ταρίχου*) Salsamenta enim, uti et ἔντος, teniorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo sus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. γροικίας. Solan.

Pag. 191. l. 3. *Πρίσκου*) Bellum hic in Armenia gessit, uod captis ab eo Artaxatis an. Christ. 164. confectum est. V. apitol. in M. Aurelio c. 8. Statius Priscus. Solan.

Ibid. Ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ) Angl. εἴκοσι. Bourd. Ἑπτὰ καὶ εἴκοσι A. G. M. P. et L. In impressis omnibus pro εἴκοσι lebatur ὀκτώ. Solan. Mendacium hoc tam ineptum est, ut d aliam interpretationem facile aliquis adduci possit. In ientem venire potest, non fidei sed sermonis id vitium fuise, ut etiam antecedens. Nam si ibi ad αὐτίκα, quod ex afectatione aliqua addi potuit, non respiciatur; hic vero adlantur cogitatione, qui imperatoris seu ducis jussum sequeantur, militum conatus et impetus: facile facti ratio appaebit. Tali modo inepta esset descriptio celeritatis victoriae eportatae. Sed hoc interpretationis beneficium hic male ollocaretur. nam quum XXVII tantum clamore solo mortuos sse dicat, caesorum numerum vero postea separatim addat: ab ineptiis istis vix potest liberari scriptor ineptus. Rud.

Ead. l. 4. Ἐξέθανον) Procul dubio recte Ms. Angl. et noster, καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut, ut meus liber, ἐξέθανον. Sic mox iidem Codices Κρόνιον, non Κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum.* Κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus.* Graev. Ἐξέθανον praeter Ms. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. Solan.

Ead. l. 5. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς) Quas epistolas intelligat, haud facile dixerit. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat, Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci et Cassii ad Imperatorem L. Verum intelli-

gendum esse, quas vulgaverint Imperatores, ut tanta victo ria innotesceret. SOLAN.

Ead. l. 6. *Εὐρώπῳ*) Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica pon tur. SOLAN. *Εὔρωπος πόλις Μακεδονίας, — ἔστι καὶ Συρία ἄλλη· τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδρι δα ἀπὸ Ἴδριος τοῦ Χρυσάορος* etc. *Steph. Byz.* de Urbib. vi *Abr. Berkel.* p. 363. sq. RUD.

Ead. l. 7. *Μυριάδας ἑπτὰ*) Cum conjungi etiam possit ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα κ ἓξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur tales minutias non curant. Mendacia, ut illa Ictorum fav rabilia, sunt laxae interpretationis. GESN. Modestiorem n merum elegit *Wieland.* Nimiam tamen modestiam affing homini mendaci *Belinus*, vertens: *sept mille deux cents trei — six.* Myriadas itaque pro singulis millibus cepit, sat parce. Maximum numerum juxta ac *Gesnerus* praetulerat e iam *Micyllus.* Neque id ego improbaverim. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἐννία*) Angl. *oz.* BOUAD.

Ead. l. 10. *Οὐ μικρὸν ὄν*] Propterea nimirum, qu niam ita fit nominum confusio, et discrepantia. Haud ass quor cur *Wielandus* verterit: *Wiewohl es nur eine Kleinig ist.* RUD.

Ibid. Τπὲρ) Flor. *ὑπό.* BOUAD. Τπὸ M. P. L. et E *Fl.* Reliquae *ὑπέρ.* SOLAN.

Ead. l. 13. *Κρόνον*) Angl. *Κρόνιον.* BOUAD. Κρόνι habet etiam P. L. et Ed. J. W. vero *Κρόνειον.* Libellum *morte Peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat. Ca putes, hunc fuisse *Saturninum.* Exstat etiam nomen hoc apu *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quida *Fronto* philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* su finem M. Antonini, et M. Antoninum ipsum I, 11. Vid etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Juris consulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, fallor. SOLAN.

Pag. 192. l. 2. *Σεβηριανοῦ*) Hoc nomen, ut et seque Osroës, paullo aliter in Alex. c. 27. efferuntur, ita tamen ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (Nostrum infra) *Σεβηριανός.* In Adrian. 265. A. bis, et vide et 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius e set, tantaeque virtutis, ut a Trajano imperio dignus pronu tiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in l cō (257. A.) aliter idem, nempe *Σερουιανός.* Sed hic a n stro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi *Σεβηριαν*

hitur; et *Ἐλέγεια* dicitur Armeniae locus, in quo circumtus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. *Σευηριανὸς* ubique. J. Ed. et aliae nonnullae hic et mox am *Σεβεριανὸς*, quae cum deinde *Σεβηρ*— recte scribant, et hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B.* 2. et *Benetus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a Nostro x. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri oraculum isuluit, quo responso, quove exitu, ibidem disces. Solan. *Ead.* l. 3. *Ξίφει*] Ambiguum est. Nec inde potest disutrum a Parthis sit interfectus, an se ipse vita privave– Si quis solos legat locos in Alex. c. 27. et *Xiphilino*, is n putabit a Parthis esse leto datum. *Τὸ πάθος ἐκεῖνο πᾶν* aetur esse omnis iste casus, omnia, quae Severiano et exitui acciderunt. Rud. Rectius ob sequentia intelligitur veriani mors, hujusque, quae forte erant, caussae, vel rbus, vel vulnus, vel inedia etc. ut sensus sit: Imprupter ille finxit Severianum inedia esse absumtum, quum er pugnam et mortem ejus trium tantum dierum spatium ercesserit, nimis illud arctum in hunc finem, quum homi- fere etiam septem dierum inediam perferre valeant. Maetiam hic sensus inclarescit, si, duce Cod. 2954., cum *lino* et *Schmiedero* pro *ἐκεῖνο* legeris *ἐκείνῳ*, quod ob majoa syntaxeos facilitatem a librariis in illud mutatum credo. HM.

Ead. l. 9. *Σεβηριανὸς*) *Σεβηριανὸς λιμῷ* (non *λίμῳ*, ut in animadv. *L. Bos*) *ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε τῆς ἑβδόμης*. Sensus verborum est: *Severianum intra trium mortuum fuisse, cum inediam ad septimum usque diem perant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroën, et exspectasdonec fame enectus esset Severianus, et propterea eum non duxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic redlerat: *et ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* rum hoc denotare *ἐπάγειν*, unde didicerit ille, nescio. Est *γειν* hic absolute positum pro *ἐπάγειν τὸν βίον*, h. e. *insugere vitam, producere vitam*, quemadmodum *ἄγειν* et *διάsolute* etiam usurpatur sine voce *βίον*. Haec in ani- s. p. 63. L. Bos.

l. Ἐπήγαγε) Recte quidem *L. Bos* hoc verbum modo ; non tamen est, quod adeo praecise neget, id quoiem educere significare posse: nam *ἐπάγω* et *προσάcis* expeditionibus frequens, pro *irruo*, *induco exhostem*; adeoque non ita longe abludit ab *educere* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian.* Exp. 6. etc. ad Hermot. c. 68. Verum ideo nihilo mi-

nus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. Reit
Etsi concedendum esse arbitror, sententiam inprimis vent
stam et Luciano dignam habendam esse, si quis cum *Wiela*
do h. l. vertat: *Man müsste denn nur sagen wollen: Osroës ha*
vor ihm gestanden, und gewartet, bis Severianus verhungert se
würde; und dieser, um ihn nicht so lange warten zu lassen, s
aus Höflichkeit um vier Tage früher Hungers gestorben als so
gewöhnlich ist: tamen vereor, ne hoc non sit in verbis. O
roës enim est subjectum, ut dicunt, primarium, ad qu
etiam illud ἐπήγαγε est referendum. Si scripsisset aucto
καὶ ὡς διὰ τοῦτο οὗτος οὐκ ἐπήγαγε, libenter hanc explicati
nem admitterem. Sed ἐπάγειν mihi est: *impetum facere.* Re
Adsentior *Rudolpho* et *Belino*, qui eandem hanc explicati
nem contra *Lambertum Bos*, *Reitzium*, *Gesnerum* et se quoq
ipsum, in versione contra statuentem, in nota critica,
ultimo Tomo proposita, tuetur. Vim autem *irruendi in h*
stes verbo ἐπάγειν inesse posse immerito negavit *L. Bos.* V
Schweighaeus. Lexic. Polyb. s. h. v. Lehm.

Ead. l. 10. Διὰ τῆς ἑβδόμης) Sic apud *Athen.* 301. A. δ
δωδεκάτης. V. *Casaub.* et II, 15. Solan. Vertunt: *per he*
domada, aut; *per septem dies;* quum potius e linguae legib
vertendum sit: *post septimum diem;* aut: *septimo quoque d*
Sed sit h. l. numerale ordinale ita positum, ut reliqua sint
cedentia cardinalia simul includat, ut sensus sit: *sex dies*
ne septimum, aut *ne septimo, quidem:* tamen valde languet h
locus, nisi tanta cum venustate transformetur, ut a *Wiel*
do factum est; omnino vero, si hae voculae deleantur, n
hil ad sententiam absolvendam deerit. Rud. in Praef. De
ret sic sententiae momentum. Διὰ τῆς ἑβδόμης est *usque*
septimum diem, ut διὰ τέλους, *assidue usque ad finem.* P
Sophist. Tom. II. pag. 31. *Stallb.* Παρμενίδης ὁ μέγας πα
ἡμῖν οὗσιν ἀρχόμενός τε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.
Xenophonte congessit exempla *Sturz.* Lex. Xenoph. Tom. I
p. 275. Lehm.

Pag. 193. l. 2. Ἐλέλιξε) Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, et τὸ τεῖχος
πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut et sequentia, sunt verba *Ha*
rica. Graev. Vide Iliad. Δ, 530. μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυ
Solan.

Ead. l. 3. Ἐδούπησε) Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 1
35. Sed nullibi, credo, verbo, praesertim cum μεγάλως
Vox. *Homero* familiaris. Il. Δ, 504. Et ad quae paullo p
sequuntur, conf. eundem Il. B, 210. et B, 3. Solan. I
cus *Xenophontis* est in Anab. II, 3, 19. Weisk. Verum et
bum occurrit apud eundem ibid. I, 8, 18. de strepitu armo

ıte pugnam, qua in re solenne esse vocabulum docet *Pollux* 163. De muris autem collabentibus insolentius videtur fuis-. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἔδεσσα*) Edessea Arabiae civitas, antea Anochia dicta, ut scribit *Plin.* V. c. 24. COGN. Olim Antioıia ad *Καλλιροὴν* dicta. V. *Plin.* V, 24. et *Spanh.* 602. SoAN. *Πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖ-ι, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι.* vid. *Steph. Byz.* de Urb. p. 334. ibiue *Berkel. Spanhem.* de praestant. et usu numm. T. I. p. 586. ond. et alibi. RUD.

Ead. l. 7. *Δημοτικὰ*) M. et P. In reliquis *δημωτικά*. OLAN.

Ead. l. 8. *Παρενεβέβυστο*) V. locum manifestissimum in allo c. 11. ubi vox affinis *περιβύω* adhibetur. SOLAN. Inı vero Gall. c. 11. ait, *περιβυσαντες ὑπανχένια*. Et supra e Merc. cond. c. 32. *συμπαραβύσωσιν*. IDEM.

Ibid. *Ἐπέστειλεν*] Male interpres: *epistolavit*. nam ilıd *αὐτελὲς* non est in hac voce, qua utitur *Lucian.* infr. cap. 1. et *Herodot.* VI, 3. aliique. Nec valde probabilis, si fas ıt dicere, *Wielandi* sententia, *τὸ αὐτελὲς* esse in voce *κύριος*, raecorum animo ingenuo, et libertatis amanti non tolerabi-; immo in *στρατοπεδάρχης*. nam quum Lucianus saepissime icat *στρατηγὸς*, haec vocula non nisi hoc uno loco legi vietur. RUD. Inter vilia, vel plebeja, vel mendicorum proria, vocabula minime referri potest *στρατοπεδάρχης*, quod pud *Dionys. Hal.* aeque ac muneris vox *στρατοπεδαρχία* plus emel occurrit de *tribuno militum*, et hoc *tribunatu*. Adsenıor *Wielandio*, *Κύριος* illiberalius dictum putanti, pro *Αὐıοκράτωρ*, vel *Σεβαστὸς*, vel *Καῖσαρ*. *Gesneri* commentum *vistolavit* retinere placebat, sed correctum. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἐγχρήζοντα*) Castigat scriptorem historiae, ui alibi multa poëtica, alibi plebeja et barbara vocabula uae intexuerat historiae. Inter plebeja etiam est *τὰ ἐγχρήıοντα*. Sed locus ille sic videtur esse interpungendus et corigendus: *καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λεουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο, et milites emebant sibi victum, et uti illis indulgebant.* *Ἐγχρήζοντα Ciceroni* et *Tacito* sunt *utenilia, copiae victui necessariae.* Sed Graecum vocabulum apud ullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante *πτωıικὰ ὀνόματα*, non *inopia multa infarta*, ut stulte et sine senıentia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Seeca* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia*. GRAEV. *Graevio* corrigendum videtur *περὶ αὐτὰ*, quam lectionem seuutus *Wielandus* vertit: *und machten sich, so bald sie sich ge-*

badet hatten, drüber her. D' Orvillius vero ad *Charit.* p. 28 scripsit: „Nostram locutionem (*γενέσθαι περὶ τι*) non bene perceptam apud *Lucianum* Quom. Hist. Conscr. c. 22. recor *ὡς δὲ λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο.* Vulgo *αὐτούς*, et ve titur: *jam loti ad illos aderant.* In quo hic *τὸ εὐτελὲς* cont neatur, interpretes non indicant. Puto in verbis non ess sed in re ipsa; *jam loti se curabant*, vile est in Historia Nihil definio, sed *D' Orvillii* ratio non placet, quum auctu h. l. non-res, sed vocabula reprehendat. Fortasse Lucianu haec formula offendit, alios, ut fit, minus. Rud. Equide cum *Belino* ingenue fateor non intelligere me, quid sibi vel Lucianus; nisi forte vitium in verbis inest inveteratum, c jus vestigia externa adhuc latent. Lehm.

Pag. 194. l. 4. *Εἴ που*) Infra vero Rhet. c. 6. in *Junt.* l gitur *ἦπου τὸν Νεῖλον εἶδες;* quod *Solanus* ex aliis Edd. *εἴ—που* mutavit, cui obsecuti sumus. Reitz.

Ead. l. 6. *Ὠδινεν ὄρος*) Paroemiog. Bourd. In fabul hodiernis *Aesopi* non exstat. Solan. *Horat.* Art. Poët. 139. Lehm.

Ead. l. 10. *Συγκεκαττυμένος*) Cf. infr. Epist. Sat. c. 2 Solan.

Ead. l. 11. *Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις*) Mellei profec interpretes. *Benedictus, et tibialia ex corio porcino facta*; m le quidem, sed melius tamen, quam *Micyllus, et tibialia co chis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibi lia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dub nunc intellexit *Lucianus.* Itaque verte, *et ocrea circa ti ex corio porcino.* Gron. Praeplacet fere alterum, quod h bet *Micyllus: conchis incrustata.* Vid. Schol. *Aristoph.* Equ v. 1329. *χοιρίναι — εἰσὶ δέ τινες κόγχαι θαλασσίαι.* Rud. Ind. Legendum, *χοίρινα τὰ περὶ ταῖς κνήμαις* secundum A 2. in qua tamen mendose *περὶ τὰ κνήμας.* Intelliguntur i que *κνημίδες χοιρίναι*, i. e. *ocreae porcinae.* Lehm.

Ead. l. 12. *Ῥοδίων*) Inter Colossos et statuas inge inprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum quinque altus. Cogn. Centum is et quinque pedes altus ditur fuisse, sive LXX cubitorum. *Plin.* XXXIV, 7. Sex XIV. pag. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V, 7. Vide et *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. n. 1794. p. 137. C Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spa ad id consumto, anno ante Chr. 278. Annos 56 cum stetis terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec quam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXX quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimen

tum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC Cameli eo fue-
t onusti, unde calculo inito ultra 700,000 librarum pon-
fuisse liquet, Camelo cuique nempe DCCC libris assigna-
Vid. not. nostram ad Ver. Hist. I. c. 18. De terrae mo-
quo prostratus est, videndus *Polybius* V. pag. 428. 429.
AN. Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἑθεα-
ην. Et sic saepe alibi solet. Quae tamen non adduco,
a et altera lectio bona: hanc tamen, ut Nostro usitatam,
efero. REITZ.

Pag. 195. l. 2. Ἀπροοιμίαστα] Verendum scilicet erat,
tupidus lector non videret, quae ibi intelligantur ἀκέφα-
ώματα, quare illud egregie quidem cadens, et pervenu-
n ἀπροοιμίαστα addendum fuit, ut ita quoque *corpora sine*
emio habeantur. Nimirum puto, ἀπροοιμίαστα a Lucia-
ion esse profectum. RUD. in Praef. Ego vero puto, *Ru-*
hum nimis esse proclivem ad *Lucianum* amputandum,
ntumvis ei adsentiatur Censor Jenensis. Excide verbum
οιμίαστα, et vide jam, quam bene scilicet sequentia,
εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων cum antecedentibus nectantur.
et haec ipsa nunc excidantur necesse erit. Procul haec
to a Critico negotio licentia! LEHM.

Ead. l. 8. Ξενοφῶντα) At dubitari a quibusdam audio,
ecte *Xenophonti* tribuantur illi commentarii: quorum ego
onem miror, cum et veteres agnoverint, neque quicquam
quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII, 14. SOLAN.

Ead. l. 4. Δαρείου καὶ Παρυσ.) Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. I.
AN.

Ead. l. 6. Ἐν ἄλλοις δείξομεν] Cf. c. 52. Exordium
st δυνάμει, ubi res statim ab initio narratae, aut in in-
iptione modeste promissae, per se jam lectorem docilem
attentum reddunt. RUD.

Ead. l. 7. Ἑρμηνείας] Nemo reprehendat Lucianum,
od parum sibi constare videatur, et de scribendi genere
at, quamvis supra de stilo negasset se esse dicturum. Nam
ora de scribendi genere omnino sermo erat, hoc vero per-
et ad stilum historicum. RUD.

Ead. l. 9. Παρασάγγας) Vox Persica et Arabica. XXX
rem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. SOLAN.

Ead. l. 10. Τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν;] De hac phrasi
d. Adnot. ad Nigr. c. 25. Tom. I. p. 287. sq. LEHM.

Ead. l. 11. Σύρῳ] In quorum regione etiam bellum ge-
um fuit, ut αὐτόπται esse possent. cf. c. 30. RUD.

Ead. l. 12. Ἐπὶ κουρείων) Optime hunc locum ita resti-
uit et vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excep-

ta *Fl.* conjunctim legeretur *Ἐπικουρείων*. Notum autem e veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum co venisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis*. Sic Aristopl in Pluto p. 338.

Καί τοι λόγος γ' ἦν τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum L ciano adhibet. Quo quidem in loco miror, doctissimam D. *certam* maluisse *Terentium* adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris i lius testem, quam aut *Lucianum*, aut *Theophrastum*, apu quem etiam celebris est in eam rem locus in Char. p. 35. u vide *Casaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a *The phrasto ἄοινα συμπόσια* dictitari ait solita, et 903, 2. Vi etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco pag. 19. D. W. τῷ *Ἐπικουρί* Solan. Vid. etiam *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 275. Rud.

Ead. l. 14. *Εὔρωπος*) Vid. supra cap. 20. et infra c. 2 Solan.

Pag. 196. l. 1. *Σαμόσατα*) Recte igitur in titulo Sam satensis dicitur. At non recte in plerisque, si non omn bus, tabulis nostris geographicis, ad Euphratis ripam ips ponuntur Samosata. Solan. *Πόλις Κομμαγηνῆς ἐπὶ τῷ Ε φράτῃ, ὁ πολίτης Σαμοσατεύς.* Vid. *Steph.* de Urb. et *Holst* attulit nummum Samosatensem, in quo Adriani nomen e scriptum. Rud.

Ibid. Αὐτὸς ἐν — γενναῖος] Totus hic locus plen venustae irrisionis. Voculas auctor ita elegit, ut temerit tem istius hominis egregie pingant. In singulis quaed vis, expositioni inserviens. Rud.

Ead. l. 2. *Μετέθηκεν*) Ad h. l. haec notat *La Cro* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par est, quibus h die conciliandis operam et oleum perdunt *οἱ καλοὶ κριτικ* Reitz.

Ead. l. 4. *Ἐν χρῷ*) Confer supra Zeux. c. 6. f. et sae alibi. Solan.

Ead. l. 5. *Τὸ δὲ καὶ*] Hunc locum, ad finem usque c pitis, mallem abesse. Satis jam salis in isto homine e consumtum, ut hoc additamento, mihi molesto, non op fuisset. Rud. De gustu non est disputandum. Lehm.

Ead. l. 8. *Νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σε ριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἢ μὴν ἀκοῦσαί τι τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων*) Salmuriensis: *Quin et lud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano, a sito juramento, quod audivisset ex aliquo eorum, qui ex eo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in versio

ramento, pro quo Latini dicunt *jure jurando*. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non est *ex ipso opere*, sed *ex illo ipso proelio*. Thucid. lib. 3. et *Lucianus* in hoc ipso libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ, *ipso proelio*. Saepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* not. Τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* est *Trojanum bellum*. Et sic accipiendum in illo notissimo versu *Homeri*: *Μύθων ῥητῆρ' ἔμεν πρηκτῆρά τε ἔργων*, *verborum oratorem esse*, *actoremque rerum*. Phoenicem ait Achillem docuisse pacis et belli artes, disertus esset in concionibus, rebus vero gerendis strenuus, manu fortis. Apud eundem *πολλὰ ἐοργὼς* est fortis, strenuus:

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.
cidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ. cum Patroclum eliissent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Eustathius*, δηλαδὴ ὁ πολέμου. ὥς που φησὶ μέγα ἔργον ἄρηος. Sic Latinis *res* re. *Horat.*

Res gerere et victos ostendere civibus hostes
Attingit solium Jovis.

AEV.

Ead. l. 9. Ἐπομοσάμενος) Sic supra Hermot. c. 67. Sed ομοσάμενος, Apol. pro Merced. cond. c. 6. SOLAN. Equin scriptorem istum non tam mendacii, quam levitatis, acrem. Facile fieri potuit, ut homo quidam lepidus, cuum eum et credulum esse sentiens, hisce ineptiis audienupiditatem ejus expleret. Ceterum cf. c. 14. εἰ ἀστεῖον ἦν. RUD.

Ead. l. 14. Ἐκπώματα ὑαλᾶ] De poculis vitreis dist *Stuckius* Antiqu. Convival. Lib. III. c. 12. quem laudaSeber. ad *Polluc.* VI, 100. p. 625. RUD.

Pag. 197. l. 3. Οὐ ξιφίδιον) Honestius nempe id mortis us, praecipue militaribus viris, habebatur. V. *Tac.* An. ,67. et *Lipsii* notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. A. σφαγαὶ δ' ἔχουτυγενές τι καὶ καλόν. SOLAN. Vid. ad *Eurip.* locum v. 308. *Barnes.* RUD.

Ead. l. 5. Θουκυδίδης) Vid. *Thucyd.* II. c. 34. SOLAN. ράφιόν τινα, sc. λόγον. *Thucyd.* II, 34 — 36. Separatim t est haec oratio, una cum *Platonis* Menexeno, a *Gotto* Lips. ap. Schwickert 1782. 8. Habet orationem Peri, sed *Gottleb.* annotavit: *Hanc orationem aliis verbis a Peconceptam fuisse*, *e charactere dicendi*, *qui Thucydidis est*, ret. RUD.

Ead. l. 6. Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς) Ἐκείνου v. MAR- Ἐκείνου W. et L. uti acute conjecerat *Marcilius*. In uis ἐκείνοις. SOLAN.

Ead. l. 7. *Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην*) Lectio margin *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia *αἴτιος* fere ubique cu genitivo construitur. Verum et accusativus recte se hab est enim ellips. praepos. *διὰ* vel *κατὰ*, et significat, *Thucyd dem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem.* Sic *οὐδέ τι τιος* ex *Homer.* et *οὐδὲν αἰτίους* ex *Herod.* dudum protul *Steph.* in Thes. quare plura non addam. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἀμιλλα*] Ita loquitur de hac aemulatione imitandi studio, ac si tali modo Thucydidi fiat injuria. Qu autem sequuntur, *τὸν οὐδὲν αἴτιον* etc. magis fortasse plac bunt semel lecta, quam diligentius excussa. Rud.

Ead. l. 9. *Θάψας — Σεβηρ.*) Smyrnae sepultus est; *Dion.* LXXI. p. 802. B. coll. cum *Aristid.* Or. II, 13. p. 29 teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 16 Vitae M. Aurelii, quam Anglice cum notis edidit. Loc autem *Thucydidis*, quem Noster hic respicit, exstat lib. Solan. Etiam haec vocula videtur ad risum composita, d clarans hoc quidem loco, fictum fuisse illud funus. Nem ni vero non placebit expositio Luciani, qui haec exhib ut aguntur, non ut acta sunt. Rud.

Ead. l. 12. *Ὑπὸ τοῦ γέλωτος*] Eleganter postpos est caussa lacrymarum, minus efficit haec *ῥῆσις* in animo. quis eas voculas ante *δακρύσαι* ponat. Periret *ἀπάτη* lect rum licita pariter ac jucunda. Rud.

Pag. 198. l. 1. *Αἰάντειον*] Vide *Sophocl.* in fine *Αἴ τος Μαστιγοφόρου.* Rud. Cf. *Lucian.* Diall. Mortt. XX Lehm.

Ead. l. 7. *Κατεγέλασα — ἠτιασάμην*] Iter *ἀπάτη* lectorum, postea etiam seriam rem exspectantiu quum serio dicere coepisset.

Ead. l. 8. *Λοπάδων*) Flor. *λοπαδίων.* Bourd.

Ead. l. 12. *Ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθείς*] Vide quidem Lucianus ad alteram dissertationis partem transi sed quae deinceps sequuntur, aliter nos jubent decerne pergit enim in reprehendendis historicorum ineptiis us ad c. 33. Ut autem concedendum est, auctorem, si nov dissertationem jam ut deinceps secuturam annuntiasset, m ligentissime scripsisse, ita mihi hoc loco videtur laude h exigua dignus. Non erat adeo hebes Lucianus, quin vi ret, continuam aliorum reprehensionem et irrisionem lec ribus fore molestam: praevidit animo, quod accidit re quum homo ad capitis antecedentis vocabulum *θάψας* ad beret: *Παύου, ταλαίπωρε; ἱκανῶς σοι πέπαυσται. μέχρι κ διαγελάσεις τοὺς καταράτους;* Itaque his vocibus veniam,

o indulgendi et irridendi, a lectoribus studuit impetrare. ιμνησθεὶς autem, et omnino aor. 1. sequente Futuro, ex- icandus est per Futurum exactum. Quae quum ita sint, ctionem ἀπεκτείνατε in *Platon.* Apol. Socr. c. 30. n. 2. quae t in Bas. 2. non ineptam judicarem; praesertim quum ea ud οἵ et reliqua videatur peperisse. RUD. Scripta haec sunt ntra *Wielandium*, qui reprehendit nostrum, quod non cer- ordine rem pertractasset. Manifesto autem ille non in- llexerat vim Participii Aoristi, quam *Rudolphus* recte ex- icat. Eadem fere ratione *Guil. Langius* et *Schmiederus* auc- rem defendunt; praeterquam quod minus prudenter ad ιμνησθεὶς cogitari jubent πρὶν vel πρότερον. Nam ne tiro- bus quidem talis praeceptio vere fuerit utilis. LEHM.

Pag. 199. l. 3. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ) De qua statua dendus omnino *Pausan.* El. p. 156. et seqq. Inter orbis mi- cula inprimis recensetur. SOLAN.

Ibid. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον) Sic Nostro cum Atticis per- tuum esse τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rursum icatur. Utrumque autem adjectivum et alibi conjungere nat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tan- im *Long.* Past. L. II. pag. 63. ed. *Wech.* τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα αθόντες, cujus stilus cum Nostri omnium optime convenit. οιοῦτον κάλλος pro τοιοῦτο, idem IV, 120. ed. *Moll.* REITZ.

Ead. l. 5. Ἐξηγοῖτο) Sicut ἐπαινοῖ, sic et ἐξηγοῖτο legen- um. GRAEV. *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. t L. SOLAN.

Ead. l. 6. Καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον) *Benedictus, et repidae concinnitatem.* An credimus? Certe, si qua fides ummo, cui insculptus universus ille Jupiter, plane fuit nu- ipes sine ullo pedum tegumento. Et quis foret iste narran- li contextus, ut primo totum κάλλος Jovis produxerit, in uo et omnia corpori adfixa continentur, tum discedat ad ποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe *Micyllus crepidi- is concinnitatem*, quem praefero. GRON. Recte κρηπῖδα hic *repidinem Micyllus*, nos *basin*, notiore aliquantum verbo, eddidimus. *Salmuriensis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, escio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in ummis Jupiter Olympius. *Pausanias* certe Eliac. I. p. 306. 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae ic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat; ὑποπόδιον autem *Luciani* ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, dditque ab Atticis θρανίον vocari. GESN. Equidem dubius um, quam hic sequar explicationem; quotiescunque tamen voculam de calceo adhibitam annotavi, semper pluralis adhi-

bitus est; parum igitur abest; quin *βάθρον τὸ θρόνον* ἀπ[illegible] intelligam. Rud. In ipso *Luciano* nostro aliquoties [illegible] de calceo occurrit singulari numero, ut Catapl. c. 15. ubi [illegible] Adnot. Tom. III. p. 614. plura alia loca in alium finem co[illegible] gessi. Jam quum in *Pausaniae* descriptione L. V. c. 11. cl[illegible] rissime commemorentur *aurei calcei*, *χρυσοῦ ὑποδήματα*, [illegible] que ii, qui de templo et statua Jovis Olympii accuratius e[illegible] posuerunt, *L. Volkel.* in libro: Ueber den grossen Temp[illegible] und die Statue des Jupiters zu Olympia. Lips. 1794. p. 1[illegible] et 164. et *J. Ph. Siebenkees* in libro ejusdem ferme tituli, e[illegible] to Norimb. 1795. pag. 64. calceos istos in gratiam numi[illegible] quem *Gronovius* laudat, in dubitationem vocaverint: non v[illegible] deo, quid *Wielandio* opponi possit, h. l. *κρηπὶς* de calc[illegible] explicanti; quamquam idem *Wielandius* nimium quaesiis[illegible] videtur, quum fingit *Lucianum* fortasse ipsum quoque *Pa[illegible] saniam*, ut jejunum portentosae illius statuae enarratore[illegible] his verbis petiisse. Saltem non ad verba reprehensio *Lucia[illegible]* cum Pausaniae descriptione congruit. Lehm.

Ead. l. 7. *Διεξιὼν*) Ita M. etiam; sed non a prima m[illegible] nu, videturque prius fuisse *διεξίοι*, quod magis arridet. Sola[illegible]

Ead. l. 9. *Μέτρα — ἀναλωκότος*) Non caussidici nempe, soli ad clepsydras dicebant: factitabant id etiam Luciani aetate Rhetores, seu Sophistae. Cujus rei insigne testimonium exstat apud *Philostratum* in Adriano Sophista: *τῶν τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἀρετῆς* (l. *ἄριστοι*) *ἀξιούμενοι ἐπεσπάζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλέψυδραν ξυμμετρηθεῖσαν εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ διῆει ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης* etc. ubi *ἔπη*, ut et hic, versum seu lineam, quam nunc dicimus, significat. Versum eodem sensu et usurpant Latini: *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. et *Lact.* II, 8. *Ἀναλωκότος* autem ex W. et P. est, pro quo in reliquis *ἀνηλ*— legitur. Solan. De hac forma vide not. ad Hermot. c. 83. Lehm.

Ibid. Ἀνηλωκότος) Flor. *ἀναλωκότα*. Bourd.

Pag. 200. l. 2. *Ἐς τὴν Μαύρων*) Anglic. *ἐς τὸν Μαῦρον*. Bourd. Vulgatam, quam *J. H. Ald.* et Par. servant, et hi servasse par erat, non solum quia sic frequenter solet pe ellipsin *γῆ* vel *χώρα*, intelligi, sed quia ipsum *γῆν* mox sequitur. Reitz.

Ead. l. 5. *Μαυρουσία*] *Μαυριτανίαι δύο· ἡ μὲν Τιγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. — Μαυρούσιοι, καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. τὸ θηλυκὸν, Μαυρουσίς. Steph.* de Urb. pag. 541. ibique vid. *Berkel.* Rud. Cf. *Strab.* XVII, 2. sq. Lehm.

Ead. l. 8. *Ἐν Εὐρώπῃ*) Supra *ἐπ' Εὐρώπῃ* dixit initio ejus cap. 28. et infra iterum versus ejusdem capitis finem. SOLAN. Confer omnino mox c. 38. ubi *ἐν Ὀλύνθῳ* eodem odo. Id est *ad* vel *prope*, non plane *in* ipsa urbe *Europo.* elian. V. H. I, 25. *ἐν Πλαταιαῖς*, *ad Plataeas;* ibid. *ἐν Μυ-*λῃ, *ad Mycalen.* Ad quae verba *Periz.* duo alia similia ad-cit, et, Latinos interdum eodem modo loqui, docet. Ita oque *ἐπὶ νηυσὶ*, pro *apud, juxta naves*, *Homero* usitatissi-um, ut Iliad. *E*, 791. *Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος, πολλῆς ἐπὶ νηυ-μάχονται, Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* *B*, 4. Rursum *E*, 36. — *καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ*, *ere fecit* ad *herbosum Scamandrum*, non, *in* ipsum fluvium. id. 598. *Στῆη ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ, steterit ad rapidum flu-m.* Iliad. *A*, 423. *Ζεὺς γὰρ ἐπ'' Ωκέανον μετ' ἀμύμονας Αἰ-θιοπῆας Χθιζὸς ἔβη.* Immo et εἴσω, quod alias *intro* signif. o *usque*, *ad*, eidem usurpatur Il. *A*, 71. Et *εἰς'' Ιλιον* recte titur *ad* Trojam, Il. *E*, 210. Ut innumera ejusdem similia ittam. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἐπελάσεις*) Ex Ms. scribend. *καὶ ὁ θαμμαστὸς ηραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. Et divinus ille scriptor etermisit tantas ad Europum strages, et impressiones, et foede-necessaria.* In vulgatis *ἐπελεύσεις*. Sed *ἐπελαύνειν* est, *im-ssionem facio, incurro:* ut statim c. 29. *καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυ-νων δέος ἐμποιεῖν*, et procul *advenientibus terrorem incutere;* c. 31. f. *ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, quomodo hantorum incursus excipient.* GRAEV. Adde c. 31. C. Na-, c. 36. Exstat etiam in W. P. et L. quod autem in vul-is est *ἐπελεύσεις*, pravum est. SOLAN.

Ead. l. 11. *Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον*) *Σκά-ους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ.* MARCIL. Vulgo legi-, *ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμε-θεις ἀξίους ὠνούμενον.* Non video, quin recte legatur. *Mar-us* legit, *Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠνούμενον·* : dat caussam. Quidni autem scari illi, licet *παμμεγέθεις*, uerunt aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde, od est non inepta antithesis *παμμεγέθεις* et *ἀξίους*. Inter-s Latinus totam vocem *ἀξίους* vertere insuper habuit. Vo-t autem verba, *videns Malchionem Syrum in Caesarea, sca-ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem. Aristophanes* in nitib. v. 642. (651. Inv.)

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Graecus interpres, et ex eo *Suidas*, *Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέ-, τῆς ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὔωνον.* Quae

verba Graeci interpretis non potuerunt tamen docere Latinum interpretem, versum illum Aristophanicum melius reddere, quam, *haud quaquam ego pretiosiores vidi apuas*, cum debuerit *viliores*. Melius tamen sapit, versum 669. (678 Inv.) "Ησθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας, reddens, *apuas nostris pretii*. JENS. Non modo *Benedictus*, sed et *Micyllus* ἀξίας omisit: unde fere conjicio, neutrum id verbi intellexisse cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit: nam praeter *Aristophanem* quem laudat, etiam sic *Theophr.* Char. de garrul. p. 11. et *Casaub.* vel p. 16. ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. REITZ.

Ibid. Καισαρεία] Haec fuit metropolis Mauritaniae Caesariensis. Cf. *Wieland.* RUD. Scilicet olim Iol vocata nomen Caesareae accepit, quum Juba ab Augusto Caesare regnum Mauritaniae dono accepisset. Vid. *Strab.* XVII, 3 et *Pompon. Mel.* I, 6. De scaris piscibus adiri *Rudolphus* jubet *Aristot.* de histor. anim. II, 13. III, ult. VIII, 2. de Part. Anim. III, 1. alibi. LEHM.

Pag. 201. l. 6. Γελοιότερα) Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem *Luciani*, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wess.* invenni, lubens accepi, et res ipsa clamat, sic legendum: quam nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, hoc *praetermitto, quia magis necessarium est:* et miror, nemini hoc suspectum fuisse. REITZ. Vulgatum ἀναγκαιότερα ironice dictum, adeoque male mutatum esse a *Reitzio*, recte adnotat. *Belinus.* BIP. Nihilominus retinuerunt *Bipp.* qui rejecerant. Prudentius *Rud.* et *Schm.* restituerunt veterem lectionem, *Reitzio* plane non intellectam. Codices autem ἀναγ- exhibere, facile, nec temere, ex silentio Editorum colligi potest. Diserte autem traditur, Gorl. ita habere. LEHM.

Ead. l. 8. Μαῦρος) Vid. *Homer.* Il. *H*, 299. SOLAN. Tibicinam illam a male feriato scriptore ad imitationem Xenophontei Symposii fuisse introductam, animadvertit *A. G. Langius*, Philologus Portensis, in Ill. *Beckii* Actis Seminarii Regii et Societatis philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 17. LEHM.

Ead. l. 10. Κεφάλαια) Sic supra Char. cap. 2. Et Plut. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 11. Ἀχάνθας) Respexisse credas versus a *Plutarch.*) Συμπ. I, 4. et *Athen.* III, 97. D. laudatos:

Ὡς ἂν ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν Ὄνωνιν
Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

e enim etiam *Athenaeus* inducit, *τὰς ἀκάνθας συνάγων* etc. ILAN.

Ead. l. 13. *Μάλα καὶ οὗτος γελοῖος*] Haec *Wielan-* is in versione omisit, notula adjecta, quae sane docuit, pientius et elegantius acturum fuisse *Lucianum*, si et ipse didisset. RUD.

Ead. l. 14. *Κεγχρεῶν*) Angl. *Κεγχριέων*. BOURD. Ad ver- , *οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας*, *Bourdelotius* ex MS. Angl. itat *Κεγχριέων*. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex ostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, *Κεγχρέας* et *Κεγ-* ίας fuisse dictum utroque modo. JENS. *Κεγχρειῶν* scribi- r apud *Thucyd.* VIII, 20. et 23. et alios. Cum A. facit et In W. *Κεγχρειῶν*. LXX stadiis a Corintho distans portus vicus *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc et Navig. c. 23. ipturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph. Xen.* p. 307, scribitur *Κεγχρέαι*. SOLAN. Vid. *Wass.* ad *Thucyd.* VIII, et Commentatt. ad *Moer.* p. 330. LEHM.

Pag. 202. l. 2. *Ὥτα ὀφθαλμῶν*) Idem de domo et de sal- ione, et saepius alibi, habet a Thurio oratore. *Julian.* perat. Ep. *ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστό-* ω. BOURD. Sic infra De Salt. c. 78. *Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ*. De om. c. 20. *ὦτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν*. Vid. itur *Herodot.* 1, 8. In nota autem *Bourd.* post verba *Julian.* perat. Epist. adde: ad *Leontinum*, *ὁ λογοποιός*. SOLAN. on ab oratore haec, sed ab *Historiae parente* mutuatus erat e tenebrio. Vid. *Herod.* I, 8. p. 3. in verbis Candaulis ad rgen, et Nostrum De Salt. cap. 78. et Dom. cap. 19. Quid go fiet, inquies, *Thurio Bourdelotii* et *Juliani oratore*? Sic cipe. *Herodotum* voluit *Julianus*, cum *Θούριον λογοποιὸν* sit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam con- ipsisse. (V. *Plin.* XII, 4. et *Plutarch.* 1073, 2.) Hoc cum t nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc let, *Thurium* nobis *oratorem* pro *Herodoto* finxit. Ipse quidem cianus *λογοποιὸν* appellat *Herodotum*, 411. f. (i. e. Macrob. 10.) Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An au- a Thuriis scripta fuerit ab *Herodoto* historia, alibi quae- um est a nobis Nota ad Herodot. c. 1. IDEM. Thurium torem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille orator? Ne- vit *Bourdelotius*, *Herodotum* ita vocari ab antiquis. Illius it haec verba L. I. c. 8. LA CROZE.

Ead. l. 8. Ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη — παμμεγέθεις εἶτα. Inepte interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceret, Parthorum draconum (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim draconum vivos draco producit) ingentes esse, et in Perside generari.* Tu distingue, ὥστε etc. ita ut parenthesis, quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quae *Gesnerus Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. Reitz.

Ead. l. 5. Ζῶντας δράκ.) Sic distinguendum, ut fecimus, nisi insulsissime *Luciano*, quae tenebrionis illius propria sunt, quem salse perstringit, affingere velis. Quod incautis nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris viro, aliisque et omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; et simul quanta manus Parthorum fuerit, quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos, qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, et res a viris doctissimis ex *Vegetio, Ammiano, Claudiano*, aliisque jam illustrata. Vide *Lips.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus legas, si lubet, *Philostrat.* in Vita Apollonii lib. III. p. 98. qui, eos 80 cubitorum longitudine et amplius fuisse, tradit; et adeo celeres et infestos, ut eorum dentes unguesve ne pernicissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. lib. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. Vid. *Xen.* Cyrop. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, et tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus p. 224. Solan. Caeterum notandus est ordo, quem in narrando sequutus est *Lucianus*, quo fit, ut lectori absurda fictio, e male intellecto vocabulo orta, statim plane appareat, quum alioquin fortasse solummodo ineptum mendacium vidisset, et locum relegere debuisset. Rup.

Ead. l. 11. Περιπειραθέντων) Γρ. περισπειραθέντων. Sic *Plut.* Guyet. Legendum περιφπειραθέντων. Sio *Plutarchus*. Menag. De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones, signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes

pentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes missi magnam stragem ediderint: *Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμέων οὕτω καταποθῆναι, καὶ ἄλλους περιπειραθέντων αὐτοῖς ονιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι.* Interpres: *Nimirum multos trorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, atos, et confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: *ἄλλους περισπειρασθέντων αὐτῶν, alios fuisse spiris involutos, sic ab ipsis elisos, et contritos. Περισπειρασθῆναι Virgilio spiris ligari:*

— — *Tela ferentem*
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

LAEV. *Περισπειραθέντων*) Ad confirmandam hanc *Menagii* endationem, praeter auctoritatem W. et L. et Codicum, de loca *Luciani* ipsius sequentia: in Philops. cap. 23. In ips. c. 6. et De Salt. c. 2. *Περιπείρω* vero aliud est; usurtur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affinus, ut carnes verubus. Apud *Nostrum* in Gallo; et cata hostis, in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Pisc. 51. SOLAN. *Περισπειραθέντων*) Cur hanc lect. vulgatae aetulerimus, vide ex Philops. c. 22. f. ubi *εἱλομένους περὶ ν αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑνίους ἐσπειραμένους.* De Dipsad. p. 2. *περισπειρᾶσθαι τῷ ποδί.* Et Navig. cap. 2. f. Recte itur emendat *Menag.* Probat etiam *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* . c. 48. n. 79. ubi *περισπειράμενον τὸ δέρμα.* Et ex *Paus.* X, . REITZ.

Ead. l. 18. *Σοῦραν*) (*Σοῦσαν*, quae metropolis Persidis. *orst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur inc editionum veterum scripturam mutaret in *σοῦραν*; nisi rte imposuerit ei Latina vox *sura.* Sed *σοῦρα* Graecis ignovox, qui pro ea *γαστροκνημίαν* dicunt. Nomen est itaque ci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud a promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hus nominis 1796. . . Vide, an locum hic habere possit. Puram, villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum se, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia lneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asrenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat, pugnam esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex ajus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Nag. c. 33. et Philopatr. c. 28.) Sed tum scribendum erit *Σοῦ*, non *Σοῦσαν*, neutrum est enim plurale; aut simile quid: t apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a *Graevio*, ita *Sura* aliqua viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pau-*

saniae Corinth. p. 115. SOLAN. *Luc. Holsten.* ad *Steph* Urbib. p. 302. ubi allatum est: *Σούφα, μαντεῖον Λυκίας* haec annotavit: „Certissimum, ante mentionem gentilis p cessisse nonnulla de *Sura* civitate Comagenae sive Eup tensis provinciae, cujus meminit *Ptolemaeus* et *Procopius* lil de Aedif. Justinian. qui *τὸ Σούρων πόλισμα* vocat.“ etc. l tasse de hoc oppido intelligenda sunt haec. RUD.

Ibid. Κρανείου) Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et I Mort. I, 1. ubi Edd. etiam *Κράνειον* habebant. REITZ.

Pag. 203. l. 1. *Λέρναν*) Fons est prope Corinthum. *Pausan.* Corinth. p. 48, 10. Alia *Lerna* est, cujus men Diall. Marr. VI. palus scilicet non procul a mari in ora golica. SOLAN.

Ead. l. 2. *Κατὰ τοίχου*) *Cic.* de Fin. ult. Qui nunq philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Nam neque unquam fictum, aut pictum, neque scriptu poëmatis, ubi lena bene agat. SOLAN.

Ead. l. 4. *Τάξεων ἢ καταλογισμῶν*) *Τάξεων ἢ καταλογισ* MARCIL.

Ead. l. 5. *Ἔμελεν αὐτῷ*) Sic omnes impressi et M. dex. Nisi quod Ed. *J. ἔμελλεν* praefert; unde conjicio, *cianum* scripsisse *ἔμελλεν οὗτος*, ut supra in hoc ipso li c. 12. *καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος*, et saepius. SOLAN. Ironice hoc positum, et sensus: *in ista incredibili factum igitur est, ut nomina confunderet.* est, cur cum *Solano* pro *ἔμελεν αὐτῷ* legamus *ἔμελλεν o* RUD. Non tam ironiam h. l. video, quae et mihi parite que *A. G. Langio*, l. l. p. 174. fatua et insulsa esse vide quam hyperbolicam quandam dicendi rationem, qua id, mirae est ignorantiae et stupiditatis, industriae ac st tribuitur cum affectata quadam malignitate. Recte it *Gesnerus* vertit: *Etenim quasi hoc ageret*, etc. Poterat et *de industria quasi*, vel: *cum sedula quadam solicitudine* recht geflissentlich. Etenim non semel, sed saepius, illas militares confudit. Neque igitur probo *Langii* n tionem: *πάνυ γ' οὐκ ἔμελεν αὐτῷ*, quam ipse explicat: *non curabat, in nullo ponebat discrimine.* Quamquam p habet, quo commendetur. LEHM.

Ibid. Πλαγίαν — φάλαγγα) Sic interpretandum fuis a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. *Τὸ καταλοχίσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομα ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου καὶ τῶν μετὰ τοῦτον τε τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἦ σαν — οἱ δὲ καὶ ἑκκαίδεκα.* Eodem etiam tactico inter

ciliora erunt, quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 68. λαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον οὖσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ πέρας πορεύηται, οὕτω δ' αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλαπλάσιον παρέχεται. *Obliqua* sive *transversa* rro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: ta, cum *in cornu*. Igitur in *transverso agmine* plures longe versis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a rgo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* con- aria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a ter- possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu- anus, miscuit omnia, et *transversum agmen* dixit *in cornu* ci, (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo, quod debe- t dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur t obscura: at ille in manus sumat *Arrianum*, neque du- um quidquam ei relinquetur. Gesn. *Aelianus* de instruen- s aciebus p. 263. (in edit. Vegetii Lugd. Bat. 1692.) *trans-* rsa (πλαγία) *est phalanx*, quae longitudine multo produc- ore constat, quam altitudine; *arreota* (ὀρθία) est, quae r cornu progreditur, longe productiore altitudine con- ans, quam longitudine; omninoque plus longitudinis, quam titudinis habeat: *oblongum* id consuevimus nominare. *Ar- ctum* vero *e directo*, quod plus altitudinis, quam longitu- nis habeat: quocirca phalangem quoque interpretari licet s eisdem nominibus. *Obliqua* (fortasse λοξὴ, non πλαγία. . *Onosandri* Strategeticum c. 21. p. 36. ex officina Commel. 00. 4.) est, quae alterum cornu, quod libuerit, propin- ium objiciens hostibus, eoque decertans, alterum semo- us teneat, manens aggrediendi opportunitatem. Rud.

Ibid. Ὀρθίαν) Deerat haec vox in omnibus vulgatis, et ipso M. non sine summo sententiae dispendio. Reposui- us itaque ex Ed. *J.* Quid sit autem ὀρθία φάλαγξ, quid λαγία, ex Tacticis petendum. V. *Pott.* De ἐπὶ πέρως vide *hucyd.* II, 90. Solan. Cum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admise- m, quod sensus postulabat, necessario etiam versionem esneri, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id si pecca- m est, mihi adscribatur. Reitz. Etiam sine illo ὀρθίαν quod forte correctori *Juntinae* debetur) sensus absolvitur, quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum ag-* en, et tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, uae repugnant, cum *in frontem* dicendum esset. Gesn. Non rrectori *Juntinae* deberi ὀρθίαν, ut *Gesnerus* conjecit, sed iunde desumtum esse, inde patet, quod et A. 2. eam vo- em habet, ex qua editione multas etiam alias lectiones in *ntinam* transiisse constat. Jam quum, admissa hac voce,

clarior reddatur, ac plenior, sententia, vulgata vero ver nonnisi cum argutiori explicatione, qualem finxit *Gesner* stare possint: recte mihi *Reitzius* ὀρθίαν inseruisse videtu LEHM.

Ead. l. 6. Ἐπὶ πέρως) Conf. iterum c. 37. hujus Di SOLAN.

Ead. l. 7. Ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς) Habèmus hic capita sumo rerum in eo bello gestarum. Deleto enim in Armenia Sev riano, Parthi Syriam invaserunt; unde a Cassio summo propriis urbibus consulere coacti sunt, quarum tamen mag pars captae et combustae. In titulo, quem statim lege omissa est Syria. SOLAN.

Ead. l. 9. Τίγρητι) Sic scribitur in M. L. et recentio bus Edd. *B.* 2. *Par. S.* et Amst. At in antt. *Τίγριτι*, cont quam observant *Hesychius* et *Suidas*. Vide tamen c. 19. a recte in omnibus scribitur. SOLAN.

Ead. l. 10. Συγγεγραφέναι φησὶ) Ita *Photius*. Forte A tiochus Sophista Cilix, de quo *Philostratus* L. II. de vitis S phistarum, ubi eam historiam scripsisse ait. LA CROZE.

Ead. l. 13. Δόλιχον) Mire hanc vocem *Suidas*, et, qu illic exscribit, *Aristophanis* Scholiastes interpretantur; ut eis certi nihil elici possit. *Xen.* sub finem IV. Ἀναβ. pe stadium, uti et *Paus.* 179, 3. tribuit, *viris* δόλιχον. Erant iam Athenis puerorum certamina: *Athen.* 495. F. Erant Olympiae: *Paus.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον trib video. Nisi forsan, ut viris etiam erat stadium, (V. Pa 180, 3.) ita et pueris δόλιχος fuerit. *Vorstius* ἀγώνισμα cu facit, testemque adducit *Aristoph.* Schol. p. 559. Sou *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 388. „Notissimum est variarum ae tum pueros decertasse in ludis graecis, et cui ignotum δ χον στάδιον, *curriculum longum*. *Lucian.* Qu. Hist. Con p. 41. (c. 30.) δόλιχον ἐν παισὶ νενικήκει. ubi frustra hae *Solanus*." Lucianus hic fortasse est κακολόγος. RUD.

Pag. 204. l. 1. Τὰ μέλλοντα) Vide, an de *Jamblicho* telligenda haec sint, qui ap. *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 1 jactat, se omnia futura praedixisse, quae in eo bello eve runt. SOLAN.

Ibid. Συγγεγραφηκότος] W. συγγεγραφότος, qu admisit *Reitz.* et recentt. praeter *Rudolphum*, qui prae veterem et communem omnium librorum, et editorum, manu scriptorum, excepto uno W., lectionem συγγεγραφ τος. Non tantae autem, quantae *Reitzius* fecit, labis formam συγγραφεῖν, imo etiam aliorum similium verbo

ilologia commendari, docuerunt *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. et aper etiam *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 764. Lehm.

Ead. l. 4. *Τριπόθητον*) Conf. infra Somn. s. Gall. c. 6. olan. Alludi his verbis cum cavillatione ad L. Veri triumhum de Parthis a. 166. actum, putant *Wielandius* et *Belinus* notis ad versionem uterque suam. Lehm.

Ead. l. 6. *Μεγέθει — καλλίστην*] Quamvis Graece e etiam alias dicatur, tamen putaverim Lucianum ad risum ptandum ita scripsisse. Rud.

Ead. l. 7. *Νίκαιαν*) Qua ratione *Nicopolis* ab Augusto ut Actiacam pugnam condita. Solan. Vel *Nicaea* Indiae Alexandro M. Vid. *Arrian.* V, 3, 1. *Curt.* IX, 3, 23. Lehm.

Ead. l. 8. *Ὁμόνοιαν*) Propter duos fratres simul impetes: ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia.* d. *Mediob.* Solan.

Ead. l. 10. *Λήρου — γέμουσα*) Cf. infr. Calumn. c. 23. Solan.

Ibid. Κορύζης συγγρ.) Sic fere supra Diall. Mortt. XX. 3. (ex divisione *Solani.*) Solan.

Ead. l. 21. *Περίπλουν*] Usitatum itinerariorum nomen. *Arrian.* scripsit *περίπλουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου*, et *τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης*, editum *Basil.* 1533. apud Froben. 4. (una n *περίπλῳ* Anonymi; *Plutarchi* de Fluviis et Montibus libello; et *Strabonis* epitome.) Multosque *περίπλων* auctores dat passim *Steph.* de Urb. velut *Ctesiam* in voc. *Σίγηνος*, *nys. Byzant. ἀνάπλουν τοῦ Βοσπόρου* v. *Χρυσόπολις*. *Alexdrum* in periplo Lyciae v. *δολιχή*. inprimis *Marcianum*, de thiopia, Britannia, Libya, Sinu Indico, Gallia, Sinu sico, Sarmatia. *Menippum* in Periplo Paphlagoniae, Biniae, duorum Pontorum; *Ptolemaeum* in Periplo Galliae. am latum autem mentiendi campum aperuerit *περίπλους ξω θαλάσσης*, non est cur moneam. Rud.

Ead. l. 13. *Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τρίτον τάγμα*) *Benedictus, sed Indicae historiae prooemium est compositum, et ordo tertius.* Obscurior certe, quam *yllus, tertium tagma seu tertius liber;* qui intellexit id, quod Graeci vocant *σύνταγμα*. Sed quam infeliciter uterque! ur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequenti jungere in hunc modum: *ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον α καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάν-* etc. *et tertia legio, ac Galli, parsque exigua Maurorum.* N.

Ead. l. 14. *Καὶ τὸ τρίτον*) Alium fatuum et insulsum scripm irridet, qui promiserat, se res in India gestas et ex-

peditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, et quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum haec sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum, et ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum* etc. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, et interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, et Galli, et Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt. Τάγμα* Graecis saepe est *legio.* Graev.

Ibid. Τάγμα) Disertis verbis legionem esse docet Xiph. in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. Solan.

Ead. l. 15. *Κασσίῳ*) De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, et imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere rescisset, oblata etiam venia, destitit. Solan.

Pag. 205. l. 3. *Μουζούριδος*) W. *Μουζίριδος.* Quocunque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota: in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a *Luciano* ponatur. Solan. *Solanus* Muzurin urbem ignotam sit. At *Baudrand* ex *Ptolem.* urbem et emporium Indiae intra Gangem esse docet. Reitz. Muziris, emporium Indiae, commemoratur etiam in *Plin.* H. N. VI, 23. De *Oxydracis*, Indiae populo, vide, quem citavit *Rudolphus, Strab.* XV, 1, 8. Cf. *Lucian.* Fugit. c. 6. et Diall. Mortt. XIV, 5. ibique *Hemsterh.* Tom. II. p. 577. Lehm.

Ead. l. 6. *Ὅττι κεν*) Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Rhet. Praec. c. 18. Ὅττι κεν ἐπί τε ῥῆμα γλ. ἰ. Quin et hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem legi in Flor. ἐπὶ καὶ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, et ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα, quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonem*que sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra: ibi enim longe aliter effertur. En verba *Platonis:* οὐκοῦν καθ' Αἴσχυλον, ἔφη, ἐροῦμεν, ὅ, τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, et ad eundem *Aeschylum*

ictorem refert ἐρωτ. 1358, 2. ἐπεὶ νῦν ἦλθεν ἐπὶ στόμα κατ' ὄρυλον etc. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I, 8. ed. Lond. iter et iisdem fere verbis, quibus in vulgatis hio *Lucianus*, l hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅ, τι κεν ἐπ' ἀκαιμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προςτυντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* lib. V. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Confer rotii excerpt. V, 3. SOLAN.

Ead. l. 7. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν) Ἐπὶ καὶ ῥῆμα in Cod. Flor. URD. E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde olatum est. Forma certe non mala, ut γόνιμος, ἄλκιμος, όνιμος, et, quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. ESN. Vid. *Valcken.* Diatrib. Eurip. p. 288. C. et imprimis *haefer.* ad *Dionys.* de Comp. Verbb. pag. 12. 13. Ceterum *linus* in nota ad versionem Tom. II. p. 896. monet, locum *rip.* Bacch. v. 385. respici, et satis etiam libere vertit: *r parler comme un poëte.* At ἀχάλινα illa *Euripidis* στόματα, et quodammodo re, verbis tamen non congruunt cum *Lucani* locutione, quam proverbialem *Luciani* saltem tempore sse, declarat vox φασίν. LEHM.

Ead. l. 11. Ἀτθίδος) Scripserat *Philochorus* historiam, hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. no. 52. et rm. Ox. 13. f. et quos laudat *Paus.* in Phoc. et *Athen.* VI. LAN. Ἀτθίδα scripsere *Philochorus* apud *Harpocrationem* in ριακὸν et apud *Athenaeum*: itemque *Clidemus*, de quo *Cabon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. et *Hegesinous* apud *Pausam* Boeot. p. 583. extr. GESN.

Ibid. Ἀνέγνων γὰρ) Haec duo verba *Solanus* noster in t. parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens: quia vero nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mui. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui pro. REITZ.

Ibid. Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως) Ex. *Spanhemius* sert. IX. de Praest. et usu numism. docet tam ex probatis ntiquis scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse αλασσέως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui it etiam scribi Σέλγησσος. Vid. *Thomam Pinedo*, et erusimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. ALM.

Ead. l. 12. Σαγαλασσέως) Emendationem *Spanhemii* conat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli et historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, pe Παρθυήνικα. Consule *Salmas.* not. in *Capitol.* Ver. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommo-

de: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. Solan. Non solum Cod. W., sed etiam Gorl. confirmant *Spanhemii* emen dationem; quare jure optimo *Rudolphus* et *Schmiederus* *Reitziana* et omnino vett. Editorum scriptura recesserunt. E in *Strabone* XII, 7, 1. et 2. hoc Pisidiae oppidum vulgo pe duplex σ exaratum: unus tantum Medic. Cod. simplex exhi bet. Ceterum toti huic loco *Schmiederus* turbas movet, id que summa injuria. Verba jam superiora, ὡς Ἀτθίδος δῆλον ὅτι, ut glossema notavit, quae tamen continent haud dubi acerbam explanationem et comparationem non forte honorifi centissimam. Deinde verba, ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλα σέως, licenter admodum et incommode parenthesi inclusit et post παραπολὺ comma posuit, quo vox Παρθονικικὰ ad su periora, ἄλλος ἀστ. παρ. referrentur. At *Reitziana* verborum distinctione, quae eadem et ceterarum Edd. est, nihil potes simplicius esse et accommodatius loci genio. Denique in ver bis, οὐδ' ὡς, deesse aliquid suspicatur, e. c. λέγω ταῦτα, paucis adeo mentem suam explicans omnino totum locum tu batum esse dicit, — ab ipso scilicet turbatum dicet, qui cunque meminerit, quam promtum sit in tali stylo, qual hujus loci est, omittere verbum λέγειν. Sed vide *L. Bos* Ellipss. v. λέγειν, ubi p. 633. ed. *Schaef.* haud pauca, qu huic similia sint, exempla congesta deprehenduntur. Lehm.

Ibid. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λελέχθω ἡμῖν οὐκ ἐ λοιδορίας μέρει.) Vorst. Hanc *Vorstii* notulam, a *Reit* errabundo ad verba cap. seq. ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος relatam, h reponere placuit, quo pertinebat. Lehm.

Pag 206. l. 4. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον παντως ἀντεισάγειν.) O scure vertunt interpretes: *si modo verum est, quod Dialect tradit, nimirum eorum, inter quae nullum est medium, altero e vato, alterum deprimi:* ἀντεισάγειν, non est *deprimere.* V tendum est: *contrariorum, inter quae nihil medii intercedit.* ve, ut nunc loquuntur in scholis dialecticorum, *immedia rum sublato uno necessario ponitur alterum.* Graev. Non p sunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum, inter q nullum est medium, altero elevato, alterum contra deprimi,* *altero sublato* vel negato, *prorsus reponitur* vel confirmatur *terum.* Gron.

Ead. l. 6. Ἄρσις) Vertitur *elevato.* Sed vertendum s *lato.* Guyet.

Ead. 10. Ὥστε) In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἡ αὐτός. Quod longe praestat vulgatae. Solan.

Ibid. Αὐτὸν) Non improbem, si *αὐτὸν*, pro *ἑαυτὸν*, id-
ne pro *σεαυτὸν*, hic legamus; aliter certe interpungamus,
mirum sic: *ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖη ἤδη καὶ αὐτόν· ὡς δείξῃς*
c. Sic planior erit sensus; sic *Solanus Juntinam* dispunxe-
t. Sed quia mox sequitur *αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν*, potest et
iore loco *αὐτὸν* per *ipsum* reddi; nec adeo necessario re-
procum requiritur, neque sine necessitate talia semper mu-
nda duxi. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. se *αὐ-*
ς et *αὑτοῦ* saepe pro *αὐτοῦ* studio reliquisse, ait, et *αὐτοῦ*
ciprocum saepe esse: quod ut non ubique concedo, (non
edens *αὐτοῦ* et *αὑτοῦ* semper promiscue usurpare licere) ita
opter permulta exempla non audeo ubique negare, nec di-
re, omnia mutanda esse, quae is in membranis, et quae nos
priscis Edd. invenimus; cum et Latini nonnulli auctores
scrimen inter *suus* et *ejus* negligant, ut in Ambigg. notavi,
ipsum pro *se* quoque dicant. Diligentiss. in investigandis
odd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Test. studio saepe *αὐτοῦ*
ro *αὑτοῦ* dedit, ut *Exod.* IX, 33. *Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς*
ῖρας αὐτοῦ. Iterum sic X, 22. Item *Amos* c. II, 7. *ὅπως*
βηλώσωσι τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ αὐτῶν, et v. 8. *ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ*
οῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI, 3. idem edidit *Κύριος δὲ ἔδω-*
τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut sexcenta alia omittam, ex
uibus pateret, illum saepius primam laevigare, ubi adspi-
ta ex praeceptis Grammaticis postulatur, et rarius adspi-
tione uti. Ubi vero ad perspicuitatem sensus interest, ibi
go mutare non vererer, memor quam facile in spiritibus
berretur ubique. In dubiis saltem id eligendum, quod me-
us est: ac potius sic statuendum, quia Edd. et Codd. in
ronominum spiritibus misere fluctuant, omnia, ut res po-
tulat, corrigenda. Sic cum *Long.* Past. III, 97. ait, *καὶ ἐζή-*
τι πρὸς αὑτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον, *deliberat secum*,
uid potius dicendum esset; secundum id corrigendum, quo-
ies simili in loco male *αὐτὸν* expressum offendas, i. e. ubi
ericulum sit, ne ad aliam, quam decet, personam, refera-
ur. Alibi enim et apud eund. *Long. αὐτὸν* sic positum inve-
io, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm. ἄρνες ταῖς μητράσιν ὑπο-*
λάσαντες αὐτούς, *agni matribus* se *substernentes*, *subnixi*, *ad*
ugendum; quod etiam in *αὐτοὺς* mutandum dixeris, quia de-
ade p. 109. *ἐγκύψασα ἑαυτὴν* diserte scribitur. Conf. c. 6. et
5. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. Reitz.
'ota hac demonstratione qualicunque minime opus erat in
oco planissimo, quem Edd. B. 1. et 3. rectissime ediderunt
t *Micyllus* optime vertit. Sed prava *Aldinarum* interpunctio
ost *ἤδη* effecit, ut jam torquerent se interpretes, quomodo

καὶ αὐτὸν cum δείξῃς commode jungerent, et cum seque
etiam αὐτὸς apte conciliarent. Quod negotium quum,
consentaneum erat, non prosperrime successisset, *Belius*
Schmiederus in majorem etiam errorem prolapsi sunt ita,
etiam manifestum vitium quatuor Codd., καὶ αὐτὸς, duor
etiam οἰκοδομεῖ, exhibentium, admitterent. Unde, obsec
nunc tertia persona, cincta utrinque secunda? Et quid o
nino haec sibi volunt, ubi non quid fiat, sed quid facie
dum sit, quaeritur? Itaque sine omni dubitatione cum *R*
dolpho restitui veterem *Basileensium* lectionem: ὥςτε οἰκοδ
μεῖν τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν, ὡς δείξῃς etc. quae *Micyllus* vertit
*quare tempus jam est, ut aedificium aliquod superstruas etia
ipse, quod ostendas* etc. *Etiam ipse*, per se, spero, patet re
ferri ad eos, quorum aedificia historica *Lucianus* modo dix
rat, ad voces τῶν ἄλλων, quae propter hanc ipsam causa
contra sententiam *Rudolphi* retinendae sunt. LEHM.

Pag. 270. l. 1. *Μῶμος μωμήσασθαι*) Hunc locum imit
tus est *Aristaen.* Ep. 1. l. 1. ex emendatione *Jos. Merc*
BOURD. Non de imitatione hujus loci cogitaverim ego
Aristaeneto, quum formula haec, et similes, a Momo, fast
diosissimo censore, deductae creberrime in nostro scriptore
occurrant; cf. Diall. Deor. XX, 2. Bacch. c. 8. Jov. Tra
c. 22. 23. quid multa? totum dial. Concil. Deor. Neque ad
eo de *Luciani* imitatione cogitari velim, quum hac loquendi
formula solenni universa antiquitas Graeca usa sit, quod ve
verbum μωμεῖσθαι, a Momo illud derivandum, satis clare
ostendit. LEHM.

Ead. l. 2. *Κορυφαιότατα*) Conf. infra Soloec. c. 5. τῶν
φίλων ὁ κορυφαιότατος. Prave judicat *Thomas Magister*, hanc
vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano*. Vide no
tam ad Soloec. c. 5. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἀπὸ κασσιτέρου*) Flor. ἐκ. BOURD. Ἐκ M.
L. et Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. SOLAN.

Ibid. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μ
λωνα) Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum duce
famigeratum fuisse corpore parvum et exilem: nam et ille
Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Aristophane*
in avibus ut parvus et exilis traducitur, et ab ejus Scholiaste
ut talis notatur: de Titormo vero, et ejus mirandis viribus,
vide *Aelian.* L. XII. c. 22. PALM. *Cononem* aliquem imbecil
li corporis hominem nondum observavi praeterea. In men
tem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. s. 16. *homo dr*
pedes et palmum longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Au*
gusti fuit. *Leotrophides* nobilis ex Schol. *Aristophan.* Avium

406. Add. *Casaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* pus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa pus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato *ἀλ-ιτον* legimus *ἀλλὰ ποῦ* cum interrogatione. Gesn.

Ead. l. 12. *Τίτορμον*) Eleganter vidit *Clericus*, totum hoc s Titormo esse ex *Aeliani Ποικιλ.* lib. XII. c. 22. desumtum, idemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportu- s admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo *Aelianus*, et ex *Eliano* vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro *ς ἴκος*, sine dubio ex *Aeliano* scribendum *ὅσον ἐπ'*. Atque t eodem apud Scholiasten pro *καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπευ-ν*, extrito posteriori *μὲν*, emendatius legas, *καὶ ὁ μὲν ἀπο-ᾶναι ἔσπευδεν*. Tum ex Scholiaste emendandus *Aelianus*, l potius confirmanda emendatio *Tan. Fabri*, apud *Aelianum ὁ ἐντεῦθα ϕηθῆναι λέγουσι παροιμίαν*, legentis *ἐντεῦθεν ϕη-ῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν*. Plane enim ita, et recte, Scho- stes; nisi quod illud *τοι*, quod *Faber* inserit, non habet; c id requiritur. Jens. (Titormus Aetolus in albo voraci- a fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. th. et *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* VI. p. 238, 1. *Athen.* X. *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de Leotrophida reperitur Avib. p. 606. V. etiam 412. med. Solan.

Ead. l. 13. *Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς ῆμων οὐκ ἐς ποίησιν*) *Χρήσιμον οὐκ ἐ. π.* Marcil. *Ἀλλὰ* ν recte scribitur in Cod. P. In reliquis *ἀλλά που*. Solan.

Ead. l. 14. *Τῶν προσόντων*) Rectene hac voce utatur hic icianus, addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demo-enem* puto, qui Ol. III. pag. m. 25. f. sic scribit: *τοῦτ' οὖν προσεῖναι, τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει*. Usurpat tamen *Noster* ite- m 55. B. C. Vide tamen Pro Imagg. c. 6. et 20. B. ubi eo- m modo usurpat *Noster*. Solan. Nihil hic mutare Floren- am ab *Junt. Hag.* et reliquis, notaverat *Solanus*. Quare? igitur suspicatus est legendum *προσιόντων*; non credo. d. *Nostrum* infra de Imag. c. 6. f. et c. 20. med. Reitz.

Ead. l. 15. *Ἴκκος*) V. *Plut.* 299, 1. Tarentinus, et hinc enda *Aelianum* XI, 7. apud quem male scribitur *Ἴκχος*. de etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, nere abstinuisse tradit. Fuit et Iccus Tarentinus Pytha- reus, *Jambl.* p. 216. B. Solan.

Ibid. *Ἡροδίζης*) Angl. *Ἡρόδικος*. Bourd. *Ἡρόδικος* ex P. et Schol. restituimus, loco vulg. *Ἡροδίζης*. Herodicum im invenio celebrem gymnastam, (apud *Plat. Ποὶ.* III, 0. C. D. Ed. *Bas.* et 337. B. et apud *Plut.* 983, 2.) Herodi- n nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Bas.* con-

jungi etiam *Iccum* et *Herodicum* commodum monet *J. la Font* vir doctissimus. Cf. *Suidam.* Solan. Vix dubitari potest, quin *Lucianus* in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo *Plato* de Rep. 8. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὤν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρώτιστα μὲν καὶ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hinc igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Huic jungit etiam *Themistius* Or. 23. p. 290. A. *Harduin.* Ἶκκον τὸν γυμναστὴν τὸν Ταραντῖνον et Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβην. Nempe Ταραντῖνον Ἶκκον absti mentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* in Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μετὰ τοῦ σωφρονεῖν ἀνδρεῖον ἐν τῇ ψυχῇ κεκτημένος, ὡς λόγος, οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο, οὔτ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τῆς ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Dion. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἶκκου δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπερίττως δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit, cur in *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμναστὴς et ὑπόσχοιντο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, et interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas superest, quam ita minuebat ὁ πάνυ *Graevius*, ut verba, quae parenthesi includenda putamus, non Luciano, sed Scholiastae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non absurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia κατεσχληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* describit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* τρόπον ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου ζητοῦντος, καὶ παραλύειν ἀτρέμα καὶ θεραπείας ἀμελείᾳ, καὶ τροφῆς ἀποχῇ· talis, inquam, hominis haud absurde hic mentionem fieri, vel ille *Platonis* locus satis declarat, quem de Tarentino Ioco modo laudabamus. Utrum autem sit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. seq. et *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum *Plutarcho* faciunt. Gesn. Vexavit hic locus interpretes; et sane haerendum est in eo. *Graevius*, quocum facit *Wielandus*, censuit haec margini a Magistro adscripta esse ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic esset ille Perdiccas; et ita εἰ δὴ οὗτος vertit, ut Latini habent: *visam si domi sit.* Sed si haec plane omittantur, statuendum est Lucianum nec de Antiocho, nec de Stratonice, nec de amore cogitasse, sed Perdiccam attulisse, hominem celebratae imbecillitatis, ut vocavit *Gesnerus*. Atque ita plane non video, cur Magi-

er Graevianus inquireret in haec, et cur adjiceret. Itaque t statuendum esset, Lucianum scripsisse *Ἀντίοχον* loco *Περδίκκαν*, certe in cod. Magistri istius ita scriptum fuisse, suspicatus est *Solanus*, quod tamen parum probabile est, t sumendum est, fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent, ucianum vero, non quidem receptam opinionem sequi de- uisse, ut habet *Solanus*, sed potius istos homines tangere oluisse. Fortasse ea ipsa Stratonice, regis Perdiccae soror, iam e *Thucydide* attulit *Solanus*, istis hominibus parum cau- s fraudi fuit, ut ei Perdiccam adjicerent. Ita *εἰ δὴ* esset onice sumendum. Rud. Haec etsi satis subtiliter et spe- ose disputata dicas, mihi tamen non satisfaciunt. Mihi l propterea verba ista, de quibus agitur, scholiastae cui- m deberi videntur, quod, si *Lucianus* ea scripsisset quo- nque demum consilio, mentio illius Perdiccae, i. e. An- ochi, de quo *Appianus* narrat Syr. c. 59 — 61. manifesta h. laboraret ineptia. Exemplum enim Antiochi, in tempore idem prae amoris vi tabescentis, omnino vero robore virili quaquam carentis, minime proferri poterat ad eum signi- andum, qui athleta reddi nulla arte potuerit. Nec me non endit sic *τοῦτον*, pro quo dicendum fuisset *ἐκεῖνον*. Intel- o itaque sub *hoc Perdicca* cum *Gesnero* aequalem quendam ciani, celebratae imbecillitatis hominem, quem nemo non ius aevi lectorum agnoscere poterat. Sed qua via glossa- ri nostro, qui nos tantopere vexavit, in hisce legendis ntiochus ille, rex Syriae, in mentem venire potuerit, nolo finire. Fortasse finxit ineptus homo, quum ex antiquiore npore gymnastae celeberrimi recensiti fuerint, et Perdic- exemplum illic quaerendum esse; et quum Perdiccam, i huc conveniret, non invenisset, singulari quodam casu Antiochum incidit. Et nunc cum ironia aliqua notam am adscripsit, quam si nunc legeret Lucianus, rideret, do. Lehm.

Pag. 208. l. 1. *Τπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν*) *Οὐ τον Περδίκκαν.* Marcil. *Οὐχ ὑποσχ.*) Sic Ed. *J.* optime. liquae et ipse M. omiserunt illud *οὐχ*, atque adeo sensum ravarunt, quem ex ingenio restituere conatus est *Marci-* , et post eum *Vorstius.* Solan.

Ead. l. 2. *Περδίκκαν*) Quem Perdiccam velit, aut cur adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho et atonice, nota cum ex ipso *Luciano*, qui in de Dea Syria . 17. et 18. fuse enarrat, et iterum tangit Saltat. c. 58. et r. cap. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — et 607. B.) *niano*, (*Συρ.* p. 87. Ed. St.) *Galeno* (*π. προγ.*) aliisque

permultis. Si quaeras autem, cur de Perdicca haec prae cet, quae Antiochi propria sunt; sic habeto: videri nem fuisse Luciani aetate, qui ita scriberent; adeo ut nece fuerit, eatenus receptam sequi opinionem. Sed ut ver fatear, in hoc non acquiesco, et locum corruptum esse p nuntio; intrusumque in textum Luciani Scholium, ab quo scriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in suo dice hic invenerat. Fuit et alia Stratonice Macetа, re Perdiccae soror. Vid. *Thucyd.* II, 101. sub fin. Sed so haec; neque ejus amore captum fuisse Perdiccam ibi legit Solan.

Ibid. Εἰ δὴ οὗτος) *Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐ σθεὶς*, et quae sequuntur usque ad *Στρατονίκης ἐκείνης*, n lus dubito, quin sint *ὑποβολιμαῖα*, et margini a magistro scripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num esset ille Perdiccas, sic enim vertendum *εἰ δὴ οὗτος*, ut aj Latinos quoque, *visam si domi sit*, pro num domi sit, amore novercae correptus fuerit. Haec postea in ipsum c textum irrepserunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, propter imbecillitatem, aut aliud corporis vitium, par erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem p na praecedunt, obscurius versa sunt: *ἀλλά που τὸ τῆς τέχ καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν παρόντ ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν*, *verum artis et con haec est utilitas, ut non suppeditent ea, quae adsunt, sed ut convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec sibi lint, *ut non suppeditent ea, quae adsunt.* Melius vertas: *rum artis et consilii haec est utilitas, non ut efficiat illa, quae sunt, sed ut iis recte quis utatur*, hoc est, quae ab arte pr cisci possunt et consilio, utilia sunt non ad illa efficie quae in homine sita esse debent, nimirum ingenium et dentiam: nullius enim ars et disciplina potest hominem pidum et hebetem ingeniosum reddere; sed ut quis facu tibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde quitur illa similitudo de palaestritis, qui Perdiccam imbel promittant se arte Olympionicam reddituros parem praes tissimis et robustissimis athletis. Graev.

Ead. l. 4. *Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρ. ἐκ.*) Iterum in Icarom. c. 15. et De Dea Syr. c. 17. atque alibi. Solan.

Ead. l. 5. *Θεαγ. — Πολυδ.*) Prior horum in Olymp nicarum ab erudito *Gul. Loyd.* (eruditissimi Wigorni Episcopi filio) edito nuper, cum haec scriberem, catal comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pausan.* Eliac. II, 188,

τ. παγκρατίῳ vicisse traditur. Ter Olympicam coronam reortasse narrat *Dion Chrys.* 230. A. *Suidas* tacet; sed de poeriore idem plurima habet iis fere similia, quae de *Titormo* Scholiasta memorata legisti (παγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *lfr.* et *Paus.* Eliac. II. p. 112, 17. quem locum omnino vide. *oyd.*) De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam, cujus etate vixit, de Rep. I. et *Paus.* l. c. Vide *Nostrum* Herod. s. Imagg. c. 19. et Conc. Deor. c. 12. Solan. Monuerat *lemsterh.* in marg. adeundum *Wasse* ad *Thucyd.* p. 255. no. λ (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους méntionem cit, qui explorator ab Atheniensibus electus sit, pro quo quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Was-*, Θεαγένης Tyrannus Megarensium, socer Cylonis, *Thudid.* I, 126. et *Pausan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης theniensis apud *Thucydid.* V, 24. qui tamen ibidem cap. 19. εογένης. Θεαγένης athleta apud *Pausan.* VI, 6, 11. et 15. *lutarch.* Πολιτικοῖς παραγγελμ. *Lucian.* de Conscrib. Hist. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) et Deor. Concil. p. 714. t Catapl. p. 427. aliaque ex *Xenoph.* etc. de Scriptore Histor. ilos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. Reitz.

Ead. l. 8. Ἀπέστω) *Aristaen.* loc. cit. Bouhd.

Ead. l. 15. Τελέσειεν) Si quis me docuerit, quomodo hic gitur, ita et alios esse locutos, et bene ea cum reliquis coerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspir, τελέσειεν ἃ χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἵκοιτο. Οὐ γὰρ ἂν ίης π. τ. λ. Gesn. Haec *Gesnerus* ingeniose sane. Sed τεν est pervenire, ut Tim. c. 80. (20.) ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ ραα. ubi tamen varii libri glossam exhibent ἐλθεῖν. Macrob. 10. εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη. ubi vid. *Reitz.* Rud.. „Verum t ita (ut *Gesnerus* vult) orationem facilius procedere. Sed leta voce καὶ post ἄχρι opus hac emendatione non esse vitur. Τελεῖν enim saepius absolute ponitur, subintellecto mirum τὴν ὁδὸν, e. g. *Thucyd.* IV, 78. (ed. *Bauer.*) ἐς Φαρλόν τε ἐτέλεσε. Conf. ib. II, 97. Jam cum in nostro loco tea de viis sermo fuerit: καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ οδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦτα φαίνονται, αἷς χρώος — τελέσειεν· quidni hanc vocabuli significationem seamur? Illud vero ἄχρι πρὸς non insolitum esse, ne *Noo* quidem, (vid. Icarom. §. 1. et 45.) quem fugiat? Conf. st. Ver. I. ab in." Haec *Guil. Langius* in Animadvv. ad os quosdam *Luciani* p. 17. et 18. et recte quidem, modo καὶ post ἄχρι deleri velit, qua ad vim sententiae absolvenn ne careri quidem potest. De locutione τελεῖν πρὸς, vel

ἐπεὶ, vide, quem ad Timonis locum c. 20. laudavimus, Aquiresch. Dilucc. Thuc. p. 445. sq. Restat autem gravissima attrectati a *Gesnero* loci pars, quam *Rudolphus* et *Lennep* plane intactam reliquerunt. Offendit nempe *Gesnerus* manime in cohaerentia sententiarum, ergo in particula καίτοι, quam equidem existimo elliptice esse positam, hoc sensu: *Quamquam* non idcirco (propterea scil. quod ante omnia requiratur bona natura) superflua esse videtur ars et disciplina: *non enim dicat quis* etc. Ponatur modo, ut est in utraque, comma post καίτοι, et is, qui Graece calleat, bene etiam rationem sententiarum mutuam habebit perspectam. Ceterum *G. L. Walch.* in Emendatt. Livv. p. 6. prudenter monet, verba, εὐμαρέστερον — σκοπόν, versum conficere Trochaicum octonarium catalecticum, qui vel propterea non sit tentandus. Quamquam, unde repetitus sit, mihi quidem non liquet. Lehm.

Pag. 209. l. 1. Καί τοι οὐ γὰρ) Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt: *Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ δι' ἃς ἀσκαλλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ τοῦτο, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν οὐκ ἂν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὑτοῦ. Neque enim dixeris, eum, qui fuerit intelligentia praeditus, arte et doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam si absque doctrina citharam pulsare et tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, et recte per se ipsum administraret.* Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, et tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est *alioquin*, ut frequenter apud *Platonem*, id quod dudum a doctis est observatum. Sto autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum, qui ingenio praeditus est, arte et doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsare, et tibia caneret et omnia sciret. Nunc vero, qui non didicit, haudquaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile et addiscat, et per se ipse exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingeniosus et sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara et tibia caneret. Non longe post tradit, historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, et peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. Male interpretes, sicut et mox pag. seq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt, *quomodo equum emittere,*

id obequitare: cum sit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo cumire*, seu *circumvenire*, scil. hostilem exercitum. Graev.

Ead. l. 5. *Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν ραδεδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ'* etc.) *αραδεδόσθω οὐ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννὴς ἀλλ'* etc. Marc.

Ead. l. 6. *Συνιέναι*) Antea legebatur *συνεῖναι*, minus te, cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc raque. In ea autem voce facile peccari, et res ipsa et exoplum c. 44. abunde ostendunt. Solan. Obsecundavi *Sono συνιέναι* edens, pro vulgato *συνεῖναι*, quia Nostro ita sitatum novi. Etsi enim *συνεῖναι* quoque a *συνίημι* formari adunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, et ondum satis probatum est uno alterove testimonio, *συνεῖναι* idem esse, quod *συνιέναι*, quia error a compendio scriendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II, 9, 15. *οὕτω καὶ τὰς διανοίας παχεῖς, καὶ ἡ ῥᾳδίως συνεῖναι δυναμένοι, ita crasso sunt ingenio, et non acile sentiunt, si quid agatur dolose.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* t recentiores habeant *συνεῖναι*, nec Codex memoretur, qui liter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, cum ersiones Latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quae monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. Reitz.

Ead. l. 8. *Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν*) *Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων.* Requirit in historiarum scriba mentem praeditam et rei militaris aliqua notitia, et scientia politica, et usu imperatorio. ant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid jusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. Marcil.

Ead. l. 10. *Ἔχειν*) Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, et sane ad venustatem oci facere videtur; sed quia commoda satis est vulgata, et nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, et scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV, 19. et *Plut.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares et imperatoriae artes essent.* Solan. Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim *ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς* in participio ponatur, et reliqua post alterum *ἀλλὰ* quoque per participia enuntientur, non video, quocum verbo infinitivus *ἔχειν* apte cohaereat; nam ut *χρήσασθαι* pendet ab *οἷος*, ita absurda ora-

tio foret, si similiter, οἷος ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas quid enim est, *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cor *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displi cet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἕξειν. Reitz. *Mar cilius* conjecit: ἐμπειρίας στρατηγικῆς ἔχων. Quod superva cuum puto. Nam ἔχειν pendet ab οἷος, licet id ineptum vi sum sit *Reitzio*; οἷος enim per se quidem non significat: ap tus. Sic statim οἷος πιστεύειν non est aptus ad credendum sed: *qui credat.* Rud.

Ibid. Καὶ — καὶ) Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialo gi §. 60. Reitz.

Ead. l. 12. Κέρως — μετώπου) Conf. supra hujus Dial cap. 29. f. Solan.

Pag. 210. l. 1. Ἀπαγγέλλουσι) Ed. *J.* ἀπαγγέλουσι. Sola

Ead. l. 5. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ) Non cor cordat *Lucianus* cum Historicis, qui id negotium attigerun Omnes fere uno consensu scriptum reliquerunt, id evenis Philippo in Methones obsidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιπ πος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακε δόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλ μὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὄρασιν. De Methon vero loquitur. Sic et *Strabo* lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τοῖ ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρηται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν Φίλιππος ἐξεκόπη ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* c. 14. *in re gione Magnesiae Methone oppidum situm est, quod cum obside ret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus est oculo jac sagittae, quam jecerat Aster oppidanus.* Quo in loco notandu est error *Solini*, qui Methonem Magnesiae cum Macedonic confundit. Nam ea Methone, quam obsidebat Philippu alia erat a Magnesiaca, ex verbis expressis *Strabonis* lib. ἐξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μ Θώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιπ πος· quod dictum sit obiter. Item ait *Harpocration* Μεθώ Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει ἂν τὴν ἐν Θράκῃ, ἣν πολιορκῶ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voc Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολιο τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτῷ βέ λει. *Plutarchus* in Parallelis caussam forte erroris praebu *Luciano*; nam ille sic de hoc negotio: Φίλιππος Ὀλυνθον κ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδά ποταμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος τοξ ματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et haec habet, ut ait, ex C *listhene* in 3. Macedonic. et ex eo, quod sive ille, sive C

enes dixit, ὑπὸ τινὸς τῶν Ὀλυνθίων, putavit *Lucianus*, id nisse in Olyntho. At nihil obstat, quin Aster ille, sive phipolitanus fuerit, ut ait hoc loco *Lucianus*, sive Olyn-is, ut ait *Plutarchus*, fuerit in copiis Olynthiorum auxi-iis in Methones obsidione, et, ut omnia quadrent, po-: esse Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter ilia Methonensium. Trogus apud *Justinum* lib. 7. ait, in lippum praetereuntem de muris sagittam jactam oculum disse, et in eo cum *Plutarcho* pugnat, qui, dum trajice-conaretur Sandanum fluvium, oculum amisisse ait. Sed Sandano illo fluvio nullus alius meminit praeter *Stobaeum*, ex *Plutarcho* habet, et eum Sardonem vocat in textu, in rgine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. Palm. *Plu-h. in Parall.*) Parallela illa *Plutarcho* falso tribuuntur. La oze. Quid vero? si τοξότης ἐν Ὀλύνθῳ conjungatur: *sa-arius Olynthius?* Rud. *Wielandius* contra quaerit: Quid-in talibus minutiis errare potuerit *Lucianus?* Erravit sane alibi. Et id, quod *Rudolphus* vult, quo minus statuatur, pediunt certae linguae rationes, secundum quas dicendum sset ἐν Ὀλυνθίοις, vel τῶν Ὀλυνθίων. Lehm.

Ead. l. 6. Ἀπὸ Ἀστέρος) Ecce rursus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *ng.* Past. III. p. m. 105. ἀπὸ αἰγῶν, καὶ ἀπὸ ὀΐων· et IV, 2. ἐπὶ ἑκεσίαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, et saepe stea occurret. Reitz.

Ead. l. 7. Ἐν Ὀλύνθῳ) Conf. supra c. 28. Et videbis, r *Solanus* notatu dignum existimarit inquirere, num con-ns haec sit lectio. Reitz.

Ead. l. 8. Μήτε Ἀλεξ.) Videtur ad picturae rationem re-cere *Lucianus*, et hoc indicare, Philippo, post oculi cla-m, contigisse, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. s. , 14. *Pinxit Apelles et Antigoni regis imaginem altero lumine bam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam nam-e fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deesse videretur: itumque eam partem e facie ostendit, quam totam poterat os-dere.* Meminit etiam *Quintilianus* II, 13, 12. Gesn.

Ibid. Ἀνιάσεται) Τὸ ἀνιάσ. gloss. videtur. τὸ μελέτω ἀπὸ τοῦ repetendum, i. e. μήτε μελέτω αὐτῷ Ἀλέξανδρος. Guyet. voce ἀνιάσεται latet haud dubie vitium. Nam si cum *Mil-lo* vertas: *neque illi Alexander graviter se excruciet ob Cliti edem*, cum verbis quidem Graecis haec congruunt; sed vi-jam, an etiam cum Luciani mente? Sin *Gesnerum* sequa-, interpretantem: *neque Alexander illum anget de Cliti cae-*, auctoris quidem mentem senties esse expressam; sed vi-nunc, an ipsa ejus verba, ut hodienum leguntur? For-

mae scilicet ἀνιάσεται activa vis quin tribui possit, non dubito. Certe cum Lucianeo loquenti usu constantissimo conciliari nequit. Jam ejici vocem nolim, quod statuit Gronovius; quia tum remotius est μελέτω, quo haec referri vult Gronovius, tum paullo durior efficitur structura: μήτε Ἀλέξανδρος μελέτω ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ. Restat, ut corrigatur aut ἀνιάσῃ, aut, quod malim, ἀνιασάτω. Lehm.

Ead. l. 9. *Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο*) Ἡ σφαγὴ scil. Gronovius. *Ibid. Κλέωνι*] De hoc homine cf. *Hemsterh.* ad Timon. c. 30. Tom. I. p. 144. (hujus Edit. T. I. p. 432.) ubi laudatus etiam *Thucyd.* III, 36. IV, 21. et *Solan.* ad c. 3. libelli vitio lapsu inter salutandum T. I. pag. 727. (nostrae Edit. T. II. p. 719.) Rud.

Ead. l. 10. *Καὶ κατέχων τὸ βῆμα*) *Benedictus: et tribunal contineat; Micyllus: et suggestum sive tribunal quasi possessionem suam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini sermonis tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum*, *tenere curiam*, de eo, qui maxima auctoritate illi polleret. Plane sic iterum locutus est auctor in Symposio: *φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον.* Eae locutiones sibi prorsus respondent. Gron.

Ead. l. 12. *Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὸν Νικίου τελευτήν.*) Discrepant haec ab aliorum scriptorum sententia. *Thucydides* et *Plutarchus* narrant, utrumque a Syracusanis interfectum. *Justinus* vero lib. IV. ait, Demosthenem sibi ipsum intulisse manus, Niciam vero captum. Sed vide *Plutarchum* in Nicia. Graev.

Ead. l. 13. *Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν*) De his, et quae mox sequuntur, vid. *Thucyd.* VII, 82. 84. 85. 86. Solan.

Ead. l. 14. *Νικίου τελευτήν*) Ad loc. *Thucyd.* c. 86. quem *Solanus* laudat, meretur videri *Wassius*, ubi ait: *Lucianus de* Conscr. Hist. Niciam ait interfectum esse, captum vero Demosthenem. *Justinus* IV, 5. Demosthenem sibi ipsi intulisse manus: recte quidem hic; nam percussit se in proelio haud tamen letaliter, teste *Plutarcho* p. 541. Die mensis Carnei XVII. Athenienses subhastati. Caeterum a Nostro dissidet *Diodorus*, et Niciam Gylippo impulsore interemtum asseverat XIII, 347. Sed a Nostro stat *Plutarch.* scriptor eruditissimus, et illi hac in parte anteponendus. Confer *Eurip.* fragm. 516. Haec *Wassius* l. c. Reitz.

Ead. l. 15. *Ἡγήσεται γὰρ*] *Gesneri* versioni: *Existimabit enim, quod res est, a nemine sano vitio sibi datum iri*, nulla ne dubitatione praeferebam *Micyllianam: Existimabitur enim*

quod justissimum est) *ab iis, qui sana mente praediti sunt, non e in culpa esse.* Passive enim ἠγήσεται sumendum esse, om- loci structura et sententiae ratio, maxime praepositio ὸ, ostendit. Futura autem Mediorum nonnunquam etiam ostro scriptore pro Passivis valere, documento sint ex- pla τιμήσεται Hermot. c. 75. et προςάξεται Phalar. I. c. 3. IIM.

Pag. 211. l. 4. Ἐκεῖνος ὁ διώκων) Vid. *Demosth.* Ol. III. LAN.

Ibid. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν) Extra im quod ei optandum, nihil praetermisisse, sive ne quid ietermiserit. MARCIL.

Ibid. Εὔξασθαι δέον) Alludit ad *Demosth.* locum, in quo ec totidem fere verbis leguntur, Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' χ' ἡδέα ταῦτα οὐκέτι τοῦθ' ὁ λέγων ἀδικεῖ. πλὴν εἰ δέον εὔξα- αι παραλείπει, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum is assequor. Id agit illic *Demosth.* ut ingrata sese dicen- n purget. Neque enim sibi vitio verti merito posse ait, od Reip. morbos ob oculos populi ponat. Nisi forte male videre Reip. putent, si quis non perpetuo, ei ut bene sit, oratione optet, cum non bene ominando, sed fortiter con- lendo res gerenda sit. Hunc *Demosth.* locum aut aliter in- lexit *Lucianus*, aut alio detorsit, quod hic ab eo factum nime oportuit; aut denique aliter ipse, quam in hodiernis ddd. legitur, quod suspicor, scripserat. Confer et Phil. I. 24. B.) *Chrys.* Ἀντ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ καὶ ρυπνούσῃ διανοίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτι supra scriptum t: unde liquet, insertum fuisse ab iis, qui huic loco me- cinam facere volebant. SOLAN.

Ead. l. 5. Μήτι παρέλ.) Obscuriusculum reddit hunc lo- m illa Atticismi affectatio, circa negationem μήτι, quae cae- rorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μή-, quod alias in eadem constructione valeret τοῦτο. Senten- a igitur haec erit, scriptori rerum patriae suae adversarum iputari nihil potest, nisi forte illud, si eo ipso tempore, im eae gererentur, vota facere pro felicitate suorum inter- iserit. GESN.

Ead. l. 7. Τὸν Θουκυδίδην) *Thucyd.* VI, 96. et VII, 43. de Γυλίππῳ VII, 73. SOLAN.

Ead. l. 8. Ἐπιπολαῖς) V. *Thucyd.* l. c. SOLAN.

Ibid. Ἑρμοκράτους τριήρη] Cf. *Thucyd.* VII, 73. et omnino *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 203. sq. et p. 384. Her- ocrates non fuit dux classis, sed Sicanus et Agathargus. d Lucianus videtur conjecisse, Hermocratem proelio na-

vali interfuisse; occidendus autem fuisset, quia statim hanc pugnam callido consilio Athenienses retinuit, et ciae subdole significavit, ne ea nocte copias abduceret. R

Ead. l. 9. *Γύλιππον*] Sic dedi ex W. Sed Edd. et etiam *Γύλιπον*. Vid. *Thucyd.* VII, 74. Quum Nicias nuntio de viis obsessis esset retentus: *Συρακούσιοι καὶ λιππος τῷ μὲν πεζῷ προεξελθόντες, τάς τε ὁδοὺς τὰς κατὰ τὴν ραν, ᾗ εἰκὸς ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἰέναι, ἀπεφράγνυσαν, καὶ ῥείθρων καὶ τῶν ποταμῶν τὰς διαβάσεις ἐφύλαττον.* Gylipp autem Lacedaemoniorum ducem *κατάρατον* vocat, ut iste, quo c. 14., Vologesum. Rud.

Ead. l. 11. *Λιθοτομίας*] In Lautumias Syracusan socii captos Athenienses demiserunt. *Thucyd.* VII, 86. Rud.

Ead. l. 12. *Πρώτων*) Cur *Solanus* nil variationis in voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non perio. An dubitavit de plurali numero, quia *ἐλπὶς* in linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse causs neque enim ignorare potuit, id Graecis multo esse famili rius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quo dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnot pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* *προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν*, et ead. pag. rum. Ita et *Long.* Past. III. p. 99. *παρ' ἐλπίδας*· ac non mel alibi. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀλκιβιάδου ἐλπ.*) De spe Alcibiadis *Thucydides* (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) VI, 15. *ἐλπίζων Σικελίαν τε καὶ Καρχηδόνα λήψεσθαι.* Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat cap. 17. et 18. et concludit, *ἢ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκ προσγενομένων πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους.* In ipso autem libri initio vanitatis illam spem cusat. Gesn.

Pag. 212. l. 1. *Ἀρταξέρξην*) Testantur Hebraei scriptor nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde Caesaris Romanorum imperatoribus. Cogn.

Ead. l. 2. *Ἰατρὸς*) *Ctesiam* tangit, Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa et adulatoria historiae admi cuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea *Photii* in Bibliothec Solan. Dedit ista excerpta e Persicis et Indicis Ctesi *Wesseling.* ad *Herodotum*, reddidit *Borheck.* Rud.

Ibid. Ἐλπίζῃ) Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, endose. SOLAN.

Ibid. Κάνδυν πορφυρ.) V. *Spanh.* 455. SOLAN. *Ctesiam* c tangi credibile est. De *candye* non diademate, sed toga, *panh.* de usu et praest. num. Diss. 8. pag. 457. *Torque* non os Persas, nisi quibus rex daret, constat ex *Xenoph.* Cyp. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim riptores. *Strabonis* duo loca laudat *Casaubon.* ad *Athen.* 5, 5. emque illud magnificum *Oppiani* elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλεϊ δ' ἐν πάντεσσι πέλει πανυπείροχος ἵππος, κ. τ. λ.

c utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lips. Themistius* Or. p. 266. A. Fons autem *Herodotus* 3, 106. itemque 7, 40. i posterior locus est classicus. GESN.

Ead. l. 3. Ἵππον τῶν Νισαίων) Nisaea regio est Partyes haud procul Caspiis montibus: ea equos praestantissimos iximosque aluit, quibus reges ipsi uterentur. *Strab.* lib. 11. *in.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Nisaei equi meminit. COGN. quibus dico alibi. BOURD. V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 4, 14. Unde discimus, nulli apud Persas his uti ornamen- equisve licuisse, nisi a rege honoris caussa donatis. Quem tem haec ultima respiciant, nescio; certe non *Xenoph.* em mox justitiae summa laude ornat. vid. *Cogn.* SOLAN.

Ead. l. 5. Οὐδὲ Θουκυδίδης) *Aemilius Probus* in Themicle et *Cic.* in Bruto *Thucydidem* plurima fide dignum putaunt. COGN.

Ibid. Μισῇ etc.) *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* inunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nitamen odii in inimicos in historia, teste omni antiquita- admiscuerunt etc. SOLAN.

Ead. l. 9. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ) Sic infra Lexiph. c. 23. f. ισι καὶ σαφηνείᾳ θύε. SOLAN.

Ibid. Εἴ τις) Ait Noster, ἓν γὰρ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων Et hic degeneratum ab antiquis Editt. ubi recte εἴ τις ρίαν γράψων ἴοι legitur. *Unum enim hoc, ut dixi, histo- est proprium; ac soli veritati litandum,* (ridicule *Benedictus, olandum*) *si quis ad historiam scribendam se convertat.* JENS.

Ead. l. 11. Πῆχυς) Rectius vertas πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον βὲς, *una norma, et mensura certa*: non, ut interpretes, *ulna.* GRAEV.

Ead. l. 14. Κολακευόντων) Respicit ad Socraticam illam Platonicam artium distinctionem, qua illas omnes in πο- ὰς et κολακευτικὰς dividebat, cujus cum etiam *Fabius* me- rit Instit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e *Platonis* Gor-

gia. quae etiam hic sufficere possunt, protulimus. Caeterq ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos sumsisse interpretationis m strae, conferenti apparebit. Gesn.

Ibid. Εἰκότως) Adleverat *Solanus* margini *Junt.* confi rend. Saltat. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi, *μαίνεσθ αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν.* Sed si hoc testimonio opus e ad probandam significationem adverbii *εἰκότως*, potius remi terem ad Somn. §. 2. ubi id paullo pressius ad etymon exp nit *Bourd.* Sed quid opus tam notis et ubique obviis inha rere? Reitz.

Ibid. Νομισθείη) Sic Pro Imagg. c. 22. Solan.

Pag. 213. l. 1. Κομμωτικὴν) Genuina haec est scriptur quam praeferunt M. et Ed. J. Reliquae, praeter *S.* et Am κωμωτικήν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. *τῇ μὲν οὖν ἰατρι — ἡ ὀψοποιητικὴ κολακεία ὑπόκειται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κα τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τε καὶ ἀπατ λὴ, καὶ ἀγεννὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι λειότητι καὶ αἰσθήσει ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κά ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τῆς γυμναστικῆς ἀμελεῖν e* Solan. Lectionem *κομμωτικὴν* praeter Edd. jam enumerat etiam A. 2. exhibet. Nihilominus apertum vitium recep *Reitz.* et retinuerunt *Bipp.* et *Wolf.* Correxerunt autem R *dolph.* et *Schmied.* Occurrit haec ipsa vox sine lectionis var tione Amor. c. 9. *κομμώματα* supra c. 8. *κομμωτὴς* De Me Cond. c. 32. ubi vid. *Solan.* Tom. III. p. 676. Lehm.

Ead. l. 2. Ἀλεξάνδρου γοῦν) *Alexandri dictum.* Guyet

Ead. l. 3. Ὡς) Sic emendavimus pro vulgato ὃς, qu corrupte in omnibus legitur, excepta *B.* 2. In M. prima m nus nihil scripserat; additum est ὃς postea. Solan. Q *corrupti* insit in vulgato ὃς, non ego intelligo. Imo *Bas.* et cum ea simul 3., non correctissima utraque, corrupt videntur habere lectionem. Refer ὃς ad ἔφη, et intellige Alexandro. Lehm.

Ead. l. 4. Ὀνησίκριτε) In omnibus libris hic perperam gebatur Ὀνησίκρατες, quod necessario mutandum fuit. N ejusdem meminit in Macrob. c. 14. et in Mort. Peregr. c. ubi recte in omnibus scribitur Ὀνησίκριτος, quod verum e viri illius nomen et alii scriptores abunde testantur, quam in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos scripto frequenter sit peccatum. (V. *Lampr.* in Commod. cap. 1. *Salm.* nott.) *Suidas Platonis* imitatorem fuisse tradit. *D* etiam *Laërt.* philosophis accenset, p. 158. *Curtius* etiam minit IX, 10. et XI, 1. Scripserat *Onesicritus* Alexandri gestas, eodem consilio, quo *Xenophon* Cyropaediam su

quam tanquam exemplar composuisse Alexandri laudes di-
ur a *Suida* et *Laërtio*. Qua occasione sunt prolata Alexan-
verba, quae hic leguntur. Mutavit autem Ed. Par. no-
n illius viri in *Θνηαίχρατες*, quod non monerem, et incu-
e typographorum imputarem, nisi ita vertisse etiam vide-
a. *Strabo* permulta ex ejus historia habet XV. et XVI. *Plut.*
am in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque li-
; plerumque tamen *Onesicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam
3. f. et 591, 2. *Gellius* etiam *Onesicritum* recte vocat IX,
SOLAN. *Onesicritum* hunc, hyperbolarum et mendacio-
n non minus, quam Alexandri ipsius, *ἀρχινυβερνήτην* no-
re facile jam est ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Vide-
t Alexander, illas *παραδοξολογίας* sustineri aliquantum,
m ipse viveret, ridiculo futuras, se mortuo. GESN.

Ead. l. 5. *Ἀναγινώσκουσιν*) Postulat sententia futurum.
vitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praesertim
m adeo discrepet ab hac scriptura. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τπάγονται*] *Reitz.* dedit *ἐπάγονται* ex J. li-
t cett. omnes et M. haberent *ὑπάγονται*. male. *ὑπάγειν* est
ducere. cf. De Merc. Cond. c. 7. *ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ*
ὑλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν. Ἐπάγονται non esset ineptum;
d illud auctoritate librorum et difficultate commendatur
itico. RUD. Restituta vetere, eaque optima, lectione be-
meruisse de textu *Luciani* videtur *Rudolphus*. Nec *Schmie-*
rus sequi dubitavit. LEHM.

Ead. l. 12. *Τοιοῦτος*) Notae sunt sive characteres histo-
ci, de quibus *Cic.* I. de leg. et de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.*
. 12. *Niceph.* Greg. princip. histor. BOURD.

Ead. l. 13. *Συγγραφεὺς*) Historicus omni metu carere de-
t, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut sit vere *παῤ-*
ησιαστὴς. *Cicer.* 2. de Orat. COGN.

Ibid. Ἀδέκαστος) *Philostratus* in Polluce pag. 593. cum
surpasset hanc vocem, sic exponit: *ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς*
λῶ τοὺς μήτε εὔνους μήτε δύσνους, qui verissimus etiam hic
t hujus vocis sensus; uti et in Hermot. c. 64. *διανοίας ἀκρι-*
οῦς καὶ ἀδεκάστου Angli aptissime per *unbiassed* exprimunt.
OLAN.

Pag. 214. l. 1. *Κωμικὸς*) (*Aristophanes. Vorst.*) Vide et-
m Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Ibid. Τὰ σῦκα) Sic passim. BOURD. Omnes hoc pro-
erbium *Aristophani* tribuunt, nemo vero commonstrat, ubi
o utatur. In marg. *Ald* 1. adscriptum lego *Aristoph.* in 2.
om. Sed non reperio, quidquid quaesierim. Legisse me

tamen apud eundem credo, non vero adnotavi, quod nis obvium crederem. Reitz.

Ead. l. 2. *Σκάφην*) Male interpres *σκάφην ligonem* int pretatur. Id est, *sinum, situlam. Hesychius: σκάφαι ὀ πλύνια*, id est, *τρύβλια*. Menag. Idem prorsus invenio notis *Guyeti:* quare talia non semper repetam, nisi, ut su dixi, quo videas, anne alter alterum exscripserit, quia ties idem dicunt. Reitz.

Ibid. *Ὀνομάζων*) Legendum meo judicio, *τὰ σῦκα σὺ τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμ οὐδὲ φειδόμενος* etc. *Ut Comicus ait, ficus ficus, scapham s pham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; ne parcens* etc.. Vulgo *ὀνομάσων*. Jens. *Ὀνομάσων*) Frustra licitat *Jensius* hanc scripturam. Proba est, et longe venu or ea, quam substituere tentat. Solan. Optime haud du habet Futurum; offendit tamen cum sequentibus Praeser bus junctum. Nihilominus improbo *Reitzii* consilium, *Jensii* conjecturam, etsi haud prorsus improbabilem, rec rit. Ceterum etiam Cod. 2954. exhibet *ὀνομάσων*, ita tar ut supra *ων* scriptum sit *αι*. Lehm.

Ead. l. 10. *Μούσας κληθῆναι*) Vid. idem hujus *προ λιᾶς* c. 1. sub fin. Reitz. I. e. Herodot. c. 1. ibique C mentt. Lehm.

Ead. l. 11. *Κτῆμά τε*) Verba *Thucydid.* sic habent: *μά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύ ται. Habes, quod in usus perpetuos recondas, potius quam s taculum, quo semel oculos auresve pascas.* Unde maculae *Luciani* libris eluimus, reponendo *κτῆμά τε* pro *κτήματα*, q tamen omnes insidebat. Vid. *Thucydid.* I, 22. Solan. cum *Thucydidis* jam attulerat *L. Bos* in animadv. crit. p. et cum *Luciano* comparaverat dicens: *Thucyd.* I, 22. K *τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκ* Elegans est antithesis vocabulorum, ut *ἐς ἀεὶ*, et *ἐς τὸ π χρῆμα, in perpetuum et in praesens*; sic *κτῆμα* et *ἀγώνισμα*. *μα* est res ipsa, quae servatur et possidetur, veritas, hi ria vera. Recte Schol. *ἀλήθειαν* interpretatur. *Ἀγώνισμα* ro certamen ludicrum, fabula, historia fabulosa, fabul ornata, quae auditoribus jucunda. Schol. *τὸν γλυκὺν κ θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τρ ποιῶν*. Sic *ἀγώνισμα ποιεῖν fabulam agere*, dicunt Graeci tavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit *τὸ νισμα* per *τὸ μυθῶδες*, et *κτήματα* per *τὴν ἀλήθειαν*. Inf eod. lib. versus finem idem explanat dicens, — *καὶ μὴ τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε* —

κτεντικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι. Apite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. et L. 3. p. 257. Adde quo- *Joseph.* L. 1. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* ucit, quae quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *l. Historia sit κτῆμα, non ἀγώνισμα.* Citat idem *Plinius* L. Ep. ad Capitonem. Reitz.

Ibid. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.) Nobilis locus ex I, 23. quem sujam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiastes *Herodoti dica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel, est apud *Thucydidem*, ἐς τὸ παραχρῆμα, sciptum ad hoc npositum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plauet victoriam auctori suo pararet, quod genus *commissio* vocari constat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipsum *Thuidis ἀγώνισμα* hac voce reddendum *Casaubonus* ostendit. *ucydides* sua sibi scripta esse vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *possessionem*, e. monumentum, quod perpetuo ipsius proprium sit. Laut etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. Gesn. — Utrum rodotum occulte perstrinxerint, (Thuc. et Luc.) non saliquet; eum certe deceptum potius, quam mentientem sa dixisse putem. Rud. De veracitate Herodoti hodie ne facile dubitat. Sed tecte tamen, neque inhumaniter, ucydides, et jam Lucianus quoque, significant Herodom non omnino ab ambitione quadam et laudis studio alieim fuisse, magisque forte aequalium applausum et admiraonem, quam posterorum judicia, in scribendo respexisse. anc *Wielandii* sententiam, si quis *Thucydidis* locum attente ctum cum hisce *Luciani* verbis comparaverit, non poterit on veram agnoscere. Lehm.

Ead. l. 12. Τὸ μυθῶδες) Vide eundem *Thucyd.* et *Tacit.* n. IV, 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectatios afferunt. Solan.

Pag. 215. l. 1. Ἱστορίας, ὡς) *Thucyd.* I, 2. et II, 48. olan.

Ibid. Ὡς εἴ ποτε) Haec verba apud *Thucyd.* non repeo, sed his similia. Vid. I, 22. f. II, 48. et VII. 56. Sic *iv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, catias.* Solan.

Ead. l. 2. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες) Ne quis imperitior redat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppoitam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* . XIX. p. 297. ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς εὐμενοῦς ἐλπίδας. *ong.* Past. III. p. 118. ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλε- ε. *Noster*, Gall. c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra

Hermot. c. 97. f. *ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐκχέας*· ad quem l. alia sim... jam dedi. REITZ.

Ibid. Εὐχρῆσθαι τοῖς ἐν πόλεσι) Vertunt: *rebus civ... recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere*. Improp... in historico inter alia *τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι*, scili... *ἑρμηνείαν*. Interpres, *argumentationibus rotundam*. At h... laudem meretur. Verte, *tortuosam argumentationibus*. In ea... dem periodo *κομιδῇ τεθηγμένος*, non est *admodum acumina*... ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent ora... tores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* 111. Rhet. c. ... inter frigida dicta *ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον*, ... *animi ira incitatum*. Frigus est in *ἀκράτῳ ὀργῇ*. Nec sequ... tia verba ceperunt interpretes, *καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔσ...*, *καὶ πυκνὸς*, cum illa vertunt, *sententiae autem inter se cohae... reant, ac solidae sint*, perquam absurde. Cum sit, *sensus ... sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *et sapie...* hoc est, varia rerum cognitione et scientia velut densa... GRAEV.

Ibid. Τοῖς ἐν πόλεσι) Sic legit interpres: aliter longe in ... Cod. *Petri Golmani ἐν ποσί*. BOURD. *Ποσὶ* Mss. *Golm.* et ... ut Nigrin. c. 4. et Jov. Trag. c. 31. et 43. In reliquis *πόλε...* SOLAN. Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc se... tentiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Li... magis inclinabat animus pro illo, *τοῖς ἐν πόλεσι*, legere *τοῖ... ἐν ποσὶ*, *iis*, *quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt:* ita cen... in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus es... se video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. GESN.

Ead. l. 4. *Τὴν δὲ φωνὴν*) Hic vero locus mihi semper ... difficillimus visus est et mutilus; neque enim ullum appare... verbum unde pateat, probet an rejiciat *Lucianus*, quae hic ... recenset: et manca sane sententia, si haec ab ipso improbe... cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, *μὴ τοιο... δῇ τεθηγμένος* etc. nulla arte efficies, ut ad haec spectet. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut utrum... que pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes inducit, re... *hementiam* illam et *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II, 15. et Or. 20. *Sed in his tracta quaedam et fluens expetitur, non hac contorta et acris oratio.* Nodum solvant alii, mihi non liquet. SOLAN. *Solanus*, qui ad verba *τὴν δὲ φωνὴν* ista adnotavit, forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, inprim...

isiderata vi verbi τεθηγμένος, quod a ferri ac dentium acu-
ne ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pul-
e refertur. Abesse vult ab historico forensem illam aspe-
item, et contentiosum genus dicendi. Gesn. Difficulta-
n, quam *Solanus* hic invenit, ego nullam video. Nam
ces μὴ κομιδῇ τεθηγμένος pertinent, quidquid contra decer-
t, ad τὴν δὲ φωνὴν, sc. κατά· et quum ex opposito, ἀλλ'
ηνικῶτ. tum ex reprehensionibus, quas supra habuimus,
is apparet, haec a Luciano improbari. Τεθηγμένος autem
concitatus, vehemens. cf. praeter locum *Aristot.* 3. Rhet.
3. ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον, *mera animi ira in-
atum*, quem *Graevius* attulit, ea, quae dixi in Ind. *Aeschyl.*
ometh. v. 311. εἰ δὲ ᾧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους ῥίψεις·
i Scholia: ἀκήρους καὶ ὑβριστινούς· ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγ-
νου σιδήρου καὶ ἐστομωμένου. Et Scholia Cod. Viteberg. in-
ita: ἀναιδεῖς καὶ βαρεῖς καὶ ὀξεῖς, ἠκονημένους.) Rud. Vi-
, si opus adhuc sit, *Schütz.* ad *Aeschyli* locum. Lehm.

Ead. l. 5. Κάρχαρον) Vid. supra De Merc. Cond. c. 35.
fra De Salt. c. 4. Bis Acc. c. 33. De Luct. c. 4. et saepe
bi. Solan.

Ead. l. 9. Λέξις — πολιτικὴ) Recte *Micyllus* vertit *dictio
ilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concioni-
s, in senatu, in judiciis viri, qui in republica versantur.
neca Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam
essa et civilis oratio recipit. Hermogenes* tribuit Demostheni
primis politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1.
τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν
ριβωκὼς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι.
emosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus ora-
onis politicae excoluisset, omnia quoque genera exsequitur, ubi-
ue ea miscens. De politico hoc dicendi genere multis accu-
te agit *Hermogenes* in libro secundo c. 10. et seqq. Ei op-
onitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, et de-
amatoria dictio: ab ea quoque *Hermogenes* distinxit ἀγοραῖον
καὶ πανηγυρικὸν, forense et panegyricum, quod tamen quo-
odo πολιτικῷ misceatur, pulchre docet. Graev.

Ead. l. 13. Φανώτατα) W. at reliqui φανότατα. Solan.
ortasse non male. Nam si φανὸς vere pro φαεινὸς dicitur,
t habet *Suidas*; producendum φα, et tum retinendum esset
. At φανὸς videtur anceps. Rud. Vid. *Spitzner* Versuch ei-
er griech. Prosodie p. 81. qui e Grammaticorum veterum
raeceptis docet produci φα in φανός. Itaque non dubitavi
ditionum veterum omnium lectionem φανότατα restituere.
ehm.

Pag. 216. l. 3. *Ἐπεὶ τοῖς*) Docet figuris non molestis ornationem ornandam, *ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότως ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus* vertit: *quoniam perinde, ut jus aliquod, orationem quoque recte conditam habere debet.* Quae longe a Graecis abit. *Benedictus*: *siquidem illud orationem condimentis similem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse *ἡδύσματα*, non *ἐδέσματα*, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito*, aut *suos libros.* Graev. Et vis praepositionis *κατὰ* et ratio *τῆς ἐπεὶ*, qua vel in hoc libello aliquoties utitur *Lucianus*, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes et Lexicographi. Nostri *τῷ καταρτύειν* simile verbum habent *versalizen.* Gesn. At *Suidas*: *καταρτύσων· παρασκευάσων, ἑτοιμάσων.* et *Hesych. κατασκευάσαι, τελειῶσαι, στερεῶσαι.* Rud. Idem *Rudolphus* in Ind. vertit h. l. *condire*, et citat minus apte *Dionys. Hal.* de Compos. Verb. p. 3. *Steph. πολιαῖς κατηρτυμένης ἡλικίας.* cum quo loco aptius *Schaeferus* confert *Alciphron.* Ep. I, 8. *ὁ λέμβος — τοῖς πολλοῖς ἑρέταις κατηρτυμένος.* Ceterum *Schneiderus* in Lexico *Gesneri* explicationem probavit, cui et ego adstipulor ob loci indolem et sensus elegantiam. Quamquam hanc verbi *καταρτύειν* potestatem nondum me alibi legere memini. Lehm.

Ibid. Κατηρτυμένοις) *Arist.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552, 1: *οὐ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδέσμασι τοῖς ἐπιθέτοις.* Solan.

Ead. l. 7. *Συμπλέκηται*] Sic *ἡ τοῦ ἱστορικοῦ γνώμη* non *ποιητική.* Sententia huic loco subjecta haec mihi videtur: Est, ubi historicus magnas et magnificas res animo concipere et eloqui debeat. Sed illud magnificum et splendidum non debet esse nisi in rebus, vere iis quidem gestis; dicendi genere poëtico nunquam utatur. Rud.

Ead. l. 8. *Ἀκάτια*) Naviculam *acatium Plin.* IX, 30. Sed potius hic *τὸ ἐν ἀκατίῳ ἱστίον* de velo intelligendum recte vertit *Baifius* p. 121. *Vorst.* Solan.

Ead. l. 12. *Κίνδυνος — τότε μέγιστον*) Ubi ostendit, quando et quomodo historicus possit poëticis locutionibus et dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: *Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον παραχινῆσαι, ὅταν κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα.* Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis evocatur, et in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba *quod maximum est,* frigent hic, si quis accuratius ea inspi-

st. Existimo scripsisse *Lucianum*: *Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε γιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κοβαντα, periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, et ripiaris enthusiasmo poëtico. Κόρυβας* hic *κορυβαντισμός, ἐνυσιασμός.* Sequitur statim: *Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν γοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται.* Verterunt: *Quare maxime nc fraeno credendum, et ratione utendum; illud scientes, quod in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyia.* Non poterat infelicius. Nescivit, quid sit *ἱπποτυφία*, aeterea male *ἐν λόγοις* interpretatur *in verbis*, cum sit in oraone pedibus soluta, quae et pedestris dicitur, et opponir poëticae. *Ἱπποτυφία* est *fastus ille poëticus*: sic enim vovit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed ae vitiant orationem prosam. *Aristophanes* vocat *ἱππομάνα ῥήματα*, hoc est, *equestria verba, quae more equorum indunt*, hoc est, *ὑψηλά*, grandia. Alibi idem dicit *ἱππόκρηα ῥήματα, verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*: sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio edibus ligata equestris. *Ἱππος* et *βοῦς* apud Graecos in compositis augendi vim habent. *Βωπις*, quae grandes oculos abet. *Βούπαις*, *catulaster*, in glossis et apud Orientium, . e. major puer, qui incipit catullire. Sic *ἱππαλεκτρύων* est agnus gallus; *ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων*, qui elate et agnifice de se sentit; et alia multa hujus notae. Sic *ἱππονφία* est magnus fastus, et in oratione *nimius et inanis verbom tumor.* GRAEV. Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. mpressi plerique *κίνδυνος — μέγιστον*. M. et *J. κίνδυνον — γιστον*. SOLAN. Lectio *κίνδυνος — μέγιστον* non est inepa: nam Neutr. Adj. esset adverbialiter positum, et vertenum, non: *ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur*; ed potius: *ne maxime* etc. RUD. Sic quo minus capiantur erba, gravissime prohibet *τό, τε*, quod vim adverbialem miime patitur. *An τότε* legi vult *Rudolphus*? Dici hoc saltem ebebat. Nam una tantum *Junt.* sic exhibet. Et unice quiem recte. Nam *τό, τε μέγιστον, id quod maximum est*, imedit orationem, nec *τε* omnino locum habere potuit.

Ead. l. 14. *Κορύβαντα*) *Κορυβαντιασμόν*. GUYET.

Ibid. Πειστέον — τῷ χαλινῷ] Interpr. *inprimis exudiendae sunt habenae.* 'Sed quid hoc sibi vult? alii: *fraeno redendum.* Nimirum, plurimum habenis est tribuendum, naxime sunt adhibendae. RUD. Id ipsum *Gesnerus* voluit erbo *exaudire*, licet metaphora non aptissima usus. LEHM.

Pag. 217. l. 1. *Ἄμεινον οὖν*] Haec allegoria fortasse

nimis est quaesita. Excusationis aliquid habet in usu loque
di, ubi pedestris oratio. Sensus vero verborum est: Exp
sitio debet pedestris sequi sententiam equo vectam, et ephi
pia prehendere, ne remaneat, a sententia quasi velociore r
licta. Similitudo ducta ab hominibus duobus, iter facien
bus, quorum alter equo vehitur, alter pedibus juxta inced
Rud. Philologus Jenensis (*Schützius*) in Programmate
1792. edito de hoc, quem dicit, difficillimo loco maxi
accusat auctorem, uti verba ejus vulgo legantur, imaginu
confusionis et perturbationis; quo crimine ut eum liber
jam satis audacter *ἐφ' ἵστίου* pro *ἐφ' ἵππου*, pro *ἐφιππίου* a
tem *ἐφολκίου* corrigi jubet. At fallitur egregie. Nam h
ipsa mutatione jam illud ipsum efficitur, quod censor sev
rissime vituperaverat, ut imagines ingratissime misceant
omnisque locus foedissime corrumpatur. Quid enim *χαλινὸ*
quid *ἱπποτυφία*, in re quidem nautica? Et haec ergo era
corrigenda, ut imagini accommodarentur. Neque tamen
quidem honam habuissemus et gratam rei, quae agitur, e
positionem. Quid multa? nihil mutandum. Sensim ac l
niter oratio ab imagine cursus navalis transit ad comparati
nem cum itinere terrestri factam; leniter, inquam, per ver
παραχινεῖν et *καταφέρεσθαι*, quae facile auctori equestris r
imaginem suppeditabant. Unde statim *χαλινὸς*, *ἱππότης*
(der Koller), et quae deinceps aptissime adnectuntur
moderato orationis cursu praecepta. Lehm.

Ead. l. 4. *Καὶ μὴν καὶ*) Vide nos paullo infra ad §. 6
hujus *προσλαλιᾶς*. Reitz.

Ead. l. 5. *Οὔτε ἄγαν ἀφιστάντα*) Vid. *Cic.* orat. n. 57. pa
Ed. *Gronov.* 558. Solan.

Ead. l. 8. *Συντακτέον*) Angl. *συναπτέον*. Bourd. *Συ*
ακτέον A. G. W. et P. non ut in impressis omnibus, *συντα*
τέον. Solan.

Ead. l. 13. *Κἀνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθ*
τικὸς τοῦ πιθανωτέρου ἔστω) Vertunt: *Jam etiam hic esto a*
quis ad id, quod probabilius erit, tum conjiciendum, tum co
ponendum habilis. Itane *συνθετικὸς* est ad *componendum h*
lis? Imo *συνθετικὸς τοῦ πιθανωτέρου* est, qui, quod prob
bilius fuit, poterit constituere, qui potest ex variis, qu
varie narrari audivit, quod maxime probabile est colliger
construere, seu componere. Paullo ante mallem ex nost
et Angl. Codice, *τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συναπτέ*
res ipsae non sunt temere congerendae, corradendae. Nam *συ*
ταπτέον, quod in editis habetur, curam et ordinem non

e in componendo adhibetur, quod tamen sententiae hujus adversatur. Graev.

Ead. l. 15. *Πρῶτα*) Cur *Benedictus* in *πρῶτον* mutarit, ssam non video, neque consilio factum credo: pluralis n quasi adverbialiter positus adeo est frequens, ut singulere paginis occurrat; vid. mox cap. 49. f. *τοὺς στρατηγοὺς τὰ πρῶτα*. Sic *οἷα* Nostro aliisque fere perpetuum quopro *οἷον*. Quare exempla ex *Nostro*, ut nimis obvia, non am. Sed quia *Hemst.* Somn. §. 2. operae pretium existivit *ὅμοια* pro *ὁμοίως* exemplis adstruere, quod nonnulli non noverant, liceat et nobis pauca addere ex aliis. *Οἷα* gulari additum vid. igitur ap. *Long.* Past. I. p. 18. et 21. *Jungerm.* et II, 75. *οἷα — εἰθισμέναι*, ac non semel in q. *Anacr.* Od. IV, 7.

Τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
Βίοτος τρέχει κυλισθείς.

πότερα pro *πότερον* rursus *Long.* Past. II. p. 48. Sic *ἴσα* ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. *ἡγήσασθαι μὲν τὸν διδάξαντά με τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἐμοῖσιν.* Immo superlativi verbiales, ut sic dicam, tantum non perpetuo pluraliter eruntur, ut *ὕστατα* millies ap. *Homer. πρώτιστα* apud *Ariphan.* et *Aelian.* Vid. si quid opus, *Spanhem.* ad *Aristoph.* it. v. 46. Reitz. Mox eodem modo *τὰ πρῶτα* occurret. d quorsum haec, et talia, notentur, quae nec pueros tannt, nec viros? Lehm.

Pag. 218. l. 3. *Χρηματιζέτω*) Lege omnino *σχηματιζέτω*, n *χρημ—*, quod tamen omnes libri prae se ferunt. Solan. *id. χρηματίζεσθαι· χρήματα πράττεσθαι. ἐὰν δέ τις εἴπῃ τὴν ιν ἐνεργητικῶς, χρηματίζει, οὐκέτι τὸ αὐτὸ δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ράγμασι χρῆσθαι· οἷον φαμὲν, χρηματίζει ἡ βουλὴ, καὶ ὁ δῆ-ος· οἷον, πράγμασι σχολάζει·* et postea: *χρηματίζει, δοτικῇ τοκρίνεται, πράγματα διοικεῖ. — χρηματίζειν ἐστὶ, καὶ τὸ λόιος διδόναι ἀλλήλους. —* Est nimirum *χρηματίζειν*, *res serias actare.* cf. *Theophr.* Char. VII, 2. Itaque lectionem *χρηματ.* tinendam censeo, et ita explico: versetur in negotiis; fac-, quae in commentariis paucis verbis annotaverat, uberius ponat, explicet et exornet. Rud. Quae quidem explicao quam contorta sit et arte quaesita, quicunque *Dorvillii* notationem ad *Charit.* p. 409. *Lips.* legerit, facile intellit. Sed hinc simul patet, desperandum esse de defendenda lgata lectione. Nec *Wielandius* dubitavit *Solani* conjectum *σχηματιζέτω* sequi. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἐοικέτω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διΐ*) *Similis sit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἰφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

GRAEV. Vide *Hom.* Il. *N*, 4. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν) Mallem *τὴν τῶν ἱπ* etc. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etsi nulla Edit. art culum femin. habet. Nam sic recte eadem legas infra, i Icarom. c. 11. post. med. *τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορω μενος, ἔρτι δὲ τὴν Μυσῶν*, scil. *γῆν*. REITZ. Confirmat *S lani* conjecturam Codex Gorl. LEHM.

Ead. l. 10. *Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθ νης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν*) Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppu gnatione Pyli. GRAEV. Vide, praeter *Thucyd.* IV. cap. 1 *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio, et in Lysand. initi Idem *Thucydid.* initio L. IV. docebit te etiam, quem D mosthenem et ad quod ejus praeclarum facinus respexeri SOLAN. Respicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonii Brasidas exscendere conatur in munitiones Atheniensium Pylum, prohibente Demosthene. GESN.

Pag. 219. l. 2. *Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πρ τούτοις μέτρον ἑπέσθω*) Codex vetustus melius, *πᾶσι τούτ μέτρον ἑπέστω, in his omnibus sit modus, teneatur modus.* S quentia perobscure transtulerunt: *καὶ πρὸς πάντα σπευδέ καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας Μηδίαν, ac ad omnia properet, et, quatenus fieri potest, ita tempus habeat, transvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid e *idem tempus habeat?* Verte, *eodem sit tempore et volet ex A menia in Mediam:* eodem tempore sit in Armenia, Medi Iberia, Italia. Hinc in fine hujus periodi dicit, *ὡς μηδ νὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, ne nullo non tempore absit,* hoc e semper et ubique, ubi aliquid geritur, animo sit praes sic enim intelligenda haec sunt, interpretes non coperu Paullo inferius tenebrae offusae quoque sunt his verbis: *γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενα ἐσ καὶ εἰρήσεται· πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰκὸν εἶ Non enim quasi rhetoribus scribant, sed quae dicenda sunt, e dicentur: nam jam facta sunt. Verum disponere illa debet narrare.* Hoc est, non quid dicant historicis quaerendu id enim est jam factum, sed qua ratione et ordine dica Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inven praecipua Rhetoricae est pars. GRAEV.

Ead. l. 3. *Ἑπέστω*) Sic G. P. L. optime. In reliquis M. ipso *ἑπέσθω*. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἢν κατεπείγῃ*) *Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κ επείγῃ*, interpr. *si festinet,* ad illa transeat: debebat, ad

seat, si urgeant. Apud *Isocratem* et alios passim occurrit, *κατεπείγῃ, si res urgeat.* Mox dicit *ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ*, et . seq. iterum, *ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα.* VITRING. *estinet*, verterat *Benedict.* Rectius *L. Bos* de ellips. p. 186. tem in corrigenda versione sequendum peritissimus harum ntiarum *Hemsterh.* adnotaverat) *si res urgeat*, (sive *ur-at*, ut scribendum volunt) intelligitur enim *πρᾶγμα*, ut docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim, etsi ni- in *Gesneri* versione mutavi, quia ab ejus mente prope ab. REITZ. Nihil opus est, ut post *κατεπείγῃ* hic aliunde elligamus *πρᾶγμα*. Simpliciter enim ad *ἐκεῖνα* refertur, d etiam interpretatione expressum est. GESN. Vid. *Schwe-* Praef. ad *L. Bos* de Ellipss. et *Schaefer.* ibid. p. 410. sq. HM.

Ead. l. 7. *Ὁμοχρ.*) Musicorum est vocabulum, cum vox cithara suos quaeque tonos servantes concentum edunt, m pro lubitu modos faciens edi voluit: quod fit, dum inque tempus sedulo tono cuique assignatur, quod a *διδάλῳ* imperatum est, aut breve, aut longum, aut divisum. urpat iterum *Noster* Musicorum sensu Imagg. c. 14. SOLAN. scurum, quid h. l. sibi velit; aut: quae brevi tempore ta sunt, brevissime narret; quae plus temporis exigebant, iis diutius haereat; et haud scio an ita ceperit *Gesnerus*, um verteret: *eodemque cum ipsis temporibus vestigio procedat*; t, quod magis placet, cum *Wielando* intelligas: *und so sey so viel moeglich, überall immer gleichzeitig zugegen.* RUD. ad nec *Lucianus* cogitavit, nec *Gesnerus* interpres, ut ver- ejus ipsa ostendunt. Nec *Belinus* aberravit, vertens: *et il exprime, s'il est possible, l'identité des temps*, et hanc jiciens notam: „Lucien veut dire par — là, que si plu- urs événemens se sont passés en même temps, il faut que istorien, par la rapidité de son récit, imite, s'il est pos- le, cette identité de temps.“ Patet hic sensus ex iis, quae ctor deinceps illustrandi caussa addit. LEHM.

Ead. l. 11. *Τὸ κέντρον*) Ita W. et P. non ut in reliquis *τῷ κέντρῳ*. Aliquid forsan hic subest, quod quia anti- orum speculorum ratio non satis nota est, industriam cu- sorum hominum fugit. Hoc certe scio, neminem capere sse, quod priores interpretes hic habent. Ego si sensum *ciani* non sum assecutus, certe aliquid videar dixisse; illi nil. SOLAN. An eo tempore rotundis vulgo speculis ute- ntur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in ibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, n illud, quod Noviomagi in sepulchro repertum, de quo

ex *Jo Smithi*, i. e. *Smetii*, epistola in *Fortunii Liceti* opu
Lucernis 6, 92. relata, ipsisque adeo *Smetiorum* antiquit
bus Noviomagensibus p. 118. constare potest. Hoc ta
non eo pertinet, ut alia specula incognita tum fuisse d
mus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaest. I, 17.
to *Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 15. *Fabr.* aliisque. G
Etsi veterum specula fuerint plerumque rotunda, nihil
men accuratum centrum facit ad imagines tales redde
quales accepere: nam quae hoc praestant specula, ea tan
oportet esse plana superficie, nihilque tum refert, sintne
tunda, necne. In quibus autem speculis centrum accura
locum habet, ea sunt superficiei convexae, aut conca
quorum priora reddunt imagines minores, posteriora m
res, immo inversas, si objectum ad certam distantiam ad
veatur, quod hodie satis notum. Si igitur ejusmodi spe
caustica intelligat *Lucianus*, (quod non videtur) ea ad o
narios usus fere sunt inepta. An igitur per ignorantiam
thematicam *κέντρον* dixit? an per *κέντρον* generaliter tan
opificis *ἀκρίβειαν* intellexit, ut *ad amussim*, *ad normam*,
cimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*,
opponatur *distortae*? Interim specula caustica veteribus
fuisse ignota arbitror. Etsi enim quae de Archimedis
culis, quibus hostium naves in obsid. Syracus. incend
narrantur, pro fabula merito habentur; ipsum tamen c
mentum satis vetustum prodit, rem non incognitam fu
Quin et *Aristophan.* Neb. 764 — 8. de lapide splendido,
crystallo, (vel vitro) quo aliptae ignem ex sole accend
diserte mentionem injicit, dicens: *Ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμ
πώλαις τὴν λίθον Ταύτην ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν διαφανῆ,
ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγ᾽ωγε·* et mox,
*την λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον, Τὰ γράμ
ἐκτήξαιμι*, i. e. *hac sumta procul stans, hoc modo, ad s
Delevero literas scripti*, i. e. liquescere faciam ceram, in
literae exaratae; id enim *ἐκτήκω* hic significat. Aliud ins
mentum aeneum, quo ignem sacrum ad solem incende
ex *Plutarcho* exhibet *Lips.* Syntagm. de Vestal. sive T. III
m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forsan
plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex s
radiis ignem accendere, non incognitum fuisse, etsi quo
is vocari queat ignis solaris, quem attritu lignorum eli
bant. Si tamen usus vitri aut metalli causticus olim co
tus fuerit, dixeris, veteres non potuisse ignorare micros
pia, perspicilla ac telescopia, quorum inventionem amp
de la Rue, in libr. inscripto *Geletterd Zeelandt*, tribuit

lariae Janssonio, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *ler. Andr.* Bibl. Belg. pag. 14. perspicilla dimetiendis tur-bus invenisse narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod m non dijudico, cum hoc posterius de dioptris astrolabii telligi queat.) At potuit deperdita fuisse ars veterum, ac novo inventa; quod certe statuendum, si vera attulit Mr. *Valois*, qui in Hist. de l'Acad. R. de belles Lettres T. I. 136. adserit, veteres jam Archimedis tempore tubos, quae *escopia* vocamus, habuisse, et Ptolemaeum regem Aegypti arum exstruxisse, ex qua ope telescopiorum naves hosti-ad sexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non sen-, fabulas has esse? quas tamen ubi ille legerit, adductis ctoritatibus veterum adstructum vellem, ut veritas indaga-queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare pos-n. Interim ex his aliisque, quae adducere possem, si tem-permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non ognita omnia veteribus fuisse, quae hodie pro novis in-tis habentur. Reitz. Equidem centrum speculi rotundi, lia veterum specula plerumque fuerunt intelligo; quam-enim exactum centrum nihil videatur facere ad imagines s reddendas, quales accepit, tamen adjuvat formam. Spe-um non solum usum habeat, verum etiam elegantiam; ita entia historici; historia res gestas recte et vere exhibeat, amen etiam elegans. Referendum hoc videtur ad τάξαι ητητέον ὅπως εἴπωσιν. Rud. At vide, quem, praeeunte *Langio*, citavit *Schmiederus*, *Beckmannum* in libro: Bey-ge zur Geschichte der Erfindungen, Tom. III. Fasc. 4. 85. sq. et confer *Salmas.* Exercitt. Plinn. p. 756. Lehm. *Ead.* l. 14. Ὥςπερ τοῖς ῥήτορσι) Recte, an secus, se hic s habeat, non pronuntio, me certe diu torsit. At ecce em alium huic prorsus geminum, ex quo et intelligetur us, et fortassis emendabitur. Exstat is in De Salt. c. 65. erbis: ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque, on et hic ita legendum, uti illic legitur. Vel si minus et haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥςπερ τοῖς ῥήν ἢ γραφεῦσιν· et excidisse puta verbum in hunc sensum, *aut demere de veris, aut addere.* Mihi magis placet con-a prior, atque adeo sic lego, κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Prometh. in Verbb. cap. 2. et passim. Solan. Κατὰ τὰ hic inseri voluit *Solanus*, quia in Prometh. §. 2. et ali-re sic occurrit. Reitz. Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν est sub tro eloquentiae sive rhetore exercitationis caussa scri-uti et ipsam speciem, et verba fingere non licet modo,

sed oportet. Alia historici ratio. Illud γράφουσι potest aliquem turbare, quia adhuc singulari numero de eo, quem format, historico egit. GESN. Cl. *Belinus*, vertens, *car l'historien ne compose point comme on le fait dans les écoles des rhéteurs*, pro ὥςπερ legit ὡς παρά. Idem in Animadv. ad *Oppian.* libr. I. de Ven. v. 62. adnotat: In hoc loco recte de numero singulari ad pluralem saltum animadvertit *Gesnerus*. Similis invenitur numerorum enallage ap. *Sophoclem* in Ajace Mast. v. 789. οὔ τις ἔσθ' ὃς οὐ Τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλεύτου στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Quod vero ad illud ἀποκαλοῦντες observat Schol. hic legisse non poenitebit: Ἀττικὸν ἔθος τὸ ἐπιφέρειν ἑνικοῖς τὰ πληθυντικά, καὶ ἀνάπαλιν. BIP. Nullius modi emendatione indigent verba vulgata, modo ita explicentur, ut docuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 220. l. 3. Ἀλκαμένει) Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* πολ. παραγγ. 1435. *Plin.* XXXVI, 5. et *Paus.* VIII. SOLAN. Scilicet cap. 9. p. 616. Post eum vixit Praxiteles. Et Lib. V. cap. 10. p. 399. *Kuhn.* et passim. RUD.

Ibid. Ἢ τῳ) Minutum est, sed quod non observatum suspectam reddere possit interpretationem, non legendum hic esse, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ, sed ἤ τῳ ἄλλῳ. Articulos του et τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; sed hic temere neglectum. GESN. A. 1. tamen habet τῳ. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδὲ γὰρ οὐδ') Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae οὐ γὰρ οὐδὲ exhibet: majorem enim vim habet. Et sic T. I. Nigr. §. 6. (p. 30. hujus Ed.) οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν. Ad quae verba *Hemsterh.* ex aliis auctt. similia jam dedit. Et sic paullo post iterum τότε δὴ τότε. REITZ.

Ead. l. 5. Ἐλέφαντα) Eburnea inter alias Jovis Olympici statua, et Eleensis Urania. De priori testatur *Plin.* XXXIV, 19. ut alios taceam. SOLAN. Ἐλέφαντα, pro *ebore*, ut supra de Sacrif. c. 11. ut *Virg.* fere Aen. III, 464. — *sectoque elephanto.* Conf. mox, ἔριον τὸν ἐλέφαντα. Quod quidem satis notum: nam et sic *Homer.* non semel, ut Il. Δ, 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ, *Ac veluti quando aliqua ebur mulier purpura tinxerit.* Ad quem vers. *S. Clarke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum adfert. Sed quod notatu dignius, ex *Pausan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσος μὲν ἐς ἔργα καὶ ἀνδρῶν χεῖρας, εἰσὶν ἐκ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες. αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ διαβῆναι Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν (—εισαν) ἀρχήν, πλὴν Ἰνδῶν τε αὐτῶν, καὶ Λυβίων, (Λιβύων) καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δῆλοι δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας μὲν καὶ οἰκίας τοῖς εὐδαιμονεστέροις αὐτῶν,

φαντι ἐποίησε κεκοσμημένας, θηρίον δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐσίαν ἐποιήσατο. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἠλείων*) V. Somn. c. 6. SOLAN. Significare letur *Solanus* Somn. s. Gall. c. 6. ubi mentio ἐλεφαντινῶν λῶν. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἐκόλλων*] De statuis eburneis, earumque gendarum modo cf. *Heynium* in antiquarischen Aufsaetzen rt. II. n. V. et dissertationes ibi laudatas. RUD.

Ibid. Ἐπήνθιζον) Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc ver m esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est us. REITZ.

Ead. l. 9. *Οἰκοδομήσασθαι*) Flor. *οἰκονομήσασθαι.* BOURD. κονομ. W. et Ed. *Fl.* melius, quam ut in reliquis est, *οἰκοδομήσασθαι.* SOLAN.

Ead. l. 12. *Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὁρᾶν λεγόμενα*) Interpres, *at quando auditor se ea, quae narran- r, audire putaverit.* Inepte. Reddenda ita sunt verba: *Et m auditor aliquis postea videre sibi videatur ea, quae narra- ntur.* VITRING.

Pag. 221. l. 3. *Προδιοικήσασθαι*] *Διοικεῖν* est ador- ure, in ordinem redigere, componere. *διοικεῖν τὸ σῶμα Xe- ph.* Mem. Socr. IV, 5, 10. *πρυτανεύειν καὶ διοικεῖν τὰ πάντα* citur Deus a *Philone,* libr. de Mundo init. *διοικεῖν πόλιν, σιλείαν Isocrat.* ad Nicocl. p. 20. l. 4. *Wolf. προδιοικεῖσθαι* item h. l. est praemonere, quod ad intelligendam historiam rite percipiendam pertinet; velut si auctor fontes, unde auserit, indicare, si consilium scribendi aperire velit. RUD.

Ead. l. 4. *Δυνάμει*) *Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, ᾧ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων, potentia vero etiam tum pro- mio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac versione nemo *Lu- ani* mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt nterpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si cla- explicet, quaenam sint dicenda.* GRAEV.

Ead. l. 8. *Εὐμάθειαν*] Interpres: *docilitatem. Mas- eu: interêt. Wieland. „und ihrem Gedächtniss das Fassen und chalten dessen, was er vortragen will, zu erleichtern.“* Et ita ane sequens *εὐμαθῆ καὶ σαφῆ* postulare videtur. Rapitur ta- ien in contrarias partes animus, quum apud rhetores *εὐμά- εια* ita non sumatur. Mihi quidem parum abest, quin *Lu- ianus* haec non satis distincte cogitasse, et vocis significa- ionem duplicem confudisse videatur, quod facilius senti- aus, ubi vertendi periculum facimus, quam is, cum scribe- et, invenit. RUD. Vide notam sequentem. LEHM.

Ead. l. 11. *Τὰς αἰτίας*] Sed caussarum expositio pertinet ad ipsam historiam, non ad prooemium. Adjuvat haec observatio id, quod statim dixi. At quid? si *εὐμαθῆ* tamen *docilem* denotaret, et illud *σαφῆ τὰ ὕστερα* solummodo adjectum esset, ut commodum indicaretur, ex hac agendi ratione etiam agendum, ab *εὐμαθείᾳ* tamen diversum. Caussarum certe expositio, et brevis praecipuarum rerum adumbratio, maxime etiam valet ad docilitatem efficiendam; unde hoc artificio usi etiam sunt poëtae epici. Rud. Nodum quaesivit in scirpo. Sed magnam culpae partem sustinet *Gesnerus*; qui quum offendisset, opinor, in insulsa *Mic.* versione: *docilia autem et plana posteriora faciet, si caussas praemittet* etc. falsiorem jam etiam syntaxin secutus, ita reddidit: *docilem autem* (quemnam quaeso? an *τοὺς ἀκούοντας*, qui proxime praecedunt?) *et ea, quae sequuntur, dilucida reddet* etc. Verum enim vero haec est certissima, eaque planissime a *Luciano* proposita, et jam *Wielandio* satis clare ac fideliter explicata, loci sententia: Rhetores quidem in prooemiis triplex sequuntur consilium, *εὔνοιαν*, *προσοχὴν καὶ* (ita enim, non *ἢ* legendum) *εὐμάθειαν*. historicus autem duplex tantum, *προσοχὴν καὶ εὐμάθειαν*· nam *εὔνοιαν* omittet ob caussas, dudum expositas. Jam *προσοχὴν* (attentionem auditorum) efficiet eo, quod ostenderit se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus rebus esse narraturum. *Εὐμάθειαν* vero, i. e. *facultatem res ipsas postea narrandas, τὰ ὕστερον*, (sic enim correxi vulgatum *ὕστερα*) *recte capiendi et cognoscendi*, quam si uno verbo *docilitatis* reddas, non repugnem, — hanc igitur facultatem suppeditabit auditoribus, sive, quod prorsus idem est, res illas reddet *εὐμαθῆ* (*faciles captu et intellectu*) *καὶ σαφῆ* eo, quod caussas earum (h. e. non singulorum eventuum, singularum rerum gestarum, quas par est in ipsa narratione explicari, sed universae rei mox per singula persequendae) jam in principio operis profert, et summam quandam rerum gestarum praemittit. Aptissime autem repetit auctor vocem *εὐμαθῆς*, licet de rebus passive sumendam, quum antea usus sit voce *εὐμάθεια*, quamquam active illa de auditoribus capienda. Neque in eo quidquam esse potest confusionis, nisi quod cum aliqua vi inferatur, quum usus loquendi huic voci utramque potestatem aequa lege tribuerit. Restat, ut lectionis *εὐχερίσει* mutatae rationem reddam. Recepi *εὐπορήσει* e Cod. M. et Ed. *Flor.*, quae instar Codicis est; idque feci monente *Lobeckio* in Parergg. ad *Phrynich.* p. 595. qui activam huic verbo vim vindicat, allatis e probatissimis scriptoribus usu

:ius exemplis, confirmatque, quod jam *Casaubonus* ad *Athen.* 292. B. et *Schaeferus* in Melett. p. 6. monuerant, verbum πορίζειν pravae esse notae. Ut autem εὐπορήσει conjecturae *chaeferi* ἐκπορίσει, quae et ipsa per se quidem optima est, ut nnia, quae *Schaeferi* sunt, praeferendum ducerem, movit e partim librorum duorum auctoritas, partim, quod εὐπορήσει et εὐπορίσει vel ob similem, quae olim obtinuit, utriusse vocis pronuntiationem facillime inter se permutari potuunt. LEHM.

Ead. l. 13. Ἡρόδοτος) *Herodotus* I, 1. SOLAN.

Pag. 222. l. 1. *Nixas*) Aliter, et longe aequius, *Herod.* μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε γα μεγάλα τε καὶ θωϋμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησιν, τὰ δὲ βαρβάροισιν οδεχθέντα, ἀκλεᾶ γένηται. SOLAN. Confer supr. Zeux. c. 7. EITZ.

Ibid. Θουκυδίδης) Verba sunt Thucydidis in ipso initio, ὰ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημέων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, et ratio dditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. dde c. 21. SOLAN.

Ead. l. 4. Παθήματα) Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ λέμου — παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, α οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. SOLAN.

Ead. l. 10. Αὐτῇ) Emendavi vulgatum αὐτῆ, quod in nnibus libris reperitur. SOLAN.

Ibid. Προΐχειν) Virtutes narrationis in historia observndas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ιοίως, ὥστε μὴ προΐχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι· leviter et aequater procedens sibi similis, ita ut neque exstet, neque hiatus haat, non male interpres. Προΐχειν hic Lucìano est, quod etronio est *extra corpus orationis eminere*. *Praeterea*, inquit, irandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis exessae, sed intexto vestibus colore niteant: cum veluti centoni rpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus. Sed *intexs vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in raetexta. GRAEV. Metaphora ducta videtur a via plana. ic saepius. Iliad. μ, 30. opp. ἀνάντης. πεδίον λεῖον Herodot. I, 29. λεῖος ἱππόδρομος Iliad. ψ, 330. θάλασσα λείη, ventis on agitata. *Herodot.* II, 117. Sed λεῖος dicitur etiam de arore, velut Iliad. δ, 484. αἴγειρος ὣς . . . . λείη, ἀτάρ τέ οἱ ζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. RUD. De arbore intellexit *Wieandius*, vertens: *Sie* (die Erzaehlung) *laufe* (*gleich dem tamm eines schoenen Baumes*) *sanft und gerade aus, immer sich elbst aehnlich, ohne Auswuechse und ohne Kruemmungen*. LEHM.

Ead. l. 11. *Ἔφην*) Sic pro *ἔχην* in *Amst.* Ed. corrigendum esse monuerat *La Croze*, idque vel ex versione, quam tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. antiquiores illud *ἔφην* jam recte habuere. Reitz.

Pag. 223. l. 2. *Μὴ διαχεχόφθαι — ἄκρα*] Commendat *Lucianus* historicis idem, quod *Horatius* a poëtis postulavit: *Denique sit quodvis simplex duntaxat et unum.* praeclare quidem: in hac enim unitate, ad quam varietas maxima adducitur, posita est omnis praestantia operis, si aestheticam rationem spectes. Rud. *Κατὰ τὰ ἄκρα*, int. *ἐφη.* Cf. Lexiph. c. 11. extr. De ellipsi autem ipsa Schaef. ad *L. Bos* p. 287. Lehm.

Ead. l. 5. *Τάχος*) *Micyll. brevitas. Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur: intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, et verbositatem vitantes, ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. *ταχεῖς ἔπαινοι* et *ψόγοι*, *breves* certe significat. Reitz.

Ead. l. 13. *Σαπέρδην*] *Σαπέρδης ὄνομα ἰχθύος, οἱ δὲ ταρίχου εἶδος. ἄλλοι, ὑπὸ Ποντικῶν τὸν καρκίνον* (al. suadente recte *κοραχῖνον*) *ἰχθύν. Hesych.* Pertinebat certe e *Lucian.* sententia ad vilia ciborum genera, in quibus eundem nominat Gall. c. 22. Dial. Meretr. XIV. Cf. *Archestratum* apud *Athenaeum* Lib. III. p. 117. A. Rud. Vid. *Albert.* ad *Hesych.* Lehm.

Pag. 224. l. 4. *Ὁμήρος*) Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. Vid. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Cf. *Homer.* Il. *Δ*, 575. Solan.

Ead. l. 6. *Παρθένιος*) De hoc et sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta et historicus, (v. *Voss.* II, 1.) cujus liber *περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων* hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. Solan. De Parthenio vid. *Fabric.* Bibl. Gr. Lib. III. c. 27. Vol. II. p. 675. de Euphorione, quem *Cic.* Tusc. III, 19. commemorat, adi *Casaub.* ad *Suet.* Tib. c. 70. et *Salmas.* ad *Solin.* p. 601. b. Lehm.

Ead. l. 7. *Εὐφορίων*) Chalcidensis, de quo *Suidas* et *Voss.* de histor. Gr. I, 16. erat enim et poëta et historicus. Solan.

Ibid. Καλλίμαχος) De *Callimacho*, quem hodie habemus non putat intelligendum hic Nostrum *Ex. Spanh.* vir de liter. et de Rep. optime meritus, (in Hymn. Ap. f. 112.) sed forte de altero juniore e sorore ejus nato; quamquam fatear

ino fere designari, cum nulla alia additur distinctionis no-
Rem et ego in medio relinquo. De eo tamen *Cas.* ad
then. 147. (Constat, doctissimum virum calumniandi an-
m invidentibus praebuisse, quod multa quidem, sed bre-
a, carmina ederet. Solitus dicere *Callimachus*, magnum
orum magnum esse malum — tandem ut os obturaret malis
ominibus, magnum poëma Hecalen inscriptum coactus est
lere.) V. *Athen.* III. *Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον*
ον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem
then. IX, 387. F. — quando Ister dicitur *καλλιμάχειος συγ-*
ραφεύς, ad vitium respici credo, quod hic a *Luciano* nota-
ir. Solan. Juniorem quendam Callimachum hunc esse,
redit *Spanhem.* ad *Callimach.* p. 118. quia alter brevitatis
mans. Reitz. *Pierson.* ad *Moer.* Atticist. p. 440. notante
lelino pro *Καλλίμαχος* reponendum conjiciebat *Ἀντίμαχος.*
ip. De hoc *Antimacho* Colophonio, cujus fragmentum in-
ra legitur Ver. Hist. II, 42. praeter *Piersonum* modo lauda-
um narravit *Car. Ad. Gottl. Schellenberg* in *Antimachi* Colo-
honii Reliquiis. Hal. 1786. 8. Sed utrum hic *Antimachus*
n *Callimachi* locum substituendus, an ille *Spanhemii Calli-*
machus, an vero alius etiam obscurior poeta ejus nominis,
ogitandus sit, nolo nunc definire. Lehm.

Ibid. Πόσοις ἔπεσι) Brevitatem *Callimachi* Battiadae lau-
lat, et haec *Luciani* forte ad alium pertinere, conjicit *Span-*
hem. ad H. in Apoll. 112. p. 118. Gesn.

Ead. l. 11. *Μηχάνημα*) Vid. *Thucyd.* IV, 100. Solan.

Ibid. Πολιορκίας σχῆμα) In *Thucydide* laudat, quod ni-
mius non sit in describendis *παρέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδί-*
δης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι,
ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας
σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων σχῆμα,
ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat, tam politum scriptorem
usum fuisse in eadem *περικοπῇ* bis voce *σχῆμα*, ne dicam *πο-*
λιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obsidionis speciem*, inepte dici.
Ms. optime, *ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειώ-*
δες, *aut rem ad obsidionem necessariam et utilem exponens.* De
Sostrato vide *Plin.* XXXVI, 12. et *Strab.* lib. ult. Graev.
Perperam in vulgatis legitur hic *σχῆμα* pro *χρῆμα*, quod recte
exhibet Ed. *J.* Solan.

Ead. l. 12. *Ἔτι πόλεων*) Valde probo *Ἐπιπολῶν*, etsi vul-
gatam exhibeo. Reitz.

Ead. l. 13. *Σχῆμα*) Non offendit me repetitio nominis
σχῆμα, alioquin sexcenta et Nostri, et optimorum quorum-
que scriptorum, loca damnanda essent: sed illud offendit,

quod libros omnes obsedit, ἔτι πολέων σχῆμα, inconcinne profecto, ubi id, quod conjunctum est, nempe Συρακουσίων λιμένα, indicat, transire jam ad ipsa singularia exempla autorem. Breviter Ἐπιπολῶν σχῆμα legendum esse, ac sine dubitatione inter *Luciani* verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec studia, vel tam morosi, quin nobis assentiantur. Describit Ἐπιπολῶν σχῆμα *Thucydides* VI, 96 tanquam χωρίον ἀποκρήμνον τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κείμενον κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* servari tanto magis hic et supra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracusarum partem patrio more appellarit XXV, 24, 4. Gesn. *Gesnerus* praeclare legendum censet Ἐπιπολῶν. Describit autem *Thucydides* Ἐπιπολῶν σχῆμα lib. VI, 96. et ita quidem, ut hac descriptione omissa historia non posset intelligi. Supra jam ejus mentionem fecit c. 38. et hic statim Συρακουσίων λιμένα addit. Pro λιμένα in mentem venit λειμῶνα· nam eodem capite prati fit mentio. Sed nihil his opus. De portu Syracusano cf. *D' Orvill.* ad *Charit.* p. 370. qui testatur *J. Markland*um etiam legere Ἐπιπολῶν σχῆμα, additque *D' Orvill:* *digna profecto, si qua alia, contextu emendatio.* Rud. Tot talibusque viris in idem judicium convenientibus, ad quos accedunt etiam *Censor* Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 248. (*J. Aug. Ernesti*) *Guil. Langius*, Halensis Philologus, et recentiores interpretes, *Belinus* et *Wielandius*, vix hodiernus *Luciani* editor caecitatis stuporisve notam effugiat, qui adhuc lectionem ineptam tueri in animum induxerit, praesertim quum ἔτι et ἐπὶ saepius a librariis permutata esse constet. Lehm.

Pag. 225. l. 2. Ἐοικότα] Igitur ne veteres quidem crediderunt, orationes, quas in historicis legimus, ab ipsis hominibus tali modo fuisse habitas. Ceterum haud scio, an ista ratio orationes fingendi in historico debeat improbari. Rud.

Ead. l. 8. Ἔξω τοῦ δικ.) Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omissurus, vel indignas judicaturus sit, quibus assentiatur: quemadmodum nempe accusationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. Gesn. *Gesnerus* male, opinor: *alioquin extra tribunal sunt*, i. e. ut in nota explicat: — (Jam citantur verba *Gesneri* modo lecta) Rectius: quoniam ἐκεῖνοι, scil. ἔπαινοι et ψόγοι in historia, non in judicio sunt, ideoque inepto loco adhibentur. Conf. *Wielandi* versio. Rud. Satis scilicet prolixe ille, quamquam vere, interpretatur: *Denn da die Geschichte keine Gerichtsstelle ist, wo rechtlich un-*

rsucht und entschieden würde, wer Lob oder Tadel verdiene etc. l est, deest his laudationibus et reprehensionibus publica judicialis auctoritas. Hoc autem ipsum etiam in *Gesneri* ersione et explicatione inest. Modo ἐπεὶ per *alioquin* rec- us reddidit, et rectiorem et accuratiorem secutus est ver- orum distinctionem, quam et ego, praeeuntibus praesertim onnullis Edd. vett. restituendam duxi. Lehm.

Ead. l. 9. Θεοπόμπῳ) Atqui *Theopompum* hunc ipsum *Athen.* III. p. 85. A. veritatis amantem ait fuisse, ejusque ervestigandae studio magnam pecuniae vim insumpsisse. Λαθέτω, inquit, παρὰ Θεοπόμπου τοῦ Χίου ἀνδρὸς φιλαλή- ους καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντος εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ξέτασιν ἀκριβῆ. *De impensis Theopompi*, inquit ad hunc lo- um *Casaub. non tacet Dion. Halic. in epist. ad Pomp. De amo- e veritatis non desunt, qui obstrepant. Athen. ipse l.* 6. δυσμε- έστατον *appellat, parum constans sibi. Sed quia ingenua liber- ate vitia hominum Theopompus carpserat, multorum odia veritas ili paraverat. Itaque* βάσκανον *et aliorum virtutibus invidentem ulti pronuntiarunt, quos refellit Dionys. Lucianus etc. Hinc Theopompicum scribendi genus nominat Cicero, cum de omnibus mnia libere palam dicuntur, ad Att. II.* De *Theopompi* male- licendi prurigine non *Lucianus* solus, sed multi conquesti unt viri gravissimi. *Ciceronis* judicium audivisti. Lege et- am *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. et *Plut.* 1570. f. Solan.

Ead. l. 11. Καὶ μὴν καὶ) Hic potius pleonasmus eleganti- ae est, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) sic etenim et *Long.* Past. I. pag. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα καὶ αὐτῇ ῥῆμα ὑπεφθέγγετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα καὶ αὖθις ἐνέβαλλε τῷ κόλπῳ. Noster supra cap. 37. καὶ νὴ Δία, καὶ ξὲν στρατοπέδῳ. Et c. 46. καὶ μὴν καὶ συνθήκη· et Somn. cap. 7. ubi similia jam notavit *Hemsterh.* Et non semel alibi. Reitz.

Ead. l. 14. Σὺ) Sic Ed. *J.* In reliquis est σοὶ. Solan. Legendum esse, non σοὶ δ', ut lectum est adhuc, sed σὺ δ', ut interpretati sumus, facile, puto, constabit. Gesn.

Ead. l. 15. Πολλάκις) Notabat *Solanus* noster, *Vorstium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera sic legerentur, ut in *J.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque sine parenthesi, habebat: cum vero aliae non τοῦτο, sed τὸ αὐτὸ exhibeant, et parenthesin etiam nonnullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud γὰρ ex W. potius reciperem. Reitz.

Pag. 226. l. 5. Δουλοπρεπὴς) Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe J. et *B.* 2. *Par.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* et *A.* et in M. Cod. Solan.

Ead. l. 8. *Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα*) Nomen ex inscri tione, quam mox exhibet, patebit. Solan.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον*) De hac turri vid. Sc lium ad Icaromen. c. 12. et notam *Humphr. Prideaux* ad L Partis posterioris historiae suae, qua vetus testamentum c novo connectit, p. (Ed. in 8°.) 9. Solan.

Ead. l. 12. *Παραιτονίαν*) *Plut.* Anton. 814. B. et O am. II. El. XIII, 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam s semel et *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic n ausim; et omnino sic editum a *Luciano* ipso, ut vulgo n legitur, existimem. Solan.

Ead. l. 13. *Ἄφυκτον*) Sic sexcentis in locis apud h scribitur, ut in Dial. Apoll. et Merc. seu Diall. Deor. XV *Ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε.* Sic in D Merc. Cond. c. 3. B. in Anach. c. 2. et 29. In De Luct. e iam c. 2. etc. et auctoribus Mss. A. B. et M. in Hermot. 79. Ut nullum dubium sit, debere etiam hic scribi *ἄφυκτο* non, ut in omnibus, *ἄφευκτον*. M. tamen Codex, qui i Hermot. etiam habet *ἄφυκτα*, hic mendose cum caeteris *ἄφευκ τον* habet. Solan. *Ἄφυκτον* verum esse, vid. var. lectt. a Ver. Hist. I. cap. 39. et supra, Deor. Dial. XVII. Reitz. Tuetur quidem *Lobeckius* ad *Phryn.* p. 726. sq. formam olim vulgatam, exemplis e *Plutarcho*, *Philone*, aliisque ejus indolis scriptoribus allatis. Sed quum in *Luciano* obstet constans ejus, et satis frequentata, consuetudo, *ἄφυκτος* scribendi, ad eam mihi videbatur forma *ἄφευκτος*, utpote a librario vetere minus diligente profecta, a *Solano* et *Reitzio* recte revocata esse. Lehm.

Ibid. *Οἰκοδομήσας οὖν*) Illud *οὖν* epanalepsi inservire, vid. supra ad Zeux. c. 1. Reitz.

Pag. 227. l. 1. *Αὐτοῦ*) Etsi veteres Edd. *αὐτοῦ* spiritu leni hic quoque scribunt, et supra aliquanto lenior visus sum in tolerando *αὐτὸν* pro *αὑτὸν*, hic tamen ad perspicuitatem sensus nimium interest, qui omnino reciprocum postulat: suum enim, non regis, nomen intro scripserat architectus. Reitz. Etiam h. l. *Reitzii* libidinem *αὐτοῦ* pro *αὑτοῦ* ex arbitrio substituendi refrenandam censui, ut in multis jam superioribus locis. *Αὐτοῦ* non *ejus* est, sed *ipsius*, architecti, i. e. *suum*. Cf. Charon. c. 24. *τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι*, quae tamen et ipsa tentavit *Reitzius*, et seduxit recentiores Editores. Mox sub finem hujus libelli non magis recte recesserunt iidem a genuina scriptura. Lehm.

Ead. l. 2. *Ἐπιχρίσας*) Unde haec habuerit *Luc.* incertum *Strabo* enim et *Plin.* factam ei a rege inscribendi proprii no-

nis potestatem, disertis verbis testantur: hic XXXVI, 12. XVII. pag. 791. D. Vide, si lubet, *Is. Voss.* ad *Pomp. lam* II, 7. et *Luciani Schol.* ad Icarom. no. 48. SOLAN. rum vera sit haec narratio, non liquet: pugna vero mihi te non videtur adesse. RUD. *Wielandius* contra pro fa-la ficta habere non dubitat, licet secus statuente *Bern. de ontfaucon* Dissert. sur le Phare d'Alexandrie etc. in Me-oires de l'Acad. des Inscr. VI, 576. sq. LEHM.

Ead. l. 3. *Τοῦ τότε βασιλεύοντος*] *Plin.* l. l. (vid. *lani* notam superiorem) nominat Ptolemaeum. Sed Schol. d Icarom. c. 12.) Alexandrum Macedonem. RUD.

Ead. l. 6. *Θεοῖς σωτῆρσιν*) *Ptolemaeum et Berenicen* intel-gunt viri docti bene multi. Consule *Spanh.* 415. Eandem scriptionem habet *Strabo* l. c. SOLAN. Immo intellige Nep-num, Castorem et Pollucem aliosque navigantium patro-os. Cf. *Spanh.* p. 416. RUD.

Ead. l. 8. *Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ*) *Ἀλλ' ς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. τ. ἀ.* MARCIL.

Pag. 228. l. 1. *Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ*) *Κεκύλισται λίθος.* Refert ad dolium Diogenis. MARCIL.

Ibid. Πίθος) Sic omnino legendum cum M. et editioni-us nunnullis. In L. et aliis *λίθος*, prave. Vid. supra c. 3. d quam historiam alludit. SOLAN.

Ead. l. 2. *Κρανίῳ*) *Lucianus,* praecepta historica clau-ens, ait, se exhibuisse normam et amussim justae historiae, uam si qui observent, bene se rem habere, et alicui bono uum hoc fore scriptum; sin minus, volutatum esse in Cra-io dolium (*εἰ δὲ μή, κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ*). Alludit *Noster* ad id, quod supra c. 3. de Diogene satis lepide narra-verat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo dicere-ur Corinthum invasurus, valde turbatos fuisse Corinthios, et ad opus se accinxisse; alios aliud parasse; hunc arma fa-bricatum esse; illum lapides attulisse; neminem denique fuisse otiosum. Quo viso, Diogenem, cum nihil, quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo studio volutasse sursum ac deorsum per Cranium suum dolium, interrogatumque, quid illa ageret, respondisse, se quoque, ne solus inter tot laborantes cerneretur otiosus, volutare suum dolium. Id ergo vult hoc in loco *Lucianus,* omnes hac tempestate, tantopere *πολυφώνῳ*, aliquid historici lucubrantur: ego vero, ne solus nihil dicar fecisse, historici partes persecutus sum: si ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus sum pretium; sin, cum Diogene aliquid saltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem

degisse, ex hoc loco patet, fuisse gymnasium ante Cor thum, ait *Diogenes Laërtius*, qui locum hunc non, ut *Lucianus* cum *Hesychio*, *Κράνιον*, sed *Κρανεῖον* appellat. *Nostri* primo Mortuor. dialogo scribitur *Κράνειον*. Jens. deas *Th. Marcil.* quoque scribere *Κρανίῳ*; sed cur hoc i probem, vid. supra ad c. 3. Reitz.

IN VERAE HISTORIAE LIB. I.

Pag. 229. l. 1. *ΑΛΗΘΟΤΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ*) Fabulosar narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Pho* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule insula lib. XX ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 1 et seqq. Addit enim p. 189. *καὶ γὰρ τοῦ περὶ ἀληθῶν δι μάτων Λουκιανοῦ, καὶ τοῦ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, κ καὶ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τοῦτο.* Sed cum putarit *Photius*, ut sequentibus ejus verbis patet, *Diogenem Antonium* suum xisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc e conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse centiorem, cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi s visus sit Noster. Solan. De consilio utriusque libelli piose et docte, quamquam tristius passim, nec sine ira studio, disseruit *Tob. Krebs.* in Opuscc. p. 315. sq.

Ead. l. 3. *Ἀθλητικοῖς*) *Mos athletarum.* Praefatio in ras narrationes, in qua de corporis et animi cura agit, ac cet, quibus modis utriusque labores sint moderandi. remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. cap. 4. *Cic.* in Of *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. et ult. Cogn.

Ead. l. 4. *Εὐεξίας*) Medicis *εὐεξία* est perfecta sanit sive, ut *Galenus* definit, *τῆς ὑγιαινῆς ἕξεως ἡ τελειότης.* V *Foesii* Oecon. Hippocr. *Εὐεξία* vero athletica aliquanto p significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhib De athletarum isto *habitu*, ac victu, quo illum acquire atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. Ri

Pag. 230. l. 5. *Ἐμμελὴς*) Sic supra Quom. Hist. Con c. 14. *Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή.* Solan.

Ead. l. 9. *Τῶνδε τῶν*) De repetitione ista articuli bis alibi monuimus. Sed conf. modo Somn. §. 15. τῆ (Scrib. *τῆσδε*) *τῆς δικαιοσύνης.* Addo hic tantum *Long.* P II. p. 68. Ed. *Jungerm. ἐν τῷδε τῷ ἄντρῳ·* et p. 67. *ἆρα μὴ*

τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τῶνδε; quod tamen inso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed sus, ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. ἐν τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et l. paullo supra, ἐκ ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atalibi passim. Reitz.

Ead. l. 14. *Τινας ... σ—τας*) In L. *Fl.* et *B.* 2. recte leir τινας· in reliquis τινὰ, corrupte. Solan. *Πρὸς τινὰς* ere dixi *Fl.* et *B.* 2. ceteras *τινά*. Quod tamen non de actu quoque intelligendum; nam scribunt *πρός τινα* et *πρός* ις. Ego vero ex Grammticis praeceptis post praepositionn accentum encliticae reddo. Etsi Edd. *Luciani* ubique er habent. Atona autem particula sequente, accentum epositionis inverto, scribens *πρός τε*. Reitz. Male sea haec est, nec tamem ubique sibi constans, *Reitzii* dilitia, quae etiam recentiores Editores passim seduxit. Cf. not. ad Hermot. c. 19. Lehm.

Pag. 231. l. 1. *Συγγεγραφότων*) Ita Ms. Reg. 3011. mes, quam quod adhuc legebatur, *συγγεγραφότας*. Ex eon Ms. mox edidimus *ἂν ἔγραφον*, sensu ita postulante. d. enim exhibebant *ἀνέγραφον*. Bip. Utramque emendanem, a *Schmiedero* quoque receptam, confirmavit Codex rl. Quod mox pro *ἔμελλε Schmiederus*, monente *Belino*, e d. 3011. substituit *ἔμελλον*, quod referatur ad praecedenpoëtas etc., caute ab ea mutatione abstinuerunt *Bipp.* itores. Nam in *ἔμελλε* Subjectum est *τὰ ὀνόματα*, quod attus quisque lector facile ex vocabulo *ὀνομαστὶ* deducat. d majori jure vocem *φαίνεσθαι* correxisse mihi videor, ieeunte Codice Gorl., ubi *φανεῖσθαι* legitur. Praesens im h. l. ambigere facit lectorem, *ἀνάγνωσις* illa, ex qua mina poëtarum etc. apparitura esse *Lucianus* dicit, lectio illorum poëtarum, an ipsius hujus libelli. Quae posteor ut intelligatur, necessario requiritur Futurum. Lehm.

Ead. l. 3. *Κτησίας*) Liber iste *Ctesiae* cum reliquis ejusm periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quis, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem *Ctesiam* isse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis et auis tradat. Vid. *Plutarch.* in Artax. Solan.

Ead. l. 5. *Ἄλλον εἰπόντος*) Longe rectius in Flor. Cod. em sequutus est interpres, *ἄλλου ἀληθεύοντος*. Probatur us historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentas eorum, qui adfuerunt, hausit: unde illud in historico e dignum *καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα*, qua de re locus alius diadi. Bourd. *Lucianus* proxime praecedenti libello, praeptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo spe-

cimen alicujus historiae, haud dubie secundum leges a se fi tas conditae, ipse exhibeat, hoc in libello ipse narrat histo riam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa et ficta ti men haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur nar rare, quae nusquam scripta vel picta exstent, *Ctesiae* et *Iam buli* exempla commemorans, *Κτησίας ὁ Κτησιόχου*, inquit, *Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖ ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. Ἔγραψε δὲ κ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξ γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμ συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnido oriund de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscri sit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellex rat. Scripsit autem etiam Iambulus de rebus in mari magn multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, qu omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito arg mento.* Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος prof *Bourdelotius*, idque vulgato rectius judicat. At Hercle, m puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vi orationis consideret. *Ctesias*, ait, *Cnidius de Indorum reg ne et rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium c centem audiverat.* Id vult *Noster*, ea, quae de Indis scrip rit *Ctesias*, esse plane ficta: id vero probat eo, quod ip *Ctesias* eorum nihil neque vidisset, neque fando accepiss Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea aud visset, non omnino potuissent illa dici ab *Ctesia* esse fic JENS.

Ead. l. 6. *Ἰαμβοῦλος*) De mirificis hominum formis India quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes* Chil. VIII. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *H pocratione* in *Ἄβαρις*. Vid. *Voss.* L. III. Adde his Megast nem *Plut.* 1728. C. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τὰ αὐτὰ τούτοις*) *Eadem, atque illi.* Sic § 5. *τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας.* Et de Salt. §. 2. ac sc centies alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. *Οὐ τὴν αὐτ Θουκυδίδῃ γνώμην ἔχομεν.* *Aristot.* Hist. anim. I. pr. *Τὰ α ἀλλήλοις, eadem inter se.* Et de generat. animal. III, 5. *ὁμοιοτρόπως ἔχει αὐτοῖς.* Quem Graecismum et Latini ass dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cor Sallust.* Catil. 20, 3. exemplorum satis adducentem. N monerem, nisi viderem, plerosque hodie scribere minus p bate, *idem est cum illo.* Etsi paullo alio sensu non barb pronuntio, *eadem vobiscum agam;* nec satis credo adfirm *Cortio*, *Sallustium* l. c. eundem Graecismum adhibuisse, t

ibit, *simul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi;* a dativus *mihi* simplicius refertur ad *mala*, quam ad *ea*, ut sensus sit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. Reitz.

Ead. l. 13. *Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς*) Ulysses in patriam redi- us, gravi exorta tempestate, primum in Ciconum littus pulsus est. Atque inde rursus solvens, simili tempestate ctus in Africam ad Lotophagorum gentem pervenit: inde Siciliam delatus est, ubi Cyclopi oculum eruit praeusto pite. Hinc in Aeoliam navigans, ab Aeolo ventos coac- in utrem obtinuit. Postea ad Laestrygonas, tum ad rcen pervenit, post haec in insulam Sirenum delatus est. de Scyllam transiens et Charybdim, in Siciliam pervenit, idem in Phaeacensium portum adnatavit. Cogn.

Pag. 232. l. 4. *Ἰδιώτας τοὺς Φαίακας*) *Vacui capitis popu- Phaeaca* dicit *Juv.* (XV, 23.) Vorst.

Ibid. Τοὺς Φαίακας) Alcinoo Corcyrae regi, et ejus po- lis Phaeacibus, Ulysses Laestrygonas, Cyclopas, et alia nstra a se conficta narrabat, et iis, omnia vera esse, per- adebat: unde *Juvenal. Tam vacui capitis populum Phaeaca tavit.* Cogn.

Ead. l. 8. *Κενοδοξίας*) Emend. *Vorstii* et Ed. *S.* in reli- is enim *καινοδοξίας* legitur. Solan. Contra Diall. Mort. 8. pro vulgato *κενοδοξίαν* in Cod. Oxon. est *καινοδ.* Leuw.

Ead. l. 11. *Ἐπεπόνθειν*) Utinam potius nobis reliquisset *cianus* historiam aut suorum temporum, aut certe suam. A Croze. Et *facere* et *pati* simul comprehendit hoc ver- um. Vid. *Herodian.* I, 17, 22. Adde *Nostrum* Prometh. n Verbb.) fin. ubi *τί ἂν πάθοιμι; quid faciam?* vertit *Hem- rh.* cetera ad *Gataker um* remittens. Reitz.

Ead. l. 15. *Γράφω*) Vid. *Reines.* Ep. 25. ad *Casp. Hoff- annum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. A Croze.

Pag. 233. l. 1. *Μηδὲ ὅλως ὄντων*) Simile fere, quod apud *lut.* de *Homeri* cum *Hesiodo* certamine traditur 267. A. *Μοῦ- ί μοι ἔννεπ' ἐκεῖνα τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν Μήτ' ἔσται μετό- σθεν.* Solan.

Ibid. Τὴν ἀρχὴν) *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam *Benedict.* Recte *Gesnerus, omnino:* ac tam saepe in hac cutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum inter- etum* eam vocet *Hemsterh.* ad Nigr. §. 26. Monuere id quo- ie alii, *Jensius, Elsnerus* etc. Sed posterior hoc quoque rec- addit, (ad Ev. *Joan.* VIII, 25.) ab recentioribus vicis- m saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum ta-

men et interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco in dicabo. Reitz.

Ead. l. 4. *Οὐρίῳ*) Non contemnenda *Aldina* lectio *εὔρῳ* quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oce num intrantibus, constat. Sequitur mox *οὐρίῳ ἀνέμῳ*, und huc assumtum videri potest. Gesn. *Οὐρίῳ Aldina* prima se que habet ac reliquae. Hinc *εὔρῳ*, quod *Gesn.* ait *Aldinae* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, s et prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi du Codd. *εὔρῳ* habent. Non tamen movi vulgatam, quia no magni interest. Reitz. In alterutro loco corrigendum es se, videre oportet, quicunque aliquo elegantiae sensu pra ditus est. Non enim credibile, nostrum scriptorem, hau pauperrimi illum ingenii, in eodem loco, deque eadem re post longiorem modo parenthesin, eadem usum fuisse dicen di forma, ubi variare haud difficile erat. Jam nomen ven ipsum, probabilius est, ab auctore esse praemissum, quae generis vocabulum, et priori adeo loco *Εὔρῳ*, posteriori οὐ ρίῳ, reponendum. Alterum enim, quod in duobus Cod est, *Εὔρῳ* nihil videtur esse, nisi interpretamentum, e pri ri loco desumtum. Ceterum sane est *Aldina* 2. quae in pri ri lo● ventum ipsum nominat, ut significat *Gesnerus*, et re te conjicit *Reitzius*. Lehm.

Ead. l. 9. *Πάμπολλα μὲν*) *Μὲν* abest ab Edd. Nos repo suimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. monente *Belino*, prop ter sequens *δὲ*, — *ἱκανὸν ΔΕ καὶ ὕδωρ*. Bip.

Ead. l. 13. *Ἄκατος*) Praedonum etiam esse Acatia, siv Acatos, *Schefferus* e *Strabone* docebit volentes. Gesn.

Ead. l. 15. *Οὐρίῳ*) P. L. *εὔρῳ*, quod eodem redit, s eoque vulgatam servavimus. Solan.

Pag. 234. l. 2. *Ἐπεδίδου*) Vis verbi ex opposito *ἐνδι νai* magis elucet; vid. utrumque paucis expositum supra lo mot. c. 24. Reitz.

Ead. l. 3. *Ἐπεγίνετο*) In verae historiae libro primo le est mendum, quod ex Ms. tolles, *καὶ κῦμα ηὐξάνετο*, *καὶ ὄ φος ἐπεγίνετο*, *et fluctus intumuit, et caligo orta est*. Vulgo *ἐ γίγνετο*. Graev. *Ἐπεγένετο*) Secuti sumus Ms. Gr. cum *i* viuscula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic e rat; sed supra pro *ἐπεδίδου*, *ἐπεγένετο* habet. Solan. Tex pus imperf. ex Edd. saltem servavi. Reitz.

Ead. l. 5. *Αὐτοὺς*) Facile obsequor *Solano*, qui sp tum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus sollicit ubi necessitas exiget, idem faciam: nam quia scribae pro t

rio in his egere, cum antiquissimi Codices spiritus et actus ignorent, dehinc regulas Grammaticas observabimus, um curantes, quid scribae sibi indulserint in his minutiis. nfer tamen supra a me dicta ad c. 33. Quom. conscr. hist. nox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, ἡμᾶς αὐτούς. Exemplum unum dedit *L. Bos*, etsi aliud ns, ad Act. Apost. XXVIII, 16. ex I. Reg. XXVI, 11. λθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adt ad demonstrandum, καθ' ἑαυτὸν significare *per se, separim, seorsum,* huc non pertinent, quia tertiae personae verjunguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in *Lucia*adjunctum est. Adde Catapl. §. 9. καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω· ubi ἑαυτῷ etiam pro ἐμαυτῷ, et *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. de Merced. cond. §. 30. Sed quia aliae Edd. et Codd. ibi ebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim et ibi tolera- dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; cum ἐμὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut l. ad Herodoti sive Aëtionis cap. ult. Reitz.

Ead. l. 9. Προσχόντες] In prioribus Edd. omnibus nus diligenter scriptum erat προσχόντες, quod quum offenni esset *Schmiedero*, non tamen dubitare is debebat, utrum σέχοντες, an προσχόντες, corrigendum esset. Aoristo enim us erat. Eandem, vel ejusdem generis, librariorum, et itorum, negligentiam in *Sophoclis* Oedip. Reg. v. 79. corcerunt *Erfurdt.* et *Schaefer.* pro προστείχοντα scribentes προσίχοντα. Vide eundem *Schaefer.* ad *Julian.* p. XXII. Lehm.

Ead. l. 11. Αὐτῶν) Legendum videtur αὐτοῦ, *ibi*, nisi orsus malis obliterari. Solan. Neutra ratio placet. Ἡμῶν τῶν pluralis est vocis ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν, et valet: *ipsis nobis, ex ipsorum nostrum numero*, aus unserer Mitte, que adeo redundat αὐτῶν, neque αὐτοῦ substituendum. hm.

Ead. l. 12. Ἀνελθεῖν) Sic P. rectius, quam ἐπανελθεῖν, od in omnibus impressis reperio. Solan.

Pag. 235. l. 2. Χαλκοῦ) Genitivus materiae, ut Gramtici ajunt, ut mox 2. Ver. Hist. c. 33. κεράμου πεποιημένη. *Long.* Past. III, 109. πήραν ἐλάφου, *peram e pelle cervina. eocr.* Eidyl. 25. (al. 26.) v. 206. βάκτρον ἐπηρέφεως κοτίο. Sed hâec nimis nota. Conf. tamen fratris *G. O. Reitzii* lg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praeposit. ἀπὸ, am *Noster* alibi addit, ut in Asino c. 53. κλίνη ἦν μεγάλη ὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellips. τοῦ ἐκ. d. *Jens.* Lect. Luc. p. 344. Reitz.

Ead. l. 8. *Οἶνον ῥέοντι*) Similia apud *Eustath.* in An... Bourd. *Οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ* habent omnes, corrupte, ... dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri d... Lege itaque aut *οἴνῳ*, quae solita est hujus verbi constru... ut Anach. c. 25. aut *ὁμοιότατον*. At ne tum quidem sul... est omnis difficultas. Mihi ultra, quam dixi, non li... *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in... dicis, teste *Photio* excerptore, memorat. Neque solus ... *sias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, ... no et melle fluxisse dicat in *Onesicriti* historia XV. p. m. ... A. Solan. Infra Anach. c. 25. *ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέ*... et alibi cum dativo ap. *Nostrum* aliosque, ut *Homer.* Od... *E*, 70. *Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λευκῷ·* quod notius, quam ... pluribus adstruatur. Verum quia et accusativo jungitur ... diceres vulgatam *οἶνον ῥέοντι* servandam fuisse; nam sic ... *rip.* Hecub. v. 527. — *ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας Πάγχρυσον, ... χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί.* — Sed neque sic ... haereret cum sequentibus: quare vitiosam scripturam reli... ut pro arbitrio corrigi queat. Reitz. Accusativum ju... auctor, contra vulgarem, et suam quoque ipsius, consu... dinem, cum verbo *ῥέειν*, eum in finem, ut complurium ... tivorum concursus ingratissimus, et perspicuitati noxi... vitaretur. Neque id fecit sine exemplo. *Eurip.* Hecub. ... 524. (Ed. *Herm.*) *ἔῤῥει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως χοὰς θανόντι πα...* Alia ejusmodi exempla suppeditat *Brunck.* ad eum locum et ... *Apollon. Rhod.* III, 225. Sic nexus verborum hic est: *ἐν ... στάμεθα ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ οἴνου ῥέοντι, μάλιστα οἰόμεθ...* Et sic vertit *Gesnerus*. Quodsi tamen ne sic quidem omi... satisfecerim *Solanis Reitziisve*, auctor sim, ut votem ... *τάτῳ*, utpote molestiorem, obliterent. Ego tamen, ne ... ciam, cavebo. Lehm.

Ead. l. 9. *Οἷός περ*) Sic Mss. Regg. 2954. et 3011. E... *οἷος*, sine *περ*. Bip.

Ead. l. 10. *Τὸ ῥεῦμα*) Articulum in Edd. defici... addidimus ex Ms. Reg. 3011. Bip.

Ibid. *Ἐνιαυτῷ*) Ad h. v. in eodem Ms. legitur Sch... *ἐν τισὶ τό...* ... infra l...

Ead. l. 13. *Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι*) Interretes, *talem apud nos Daphnen describunt.* Immo non ma- Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, alias- in idem immutatas: neque hic quidquam descriptiones tarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos ngunt Daphnen* etc. Gron. Vide *Ovidianam*, quae pictu- instar est, descriptionem Metamm. I, 548. sq. Lehm.

Pag. 237. l. 2. *Μεστοὶ*) Ex Ms. Reg. 2954. Vulg. *μεσταί*. Mirum quod vetus Interpres Latinus vertit: *palmites pleni*; nec aliter *Gesnerus*: *palmites pleni uvarum*; uter-, ac si legisset *μεστοί*. Idque haud dubie recte: nam e mulieres quo minus fingi possint *uvarum plenae*, prohi- cum rei natura, tum reliqua descriptio.

Ead. l. 4. *Ἡσπάζοντο καὶ*) Ms. Reg. 2954. *ἡσπάζοντό τε*, cui lectioni favet, quod in Ms. Reg. 3011. legitur, ἀζ. τοτε καί. Quare illud τε, quod deerat in Edd. in tex- jam admittere non dubitavimus. Bip.

Ead. l. 10. *Οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο*] Petit auctor haud ie fabulam illam, quam *Ovidius* plenissime omnium et rime narrat Metamm. IV, 288. sq. de Hermaphrodito et acide. Ceterum omnino quidem haud diffitendum, id l *Scholiastes* adnuit, loti vim illam, quam *Homerus* de- it Odyss. IX, 94., h. l. a *Luciano* simul respici ac risui ni. Lehm.

Ead. l. 13. *Ὅσον οὐδέπω*) Sic *Herodian.* I, 13, 6. *ἡμῖν ἴτιον*) *ἐσόμενον ὅσον οὐδέπω*. Confer, si lubet, de Merc. . cap. 31. f. ubi eadem phrasis occurrens obiter explica- Sic *ὅσον οὔπω Bergl.* ad Alciphr. I, 10. Reitz.

Pag. 238. l. 1. *Συμπλοκὴν καὶ*) Haec desunt in Cod. Flor. D. Nec reperiuntur in Codd. Pariss. nec reddita a ve- nterprete Latino: *tum et derelictorum* (ubi vero hoc in ?) *cõmitum commixtionem cum vitibus enarravimus.* Ne- enique, si absint, desiderabuntur. Recte itaque *Schmie-* uncinis ea videtur inclusisse. Lehm.

Ead. l. 8. *Οἰνισάμενοι*) Minus etiam, quam in aliis, ad- mur in hisce libris Luciani suavitatem: quod mollis et tes omnes sequax lingua liberrimam illi fingendi voces atem tribuit, quam Romana refugit modestia. Quis ferat nos, si hic presse secuti verba Graeca poneremus, *simul et ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* est, quid- *iri* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit tundo Musa loqui: nos Musas colimus severiores. Si- caussa *Hippogypos, Hippomyrmeces*, et id genus compo- emel quidem in parenthesi interpretamur *equivultures,*

et *equiformicas:* caeterum ut propriorum formam retineant et illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinat utimur. Gesn.

Ead. l. 7. *Οἷον*) Quidam legendum putant *ὅσον*. Borna Non designat *Solan.* quinam Codices *ὅσον* habeant, alioqu deliberassem, anne praestaret id recipi. Ita enim solet Ne ster *ὅσον*, non *οἷον* numeris addere, ut infra c. 30. *ὅσον στα δίων χιλίων*, ac tam saepe alibi, ut vix opus sit plura adde re: quod nec ex aliis proferri opus est, nisi ex solo *Lon* Past. L. 2. p. 70. ed. *Jungerman.* *ὅσον δέκα σταδίους*, et L. pr. *σταδίους ὅσον ἑκατόν.* Reitz. Mss. Regg. 2954. et 301 *ὅσον ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.* Bip. *Ὅσον* admisit *Schneid rus.* Sed *τριακοσίους* merito idem recusavit. Cf. Adnot. Schol. hujus loci. Lehm.

Pag. 239. l. 3. *Ἐφαίνοντο ἡμῖν καὶ ἄλλαι νῆσοι*) Kai Edd. omissum recepimus auctoritate Mss. Regg. 2954. et 301 Bip.

Ead. l. 8. *Δόξαν*) Sic absolute, pro, *cum placuisset, c decretum esset,* supra Harmon. cap. 4. et hac Hist. c. 7. *Long.* Past. 1. p. 6. Ed. *Jungerm.* (p. 4. ed. *Moll.*) *Δόξαν κἀκείνῃ, τὰ μὲν συνεκτεθέντα κρύπτουσι.* Ubi *Mollius* simi ex *Lucian.* Nigr. et *Thucyd.* dedit; licet haud indicaris lo quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis ducta testimonia sufficiunt, et locutio non adeo infrequ est. Reitz.

Ead. l. 13. *Νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ*) Vertun *navis onerariae malo,* et sic omisso vocis secundae respec cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus, rias esse earum navium magnitudines ac mensuras; et c. *τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος* non omi runt. Gron.

Ead. l. 15. *Περιπετομένοις*) Conf. supr. Charon. cap. Solan.

Pag. 240. l. 8. *Συμφησάντων δὲ ἡμῶν*) *Ἡμῶν* non le in Edd. sed reponendum monuit *Belinus* ex Ms. Reg. 29 in quo nos facile obsecundantes habuit. Bip.

Ead. l. 6. *Ἐνδυμίων*) Pastor fuit admodum formosus, cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna de culatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri gas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori. Ce Vid. Dial. Deor. XI. Lehm.

Ead. l. 11. *Κατορθώσω*) *Long.* Past. IV, 180. (male est 8. in ed. *Moll.*) *Κατορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον, re praeire gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI, 11. *μὴ κατορθώσας, et nisi rem feliciter gesseris.* Reitz. *Τὰ κατορθούμενα, res praeclare, prospere, gestae* Diall. Mortt. XIV, Lehm.

Ead. l. 13. *Ἥλιον κατοικ.*) *Fuisse, Seneca* ait, *inter Stoi-, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; pte scilicet qui dubitaverit* etc. *Lact.* III, 23. Solan.

Pag. 241. l. 4. *Μέσον*) *Fl.* et *Junt.* non *μέσσον*, ut in reis. Eadem *Fl.* mox *ἀπαντήσας.* Solan.

Ibid. *Ὑπαντήσας*) Sic rectum esse, vid. infra cap. 21. us *προσλαλιᾶς.* Reitz. *Ὑπαντᾶν* enim propria sua vi est *n, subito, ex improviso, obviam ire* vel *venire*; quod quam ius huic loco conveniat, quam *ἀπαντήσας*, quod e tribus ld. et *Fl.* in Ed. *Schm.* transiit, non est, quod demonm. Lehm.

Ead. l. 6. *Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.*) *Th. Magist.* v. *Βουλ.* an.

Ead. l. 7. *Παραγγεῖλαι*) *Aldina* lectio *παραστεῖλαι*, licet um satis infrequens sit, si fides Lexicis, tamen multo is ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum de *imperanda scribendaque colonia*, quod est *παραγγεῖλαι*, io sit, sed de *deducenda et firmanda, misso exercitu*, cui *παραστεῖλαι* aptissimum esse, si minus aliorum inductione rum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, et ra-e, qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in -pretatione nostra secuti sumus. Gesn. *Παραγγεῖλαι* et *na* 1. cum reliqq. habet, alioqui lubens reciperem *παραai.* Reitz. Mss. Regg. 2954. et 3011. *ἀποστεῖλαι.* Bip. *στεῖλαι*, quod *Schmiederus* recepit, et Gorl. quoque Co-confirmare videtur, negat *Schweighaeuserus* ad *Polyb.* III, . (Tom. V. p. 577.) recte de colonia dici pro *ἄγειν.* In etsi non adsentiar, quum modo ab ipso *Luciano* dictum *στεῖλαι ἀποικίαν*, neque adeo videam, quidni etiam *ἀποe eodem* jure dici possit: tamen h. l. non probo lectio-*ἀποστεῖλαι*, sed praefero *παραγγεῖλαι.* *Παραστεῖλαι* scililectio *Aldinae* 2., vitium est non ipsius hujus Editionis ium, sed translatum forte ex antiquioribus Mss., quod is correctum est *ἀποστεῖλαι*, ut in Codd. Pariss. Jam vitium illud *παραστεῖλαι* ortum est ex *παραγγεῖλαι*, quod bis, ut puto, Mss. in Ed. principem *Flor.* et hinc et-a alias posteriores migravit. *Παραγγέλλειν* autem, quod e denotat *palam pronuntiare, edicere, imperare*, optime

de coloniis deducendis dici potuit, non minus certe bene quam *Thucydideum κηρύσσειν ἀποικίαν*, I, 27. Non autem *imperare*, vel *scribere coloniam* huic loco convenire, sed *deducere* et *firmare*, non concedo *Gesnero*. Deduci enim colonia non sine periculo potuit, dum anceps adhuc esset bellum fortuna. LEHM.

Pag. 242. l. 3. *Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα*) Vertunt, *quae vero ex his velociores erant pennas habebant lactucae foliis maxime similes.* Si haec Latine recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant magnus veloces? inprimis cum ipsa vox supponat, omnes fuisse veloces, et quidem pariter. Immo in qua Gracorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullae? Intelligit *Lucianus* totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, quibus volabant, (haec sunt *ὠκύπτερα*) fuisse talia prout dscribit. Ergo construe *τοῦτο ὄρνεον ἔχει ὠκύπτερα*, ac vertas *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae.* Sequentia *ἐπὶ δὲ τούτων* cum vertit *Benedictus his vecti*, incertus est, cum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: melius alii, *ibi vero et cum his ordinati.* Poterant propius *prehos.* COGN. Id autem rectius significatur lectione A. 2. τούτοις, quam etiam Codex 3011. confirmat. et, probante *Belino*, *Schmiederus* recepit. Aliquantum probabilitati accedit eo, quod in 2954. legitur *ἐπὶ τούτους*. LEHM.

Ead. l. 4. *Τετάχατο*) Velut *τετάχαται*, pro *τεταγμένοι εἰσί*, ita et *τετάχατο* pro *τεταγμένοι ἦσαν* Iones dicunt. Verum Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat *Matthaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae.* Nec mireris, augmentum abesse; neque credas *ἐτετάχατο* scribendum, ut *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra desiderando saepe peccant commentatores): in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer, qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I, 15, 5. *πεπλήρωτο* ait. *Long.* Past. *πέπαυτο*, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. deatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex quaedam huc transcribam: *Longo nostro*, ait, *familiare*, augmentum negligere. *Sic statim πεποίκιλτο* (i. e. L. 2. p. 8 *Ibid. κεκήρωτο. Notavit talia erudite Casaub.* 2. *ad Athen. Et optimis scriptoribus illud usurpatum, augmentum non* *Lucian. Tim. καταδεδίκαστο. Act.* 14. *πεπιστεύκεισαν*, *παθήκει. Marci penult. παραδεδώκεισαν.* I. *Joh.* 2. *σαν. Joh.* 11. *δεδώκεισαν etc. Ex Heliod. et Lucian.*

m mox adfert μεμηχάνητο, *ac sic tandem concludit: nec du-o, quin plura talia superessent in auctorum libris, nisi* δοκησί-*poι librarii mutassent.* Interdum tamen recte restitui aug-ntum, credo, ut supra non semel dixi. Reitz. Infra 29. πεποίηντο. Sed pluribus non opus est. Lehm.

Ead. l. 8. *Μέγεθος δὲ*) Sic Ms. Reg. 3011. Bene, prop- praecedens μὲν — οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται. In Edd. aberat Bip. Haec ex mente *Belini* scripsit *Bipontinus* Editor. At bene se habeat δὲ insertum ex optimo Codice, non tamen illud μὲν in verbis, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, referri potest sine agna sententiarum confusione. Imo ad verba, οἱ μὲν Ψυλ-τοξόται refer potius, quae inferius sequuntur, οἱ δ' Ἀνε-δρόμοι, et μέγεθος δὲ etc. cogita quasi parenthetice inserta plicandae vocis μεγάλων caussa. Sic autem δὲ usurpari nstat. Vide tamen, si opus sit, Adnot. ad Somn. c. 11. om. I. p. 197. Lehm.

Pag. 243. l. 6. Ἀπὸ τῶν κυάμων) Imitatur *Homeri* Batra-omyomachiam, quam conferat, cui tantum ab rebus seriis t otii. Reitz.

Ead. l. 12. *Αὐτὸν*) Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*, tamen non deo opus est in αὑτὸν mutari. Non magis, inquam, quam pud *Thucydid.* IV, 108. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ χυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν, *di-entis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, bi suum exercitum solum haberet.* Vides, tam αὐτῷ, quam αυτοῦ, per *secum* et *suum* recte reddi. Alibi tamen minime dem esse, satis saepe dictum. Vide supr. Quom. hist. c. 33. t cap. 6. hujus Hist. Adde Ev. *Luc.* VI, 40. ubi αὐτοῦ et αὐ-οῦ eodem versu et sensu occurrit. In tribus certe, quas ontuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quo-um alterutrum tamen mutandum, ut sibi similis sit contex-us. *Αὐτοῦ* igitur spiritu leni utrovis loco legerem, et sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. Reitz. Quis quaeso hinc discat, quid discriminis sit inter αὐτοῦ et αὑτοῦ; et ubi hoc illudve sit ponendum? Felici casu factum, quod nulla h. l. est variatio. Alioquin et nunc mihi, ut jam saepius, incon-stans *Reitzii* fluctuatio negotii nonnihil facesseret. *Τοὺς ἀρί-στους περὶ αὐτὸν ἔχων* est, *proceres prope se ipsum habens.* In *Lucae* loco sane αὐτοῦ utrobique genuina est lectio, quam et *Bengelius* edidit. Lehm.

Ead. l. 14. *Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι*) *Micyllus* apud *Basi-leenses* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. no-

tat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior, *media auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca segata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compos singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. non dispersas et cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id que corruptum. Gron.

Ibid. Ὡς ἕκαστοι) Anglic. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Bour Vid. De Astrol. c. 7. καὶ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι, ἐδόκ τατ, *prout cuique libitum est*, vel *ut fors tulit. Thucydides* p sim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen et L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. Solan. Ὡς ἕκ στοι, suppl. εἶχον, vel ἔτυχον, ut plene legitur *Thucyd.* II 25. Cf. inprimis locus, quem *Solanus* citat, de Astrol. c. Quae igitur in Codd. adduntur, debentur Grammaticis. Lehm.

Ead. l. 15. Ἑξακισχιλίας) Corruptum esse hunc numerum existimo, et fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξ κοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. Sola Talem limam, opinor, deprecabitur ipse *Lucianus.* Lehm.

Pag. 244. l. 4. Καὶ πεδίον δ' ἐπολησαν) Deleverat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque Ed. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius Codex praeiret, facilem me in expungendo δὲ praeberem. Reitz. De euphonia hic non quaeritur, sed de nexus et structurae ratione legitima. Hinc si judices, temere tentavit particulam *Solanus.* Protasin enim conficiunt duae enuntiationes: ὡς δὲ τάχιστα — — καὶ πεδίον δὲ —. Jam sequitur apodosis: ἐπὶ τούτου — — Καὶ δὲ autem interjecta alia voce nemo ignorat esse, *et vero, et vero etiam*, s. *atque adeo.* Non male *Gesnerus: et sic.* Lehm.

Ibid. Πεδίον ἐπ.) In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπολησαν· sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem emendationis nostrae. Solan.

Ead. l. 4. Εὐδιάναχτος) Mallem *Εὐδιάναχτος*, ut potius a *somno* deducatur, quam a *serenitate.* Solan. Huic formae vereor, ut faveat compositionis lex grammatica. Omnino autem de emendatione non est cogitandum. Lehm.

Ead. l. 8. *Καὶ διπλεθρος*) Intendit significatum illud *καὶ*, imo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita et *Long.* Past. 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* *ἴση καὶ πλούσιος*. Ibid. versus fin. *κρεῖττον καὶ χρυσοῦ μῆλον φίλημα*. Reitz. In sequentibus haud inepte *Belinus* opinatur carpi ab auctore Bucephalum Alexandri et Artybii equum ap. *Herodot.* V, 111. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἀεροκόρδακες*) Interpres sequutus est Anglicum Cod. in quo *Ἀεροκόρακες*. Bourd. *Ἀεροκόρακες* praeter P. et Ed. *Junt.* et vetus interpres Latinus; et quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae *Ἀεροκόρδακες*. Solan. *Ἀεροκόρακες* *Aldus* habet, quod mihi ideo mihi fit probabile, quod *κόραξ*, *corvus*, sacrum Phoebo, id est, Soli cognatum animal: *κόρδαξ*, saltationis genus, si omnino huc pertineat, forte referatur ad volucres, ut insecta quaedam, quae, quasi resti, choro quodam conexae saltare per aëra videntur. Caeterum quae sequuntur, ea neque *Ἀεροκόρδαξι* neque *Ἀεροκόραξιν* applicare possum, et excidisse aliquid arbitror, nimirum descriptionem *τῶν ἀεροκοράκων* aut *ἀεροκορδάκων*, aut nomen novi generis monstrorum, in quod proxima descriptio conveniat. Gesn. *Ἀεροκόρακες*, quam lectionem duo Codd. et duae Editt. veteres praebent, nomen est, ut *Wielandius* observat, inepte compositum; constat enim omnes *corvos* esse *aërios*. Quae autem a cett. Editt. et Codd. Pariss. suppeditatur, lectio *Ἀεροκόρδακες*, eam *Wielandius* negat sensum ullum praebere, *Belinus* contra refert ad *cordacem*, saltationis genus, de quo ipse noster passim in libello de Salt. mentionem facit. Sed neque sic convenerit sequens descriptio, ut scite observat *Gesnerus*. Restat, ut cum *Wielandio* judicemus vitium esse in nomine ipso, quod ille ex arbitrio suo finxit *Rettichschleuderer*, ac si legeretur forte *Ῥαφανοτοξῖται*, vel *Ῥαφανοσφενδονῆται*, convenienter quidem cum sequentibus, minime vero cum voce vulgata. Propius ad hanc accesserit, quod mihi in mentem venit, *Ἀεροσκόρδακες*, a *σκόρδον*, s. *σκόροδον*, *allium*. Respondebunt hi illis, qui in Endymionis copiis erant, *Σκοροδομάχοις* (c. 18.) et quae sequitur descriptio non difficulter iis applicabitur. Nec denique sic opus erit, ut totum locum cum *Gesnero* habeamus pro mutilato. Sed nihil tamen deficiam. Lehm.

Ead. l. 15. *Καὶ ὁ βληθεὶς*) Ubi legerem, *πόῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς οὐδ' ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat sustinere;*

putaram excidisse ὡς, vel aliud quid, ut esset ὡς ὁ βληθεὶς, *ut vulneratus*, vel similiter. Sed iterum hic agnoscenda fuit socordia, qua posteriores editiones sunt mutilatae et vitiatae. priores omnes habent καὶ ὁ βληθεὶς, recte. Jens.

Pag. 245. l. 2. *Δυσοσμίας*) Angl. δυσωδίας. Bourd. Recte sic in quatuor Codd. et marg. A. 1. W. legitur; nec temere id *Schmiederus* recepit. Cf. Hermot. c. 34. Ceterum his alludi putat *Belinus* ad Philoctetae vulnus male olens. Lehm.

Ead. l. 3. *Χρίειν*) Ut in Nigr. et in Tox. Bourd.

Ead. l. 9. *Κυνοπρόσωποι*) Ctesiae κυνοκεφάλους hic tangit, de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. Solan.

Ead. l. 10. *Κἀκείνων*) *Vorst.* κἀκεῖνοι. Sed nihil muto. Solan.

Pag. 247. l. 1. *Ὄμηρος*) *Homer.* Il. *Π*, 459. Solan.

Ead. l. 8. *Θέαμα παραδοξότατον*] sub his *Nephelocentauris* irrideri simul *Cherubinos* illos, quos *Ezechiel* describit I, 10. et X, 14. probabiliter statuerunt *Krebs.* in Opuscc. p. 319. et *Eichstädt.* in Prolus. contra *Kestnerum* scripta; vid. Tom. I. huj. Edit. p. LXXXIII. Lehm.

Ead. l. 10. *Τοῦ Ῥοδίων*) Angl. *Ῥοδίου.* Bourd.

Ibid. Ῥοδίου Κολοσσοῦ) De hujus altitudine inter antiquos scriptores non convenisse ait *Leo Allatius.* Verum erat is egregie. *Strabo* enim eum LXX cubitos altum statuit. *Festus* vero pedes CV. Idem aliis verbis dicunt, cum cubitus sit pes sesquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit, pondus aeris ex numero camelorum rite subducentem, not. ad *Euseb.* Chron. pag. 137. De *Quintalia* quam movet controversiam, penes mercatores judicium esto: de usu enim vocis non litigabo. Vide notam nostram ad Qu. Hist. Conscr. c. 23. Editio *Junt. Ῥοδίου*, cum A. et P. Reliquae *Ῥοδίων.* Solan.

Ead. l. 16. *Ἐπιπίπτουσι*] Ita recte 3011. et Gorl. pro vulgato *ἐμπίπτουσι*, licet *Belino* secus videatur. *Ἐπιπίπτειν* enim proprie dicitur de iis, qui vi impetum faciunt, et consilio; *ἐμπίπτειν* vero de iis, quae casu incidunt. Sic Dial. Deor. IV, 2. lupi dicuntur *ἐρήμοις ἐπιπεσόντες* (τοῖς προβάτοις.) Cf. Toxar. c. 43. Lehm.

Pag. 248. l. 12. *Ἔκλειψις τῆς Σελήνης*) *Duker.* ad Thucyd. VII, 50. (quem adeundum *Hemst.* in marg. monuerat) observat, *Scaligerum* ad *Tibull.* I, 8, 19. existimare, verbum *ἐκλείπειν* tam de Lunae, quam Solis, defectu ab omnibus Graecis usurpari. Sed nomen *ἔκλειψις* veteres raro de Luna immo de Sole tantum dixisse. Verumtamen *Aristoteles* li

eteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις τῆς Σελήνης dixisse, et post hunc lyb. V, 78. item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae n semel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opnit *Dukerus*, a quo haec desumsi. REITZ.

Ead. l. 17. Ὁμήρους) Vid. *Th. Mag.* v. *Βούλομαι.* SOLAN.

Ibid. Ἐπὶ τούτοις) *Insuper* vertere *Bened.* et Parisinae inrpres. Sed vid. quae mox ad vers. hinc tertium dicentur. REITZ.

Pag. 249. l. 1. Τῇ προτεραίᾳ) Hoc videri ex *Thucyd.* III, 6. desumtum, recteque προτεραίᾳ scribi, (pro προτέρᾳ, quod n nonnullis *Thucydidis* exemplaribus erat,) vid. ap. *Duker.* d *Thucyd.* VII, 51. ubi et hoc *Luciani* testimonio est usus. ntelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod apud *Thucyd.* additur; it enim: τῇ μὲν προτεραίᾳ πρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων προσβαλλον — καὶ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησεν ἡ στρατιὰ τῶν Συρακουσίων· τῇ δ' ὑστεραίᾳ etc. Etsi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat, ut vid. ad c. 11. ejusd. lib. Noster rursum 1. V. Hist. f. et Asin. c. 42. et alibi. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπὶ τούτοις) Ἐπὶ de conditione, in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I, III, 5. Καινὰς ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Et ibid. c. 2, 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν. Apertius apud eund. III, 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. *Noster* infra Philops. §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. *Long.* Past. 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ καὶ σύριγγι. Inprimis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις et ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucydid.* VIII, 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς βασιλέα καὶ Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker.* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum, *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam obsidum traditio non adeo est nova actio, sed continuatio et confirmatio prioris. Etsi non adeo multum intersit, si *quis* novam actionem statuat, et *insuper* vertat, cum distinctio paullo major, quam simplex comma, praecedat; quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπισχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις et alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις ὁρῶ. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς

ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων, *et insuper dixit haec remittens* etc. Etsi *πρὸς* ibi magis adjuvat significationem *τοῦ insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. *καὶ ἀγαθὸς*, *καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς*, *et praeter haec sapiens*. Ne plura addam, quae in promtu essent. Reitz.

Ead. l. 12. *Τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι*, *καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον*) Posteriora verba sic perperam reddidit interpr. *et qui volet*, *aliorum sit particeps*: nam *τὸ*, *ἄλλων*, non pertinet ad verbum *μετέχειν*, sed ad *τὸ*, *τὸν βουλόμενον*, ut sit, q. d. *τὸν βουλόμενον ἐκ τῶν ἄλλων*. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis*, *ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis*, *quicunque voluerit*. L. Bos.

Pag. 250. l. 6. *Δώσειν πρὸς γάμον*) Sic *αἰτεῖν πρὸς γάμον*, *Long.* Past. III. p. 122. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἤξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω*) *Th. Magist.* voce *βούλομαι*. Solan.

Ead. l. 15. *Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις*) *Josephus Acosta* Historiae Indicae c. 39. lib. 4. Marcil.

Ead. l. 17. *Νεκρὰ*) Tacite respicitur ad plural. *ἔμβρυα*, licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. Ver. Hist. c. 37. Reitz.

Pag. 251. l. 8. *Φαλλὸς*) Vide *Aristoph.* Schol. in Acharn. p. 271. *Vorst.* De his vide De Dea Syr. Iterum infra c. 30. Solan. Sed *φελλὸς suber*, ut 2. Ver. Hist. cap. 45. et alibi. Reitz.

Ead. l. 9. *Πτηναῖαι*) In omnibus legitur *πτηναῖοι*, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. *σταδιαῖον τὸ μῆκος*. Solan.

Ead. l. 10. *Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους*) *Benedictus*, *ex iis homines excludunt*. Patior; sed quomodo id fit? Certe, cum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab *Luciano* id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo et calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. Verae Hist. cap. 40. f. *πελέκεσι γοῦν διακόψαντας ἓν τῶν οἰῶν*, *νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν*, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus*, *pullum implumen exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; et ideo nec amamus Nostrum locum alii intolerantius reddunt, *in homines effingunt*, quasi de caelando cogitasset *Lucianus*. Putamus simpliciter verti debere, *homines extundunt*. Gron.

Ead. l. 13. *Ταῖς γαμεταῖς*) Frater *Lucianum τοῖς* dedisse net. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo si- auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsarum co sunt. Reitz. Verissimam *Reitzii* emendationem confir- at Ms. Reg. 3011. quare sic rescripsimus. Mox v. 12. seq. eodem Ms. supplevimus *ὁ* ante *καπνός*. Desiderabatur ium in Edd. Bip.

Pag. 252. l. 1. *Περιχαθεσθέντες*) Angl. *περιχαθεζόμενοι*. ourd. Etsi aorist. hic insolentior est et rarior, immo bar- rus vocatur a *Th. Mag.* et Codd. quidam *περιχαθεζόμενοι* abent, ego tamen eum cum *Jensio* servandum censeo, cujus erba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transcribi merentur. *Magi- ri* nostri, ait, vox est, *Ἐκαθέσθην, καθεσθείς, καθήσομαι, καθεσθῆναι καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα.* Mitius, mitius, *βέλτιστε.* Nonne *περιχαθεσθέντες* ab *καθεσθείς*; Atqui eo uti on didignatus est, non barbarus *Lucianus*, in Vera Hist. . 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fugit, ex Cod. Angl. roduci *περιχαθεζόμενοι* a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro arbaro habendum ipsum *ἐκαθέσθην*, a quo stylum suum non bstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce uti- ur, turpiter corruptum emendasse operae erit: ubi enim le- is *Κατερέξατο, ἐκαθέσθη*, sine nulla haesitatione lege *Κατ' ῥ' ἕζετο, ἐκαθέσθη.* Praeterquam quod hunc literarum *κατ' ῥ'* ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Ho- neri*, qui ad Il. *A*, 73. et 106. haec eadem *Hesychii* verba ha- bet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confir- nandae gratia addo *Long.* Past. L. 2. p. 86. Ed. *Jung. ὑπὸ τῇ δρυῖ καθεσθέντες ἰσύριζον.* Reitz.

Ead. l. 4. *Ποτὸν*) Veteres Edd. hic consentire cum vul- gata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit, num aliae *πό- τος* masc. gen. haberent? Sed nihil opus est: nam et *ποτὸν* neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in Tab. pag. 10. Ed. *Reland. τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν;* Reitz. Noster saepius. Vid. Diall. Mortt. XVII, 2. Timon. c. 56. Necyom. c. 7. et Fugit. c. 20. Lehm.

Ead. l. 5. *Οὐ μὴν — ἀφοδ.*) Haec et sequentia ideo fin- xit *Lucianus*, ut *Ctesiae* similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. Solan.

Ead. l. 7. *Ἐν ταῖς πυγαῖς*) Castius, si quid in exsecran- do tali scelere, Angl. Cod. *ἐν ταῖς ἕδραις.* Bourd. Pudori li- brarii tribuit *Belinus* hanc lectionem variam, quam etiam Codd. Pariss. et Ed. *Flor.* exhibent. Lehm.

Pag. 253. l. 3. *Θάλλουσα ἐς ἀεὶ*) *Thom. Magist.* v. *ἀεί.* SOLAN.

Ead. l. 5. *Μέλι*) i. e. *acetum.* Vid. *Helladii* Chrestom. LA CROZE. Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III, 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V, 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci χολὰς vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III, 2. aliaque, vid. ibid. Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* et *antiphrasi*, ubi inter alia ex *Justin.* XXIX, 1, 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit, *orthopnoea* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem exercet ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. *Cels.* IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur, ὀρθόπνοια* (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foes.* Oecon. Hipp. REITZ.

Ibid. Πονῶσιν) *Τπνῶσιν* in Ms. BOURD.

Ead. l. 6. *Ἀλείφουσιν*) Ms. et Cod. Angl. *ἰδροῦσιν*· aliter tamen legit interp. BOURD. *Ἰδροῦσιν*) Hanc lectionem A. B. et P. in textum recepimus: quamquam stare vulgata etiam potest, *ἀλείφουσιν*, ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo, uti *mel emungunt*, ita lac *sudent*, auctor sim. SOLAN. Quamvis videatur stare posse vulgata Editionum priorum lectio, *ἀλείφουσιν*, propter *γυμνάζωνται*, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi.* Verum quo magis portentosum est *lac sudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo, quod praemiserat, *mel emungunt:* totus enim est auctor in fingendis monstris, quo considerato, jam plane frigebit vulgatum *ἀλείφουσι.* Versionem tamen non immutavi, quia *Gesn.* ad nostram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graev.* Ed. jam erat notata, videtur respexisse. REITZ.

Ead. l. 13. *Τῇ γαστρὶ*) Ridet *Lucianus* historicum aliquem, qui talia animalcula dari tradidisset, sed immerito: nuper enim post nostrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum est, exsistere genus quadrupedis, cui sub ventre pera quasi est, in quam se pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam ca-

n rerum curiosi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de An. 17. Solan.

Ibid. Ὥςπερ) Ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. ὅσα. P. Indigna hac mutatione melius abstinuissent *Bipp.* Edi- res, alias cautiores in admittendis iis, quae *Belinus* com- mendasset. Ὥςπερ nihil est, nisi interpretamentum genui- e vocis ὅσα, i. e. εἰς ὅσα, ut *Xenoph.* Cyrop. I, 5, 12. εἰς δὲ νυκτὶ μὲν δήπου, ὅσαπερ οἱ ἄλλοι ἡμέρᾳ, δύναισθ' ἂν ἥσθαι. et ibid. mox: λιμῷ δὲ ὅσαπερ ὄψῳ διαχρῆσθε, ubi ne- temere ausit pro ὅσαπερ, ὥςπερ substituere. Neque ap. strum De Electro c. 3. extr. in verbis: ὅςγε ἤδη ἀνέπλαττον, α καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ego τῇ γαστρὶ ὅσα πήρᾳ χρῶνται egantissima brevitate dictum pro: τῇ γαστρὶ χρῶνται εἰς ἐκεῖ- πάντα, εἰς ὅσα ἡμεῖς πήρᾳ. Lehm.

Ead. l. 15. Οὐδὲ ἧπαρ) Eleganter pro οὐδὲ ἔντερον, οὐδὲ παρ. Vid. *Bos* de Ellips. Reitz. Pag. 777. Ed. *Schaef.* ubi nfertur locus Ver. Hist. II, 30. hinc refingendus. Lehm.

Pag. 254. l. 2. Μαλθακὴ) Sive μαλακὴ, quod eodem red- *Vestes molles* alibi sunt *sericae.* Ἱμάτια μαλακὰ ditiorum aulicorum notissima ex Evang. *Matth.* XI, 8. ubi *Jac. Elsner.* lura ex profanis auctt. et *Lucian.* Fugit. Epist. Saturn. et e Salt. adduxit. Conf. de Salt. c. 2. ubi μαλακαῖς ἐσθῆσι ta- en scribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, t μαλθακὴ νοῦσος, *mitis, remissus morbus,* I. Aphor. 7. Et illies alibi; sed et Atticis utrumque usitatum esse, nimis otum est. Reitz.

Ead. l. 16. Εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ) De oppositis his raepositionibus v. supra Quom. Hist. c. 42. Reitz. Deri- etur autem h. l. auris Dionysii, et superioribus Gorgonum culus. Lehm.

Pag. 255. l. 11. Παρῆειμεν) Rescripsimus ex Mss. Regg. 954. et 3011. In Edd. enim legebatur περιῆειμεν, contra ensum. Περὶ et παρὰ saepe confundi a librariis, notat *Be- inus.* Bip.

Ibid. Ἐν χρῷ) Sic supra Zeux. c. 6. f. Solan.

Ead. l. 13. Ἀφῆκε] Quid significet, nesciit *Belinus,* uum vertit: *le vent ne nous abandonna pas,* et ob hujus sen- us ineptiam jam lectionem duorum Codd. ἐφῆκεν praefert, uippe quae cum unice vera versione *Gesneri: sed non sinebat entus,* unice conveniat. Nec talia docentem sequi dedigna- i sunt *Bipp.* et *Schm.* At ἀφιέναι vi *permittendi, sinendi* cum liunde notum, tum et nostro scriptori haud insolens. Ti- non. c. 13. ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως. Fugit. c. 32. ἐκὼν

ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. Et saepius. Infra c. 29. eadem ra tione: οὐ γὰρ εἶα τὸ πνεῦμα. Lehm.

Pag. 256. l. 7. Ἄνθρωπον μὲν οὐδένα) Ita Mss. Regg 2954. et 3011. Impr. ἄνθρ. οὐδένα μέν. Bip.

Ead. l. 14. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν) Ἀδικεῖν esse vim infer re, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thu cyd.* L. II. p. 103. et V, 400. et *Apocalyps.* IX, 4. ἵνα μὴ ἀδι κήσωσι τὸν χόρτον, adductis etiam his *Luciani* aliorumque vet bis, probat *Elsner.* ad N. T. T. 2. pag. 453. Ed. Traject Reitz.

Ibid. Ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλουν) Sic Icarom. cap. 23. et *Diodor Sic.* XIII. c. 83. p. 608. intellecto τραπέζῃ, ut *L. Bos* docet Alios probare ἐπὶ ξένια, scil. δῶρα, vid. *Wess.* ad *Diod.* l. d Reitz.

Pag. 257. l. 6. Σβεσθῆναι) Videtur hoc commento ride philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut e fabula Promethei notum, et ex *Cic.* Somn. Scip. cap. 3. ub Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aqu suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anim sic penitus exstingueretur. Reitz.

Ead. l. 10. Ὅπως ἔχοιεν) Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχ Sed 36. ὅπως bis. Solan.

Ead. l. 13. Νεφελοκοκκυγίαν) Ex *Aristophanis* Avibu sumta urbs 820. seqq. Κοττυφίωνος nomen non mutarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. Gesn.

Ead. l. 15. Κοττυφίωνος) Ait, se pervenisse in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος Puto scripsisse *Lucianum* Κοκκυφίωνος, ridicule formata vo ce a κόκκυξ et κοκκύζω. Graev.

Ibid. Ἀριστοφάνους) *Aristoph.* Ὄρν. p. 565. Solan.

Pag. 258. l. 4. Πυρώδεις) Angl. πυροειδεις. Bourd. Πυ ροειδεις A. et P. Reliqui πυρώδεις, nisi quod *Fl.* πυρώδης *Junt.* πυρόδεις habent. Solan. Legitimae Adjectivorum for mae sunt πυρώδης, aut πυροειδής. Πυρωειδὴς autem, et mul to etiam magis πυρωείδης, genio linguae repugnant. Pessi mam itaque omnium formam h. l. elegerunt *Reitz.* et recen tiores, πυρωείδεις. Genuinam servarunt Cod. 2954. et pla raeque veterum Edd. πυρώδεις, quae eadem tandem est in B et A. 2. eadem etiam in *Flor.* mendose modo in hac πυρώδης in illis πυρόδεις edita. Comparativum πυρωδέστερος legas i Diall. Mortt. XXV. extr. Superlativum πυρωδέστατος in Ant chars. c. 16. Lehm.

Ead. l. 6. Μαλακῶς ἐνδιδόντος) Conf. supra Apol. pr Mere. c. 4. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius Hermot. c. 2

plane similem phrasin ex *Aristoph.* Plut. 488. addidimus. infra Toxar. c. 11. Ubi *Jens.* vim hujus verbi pluribus licat. Oppositum *ἐπιδιδόναι* vide hac ipsa Ver. Hist. c. 6. TZ.

Ead. l. 9. *Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα*) Elliptice pro *ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ἐκ τῆς νεῶς, ἐνηχόμεθα.* Pariter *Lucas* in Apost. XXVII, 43. L. Bos. Vide etiam *Ἀλ.* (fortasse nn. s. Gall., qui tamen locus huc non omnino convenit.)

9. SOLAN. Adscripserat *Solanus*, aliquem conjectasse, san *ἀποῤῥύψοντες* legendum. Sed *ἀποῤῥύψοντες* voluit, a τω *abstergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male qui- n: verum vulgata non est movenda, nam et sic in loco N. quem *L. Bos* indicat, *ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους τὴν γῆν ἐξιέναι.* REITZ.

Pag. 259. l. 2. *Ἐν δὲ μέγιστον ἁπάντων*] Hujus in- atis ceti similitudinem invenit *Krebs.* l. c. pag. 315. sq. n eo, qui Jonam prophetam devoravit, ipso teste II, 1. e temere id sumi, clare ostendit *Eichstadius* Tom. I. pag. XXII. huj. Edit. LEHM.

Ead. l. 6. *Φαλλῶν*) Idem vid. supr. c. 22. SOLAN. Qua- describit in lib. de Dea Syria *Noster.* GESN.

Ibid. Σκόλοπας) Confer supra de Merced. cond. cap. 3. OLAN.

Ead. l. 8. *Περιβάλλοντες*) *Fl.* optime. Reliquae *περιλα- ντες.* SOLAN. *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod oc verbum de amplexantibus et osculantibus proprie usur- tur. Sic *Long.* Past. IV, 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero or errorem typothetarum depravato) *οὗτοι πάντες περιέβαλ- ν, κατεφίλουν χαίροντες*, et L. IV. p. ult. *Δάφνις τε καὶ Χλόη ριέβαλλον ἀλλήλους.* Nec refert, illic laetitiae signum esse, ic metus et valedicentium; valedicentes enim aeque se am- lexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. EITZ. Ms. Reg. 2954. *περιβαλόντες*, probante *Belino.* BIP.

Ead. l. 10. *Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν*) Contra mentem *Lu- iani* reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam er eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem *Lu- iani*, inquam: nam navis illa prorsus non fuit confracta, ec dentibus belluae, nec in ejus ventre, sed integra iterum missa, quando mortua erat bellua, ut videre est in princi- io L. 2. Ver. Hist. Voluit autem *Lucianus* his verbis indica- e, os ejus belluae, et vacua inter dentes spatia adeo vasta uisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, t sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam er dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur

locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in Obs. Crit. p. 52. L. l. Nihil mutandum. Jam observarunt Grammatici, saepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ver. Hist. II. propter nem. Solan. Geminationem literae ρ in verbum ἀράττειν magis cadere, quam in σπαράττειν, συρίττειν, σμαραγεῖν similia, facile ex ipsa re patet. Mirum autem, *Reitz.* eundem, qui Ver. Hist. II, 47. προσαράξας contra omnes Editionum, quae duplex ρ exhibent, fidem ediderit, ad ipsum illud exemplum ablegare lectorem potuisse. Quid quidem novo esse potest documento, quam parum sibi constiterit vel in iis ipsis rebus, in quibus summam diligentiam ostentat. Constanter autem in libris editum συντρόσοντο infra c. 41. συναράττουσιν Anachars. c. 1. προσαραξάσαν Navig. c. 22. ἀράττουσι De Luct. c. 12. Unde colligi potest, et h. l. συναράξαι, ut in *Fl.*, non, ut in ceteris, συνράξαι *Reitzio* et recentioribus edendum fuisse. Lehm.

Ead. l. 13. *Κῆτος*) Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* etc. Solan. Lubens adripui scripturam *Florentinae*; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum. Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *ceto* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam si in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῆτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut *Phaedr.* loquitur IV, 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῆτος proprie alveus navis; vid. *Polluc.* Onom. I, 87. pag. 58. Et *venter*; vid. nostram *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κύτος, prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, cum Mss. ibi κῆτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video: nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, cum de quavis capacitate vas ingens referente dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῖκος, et similia, quae circumflecti amant. Adde *Alciphr.* 3 Ep. 7. p. 292. qui κῦτος τῆς γαστρὸς, *capacitas alvi.* Et *Diodor. Sic.* III. c. 40. m. qui pro *alveo navis.* Versio *Gesneri* et vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lec-

nis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar.
ITZ. Ut probo lectionem κῦτος, quam secuturus eram licet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam κῆτος abrdam non puto. Quem enim piscem antea, qualis extra et, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis intus, vident. Caeterum juvat, dum ista retracto, obrvare, nomen κῦτος praeclare illustratum a *D. W. Trillero* os. Crit. p. 215. ubi idem nomen recte abjudicat *Heliodoro* thiop. 9. p. 445. pr. et ibi non κῦτος ἅπαν τὸ ποτάμιον, sed lum κῦδος ἁπάντων ποταμῶν, legendum esse, divine conje, κῦδος ipse *μέγα* gentis nostrae, et Apollinearum artium nium singulare ornamentum. GESN. Κῆτος h. l. vix dendi potest. Jam non κῦτος, sed κύτος, scribendum. Non im produci priorem syllabam, aut ancipitem esse, quod *itzius* temere sumsit, vel inde patet, quod a κύω proxime scendit, priorem corripiente, neque adeo ad analogiam cabulorum μῦθος, νῖκος, et similium, referri, nisi ab imerito, potest. Constanter autem *Euripides* certe priorem rripuit. Vid. Suppl. v. 1209. Cycl. v. 397. Ion. v. 37. et 89. EHM.

Pag. 260. l. 3. Γοῦν) Ita ex Mss. Regg. 2954. et 3011. xpressimus pro vulg. οὖν, ut vitetur hiatus. BIP.

Pag. 261. l. 3. Ὀξέως) *Florentinae* lect. ὀξέος malam esse, id. mox c. 40. f. SOLAN.

Pag. 262. l. 9. Τοι) Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc uidem in loco legendum censeo σοι. SOLAN. Non assentior, uoties, si ista castigandi ratio valeret, in *Xenophonte*, aliisue primae classis scriptoribus, corrigenda forent ἐγώ τοι, λλ' ἐγώ τοι, ἐγὼ γάρ τοι, et quae his sunt affinia, ἡμεῖς τοι tc. in quibus et nostrum καὶ ἡμεῖς τοι, *et nos quidem, et nos tique.* LEHM.

Ead. l. 10. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες) Pro σὺν αὐτῷ κάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεῖς τὸ φορτίον ὑτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ καὶ ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae erba *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec ugebo, quia nota. REITZ. Et nihil in *Luciano* frequentius. EHM.

Pag. 263. l. 8. Τε) Deficiens in Edd. τε supplevimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. propter sequens καί. BIP.

Ibid. Ὁ δὲ, οὐ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν etc.) A scopo aberravit, qui haec ita transtulit: *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hospitio excepti praesentibus donis fruamini.* Sensus est: *ille vero negavit se dicturum, aut*

ex nobis sciscitaturum esse prius, quam hospitalia sua, quae ha-bat, nobis impertiisset. Et hoc velle *Lucianum*, liquet e-d quae sequuntur: *ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ε-πόνθειμεν.* Et inferius: *ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐ-ρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῇει.* L. Bos.

Pag. 264. l. 3. *Ἀπηνέχθημεν*] Olim legebatur *ἀπ-θημεν*, et nihil variare Editiones notavit *Solanus.* At *ant* Codd. recentius collati, et 2954. quidem *ἀπηνείχθη-* exhibet, quod *Belino* probatum recepit *Schm.* Sed 301 Gorl. convenientiorem *Luciani* stylo formam praebent *νέχθημεν*, quam ego praeferendam duxi. Scilicet omnino lam esse magis Ionicam, hanc Atticam, formam tum *Gre-rius Cor.* monuit suo loco, tum patet ex exemplorum co quae *Fischerus* congessit in Animadvv. ad *Weller.* Tom. I. a. p. 190. sq., quorum tamen nullum e *Luciano* nostro est petitum. Hic autem scriptor ut in libro De Dea Syr. io ce conscripto nunc ionica forma, e. g. *συνενείχθη* cap. nunc attica, e. g. *κατενεχθῆναι* c. 17. utitur, ita tamen stantiorem se gerit Atticismi observatorem in libris ad *Atti-cam* normam formatis. Sic *ἐνεχθὲν* Nigr. cap. 37. *διενεχθέν* Charid. c. 18. *συνενεχθεῖσα* Hermot. c. 34. *συννηνέχθην* Dial. Mortt. XIV, 2. Somn. s. Gall. c. 17. Toxar. c. 14. *προσηνέχθη-μεν* Ver. Hist. II, 3. et *κατηνέχθην* Diall. Merett. II. vers. fin. Unde et h. l. Atticam formam Ionicae anteponendam judicavimus. Lehm.

Ead. l. 14. *Λούμεθα*) Huc pertinet, quod *Jens.* in *Lectt.* Lucian. p. 11. et 12. monuit, scribens: *Λοῦμαι*, inquit *Thomas Mag.*, *πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι.* Sed et *λούομαι* habet *Lucian.* in Ver. Hist. p. 337. (i. e. hoc loco.) Haec ille. *Aristoph.* vero amat *λοῦσθαι* et *λούμενος* dicere: *ἀπέλον* tamen pro *ἀπέλουν Bisetus* ait metri caussa dictum, vid. *Maittaire* de Dialectt. p. 9. Ex uno autem *Luciani* loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. et fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: sed et Nigr. c. 13. *λούμενος* non *λούμενος*, sine varietate legitur, nec non postea; quare rursum ajo, non *ὑπεραττικίζειν Lucianum.* Reitz. Exemplis Lucianeis, a *Reitzio* allatis, adde haec: *ἔλουε* Necyom. c. 7. *λούεται* Philops. c. 19. *λούεσθαι* Cronos. c. 17. *λούμενος* Adv-vers. Indoct. c. 23. *λουμένη* Diall. Marr. XIII, 1. Lehm.

Pag. 265. l. 11. *Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις*) Interpres: *Tritonomendetes superioribus partibus similes hominibus, inferioribus vero felibus.* Male. *Γαλεῶται* hic non sunt feles, sed pisces, qui *γαλεῶται* dicuntur, et alio nomine *ξιφίαι*, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed

io compositionis hujus vocis quae? Triton fingitur qui-
n monstrum marinum, superiore parte hominem referens,
μένδης est hircus, sive ipse Pan. Vide *Herodot.* lib. II.
46. et *Suidam.* Mihi non liquet: quaerant otiosi. Quid
m μένδης cum Xiphia, aut etiam felea, si id malis, habet
nmune? Grlev. *Τριτωνομένδητες* appellatio monstri ex
itone, marino homine, et hirco compositi, quem *Μένδητα*
e Agyptiis, notum ex *Herodoto.* Sed quid ad hunc *γαλεώ-*
, sive *stellionem* dicas, sive *felem*, sive *mustelam* denique?
que metuo, ne hic etiam lacuna sit, ut modo circa *Ἀετο-*
ραχας observatum est. Gesn. Non opus est hoc *Gesneri*
tu neque enim talia ad amussim sunt fastidiose exigenda;
emadmodum etiam *Massievius* et *Wielandius* censent. Lehm.

Ead. l. 14. *Θυννοκέφαλοι*) In *S. Κυνοκέφαλοι.* In reli-
is *Θυνοκέφ.* quod ego cur mutarim, manifestum est; vide
iam cap. 38. Solan. *Θυνοκέφαλοι Aldus*, quod ortum vi-
tur ex *θυννοκέφαλοι*, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piscis no-
lis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam spectes,
tum est, brutum quendam impetum multitudinis ea ima-
ne notari. Sed deinde ipse quoque *Aldus* dedit *Κυνοκεφά-*
ς. Et *κύνα* quoque piscem esse, notum. Gesn. Etsi *Pa-*
sina Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in versione *Thynoce-*
ali expressum erat: unde facile patet, quid edi voluerit.
eitz.

Ibid. *Ἑαυτοὺς*) Et sic legere *Florentinam* cum *Junt.* no-
verat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lec-
onem quaerere. *Ἑαυτοὺς* enim sic amare poni pro *ἀλλήλους*,
invicem, vel *mutuo*, nisi satis notum est, vid. ex veteri
exico, in *Biblioth. Coslin.* p. 283. quod ait: *ἑαυτοὺς, ἀντὶ*
τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV, 25. *καὶ*
παρακελευόμενοι ἐν ἑαυτοῖς, et se mutuo adhortati. Reitz. Er-
asse *Reitzium* suspicor, qui *Solani* notam ad hoc *ἑαυτοὺς* per-
nere putaret. Res enim hic est adeo clara ac nota, ut *So-*
anum non credam de ea dubitare potuisse. Verum pertinuit,
isi fallor, nota ista ad illud, quod mox cap. sequ. legitur,
ὑτούς γε ὡπλισμένους, ubi insolentius videri potuit *αὐτοὺς*
e prima persona pro *ἡμᾶς αὐτούς*· quamquam ne hoc quidem
ine exemplo. Cf. supra c. 6. *παραδόντες αὐτοὺς ἐκειμαζόμεθα*,
bi vid. *Reitz.* Lehm.

Ibid. *Πεποιημένοι*) Active hic ponitur, ut *εὑρημένη* si-
iliter active ap. *Alciphron.* I. Ep. 8. *καὶ δέομαι τὸ λῶον εὑρη-*
ένην συμβουλεῦσαι. Ubi *Bergl.* bene monet, praeter alios sic
aepe *Demosthenem* loqui, ut *εὑρημένοι τιμὰς* etc. *Noster* supr.
Deor. Dial. XIV. fin. *θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον.* Ac

non semel alibi; quae loca indicabit *Jens.* ad Tyrannicid
οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses, qui praedia poss
bant, et qui servos. Licet et alibi id signif. quod possi
tur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. v. 7. ἐωνη
qui emerat, cum etiam sit: qui *emtus* est; vide comm
Sed et praeterita passiva aliorum modorum iuterdum sic
nuntur, ut *Herodian.* I, 13. ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσιν αὐτοῖ
ψυχὴν — ἐπάλληλοι — σώματος ἡδοναὶ, *subjugabant*
ejus animam aliae ex aliis voluptates. Permulta ejusmodi
gerere liceret. Sed haec jam sufficiant. Reitz.

Pag. 266. l. 1. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον) *Psittopodes genus bellicosum et velocissimum.* Forte Ψ
τόποδες, qui habebant pedes instar passerum, a ψῆττα pas
ser, sc. marinus. Graev. Vera hujus nominis scriptura
phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Lexiph. c.
legitur: ἀγρὸν δὲ ὑψόμην ψύτταν πατατείνας, οἶσθα δὲ ὡς
λαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnia
vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi;* sed ut rec
Benedictus, contento cursu rus ivi. Unde lux *Hesychio* in ver
ψύττα. Sed vide, quae ad eum locum adnotata reperies: at
saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emen
data, leges: ὡς δὲ καὶ ἔλαφος ὀπτώμενοι μεταξὺ δρασμὸν βουλ
σουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν κατατείν
σαι ἄπτεροι καὶ αὗται, παρ' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἐκπετήσοντ
Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitu
Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis, etiam ex eo, quod
addit *Lucianus*, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. Solan.
Legendum videtur Ψηττόποδες, ut cum Παγουράδαις socien
tur melius: piscium enim nomina Ψῆττα et Πάγουρος. Ψῆτ
τα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψήτ
των etiam adhibet noster Pisc. 549. (c. 49.). Sed tanto minus
aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo
scriptum recurrit. Gesn. Ψηττόποδες, et mox Ψηττόποδα
exhibent duo Codd. Pariss. Quare *Graevii* hanc conjecturam,
quam *Wielandius* quoque secutus est, tanto minus dubitabam
cum *Schmiedero* admittere. Lehm.

Ead. l. 4. Τοῖς Ψιττόποσιν) Τοῖς non aderat in Edd. Ad
didimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip.

Ead. l. 7. Βιοτευσωμεν) Patet, vel me tacente, *Lucianum* scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησώμεθα τοσούτοις ἔθνε
μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσωμεν, non, ut editum est, βιοτε
σομεν. *Est autem operae pretium, ut prospiciamus, quo mo
cum tot gentibus congredi poterimus, et qua ratione victuri sim
Jens. Imo contraria ineunda erat ratio. Βιοτεύσομεν, quo

mnes Edd. vett. habent, reperitur etiam in omnibus, qui actenus collati sunt, Codicibus. Et *δυνησώμεθα*, quod Edionibus inhaesit, rejicitur auctoritate eorundem Codd., ubi *νησόμεθα* legitur. Ergo Futurum simplex erat restituendum, quod miror non jam a *Schmiedero* factum esse, quum sit in manifesto posita. *Ὅπως* autem cum Futuro invenitur De Merc. Cond. c. 8. *θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς*, quemadmodum *ὡς* cum eodem tempore in Vit. Auct. princ. ide, quos *Matthiae* adiri jubet in Gr. Gr. §. 520. not. 4. Lehm.

Pag. 267. l. 2. *Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης*) Obscure versio Grisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed *προθεσμίαν* esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV, 2. *ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς*, producto hoc *Luciani* loco, alioque ex Ind. Nigrino, *Plutarcho* item et *Aeschine*, post alios docuit *Wesseling.* ad N. T. l. c. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἐξοπλισάμ.*) Sic Coll. P. et L. At impressi omnes *ἐξαυλισάμενοι*. Solan. Vulgatam *ἐξαυλισάμενοι* servavi, etsi *ἐξοπλισάμενοι* intellectu facilius est. Posset enim *ἐξοπλισ.* significare *e tentoriis, tuguriis, exciti*; quasi oppositum *ἐναυλίζομαι*. Et sic video *Gesnerum* accepisse: at non inveni auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. Reitz. Simplicior haud dubie et convenientior etiam lectio est *ἐξοπλισάμενοι*, quam etiam Codd. Pa. 2954. et 3011. et Gorl. confirmant, et *Micyllus* quoque praesserat voce *armati*. Altera lectio pronuntiationi deberi retur, qua diphthongus *αυ*, in Galliae potissimum regionibus, non multum diversa est a vocalis o sono. Lehm.

Pag. 268. l. 8. *Τοὺς φωλεοὺς*) Frater monet legendum *φωλ.* contra Edd. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ*] et quae proxime sequuntur, paene ad verbum repetita sunt ex *Thucyd.* IV, observante *Abreschio* in Dilucidd. Thuc. p. 490., qui *ἐπὶ τῇ* explicat *post pugnam, Gesnerus*, opinor, rectius, *in pugnae loco.* Lehm.

Ead. l. 10. *Θυννοκέφαλοι*) Ut cap. 35. Sed hic omnes, excepta *B.* 2. (etiam B. 1. et 3.) *Κυνοκέφαλοι* habent. Solan. Refer omnino supra c. 35. *Parisina* hic iterum *Κυνοκέφαλοι* reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quae, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda Reitz.

Ead. l. 14. *Ἀντήχει τὸ κῆτος*) *Wesseling.* ad *Diod.* III. 6. n. 12. conjicit *ἀντέχει τὸ κῦτος*, quod κῦτος testudinis tam significet, ac sic frequenter *Diod.* Sed ignoscat, si

nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in *Le* πολλῇ βοῇ χρώμενοι. Clamori enim hic bene respondet *L* et usitatum historicis clamoris istius ante pugnas repercu nem commemorare. Reitz. Si vere *Wesselingius*, ut *Re* refert, ἀντέχει voluit, — nam ejus *Diodorus* mihi nunc est ad manus — nihil infelicius et insulsius profecto gitari potuit; ita, ut jure mihi conjicere videar, falsa *R um* vel vidisse, vel tradidisse. Κύτος autem, quod *W lingius* mavult, egregie quidem cum ἀντήχει convenit, et toto loco, ita, ut etiam *Schmiedero* ea mutatio arriserit que tamen ideo vulgatam lectionem, et ipsam bonam, et recte sentio, etiam lepidiorem, deserendam censeo. Leh

Pag. 270. l. 8. Ἅπαντα ὤν) Quamquam sic etiam possit, malim ἁπάντων ὤν. Solan. Secuti sunt *Reitz. B* et *Schm.* nec ego sequi dubito, quum Codex Gorl. praec ram conjecturam confirmet. Lehm.

Ead. l. 9. Εἴκοσι καὶ ὀκτὼ) Atqui mox, praeter remi quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim p numerum prolatum τούτων δὲ etc. ut necesse sit, majorem *Luciano* fuisse scriptum, quem LXX fuisse existimo. S res nihili est in tali libro. Solan. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ed *Schm.* e Codd. 2954. et 3011. satis probabiliter. Lehm.

Pag. 271. l. 1. Σταδιαῖον) Sic πηχυαῖοι supra c. 22. et μισταδιαίους hoc eod. cap. Reitz. Vide tamen Varr. Lect. Lehm.

Ead. l. 3. Πῦρ ἦν) *Homer.* Il. *E*, 4. Solan.

Ead. l. 5. Ὁ ἄνεμος) Vulgo ἄνεμος sine articulo, quem restituimus ex Ms. Reg. 3011. Bip.

Ead. l. 6. Ἡ) P. L. et Ed. *Junt.* In reliquis οἱ. Alludit ad *Homeri* locum in margine designatum; quem Zoilus etiam carpserat, immerito. (Vid. *Didym.*) Solan.

Ead. l. 12. Ἐκβληθεῖσαι) Qui *dissolutae* interpretati sunt legebant illi forte ἐκλυθεῖσαι, quod placeret, si in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc sensu dixerit, quo hic opus est. Itaque analogiam, et vim τῆς ἐκ quam habet etiam intendendi atque augendi, secutus sum Gesn. Rectius in tribus Codd. legitur ἐμβληθεῖσαι, quod *Schmiederus* amplexus est. Lehm.

Pag. 272. l. 6. Σπόγγοις) Corruptam hanc vocem arbitror; sed quid reponam nescio. Nec res tanti est. Sola *Gisb. Koen.* ad *Gregor.* de Dial. p. 64. conjiciebat κόγχοις, notante *Belino*. Sed nihil opus mutatione. Bip. Nec *Wi dius*, nec *Schaeferus* denique ad *Gregorii* locum laud. genuinam vocem mutandam censent. Quippe spongiis caedi

sculum est maxime ridiculum. *Massievius* tamen in versione rancogall. praetulit *Koenii* conchas. LEHM.

Ead. l. 14. *Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι*) Nimis saee et erudite hoc genus loquendi illustratum est ab praeclaris igeniis, quam ut voces postremas intelligamus cum *Micyllo* mul et *Benedicto collisa puppi.* GRON.

Ibid. Πρύμναν κρούειν) Imperitissime vertitur, *αἱ δὲ ρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον*, *reliquae collisa puppi fugerunt.* iccine? collisa puppi poterant fugere? Verte, *reliquae reis inhibentes fugerunt.* Quod Graecis *πρύμναν κρούειν*, hoc atinis *inhibere remis.* Cum olim fugam molirentur in pugnis avalibus, non conversa navi fugiebant, sed paullatim eunis cessim, et remis inhibentes cursum navis, retro navigaunt, ut erudite docuit *ὁ πάνυ J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obrvat. cap. ultimo, quem vide. GRAEV.

Pag. 273. l. 3. *Κατέδυσαν*) Passive accipias necesse est: im numerus non patitur, ut de hostium insulis intelligatr, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Poaen.* I. p. 77. et passim. SOLAN. Scilicet *κατέδυσαν* non t a *κατέδυσα*, sed a *κατέδυν*, reflectendum. LEHM.

IN VERAE HISTORIAE LIB. II.

Pag. 274. l. 1. *ΑΛΗΘΟΤΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ*) Inscriptio Schorum hic rursus erat *ἀληθινῶν διηγημάτων*· vid. princ. l. ER. HIST. quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Schos omisi. REITZ.

Ead. l. 9. *Ἀποθανεῖν*) Nihil opus esse *τῷ ἔμελλε*, quod *orst.* ingerit, attendenti patebit: satis enim commode ad *ἔγνωμεν* refertur hic infinitivus, et vel sic elegantius, quam quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. *Συμπόσ φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως, οὓς προσαγοεσθαι γελοιαστάς.* Ita et *Sallust.* Jug. cap. 113, 3. *Dicitur um ipse multa agitavisse, — quae scilicet tacente ipso, occulvectoris patefecisse.* Plura addere in re nota non libet. At tuit *Vorstii* mens fuisse, *ἔμελλεν* hic per ellipsin intelligenm, uti mox *ἔμελλεν ἔσεσθαι* plene enunciatur; tumque nicontra dico. REITZ.

Pag. 276. l. 6. *Μεγάλαις δοκοῖς*) Hunc locum in corrupto dice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est, im illic inveniebat, scripturam. Nostri Codices omnes

habent μεγάλως, recte. Solan. Vide tamen Varr. L. Lehm.

Ead. l. 9. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιῶν διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες) Cum vertiss. alii, *per raritatem dentium educentes et explicantes*, inde *Bo dictus* fecit *deductam et explicatam*. Sed turbatissime hic l gantur omnes, et illud *explicare* nihili est. Verte: *per ra tates traductam et ad dentes religatam*. Id enim est hoc l ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην μὲν τὴν π περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγεια. Et tra late in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξ μενος περιήειν. Gron.

Ead. l. 10. Καὶ) Καὶ absens in Edd. restitutum ex M Regg. 2954. et 3011. Bip.

Pag. 276. l. 7. Ἐπάγη) Ridet. At nostra aetate satis pa compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis me sibus, glacie rigere, et vix aestivis tutum. Solan.

Pag. 277. l. 1. Προελθόντες) Lege προελθόντες. Sola Non dubito, quin *Solani* emendatio sit vera; nam προελθ τες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem sensum praestat, qua προσελθόντες, *accedentes*: quia tamen Codd. nullis nititur, i tactam sivi vulgatam. Reitz. *Solani* conjecturam egre confirmant Codd. 2954. et 3011. quam etiam *Micyllus* expre sit verbo *egressi*. Lehm.

Ead. l. 10. Ὥςπερ ὁ Μῶμος) *Lucianus* hic alludere vide tur ad id, quod de Momo scripsit *Aristoteles* de partib. ani mal. lib. III. eum naturam incusasse, quod bobus cornua i capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehe mentius possent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. Cogn. Conf. supr. Nigr. §. 18. (ex divis. *Hemsterh.* est §. 32.) et Hermot c. 20. Solan.

Pag. 278. l. 2. Ὄψον μὲν) Ita dedimus ex Mss. Regg 2954. et 3011. pro vulg. ὄψον τε. Μὲν respondet seq. δὲ — ποτὸν δέ. Bip.

Ead. l. 4. Τυρῷ) Hujus fabulam repete ex Diall. Mar XIII. et adde, si lubet, Philopatr. c. 6. Solan.

Pag. 279. l. 2. Φελλῷ) Nota etiam est Φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque Φελλεὺς mons Atticae etc. Vide *Stephan. Byzant.* h. v. Gesn. His Phellopodibus derideri maritimam servatoris nostri ambulationem, quam narrat *Matthaeus* Evangel. XIV, 25. sq. probabiliter statuunt *Krebs.* l. c. p. 318 & *Eichstad.* in Prolus. laudata Tom. huj. Edit. I. p. LXXXII Lehm.

Ead. l. 3. Συνωδοιπόρουν) Conf. Hermot. c. 13. Sola

Ead. l. 9. *Ἀπ' αὐτῶν*) Ita restituimus, auctoribus Mss. Regg. 2954. et 3011. Desiderabantur enim in Edd. duae sae voces. Bip. Repertae eaedem etiam in Codd. Aug. et Berol. neque adeo temere eas, monente *Belino*, admisit *Schmieserus*. Sed quod *Belinus* pro *ἀνεκαίετο*, invitis Codicibus et Edd. omnibus, magis Attice scribi vult *ἀνεκάετο*, certe, antequam hoc fieret, supra c. 1. *ἐκαίομεν* et c. 2. *ἀναπαλουσες*, et libro I. cap. 40. *ἐκαίετο*, corrigi debuerant. Lehm.

Ead. l. 10. *Κατὰ δὲ τὴν πρώραν*) Proditum est a veteribus poëtis, esse quasdam in Oceano insulas, ad quas post mortem deferuntur eorum animae, qui sancte religioseque vixerint; *Homer. Lucian.* de Luctu. Cogn.

Ead. l. 13. *Ἡρόδοτος*) *Herodot.* III. p. 123. Solan. Est libri III. caput 113. Lehm.

Pag. 280. l. 10. *Ἐπηρεμίοις*) Quanquam enim vox sit solens, aptissima videtur. Verbo *ἐπηρεμέω* utitur Amorr. p. 45. Certe ridicule antea legebatur et vertebatur hic locus, *ἐπ' ἐρημίας*, *in desertis*. Solan. Optime haec refutantur iis, quae in sequenti nota *Gesnerus* monet, cum quibus *Wielandius* consentit. De tibiis obliquis vide *Schaefer.* ad *Longi* l. l. p. 332. sq. Lehm.

Ead. l. 11. *Πλαγίων αὐλῶν*) Dum quis meliora me doceat, intelligo fistulas obliquas, *Querpfeiffen*, (Belg. *Dwarsfluiten*), suspensas voti caussa a pastoribus in locis desertis, secubus, arboribus, quas sonum aura spirante edere, nihil impedit. Tales sunt apud *Longum* Pastor. lib. I. p. 5, 19. *Ἐνῆσαν* in antro *ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι ἐκτεθραμμένοι, ἐσβυτέρων ποιμένων ἀναθήματα*. Plura ibi *Mollius*. Gesn.

Ibid. *Βοὴ* etc.) Hunc etiam locum in depravatissimo modice legerat *Thomas Magister*, quem vide in voce *ἀθρόος*. Nostri Codices non *ἄθρους*, sed *οὐ θορυβώδης* habent. Solan. *Θρους* quidem, ut in *Thomae Mag.* Codice, ita et in Pariss. deprehenditur; idque mirifice *Belino* probatum. Ego tamen inspectae eam vocem auctoritatis habeo. Alterutrum enim, aut *ἄθρους*, aut, quod idem prorsus valet, *οὐ θορυβώδης*, delendum esse, nemo non facile videt. Atqui *οὐ θορυβώδης* deleri nequit ob sequentia. Ergo *ἄθρους* delendum, idque glossematis nomine. Lehm.

Ead. l. 14. *Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν*) Non dedecet verti, *ad tibiam vel citharam saltant*; neque enim *κροτεῖν* nisi saltare: et certe erat quoque modulatus plausus. Utique in Pseudomanti *κυμβάλοις κροτοῦντα* interpretatur *Benetus cymbala pulsantem*, sine mentione saltandi; et in Salatione *κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπι-*

βοῶντα reddidit, *applaudens et laudibus indecentissimis* [illegible] *mans.* GRON.

Pag. 281. l. 4. *Περιπλόοις*) Angl. *περιπόλοις.* B[illegible] *Περιπολ.* A. P. L. *S. Amst.* Impressi vero omnes *περιπ*[illegible] ante *S.* quae recte mutavit. SOLAN.

Ead. l. 8. *Ὁ Κρῆς Ῥαδάμανθυς*) Rhadamanthus, L[illegible] rex, filius Jovis ex Europa, Minois et Aeaci frater, v[illegible] stissimus. Vid. *Virgil.* VI. Aen. COGN. Cf. Diall. M[illegible] XXIX. LEHM.

Ead. l. 10. *Αἴαντος*) Occubuit ad Trojam, ut scri[illegible] *Sophocles* in Ajac. et *Dictys* Cretens. in Histor. COGN.

Ead. l. 11. *Κατηγορεῖτο*) Leve admodum est vitium, [illegible] tamen inquinat editiones omnes, ut mirum, a tot editor[illegible] non esse sublatum. In omnibus enim exstat *κατηγορεῖ αὐτοῦ* pro *ἐκατηγορεῖτο*, quod puer videat. GRAEV. *Ἐκατ*[illegible] *ρεῖτο*) In omnibus antea legebatur *κατηγορεῖτο*· et sane [illegible] passim apud hunc, Prometh. fin. Ib. c. 4. f. Diall. M[illegible] XXVII. et Necyom. c. 19. eodem modo, quo hic in impr[illegible] sis. Sic et Fab. *Aesop.* Delect. Fab. X. vitiose; et *Ae*[illegible] Fab. 72. et apud *Demosth.* c. Mid. p. 409. A. SOLAN. *Sc*[illegible] *nus* cum *Graev.* sentiens, *ἐκατηγορ.* scribendum esse etiam [illegible] marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obsecundem, d[illegible] cam. Miror autem *Graev.* tam confidenter dicentem, v[illegible] puerum videre, *ἐκατηγορεῖτο* scribendum. Ego certe et plu[illegible] res mecum id non videbunt. Meruisset saltem probari illud *ἐκατηγ.* An enim non cogitavit vir summus, verbum ess[illegible] compositum, ideoque augmentum in medio potius locum h[illegible] bere? (quamvis ejusmodi composita interdum initio, inter[illegible] dum utrobique augeri noverim.) Quin *ἐκατηγορεῖτο*, etsi L[illegible] xica sine auctoritate adferunt *ἐκατηγόρησε*, mihi potius su[illegible] spectum esset: nam *Thucydides*, Atticae puritatis norma op[illegible] tima, I, 95. *καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ.* Iteru[illegible] ibidem paullo post, *κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ οὐχ ἥκιστα Μηδισμὸς καὶ ἐδόκει σαφέστατον εἶναι.* Sic nec imperf. act. gerit aug[illegible] mentum in fronte ap. *Aelian.* V. H. III, 19. *λαλοῦντος κατηγ*[illegible] *ρει.* Idem XII, 12. *ἐστεφανοῦτο — τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγορ*[illegible] *αὐτοῦ.* Nec aorist. id habet apud eund. I, 34. *πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε.* Adde *Herodian.* VI, 9. §. 1. *τοῦ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει*, et ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat servanda, etiamsi forte alibi *ἐκατηγορεῖτο* inveniretur. Nec tamen abjectum esse augmentum dixeris, ut in Zeux. §. 10. *κροτάλιζον* pro *ἐκροτάλιζον*· quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquamperf. passiv. etiam in soluta oratione sae[illegible] pe fieri, ut *πεποίκιλτο* pro *ἐπεποίκιλτο*, *δεδώκεισαν* pro *ἐδεδώ*[illegible]

ησαν, diximus ad 1. Ver. Hist. c. 13. Ita et *Jungermann.* ad *Long.* Past. 220. εὔχοντο et ηὔχοντο promiscue scribi, aliaque imilia docet, et frustra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. 94. editum conspicitur, in ηὔχοντο mutari, observat. Im- o quia κατηγόρει et κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis No- er ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin reliqua ejus testimonia contra ipsum faciunt. Et *Graevius,* d Mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτοῦ κατηγόρει φθά- ς aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, si tempus imperf. et ibi est, nihil dixit. REITZ.

Pag. 282. l. 1. *Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἑλλεβόρου*) *Th. lagist.* v. *πίομαι.* SOLAN. Sed ἑλλεβόρου adspirate apud *Tho- am* invenio. REITZ.

Ead. l. 6. *Τοιαῦτα*) Sic pro τοιαῦτα, quod est in Ed. *itzii*, reponendum ex Mss. Regg. 2954. et 3011. monuit *linus.* Sed ita jam scriptum offendimus in Ed. *B.* 4. et *S.* P. Et in reliquis, quas consului, omnibus Edd. Vide- r itaque *Reitziano* τοιαῦτα error quidam subesse. LEHM.

Ead. l. 10. *Περὶ προεδρ.*) Conf. Dial. mort. XII. pr. LAN.

Ead. l. 12. *Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.*) *Th. Mag.* v. *Παρά.* LAN.

Pag. 283. l. 1. *Οὗτος*) Sic lego pro οὕτω, quod in omni- s hic reperio. SOLAN. Falsissime. *Οὕτω* est: *tum, qui- expositis;* quem particulae *οὕτω* usum, qui ei communis cum Lat. *sic*, hodie nemo ignorat. Facilius autem pro uenti δὲ e Codd. aliquot admisi δή. LEHM.

Ead. l. 12. *Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι*) *Benedic- portae ex solo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μο- ύλον, navim solido ex ligno conflatam.* Quae versiones am sint absurdae, docet ipse, cum statim βωμοὶ μονόλιθοι tit: *ex uno lapide.* Id enim vult, ista non esse composita frustis, sed ex una trabe et segmento arboris tam magnae ecta. GRON.

Pag. 284. l. 3. *Πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν*) Vid. supra Ca- l. cap. 16. SOLAN.

Ead. l. 6. *Πυέλοις*) *Πύελος, ὄρυγμα, ἐμβατή, ἔνθα ἀπο- ονται. Aristoph.* Schol. *Vorst.* Vid. Hipp. c. 6. SOLAN.

Ibid. *Ἐσθῆτι*) Si pristinam versionem respicias, quae ebat, *utuntur autem vestibus purpureis* etc., statuas ἐσθῆσι le- dum, ut referatur ad πορφύροις. Sed ut constructio sic dat facilior, sensus tamen erit deterior: nam nihil adeo am foret, si vestes tantum purpureae dicantur; sed ma- mirum, aranearum telas ipsas esse purpureas; quales la-

nas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV, 45. *Sponte sua sand pascentes vestiet agnos*, et quae praecedunt. Ait igitur *Luc nus: pro vestitu utuntur aran. telis per se purpureis.* Interim, a colore recesseris, hodie non adeo mirum, vestes ex ar nearum telis posse confici, cum nostra memoria id in Gal experimenti caussa factum sit. REITZ.

Ead. l. 12. Ὁμοιότητα) Angl. ὡραιότητα. Aliam tam lectionem sequutus est interpres. BOURD.

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἅψ.) Describit eleganter umbras ap inferos, posse quidem eas non tangi, habere tamen corp valde subtilia, quae non tam corpora sint, quam corpo instar. Sed interpretes non recte intellexerunt hunc locu Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν δὲ τ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἐ ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In summa vid tur eorum anima nuda circumvagari, similitudine corporis ci cumdata. Ac nisi quis tetigerit, non possit deprehendere non es corpus, quod videt. Nam sunt ut umbrae rectae, non nigra* Latina versio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis ab quae sic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequea non tamen convincat non esse corpus, quod videtur. Sunt nam que tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, lic non tangantur. GRAEV.

Ead. l. 14. Σκιαὶ ὀρθαὶ) Umbrae aliae in libero loco sta tis hominis humi jacere ac trahi videntur: hae, instar homi nis ipsius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura sua ni grae; hae coloratae tum carnis colore, tum vestium. Caete rum ita recte me interpretatum post alios hunc locum arbi tror, licet aliter summo viro videatur. GESN.

Ibid. Οὐ μέλαιναι) Non sicut nostrae, jacentes et ni grae, sed corporibus veris, si soliditatem excipias, simile SOLAN.

Pag. 285. l. 9. Ὀπώραν) (Ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη κα καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωρακινὰ, μῆλα ἀππίδια, δαμασκηνὰ. κ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθεν τι ξυλῶδες. *Constant. Γεωπ.* L. X.) *Con* SOLAN.

Pag. 287. l. 1. Στόμασιν) Parum concinne hoc quide nisi cum *Aristophanis* Socrate ὀρροπυγίῳ facias canere SOLAN.

Ead. l. 6. Τοῦ Ὁμήρου) In Edd. non legebatur articul τοῦ, quem reposuimus ex Ms. Reg. 3011. BIP.

Ead. l. 10. Εὔνομος) Musicus is clarus, cujus histori lam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* sub ip

nitium, de cicada chordae fractae vicem subeunte. Solan. Cf. *Strab.* VI, 9. p. 260. Lehm.

Ead. l. 11. *Στησίχορος*) Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, nisi placato palinodia blaeso numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. Cogn. Iacrob. c. 26. Himerensis poëta vocatur Pro Imagg. cap. 15. De Arione autem Lesbio vide imprimis Diall. Marinn. VIII. quos ibi in Argumento laudavi, Tom. II. p. 115. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἑλένης*) In Helenam poëma inclementius ripserat, ob quod a Castore et Polluce luminibus orbatus, ntata rursus palinodia visum recepisse fertur. Vid. *Phistr.* VI, 245. et *Plat.* in Phaedro; adde *Isocr. Ἑλ. ἐγκ.* pag. 29. Solan.

Pag. 288. l. 2. *Περὶ*) Angl. *παρά*. Bourd. *Παρὰ*) Ex ngl. et P. reliqui enim *περὶ* habent, vitiose. Solan. Infra ιο cum dativo hac ipsa Dissert. cap. 33. pr. *πηγαὶ δύο παρὰ ἰς πύλαις*. Reitz. Id ipsum monere *Reitzium* debebat, non *παρὰ τὸ συμπόσιον* recte legi, quod foret potius *inter convivi-*, *durante coena*, ut *παρὰ τὸν πλοῦν* Diall. Mortt. XXII, et saepius, *παρὰ τὸν βίον* ibid. XVI, 3. et saepius; sed genuam esse Editionum lectionem *περὶ τὸ συμπόσιον*. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἡμιθέους*) Semidei, non integri Dii, neque mines; sed altero parente divino, altero humano: aut midei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium orum differentias fuisse scribit, quorum quidam selecti et jorum gentium Dii vocati sunt, quidam Semidei et Heis, quidam Medioximi, et quidam Semones. Cogn.

Ead. l. 7. *Λοκροῦ Αἴαντος*) Ob violatam ab eo Cassanm. Solan.

Ead. l. 10. *Νουμᾶν*) Omnes, quotquot vidi, libri *No*. Sed vide Pseudol. c. 8. et Macrob. c. 8. Solan.

Ead. l. 12. *Τέλλον*) Vide Charon. c. 10. et *Plut.* Solan.

Ibid. *Ἄνευ Περιάνδρου*) Aut quia tyrannus; aut potius calamitates domesticas tam inique tulit, ut, aegritudine contracta, decesserit; quod sapientis non est. At si anum audias, duo Periandri fuerunt: sapiens alter, alter nnus; Var. Hist. XII, 35. Sed foede corruptus locus est *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, sed uterque tyus; sapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vi*iogen. Laërt.* p. 25. et *Menag.* not. p. 36. Qui *Periandrum* sapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo repo. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Platǫ* vero *Eudoxum*, te*iog. Laërt.* 7. F. sed in Protag. 206. F. ubi sapientes *Pla*enset, *Eudoxus* ille non comparet. Immo *Diogenes* ipse

10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a *Platone* suffectum obs
vat. Vere itaque censet *Menagius*, priorem *Diogenis* loc
scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum
Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiq
Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII Sapient
spectant. Solan. Periander insula beatorum excidit h
dubie, quod tyrannus esset, et oppressam servitute Cor
thum teneret. Gesn. Assentitur *Wielandius*. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος*) Quod opta
in ultimis sermonibus suis, a *Platone* in Apologia et *Xe
phonte* servatis. Gesn. Quapropter et ipse *Lucianus* Di
Mortt. XX, 4. eundem Socratem in Orco fingit *μετὰ Νέστορ
καὶ Παλαμήδους ληροῦντα τὰ πολλά*. Omnino autem dialo
ille conferri potest cum hac Elysii descriptione. Lehm.

Pag. 289. l. 12. *Ὥστε γῆμαι Λαΐδα*) Serio accepit *Men
gius*, (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto vi
factum. Jocose enim haec *Lucianus*, quia a nuptiis abho
ruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. et 15
E. *ἐρωτηθεὶς πολῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μη
ποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε.* et 155. B. *Ἔλεγε
καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας· γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλ
τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ συνεῖναι.* Solan.

Pag. 290. l. 3. *Τέταρτον — ἐλλεβορίσῃ*) Vide supra Vi
Auct. c. 23. et Hermot. c. 86. Solan.

Ead. l. 4. *Ἐλλεβορίσῃ*) Conf. supr. Hermot. c. ult. Guyt

Ibid. *Ἀκαδημαϊκοὺς*) Analogia videtur suadere scribe
dum *Ἀκαδημιακούς*. Verum prius ex usu obtinuit, plura
hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes., qui etiam o
servat, *μετάθεσιν* vocalium in hoc adjectivo factam. Et qu
numerus exemplarium longe major, non hic modo, sed ul
que in *Luciano*, vulgatam confirmat, non mihi dubium es
hanc scripturam esse veram. Reitz.

Ead. l. 10. *Καταλαμβάνοντας*) *Καταλαμβάνοντας* illud p
tinet ad *ἀκαταληψίαν* Academicorum: itaque *comprehend
verbo usus essem, si illud de eo quoque dici posse scirem
qui sequutus alterum, tandem assequitur. Neque enim
de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatori
vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domici
quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis
tatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plan
telligimus. Gesn.

Ead. l. 11. *Ἦσαν ἀξιολογώτατοι*) Flor. *λογικώτατοι*. Bou

Pag. 291. l. 1. *Διώμνυτο* etc.) Vide, quae nos supra
Vit. Auct. c. 16. in eam rem attulimus. Solan.

Ead. l. 5. *Τοῦτο*) Pro *κατὰ*, vel *διὰ τοῦτο*. Vid. supra digrin. §. 27. Reitz.

Ead. l. 11. *Αὐτὸς*) Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis *αὐτούς*. Ratio in promtu est. Quis enim fert nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrare inducitur? Absit autem, ut, post *Leonem Allatium* aut *Crescilium*, (uter enim horum hoc asseverarit, non satis certo innotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse *Homerum* demonstremus. Non enim mente captis scribimus. id. AG. X. 1733. Chium fuisse, vult *Simonides* apud *Steph.* Lyric. p. 119. Solan. Recepta lectio, *αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν*, mis aperte contrà dicit his, quae statim sequuntur. Plane dubium mihi est, dedisse *Lucianum αὐτοὺς*, quod refertur *ζητοῦντας* seu disputantes, synesi non abstrusa, nec difficili. Certe sic interpretatus sum. Gesn. *Gesneri* emendatio eo est necessaria, ut eam recipere, etiam invitis libris, hil dubitarim. Sed et *Vorstius* in marg. sic emendarat, et od. *Pell.* correctionem firmat. *La Croze* adscripserat, *ἔφασαν* legendum: quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis anum reddit sensum. Reitz. *Ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασαν· οἱ μὲν γὰρ Χῖον, κ. τ. λ.* Ita haec vulgo legebantur, surde nimis. *Reitzius* igitur *αὐτὸς* mutatum ivit in *αὐτούς*. eque sic tamen rotunda satis exibat oratio, quod accuratius nsideranti facile patebit. Veram *Luciani* manum tandem hibuit *Belinus* ex Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Ferri ec poterant: sed unice veram lectionem praebent Codd. g. et Gorl. *ὃ δὲ οὐδ' αὐτὸν* etc. Desiderabatur enim in *liniana* lectione, quam cum *Bipp.* etiam *Schmiederus* rece-, personarum diversarum significatio. Mox autem pro bis *οἱ μὲν γὰρ χῖον* etc. quae manifesto corrupta sunt, veisime iidem Editores recentt. scripserunt *ὡς οἱ μὲν χῖον* etc. Codd. Parisiensium auctoritate, quam etiam Aug. et Gorl. confirmant. Lehm.

Ead. l. 12. *Κολοφώνιον*) Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita que scribit, vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter ter occurrit; sed et quia poëtis corripitur, ut in saepe ab adducto versu ex *A. Gell.* III, 11., quem tamen paullo er exhibet *Antholog.* IV, 2. quae sic: *Ἑπτὰ πόλεις διεριζουσαι περὶ ῥίζαν Ὁμήρου· Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφὼν, Σαλαμὶν, Ἄργος, Ἀθῆναι.* Reitz. In B. 3. recte *Κολοφώνιον* essum, sed obvium forte invito typorum dispositori. M.

Pag. 292. l. 4. *Κατεγλωσσον*) Non verum est, quod

Scholiast. alt, ab Atticismo nostrum recessisse, quand verbum cum accusativo construit; nec hi enim duplice nitivum semper adhibent. Ecce *Thucydid.* VI. c. 61. *Ἀθηναῖοι ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἐκείνου. Aristophan.* Eq. v. 1357. *Εἰ μὴ καταγνώσεσθε τ τὴν δίκην.* Quod tamen et condemnandi notione capie ibi Scholiastes monet, id exponens: *Εἰ μὴ κατακρινεῖτ καταδικάσετε.* Plura *Steph.* ex *Demosth.* aliisque in Thes pend. T. I. p. 1854. Sed si apud *Lucian.* pro simplici c sco accipere velis, licet: nam et sic fere *Aristoph.* Eq. v *Οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους.* Etsi paullo valeat, quam simplex, ut *Bisetus* ibi monet, dicens: *Ἀ γνοὺς, θεωρήσας. περιττὴ ἡ κατὰ, οἷον καταμαθὼν καὶ α μενος· πρὸς ἔμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τοῦ μαθών* etc. quae a eum sis vide. Reitz. Non meminerat *Reitzius* similium *ciani* locorum: Catapl. c. 5. *ὀλιγωρίαν ἢ δὴ τοῦ Ἑρμοῦ γιγνώσκομεν*, et Quom. Hist. Conscr. c. 26. *τἆλλα μὲν κ κατεγίγνωσκον.* Sic non opus fuisset hac vaga vagae obse tionis refutatione. Lehm.

Ead. l. 5. *Ζηνόδοτον*) *Aristarchus* notissimus. *Zen tus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid.* Sol

Ead. l. 7. *Μήνιδος*) Immerito hic *Homerum* sugill quod *iram Achillis* initium suo poëmati fecerit: palam es est Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut recti me id *argumentum* esse dixeris. Quod non intelligente nostris quidam imperiti et barbari prorsus homines *Rhap dias* cum audiunt antiquis dicta *Homeri* poëmata, nec q ea vox sit, nisi ex vernaculo idiomate assequi valentes, ria sibi fingunt et dissoluta carmina, nullo consilio judic ve a caeco mendicabulo temere effusa, in unum tandem c pus consarcinata, aut potius a fatuis hominibus et pro rudibus collecta, *poëma heroicum* nunc audire. Qui, si c *Luciano* haec ludentes effutirent: venia forsan digni put di sint. At serio id agunt, ut quae ipsi prae imperitia, n Latine versa, intelligere non possunt, aliis contemtui s et deridiculo. Horum ego temeritatem audaciamque, et p cherrimarum rerum ignorationem summam, cum *sui* ac suarumque rerum admiratione conjunctam, Boilaeis com scendam exagitandamque relinquo. Solan. Non *Homer* sugillat h. l. auctor, sed vanos suae aetatis Criticos, qui ej generis quaestiones prae nimio *Homeri* cultu, qui in singu vocibus arcanam quandam sapientiam divinaret, proposui videntur. Haec eadem est *Wielandii* sententia. Lehm.

Ead. l. 10. *El προτέρων*) Hac de controversia acutissi- vide *Longini* judicium cap. VIII. *π. ὕψους.* Solan.

Ead. l. 11. *Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ νῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ κινθά- ται ἐδεόμην*) Vertunt: *ipsum vero coecum non esse, quod et dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus sum percon-* Sed an *ἑώρα*, est, *vidi?* an *οὐκ ἐδεόμην*, est, *veritus ?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Coecum non fuisse, quod ipsum etiam de eo dicunt, illico cognovi: bat enim, adeoque rogare opus non erat.* Vitring.

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν) *Cicero* tamen Tusc. Disp. V. cap. *Homerum coecum inducit*, scribens: *Traditum est etiam Ho- um coecum fuisse. At ejus picturam, non poësin, videmus. ue regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae species formaque nae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui rum, non ita expictus est, ut quae ipse non viderit, nos ut remus, effeçerit?* nam quamvis pictori comparetur *Home-*, ex sequentibus tamen adparet, *Ciceronem* eum coecum ere: quod etiam confirmatur exemplo Tiresiae coeci vatis, m illico subjungit *Cicero*. Vid. notam *Davisii*, quem con- endum *Hemst.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is d. Misc. V, 9. et *Scholiasten* Lucian. ad T. II. p. 17. (i. e. Somn. s. Gall. ad verba *τυφλὸς αὐτὸς ὤν*) id cum *Luciano* gantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I, 5. ait: *Home- n si quis coecum genitum putat, omnibus sensibus orbus est.* n igitur plane negat *Vellejus*, Homerum coecum fuisse; l ab nativitate id calamitatis ei obtigisse negat: cum prae io visum amisisse dici queat, quod et illi, quos *Davis.* ci-, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad *Vellej.* p. 38. Ed. *rm.* Coecum autem fuisse, *Davisius* nullo modo dubitat; od sub Demodoci persona semet ipsum describere credatur ud *Max. Tyr.* Diss. XXII. nec ego dubito, si casu aut se- o id contigisse dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pausan.* Messen. et *Tzetze* probat: nam ab nativitate coecum sta- ere, absurdum videtur; cum peregrinatio ad varios homi- m mores, cultum regionumque et urbium situm, quarum gentem nobis catalogum reliquit, cognoscenda, praeci- um ejus fuerit studium. Quod autem ab statuariis desu- itur argumentum, qui oculis captum finxerint, id admo- m incertum mihi videtur: nam aut vulgarem hi rumorem cuti sunt, aut non satis differentiae inter videntem ac coe- m est in illorum arte; solent enim marmoreae effigies ocu- rum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli cum ulcis aliquantum excavatis describendi sint, id totam faciem

deformat, et maliguiores, ut sic dicam, oculos exh
quam si exterior tantum eorum ambitus solus effor
Reitz.

Pag. 293. l. 1. *Μετὰ τ. δ.*) Sic lego pro *κατὰ*, quo
omnibus libris est. Solan. *Solani* emendationem co
mant Mss. Regg. 2954. et 3011. quare sic rescripsimus.
ex iisdem Codd. edidimus *ἐπεννενεγμένη*, pro vulg. *ἀπεν*
Bip.

Ead. l. 3. *Θερσίτου*) *Hom.* Il. *B*, 212. Solan.

Ibid. *Ἔσκωψε*) L. *B.* 2. et *S.* Cett. prave *ἔσχοψε*. So

Ead. l. 7. *Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.*) De femore Pytha
aureo vid. supra Vit. auct. §. 6. Neque hic putes *χρυ*
in *χρυσοῦν* mutandum: est enim solita ellips. *τοῦ κατὰ*, *a*
reus erat femur, pro *ad femur*. Etsi hic *totum dextrum* i
pro femore dicit. Reitz.

Ead. l. 9. *Εὔφορβον*) Trojanus fuit adolescens, Pa
filius, fratris Hecubae, teste *Hom.* Il. 17. Lege *Laeri*
Pythag. et *Ovid.* L. XV. Met. Cogn. Cf. Diall. Mortt. X
8. ibique Commentt. Tom. II. p. 601. sq. Lehm.

Ibid. *Αὐτὸν ὀνομάζειν χρή.*) Non hoc verborum ord
in fine periodi usum *Lucianum*, sed *χρὴ αὐτὸν ὀνομάζειν* sc
sisse, probat Ms. Reg. 2954. Bip. Delicatulum hoc *fa*
cium, et alibi passim a *Belino* prolatum, vix ipse *Lucia*
agnoverit, praesertim in hoc tenui dicendi genere, in quo
iam mirum, tam raro auctorem vocibus monosyllabis in p
riodis exeuntibus usum esse. Verum attendenti tamen occ
rent exempla. Lehm.

Ead. l. 11. *Ὠπτημένος*) Sic infra in mort. Peregr. §. 3
ἤδὺ τὸ θέαμα ὠπτημένον γέροντα ὁρᾷν. Sed in praes. tem
mox c. 29. et supra in Necyom. Reitz. De Epimenide *ἐ*
ἐφθῷ cf. modo laudatum Dial. Mortt. XX, 4. Lehm.

Ead. l. 13. *Θανατούσια*) Eccere! vir optime caeter
quin de literis Graecis meritus hunc festum diem, eam
celebritatem *Graeciae suae feriatae* inseruit. O lepidum cap
Mirum ni *Paradisus Socratis*, et *symposium* in ejus *Attica* a
cubi locum habeant. Sapit *Potterus*, qui, cum caetera e
cerperet, expunxit. Solan.

Pag. 294. l. 3. *Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέο*
Lucta vicit Carus Heraclides. Sic vertit interpres. Nulli
invenio Carum illum luctatorem egregium. Rursus hoc loc
legendum est *Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους*. *Caprus post Hercul*
primus, de quo supra fuse diximus (ad Quom. Hist. Cons
c. 9.). Palm. Quem hic interpretem probabimus? In *Ba*
sileensi editione vertunt, *Carus, qui ab Hercule stabat*, sa

ida captatione; ac si Graeca eadem foret constructio, e Latina; et scilicet in hoc certamine componebantur par-, quibus plurimi continebantur, et alii ab hoc stabant, ab illo. Ridicule omnino. *Benedictus; Carus Heraclides,* d propius ad genium sermonis Graeci. Sed nullibi in-io Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius.* asi vero *Lucianus* huc introduxerit talem in terris celebrem tatorem: immo quis egregius luctator ille Ulysses? ex o alterius adversario patet, prorsus ratiocinationem *Pal-ii* non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους possit ldi, *post Herculem primus,* quidquid de Cepro suo sollici-sit. Opinor, optime adnotasse patrem Κάρανος. Non itur de luctatore: agitur de heroibus, inter quos memorabilis ranus Heraclides. Gron. Consule *Loyd.*, honoratissimi aesulis Wigorniensis doctissimum et ipsum filium, ad ymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pausan. Suid.* ed apud hunc suo loco non comparet aut Κᾶρος, aut Κά-ος ille) Ulyssem hic adducit, quia luctantem fecit *Home-s* (Iliad. Ψ, 710. et seqq.) cum Ajace, quem et prostravit. olan. Lepidissima est *Wielandii* conjectura, nec illa im-obabilis, finxisse *Lucianum* hoc Heraclidae nomen, ut *Pal-eriis Gronoviisve* aliquando exstituris negotii aliquantulum cesseret, quippe sollicite, quis forte *Carus* ille fuerit, in-stigaturis. Lehm.

Ead. l. 5. Ἀρείον) Vid. *Plut.* 396, 2. Sed is tamen a no-ro diversus. Solan. De Epeo vid. *Homer.* Iliad. XXIII, 34. sq. Lehm.

Ead. l. 8. Ὄστις) Ita restituimus ex Mss. Regg. 2954. et 011. pro vulgat. τὶς. Bip.

Ead. l. 9. Ὄμηρος — Ἡσ.) Ad traditionem alluditur, quae oaetaneos faciebat. Vid. *Philostr.* Her. pag. 726. et seq. et *Hermet.* p. 52. Solan. Adde *Plutarch.* Sympos. sept. Sapp. Lehm.

Ead. l. 14. Φάλαριν) Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impositi noxii dum correrentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. et L. 2. de Ira. Cogn.

Ibid. Βούσιριν) Busiris rex Aegyptiorum, Neptuni et Lybiae filius, qui Thrasii consilio hospites violabat incognitos, ut eorum sanguine pluviam eliceret, cujus penuria Aegyptus novem annis laboraverat. *Senecа* loc. cit. Cogn. Mendose antea scribebatur Βούσυριν. Sic, ut edidimus, non auctores tantum multi, sed et numismata scribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. Solan.

Ead. l. 15. *Διομήδην*) Diomedes rex Thraciae dum ei[r] suos humana carne aleret, in Tyrida oppido truculenta[m] Hercule equis ipsis ad devorandum objectus est. *Ov.* [C]Met. Cogn.

Ibid. Σκείρωνα) Latronem insignem, qui proximos [lo] garis scopulos insidens in viatores praetereuntes nullo [s] crudelitatis genere saeviebat: hunc Theseus occidit. Co[n]

Pag. 295. l. 1. *Πιτυοκάμπτην*) Schinim, insignem la[tr]nem, qui circa Isthmi initium, teste *Pausania*, miro cr[u]litatis genere saeviebat. De eo *Plutarch.* in Thes. Co[n] Vide *Plut.* in vita Thesei. Et *Xenoph.* lib. II. *Ἀνομ.* Vo[c] De Centauro illo, qui pinus incurvabat, supra, ni fa[l]T. I. jam habuimus. *Suidae* ed. *Hag. Πιτυκάμπτης* scri[b] omisso medio υ. Reitz. Adfuit ille *Πιτυοκάμπτης* Prome[t] in Verb. cap. 7. secundum complurium saltem Editt. lect[o]nem pro ea, quam nos recepimus, *Ἰπποκάμπους*. Vid. Commentt. Tom. I. p. 237. sq. Lehm.

Ead. l. 2. *Ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος*) Bene contra *Th. Mag.* monet *Jens.* in Lectt. Luc. pag. 10. scribens: *Ἥρω Ἀτυ[χ]* scribit iterum *Thomas*, *οὐχ Ἡρώα· καὶ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατ[ι]κ[ῆ] τῶν πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας*. Ecce tamen non semel *ἥρ[ω]ας* *Lucianus*. In Zeux. c. 3. *ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεο[ύς]* In Vera Hist. c. 23. *Ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος*. Ip[se] quoque haec vox *Ἠϊών, ἠϊόνος*, deterior, quam *ἠών, ἠόνος* r[e] censetur ab eodem; cum tamen non modo in novissime ad[u]ducto hoc *Luciani* loco, sed et in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diserte legatur. In Herodoto p. 61[7] (leg. Hermot. c. 84.) *Ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενος*. In Ver. Hist. *Ὄρνεα ἐπὶ τῶν ἠϊόνων ᾄδοντα*. Ibid. *Πλησίον τῆς ἠϊόνος ἐκο[ι]μήθημεν*. Haec alio loco ab *Jensio* dicta huc transscribere operae pretium existimavi. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἐπὶ Δηλίῳ*) Hic cum fortiter pugnasset, tandem cum reliquis fugere coactus est: qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 8[8] E. Vid. *Strabon.* IX. *Plat.* 11. C. *Συμπόσ.* 334. et *Plat.* Alcibiad. 354. et 1032. I. *Aelian.* etiam Var. Hist. III, 17. ubi male *ἐπὶ Δῆλον*. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. et *Alc[ib.]* V. p. 215. et Not. *Casaub.* ad *Diog. Laërt.* p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. et 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem et Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. Solan. Adduci[t] haec verba *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 107. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet, *ἐπὶ* dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse *Thucydidis* lectionem, quae *ἐπὶ Νίσαιαν* pro *ἐπὶ Νισαίᾳ* habet, merito arbi-

nur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ et ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* VII, 238. et alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. af. nos supra ad c. 28. Quom. conscr. hist. Et videbis, immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque So- videri. Reitz.

Ead. l. 10. Τοὺς ἑτέρους) Sic legit interpres. At ego pu- legendum ἑταίρους, nam et infra in Demonacte discipu- Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat, εἰπόντος δέ ος τῶν ἑταίρων· et rursus, τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. Palm. modum jocose narrat *Lucianus*, uti, cum esset apud infe- impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rha- nanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis The- Achille, et Ajace Telamonio, qui strenue represserint pios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro rnu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, roas nempe, ut ego quidem expono. At *Palmerius* p. 678. it ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud riptores reperiri pro ἑταῖρος, et contra: (nam et ἑταῖρα pro ρα, in suo libro legisse *Brodaeum* apud *Nostrum* in de Merc. nd. circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic ta- en nulla videtur mutandi necessitas; cum, ut dixi, caete- heroës sint intelligendi: eos enim ibi apud Socratem fuis- , et ἐπινίκια celebrasse, patet ex seqq. Jens. Ἑταίρους) omnibus libris legebatur ἑτέρους· sed proba est *Palmerii* et *orstii* emendatio, quam L. Cod. auctoritas etiam confirmat. olan. Ἑταίρους legendum. La Croze. Quia quinque do- tissimi viri, *Palmer. Vorst. Solanus, La Croze* et *Gesnerus*, l vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex ptimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra urbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. Reitz.

Pag. 296. l. 2. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος) Imitatus hic videtur *Lucianus* initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in Epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. La Croze.

Ead. l. 7. Μυσαττόμενος] De Pythagora fabas aver- ante vid. Diall. Mortt. XX, 3. et Vit. Auct. c. 6. ibique Ad- notata Tom. II. p. 602. sq. et T. III. p. 506. sq. Leum.

Ead. l. 12. Ἐπιμανῶς) Κίννυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὕτη δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς, legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπι-

νάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ro; nisi huc referendum sit τὸ Ἐπινάξαι, quod *Hesych.* ponit ἐπιπαχτῶσαι· in editione Flor. plane, uti vult liastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem eamque interpretatur λίαν. JENS. *Schneiderus* in Le suum nec ἐπινῶς recepit, nec ἐπινάζω, neque id, opino juria. Nam quod *Hesychius* habet ἐπινάξαι, non id ἀρ νάζω, sed ab ἐπινάττω repetendum, quod docet explan ἐπιπαχτῶσαι. Alibi autem magnopere vereor, ut hoc liastae verbum, et in ea quidem, quam profert, signifi ne, usquam apud probatos scriptores inveniatur. *Suid* tem ἐπινῶς, quod per λίαν explicat, haud dubie ad pos rem Graecitatem referendum; aut fieri potest, ut orig traxerit e male intellecto compendio vocis ἐπιμανῶς. quod praetulerim, celeriori formulae solennis ἐπιμανῶς πᾶν pronuntiatione eo tandem res devenit, ut posteri Graecorum lingua adsuesceret proloqui ἐπινῶς ἀγαπᾶν. dem illo sensu. Scholiasten autem nostrum, quippe originis ignarum, suspicor Etymologiam finxisse ex arbi Hoc certum, male suadere eundem, ut h. l. ἐπινῶς legi pro ἐπιμανῶς. De nomine juvenis amati dubitare pos quum in Edd. quidem, quas in consilium vocavimus, oc bus exhibeatur Κίνυρος, in Codd. autem Pariss. Κίνυρ in Aug. et Gorl. Κινύρας, et hoc quidem castigatiore sc tura, suppeditetur. Mihi quidem gratior videbatur all ad nomen, quam nomen ipsum, *Cinyrae* scilicet illius, priorum regis et primi Veneris Paphiae sacerdotis; vid. *Cl.* Hist. II, 3. et qui Myrrhae filiae nefando scelere ins tuit ut Adonidis pater. Vid. *Ovid.* Mett. X, 298. sq. ibi *Gierig.* LEHM.

Ead. l. 15. Ἁρπάσαι) Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἐκ τος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλέ non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione lo hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι· neque enim qu quam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. JENS. Non op erit mutatione *Jensii*, si cum Ms. Reg. 3011. legas, ἁρπάσ τὴν Ἑλένην φυγεῖν. BIP. Nihilominus *Jensio — Reitzio* lectionem dederunt *Bipontini*. Prudentiore autem consi *Schmiederus* sechtus est Parisiensem Cod., cum quo faci etiam Gorl. et Aug. LEHM.

Pag. 297, l. 5. Κολασθησόμενος) Flor. κωλυθησόμε BOUHD. Κωλυθ.) Sic *Fl.* et *Junt.* Edd. (nisi quod in utr mendose est κολ.) et sic sane venustior sensus est, quam cum reliquis legas κολασθησόμενος. SOLAN.

Ead. l. 10. *Μεσονύκτιον*) Vid. hanc vocem contra *Th.* v. adsertam, infra hac ipsa Ver. Hist. c. 40. Reitz.

Pag. 298. l. 1. *Πολὺ ἀπέχουσαν*) Flor. *οὐ πολύ*, male, et er Interp. Bourd.

Ead. l. 5. *Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδρᾶναι*) Interpr. *Tantum emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam am aberat, quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. Ver. Hist. c. 43. *ὀλίγον ἐλθοῦσα κατενεχθῆναι*· ubi recte interpr. *Quamm parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut et in Pseunant. c. 67. *παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν, postquam paabfuisset, quin perüssem.* Vitring. Quod *Hor. Vitring.* hic et supra cap. 20. in versione corrigendum monuit, id merus, etiam non visa illius animadversione, sponte praeit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem: at eum, etsi ioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; m et alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interetibus. *Obsop.* tamen id in *Luciano* non semel recte redderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit *Long.* Past. 2. p. 62. *παρὰ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ, parum abfuit quin* etc. Adde *Nonum* Catapl. c. 4. f. *παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν, tantillum erat, quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. *ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω*, vertitur, *quamobrem ab hac opinione o adeo dissentio;* quod et *Scholiast.* sic exponit: *τοσοῦτον διαφέρομαι τοῖς τὰ ἕτερα διαγγέλλουσι* etc. quem vide. Reitz.

Pag. 299. l. 5. *Πολλὰ ἱκέτευον*) Vid. *Th. Mag.* v. *Βούλομαι* eadem citantem. Solan.

Ead. l. 11. *Ἀφ' ὧν*) i. e. *unde;* pro quo et hic dicas, *ἐφ' ὧν.* Etiamsi alibi *ἀπὸ* in simili locutione paullo aliter vaeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (*τὴν ὕαλον*) *ἀφ' ἧς τὸ πῦρ πτουσι*· quod supra in Quom. conscr. hist. vidimus. Reitz.

Pag. 300. l. 1. *Τῇ ὑφ' ὑμῶν*) Sic scribendum, non, ut n libris est, *ἡμῶν.* Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei, quam incolebat, qui hic loquitur, Rhadamanthus. Solan. Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, et loquitur cum vivo et ad suos redituro Luciano, et praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest *ἡμῶν.* Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, *ὑμῶν.* Si res verbis egeret, et reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, et Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. Gesn. Evidentissimam rem non tamen vidit *Belinus.* Vel ob proxima verba *εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον*, quae nonnisi de Luciani terra continente capi possunt, necesse

erat, ut ἡμῶν, ut ineptissima lectio, corrigeretur. Atqui illud ipsum ἑτέραν *Belinus* e Cod. 3011. in ἡμετέραν mutari vult. Probissime sane, siquidem id agas, ut tota narratio turpissime conturbetur. In hunc finem etiam foedissimorum macdorum usus aliquis, isque saepe optimus, esse potest. Ceterum ὑμῶν a *Reitzio* in textum receptum et a *Gesnero* redditum esse, probat severissimus alias Editionis *Reitz.* censor in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 246. Lehm.

Ead. l. 5. *Μαλάχης φύλλον*) Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV, 17. Ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* n. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. *K*, 304.) alludit. Solan.

Ibid. Ταύτῃ κελεύσας etc.) In omnibus Edd. hic locus ita adhuc legebatur: ὥρεξέ μοι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσέχεσθαι. Sed quis non offendatur in elegantissimo scriptore inconcinna repetitione illa ταύτην — ταύτῃ; Rectius Mss. Regg. 2954. et 3011. posterius ταύτῃ omittunt, et pro priore ταυτην, ταύτῃ legunt, interpungendo post ὥρεξέ μοι. Valeat igitur vulgata. Bip. Emendationem hanc probissimam, quam *Schmiederus* quoque secutus est, firmat Codex Aug. Lehm.

Ead. l. 7. *Μήτε πῦρ μαχ.*) Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. et not. *Porphyr.* n. 42. Solan.

Ead. l. 8. *Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν*) De hac superstitione locus alius dicendi: praeceptum est Pythagorae. Bouhd.

Ibid. Παιδὶ) *Cicero* Tusc. IV, 34. conqueritur philosophos exortos, et auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accuset, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους — καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἔσεσθαι. Therap. IX. p. 131. Solan.

Ead. l. 9. *Πλησιάζειν*) Ut infra in Pseud. (c. 41.) La Croze.

Ead. l. 12. *Τῇ δ' ἐπιούσῃ*) Sic Mss. Regg. 2954. et 3011. pro vulgato τῇ ἐπ. δ'. Bip. Non erat, quod a vulgato ordine recederetur. Nec recesserunt *Bipp.* iidem supra I, 32. etsi et ibi *Belinus* sine ulla auctoritate pro τῇ ἐπιούσῃ δὲ scribi voluerat τῇ δ' ἐπιούσῃ. Lehm.

Pag. 301. l. 3. *Λουκιανὸς*) Sive Creticum hic posuit *Lucianus* in versus principio, sive, quod nolim, penultimam nominis sui corripuit contra morem, sive ι vocalem per synaesesin sequenti conjunxit: dubium non est, Latine inter-

i idem licere debere. Gesn. Penultimam corripuit in sus gratiam, quod recentiores poëtas in ejus generis nominibus, ut in Ἰουλιανός, sibi indulsisse docet *Jacobs.* ad *Anthol. Palat.* P. III. p. 582. Lehm.

Pag. 302. l. 4. Ἐξ αὐτοῦ) Sic *Fl.* et *Junt.* pro vulgato τοῦ. Solan.

Ibid. Μαστίγων ψόφος] Haec prope iisdem verbis didit Necyomantiae concinnator c. 14. in. Lehm.

Ead. l. 7. Ἀπόξυρος) Mendose in omnibus impressis, exta *Fl.*, legitur ἀπόξηρος. Vid. Rhet. Praec. c. 7. et in Na.. c. 8. Recte etiam scribitur in Mss. Angl. P. et L. initio ometh. (s. Cauc.) Solan.

Ibid. Καὶ τράχωσι) In quibusdam libris Scholiastes lese videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed satis a videtur vulgata scriptura: quanquam non sunt ad manum nunc, unde confirmem, loca. Talia *Plutarchus* in Ἀλεξ. τους ἀποῤῥώγας vocat. Solan. Mallem τραχῶσι, a τραχών, τραχῶνος, *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in ima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id men proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. 756. s. 1096. (i. e. §. 20.) Τραχῶνες tamen editum est, i sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scrindum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. III. Ant. cap. 16. §. 5. et XV, 10, 1. bis etc. Reitz. Ita m recentissima *Strabonis* Editio recte exhibet, et paullo surius §. 16. Τραχώνων pro eo, quod in vett. Edd. fuerat, ραχανιτῶν et Codicum lectione Τραχανῶν. H. l. τράχωσι et ctionem et scripturam retinendam duxi. Rarius est vocalum; unde mutatum ab ignorantibus librariis in τραχέσι, missa jam, ut par erat, copula. Occurrit autem iterum pud nostrum in Toxar. c. 49. τράχωνος, ubi non est prorium nomen, ut Interpres Latinus cepit, et *Schneider.* in exic. s. v. τρηχώ, sed appellativum et ipsum, de *aspera regione* capiendum, uti suo loco ostendetur. Scripturam autem ράχων, τράχωνος, non adeo ego contemnendam esse judico, t *Schneiderus* eam omnino mentione nulla dignam habere otuerit. *Dionysii Hal.*, quem is affert, locum Epit. 17, 5. nde verba citantur ὀρεινοὺς τραχῶνας, in medio nunc relinuam. Nec, utrum *Suidas*, scribens τράχων, τράχωνος, nomen ppellativum cogitaverit, an proprium, decernam, quamuam illud mihi longe probabilius videtur. Verum ex eo pso, quod nomen proprium Τράχων et Τράχωνες sonabat, ion temere mihi videor colligere posse, haud absurdam neque inusitatam, posteriori saltem aevo, fuisse eandem et

pronuntiationem et scripturam in appellativo. Deinde nihilne prorsus tribuamus Codicum et Editionum, qu in Toxaridis loco maximus est, consensui? Magis ha bie adsuetae erant librariorum manus formis αὐλὼν, et similibus aliis, scribendis. Credasne igitur, si Luc ipse τραχῶσι et τραχῶνος scripsisset, librarios facile et τράχωνος scripturos fuisse? annon potius vice versa nique quidquid sit, cautius certe agam, opinor, qui giis antiquis insistam, quam *Conr. Reitzius*, qui τραχ Indice Lucianeo posuit, et *Schmiederus*, qui, quum xar. l. l. τράχωνος edi curaverit, h. l. satis inconstanter tra librorum fidem dedit τραχῶσι. LEHM.

Ead. l. 8. *Οὐδὲ*) Negativa simplex pro duplici, c pra 1. Ver. Hist. c. 24. ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ ται Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap *Bos* pag. 331 — 2. REITZ. Sive pag. 777. Ed. *Schaefa* milis locus est Saturn. c. 2., de quo tamen suo tempore nino certum est, nullam fuisse caussam, ob quam *Schi derus* h. l. lectionem δένδρον δὲ οὐδὲν, οὐδὲ etc. quam Gorl. et Pariss. nonnisi explicationi Grammatici cujus debent, in textum receperit. LEHM.

Pag. 303. l. 9. *Διὰ πάντων*) Forsan διὰ παντός. So Minus h. l, placeat διὰ παντὸς, quia ambiguum: est fere formula temporis, significans *semper*. *Διὰ πάντων* tem est *omnino, a principio usque ad finem*. LEHM.

Ead. l. 11. *Πολλοὺς δὲ καὶ*) Deficiens in Edd. καὶ re cávimus ex Mss. Regg. 2954. et 3011. suadente *Belino*. Revocavit et *Schmied*. Et postea accessit etiam Codex Gorl. et Aug. testimonium. LEHM.

Pag. 304. l. 1. *Αἷς*) Quamvis ferri possit vulgatum praeferenda tamen videbatur Codicum modo laudatorum tio αἷς. BIP. Non ferri potest οἷς, si legatur τὰς αἰτίας, quid doceat *Belinus*, qui οἷς ad βίους referri posse somniat Imo si semel legitur *αἰτίας*, necessario etiam αἷς erat rec bendum, quod tandem etiam *Belinus* praetulit; eaque rectio tanto fit speciosior, quum praeter Parisienses Co etiam Gorlitiensis et Augustani testimonio comprobari vid tur. At difficulter mihi persuadeo, tam foedam stribli nem, τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς, temere per tot Edd. propa potuisse, nisi aliam subesse conjicias lectionem gen nam. Auget etiam suspicionem lectionis varietas in voce τίας ipsa, quae non solum αἰτίας sonat in A. 2. sed etiam mutata in Aug. legitur in ἁμαρτίας. Quid multa? Neque ἁμαρτίας, neque τὰς αἰτίας, ipse *Lucianus* scripsit, sed

ır haec Grammaticis, qui formulam ἐφ' οἷς his vocibus ɣare vellent. Lege itaque: προεστίθεσαν δὲ οἱ περιηγητὴ χοὺς ἑκάστων βίους, καὶ ἐφ' οἷς κολάζονται. Lehm.

Ead. l. 8. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα) *Benedic- salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum ɔlium remisi;* haec enim conveniunt praecedentibus. Gron. praecedentibus, nec sequentibus bene convenit lectio ɛμψα. Sic non narratur, Lucianum quoque ipsum in- n damnatorum reliquisse. Recepto autem ἀπέπλευσα, :l cum *Scholiastae* exemplaribus etiam recentius collati :d. quatuor habent, plena est et integra narratio. Facile ır cum *Schm.* optimam lectionem adoptavi. Lehm.

Pag. 305. l. 4. *Πύλην*) Lege *πόλιν.* Quanquam enim *nearum portarum* facta mentio sit, ut portui propinqua- ; melius videtur, ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geo- hia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, er *Portas eburneas* aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, rmopylis* etc.? Solan. Emendationem *Solani, πόλιν* le- tis, confirmant Mss. Regg. 2954. et 3011. Bip. Addo et g. Dubitavit tamen *Bip.* recipere. Rectius *Schm.* non du- ıvit. Lehm.

Ead. l. 7. Ὁμηρος) *Hom.* Od. *T,* 560. Solan.

Ead. l. 12. *Πηγαὶ δύο παρὰ*) Confer supra c. 16. ubi si- is variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habui- s. Reitz.

Ibid. Παρὰ ταῖς) Edd. *Fl.* et *Junt.* Reliquae *περί.* Solan.

Pag. 306. l. 1. Ὁμηρος) Vide eum l. c. Solan.

Ead. l. 2. *Κεράμου πεποιημ.*) Conf. supra 1. Ver. Hist. 7. *χαλκοῦ πεποιημένην.* Adde hic, etsi hoc tritissimum, ɔng. Past. I. p. 7. *δεσμὸν ῥάβδου χλορᾶς λυγίσας.* Et III, 116. *εφανίσκον ἴων πλέκουσα, corollam ex violis nectens.* Tamen dativo utitur id. I. p. 6. *Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο.* Reitz. uum *Schmiederus* tamen e Codd. collatis glossema *ἐκ*, mo- ɔnte *Belino,* in textum receperit; de tritissima re loco Ver. ist. 1, 7. duo alia ex ipso nostro scriptore addere placet: iall. Mortt. XXIV, 1. *ἵππων καὶ ἀνδρῶν — εἰκασμένων λί- ου τοῦ καλλίστου.* Hermot. c. 38. *οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ωλογοῦσιν· ἀλλ' οἱ μὲν χαλκοῦ, οἱ δὲ ἀργύρου — εἶναι αὐτὸ άσκουσιν.* Lehm.

Pag. 307. l. 1. Ἀντιφῶν) Atheniensis. Vid. *Suid.* qui ım τερατοσκόπον vocat. Solan. Alius eidem *Suidae* com- ıemoratur *ὀνειροκριτής.* De quo et *Cic.* de divin. I, 20. et libi. Vid. *Ernest.* Clav. Cic. s. v. Lehm.

Ead. l. 2. *Παρὰ*) Dixi supra ad Halcyon. c. 1. Solae

autem *Fl.* et *Par.* recte hic habent. Reliquae vitiose παρ. S. autem et *Amst.* quod mireris, *ἐπί*. Solan.

Ead. l. 3. *Ὀνείρων*) Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somnii Lucianus, et cives hujus reipublicae facit: quod Graeco facile, qui non neutro solum genere *ἐνύπνιον* dicere possit, sed masculino etiam *ὄνειρον*, negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre conemur: quibus ob ipsam eam caussam in scriptis seriis et aetatem laturis vix, ac ne vix quidem locus est. Gesn.

Ead. l. 7. *Διεσκευασμένοι*] *Κεκοσμημένοι* praetulit *Schmied.* e Codd. Pariss. et Gorl. Rectius hoc pro glossemate damnat *Belinus*. Quod autem repetitionem ejusdem verbi attinet, in qua *Schmiederus* offendit, vindicant eam *G. A. Voigtlaenderus* in Observatt. ad *Xenoph.* Memorr. Part. I. ad Memorr. I, 3, 3. collatis locis De Merc. Cond. c. 23. Diall. Mortt. XVI, 2. Pro Laps. int. Salut. c. 11. et Censor ejus (*Jacobus*, opinor, Portensis) in Bibl. Crit. Hildes. Tom. II. Fasc. IV. p. 870. qui posterior etiam consuli jubet *Heindorf.* ad *Cic.* de Nat. Deor. p. 89. et offendit praeterea in constructione *τοῦ κοσμεῖν εἰς*, neque hoc quidem injuria. Lehm.

Ead. l. 12. *Δεξιῶς ἐξένιζον*) *Accurate receperunt* recte vertas non absimilem *Longi* phrasin, in Pastor. IV. p. 107. Ed. *Moll. Τοῦτον ἐδεξιοῦντο πᾶσαν δεξίωσιν*· sive, *cum industria*; nam *οἰκέται δεξιοὶ servi industrii* sunt apud eundem pag. 126. (p. 134.) Reitz.

Pag. 808. l. 4. *Καθεύδοντες, εὐαγούμενοι*) J. *Fl.* et *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo: nam *ἀσύνδετον* illud hic melius et efficacius, quam si conjunctio adesset; immo vellem ita saepius enunciasset Noster, ut *Long.* Past. III, 120. Ed. *Jungerm. μιμεῖται πάντα — θεούς, ἀνθρώπους, ζῷα, θηρία.* Et L. IV, 115. (123. *Moll.*) *θόρυβος παίδων, γυναικῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν.* Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum *καί*. Reitz. Facio cum *Reitzio*, nec probo, quod *Schmiederus*, *Belino* suadente, e Codd. Pariss. copulam inseruit, etsi Gorlitiensis auctoritas accedit. Insignis enim vis est in hoc Asyndeto. Longe aliter est supra, si cum eodem *Schmiedero* secundum eosdem Codd. et insuper Aug. legas: *οἱ δὲ σκληροὶ, μικροὶ καὶ ἄμορφοι*, inserta, quae vulgo deest, voce *σκληροί*, cujus syntaxeos tum asperitatem, tum languorem, quis non sentiat? Lehm.

Ead. l. 7. *Ὠγυγίᾳ νήσῳ*) Vid. *Plut.* 1758. Solan.

Ead. l. 11. *Λευκοθέας*) *Matuta.* Vorst.

Ibid. *Διασωθέντα*) Utitur his *Luciani* verbis *Jac. Elsner.* Epist. *Petr.* III, 20. quo probet, *διασωθῆναι* usurpari de qui salvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo naufragio servatus est; ut *Actor.* XVII, 44. *διασωθῆναι τὴν γῆν*, triaque alia testimonia adducit, quae non repe-, nec augebo, quia hanc significationem ubique obviam i. Reitz.

Pag. 309. l. 1. *Τηλεγόνου*) Conf. infr. de Salt. c. 46. LAN.

Ead. l. 7. *Ὁμηρος εἶπε*) Odyss. *E*, 57. Solan.

Ead. l. 9. *Ἐπελέξατο*) In omnibus libris nostris erat *ὑπε-*xτο, quod cum ferri non possit, sic mutavimus. Vide Diall. rr. V. et Anach. c. 21. Suspicor tamen, fuisse a *Luciano* iptum *ὑπελέξατο*, ut *furtim* ab ea *lectam* epistolam notaret. quia vox ea a nullo, quod quidem sciam, Lexicographo servata est, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipse antaverim, eam in textum recipere non sum ausus. Solan. *πεδέξατο*) Quid sibi velit *ὑπεδέξατο* a vi verbi *λαβε* diver-m, non comminiscebar aliud, quam quod in interpreta-ne expressi (*in sinum reposuisset*). Cogitabam etiam, an ελέξατο vim *legendi* habere posset? quod nihil fere ab alte-illo *ὑπεδέξατο* distat in MSS. Vulgatum quidem illud, *post-am epistolam accepit et admisit*, non intelligebam. Gesn. *olanum* secuti rescripsimus *ἐπελέξατο*· cui emendationi ad-pulantur Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulgata *ὑπεδέξατο* ullum h. l. sensum habet. Mox post *ὁποῖα* ex iisdem Mss. lidimus *τε*. Aberat enim ab Edd. Bip. Adest etiam in odd. Aug. et Gorl. recte itaque *Bip.* et *Schm.* admiserunt. ic etiam correxit *ὁπολα*, quum in omnibus prioribus *ὁποῖα* riptum esset. Sed *ὑπεδέξατο* neque id significare potest, uod *Gesnerus* et secundum eum *Wielandius* expresserunt; ne-ue, si posset, sufficeret ad plenam efficiendam narrationem. uae enim sequuntur, poni jubent, Calypso legisse, non condidisse, Ulyssis epistolam. Bene itaque suspicatus erat *olanus* legendum *ἐπέλεξατο*, idque etiam plusquam probabi-ter, quum confirmetur conjectura Codicum satis multorum uctoritate. Lehm.

Pag. 310. l. 3. *Κατιόντος τοῦ πνεύματος*) Sic *Thucydid.* I, 2. *κατιόντος τοῦ ἀνέμου τάχα ἂν δὲ καὶ ἄλλως πως ἐσπλεύ-αντες*. Ubi *Dukerus* docet, *ἄνεμον κατιόντα* esse ventum in-rebrescentem, et quidem a tergo euntes prosequentem, id-ue hoc *Luciani* aliisque testimoniis probat contra *Vallam*, ui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. Reitz.

Ead. l. 6. *Παραπλέοντας*) Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, *περιπλέοντας*. Solan. Recte *Solanus* vidit, pro *περιπλέοντας* rescribendum *παραπλέοντας*, et sic plane exhibet Ms. Reg. 3011. Bip. Neo non Aug. et Goth. Unde recte mutarunt *Bip.* et *Schm.* Lehm.

Ead. l. 7. *Πηχέων ξξ*) Nescio, an sic nugari voluerit *Lucianus*, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum aliquoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. Gesn. Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce et apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a pag. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat, *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*, — *Centum Corinthus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret vini. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMTU.* Addo *Aristophan.* Plut. 27. *πιστότατον ἡγοῦμαι, καὶ κλεπίστατον*, ubi vid. interpretes. Si cui hic lusus non adrideat in facetiarum magistro, et satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, per me licet, ita exponat, vel ξ', i. e. 60. pro ξξ legat, quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. Reitz. Ἑξήκοντα legunt Mss. Regg. 2954. et 3011. quod verum videtur *Belino*. Bip. Et mihi quoque. Nam *ἀπροσδόκητον* illud, quod *Reitzius* in hac oratione quaerit (minus autem recte *metaphoram deceptionis* vocat) aut nullum est, aut certe valde languidum, et momento suo (*la pointe* Francogalli dicunt) carens. Neque multum juvet Codicum nonnullorum lectio *μεγάλα* pro *μέγιστα*, quam *Belino* probatam sine idonea caussa edidit *Schmiedero*. Jure itaque meo *ἑξήκοντα*, (ξ' olim, ut recte *Reitzius* animadvertit, exaratum) cum *Schm.* rescripsisse videor. Lehm.

Ead. l. 8. *Αὐτὴν*) *Αὐτὴν* ad unam *κολοκύνθην* elliptice refertur, etsi pluralis et neutrum adjectivum praecessit: qualis synthesis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2, 1, 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse.* *Sallust.* Cat. 56, 5. *Servitia — ruere*, ad quem l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. et

assim aliis pagg. Oppositam, sed analogam, enallagen su-
ra ad Scyth. vers. fin. dedimus ex *Aristoph.* Pl. 527. οὐχ ἕξεις
ὅτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ ἔσονται (scil. κλίναι). Non
bsimilia dedit *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. Conf.
'eux. c. 7. ubi περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, alio modo, cui ad-
lere oblitus sum similem locutionem ex Evang. *Luc.* V, 4.
πανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, et *Lu-
ian.* Harmon. c. 3. ἀλλότριον τὰ ἐμὰ etc. Ubi et addere po-
uissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὕπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφότε-
α τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam Reviv.
. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.*
mor. καρποὺς — ἃ συνωρόφουν, pro οὓς etc. Alias ejus-
odi enallagas generis vid. apud Interprett. ad *Aristoph.* Plut.
91. τέκεα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκεα in-
elliguntur, ubi *Kusterus* etiam addit *Homer.* Od. *M*, 74. —
εφέλη — Κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτ' ἐρωεῖ, ibique τὸ respectu
έφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia
mittam, quae ibi videri possunt. Addo tantum ex fratris
. *O. Reitzii* Belg. Graeciss. p. 320. I. *Timoth.* 2, 15. σωθή-
εται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod *Hein-
us* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut
είνωσιν referatur ad virum et uxorem simul; alii ad uxores
las referunt. Paullo aliter etiam *Long.* Past. L. IV. p. 107.
d. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite respiciens ad oves et capras,
um tamen sing. ἀγέλη praemiserit. Sic infra Tyrannicid.
8. ὁ δὲ masc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. Reitz.
ocum corruptum, id quod vel lectionum varietas diligenter
nsiderata clarissime docet, hac ratione emendandum exi-
imavi. Verba scilicet vulgata: ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοι-
ίναντες αὐτὴν, quacunque demum explicatione succurras,
borant tamen structurae quadam incommoditate, sita illa
numeri diversitate, quam facile auctor effugere potuisset,
vel pro αὐτὴν scripsisset αὐτὰς, vel pro ξηρανθῶσι, ξηραν-
ῇ. Atqui neutrum horum ipsi placuit, ut e variarum lec-
onum recensu patet. Nam pro ξηρανθῶσι tres Codd. exhi-
ent ξηρανῶσι, pro αὐτὴν autem duo τὴν κολόκυνθαν (nam in
ag. et Gorl. ubi ita legitur, conjicio αὐτὴν omissum esse,
amquam id non diserte tradit *Schmiederus*). Jam vero τὴν
λόκυνθαν manifestum est glossema vocis αὐτὴν, et hoc pro-
men adeo retinendum, illud repudiandum. Quod autem
ιλάνανες a Gorl. abest, unice id casui fortuito, vel errori,
letur tribuendum esse. Nunc intelligitur, optionem no-
relinqui inter ξηρανθῶσι et ξηρανῶσι. At neutrum admit-
dum ob caussam supra allatam. Quid ergo? Vitium latet

in hac voce, quod facile tolles, si modo in voce ξηρανῶσι, quod alii in insolentiori Aoristi Passivi forma offendentes ξηρανθῶσι scribere maluerunt, accentum mutaveris, scripserisque ξηράνωσι. Ita jam ego quidem persuasum habeo, *Lucianum* scripsisse hunc in modum: ἐπειδὰν γὰρ ξηράνωσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν. Ἀντὴν autem facile explicatur e voce κολοκύνθινα, ut supra c. 33. ταύτην e nomine *Νυκτῶον*, et Hermot. c. 45. ὑπὸ κάντων e praecedente φιλοσοφίας, ubi vid. Adnot. De qua quidem re *Reitzius* in proxima adnotatione nimis vage more suo disserens, falsa miscuit veris, apta ineptis. Lehm.

Ead. l. 11. Πληρωμάτων) Navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur. Hic autem sumitur pro ipsis navigiis instructis et armatis. *Vorst.* Vid. *Baif.* 127. f. Solan.

Ead. l. 13. Ἀγχωμάλως) Monuerat *Hemsterh.* in marg. adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν ait, *Wassius*que *Pollucem* reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ esse scribat, quod tamen ille ex *Dionys. Halic.*, hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidam*que et Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, observat; quare plura non addam. Reitz.

Pag. 311. l. 4. Ὠλιγώρησαν) Etsi supra satis dixi, augmentum saepe negligi, et hic Edd. fere omnes habent ὠλι. tamen non credo sic Lucian. dedisse, quia usitatissimum in hoc verbo augmentum initiale, et ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, si addatur, (ut in plusquamp. quae satis polysyllaba per se, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda scribarum culpa sit quotidiana; sed postea consulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi et *Salm.* recte ὠλιγ. exhibere. Reitz.

Ead. l. 9. Κελύφη) Sic L. et *El.* Ed. melius, quam quod in aliis est, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφῃ legitur. Solan.

Ead. l. 11. Ἀπεκρύψαμεν) Suspicor legendum ἀπεκροίσαμεν. Solan. At vulgatam elegantiorem esse dicit Cens. Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247. et conferri jubet illud *Callimachi* Epigr. 2. ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν et *Virgilii* (Ecl. IX, 52.) *cantando condere soles.* Cf. etiam *Thucyd.* V, 65. ἐπειδὴ ἀναχωροῦντες ἐκεῖνοι ἀπέκρυψαν, ubi *Scholiastes* intelligit ἑαυτοὺς, *Dukerus* autem rectius αὐτὰς, provocans ad hunc *Luciani* locum, et ad phrasin ἀποκρύπτειν γῆν, de navigantibus usurpatam, qui tam longe in alie-

rovecti sunt, ut terram conspicere amplius non possint. ddit denique *Budaeum* Commentar. Ling. Gr. p. 324. Post *ukerum Bauerus* in eundem finem conferri jubet *Virgil.* Aen. II, 291. Phaeacum abscondimus arces. Quae quum ita sint, on audiendus neque *Solanus* cum conjectura sua, neque et- im *Abreschius*, qui in Dilucidd. Thuc. p. 540. ἀπεκρύψαμεν ὑτούς corrigi vellet, comparans locum Diall. Marinn. II, . cujus longe alia est ratio. Nam ibi ἀποκρύπτειν αὐτοὺς in- ptissimum foret, et necessario αὐτοὺς rescribendum, duci- us etiam Codd. Pariss. Lehm.

Pag. 312. l. 8. *Μεσονύκτιον*) Nugatur igitur, ut saepe, *h. Magister*, scribens: *Μεσονύκτιον, καὶ Μεσονύκτιος, ποιη- κόν.* Habuimus et supra *μεσονύκτιον*, de Merc. cond. c. 26. em hac dissert. c. 26. et alibi. Habet et Evang. *Marc.* XIII, 5. et *Luc.* XI, 5. etc. Reitz.

Ead. l. 13. *Γυεράν τινα* etc.) Conf. supra Halc. cap. 1.)lan.

Pag. 313. l. 5. *Ἀδρότερον*) Male *Solanus* in marg. J. no- rat, etiam *S.* et *H.* cum J. habere *ἀδ.* prima laevigata. Nam cte habent adspiratam, ut ceterae priscae, quas adii: et c solet. Vid. *Poll.* On. non uno loco. Quamvis et *Budaeus* Lex. minore *ἀδρέω augeo* male, mox tamen *ἁδρὸς* recte ha- t ibidem, operarum culpa. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἐπτερύξατο*) Conf. Halc. c. 1. Solan.

Ead. l. 10. *Ὁ γὰρ*) Illud *γὰρ* in J. aeque ac *Fl.* et *H.* re- riri notabat *Solanus.* Idem sic notarat supra Hermot. cap. . An igitur id suspectum habuit? vix credo; nam sic sae- apud Nostrum occurrit. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀποτρέψαι*) Quanquam hic aliam lectionem ggerant Scholiastes et *Fl.* Ed. cave hanc mutassis: propri- enim est in ea re vocabulum. Unde *Ζεῦ ἀποτρόπαιε* etc. ilgatam etiam confirmat P. Solan.

Pag. 314. l. 13. *Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν τὴν κόμην τῶν δένδρων*) Perridicula ista super silvae ramis vigatio, sive *ὑλήεις πλοῦς*· sed videntur fidem ei facere *ephus Acosta*, et illi, quos navigationis suae fundos auc- esque habet, Historiae Indicae cap. XXX. lib. IV. Ipsa s haec *ῥητῶς* narratio. *Un de nos freres homme digne de foi is contoit, que s'étant égaré et perdu dans les montagnes, sans oir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux s mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, ue pour y voire le soleil, et pour remarquer quelque chemin en e forêt si épaisse et pleine de bois, il avoit besoin de monter au*

coppeau des plus grands arbres; pour là decouvrir le ch- ra
MARCIL. te

Pag. 315. l. 5. Ἀντιμάχου) Scripserat is poëma de A- ea
vorum contra Thebanos expeditione, cui *Thebais* titulus e- o
Athen. 468. A. 475. D. et 482. F. Meminit *Plutarchus* L- de
giae ab hoc scriptae f. 65, 2. *Platoni* probatur. *Cic.* Brut. 8.
Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut *Homero* exacto, sol
ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ οὗτος γ- et
οὗτος ἦν ὡς καὶ τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' α- ha
εἰσάγειν, οὐ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο. Ver- E.
sum fuisse docet *Gregorius* Theologus in Epist. ad Nicob- qu
lum 2. his verbis, οὕτως ἐγὼ καὶ βραχυλογώτατον Ὅμηρον ἐ- n
καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον· πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆ- qu
ἀλλ' οὐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. *Bas.* 286. SOLA
Ead. l. 12. Ὁρῶμεν) Edd. *Fl.* et *B.* 2. recte; in relig- m
ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit, quasi ὁρῶμεν et ip- so
legisset. SOLAN. Errat *Solanus*, dicens, *B.* 2. i. e. *Basileens* ti
secundam, cum *Florentina* facere; nam aeque ac *B.* 1. cu- et
errores fideliter solet repetere, habet ἑωρῶμεν. De *Flor-* al
vero recte monet. REITZ. Fortasse *Solanus* cogitaverat *Ba-* pr
sileensem tertiam, quae vere habet ὁρῶμεν. LEHM. p

Pag. 316. l. 7. Κατ' ἐκεῖνο) Variationem frustra quae- s
vit *Solanus*; nec ea opus est. Nam licet θαλάττα praeced- c
potest tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praem- l
sum referri, vel, quod malim, absolute positum accipi s
loco; veluti ἐπὶ τὸ, et εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον, accip- c
tur, vid. *L. Bos* de ellipsi in χωρίον. Verum et praeter- f
neutrum genus, ut generale, etiam stubstantivis masculi- a
et femininis jungi, quis nescit, ut *Long.* Past. I. p. 8. ἡ n
Νάπη, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritissimo illo *Aelia-* s
X, 10. τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epist. ad Rom.* XIV. 18. ὁ
τούτοις habet, post praemissa tria feminina δικαιοσύνη, γε- t
et εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad He
viv. c. 13. ubi μία πάντων pro πασῶν. REITZ.

Ead. l. 10. Εὐπρόσιτος) Antea legebatur εὐπροσίτως, pr
ve. Ego mutavi. SOLAN. Verti, ac si legeretur εὐπρόσιτος
συνοικουμένη. Gratias agam, qui me docuerit, quae sit o-
προσίτως συνοικουμένη. Ita mox pro προσήειμεν ὑδρευσόμε-
dedisse arbitror Lucianum προῆειμεν, et sic interpretat-
sum. GESN. Recte quidem *Solanum* conjecisse arbitror
πρόσιτος legendum; verum quia neque editio ulla, neq-
Cod. praeit, et plura etiam corrigenda restant, nihil muta-
Nam comma etiam post εὐπροσίτως addendum; tum pro
νοικ . . . ἐνοικ. legere malim; certe illud συν in *Fr* ita ex-

atum est, ut parum differat ab ἐν. Reitz. Etsi *Francofurnsis* Ed. vere habeat ἐνοιx., ejus tamen solius, per se nulla st auctoritas. Imo nec opus est mutatione, quum χώρα συνκουμένη nihil habeat, ob quod condemnetur. Certe eanem plane locutionem reperias apud *Xenophontem* Oecon. IV, . Εὐπροσίτως autem mutandum esse, quidquid dubitet *Reius*, ostendunt jam Codd. Aug. et Gorl. ubi, quod *Solanus* t *Gesnerus* conjecerant, vere legitur, εὐπρόσιτος. Ceterum anc virorum illorum emendationem jam probaverat Censor dit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. p. 247. Denique uod vitium *Gesnerus* in προσῆιμεν odoratus erat, arguunt unc quatuor Codd. recentius collati, legentes προῆιμεν, uod recte recepit *Schmiederus*. Lehm.

Pag. 317. l. 2. Καίτοι) Legendum potius καί τι *Solan.* arg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. Reitz. Omis- καίτοι Mss. Regg. 2954. et 3011. mox pro σιτίου legunt σια. Sed mallemus cum *Solan.* καί τι. Bip. Modestior certe cautior *Bipontinus*, quam *Schmiederus*, qui καίτοι prorsus ojecto quamquam praeeuntibus aliquot Codd., et σιτία edito ro σιτίου, locum magis depravasse, quam emendasse dici otest. Maximam tamen culpae partem sustinet *Belinus*, qui ribat: *Cette phrase* (i. e. sententia loci) *n'a point besoin de rrectif ni de restriction, et ce n'est que dans ces deux sens que n peut employer* καίτοι καί. Verte: *quamquam etiam*, et nti simul genitivi partitivi elegantiam. Aquationem scilit narrat auctor non unam quidem, sed tamen praecipuam isse caussam, cur appulerint. Frumentorum inopiae etiam ia forte via succurri potuit. Ceterum nec quod *Solanus* aluit, καί τι καὶ inelegans foret lectio, dummodo caussa est, ob quam vulgata mutaretur. Lehm.

Ead. l. 12. Κτείνομεν) Et sic cum J. habere *Fl.* et *H.* norat *Solanus*; sed habent et aliae. Cur autem variationem aesivit? quia ἐδιώκομεν et κτείνομεν diversa sunt tempora, eoque διώκομεν potius legi quis malit; id quod nec ego imobaverim. Verum in eadem hac Hist. id occurrit adeo freenter, ut studio tempora variasse videatur auctor: nam paullo ante non item quaesivit varietatem, cum legeret ωκον, καὶ λαμβάνουσι, et paullo post λαμβάνομεν, καὶ ἀνεέφομεν pro ἀναστρ. et cap. 46. εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἔκρινον· ut alia mittam. Conjunctiones enim similia temra non regere, supra jam diximus. Et ex Latinis sexcensimilia proferre liceret, ut *Sallust.* Jug. c. 113, 7. *Jugurtha llac vinctus traditur, et ab eo ad Marium deduotus.* Quin et dus diversus interdum conjunctionem sequitur, ut apud

Liv. II. c. 23, 11. *Postulare — ut senatum vocarent, curiamque ipsi circumsistunt.* Ac ne credas *postulare* ibi pro postulatum positum, vid. not. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — et pertentant*, aliaque similia. REITZ.

Pag. 319. l. 4. *Μεγάλα*) Pygmaeos *Ctesiae* hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ποδεῶνας*) *Leop.* 136. SOLAN. At supra Contempl. §. 3. *τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ κοδὸς*, ubi *Solan.* similia ex *Nostro* produxit. REITZ.

Ead. l. 6. *Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς*) Vertunt: *post hos et alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis remigabant, et equitabant, alii praecedentes subera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, se mentem auctoris non satis percepisse. Nam, ut taceam, *μετὰ τούτους* hic potius significare praeter hos, observandum est, *Lucianum* de *suberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus; de *hominibus* illis, qui suberibus insidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, et moderantibus; aurigarum enim propria sunt verba, quibus utitur, *ἐλαύνειν* et *ἡνιοχεύειν*: quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* et *equitare*. Et per *οἱ δὲ προϊόντες* non intelligendi sunt *homines alii*, uti habet versio; sed illi *delphini*, qui suberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo est vertendus: *Praeter hos et alii suberibus insidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, et moderabantur eos: illi vero* (scil. delphini) *praeeuntes trahebant subera.* VITRING.

Ead. l. 7. *Φελλῶν*) Si quis auctoritates super h. v. et asu desiderat, adeat *Bergler.* ad *Alciphr.* Ep. I, 1. p. 7. REITZ.

Ead. l. 13. *Ἑλλάδα φωνὴν*) Pro *Ἑλληνικήν*. Sic *Σκύθην οἶμον* pro *Σκυθικὴν ὁδὸν* ex *Aesch.* Prom. p. 5. et *γυναῖκα μαζὸν* ex *Hom.* Il. Ω, 58. nec non *Ἑλλάδα διάλεκτον*, aliaque similia, ex *Eustath.* adfert *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura *Jens.* in Lectt. Lucian. pag. 89. ad 94. quae pertinebant ad Dial. Deor. XV, 1. ad verba *τέχνην βάναυσον*; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen hue addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: *Ἕλληνα πλεῖμον* habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. lib. II. c. 36.) REITZ. Cf. Diall. Mortt. XII, 2. e. a. LEHM.

Ead. l. 16. *Καβαλοῦσα*) An *Κοβαλοῦσα*, a *κόβαλος*, i. e. *κοβαλόεσσα*; GUYET. Hactenus *Lucianus* nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* et *Hydamandiam*, monstrosa et barbara vocabula, cur obtrudat, nondum

=itis perspicio. Est tamen Graeca vox καββαλικὸς, vel huic roxima καββάλιος, quam *M. Aurelius* (VII, 52.) et alii usurant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. et *'lut.* 421, 2. καββαλικώτερος. Sed pone, regionem Καββαλοῦαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid rit urbs Τδαμαρδία; Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad quam alludit, in quam magae istae se convertebant. Regiem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub fin. p. m. 434. A. OLAN. Καβαλοῦσα forte est καββαλοῦσα, id est, καταβαλοῦσα, dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Τδαμαρδίαν es difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspiari, Τδαμαυρίαν dedisse *Lucianum*, διὰ τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, et, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam lejecere ignavos, et similes libidinosis asinis homines. GESN. *Belinus* conjiciebat Κασαλβαδοῦσα, *l'isle des courtisanes*, a κασάλβαδες, laudatque *Aristoph.* et ejus Schol. Ἐκκλ. v. 1106. BIP. Barbara haec et arcana nomina nemo nunc facile interpretetur, vel, si a librariis corrupta sint, emendet. Nec Codicum Aug. et Gorl. lectio Τδραμαρδία multum praebet lucis, quamquam *Gesneri* conjecturae aliquid momenti addere videatur. *Belini* Κασαλβαδοῦσα ingeniose certe ficta est. Omnino autem *Wielandius* judicat operae non esse in hanc rem studiosius inquisivisse. LEHM.

Pag. 320. l. 1. Λαβοῦσαι) Angl. διαλακοῦσι. BOURD.

Eod. l. 2. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο) Interpres: *secum quemque singulae abduxerunt* etc. Mallem: *singulae quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, et πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ etc. Sic in Asin. c. 42. ἐπιθεὶς μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *imposito mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. cap. 55. et in Gallo, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. VITRING.

Ibid. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς) *Belinus* ad h. l. adnotat: *Je soupçonne une lacune dans cet endroit, où le texte dit:* pour moi je m'arrêtai un peu. *Ce ne peut-être dans la campagne: mais chez la courtisane qu'il apperçoit les ossemens dont il parle plus bas; et c' est peut-être au moment où elle lui offroit ses faveurs, qu'il dit*, je m'arrêtai etc. BIP. Argutius haec *Belinus* disserit. Ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς est: *non statim sequebar, ut ceteri*, sed *paullulum cunctatus, quum circumspicerem* etc. *provide sum et caute secutus.* Secutum autem se esse non diserte quidem dicit, sed colligitur ex omni narrationis forma. Non frustra nempe dictum μικρὸν ὑποστὰς, et paullo post: μετ' ὀλίγον δὲ, i. e. quum jam ab hospita essem exceptus. LEHM.

Ead. l. 7. *Μαλάχην*) Confer supra c. 28. Solan. Quia nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. Gesn. In his allusio inest ad *Homeri* μῶ. Odyss. X, 305. et quae postea stricto gladio extorquentur et haec referunt imaginem stricti ab Ulysse adversus Circe gladii, ibid. v. 321. ut recte animadvertit *Belinus*. Lehn.

Ead. l. 12. *Ὀνοσκελέας*) De hac copiose *Coelius*. Tangit *Gilbert*. *Gaulminus* ad *Psellum*. Interpr. *Aristophan.* ad Ranas. Boiard.

IN TYRANNICIDAM.

Pag. 823. l. 3. *Ἀνῆλθέ τις* etc.) Argumentum hujus controversiae in *Colleotaneis Galeanis* integrum legitur. Solan.

Ead. l. 5. *Καὶ αὐτὸν*) *Καὶ* abesse etiam a *Flor.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit., ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor. intellexerit oportet. Reitz.

Pag. 824. l. 1. *Ἀποσκευασάμενος*) Ut Galli *depecher* pro occidere, et nos *afschepen*. Sic et *Herodian.* VII, 1, 7. *εὐθέως οὖν τούς τε φίλους πάντας — ἀπεσκευάσατο.* Ac persaepe alibi: quod tamen plenius effert L. 2, 10, 7. *τοιοῦτον ἀνδρα φόνῳ ἀπεσκεδάσαντο.* Reitz.

Ead. l. 8. *Ζῶντι*) In libello Tyrannicida inscripto ait auctor c. 1. *Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο.* Rotundiori et efficaciori sensu videtur mihi *Lucianus* scripsisse *ζῶν*. Scilicet is, qui tyrannum ipsum occidere voluerat, arce conscensa, invento tyranni filio trucidato, et relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, et ipse eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem ministerium praestitit; vivus quidem una cum patre injurius a iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quasi caussam paternae caedis agnoscit, cum pater prae *φιλοστοργίᾳ* sibi ipse violentas manus intulerit. Longe perfectior est antithesis *vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commisit;* ut pateat, tyranni filium et vivum et mortuum fuisse sceleratissimum; atque adeo pulcher-

num esse facinus, tantum scelus de medio sustulisse. Jens. ῶν ἔτι) In omnibus scriptum invenio ζῶντι, quod cum pam sententiae adversetur, exsulare jussimus. Emendationem nostram firmabunt loca seqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ὄντας ἔτι ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, Anach. c. 38. Et in Naig. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιὼς καὶ φρονζων καὶ κάμνων. Et Ver. Hist. II. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶνς ἱεροῦ χωρίον ἐπιβαίημεν. Vid. Il. Σ, 10. Solan. Ζῶντι) idetur omnino legendum ζῶν. Gesn. Ζῶν ἔτι) Veritas conecturae *Solani* ita se mihi probavit, ut fidem librorum in re am aperta et mutatione adeo exigua exspectare nihil opus uxerim, et cum versio ac nota *Gesneri* quoque sic jubeat, anto magis utrique obtemperavi. Potest quidem ad priorum ditionum lectionem versio ita detorqueri, ut aliquis inesse ensus appareat, sed is adeo friget prae restituta lectione, t frustra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppositio, quid *vivus* filius praestiterit, quid *mortuus*. In eo nim vis argumenti versatur, neque quid *vivus pater* ab eo assus fuerit, hic narratur. Reitz. Hanc emendationem probavit Censor Edit. *Reitz.* in Novv. Actt. Erudd. a. 1745. . 246. et secuti etiam sunt recentt. Editores. Lehm.

Pag. 325. l. 1. Ἐλπίδος) *Spes* pro *metu* si absolute non dicitur, (ut nonnulli negant, inter quos *Vossius* Inst. Or. IV, 12, 3.) tamen pro exspectatione tam adversarum, quam bonarum rerum, Graecis aeque ac Latinis dici, peritis satis notum; sic mox c. 11. f. τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ubi plura simil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod *Erasmus* vertit, *quique in posterum imminebant metus; Jensius, futur. tempor. horrores:* sed quia ἐλπίδι φόβος additur, dices, distingui a *metu* spem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* s. *terror* est ob mala praesentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, s. *exspectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2, 1, 16. Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος, *hunc exitum vitae* (i. e. necem a percussoribus immissis) *diu sperabam* i. e. metuebam. Scio, *spem* ac *metum* esse opposita; ideoque non idem valere. Sed si addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; et hinc saepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* saepissime, nec male, quia ex sequentibus satis patet, ad futura illum metum referri. *Sed satis hoc egi in libro de* Ambiguis p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. Reitz.

Pag. 326. l. 10. Κελεύει) Ita *B.* 2. et *S.* Reliquae κελεύει. Solan.

Pag. 327. l. 3. Τοὺς τυραννουμένους) *Tyrannide vexatos.*

Guyet. Male interpres, *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat. Τοὺς τυραννουμένους*, hoc est, *tyrannide vexatos.* Menag. *Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων* cum *J.* habere *Fl. H.* et *S.* notarat *Solanus.* Forte igitur aliam quaesivit lectionem: nam *Erasmus* verterat, *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι passive solet accipi, ut paullo ante, *ἐτυραννεῖτο.* Ut sp. *Dion. Hal.* IX. p. 601. 37. *βασιλευομένης τε καὶ τυραννουμένης τῆς πόλεως.* Iterum XI. p. 721. 23. et alibi. *Herodian.* I, 16, 1. et sic passim apud alios. Sed media forma accepit *Erasm.* Concederem, si a *τυραννιάω* formatum esset, quod *tyrannidem adfecto* signific. Sed quid si pro *ἐκκόπτων* legamus *ἐγκόπτων*, ut significetur, filius subditos arcebat, *impediebat eorum consilia*, et sic melior erit gradatio. Verba proxime sequentia, *ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν*, *Erasmus* etiam infeliciter reddiderat, *qui insidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis versionis *τεκμήρια* insunt huic dissertationi, quam ut ubique ea indicare opus sit. Reitz. *Reitzii ἐγκόπτων* nec opus est, nec placet. *Ἐκκόπτειν* h. l. eodem sensu, quo supra Ver. Hist. I, 39. *πάντας ἅρδην ἐξεκόψαμεν.* Gradationem autem ego ne tum quidem in h. l. video, quum legeris *ἐγκόπτων.* Lehm.

Ead. l. 5. *Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν*) Vix dubium est, quin illud genus injuriae notetur, quo adolescentuli vel castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus, quod ab Orientis regibus didicere. Huic re aptum esse verbum *σκέν*, faciunt *spadones.* Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud *τοὺς ὁ Levit.* XXII, 24. *ἀπεσπασμένον*, respondens *תָּרוּחַ*, atque *τῷ θλαδίᾳ* et *ἐκτεθλιμμένῳ* et *ἐκτομίᾳ* junctum. Habet *ἀποσπάδας Suidas, τοὺς ἀποσπασθέντας*, quibus jungit *ἀποσπάδοντας τοὺς ἀποκοπέντας.* Quae cum ita sint, legendum puto *ἃ τοὺς ἐφήβους ἀποσπῶν*, et vertendum, ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si *ἀνασπᾷν* eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si *ἀνασπᾶν* retinere velit, et interpretari *contrahere, sibi adjungere, quasi sursum, in arcem suam, trahere.* Gesn. Haec haud dubie mens fuit auctoris mens, sed illa potius, quam *Gesnerus* antea exposuerat. Unde cum eo legam *ἀποσπῶν*, et scriberem etiam, nisi omnes libri in *ἀνασπῶν* consentirent. Lehm.

Pag. 328. l. 11. *Οὐ*) Ita Mss. Regg. 2954. et 3011. Vulg. *οὐδέ.* Bip.

Ead. l. 14. *Τῆς ἐμῆς*) *Ταῖς ἐμαῖς.* MARCIL.

Pag. 329. l. 6. *Πάντες ἦμεν*) Sic Ms. Reg. 3011. melius, quam quod in Edd. est, *πάντες μέν.* BIP.

Ead. l. 16. *Ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν*] Haec *J. Seagerus* in Class. Journ. Vol. XV. p. 151. ita legi jubet: *ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, (necem filii visam) μηδ' ἐὰν ταύτην κερδαίνειν* (moriendo scil. antequam vidisset). *Κερδαίνειν* dicit esse *devitare*, et supplicium *κερδαίνειν* eum dici, cui condonetur. At sic arguta declamatoris sententia etiam argutior redditur. Nihil omnino est mutandum, modo sic capias sensum: *Oportet jam alium* (quam ego sum, fortissimus vir) *quaerere carnificem, a quo ille digniori modo digladietur. Neque post calamitatem* (necem filii) *oportet eum eandem* (int. *τὴν συμφορὰν*, non, quod *Conr. Reitzio* placuit in Ind. s. *κερδαίνειν, τὴν σφαγὴν*, quamquam tandem eodem redit) *lucrifacere*, i. e. eadem fortissima manu, qua filius ceciderat, cum gloria aliqua necari, qua non erat dignus, quam igitur lucro sibi apponere poterat. Ergo in *τὴν αὐτὴν* vis est sententiae, quam *Seageri* mutatio multo diminuit. LEHM.

Pag. 330. l. 3. *Ὁ δὲ*) Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse, idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait, se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere: neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere: propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti; atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. *Ὁ δὲ*, inquit porro, *ὅπερ ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐνυαννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.* Pro *ὁ δὲ*, legendum necessario vel *τὸ δὲ*, vel, ut potius nihil mutetur, *ὃ δέ*. Intelligitur *ξίφος*, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; et cui (*ξίφει*) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. loquens suum gladium, ait, *ὦ ξίφος, κοινωνὸν, καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων.* JENS. Nihil muto. De gladio *am forti*, quasi vir esset, loquitur. SOLAN. Masculin. gen. *it*, etsi referendum ad praemissum *τὸ ξίφος*. Sed vid. supra d 2. Ver. Hist. c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. et 263. Ubi *δὲις γυνὴ*, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referunr. Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dicm; sed *Solano* accedo, dicenti, *alloquitur gladium, ut per-*

sonam; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, et se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino gen. Reitz. Non inscite *Solanus* masculinum defendit, ad gladium ὁ δὲ, tanquam δήμιον, vel τυραννοκτόνον, referens. At si ὁ δὲ legitur, mihi quidem aliqua ambiguitas loco inhaerere videtur, ut dubites paullulum, utrum senex ille tyrannus, an gladius, intelligatur. Hoc sequentia suadent, illud generis ratio paene imperat. Accedo igitur *Jensii sententiae*, idque tanto confidentius, quum in Gorl. etiam vere τὸ δὲ sit repertum. Lehm.

Pag. 331. l. 13. *Τῶν*) Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus:* quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. Gesn. *Jacobsius* in παρὼν mutandum censet. Vitium certe esse antiquum, non est, quod multis ostendatur. Quid autem *Lucianus* ipse scripserit, facilius conjicias, quam probes. Lehm.

Pag. 332. l. 11. *Ἐμὸς ὁ φόνος*) Eleganter sane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad suam ipsius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus desiderio pater non poterat vivere, ipse patrem occidi: mea est caedes, manus ejus fuit ministra.* Phyllis apud *Ovidium:*

Ille necis causam praebuit, ipsa manum.

Et apud eundem in Fastis, ipsiusque Didus epistola:

Praebuit Aeneas et causam mortis et ensem.
Ipsa sua Dido concidit usa manu.

Persequitur porro Tyrannicida: *Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι περὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν.* Hoc tamen Amstelaedamenses *εὖ ποιοῦντες* correxerunt, ediderunt*que* ex antiquis Edd. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen (non certe secunda. L.) hac labe inquinata quoque est. Pergit Noster, id mirum inquirendum esse, *εἰ μηκέτ' ἐστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεκολόρησα τὸν τύραννον* etc. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo;* nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, scribendum. Interpres egregie sane agit, verba *εἰ δὲ λιμῷ ἐξεκολόρησα*, vertens, *si fame obsedissem.* Sed debuit bonus noster, *si fame expugnassem.* Jens.

Ead. l. 13. *Ὅπως*) Miror, diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriisse, quam editiones conferens deprehend

inter ὅπως et ὅπερ. Et cum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. Reitz.

Ibid. Εἰ μηκέτ' ἐστιν) Adleverat *Hemsterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occasione verborum Evang. *Matth.* II, 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσί, plura testimonia adfert, ubi haec phrasis de mortuis adhibeatur, non omisso etiam hoc *Luciani* loco. Reitz.

Pag. 338. l. 3. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ) Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit *Jens.* nota superiore. Exempla vero vid. Prometh. in Verbb. c. 7. ibique *Hemsterh.* Adde *Gesn.* ad Quom. hist. cap. 51. Reitz.

Ead. l. 9. Ἐλπὶς τοῦ φόβου) Conf. hujus Diss. c. 3. et 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum *Hemsterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου similiter dictum, alio *Thucyd.* testimonio ab *Wassio*, hoc ipso vero *Luciani* loco ab *Dukero* confirmatur. Reitz.

Ead. l. 11. Χρωμένου) Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed esse debet accusativus junctus infinito ἀποστερεῖν. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. Gesn. Χρώμενον in Gorl. supra scriptum est exhibita in textu lectione χρωμένου. Quae cum manifesto cum legibus linguae pugnet, *Gesneri* sententiae accedendum putavi. Lehm.

Ead. l. 15. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, μάλα δικαίως. οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας) Vertitur: *Si quis ipse occidit, aut si non ipse quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occasionem. Ex aequo et hunc quoque supplicio affici oportere lex censet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minus valere noluit.* Non nisi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι significat *minus valere?* Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro οὐ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida: duas esse caedis causas, legibus praefinitas; *si quis* vel *ipse occiderit*, vel non ipse quidem sua manu, sed coëgerit, mortisque occasionem praebuerit. Ex aequo et hunc quoque puniri, censere legem: et quidem id jure censere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda sunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantundem commiserit, esse impunitatem;* hoc est, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τῆς ἀδείας, usu loquendi Graecis tritissi-

mo, est hoc in loco *impunitas*. Praecipue autem videtur *Marcilius* cum interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit passim. Sic in Nigrino §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος, *Tu enim pauca, et tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers*; pro συγκεκομικώς. Lib. 2. Verae Hist. cap. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis et praefectis creatis*. In Tox. c. 11. ἔστι μὲν, ὦ Τύχαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, — τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους, *Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem solerti acumine*. *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, pro πεπειρακότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐξήγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος ἐνίκας apud eundem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαίοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι· et, τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τῆς Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionys. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, cum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. *Lucianus* in De saltatione cap. 79. Ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους, perspicue pro κεχείρωκε. In Deor. dialogis VII. fin. Ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς, *virgam quandam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit*. Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποιήκει *Noster* in: Prometheus es in verbis. Itidem in Infinitivo: iterum *Noster* in Hermotimo c. 54. Φασὶ γέτοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πὰς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum literarum peritus ignorat. Ita ἑαλωκὼς valet captus apud *Nostrum* in Philopseude c. 2. Huc referam quoque id, quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καταναλώσαντα· nec sentiam cum *Vulcanio*, emendante καταναλωθέντα. Ego existimem, quia καταναλώσαντα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καταναλώσαντα, *absumptum*. Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distingues-

est: vulgo male, καὶ παρέσχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. Sequitur conio apud *Nostrum*, Εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάῶς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ ὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puprolata esse, atque adeo ejus signum in calce utriusque iodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse dem perpetravit, punitur, sed et qui utcunque caedis tor fuit. *Ergone eum,* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, putanquam homicidam censes, et neutiquam absolvi vis? Eum , qui pari ratione ac ille* (scilicet qui caedem commisit, t utcunque fuerit auctor) *bene de civitate meritus est, non lem dignum censebis, quibus dignos censes bene meritos?* Forscripsit quoque *Noster* ἀποκτείναντα, non ἀποκτείνοντα. l illud κατὰ τὸν αὐτὸν τούτῳ τρόπον, utique sanum et sinum est, ac ab *Marcilio* indigne sollicitatum. Est enim, exposuimus, *pari ratione mereri praemium censendus est hic, ille* (*qui caedis auctor fuit,*) *vere commisisse caedem, et pundus esse, censendus est:* sive, *eadem ratione illi rationi, am modo posuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane em sit, ac alius. Jens.

Pag. 334. l. 2. Μάλα δικαίως) Καὶ μάλα δικαίως. Marcil. on improbem illud καὶ μαλά, si plures Codd. addicerent: m vulgata claudicabat; quia comma ante μάλα expressum at, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si is tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. Reitz. mittitur in talibus haud raro particula καὶ, ut infra c. 18. τότως simpliciter legitur adjunctum in simillimo verborum xu. Lehm.

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλετο etc.) Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim vo it par esse facto, id quod extra metum seu periculum facti, τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. Marcil. Οὐ ἰρ ἐβούλετο οὗτος. Sic legendum videtur. Et sic videtur gisse interpres. Guyet. Sic P. et L. οὐ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Loam corruptum merito censebat *Vorstius,* qui illud ἧσσον non iderat. Solan. Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi tio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμέον, (ut mox κεφαλὴ τῶν πεπραγμένων, et alia) id quod sua uis manu fecit, et τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam odo ἀφορμὴν τοῦ φόνου dixit. Observantur mihi alia etiam ca, ubi ἄδεια et ἀδεῶς similiter ponunt, ut non tam ad me absentiam et impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil*

deest, facultatem, opportunitatemque referantur: sed [illegible] moriae confisus, ut fit, scribere neglexi. Gesn.

Ead. l. 3. τ *Ησσον*) Quia probis Codd. nititur, et [illegible] argumentationem efficit, recepi, et pro *nonne* — *aequa[illegible] non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime [illegible] ta in *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim volu[illegible] facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facul[illegible]* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est [illegible] plicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sen[illegible] *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* [illegible] enim temerariam atque audacem molitionem hic signifi[illegible] videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non [illegible] voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel [illegible] tius, *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu [illegible] quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Ver[illegible] et recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri fa[illegible] vertas, cujus significatus exempla *Stephan.* in Thes. [illegible] haud nimis accurate, notavit; ideoque hac in parte [illegible] quidem *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per [illegible] intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impuni[illegible] tem promittit. Nam et recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. [illegible] c. 7. §. 2. *Διὰ γοῦν τὴν ἐν μετροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδει[illegible] εἶχον* (sic enim pro ἔχον lego) *οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τ[illegible] ἁρπαγῶν*, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam [illegible] metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad [illegible] nas.* Verum ea facultas licentiam et impunitas spem inv[illegible] vit. Conf. tamen praemissam *Jensii* notam, quam quia [illegible] erudite tradit, integram servavi; circa haec verba ante [illegible] haud scio, an sententiam fuerit mutaturus, si *Solani* [illegible] tam lectionem vidisset. Adsentirer facile de *πεπραγμένου* [illegible] active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad 1. [illegible] Hist. c. 35. Sed quomodo sic τὸ τῆς ἀδείας significet, [illegible] *esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fu[illegible] *Lucianus*, ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est [illegible] *centia ipsa.* Reitz. Locum varie vexatum et tentatum [illegible] lego et capio: τὰ ἴσα καὶ τοῦτον (scil. τὸν παρασχόντα ἀφορ[illegible] τοῦ φόνου) ἀξιοῖ ὁ νόμος ἀντικολάζεσθαι, μᾶλα δικαίως· οὐ[illegible] ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας· [illegible] περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα etc. [illegible] *dem modo etiam hunc ipsum jubet lex vicissim puniri; idque [illegible] jure: non enim volebat ejus, qui facinus ipse patravit, minor[illegible] esse securitatem* (quam scil. ejus, qui suasit et occasion[illegible]

peditavit): *ceterum etiam supervacanea est investigatio modi, caedes sit facta. Ergone* etc. Jam his, quae sequuntur, ommodatur legis praeceptio ei, de qua nunc agitur, rei. m verba: *καὶ περιττὴ* usque ad *εἶτα* non cum *Wielandio* pro enis habeo, quae ordinem demonstrationis impediant, mo- referantur ad id, quod lex praecipit, non ad sequentia, habeantur pro additamento, quod quasi in parenthesi sit erpositum. Secundum legem illam, ait, non opus est, ut urate etiam in modum caedis patratae inquiratur; modo tum sit et exploratum facinus ipsum. Deinde quod ad τῆς ἀδείας attinet, valde miror, tam longe aberrasse inter- tes a vera et genuina ejus notione. Taceo *Gesneri* admo- m quaesitam interpretationem, qua nimis confisus *Wielan-* s se ipse impedivit. Verum neque id, quod tolerabilius *impunitate Dorvillius* ad *Charit.* p. 255. Ed. *Beck.* et alii sta- runt, admitti potest, nisi simul turpem admittas circu- n in demonstrando. Cape potius de *securitate*, quam pro- e hoc vocabulum significat, et habebis jam optimum sen- m, optimumque simul sententiarum nexum. Ἧσσον autem, od duo Codd. servarunt, vera est lectio, ex qua ob ambi- am pronuntiationem factum est ἴσον; neque cum *Dorvillio* mutandum est in μεῖζον, cujus sensus indoli loci manife- adversatur. Omnino *Dorvillius* levius totum locum per- rrisse videtur. Denique non me male habet, quod verba: λα δικαίως — γίγνεσθαι in Cod. Gorl. desunt, ac deinde nectitur praecedentibus, τῷ τῆς ἀδείας. Quodsi totus lo- s usque ad τῆς σφαγῆς abesset, haberi aliquo certe jure pro iena observatione posset. Sic vero, quum praesertim vo- s τῷ τῆς ἀδείας cum antecedente oratione necti nullo modo ssint, lacunam hanc velim haberi, incuriae illam librarii ibuendam, qui vocibus ἀντικολάζεσθαι et γίγνεσθαι, simili- r exeuntibus inter se confusis, pro verbis μάλα δικαίως im- udenter posteriora τὸ (incaute etiam τῷ scripsit) τῆς ἀδείας ripuit. Ceterum de re conferri meretur simillimus dialogus ortuorum ultimus. LEHM.

Ead. l. 5. Ἀποκτείνοντα) Non rejicio vulgatam; sed com- ode ἀποκτείναντα legas. REITZ. Ergo commode hac com- oditate carebimus. LEHM.

Ead. l. 7. Τὸν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον) *Marcilius* το τούτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emen- ndi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu ter- o construitur. *Xen. K. Π.* 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ ἡμῖν τεύδετε. Et in Sympos. p. 893. εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati nt Latini. *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.*

VITRING. *Vitringam* et *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad 1. Ver. Hist. c. 8. REITZ.

Ead. l. 12. *Ἐν τῇ σφαγῇ*) Probe monuerat *Hemsterh.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 48. Is igitur *σφαγὴν* et hic *jugulum* significare, aeque ac apud *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. *τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε.* Quod *Suet.* Galb. 20. dicit, *obtulisse ultro jugulum.* Tum neque *Luciani* verba sola adduxerat; sed et ea, quae mox cap. penult. sequuntur, *ἀποστάσας δὲ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος·* (quod *Erasm.* ibi recte verterat, *avulso igitur ense e jugulo*) nec non Phalar. I. c. 5. *μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν*, ubi *Gronov.* recte reprehendit interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foes.* in Oecon. Hippocr. ubi *σφαγὰς* ex *Hippocr.* libro *περὶ ἀδένων, venas jugulares* esse recte docet, et *σφαγὴν jugulum* significare, ex *Polluce* tradit; ideoque id versioni inserui. REITZ. Plane dubium non est, *σφαγὴν* esse jugulum, idque e *Polluce* jam *Camerarius* de partibus corp. hum. et Lexica vulgaria observarunt. Sed posueram in interpretatione, *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter *κλεῖδα*, s. jugulos interjecta *σφαγὴ* vocatur, quod locus ille ad *mactanda* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poetae verba, quae jam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit.* Confer quae mox dicentur ad Phalar. I. §. 5. GESN.

Pag. 335. l. 3. *Τμεῖς*) Quamquam *Parisina* habebat *ἡμεῖς*, in versione tamen recte expresserat *vos.* REITZ.

Ead. l. 6. *Μέλει δέ σοι πῶς ἀπέθανεν;*) Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum solicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Sat putant se scire, quod sciunt.* GESN.

Ead. l. 9. *Τὰ δὲ διὰ μέσου*) Ita Ms. Reg. 3011. In Edd. *δὲ* legebatur post *μέσου.* BIP. Non opus erat hac transpositione, quae *Belino* etiam in superioribus nonnunquam nimis arrisit. LEHM.

Pag. 336. l. 2. *Ἐνδεῖ τι*) *Τι* in Edd. deficiens, reposuimus ex Ms. Reg. 2954. BIP.

Ead. l. 9. *Ταῦτα, εἰ καὶ*) Hic deest verbum *τελεῖν*, aut simile quid. GUYET.

Ibid. *Ἔκ γε*) Sic P. in reliquis est *ἐκ τε.* SOLAN.

Ead. l. 10. *Κατασταντα*) An *παραστάντα*; GUYET. Accip

καταστάντα judiciali significatione, ubi significat *stare in judicio*, quo sensu *consistere Tertulliano* et aliis JCtis usitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. Gesn.

Ead. l. 14. Τῆς γνώμης μόνης) Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, et μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος etc. nullo aut certe misero sensu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. Solan. *Solanus* in *J.* aliter distinxerat et correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι, i. e. ut conjicio, τῆς γνώμης μόνης etc. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum:* ἕνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. Reitz. Non male quidem. Sed non video, quorsum opus sit mutatione sententiae non sane miserae, ut *Solano* visum, sed probissimae, modo intelligas, quid sit πειρᾶσθαι τῆς γνώμης. Recte *Gesnerus: animi experimentum dare*, i. e. *specimen exhibere, documentum edere, consilii generose capti*, cui tamen eventus non respondit, quum alius id sit exsecutus. Praeterea nec grate esse exceperint, *Solani*, verba: γνώμης μόνης μόνος. Immaneamus ergo vulgatis. Lehm.

Pag. 337. l. 2. Οὕτω ῥᾷστον) Malles fortasse, Lector, οὕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum et difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthолog.* L. 2. c. 32. Οὕτω συφότατος πέλε Γάϊος, ὥςτ' ἐκολύμβα etc. Reitz.

Ead. l. 9. Κατώρθωσε) Vide, quae de hoc verbo dicta, supra 1. Ver. Hist. cap. 12. pr. adde mox cap. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. Reitz.

Pag. 339. l. 1. Δεσπότης) Pro tyrannico imperio etiam alli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani et Belgae. Reitz.

Ead. l. 7. Τὸν ἐν ἡλικίᾳ) Ἡλικία, κατ' ἐξοχήν de adolescentia dicitur, et illi, qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ἐν ἡλικίᾳ. *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικία ἐξαίρετος ἐπὶ τῶν νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ἐν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ' ἐν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. *Liv.* XLII, 34. *Cum primum in aetatem veni.* L. Bos. In Epicuri testamento apud

Diog. Laërt. p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo, cum nubilis est. SOLAN.

Ead. l. 12. *Εὐθὺς ἀγνοῆσαι*) Non satis liquet, voluerit-ne marg. *A.* 1. *W.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic et alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. REITZ. Quidquid sit, non aliena est haec admodum figurata orationis forma ab hujus declamationis, et loci quoque hujus ipsius, indole. Quare nihil mutandum censeo. LEHM.

Ibid. Τὸ δ' εὐθὺς) Turbant hic Codices. In *Flor.* desunt τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοήσαντα ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat Codicum auctoritas, vulgatum retineo. SOLAN.

Ead. l. 14. *Ὦ οὗτος*) Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. cum Oraculum maligno exploratori respondet, σκόπτερον, ὦ οὗτος, βούλῃ, ποίησον, et alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. et Pluto 439. Verum et in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ οὗτος, εἰ σώζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδος. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti, *vir egregie;* nec tamen satis probo. V. idem cap. 16. REITZ. Non sensit *Reitzius* ironiam in compellatione: *vir egregie*, quae tum formulae nostrae, tum etiam loci rationibus, optime conveniebat. LEHM.

Pag. 340. l. 10. *Τὰς ἐπὶ τῶν*) Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide, an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *metu futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, cap. 3. τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος et c. 11. ἐλπὶς τοῦ φόβου. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur. ἐπ' ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. SOLAN.

Ead. l. 11. *Ἐλπίδας*) Conf. quae supra dicta ad cap. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. cap. 38. f. Quom. hist. etc. 61. f. et *Long.* Past. III. p. 99. παρ' ἐλπίδας, et *Duker.* ad *Thucyd* VIII. c. 81, 43. REITZ.

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν) Ait Tyrannicida, se sublato tyranni filio, omnia simul mala patri ingessisse, quae eum mori cogerent. *Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμφο-*

παρὰ τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur quid intercidisse, nimirum *καὶ* post vocem *χρόνων*. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (*στοργὴν* scilicet), *dolorem, desperationem, metum, temporum insecuturorum horrorem, et auxiliatoribus in eum usus sum, atque ad extremum hoc consilium perpuli.* Interpres non male supplevit *τούτοις*, *his versus illum auxiliis usus sum.* In editione Florentina post *ἐκθέσεως* hiatus est, et duae voces sequentes omissae; quod argumento est, Codicem, quo Florentini usi sunt, loco se male habuisse. JENS.

Ibid. *Ἐπ' αὐτὸν*) *Τούτοις* hic desiderari videtur, legendumque, *τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην*. GUYET. Parum abest, quin illud *τούτοις* ante *ἐπ'* in contextum receperim; ita mihi necessarium videtur. At potest jam eo uti, qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox *πρὸς τὸ παρὰ* et *περὶ* ex eodem receperim: id enim factum, quia res ipsa loquebatur, etiam sine Codicum ope sic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio sibi constabat; quae quando constans est, minus facile movenda. Ceterum, si cui minus adridet illud *καὶ*, quod *Jens.* post *χρόνων* inseri vult, unctum minus post id vocabulum ponat, et sic sine *καὶ* sensus satis constat, qui tamen vel cum commate tolerabilis est. REITZ. Nulla loci depravati sanandi ratio omnino mihi satis facit. Nam ut vulgo leguntur verba, non possunt non offendere, quoniam non solum copula deest, quae necessario ante verba *ἐπ' αὐτὸν* exspectabatur, neque huic inopiae commode vel majori interpunctione, ut voluit *Reitzius*, neque tamen fecit, adhibita succurri satis potest, sed etiamsi *καὶ* cum *Jensio* inserueris, *οἱ σύμμαχοι* qui sint, nonnisi conjiciendo assequaris. Jam etsi cum *Guyeto* *τούτοις* praemiseris verbis *ἐπ' αὐτὸν*, quam rationem *Gesnerus* praetulisse videtur, vereor, ne articulus ante *συμμάχοις* minus recte sit positus. Cogitabam de mutanda voce *ἐπέστησα* in *ἐπιστήσας*, ut certe vinculum aliquod sententiarum efficeretur. Verum nec sic omni ex parte mihi satisfactum sentio. Restat, ut in universo loci sensu, qui non est obscurus, acquiescentes, verba quaedam singula vel corrupta habeamus, vel minutam statuamus lacunam quandam, cujus vestigia satis luculenta Editio *Florentina* ostendit. Conjecturis, quae varia via excogitari possint, indulgere nolebam, quum nullam intelligerem satis firmo fundamento fulciri posse. Quare etiam suspectum illud *ἐπὶ*, pro quo hoc quidem loco non satis probabiliter *ἔτι* substituit *Solanus*, hactenus retinendum duxi.

Conferas interim supra c. 6. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτο· πίζετο. Lehm.

Ead. l. 12. *Πρὸς*) Sic rescripsi. In impressis παρὰ; cepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam exstat. S

Ibid. *Καὶ παρὰ τὴν*) Hic locus integer non vid Guyet. Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videt Reitz.

Pag. 341. l. 1. *Ὑφ' αὐτοῦ*) *Ὑφ' αὑτοῦ* erat in *Par.* S ex ipso *ὑφ'* satis apparet, eam et *αὑτοῦ* adspirare volu Reitz.

Ead. l. 12. *Παντὶ*) Leg. *πάντη τοῦτο.* Guyet.

Ead. l. 13. *Νομίσατε*) *Ἐνομίσατε.* Guyet. *Οὐκ ἀνὰ τον — ἐνομίσατε*) Fuit, cum putarem legendum *πάντως.* S nondum sic satis sanus erat locus. Nunc autem verissim mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. Sola Quia sequentia verba omnia suum augmentum habent, et in hoc verbo addidissem, quod et *Solan.* in *Junt.* fecer Licet haud immemor sim eorum, quae supra non semel augmento frustra adjecto dixerim. Verum quia *Gesner.* imperativo modo accepit, nihil mutavi Sed si quid mutandum, possis etiam *νομίσαιτε* legere, ut sit, *iudicassetis*; vel sic, vel *ἐνομίσατε* legendo, argumentatio clarior, et sensus magis cohaerens mihi videtur. Reitz. Ego putaba *νομίσατε* relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, et protasin argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, Gladium honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis? Gesn.

Ead. l. 15. *Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.*) Non ut ipse quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultus acinacem legimus: sed quoniam ad donaria in templis suspensa, (forte etiam Deo alicui, ut Jovi ultori, ut Marti, appensus gladius) pars etiam cultus et religionis illius videtur pervenire. Sic supra Somn. c. 8. statuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνεῖσθαι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipse artifex in partem honoris videtur venire. Gesn. Vide ibi Adnotationem nostram. Legitur autem ibi: *προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν.* Unde colligas, h. l. non esse cum Gorl. Cod. legendum *κἀκεῖνο* pro *ἐκεῖνο.* Lehm.

Pag. 342. l. 2. *Τιτρωσκόμενος*) Hic desiderari videtur: *υἱὸς*, vel *ὁ νεανίσκος*, ut interpres exposuit. Guyet. Non adeo desideratur *υἱὸς*, vel *νεανίσκος*, quam intelligitur ex antecedentibus et consequentibus. Nexus enim orationis est, *ἐπεὶ γὰρ φονευόμενος, ὁ μὲν ἀνεβόησεν.* Nisi malis mecum ar-

ticulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut sic plenius eidem respondeat repetitum deinde ὁ μὲν, quod ἐπανόδῳ inservit, propter insertas illas caedis rationes, sensum suspendentes. Reitz.

Pag. 343. l. 2. Καὶ τῇ βραδύτητι, κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει] Haec verba *J. Seagerus* l. c. violentissime mutari vult hunc in modum: καὶ (κολάζειν δέον) παρατείνει μοι etc. *et, quum debeat, quum optandum mihi sit, supplicium repraesentari.* Ergone non solum τῇ βραδύτητι, sed etiam sequens καὶ, e textu ejiciantur? Quod nemini facile probabitur. Tantae licentiae ansam praebuit falsa priorum Editionum interpunctio, et hinc profecta *Gesneri* interpretatio: *et ipsa tarditate ut puniat, extendit mortem meam.* Minutissimo commate post βραδύτητι posito, en tibi jam *Luciani* mentem! Lehm.

Ead. l. 6. Προπαρεσκευασμένον) Vide, si operae est, similem lapsum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρεσκ. exhibentium, infra in Lexiphan. c. 24. Hic enim augmentum ab auctore fuisse neglectum, non credo, etsi supra exemplorum satis dedimus, ubi id studio fecerint auctores. Reitz.

Ead. l. 12. Πρώτως) Legendum omnino aut πρῶτος, aut πρώτῳ, sed illud concinnius videtur. Solan. Non magis hic, quam Diall. Mortt. XXX, 2. πρώτως immutandum existimo, licet h. l. Gorl. Cod. πρῶτος exhibeat. Nec *Dorvillius* ad *Charit.* p. 390. *Solani* emendatione opus esse judicat, quamquam is, si opus sit, magis in πρώτῳ, quam in πρῶτος, inclinat. *Hermannus* tamen ad *Viger.* p. 778. ubi aliam ob caussam haec verba affert, πρῶτος scripsit, nescio, an suum hic potius sensum secutus, quam textu ipso attente inspecto. Lehm.

Ead. l. 13. Ἤ) Delendum istud ἤ, ut ineptum. Solan. *Solanus* particulam ἤ deletam cupit; nec ego desiderarem, si abesset. Verum, etsi ἀλλ' ἤ etiam pro ἀλλὰ μόνον accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Aristoph. Eiρην.* docet, quid prohibet μόνον vel ἤ per pleonasmum addi? Nam et alibi abundat ἤ, in alio locutionis genere, ut *Aesop.* fab. 2. Aquil. et Scarab. ὀρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καταφρονῆσαι τῆς μικρότητος αὐτοῦ. Sic sine accentu ἢ legitur in mea Edit. *Aesopi.* Sed ἤ μὴν in jurandi formulis usitatum circumflecti solet; quare et forsan hic scribendum ἀλλ' ἦ, ut significet *certe quidem*, cujus significatus exempla *Stephan.* jam dedit in Thesauro. Reitz. Mihi dubium plane non est, quin ἀλλ' ἤ sit scribendum: *mortuus essem, at profecto ut merus tyran-*

nus, at sperans adhuc me ultorem esse habiturum. Hanc vim confirmativam, quam *Devarius* in libro de partt. Grr. p. 28. omittere non debuit, certam, apud nostrum quidem scriptorem, reddit initium libelli De Imag. Eadem statuenda in Necyom. c. 1. ubi *Hemsterhusius* in Adnot. significat, se nonnisi interrogativam harum particularum vim nosse, vel agnoscere. Nam ἀλλ' ἤ ibi vulgo quidem legitur, sed Cod. L. et Ed. *Junt.* rectius habent ἀλλ' ἦ. Contra De Merc. Cond. c. 22. οὐδὲν ἀλλ' ἤ φῦσαι vera lectio est, potestatis quidem exceptivae post vocem negandi. Haec nostra verba *Zeunius* ad *Viger.* p. 476. qui ἀλλ' ἤ legit, mire vertit: *Si prius trucidatus essem; mortuus essem secus quam ut merus tyrannus,* jure carptus ab *Hermanno* in Animadv. ad eum locum, cujus tamen et ipsius rationem fateor mihi non satisfecisse, ut ex iis, quae modo dixi, pateat necesse est. LEHM.

Ead. l. 15. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν) Vertitur, *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro ἐπῆγε, ἐπείγε legendum. GUYET. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν nihil est nisi *aggrediebatur caedem*, nec de ἐπείγε cogitandum, neque etiam cum *Jacobsio* in Specim. Animadvv. p. 29. ἐπῆγε τὴν σφαγίδα scribendum, praesertim quum instrumentum illud letiferum per totam declamationem non σφαγὶς, sed ξίφος, fuisse dicatur. LEHM.

ADDENDA ET CORRIGENDA

ad Tom. III.

Pag. 177. l. 9. pro ΣΤΟΙΚ. leg. ΣΤΩΙΚ.
— 192. l. 3. pro ἐξημμένον *Bake* ad *Cleomed.* p. 420. • Vitar. Auct. c. 7. ἐξηρτημένον rescribi vult.
— 219. l. 8. pro ἀφανῆ idem *Bake* p. 267. legi vult ἔμφανῆ.
— 228. l. 3. post τοιούτου etiam *Gailius βίου* inseri jubet e Ms.
— 231. l. 6. τοῦτον refert *Gail.* in duobus legi Mss.
— 232. l. 3. οὐκ cum *Guyeto* expungendum censet *Gail.*
— 233. l. 3. ὅλως et *Gailio* placuit ex uno Ms.
— 247. l. 13. ὑπειπὼν malit *Gail.*
— 254. l. 21. pro c. 29. leg. c. 30.
— 270. l. 1. ἀχάριτος etiam *Gail.* scribi vult.
— 278. l. 2. (in Varr. Lectt.) *Gail.* in textu quidem retinuit ἄωρα, sed non improbans ἄδωρα.
— 313. l. 4. lege κνημῖδας. (*Hom.* Il. III, 330.) Cf. Adv. Indoct. c. 7.

---

ad Tom. IV.

Pag. 4. l. ult. in Varr. Lectt. pro 944 leg. 9. 44.
— 5. l. 13. distingue μέ — μνημαι. Et sic aliquoties per hunc tomum aberratum est a recta distinguendi ratione.
— 35. l. 9. pro καλὼν l. καλῶν.
— 40. l. 3. (in Vers. col. 2.) pro *consilli* l. *consilii.*
— 46. l. 2. (Varr. Lectt.) pro οἶδας l. οἶδας.
— 48. l. 3. pro εἶναι l. εἶναι.
— 50. l. 13. (Vers. col. 1.) pro *Achilis* leg. *Achillis.*
— 51. l. 10. pro αἱρεῖσθα leg. —αι.
— 58. l. 6. pro εἴχον leg. εἶχον.
— 61. l. 7. post ἀτρέμα ponendum semicolon.
— 63. l. 15. pro τὸν leg. τῶν.
— 64. l. 4. post literam Z deest interrogationis nota.

Pag. 66. l. 12. *πεπρᾶχθαι.* Sic correctum est, quod vi-
batur, *πεπράχθαι.*
— 77. l. 8. pro *κακαλυμμένον* leg. *κεκαλ.*
— 85. l. 6. pro *ον* leg. *οὐ.*
— 87. l. 9. *δῦναι*, quod *Dindorfius*, doctissimus am-
me invito, edi curavit, nec non probo. In-
vum esse, nemo dubitet. De Tempore quaereb-
Jam vero *δύναι* Infinitivus est Praesentis (cf. d-
νύναι, σβεννύναι, ζευγνύναι etc.) *δῦναι* Ao-
(cf. *στῆναι, θεῖναι* etc.). Atqui *δύναι*, quam for-
vett. Edd. servarunt, recte habet h. l. Ergo n
erat mutandum.
— 90. l. 13. pro *διεκδῦναι* leg. *διεκδύναι.* cf. c. 63.
— 96. l. 10. Recte scribi *αὔρα* monuerunt *Schaefer.*
Long. p. 378. et *Porson.* ad *Eurip.* Hecub. 4
(Herm.) Quamquam nostri libri in compluribus
cis, ut Ver. Hist. II, 5. Amor. c. 6. et 12. et h
constanter tenent scripturam *αὕρα* et *αὕρας.*
— 143. l. 7. del. comma post *προσγένοιτο.*
— 155. l. 9. leg. *δύναι* pro *δῦναι.* Vid. supra Addenda
p. 87. l. 9.
— 168. l. 9. *πολυφωνώτατῳ* ut variam lectionem propo-
Gailius, sed mendosissime certe scriptam.
— 175. l. 5. *ἑταῖρας* nec *Gailio* placuit.
— 177. l. 7. *θυμήδες* (scrib. *θυμηδὲς*) etiam *Gail.* ex M.
quodam (2956. ap. *Bel.*) pro varia lectione affert.
vertens: *ce qui flatte l'esprit.*
Ead. l. 8. *ἀκούουσιν ἦν· μὴ — ἐπινοῆσαι*, ut in *Salm.* al
isque Edd. rescripsit *Gail.*
— 184. l. 3. *θυμοῦ* retinuit *Gail.*
— 188. l. 4. (Varr. Lectt.) leg. *φροιμίῳ* pro *φροιμίου.*
— 191. l. 11. (Vers. col. 1.) pro *At* leg. *Ad.*

ori sequentes librariae *Weidmanniae* Lipsiae sumtibus sunt editi pretiisque quae indicavimus venduntur.

neae, Tactici, Commentarius de toleranda obsidione, graece, ad Codd. MSS. Parisienses et Mediceum recensuit, versionem lat. et commentarium integrum Is. Casauboni, notas Iac. Gronovii, G. H. C. Koesii, Casp. Orellii aliorumque et suas adiecit Io. Conr. Orellius. Cum tab. aeri incisa. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 8 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 16 Gr.

mmiani Marcellini quae supersunt. Cum notis integris Frid. Lindenborgii, Henr. et Hadr. Valesiorum et Iac. Gronovii, quibus Thom. Reinesii quasdam et suas adiecit Io. Augustin. Wagner. Editionem absolvit Car. Gottl. Aug. Erfurdt. III Tomi. 8 maj. 1808. Charta impress. 5 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. 7 Thlr. 12 Gr.

— — — — Idem liber, charta membran. (Velin). 12 Thlr.

mmiani Marcellini Opera, ex recensione Valesio Gronoviana per prosopographiam et Glossarium latinitatis ad studiosorum usus accommodata curante Aug. Guil. Ernesti. 8 maj. 1772. charta scriptoria. 2 Thlr. 12 Gr.

Aristophanis Comoediae auctoritate libri praeclarissimi saeculi decimi emendatae a Phil. Invernizio etc. Vol. XIum. Scholia graeca, curavit Guil. Dindorfius. 8 maj.

Etiam sub titulo:

Scholia graeca in Aristophanis Comoedias edidit Guil. Dindorfius. Vol. IIum. Charta script. 3 Thlr.

* — — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr. 8 Gr.

Aristophanis Aves. Ex recensione Guilielmi Dindorfii. 8 maj. Charta impress. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr.

* — — Idem liber, charta membran. 1 Thlr. 6 Gr.

Beck, Dr. Ioa. Ludov. Guil., Indicis Codicum et Editionum iuris Iustinianei prodromus. 8 maj. Charta script. 10 Gr.

Caesaris, C. Iulii, Commentarii de bello gallico et civili, accedunt libri de bello Alexandrino, Africano et Hispani-

ensi, post Cellarium et S. F. N. Morum denuo curavit Ier. Iac. Oberlinus. Editio nova. 8 maj. 1819. charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.

Caesaris, C. Iulii, Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 6 Gr.

* — — Idem liber, charta belgica opt. 6 Thlr.

Calpurnii, T., Siculi, Eclogae XI. Recognovit, adnotatione et Glossario instruxit Christ. Dan. Beck. 8. 1802. 20 Gr.

Ciceronis, M. Tullii, Epistolarum libri XVI cum notis criticis Traug. Frid. Benedicti. II Tomi. 8. 1790. 2 Thlr. 12 Gr.

Ciceronis, M. Tullii, de Legibus Libri III. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1809. Charta impress. 1 Thlr. 8 Gr.

— — Idem liber, charta scriptor. gall. 1 Thlr. 16 Gr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 2 Thlr. 16 Gr.

Ciceronis, M. T., Academica. Ex scriptis recens collatis etc. edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1810. Charta impress. 1 Thlr. 16 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 3 Thlr.

Ciceronis, M. T., de Finibus bonorum et malorum libri V. Ex scriptis recens collatis edidit I. A. Goerenz. 8 maj. 1814. Charta impress. 2 Thlr. 18 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 8 Gr.

* — — Idem liber, charta membran. 5 Thlr.

Etiam sub titulo:

Ciceronis, M. T., Philosophica omnia. Ex scriptis recens collatis editisque libris castigatius et explicatius edidit I. A. Goerenz. Vol. I. II. et III. 8 maj. 1809. — 1814.

Ciceronis, M. T., ad Quintum fratrem Dialogi III de Oratore. Cum integris notis Zach. Pearce edidit et aliorum interpretum animadversiones excerpsit suasque adiecit Gottl. Christoph. Harless. 8 maj. 1816. Charta impress. 2 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. 3 Thlr.

* — — Idem liber, charta membranacea. 7 Thlr. 8 Gr.

rnelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum. Cum animadversionibus I. A. Bosii, varias lectiones et praefat. addidit Io. Frid. Fischerus. Editio nova multo auct. et emend. 8 maj. 1806. charta impr. 2 Thlr.

rnelii Nepotis idem liber, charta script. gallica. 2 Thlr. 18 Gr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 5 Thlr.

mosthenis Philippica I. Olynthiacae III. et de Pace, selectis aliorum suisque notis instruxit M. Carol. Aug. Rüdiger. 8 maj. Charta impress. 21 Gr. et 1 Thlr.

— Idem liber, charta script. 1 Thlr. 4 Gr.

lori, Lucii Annaei, Rerum Romanarum libri IV., quos editione hac novissima ad opt. Codd. recensuit et notas ad instar Io. Minelli illustravit M. Christ. Iunckerus. 12. 1734. 6 Gr.

öller, Franc., de situ et origine Syracusarum ad explicandam Thucydidis potissimum historiam scripsit atque Philisti et Timaei rerum Sicularum Fragmenta adjecit. Acc. tabula topograph. Syracusarum. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 1 Thlr. 18 Gr.

esiodi Opera et Dies. E veterum grammaticorum notationibus et optimis libris MSS. recensuit Frid. Aug. Guil. Spohn. Editio minor, in usum scholarum et academiarum. 8. Charta impress. 8 Gr.

— — Idem liber, charta script. 10 Gr.

— — Idem liber, charta mel. 12 Gr.

lomeri Carmina cura C. G. Heyne. Tomus IXnus, Indices continens, confectos ab E. A. Guil. Graefenhan. 8 maj. Charta impress. 16 Gr.

— — Idem liber, charta script. 20 Gr.

— — Idem liber, charta belg. opt. 1 Thlr. 12 Gr.

Hottingeri, Io. Iac., Opuscula philologica, critica atque hermeneutica. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 12 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 2 Thlr.

— — Idem liber, charta membran. (velin) 2 Thlr. 16 Gr.

Nicephori Blemmidae duo Compendia geographica. Nunc primum edidit Prof. Frider. Spohn. Accedunt fig. geograph. 4 maj. Charta impress. 16 Gr.

— — Idem liber, charta script. 20 Gr.

Manutii, Pauli, Commentarius in M. Tullii Ciceronis Orationes. Curavit C. G. Richterus. 8 maj. 1785. 3 Thlr. 8 Gr.

Pausaniae Graeciae descriptio. Edidit, Graeca emendavit, latinam Amasaei interpretationem castigatam adiunxit et animadversiones atque indices adiecit Chr. Godofr. Siebelis. Tomus Ius. 8 maj. Charta impress. 2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. gall. 3 Thlr. 8 G.

* — — Idem liber, charta membran. 3 Thlr. 16 G.

Platonis quae exstant Opera. Accedunt Platonis quae feruntur Scripta. Ad optim. librorum fidem recensuit, in linguam latinam convertit, annotationibus explanavit, indicesque rerum ac verborum accuratiss. adiecit Fridericus Astius. Tom. Vus, continens Politiae Libr. IX et X. 8 maj. Charta impress. 1 Thlr. 6 Gr. et Charta impress. meliori. 1 Thlr. 10 Gr.

— — Idem liber, charta script. gallica. 1 Thlr. 16 Gr.

* — — Idem liber, charta membran. 3 Thlr.

Silii, Caii, Italici, Punicorum libri XVII, varietate lect. et commentario perpetuo illustravit I. C. T. Ernesti. Accedit Index uberrimus. Vol. I. et II. 8 maj. 1791. 92. 2 Thlr. 20 Gr.

— — Idem liber, charta script. 4 Thlr.

Xenophontis Convivium et Agesilaus. Recensuit Ludov. Dindorf. 14 Gr.